

FIRE

Team

chuyển

ngủ

Hương
Cố
Lên

THỜI TÌNH THẢO

Mục lục

- Chương 1: Đá phất Lương Tây Kinh đi
- Chương 2: Vậy thì đổi sang cách khác
- Chương 3: Sắp xếp cho tổng giám đốc Lương mặc đồ Cao cổ mấy ngày
- Chương 4: Sơn môi
- Chương 5: Thư ký Thi giỏi thật đấy
- Chương 6: Dấu răng
- Chương 7: Lương Tây Kinh tìm được báu vật
- Chương 8: Bên trong không gian không thể nhìn trộm
- Chương 9: Anh ru em ngủ rồi đi
- Chương 10: Lương Tây Kinh, anh không được phép thua đâu đấy
- Chương 11: Cầm cùi làm việc
- Chương 12: Tôi đang đợi bạn gái của tôi
- Chương 13: Trái ôm phải ấp
- Chương 14: Chuyện gì cũng được? [Phần 1]
- Chương 15: Cô chắc chắn Lương Tây Kinh đang tức giận [Phần 2]
- Chương 16: Anh vẫn chưa tắm
- Chương 17: Em lên đây hay là để anh xuống?
- Chương 18: Hôm nay em rất nhạy cảm
- Chương 19: Tìm em đập nhanh quá
- Chương 20: Chuyện riêng
- Chương 21: Không xem tôi ra gì?
- Chương 22: Tôi không thích
- Chương 23: Không cho hôn?
- Chương 24: Đồ anh
- Chương 25: Bám người
- Chương 26: Có cần không?
- Chương 27: Em đang chửi xéo anh có đúng không?
- Chương 28: Cháu có người mình thích rồi
- Chương 29: Đóng cửa
- Chương 30: Sao da mặt em mỏng thế
- Chương 31: Bạn gái của tôi
- Chương 32: Chó hoang
- Chương 33: Có phải chủ tịch biết rồi không?
- Chương 34: Thư ký Thi là bạn gái của Lương Tây Kinh!
- Chương 35: Người đàn ông bị bạn gái bỏ rơi
- Chương 36: Đương nhiên là thư ký của tôi làm tốt ở mọi phương diện
- Chương 37: Giấu đầu hờ đuôi
- Chương 38: Sợ à?
- Chương 39: Con người ấy mà, đâu thể vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng?
- Chương 40: Từ chức
- Chương 41: Cho dù có bận hay không thì con cũng đều nghĩ tới cô ấy
- Chương 42: Cùng đi ăn tối với tôi nhé?
- Chương 43: Tặng hoa

Chương 44: Hoa cát tường
Chương 45: Tôi chỉ thích cô ấy
Chương 46: Thử hẹn hò với anh không?
Chương 47: Anh đang theo đuổi em
Chương 48: Cháu thích đáng về anh ấy thích cháu
Chương 49: Dịp cuối tuần năm ngoái chúng ta đã tách nhau ra bao nhiêu lần rồi?
Chương 50: Mười ngón đan xen
Chương 51: Cưỡng hôn
Chương 52: "Em là bạn gái duy nhất của anh."
Chương 53: Chuyên phục vụ Thi Hảo
Chương 54: Tự chủ
Chương 55: "Trở về?"
Chương 56: Sống chung
Chương 57: "Tôi đã theo đuổi được cô ấy, chúng tôi đang hẹn hò."
Chương 58: "Lương Tây Kinh, hình như bạn gái của anh không thương anh cho lắm nhỉ?"
Chương 59: Thành viên của hội FA như chúng ta không nên hỏi mới phải
Chương 60: Anh trai
Chương 61: "Hình như em thật sự muốn làm gì đó với anh."
Chương 62: Đồ Lưu manh
Chương 63: Có thể anh ấy nôn nóng chuyện kết hôn lắm rồi
Chương 64: Có phải anh cảm thấy mình già rồi không?
Chương 65: Ý anh là muốn em trở thành phú bà nhỏ
Chương 66: Nó muốn kết hôn rồi
Chương 67: Một mái ấm chỉ thuộc về hai người (Hết chính văn)
Chương 68: Chồng chưa cưới
Chương 69: Ngày lành tháng tốt
Chương 70: Bà Lương, anh yêu em hơn
Chương 71: Đêm tân hôn
Chương 72: Váy cưới
Chương 73: Lời thề sắt son
Chương 74: Lễ cưới
Chương 75: Anh yêu em
Chương 76: Tuần trăng mật
Chương 77: Công chúa nhỏ (1)
Chương 78: Công chúa nhỏ (2)
Chương 79: Công chúa nhỏ (3)
Chương 80: Ôn Ý x Tần Lâm (1)
Chương 81: Ôn Ý x Tần Lâm (2)
Chương 82: Ôn Ý x Tần Lâm (3)
Chương 83: Ôn Ý x Tần Lâm (4)
Chương 84: Ôn Ý x Tần Lâm (5)
Chương 85: Ôn Ý x Tần Lâm (hết)
Chương 86: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (1)
Chương 87: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (2)
Chương 88: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (3)
Chương 89: Thẩm Âm nhớ Thẩm Minh Yến (4)

Chương 90: Thăm Âm x Thăm Minh Yến (hết)

Chương 1: Đá phất Lương Tây Kinh đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xuân đến, hoa mai trên thành phố Giang đưa nhau nở rộ.

Từng làn gió thổi qua có thể khiến người ta cảm nhận được hương hoa thơm ngát thoang thoang, tinh khôi mà không kém phần thanh nhã.

Có điều là lúc này Thi Hào chẳng có tâm trạng để thưởng thức cả một con đường hoa mai nở rộ rỡ ấy.

Lúc cô vội vã chạy tới công ty, trợ lý thực tập của Lương Tây Kinh, Minh Đào đang đứng ở cửa thang máy tầng một đợi cô.

"Chị Thi Hào, cuối cùng chị cũng tới rồi." Minh Đào vừa thấy cô đã thở phào một hơi như trút được gánh nặng.

Thi Hào nhìn thoáng qua đôi mắt đỏ hoe của Minh Đào, sau đó đi cùng cô ta vào thang máy, vừa đi vừa hỏi: "Cuộc họp kết thúc rồi sao?"

Minh Đào lắc đầu, đáp: "Vẫn chưa, em gọi cho chị sau khi nhận được tin từ trợ lý Dương." Cô ta tiếp tục nói với Thi Hào: "Trợ lý Dương nói tổng giám đốc Lương vẫn luôn im lặng từ khi phát hiện ra số liệu bị sai sót cho đến giờ, anh ấy chẳng nói một lời nào trong phòng họp, vô cùng đáng sợ."

Thi Hào còn chưa kịp nói gì, Minh Đào đã thấp thỏm, hốt hoảng giải thích: "Chị Thi Hào à, chị phải cứu em. Em thật sự không biết mấy cái số thập phân đằng sau dấu phẩy trong tài liệu lại bị sai, em đã làm theo y hệt những gì chị dặn, mở máy tính của chị lên và ấn in luôn."

Nghe thấy thế, Thi Hào nhìn về phía cô ta. Minh Đào bị cái nhìn và vẻ mặt của cô dọa sợ, đang định tiếp tục bao biện cho bản thân thì thang máy đã lên đến tầng của văn phòng tổng giám đốc.

Thi Hào không nói gì, cô giơ tay vỗ vỗ bả vai cô ta an ủi: "Đừng lo, tôi sẽ xử lý những chuyện còn lại, cô cứ đi làm việc của mình trước đi."

Hai người bước ra khỏi thang máy, Thi Hào còn chưa kịp đi tới phòng họp đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền tới.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Lương Tây Kinh đang mặc âu phục, đi giày da bước tới.

Ánh mắt cả hai chạm nhau vài giây, môi của Thi Hào khẽ mấp máy, cô lên tiếng chào hỏi: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh nhìn cô với vẻ hờ hững: "Thư ký Thi, đến phòng làm việc của tôi một chuyến."

Nghe thấy lời này, những người phía sau Lương Tây Kinh lập tức nhìn về phía Thi Hào bằng ánh mắt đồng tình.

Trong ánh mắt ai nấy đều viết hai chữ bảo trọng.

"..."

Thi Hào bất đắc dĩ mỉm cười một chút, sau đó cô bước theo Lương Tây Kinh vào văn phòng của anh.

Cánh cửa vừa khép hờ lại, Thi Hào còn chưa kịp lên tiếng, Lương Tây Kinh đã ném bản kế hoạch có số liệu bị sai sót xuống bàn, nghiêm giọng hỏi: "Thư ký Thi, cô làm thư ký mấy năm rồi?"

Thi Hào: "..."

Cô biết rõ Lương Tây Kinh thừa biết nhưng anh vẫn cố tình hỏi, thế là cô đành phải thành thật đáp lời: "Hai năm rồi."

Nghe vậy, Lương Tây Kinh liếc cô một cái, mặt mày không chút cảm xúc, hờ hững sửa lại lời cô: "Hai năm rưỡi rồi."

Thi Hào nghẹn họng.

Im lặng một lúc, Lương Tây Kinh hỏi với vẻ thẳng thắn, nghiêm túc: "Thời gian hai năm rưỡi còn chưa đủ để cô biết sai phần thập phân sẽ gây ra bao nhiêu thiệt hại cho công ty sao?"

Thi Hào im lặng, phần thập phân trên bản kế hoạch bị sai, cô biết đó không phải lỗi của mình. Nhưng lúc này cô không thể cãi lại lời của Lương Tây Kinh được, bởi bây giờ tạm thời cô chưa đưa ra được bằng chứng chứng minh có người sửa đổi số liệu.

Nghĩ tới đây, Thi Hào nhìn gương mặt lạnh lùng nghiêm túc của Lương Tây Kinh, nói: "Tổng giám đốc Lương, việc này là sơ suất của tôi, tôi chấp nhận đứng ra chịu trách nhiệm."

Lương Tây Kinh mím môi gọi: "Thư ký Thi này."

Thi Hào đáp: "Anh cứ nói đi."

Lương Tây Kinh hỏi cô: "Có phải cô cảm thấy việc chịu trách nhiệm đơn giản lắm, đúng không?"

Thi Hào hé miệng, cô muốn nói bản thân cô không hề cảm thấy như vậy.

Nhưng ở chỗ này của Lương Tây Kinh, có giải thích thế, giải thích nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Mãi một lúc lâu sau, Lương Tây Kinh mới lạnh lùng phán một câu: "Trừ một nửa tiền thưởng năm nay của cô."

"..."

Nghe phán quyết ấy, vẻ mặt của Thi Hào cứng lại.

Thấy sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của cô, Lương Tây Kinh hồ hững hỏi: "Thư ký Thi có ý kiến gì với hình phạt này không?"

Thi Hào âm thầm chửi rủa xả Lương Tây Kinh cả trăm câu trong lòng mình trước, sau đó nhanh chóng nhắm tính trong đầu số tiền thưởng còn lại của năm nay. Cô phát sợ trước con số khổng lồ do bản thân nhắm tính ra, đành phải gượng cười, nhìn người đàn ông phía đối diện, nghiêng răng nói: "Tôi không..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Lương Tây Kinh lại bồi thêm một câu: "Viết thêm một bản kiểm điểm ba nghìn chữ nộp lên cho tôi."

Thi Hào: "..."

Cô cắn chặt hàm răng, nói từng chữ một: "Được thôi tổng giám đốc Lương, vậy nếu đã không còn việc gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài làm việc của mình đây."

Lương Tây Kinh không nhìn cô nữa.

...

Cửa phòng làm việc không đóng kín, giọng nói của Lương Tây Kinh truyền ra ngoài khá rõ ràng.

Sau khi nghe thấy hình phạt của anh dành cho Thi Hào, đám trợ lý đang đợi bên ngoài phải hít một hơi thật sâu. Trong công ty, tiền thưởng của Thi Hào có tiếng là cao, hình phạt giảm một nửa này quả là rất nặng.

Mọi người quay qua nhìn nhau, có người lên tiếng trước: "... Hình phạt của tổng giám đốc Lương lần này liệu có nặng quá không?"

"Trước giờ tổng giám đốc Lương luôn thế mà."

"Cơ mà đó là thư ký Thi đấy." Minh Đào không nhịn được phải thốt lên.

Cô ta luôn nghĩ Thi Hảo là người đặc biệt đối với Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh có một nhóm trợ lý, tính cả nhóm trợ lý ấy và trợ lý thực tập có khoảng gần mười người.

Nhưng thư ký chỉ có duy nhất một người là Thi Hảo. Thế nên chỉ cần là những nhân viên đến tập đoàn Lương Thị làm việc một thời gian đều sẽ vô thức cho rằng, chắc chắn thư ký của Lương Tây Kinh không giống người thường.

"Thư ký Thi cũng thế thôi." Có người trả lời.

Ở chỗ này của Lương Tây Kinh, chỉ cần phạm phải sai lầm trong công việc thì không cần biết người đó là thư ký hay trợ lý, tất cả đều bị phạt như nhau.

Lúc họ còn đang mãi trò chuyện, một giọng nữ thánh thót bỗng truyền đến từ nơi cách đó không xa: "Mọi người tụ tập ở đây làm cái gì thế?"

Cả đám đồng loạt quay đầu lại, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiền Tĩnh Hà mặc một chiếc váy công chúa được đặt may riêng, trang phục trên người cô ta được cắt may khéo léo, đẹp đẽ, trái ngược hoàn toàn so với quần áo trên người bọn họ.

Tiền Tĩnh Hà là cô chủ có tiếng trong giới cậu ấm cô chiêu của thành phố Bình, cô ta vừa mới đi du học về, tuổi tác còn chưa tới hai mươi ba.

Đã vậy, trong công ty còn có người đồn cô ta rất được lòng ông nội của Lương Tây Kinh, thậm chí còn là đối tượng kết hôn của Lương Tây Kinh. Mỗi lần cô ta tới tập đoàn Lương Thị tìm Lương Tây Kinh đều không cần hẹn trước, cứ thế mà tới.

Mọi người còn chưa biết nên trả lời thế nào cho phải thì đã thấy Thi Hảo bước ra từ văn phòng của Lương Tây Kinh.

"Thư ký Thi." Tiền Tĩnh Hà đã từng gặp Thi Hào một lần, cả hai từng trò chuyện đôi câu, cô ta kinh ngạc nhìn chăm chăm Thi Hào: "Sao sắc mặt chị trông tệ thế, là do ít nghỉ ngơi không hay là do bị Lương Tây Kinh mắng?"

Cô ta vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức nhìn về phía gương mặt của Thi Hào.

Hôm nay Thi Hào không trang điểm, sắc mặt của cô trông hơi tiều tụy.

Đã vậy vừa rồi cô còn phải kìm nén tâm trạng trong văn phòng của Lương Tây Kinh, thế nên bây giờ trông càng đáng thương.

"Có lẽ là do ngủ không ngon giấc." Thi Hào bình tĩnh đáp.

Cô hơi mất ngủ, hôm nay xin nghỉ cũng là vì có hẹn đến bệnh viện để bác sĩ khám.

Tiền Tĩnh Hà "ồ" lên một tiếng, cũng chẳng mấy quan tâm, sau đó cô ta nói như ra lệnh: "Vậy chị vào đó báo với Lương Tây Kinh một tiếng, bảo anh ấy là tôi tới rồi."

Tuy Tiền Tĩnh Hà đến tập đoàn Lương Thị không cần phải hẹn trước nhưng để gặp được Lương Tây Kinh, cô ta vẫn phải qua cửa ải là Thi Hào này. Không có Thi Hào báo cáo, không được Lương Tây Kinh đồng ý, đừng nói là Tiền Tĩnh Hà, dù người đến có là ba của Lương Tây Kinh cũng chưa chắc đã gặp được anh.

Thi Hào không đồng ý ngay.

Mấy ngày trước Lương Tây Kinh vừa mới đi công tác, công việc tồn đọng lại rất nhiều, cô không nghĩ bây giờ Lương Tây Kinh có thời gian rảnh rỗi để gặp mặt Tiền Tĩnh Hà.

"Thư ký Thi?" Thấy cô chậm chạp chưa chịu hành động, Tiền Tĩnh Hà không hài lòng, cau mày hỏi: "Chị có nghe thấy tôi nói gì

không đấy?"

Thi Hảo hoàn hồn, nhìn cô nàng đại tiểu thư trước mặt mình, âm thầm thở dài, gật đầu nói: "Cô Tiền chờ một lát, để tôi đi nói với tổng giám đốc Lương một tiếng."

Tiền Tĩnh Hà liếc cô một cái, kêu ngạo hất cằm lên, giục: "Chị nhanh lên một chút."

"..."

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Lương Tây Kinh nhướng mày hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Thi Hảo nói rõ: "Tổng giám đốc Lương, cô Tiền đến rồi."

Lương Tây Kinh cau mày, anh đang định hỏi cô ta tới đây làm gì, bất chợt nhớ ra một chuyện.

Anh xoay chiếc bút máy trong tay, nhìn chằm chằm Thi Hảo nói: "Để cô ta vào đi."

Vốn Thi Hảo đã nghĩ kỹ xem nên làm thế nào để từ chối Tiền Tĩnh Hà một cách uyển chuyển nhất, thế nên khi nghe thấy Lương Tây Kinh nói như vậy, cô đã kinh ngạc ngược mắt nhìn lên.

Lương Tây Kinh không nhìn cô nhưng anh có thể cảm nhận được tâm trạng của cô lúc này: "Sao thế? Có gì thắc mắc à?"

"Không có."

Thi Hảo cụp mi mắt xuống, bình tĩnh bước ra ngoài.

Đợi đến khi Tiền Tĩnh Hà đi vào văn phòng của Lương Tây Kinh, Thi Hảo nhìn thoáng qua cánh cửa đã đóng kín một lát, sau đó ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Cô nhìn qua số liệu bị sai trong bảng kế hoạch nhưng không tìm thấy bất cứ bản sửa đổi nào trên máy tính. Ngẫm nghĩ một lát, Thi Hào gửi một tin nhắn cho người bạn làm trong lĩnh vực máy tính của mình, hỏi anh ấy rằng làm thế nào để xem lịch sử ghi chép, thậm chí là cách xem thời gian sửa đổi của tài liệu với tiền đề là các bản ghi chép hoặc các bản sửa đổi đã bị xóa.

Một lát sau, Tiền Tĩnh Hà mặt mày hớn hờ bước ra khỏi văn phòng của Lương Tây Kinh, đi tới bên cạnh Thi Hào, bảo: "Thư ký Thi, bây giờ chị có rảnh không?"

Thi Hào còn chưa kịp nói gì, cô ta đã bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Chị đặt giúp tôi và tổng giám đốc Lương một nhà hàng, tổng giám đốc Lương đã đồng ý tối nay sẽ đi ăn với tôi rồi."

Thi Hào nhanh chóng viết việc này vào giấy nhớ: "Cô Tiền thích ăn món gì?"

"Món tổng giám đốc Lương thích là được." Tiền Tĩnh Hà phấn khởi cười, nói: "Chị cứ đặt lúc sáu rưỡi đi."

Thi Hào đáp lời cô ta: "Được rồi."

Sau khi đặt xong nhà hàng cho Lương Tây Kinh và Tiền Tĩnh Hà, cũng báo lại thông tin cho hai người họ, Thi Hào nhanh chóng hoàn thành các công việc quan trọng trong tay.

Đợi đến khi cô bận rộn xong xuôi đã đến lúc tan tầm.

Vốn đã không được nghỉ ngơi đầy đủ, còn vướng phải một đồng rắc rối này, đầu óc Thi Hào loạn cả lên, cô vừa giơ tay đã đụng trúng cốc nước trên bàn.

Nước lạnh đổ ra, vung vãi khắp nơi.

Lúc Thi Hào cúi người xuống nhặt cái cốc lên, đúng lúc cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở ra.

Cô ngược mắt nhìn lên bắt gặp cảnh Lương Tây Kinh mặc tây trang thẳng thớm bước từ trong phòng ra. Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, anh lướt qua vị trí của Thi Hảo, đi thẳng vào thang máy.

Một lát sau, một đồng nghiệp chuẩn bị tan làm hỏi cô: "Thư ký Thi, cô còn chưa về hả?"

Thi Hảo ngẩng đầu nói với người này: "Tôi vẫn còn chút việc chưa hoàn thành, mọi người cứ đi trước đi."

Nghe cô nói vậy, một đồng nghiệp vừa đi qua chỗ cô bỗng thở dài: "Thư ký Thi đáng thương quá đi mất."

"Đáng thương cái gì cơ?" Một đồng nghiệp lâu năm khác có thể coi như có quan hệ khá tốt với Thi Hảo, cười đùa: "Đợi đến khi biết tiền lương của thư ký Thi, cậu sẽ không thấy cô ấy đáng thương nữa đâu."

Thi Hảo híp mắt nhìn đồng nghiệp kia, bảo: "Thế chúng ta đổi nhé?"

"Đừng mà." Đồng nghiệp lâu năm nọ nói: "Tuy tôi cũng mong có tiền lương cao lắm đấy nhưng tôi thật sự không chịu đựng nổi sự hành hạ của tổng giám đốc Lương."

Kiểu công việc như của Thi Hảo không chỉ có cường độ cao mà áp lực cũng rất lớn, người bình thường khó mà làm nổi.

Đồng nghiệp lục tục ra về hết cả rồi, Thi Hảo chờ người nhìn chăm chăm vào ba chữ bản kiểm điểm trên màn hình máy tính.

Cô không muốn viết.

Nói thật, nếu không phải vì khoản lương cao mà Lương Tây Kinh trả cho mình, có lẽ Thi Hảo đã hất tay không thềm làm nữa thật.

Lúc cô còn đang đau khổ, giọng nói của Minh Đào chợt vang lên: "Chị Thi Hào, bản kiểm điểm chị viết đến đâu rồi?"

Thi Hào nghiêng đầu, hơi ngạc nhiên, hỏi cô ta: "Cô còn chưa tan làm à?"

Minh Đào hơi phấn khởi, đáp: "Vâng, tổng giám đốc Lương giao cho em một vài việc, em vừa làm xong."

Thi Hào hiểu ý cô ta, khẽ mỉm cười.

Minh Đào nhìn cô, mím môi hỏi: "Chị Thi Hào, chị sắp xong việc chưa?"

Thi Hào hỏi lại: "Có gì muốn nói với tôi à?"

Minh Đào nhìn màn hình máy tính của cô, vừa thấy lo lắng vừa thấy tội lỗi. Cô ta nghĩ một lát, sau đó ngập ngừng nói: "Em muốn mời chị một bữa."

"Không cần đâu." Thi Hào hiểu ý của cô ta: "Đã muộn lắm rồi, cô cứ về trước đi, có chuyện gì để mai rồi nói."

Minh Đào ngạc nhiên, cô ta chưa thể hiểu ngay ý trong lời nói của Thi Hào được: "Để mai rồi nói ấy ạ?"

Thi Hào nhìn dáng vẻ lo lắng của cô ta, bật cười nói: "Ý tôi là ngày mai chúng ta lại đi làm, có việc gì thì cứ để mai đi làm rồi nói."

Minh Đào thở phào nhẹ nhõm, đoán được Thi Hào không có ý tứ gì khác, cô ta mới do dự gật đầu: "Vâng em đi trước nhé, tạm biệt chị Thi Hào."

Thi Hào: "Tạm biệt cô."

...

Chín giờ tối, Thi Hào rời công ty.

Cảm thấy hơi đói, Thi Hảo ghé vào một cửa hàng đồ nướng có hương vị khá ổn gần đó trước.

Vừa gọi món xong, một tin nhắn đã hiển thị trên màn hình điện thoại di động, đó là tin nhắn thông báo do ngân hàng gửi tới.

Thi Hảo mở ra xem... là tiền lương tháng trước của cô.

Nhìn chằm chằm dãy số trong đó một hồi lâu, Thi Hảo mới thở hắt ra một hơi, đẩy đi nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng cả một ngày dài.

Nhìn khoản tiền lương sáu con số, cô có cảm giác có lẽ mình vẫn có thể nhịn Lương Tây Kinh thêm chút nữa.

Hướng chi, dù có làm việc ở đâu cũng có lúc tức giận, muộn phiền cả thôi. Đợi đến khi cô tích góp đủ tiền rồi cô sẽ đá Lương Tây Kinh đi ngay.

Thi Hảo vừa ăn vừa tự cổ vũ cũng như tự tẩy não cho bản thân.

Cùng lúc đó, trong phòng riêng vắng vẻ, tĩnh mịch của một nhà hàng Nhật Bản ở Nhã Điện.

Tiền Tĩnh Hà nhiều lần lên tiếng bắt chuyện với người phía đối diện nhưng phản ứng của Lương Tây Kinh vẫn rất lạnh nhạt.

Cho đến khi bữa ăn gần kết thúc, Tiền Tĩnh Hà nhìn đồ ăn còn nguyên trước mặt Lương Tây Kinh, nghi ngờ hỏi: "Món ăn của nhà hàng này không hợp khẩu vị của anh hả?"

Lương Tây Kinh không trả lời cô ta.

Từ trước đến giờ anh vốn không thích đồ ăn Nhật Bản, hai năm qua sự chán ghét dành cho thứ đồ ăn này đã đạt đến mức khiến anh ghê tởm, không nuốt nổi.

Tiền Tĩnh Hà cau mày: "Không phải thế chứ, em đã nhờ thư ký Thi đặt nhà hàng, đáng lý ra chị ta phải là người hiểu rõ khẩu vị của

anh nhất mới đúng chứ?"

Nghe cô ta nói vậy, Lương Tây Kinh nhướn mày nhìn cô ta một cái, ấy vậy mà còn mỉm cười, nói một câu vô cùng sâu xa: "Đúng là cô ấy hiểu rất rõ."

Tiền Tĩnh Hà ngây người.

Lương Tây Kinh: "Mùi vị rất được."

Tiền Tĩnh Hà ngạc nhiên, cô ta cảm thấy hơi lạ. Nhưng lúc này cô ta lại không thể nghĩ ra được là lạ ở đâu.

Cô ta do dự gật đầu, chỉ vào đồ ăn trước mặt anh, hỏi: "Vậy sao anh lại không ăn?"

"À." Lương Tây Kinh đáp cho có: "Tôi không đói."

Dứt lời, anh nhìn về phía Tiền Tĩnh Hà: "Cô Tiền dùng bữa xong chưa?"

Tiền Tĩnh Hà gật đầu.

Ngay lúc ấy, Lương Tây Kinh đứng dậy, nói với thái độ lạnh nhạt: "Đi thôi."

Tiền Tĩnh Hà nhìn bóng lưng vén rèm bước ra ngoài của anh, cố ép cái câu "em muốn ngồi thêm một lát nữa" trở lại.

Ra khỏi nhà hàng, Lương Tây Kinh nhìn tài xế của mình dặn dò: "Đưa cô Tiền về đi."

Tiền Tĩnh Hà ngạc nhiên, mấp máy môi: "Tổng giám đốc Lương vẫn còn việc khác phải làm sao?"

Lương Tây Kinh như cười như không, nhìn về phía cô ta, hỏi: "Cô Tiền tò mò à?"

Trước câu hỏi ấy, vẻ mặt của Tiền Tĩnh Hà khá vi diệu, cô ta khẽ cắn môi, ánh mắt lơ đãng đáp: "Em chỉ thuận miệng hỏi thế thôi."

Lương Tây Kinh ừm một tiếng, sau đó anh không nói gì nữa.

Tiền Tĩnh Hà cảm thấy khá khó chịu với thái độ này của anh nhưng cô ta cũng biết Lương Tây Kinh không phải là loại người dễ đối phó.

Hôm nay Lương Tây Kinh đồng ý đi ăn cơm cùng cô ta đã xem như nể mặt cô ta lắm rồi.

Phải biết, hai lần trước lúc gặp mặt Lương Tây Kinh, ngay cả nhìn anh cũng chẳng thèm nhìn cô ta.

Tiền Tĩnh Hà tự biết những việc kiểu này không thể vội vàng được, cô ta cố gắng kiềm chế tâm trạng, trưng ra gương mặt tươi cười: "Được, vậy anh cũng đừng bận việc đến khuya quá."

...

Sau khi lấp đầy bụng và điều chỉnh lại tâm trạng, Thi Hảo chậm rãi đi về nhà.

Trên đường về nhà, trên màn hình di động của cô xuất hiện vài tin nhắn wechat, hỏi cô đang ở đâu, sao vẫn chưa về nhà.

Thi Hảo nhìn thoáng qua, sau đó cắt điện thoại di động đi, không trả lời.

Cô thầm xem xét khoảng cách từ cửa hàng thịt nướng về nhà mình, sau đó quyết định đi bộ về nhà.

Đợi đến khi Thi Hảo về được đến nhà đã là nửa tiếng sau.

Đèn trong nhà đã được bật sáng, Thi Hảo ngược mắt nhìn lên, sau đó mở cửa vào nhà. Cô cúi đầu nhìn đôi giày da nam được sắp xếp ngay ngắn dưới đất, sau đó giơ chân đá tung nó lên.

Trong phòng tắm có tiếng nước ào ào truyền ra.

Thi Hảo thoáng nhìn về phía căn phòng ấy, sau đó cô không thèm để ý đi thẳng vào phòng bếp. Đợi đến khi cô uống nước xong đi ra khỏi phòng bếp, cửa phòng tắm bị mở ra.

Thi Hảo vừa ngẩng đầu lên đã thấy một người đàn ông quấn khăn tắm bên hông bước ra từ phòng tắm. Nửa thân trên của anh để trần, đường nét cơ bắp rắn rỏi, mượt mà lộ ra trước mắt cô.

Ánh mắt của Thi Hảo dừng lại trên cơ bụng cuồn cuộn của anh vài giây, sau đó chậm rãi di chuyển lên trên rồi dừng lại tại gương mặt tuấn tú một cách quá đáng của Lương Tây Kinh.

Chương 2: Vậy thì đổi sang cách khác

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người im lặng nhìn nhau khiến gian phòng rơi vào yên lặng.

Một lát sau, Lương Tây Kinh khẽ nhướn mày, ung dung thông thả lấy đồng quần áo vắt trên lưng ghế mặc vào, còn không quên hỏi người đối diện: "Nhìn chưa đủ à?"

Thi Hảo bình tĩnh nhìn về phía khác: "Em chỉ đang so sánh chút thôi."

Lương Tây Kinh vô thức hỏi lại: "So sánh cái gì?"

Thi Hảo nhướn mày, khóe môi khẽ cong: "Có lẽ trong khoảng thời gian này tổng giám đốc Lương hơi lười vận động, có hai múi cơ bụng không được rõ ràng cho lắm."

"..."

Lương Tây Kinh biết chắc chắn rằng cô sẽ chẳng nói được lời gì hay ho.

Anh mím môi, cụp mi mắt nhìn cô một lúc, sau đó hỏi một vấn đề chẳng liên quan gì: "Em tìm La Ninh à?"

Thi Hảo thoáng khựng lại nhưng cô cũng không thấy bất ngờ khi anh biết việc này.

Cô ậm ừ một tiếng, sau đó cởi áo khoác ném về phía cuối giường rồi đi về phía chiếc ghế chỗ bàn trang điểm và ngồi xuống chuẩn bị tháo trang sức: "Anh ấy nói với anh à?"

La Ninh cũng có thể xem là bạn của Thi Hảo, năm ngoái Lương Tây Kinh đã giới thiệu anh ấy với Thi Hảo, để hai người làm quen với

nhau, có thể nói người này là một thiên tài trong lĩnh vực máy tính.

Lương Tây Kinh đáp: "Gần như là thế."

Động tác của Thi Hào thoáng khựng lại, cô trợn mắt nhìn anh với vẻ không hài lòng: "Thế nào gọi là cũng gần như là thế?"

Lương Tây Kinh không giải thích rõ cho cô biết một việc đó là lúc anh gọi điện thoại cho La Ninh thì câu đầu tiên mà La Ninh thốt lên khi bắt máy là... Một phút trước thư ký Thi của cậu mới liên lạc với tôi xong.

Nghĩ ngợi một lát, anh chợt hỏi: "Trong lòng em thấy có chắc chắn không?"

"Tất nhiên." Thi Hào đáp: "Muộn nhất là ngày kia, em sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn."

Lương Tây Kinh đã rõ, ý của cô là cô không cần sự trợ giúp của anh.

Anh hơi nghiêng người, đứng phía sau Thi Hào. Từ vị trí của anh lúc này, vừa khéo có thể thấy được dáng vẻ gương mặt của Thi Hào trong tấm gương.

Một lát sau, một gương mặt trắng trẻo, xinh đẹp chỉ lớn cỡ lòng bàn tay xuất hiện trong tấm gương.

Thấy ánh mắt của người phía sau mình, Thi Hào không né không tránh, cô nhìn anh qua tấm gương một lát, sau đó đứng lên đi về phía phòng tắm.

Nghe thấy tiếng khóa cửa phòng tắm, Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười.

Bỗng dưng, chuông điện thoại di động của anh vang lên. Nhìn người gọi đến, Lương Tây Kinh cầm điện thoại di động lên, đi ra

ngoài.

"A lô."

Vừa bắt máy, giọng của trợ lý Dương Cao Phi đã truyền từ đầu điện thoại kia đến: "Tổng giám đốc Lương, tôi đã gửi video trích xuất từ camera giám sát ở hành lang qua cho anh rồi đó."

Nhìn chung thì trong khu vực văn phòng bình thường đều được phép trang bị camera giám sát để tiện cho việc quản lý công việc của công nhân viên.

Mãi đến cho đến tận khi Lương Tây Kinh tạm tiếp quản tập đoàn Lương Thị thì mới bỏ toàn bộ camera giám sát trong văn phòng làm việc, chỉ để lại các camera giám sát ngoài hành lang.

Ở chỗ của Lương Tây Kinh, công nhân viên chăm chỉ làm việc cũng được, vừa làm vừa chơi cũng chẳng sao.

Miễn là bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao trong thời gian quy định là được. Anh không hề muốn nhân viên của mình phải chịu áp lực từ việc luôn bị theo dõi, khiến họ cảm thấy căng thẳng, lo lắng trong lúc làm việc.

Cũng chính vì thế mới tạo cơ hội cho kẻ gian làm bừa.

Lương Tây Kinh không tiếp lời.

Dương Cao Phi tự giác báo cáo tiếp: "Tôi đã xem từ đầu đến cuối video mấy lượt rồi, những người đi qua vị trí làm việc của thư ký Thi, ngoại trừ trợ lý thực tập Minh Đào, còn có một số đồng nghiệp khác trong văn phòng."

Thế nên chỉ dựa vào video trích xuất từ camera giám sát chưa chắc đã tìm ra được kẻ giở trò trên bản kế hoạch.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh ngược mắt lên, nhìn vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh mở video trích xuất từ camera giám sát do Dương Cao Phi gửi tới ra xem.

...

Anh vừa xem xong, đã có tiếng động từ trong phòng khách truyền ra.

Lương Tây Kinh quay người lại, đập vào mắt anh là hình ảnh Thi Hảo mặc váy ngủ hai dây đang quỳ trên mặt đất tìm kiếm thứ gì đó.

Dưới ánh đèn sáng choang, chiếc váy màu đen tương phản rõ rệt với làn da trắng nõn của cô.

Lương Tây Kinh tỏ ra vô cùng kiên nhẫn nhìn hình ảnh này một lúc lâu với vẻ mặt hết sức bình tĩnh: "Em đang tìm cái gì đấy?"

Thi Hảo không quay đầu lại, đáp: "Sáng nay em đánh rơi chiếc khuyên tai xuống ghế sofa."

Vừa nói chuyện, Thi Hảo vừa tiếp tục đổi sang một tư thế khác.

"..."

Lương Tây Kinh nhìn bờ mông cong vênh lên của cô, lông mày cau chặt lại, anh khom người kéo cô lên, khuyên: "Đừng tìm nữa."

Thi Hảo bị hành động của anh làm cho bất ngờ, cô không kịp chuẩn bị, lảo đảo đụng vào bả vai của anh.

Cô ăn đau, nhúu mày trợn mắt nhìn anh: "Đó là đôi tốt nhất..."

Thi Hảo còn chưa kịp nói xong, Lương Tây Kinh đã trầm giọng ngắt lời cô: "Anh sẽ đền cho em một đôi mới."

Đôi môi của Thi Hảo khẽ mấp máy, cô đang muốn nói cô không cần anh đền.

Tiếng vang nghe có phần mập mờ đã lâu không thấy bỗng vang lên bên ngoài cửa sổ, đó là hoạt động đêm khuya của cặp đôi trẻ sống ở tầng phía trên nhà Thi Hảo.

Căn nhà bây giờ Thi Hảo đang thuê nằm trong một khu chung cư khá cũ nhưng công tác xanh hoá rất tốt, hơn nữa nơi này cách công ty rất gần, đã vậy tiền thuê nhà còn rẻ nữa. Đương nhiên, khu chung cư này cũng mang trên mình những khuyết điểm khá nghiêm trọng, vừa không có thang máy, lại còn cách âm kém.

Hai người đều im lặng, không nói gì vài giây.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh đứng nhìn nhau, từ ánh mắt của anh, Thi Hảo có thể đoán ra được những lời anh định nói.

Đúng như những gì cô dự đoán, một giây sau cô nghe thấy Lương Tây Kinh hỏi mình: "Hôm nay em tới bệnh viện khám vì mất ngủ, bác sĩ ở đó nói sao?"

Thi Hảo: "..."

Nghe ra được ý trong lời nói của Lương Tây Kinh, Thi Hảo tức giận đáp: "Dù sao thì cũng không phải do nguyên nhân này."

Thấy cô nói vậy, Lương Tây Kinh cười khế: "Em chắc chắn chứ?"

Thi Hảo tức giận trợn mắt trừng anh, vành tai cô đỏ bừng lên.

Sao cô có thể mất ngủ vì thứ âm thanh kiểu ấy của cặp đôi ở bên trên tầng lầu được chứ?

Nhận thấy tâm trạng của Thi Hảo đã thay đổi, Lương Tây Kinh giơ tay, vén lọn tóc rối dính trên gò má của cô ra phía sau tai, nhìn cô thật sâu, rồi nói: "Đúng là đáng thương quá đi."

"..."

Hết chuyện để nói rồi à?

Thi Hào lườm anh, mắng trả: "Sắc mặt của sếp Lương cũng ổn áp ra phết đấy, chẳng hay anh thấy đồ ăn Nhật Bản trong bữa tối nay thế nào?"

Biết cô cố ý chọn một nhà hàng Nhật Bản, Lương Tây Kinh cũng không tức giận, anh thông dong hỏi lại cô: "Muốn nếm thử à?"

"Em mới không thèm..." Thi Hào còn chưa nói hết câu, Lương Tây Kinh đột nhiên cúi đầu xuống, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Mi mắt của Thi Hào khẽ rung lên, bờ môi cô hơi hé ra như muốn nói điều gì đó, Lương Tây Kinh giơ tay, lòng bàn tay anh dán lên thất lưng thon thả của cô, sau đó di chuyển lên trên bả vai rồi lại tiếp tục di chuyển lên trên, nhẹ nhàng giữ lấy gáy cô, sau đó anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh cạy hàm răng đang khé chặt của Thi Hào ra, đẩy đầu lưỡi mình vào, ôm lấy đầu lưỡi của cô, quấn quýt lấy nó không buông.

Môi lưỡi giao nhau, Thi Hào lơ đãng nghĩ... Sao trong miệng Lương Tây Kinh chẳng có chút mùi vị nào của mấy món ăn Nhật Bản thế, là vì anh đánh răng rồi sao? Cô nếm thử hương vị trong miệng anh, toàn là mùi của loại kem đánh răng hương chanh của cô.

Ngay khi cô đang mãi nghĩ lung tung, đầu lưỡi bỗng bị người ta cắn khế một cái.

Thi Hào ăn đau, cô không hài lòng mở mắt ra.

"Tập trung một chút." Lương Tây Kinh lên tiếng nhắc nhở cô.

Hai người ngã ngồi trên ghế salông, lúc ý loạn tình mê, Thi Hào nghe thấy Lương Tây Kinh nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Em cố ý đấy à?"

Thi Hào mở mắt ra, nhìn nơi ngón tay mảnh khảnh của Lương Tây Kinh đang đặt, chớp mắt nhìn anh với vẻ vô tội: "Em quên khuấy đi mất."

Cô không hề có ý trêu chọc anh trong kỳ sinh lý cũng không hề có ý trả thù hành động của anh khi ở công ty lúc ban ngày.

Một năm trước, khi Thi Hào và Lương Tây Kinh bắt đầu mối quan hệ mập mờ này đã từng thỏa thuận... Trong giờ làm việc, Lương Tây Kinh sẽ đối xử với cô theo thái độ như của cấp trên dành cho cấp dưới, Thi Hào cũng dùng thái độ tương tự như vậy với Lương Tây Kinh.

Bọn họ đều không phải là kiểu người sẽ mang tình cảm riêng tư, cảm xúc cá nhân vào công việc.

Tuy cũng có lúc không thể làm theo thỏa thuận ấy một trăm phần trăm nhưng hai người vẫn cố hết sức để duy trì nó.

Lương Tây Kinh nhìn sâu vào đôi mắt ranh mãnh của Thi Hào, anh không có ý định vạch trần trò vật vãnh này của cô. Dù lúc này cơ thể anh khô nóng, khó chịu nhưng anh cũng không phải kiểu người không nhận được.

Anh nhìn chăm chăm vào Thi Hào với đôi mắt sâu thăm thẳm, không hề có hành động kế tiếp.

Thi Hào bị anh nhìn chăm chăm như thế cảm thấy hơi chột dạ, cô chậm rãi lùi lại với ý muốn tránh xa anh.

Ai ngờ cô vừa mới di chuyển, cổ tay đã bị Lương Tây Kinh kéo lại.

"... Vậy thì đổi sang cách khác." Lương Tây Kinh vuốt nhẹ chóp mũi cô, đổi ý nói.

Thi Hào: "..."

...

Sáng ngày hôm sau, lúc Thi Hào thức giấc, Lương Tây Kinh đã không còn ở trong phòng nữa.

Đồng hồ sinh học của Lương Tây Kinh rất chuẩn, sáng nào cũng thức dậy lúc năm giờ rưỡi. Còn đồng hồ sinh học của Thi Hào lại là sáu giờ rưỡi. Thế nên hai người rất hiếm khi thấy mặt nhau lúc sáng sớm.

Nếu không thoáng thấy chiếc đồng hồ của Lương Tây Kinh để lại trên tủ đầu giường, suýt chút nữa thì Thi Hào cho rằng đêm qua mình gặp một giấc "mộng xuân".

Thức giấc chừng năm phút, Thi Hào mới lồm cồm bò dậy.

Sau khi đánh răng, rửa mặt, trang điểm xong, Thi Hào thay một bộ âu phục chuyên nghiệp, rồi tới công ty.

Giờ vào làm việc của tập đoàn Lương Thị là chín giờ, chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, bình thường, Thi Hào sẽ đến công ty vào lúc tám giờ.

Đây là thói quen được hình thành từ ngày đầu cô vào làm việc cho tập đoàn Lương Thị, tới nơi làm việc trước một tiếng có thể ngăn ngừa mọi khả năng dẫn tới việc đi làm muộn.

Tám giờ đúng, đại sảnh của công ty vắng lặng.

Thi Hào lên tầng của văn phòng tổng giám đốc, vừa bước ra khỏi thang máy, cô đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím truyền từ bên trong ra.

Thi Hào nghiêng đầu qua thì thấy Minh Đào đang ngồi ở chỗ làm việc.

Đúng lúc này Minh Đào cũng ngẩng đầu nhìn về phía Thi Hào, vừa trông thấy cô hai mắt cô ta đã sáng rực lên, vui vẻ cười chào hỏi: "Chị Thi Hào, chào buổi sáng."

Thi Hào nhướn mày: "Chào cô, đến lâu chưa?"

Minh Đào lắc đầu: "Chưa đâu, em chỉ đến sớm hơn chị Thi Hào có mấy phút thôi."

Cô ta tiếp tục nói chuyện với Thi Hào: "Sáng này em dậy hơi sớm, ở nhà cũng chẳng có gì để làm, thế nên em mới tới công ty sớm, muốn học hỏi thêm một chút." Nói đến đây, cô ta bỗng nhớ đến mấy chuyện nghe được trong lúc buồn đưa sau khi ăn xong ở công ty trong khoảng thời gian gần đây, bèn bảo: "Chị Thi Hào ơi, em nghe các anh chị đồng nghiệp khác trong công ty nói mấy năm nay chị toàn đến công ty vào khoảng tám giờ. Chị giỏi thật đấy, có thể kiên trì lâu đến thế."

"Vị trí thư ký của tổng giám đốc Lương đâu có dễ làm." Thi Hào thờ dãi nói.

Minh Đào ngạc nhiên, đây là lần thứ hai cô ta cảm thấy trong lời nói của Thi Hào có ý gì đó. Minh Đào còn chưa kịp nghĩ cho rõ ràng, Thi Hào bỗng mỉm cười với cô ta: "Cô cũng rất giỏi, những người trẻ tuổi bây giờ hiếm có ai dậy sớm được như cô."

Minh Đào lập tức ném luôn mấy suy nghĩ vớ vẩn ra sau đầu, cảm thấy hơi xấu hổ, mím môi nói: "Chị Thi Hào cứ quá khen."

Đột nhiên, Minh Đào nhớ ra ly cà phê mình mua ở tầng dưới, bèn đưa nó cho Thi Hào: "À phải rồi, chị Thi Hào ơi, sáng nay lúc mua cà phê em có mua thêm một cốc. Chị có muốn nếm thử không?"

Thi Hào cụp mi mắt xuống, giong tay nhận lấy: "Cảm ơn cô, vừa hay hôm nay tôi cũng không mua gì cả."

Minh Đào mừng rỡ: "Nên mà, dù sao em cũng còn nhiều điều cần học từ chị Thi Hào."

...

Sau khi ngồi xuống chỗ làm việc của mình, Thi Hào uống một cốc nước ấm để làm ấm bụng theo thói quen.

Uống xong, cô thoáng nhìn về phía ly cà phê đặt bên cạnh. Đó là một ly cà phê đá, sau khi bước qua sinh nhật tuổi hai mươi, bình thường cô đã rất ít khi uống cà phê đá chứ đừng nói là trong kỳ sinh lý.

Thế nhưng hôm nay, cô quyết định uống thử ly cà phê đá mà trợ lý thực tập đưa cho mình.

Uống cà phê xong, Thi Hào tiến vào trạng thái làm việc.

Sau khi sắp xếp xong các thông tin mà Lương Tây Kinh có thể cần khi anh tới công ty, Thi Hào bắt đầu khoanh tròn những điểm chính trên lịch trình làm việc.

Sau khi chuẩn bị tất cả mọi thứ xong xuôi đâu vào đấy, Thi Hào quyết định đi vệ sinh vài phút trước khi chính thức vào làm.

Cô còn chưa kịp đứng lên, đã nghe thấy tiếng đồng nghiệp bên cạnh thốt lên: "Trời ạ, hôm nay tổng giám đốc Lương đẹp trai quá đi mất!"

Dưới ánh đèn huỳnh quang, Lương Tây Kinh xuất hiện trong khu vực làm việc với bộ âu phục chỉnh tề, thân hình cao lớn, dáng người thẳng tắp.

Đường nét trên gương mặt anh rất tuấn tú, sống mũi cao thẳng, lông mày sắc nét, khiến người ta có cảm giác bị áp bức. Nhưng thứ khiến người đồng nghiệp kia bất ngờ đó là hôm nay Lương Tây Kinh không còn mặc áo sơ mi trắng hoặc đen trong lớp áo âu phục nghìn ngày như một nữa mà thay vào đó là một chiếc áo len cổ cao màu đen, dù cho thời tiết hiện tại đang là mấy mươi độ. Chiếc áo len cổ cao màu đen khiến anh càng thêm lãnh đạm lạnh lùng, hấp dẫn hơn ngày thường rất nhiều.

Ánh mắt của Thi Hảo dừng lại trên chiếc áo len cổ cao của Lương Tây Kinh vài giây, sau đó mới di chuyển lên gương mặt anh.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô, Lương Tây Kinh quay đầu nhìn cô, trầm giọng gọi: "Thư ký Thi."

Thi Hảo vội đáp: "... Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh: "Pha một tách cà phê mang vào đây."

"..."

Giao nhiệm vụ xong, đôi chân dài của Lương Tây Kinh tiếp tục sải bước, đi vào trong văn phòng.

Thi Hảo lập tức đi về phía phòng trà nước.

Còn chưa pha cà phê xong, đồng nghiệp nữ Lý Thiến Vi đang ở trong phòng trà nước cùng Thi Hảo khế dụng vào cánh tay cô, hỏi: "Thư ký Thi, cô có thấy hôm nay tổng giám đốc Lương rất đẹp trai không?"

Thi Hảo đáp một cách bình tĩnh, tự nhiên: "Không thấy."

Lý Thiến Vi ghen hợm: "Cô không thấy bất cứ sự khác biệt nào của anh ấy bây giờ và anh ấy ngày trước hả?"

"Khác chỗ nào cơ?" Thi Hảo hỏi lại.

Lý Thiến Vi đáp: "Trước đây, ngày nào đi làm anh ấy chẳng mặc áo sơ mi."

Thi Hào: "... Áo len cổ cao cũng đâu có khác áo sơ mi là mấy."

Ngoại trừ khả năng giữ ấm.

"Sao lại không khác mấy?" Lý Thiến Vi nhìn cô một chút, cảm thấy hơi ghét bỏ nói: "Thư ký Thi này, cô thật chẳng có tâm hồn thiếu nữ gì cả. Chẳng lẽ cô không cảm thấy một người đàn ông cao to mặc áo len cổ cao phối với âu phục sẽ càng thêm lạnh lùng, càng có cảm giác cấm dục sao?"

Nói đến đây cô ấy bỗng hạ giọng xuống, khẽ nói: "Tôi chỉ thích loại này thôi."

Thế nhưng Lý Thiến Vi tự biết sự khác biệt to lớn về địa vị của cả hai nên cũng không dám có bất cứ suy nghĩ nào không thích hợp với Lương Tây Kinh.

Thế nhưng thỉnh thoảng suy đi tính lại, cô ấy vẫn thấy được nhìn no mắt cho đã cơn thèm cũng chẳng phải việc phạm pháp.

Thi Hào im lặng, không nói gì cả.

Tạm ngừng một lát, Lý Thiến Vi tiếp tục thì thầm: "Thế nhưng sao hôm nay nhiệt độ cao như thế, tổng giám đốc Lương mặc nhiều vậy mà không thấy nóng sao?"

Nghe thế, một vài hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi chợt xuất hiện trong đầu Thi Hào, cô bỗng ho sặc sụa thành tiếng.

Lý Thiến Vi nghi ngờ quay qua hỏi: "Thư ký Thi, cô định nói gì à?"

"Tôi đoán..." Thi Hào bùng ly cà phê đã pha xong lên, chấm dứt hình ảnh bản thân cố tình để lại dấu vết trên cổ Lương Tây Kinh vào

đêm hôm trước đi, bình tĩnh nói: "Chắc đợt này, tổng giám đốc Lương muốn hướng tới phong cách của những quý ông sành điệu."

"Hả?" Lý Thiến Vi khiếp sợ: "Thật hay giả thế?"

Thi Hảo: "..."

Chương 3: Sắp xếp cho tổng giám đốc Lương mặc đồ Cao cổ mấy ngày

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe thấy lời nói ngây thơ của Lý Thiến Vi, Thi Hào không biết nên trả lời sao cho phải.

Cô im lặng một hồi, cuối cùng vút lại một câu "Tôi đưa cà phê lên cho tổng giám đốc Lương đây" rồi bùng cà phê ra khỏi phòng trà nước, đi về phía phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Bấy giờ Lý Thiến Vi mới muộn màng nhận ra rằng Thi Hào đang đùa mình.

Lúc cô ấy tiếc hận thì Thi Hào đã đi xa rồi.

Cô gõ cửa đi vào văn phòng tổng giám đốc rồi đặt tách cà phê lên bàn làm việc của Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương, cà phê của anh đây."

Lương Tây Kinh giơ tay lên kéo nhẹ cổ áo một cái, tâm trạng không tốt lắm: "Thi Hào."

Lương Tây Kinh không thích mặc áo cao cổ. Sáng nay về nhà chạy bộ xong rồi vào tắm anh mới phát hiện ra tối hôm qua Thi Hào đã giữ lại trên cổ anh mấy quả dâu tây cực kỳ dễ thấy, cổ áo sơ mi không thể nào che khuất được.

Nghĩ đến hành động tối hôm qua của cô, trái cổ gồ gồ của anh lại cuộn lên.

Nghe thấy tên mình, Thi Hào hơi sững người một chút rồi cất tiếng nhắc nhở: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh biết ý của cô: "Còn ba phút nữa."

Còn ba phút nữa mới đến giờ làm việc nên lúc này bọn họ có thể nói chuyện với nhau mà không bị thân phận cấp trên cấp dưới gò ép.

Thi Hào à một tiếng, liếc nhìn ngón tay thon dài đang kéo cổ áo của anh một cái rồi ép buộc bản thân phải quay đi chỗ khác, giả vờ mình đang rất bình tĩnh: "Anh muốn nói gì?"

Lương Tây Kinh chậm rãi ngược lên nhìn cô một cái: "Trưa nay anh có nửa tiếng đồng hồ rảnh rỗi."

Anh xoay xoay cái bút máy trong tay rồi thông thả nhả từng chữ: "Chuyện này em muốn để tới bao giờ mới công khai?"

Thi Hào nhìn lại anh: "Anh sẽ xử lý hậu quả sau khi công khai như thế nào?"

Lương Tây Kinh không lên tiếng.

Thi Hào trầm ngâm: "Còn hơn nửa tháng nữa là cô ấy sẽ kết thúc kỳ thực tập."

Thi Hào không phải thánh mẫu, cũng không làm thánh mẫu.

Chẳng qua Minh Đào chỉ là một nhân viên vừa mới tốt nghiệp tới công ty thực tập mà thôi. Nếu công ty công khai ra ngoài thì sau này cô ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong quá trình tìm việc làm.

Bản thân Thi Hào cũng đi lên từ một nhân viên thực tập. Hồi mới bắt đầu làm việc cũng có lúc cô phạm sai lầm. Cô chỉ vô tình mà thôi, không giống với chuyện của Minh Đào nhưng cũng là từng phạm sai lầm.

Cho nên cô đang chờ, nếu như Minh Đào nhận lỗi từ tế thì Thi Hào vẫn muốn cho cô ta một cơ hội để sửa đổi.

Năng lực làm việc của Minh Đào không thể nói là kém. Dù là trên mặt nào thì cô ta cũng rất ưu tú, nếu không cũng sẽ không thể trở

thành trợ lý thực tập của Lương Tây Kinh được.

Thi Hào hy vọng rằng sau bài học lần này, cô ta có thể tìm lại được con đường đúng đắn, dùng năng lực của bản thân quang minh chính đại đi tranh giành thứ mà mình muốn.

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm Thi Hào hồi lâu, trong lòng đã có suy tính riêng.

Anh liếc nhìn kim giây sắp nhích đến chín giờ trên tường rồi lời ít ý nhiều nói: "Công ty có quy tắc và luật lệ của công ty."

Thi Hào còn muốn nói thêm gì nữa nhưng Lương Tây Kinh đã nhanh chóng khôi phục lại trạng thái làm việc rồi: "Đi ra ngoài đi."

Trở lại vị trí làm việc, Thi Hào mở ghi chép thời gian máy tính của mình bị động tới do La Ninh gửi ra xem.

Xem xong, cô lại mở video giám sát do đồng nghiệp của mình trong phòng giám sát gửi tới ra tìm kiếm.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ một hồi, Thi Hào quyết định gửi tất cả những thứ này vào hòm thư của Lương Tây Kinh.

Đây là bằng chứng cô dùng để chứng minh cho bản thân.

Gửi xong, cô không nghĩ nhiều nữa. Phần lớn thời gian Thi Hào là một người quyết đoán.

-

Đến giờ nghỉ buổi trưa, Lương Tây Kinh đưa trợ lý đi ăn trưa mới quay về phòng làm việc chưa được bao lâu thì Dương Cao Phi đã nhắn vào trong nhóm chat công việc của bọn họ một tin.

Dương Cao Phi: "@Thi Hào @Minh Đào - Thư ký Thi, tổng giám đốc Lương gọi hai người đến phòng làm việc của anh ấy."

Các đồng nghiệp ngay lập tức quay phắt lại nhìn về phía hai người, không ngừng bàn tán xôn xao.

"Thư ký Thi, tổng giám đốc Lương tìm cô và Minh Đào không phải là để nói chuyện ngày hôm qua đấy chứ?"

Thi Hảo nghiêng đầu bình tĩnh đáp: "Tôi cũng không biết."

Còn Minh Đào thì đã hốt hoảng đứng bật dậy khỏi ghế và đi về phía Thi Hảo rồi. Cô ta luống cuống nhìn Thi Hảo rồi thấp thỏm bất an hỏi: "Chị Thi Hảo, đột nhiên tổng giám đốc Lương tìm hai chúng ta làm gì thế ạ? Chẳng phải chuyện ngày hôm qua đã xử phạt xong rồi sao?"

Nghe cô ta nói vậy, Thi Hảo còn chưa kịp mở miệng đáp, Lý Thiến Vi ngồi làm việc bên cạnh cô đã cười híp mắt trả lời: "Minh Đào, ngày hôm qua tổng giám đốc Lương chỉ mới phạt Thi Hảo mà thôi."

Mặt Minh Đào tái nhợt, lắp bắp nói: "Chị Thiến Vi, em không... Không có ý này."

Lý Thiến Vi cười rạng rỡ rồi cất tiếng an ủi cô ta: "Có ý gì không quan trọng lắm. Tổng giám đốc Lương cho gọi thì hai người mau vào đi thôi. Tổng giám đốc Lương không thích chờ đợi đâu."

Minh Đào nhìn về phía Thi Hảo.

Thi Hảo cụp mắt: "Đi thôi."

"..."

Trong phòng làm việc của Lương Tây Kinh, trừ Thi Hảo và Minh Đào ra thì còn có Dương Cao Phi và một đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật nữa cũng đang ở đây.

Trụ sở chính của tập đoàn Lương Thị là toà nhà cao chọc trời nằm ngay khu vực trung tâm CBD của thành phố Giang, cực kỳ thu

hút và dễ thấy.

Phòng làm việc của Lương Tây Kinh có tầm nhìn rộng rãi và sáng sủa, cách trang trí khiêm tốn nhưng không kém phần xa hoa. Phía sau bàn làm việc của anh là một khung cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài. Đứng trong phòng có thể nhìn thấy hơn nửa thành phố Giang phía sau bàn làm việc của anh.

Đây là lần thứ hai Minh Đào đi vào phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Từ sau khi bước vào đến giờ, hơi thở của cô ta vẫn luôn dồn dập, vừa căng thẳng vừa chột dạ.

Sự tò mò làm cô ta ngẩng đầu lên, lén lút nhìn về phía người đàn ông đang lạnh lùng ngồi trên chiếc ghế da đắt tiền. Chỉ trong tích tắc đó thôi mà tim cô ta đã đập như trống.

Nhưng tiếc là từ đầu đến cuối Lương Tây Kinh chưa từng chia cho cô ta dù chỉ là nửa con mắt.

Anh nhìn về phía Thi Hào rồi cất giọng trầm trầm: "Thư ký Thi, cô biết tại sao tôi gọi cô vào đây không?"

Trong lòng Thi Hào mắng anh biết rồi mà còn hỏi nhưng trên mặt cô vẫn rất thản nhiên: "Biết ạ."

Lương Tây Kinh ừ một tiếng rồi hất cằm ra hiệu: "Tự mình giải quyết đi."

Thi Hào gật đầu sau đó quay sang nhìn Minh Đào: "Minh Đào, tôi muốn hỏi cô mấy câu."

Đối mặt với ánh mắt trong veo sáng tỏ của Thi Hào, Minh Đào có cảm giác như tất cả mọi hành vi của mình đều đã bị nhìn thấu hết. Cô ta căng thẳng đến nổi mặt mày tái nhợt, hốc mắt thoáng cái đỏ ửng lên: "Chị... Chị Thi Hào, chị muốn hỏi gì em?"

Thi Hảo hơi khựng lại, còn chưa kịp cất lời thì chất giọng hờ hững lạnh lùng của Lương Tây Kinh đã vang lên lần nữa: "Cô gọi cô ấy là gì?"

Anh hỏi Minh Đào.

Minh Đào ngẩn người. Nhìn đôi mắt lạnh lùng nhưng có thể hiểu thấu lòng người của Lương Tây Kinh, hơi thở của cô ta dần dần dập hơn: "Chị... Chị Thi Hảo ạ."

Nghe được câu trả lời của cô ta, Thi Hảo cụp mắt xuống.

Cô đã từng nhắc nhở Minh Đào rất nhiều lần rằng ở công ty phải gọi cô là thư ký Thi.

Một giây tiếp theo, giọng nói của Lương Tây Kinh lại vang lên trong phòng làm việc. Anh bình tĩnh hỏi: "Trợ lý Dương, đây là trợ lý thực tập mà anh chọn ra đấy à?" Anh cụp mắt, mặt không cảm xúc: "Vào công ty để làm thân nhận họ hàng như này ư?"

Minh Đào đã bước vào giai đoạn thử thách cuối cùng của kỳ thực tập tại công ty. Trừ Giám đốc nhân sự ra thì Thi Hảo và Dương Cao Phi cũng cùng tham gia đánh giá.

Mặt Dương Cao Phi lộ vẻ khó xử: "Xin lỗi tổng giám đốc Lương, đây là sơ suất trong lúc làm việc của tôi."

Lương Tây Kinh cười nhạt, tạm thời đặt chuyện trách phạt anh ấy sang một bên rồi liếc nhìn Thi Hảo: "Tiếp tục đi."

Suy nghĩ vừa mới hiện lên trong đầu của Thi Hảo bị cắt ngang. Cô khựng lại một chút rồi mới mở miệng: "Ngày hôm qua lúc in bản kế hoạch cô chắc chắn mình không vô tình đụng phải con chuột hoặc bàn phím dẫn đến việc số liệu xuất hiện sai sót chứ?"

Cô cố ý dùng từ vô tình.

Chỉ là đứng trước thử thách này, đầu óc Minh Đào đã choáng váng không còn nhận ra được gì nữa. Cô ta nhìn về mặt bình tĩnh của Thi Hào rồi líu lürf lắp bắp đáp: "Chị Thi... Thư ký Thi, tất nhiên là tôi không chạm vào bản kế hoạch rồi. Tôi cũng đã nói với chị rằng tôi chỉ mở máy tính của chị ra in thôi rồi mà. Tại sao số liệu lại sai thì tôi không biết gì cả."

Không đợi Thi Hào hỏi tiếp, cô ta đã hốt hoảng buột miệng nói: "Thư ký Thi, chị không thể vì bị tổng giám đốc Lương phạt mà kéo theo một trợ lý thực tập như tôi chết cùng được."

"..."

Bị cô ta chỉ trích như thế nhưng Thi Hào vẫn không tức giận.

Cô im lặng nhìn dáng vẻ giương nanh giơ vuốt của Minh Đào một hồi rồi quay sang nhìn Dương Cao Phi: "Trợ lý Dương, phiền anh chiếu đoạn video kia ra giúp tôi."

Mấy phút sau, sau khi xem xong đoạn video giám sát, mặc dù Minh Đào đã hoảng hốt đến nỗi mặt mày tái nhợt rồi nhưng vẫn cố gắng giãy giụa một lần cuối: "Thư ký Thi, dù có đoạn video này thì cũng chỉ có thể chứng minh là tôi đã từng đến vị trí làm việc của chị mà thôi. Mà tôi đến đó là để in bản kế hoạch. Sao chị có thể đổ lỗi cho tôi động đến số liệu trong đó được chứ?"

Cô ta biện giải rất hợp lý: "Hơn nữa trong đoạn video này ngoài tôi ra còn có những đồng nghiệp khác cũng tới vị trí làm việc của chị nữa mà."

"Cô nói không sai." Thi Hào vẫn bình tĩnh: "Nhưng lịch sử sửa đổi trong máy tính sẽ không lừa gạt người khác."

Đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật lập tức phơi bày lịch sử sửa đổi đã bị thủ tiêu dọn dẹp sạch sẽ ra: "Trợ lý Minh, thời gian mở máy tính, chỉnh sửa văn bản và thời gian cô đi tới vị trí làm việc của thư ký Thi

chênh lệch hai phút. Trong khoảng thời gian hai phút đó, chỉ có mình cô ở vị trí làm việc của thư ký Thi."

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hai mắt Minh Đào đỏ hoe nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Nhưng cũng có thể là trùng hợp thôi mà. Tại sao tổng giám đốc Lương lại chỉ nghi ngờ tôi tự tiện sửa lại số liệu mà không nghi ngờ thư ký Thi sơ suất trong lúc làm việc chứ?"

Cô ta vừa dứt lời, cả văn phòng tổng giám đốc lặng ngắt như tờ.

Đây là lần đầu tiên Dương Cao Phi và đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật thấy có người dám chất vấn Lương Tây Kinh như thế.

Hai người lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau, da đầu bắt đầu tê rần.

Chốc lát sau, giọng nói chắc nịch của Lương Tây Kinh lọt vào tai mọi người: "Bởi vì cô ấy là Thi Hảo."

Thi Hảo hai mươi hai tuổi đang học nghiên cứu sinh đã vào tập đoàn Lương Thị thực tập. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô được điều thẳng đến làm trợ lý thực tập bên cạnh Lương Tây Kinh.

Năm hai mươi tư tuổi, cô chính thức được thăng chức từ trợ lý thành thư ký duy nhất của Lương Tây Kinh.

Sự nghiệp của Thi Hảo thăng tiến quá thuận lợi nên có người biết chuyện trong công ty đã tung tin rằng thật ra cô là người do ông nội của Lương Tây Kinh sắp xếp đến bên cạnh anh.

Chỉ là tin đồn này chưa từng được chứng thực. Rốt cuộc sự thật là gì thì chẳng ai biết được cả.

Điều duy nhất mà mọi người biết là từ khi Thi Hảo giữ chức thư ký của Lương Tây Kinh đến giờ đã hai năm rưỡi rồi nhưng cô chưa bao giờ mắc phải bất kỳ sai lầm nào trong công việc.

Trái lại, cô còn thường xuyên xoay chuyển tình thế, ngăn cơn sóng dữ giúp đồng nghiệp sơ ý làm sai nữa.

Vậy nên không có bất kỳ ai đưa ra lời phản biện cho sức nặng của câu "Bởi vì cô ấy là Thi Hào" mà Lương Tây Kinh nói.

Minh Đào cũng đã nghe được không ít tin đồn trong công ty, biết được Thi Hào cực kỳ chuyên nghiệp và nghiêm túc trong công việc.

Mặt cô ta xám như tro tàn, muốn bao biện cho bản thân rằng mình chỉ là bị ma ám nên mới động vào số liệu trong bản kế hoạch mà thôi. Cô ta không ngờ Lương Tây Kinh lại truy cứu đến cùng như thế, càng không ngờ Thi Hào lại tỉnh táo đến vậy. Dù sao thì đây cũng chỉ là một phần của bản kế hoạch nội bộ mà thôi.

Lương Tây Kinh không cho Minh Đào cơ hội nào nữa. Anh rất hiếm khi hao tâm tốn sức vào những chuyện nhỏ nhặt.

Anh lạnh lùng khoát tay với mấy người trong phòng làm việc: "Trợ lý Dương, anh xử lý những chuyện còn lại đi."

Sau đó mọi người cùng đi ra ngoài. Thi Hào vừa mới đi tới cửa đã bị Lương Tây Kinh gọi lại: "Thư ký Thi ở lại một chút."

Thi Hào: "..."

-

Cửa văn phòng mở ra rồi lại đóng lại.

Thi Hào quay đầu nhìn người đang ngồi sừng sững bất động tại chỗ ở đằng kia: "Tổng giám đốc Lương."

Ánh mặt trời đầu giờ chiều từ ngoài cửa sổ rơi vào phòng. Mấy vụn sáng rải xuống xung quanh Lương Tây Kinh, vẽ ra khuôn mặt anh tuấn của anh.

Chỉ trong chớp mắt, Thi Hào nhìn đến mất hồn.

Lương Tây Kinh không để ý đến sự thay đổi trong ánh mắt cô. Anh chỉ lạnh nhạt hỏi: "Thư ký Thư quên mất chuyện này rồi phải không?"

Thi Hảo không kịp phản ứng: "Chuyện gì cơ?"

Lương Tây Kinh: "Bản kiểm điểm."

"..."

Thi Hảo ghen lời rồi hít vào một hơi thật sâu: "Tôi sẽ gửi vào hòm thư của anh ngay."

Lương Tây Kinh nhin cười, khẽ nhếch chân mày lên: "Ừ."

Đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Thi Hảo bật máy tính lên gửi bản kiểm điểm đã viết xong từ tối qua vào hòm thư của Lương Tây Kinh.

Sau khi gửi chừng mười phút, cô nhận được hồi âm của Lương Tây Kinh: "Viết lại."

Nhìn hai chữ to đùng trên email, Thi Hảo nhẩn nhin một lúc rồi chịu không nổi nữa mà mở WeChat lên hỏi Lương Tây Kinh tại sao cô phải viết lại. Rõ ràng là cô đã nắn nót viết một bản kiểm điểm rất đẹp rồi mà.

Lương Tây Kinh: "Tự nghĩ đi."

Thi Hảo nghiến răng nghiến lợi mở bản kiểm điểm ra đọc lại kiểm tra xem rốt cuộc mình viết chỗ nào không hợp ý Lương Tây Kinh.

Mới đọc được một đoạn, cô chợt nhớ tới một chuyện xảy ra hồi mình mới được thăng chức lên làm thư ký của Lương Tây Kinh.

Chuyện lúc đó cũng y chang chuyện xảy ra ngày hôm nay, chỉ là người kia hãm hại Thi Hảo thất bại vì cô đã nhìn ra được sai sót ở

chỗ Lương Tây Kinh trước khi các đồng nghiệp khác phát hiện ra vấn đề.

Lúc đó Lương Tây Kinh còn khen ngợi cô vì phản ứng nhạy bén, không cho người có ý xấu cơ hội lợi dụng.

Anh nói rằng anh cho phép thư ký của mình mắc sai lầm nhỏ nhưng sẽ không cho phép thư ký của mình tạo cơ hội cho người khác mắc sai lầm.

Thi Hào sợ run người. Bấy giờ cô mới hiểu tại sao ngày hôm qua Lương Tây Kinh lại phạt cô nặng như thế. Không phải là anh nghi ngờ khả năng làm việc của cô có vấn đề mà là do cô quá sơ suất, cho người khác cơ hội hãm hại mình.

Nghĩ đến đây, Thi Hào hối hận không thôi.

Xế chiều hôm đó, Minh Đào thu dọn đồ đạc rời đi.

Tập đoàn Lương Thị cho phép nhân viên mắc sai lầm ở lại nhưng quyết không giữ nhân viên lúc nào cũng nhắm nhẹ hãm hại đồng nghiệp mắc lỗi. Chẳng qua công ty không thông báo công khai lý do nghỉ việc của Minh Đào.

Cũng sẽ không có nhiều người để ý đến sự rời đi của một trợ lý thực tập.

-

Sau hai ngày làm việc như bình thường thì đến cuối tuần.

Thứ sáu, vừa mới tan làm Thi Hào đã nhận được tin nhắn từ Lương Tây Kinh hỏi cuối tuần này cô có bận gì không.

Nghĩ đến việc sáng nay mới nhìn thấy Lương Tây Kinh đến công ty với chiếc áo sơ mi phù hợp với nhiệt độ thời tiết hiện tại sau hai ngày mặc hai chiếc áo cao cổ màu sắc khác nhau, Thi Hào cụp mắt

bày ra vẻ mặt đứng đắn trả lời anh: "Dự báo thời tiết tuần tới có mấy ngày mưa nên em muốn sắp xếp cho tổng giám đốc Lương mặc đồ cao cổ mấy ngày. Không biết tổng giám đốc Lương có cho em cơ hội này không?"

Gửi xong tin, Thi Hào kết thúc chút công việc cuối cùng rồi thu dọn đồ đạc tan làm.

Cô vừa mới tắt máy tính, Lương Tây Kinh đã đi ra khỏi văn phòng.

"Thư ký Thi." Anh bình thản hỏi thăm cô bằng chất giọng trầm trầm: "Chuẩn bị tan làm đấy à?"

Thi Hào xách túi, rơi vào tình cảnh tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Cô tự hiểu Lương Tây Kinh đang cố ý nhưng vẫn thành thật trả lời: "Vâng, hẹn gặp lại tổng giám đốc Lương."

Dứt lời, cô nhanh chân đi về phía thang máy.

Song trời trêu ngươi, chân của Lương Tây Kinh lại rất dài. Ngay lúc Thi Hào đang chờ thang máy, anh đã nhanh nhẹn bước tới bên cạnh rồi cùng tiến vào trong với cô.

Chiếc thang máy dành riêng cho văn phòng tổng giám đốc này Lương Tây Kinh có thể sử dụng, trợ lý và thư ký của anh cũng có thể sử dụng. Trên phương diện này anh cực kỳ có tình người.

"..."

Hai người một trước một sau đứng trong thang máy. Thi Hào ưỡn thẳng sống lưng, mắt nhìn thẳng về phía trước, không hề liếc nhìn người đằng sau mình dù chỉ là nửa cái.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi xách của cô rung lên.

Thi Hảo nhìn qua kính phản chiếu trong thang máy thấy Lương Tây Kinh đang cụp mắt bấm điện thoại.

Cô chần chừ một lúc rồi mới lấy điện thoại ra mở WeChat lên, không ngạc nhiên chút nào khi thấy dòng tin nhắn khiêu khích anh vừa gửi tới: "Anh mãi mãi mong chờ, thư ký Thi ạ."

Chương 4: Son môi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn đoạn đối thoại của hai người, Thi Hảo lại ngược mắt liếc nhìn người đàn ông sau lưng qua lớp kính một lần nữa.

Lương Tây Kinh nhận ra nên cũng ngược mắt lên nhìn lại cô, ánh mắt cực kỳ đứng đắn và bình thản.

Trên thực tế thì Lương Tây Kinh có một đôi mắt sâu thẳm và hết sức đa tình. Có khi anh chẳng cần phải làm gì cả, chỉ cần đứng đó nhìn chằm chằm người khác một lúc thôi là đã có thể khiến người ta hiểu sai ý rồi.

Ví dụ như giờ phút này, Thi Hảo đang sinh ra ảo giác rằng anh đang quyến rũ mình.

"..."

Sau mấy giây im lặng, cô quay mặt đi, nhìn về phía tấm bảng hiện số tầng hiện tại.

Cô không muốn chui vào cái bẫy mà Lương Tây Kinh bày ra.

Một tiếng cười khẽ chợt truyền tới từ phía sau Thi Hảo.

Cô làm bộ như không nghe thấy. Lúc thang máy đi đến tầng một, cô quay đầu vừa lễ phép vừa khách khí nói: "Hẹn gặp lại, tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh: "..."

Cửa thang máy chậm rãi khép lại. Lương Tây Kinh cầm hai tay vào túi quần nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh vội vàng đi càng ngày càng xa, môi dần cong lên.

Ngày thường đi làm, phần lớn thời gian ở công ty Lương Tây Kinh cực kỳ khiêm tốn. Anh hiếm khi xuống xe hoặc lên xe ở trước cửa công ty. Tài xế thường đợi anh ở bãi đậu xe dưới tầng một. Thi Hảo vô cùng rõ điều này.

Vừa mới chào tạm biệt Lương Tây Kinh chừng hai phút, cô lại nhận được tin nhắn anh gửi tới.

Lương Tây Kinh: "Tối nay em muốn ăn gì?"

Thi Hảo đang định trả lời thì trên màn hình hiển thị cuộc gọi tới từ Ôn Ý, bạn cùng phòng thời đại học kiêm bạn tốt của cô.

"Cậu tan làm chưa?" Thi Hảo vừa nhắc máy đã nghe được giọng nói mệt mỏi truyền tới từ đầu dây bên kia.

Cô cúp máy xuống, gạt đầu chào hỏi đồng nghiệp đi ngang qua rồi vừa thông thả đi về phía tàu điện ngầm vừa trả lời: "Sao thế?"

Ôn Ý: "Tớ vừa mới nộp xong bản thảo cho cuộc phỏng vấn nặng ký nhất tháng này, hiện tại đang bị tổn thương toàn thân nên muốn thưởng cho bản thân một bữa ăn thật ngon để hồi sức."

Hồi đại học Ôn Ý học chuyên ngành thông tin và truyền thông, bây giờ là một phóng viên tài chính kinh tế khá có tiếng. Áp lực mà cô ấy gặp phải trong công việc không hề ít hơn Thi Hảo là bao.

Nghe Ôn Ý nói vậy, Thi Hảo không hề do dự chút nào cười rộ lên: "Cậu muốn ăn gì?"

Ôn Ý vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tớ còn chưa nghĩ ra. Chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ rồi quyết định nhé?"

Thi Hảo: "Được."

Chỗ cũ mà Ôn Ý nói thật ra là một trung tâm thương mại nằm giữa công ty của Thi Hảo và nơi làm việc của cô ấy.

Khoảng cách từ chỗ làm của hai người tới trung tâm thương mại này chưa đến năm cây số, vô cùng thuận lợi cho cả hai hẹn gặp nhau đi ăn cơm chung.

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hảo không quên báo lại cho Lương Tây Kinh: "Tối nay em đi ăn với Ôn Ý rồi."

Bên kia, sau khi gửi tin nhắn xong Lương Tây Kinh ngồi yên trong xe chờ Thi Hảo trả lời lại.

Anh chờ cô một hồi lâu nhưng lại chờ được cuộc gọi của Hứa Thực trước.

"Cậu tan làm chưa?" Lương Tây Kinh còn chưa kịp mở miệng, Hứa Thực đã đi thẳng vào vấn đề: "Tối nay cùng ra ngoài làm vài ly không? Tần Yến vừa mới đáp máy bay nửa tiếng trước, một lát nữa sẽ tới ngay."

Tần Yến trong miệng Hứa Thực là bạn tốt trong vòng tròn bạn bè của bọn họ. Chẳng qua khác với Lương Tây Kinh và Hứa Thực đều là người thành phố Giang, Tần Yến là người Bắc Kinh.

Lương Tây Kinh lạnh nhạt đáp: "Không đi, tôi bận rồi."

Hứa Thực hơi sững người rồi nghi ngờ hỏi lại: "Cuối tuần rồi mà cậu còn bận việc gì được?" Anh ấy lẩm bẩm: "Vất vả lắm Tần Yến mới đến đây được một lần."

Lương Tây Kinh ừ một tiếng: "Cúp đây."

Hứa Thực còn chưa kịp phản ứng, trong điện thoại đã chỉ còn tiếng tút tút kéo dài.

Một phút sau anh ấy lại nhận được tin nhắn từ Lương Tây Kinh: "Tôi đến muộn một chút."

Hứa Thực: "?"

Anh ấy gửi dấu chấm hỏi qua nhưng Lương Tây Kinh không đáp lại nữa.

Hứa Thực gãi đầu một cái, trong lòng cảm thấy khó hiểu. Anh ấy liếc nhìn người bạn ngồi bên cạnh mình đang tám chuyện tán tỉnh bạn gái, rất khao khát được tiếp nhận tri thức: "Hỏi cậu chuyện này nhé."

Anh bạn kia: "Hỏi đi."

Hứa Thực sắp xếp lại câu từ một chút rồi cất lời: "Cậu hẹn bạn ra ngoài uống rượu với nhau, một giây trước người bạn đó mới từ chối nhưng một giây sau lại bảo lát nữa đến trễ." Anh ấy dừng một chút rồi nghi ngờ hỏi: "Thì lý do là gì?"

Nghe xong vấn đề, anh bạn kia cạ lời lờm anh ấy một cái: "Đơn giản thế mà cậu cũng không biết à? Chắc chắn là người bạn kia của cậu bị người khác cho leo cây rồi chứ gì nữa."

Hứa Thực: "..."

Anh bạn kia dựng vai anh ấy một cái sau đó tò mò hỏi: "Người bạn mà cậu nói là ai thế?"

Hứa Thực hoàn hồn, trả lời qua loa một câu: "Chẳng ai cả, tôi hỏi bừa vậy thôi."

Anh ấy yên lặng ngồi xa anh bạn kia ra một chút, mở đoạn đối thoại vừa rồi ra nhìn chăm chăm rồi bắt đầu phiến não. Bị cho leo cây á? Ở thành phố Giang còn có người dám cho Lương Tây Kinh leo cây à?

-

Cùng lúc đó, Thi Hảo cho Lương Tây Kinh leo cây xong không thèm để ý đến dấu chấm hỏi anh gửi lại nữa.

Lúc cô thoát khỏi cao điểm giờ tan làm để đến được trung tâm thương mại thì Ôn Ý vẫn chưa tới. Cũng may cô đã quen với việc chờ đợi rồi nên cũng không cảm thấy chờ người khác có gì nhàm chán.

Trái lại, cô còn cảm thấy mình có thể giải quyết được không ít chuyện trong khoảng thời gian chờ đợi.

Lúc Ôn Ý đến thì Thi Hào đang ngồi ôn tập tiếng Đức trong khu vực nghỉ ngơi ở tầng một trung tâm thương mại.

Cô ấy cạ lời mất mấy giây rồi hỏi với vẻ đùa giỡn: "Thư ký Thi, cậu muốn dùng tri thức đè chết ai đấy?"

Thi Hào cất cuốn sổ từ vụng mang theo bên người đi rồi nhướn mày đáp: "Cậu chứ ai nữa."

Ôn Ý lườm cô một cái: "Sao tự nhiên cậu lại học tiếng Đức thế?"

Hồi đại học Thi Hào theo học chuyên ngành đào tạo thư ký nhưng cũng có bằng ngoại ngữ cấp tám rồi. Trong khoảng thời gian bận rộn học nghiên cứu sinh cô còn gặm cả tiếng Pháp.

Nguyên nhân đơn giản là vì việc làm ăn của tập đoàn Lương Thị ở nước Pháp đang càng ngày càng phát triển.

Trừ tiếng Pháp ra thì cô cũng biết một số ngoại ngữ khác nữa. Mặc dù không thông thạo như thế nhưng cũng có thể giao tiếp đơn giản với người khác.

Ôn Ý đang suy nghĩ thì Thi Hào đã trả lời: "Gần đây Lương Tây Kinh đang tiếp xúc với người Đức."

Cho nên cô muốn nắm vững ngôn ngữ này, đặc biệt là trong mảng thương mại.

"..." Ôn Ý cạn lời khi nhận được câu trả lời của Thi Hào. Cô ấy nhìn một hồi lâu rồi hơi khó chịu mở miệng: "Rốt cuộc cái tên Lương Tây Kinh kia vấp trúng vận may gì mà lại gặp được một thư ký như cậu chứ?"

Thi Hào mỉm cười hùa theo: "Có thể là do đời trước anh ấy tích đức."

Ôn Ý không khỏi phì cười: "Tớ cũng cảm thấy thế."

Hai người trò chuyện đôi ba câu rồi đứng dậy đi lên tiệm lẩu ở tầng trên. Những món mà Ôn Ý cảm thấy ngon toàn lẩu là lẩu mà thôi.

Trước đó Thi Hào đã tới lấy sổ theo thứ tự rồi nên hai người đến cửa tiệm chờ một hồi là vào được.

Hai người vừa mới ngồi xuống chưa được bao lâu, màn hình chiếc điện thoại mà Thi Hào đang cầm trên tay đã sáng lên.

Lương Tây Kinh: "Bao giờ ăn xong thì nhắn lại cho anh."

Thi Hào: "..."

Lương Tây Kinh: "Hử?"

Thi Hào: "Hình như hôm nay tổng giám đốc Lương hơi sốt ruột thì phải?"

Thấy tin nhắn của Thi Hào, Lương Tây Kinh hơi khựng lại một chút.

Anh bảo cô nhắn lại sau khi ăn xong là vì bên ngoài trời đang mưa. Thi Hào không mang dù theo nên bao giờ cô ăn xong anh sẽ bảo tài xế qua đón cô chứ không phải là anh sốt ruột trên phương diện kia.

Chỉ là từ trước đến nay Lương Tây Kinh luôn không thích giải thích dài dòng gì. Nếu Thi Hảo muốn vậy thì cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây, Lương Tây Kinh nhấn lại: "Hai mươi ngày rồi."

Thi Hảo bị lời của anh làm cho sặc, không thể hiểu nổi anh nhớ rõ chuyện này như thế làm gì.

Và lại cũng không phải cô bắt anh kìm nén ngọt ngào hai mươi ngày mà là do vận may của anh không tốt đấy chứ. Anh đi công tác mất nửa tháng, vừa về đến nơi thì cô đến kỳ kinh nguyệt.

Thi Hảo nghĩ một hồi rồi gửi lại cho anh một cái meme cặn lời kèm theo lời nhắn: "Còn sớm mà, có khi ăn xong chúng em còn đi uống rượu tám chuyện nữa. Tổng giám đốc Lương chờ không nổi thì đi ngủ sớm chút cũng được."

Lương Tây Kinh: "..."

"Đang tám chuyện với Lương Tây Kinh hả?" Để ý tới biểu cảm thay đổi liên tục của Thi Hảo, Ôn Ý hỏi.

Cô gật đầu rồi kể lại cho Ôn Ý nghe chuyện giữa mình và Lương Tây Kinh.

Thấy vẻ mặt cô không tệ lắm, Ôn Ý hơi mím môi: "Tốt thật đấy."

Thi Hảo nghiêng đầu nhẹ nhàng nhướn mày: "Ý cậu là sao?"

Ôn Ý trầm ngâm trong chốc lát, cũng không giấu diếm mà nói thẳng với Thi Hảo: "Gần đây tớ nghe nói nhà họ Lương và nhà họ Tiền sắp thành thông gia."

Thi Hảo ừ một tiếng: "Hình như là thế."

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn quyết định.

"Hình như thế ư?" Biểu cảm của Ôn Ý chợt cứng lại. Cô ấy nhìn khuôn mặt vẫn bình tĩnh của bạn tốt: "Vậy cậu và Lương Tây Kinh..."

Mặc dù cô ấy không nói hết câu nhưng Thi Hào vẫn hiểu.

"Chúng tớ rồi cũng sẽ chia tay thôi." Câu trả lời của Thi Hào rất quyết đoán.

Từ lúc bắt đầu mối quan hệ hỗn loạn này, cô và Lương Tây Kinh đã giao kèo rồi. Nếu một ngày nào đó anh quyết định phát triển mối quan hệ với bạn đời tương lai thì bọn họ sẽ chia tay.

Giống vậy, nếu Thi Hào muốn kết thúc mối quan hệ này trước thời hạn thì bọn họ cũng sẽ dừng lại. Về mặt riêng tư thì mối quan hệ giữa hai người là bình đẳng và Thi Hào có quyền lên tiếng chấm dứt.

Ôn Ý nhìn chằm chằm gò má xinh đẹp của cô rồi khẽ hỏi: "... Cậu sẽ dứt ra được chứ?"

"Hẳn là thế." Thi Hào nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nhoen miệng cười: "Từ lúc bắt đầu mối quan hệ này tớ đã biết trước kết quả rồi mà."

Trên phương diện này, Thi Hào vẫn luôn là một người tỉnh táo. Cô biết rất rõ sự chênh lệch giữa bản thân và Lương Tây Kinh nên cũng chỉ hưởng thụ những gì xảy ra ở hiện tại mà thôi.

"Nhưng mà..." Ôn Ý mím môi: "Lỡ may thì sao."

Thi Hào ngẩng đầu: "Lỡ may cái gì? Cậu cảm thấy sẽ có lẽ may à?"

Ôn Ý bị cô hỏi cho cứng họng không trả lời được.

Chưa nói đến việc Lương Tây Kinh có ý định muốn cưới Thi Hào về hay không, cho dù là có thì ông nội của anh cũng sẽ không đồng ý.

Ong sẽ không để cháu trai mình dẫm lên vết xe đổ, đi con đường mà con trai đã đi.

Mà Thi Hào lại người còn nghe lời ông nội Lương Tây Kinh hơn cả anh.

Sau một hồi im lặng, Ôn Ý buồn bực nói: "Được rồi, không nói đến chuyện này với cậu nữa. Dù sao thì tớ cũng ủng hộ mọi quyết định mà cậu đưa ra."

Thi Hào cong môi cụng ly với cô ấy một cái: "Tớ biết mà. Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không làm bản thân bị thương đâu."

Ôn Ý biết tính cô. Nghĩ đến việc bạn mình được ngủ với một người đàn ông cao lớn đẹp trai giàu có, cô ấy cảm thán: "Cũng đúng, tớ lo lắng cho cậu chẳng bằng đi lo cho tổng giám đốc Lương."

Thi Hào lườm cô ấy một cái: "Cậu lo lắng cho anh ấy cái gì?"

Ôn Ý: "Lo tổng giám đốc Lương không có cậu sẽ nửa bước khó đi ấy mà."

Thi Hào bị cô ấy chọc cho phì cười, chân mày cong cong, ra vẻ tự kỷ nói: "Cái đó thì đúng là nên lo đấy."

"..."

-

Ăn lẩu xong, hai người dắt nhau đi dạo một lúc cho tiêu cơm.

Mới đi dạo được một nửa, Ôn Ý đã nhận được một cú điện thoại nên không thể không về nhà sửa lại bản thảo vừa nộp ban chiều.

Vì thời gian vẫn còn sớm nên Thi Hào tự đi dạo một mình, cảm thấy hơi nhàm chán.

Cô nghĩ nghĩ một chút rồi nhắn cho Lương Tây Kinh một tin.

Lúc Thi Hảo gửi tin đến thì Lương Tây Kinh đang chơi khúc côn cầu với Tần Yến.

Anh cầm cây gậy, dáng người cao ráo hơi khom xuống nhắm thẳng vào quả bóng màu đỏ đang đặt hơi chếch phía trước, một gậy trúng luôn.

Tiếng bóng vào lưới vang lên lạnh lạnh làm Tần Yến bên cạnh nhướn mày: "Sao tối nay cậu đánh hăng quá vậy?"

Lương Tây Kinh không thèm để ý đến anh ấy mà thay đổi vị trí một chút rồi tiếp tục.

Hứa Thực đứng bên cạnh vỗ tay rồi quay sang tám nhảm với Tần Yến: "Cậu có cảm thấy hôm nay tâm trạng của cậu ấy không tốt lắm không?"

Tần Yến: "Cậu biết nguyên nhân không?"

"Không hỏi ra được." Hứa Thực tiếc nuối: "Hình như cậu ấy bị người nào đó cho leo cây."

Nghe thấy lời này, Tần Yến hơi nhướn mày, nhìn người đang chuẩn bị đưa bóng vào lưới đằng kia như hiểu ra gì đó.

Anh ấy cúi đầu cười cười rồi nhắc chân tới gần Lương Tây Kinh, cố ý nói: "Nghe nói chuyện tốt của cậu và cô cả nhà họ Tần sắp thành rồi hả?"

Lương Tây Kinh đánh quả bóng cuối cùng vào lưới rồi lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu: "Cậu rảnh lắm hả?"

Tần Yến: "Bạn nhưng vẫn có thể giành ra chút thời gian để quan tâm đến cậu."

Lương Tây Kinh cười nhẹ một cái, không thừa nhận.

Tần Yến cũng không mong sẽ nhận được câu trả lời của anh. Anh ấy nói với vẻ chế nhạo: "Nghe người ta nói mấy hôm trước hai người mới cùng nhau đi ăn đồ Nhật."

Trong cái vòng này của bọn họ tin đồn là thứ truyền đi nhanh nhất.

Nghe ra sự giễu cợt trong lời này, Lương Tây Kinh liếc anh ấy một cái đầy ý cảnh cáo.

Tần Yến cười cười, đẽ thấp giọng xuống hỏi: "Nhà hàng là do thư ký Thi chọn hả?"

Anh ấy là người duy nhất trong số các anh em biết được mối quan hệ giữa Lương Tây Kinh và Thi Hào.

"..."

Lương Tây Kinh lại sắp bóng lên lần nữa rồi mới cất lời: "Cậu cũng rảnh thật đấy."

Tần Yến cong môi cười: "Sao hôm nay thư ký Thi lại cho cậu leo cây vậy? Không phải là cô ấy tức giận vì cậu đi ăn với cô Tiền đấy chứ?"

"Cô ấy không biết." Lương Tây Kinh đáp.

Tần Yến nhướn mày: "Cậu chắc chắn vậy à?"

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, không giải thích thêm lý do.

Tần Yến hiểu ra hôm nay mình sẽ không hỏi thêm được gì từ chỗ Lương Tây Kinh nữa nên lảng sang vấn đề khác: "Sắp tới Hội nghị thượng đỉnh tài chính ở thành phố Bình rồi. Cậu định hôm đó sẽ dẫn ai tới?"

Lương Tây Kinh: "Thi Hào."

Tần Yến ngừng một lát rồi nhắc nhở: "Thành phố Bình là địa bàn của nhà họ Tiền."

Lương Tây Kinh cúi nửa người trên xuống ngấm bóng, giọng nói lạnh nhạt: "Vậy thì sao?"

"..."

Sau mấy giây suy nghĩ, Tần Yến hiểu được đại khái ý của anh: "Cậu đúng thật là..." Anh ấy dừng một chút rồi cười nói: "Vậy tôi cũng sẽ tới hóng hót một chút."

Lương Tây Kinh: "..."

Sau khi đánh mấy trận, Lương Tây Kinh nhìn đồng hồ trên tường, tính toán sức bền lúc đi dạo phố của Thi Hào một chút rồi cầm điện thoại di động đặt trên bàn rượu lên thì thấy tin nhắn cô gửi tới từ nửa tiếng trước.

Lương Tây Kinh cup mắt, quay ra nói với Tần Yến một câu rồi về trước.

Hứa Thực vừa vào nhà vệ sinh một chuyến ra đã chẳng thấy Lương Tây Kinh đâu nữa.

Anh ấy đảo mắt nhìn một vòng rồi hỏi: "Cậu ấy đâu rồi?"

Tần Yến: "Về rồi."

Hứa Thực: "... Còn chưa tới chín giờ mà đã về rồi á?" Anh ấy khiếp sợ: "Cậu ấy sống theo thời gian biểu của người già đấy à? Nếu không phải biết rõ cậu ấy là người cô đơn thì tôi cũng phải nghi ngờ cậu ấy giấu ai đó trong nhà đấy."

Tần Yến cười đầy hàm ý: "Sao cậu biết cậu ấy không giấu ai trong nhà?"

Hứa Thực: "Đương nhiên là tôi biết rồi."

Khoảng thời gian trước anh ấy đã từng bất ngờ đánh úp nhà Lương Tây Kinh một lần rồi, không hề phát hiện ra chút dấu vết của phụ nữ nào trong nhà anh cả.

Nhận được câu trả lời, Tần Yến chỉ cười không đáp.

-

Lúc Lương Tây Kinh tìm được Thi Hảo thì cô đang đứng giữa quảng trường nghe người ta hát dạo.

Anh đứng phía xa nhìn cô một hồi nhưng cô không phát hiện ra.

Đến khi màn hình điện thoại sáng lên, Thi Hảo liếc qua một cái rồi mới quay đầu nhìn về phía chiếc xe màu đen nhỏ đang dừng bên vệ đường.

Cô ngược mắt lên đúng lúc cửa kính xe phía trước hạ xuống.

Thi Hảo ngạc nhiên đến gần, kéo cửa ghế phụ lái ra ngồi vào: "Chẳng phải anh đi ăn cơm với mấy người Hứa Thực à?"

Lương Tây Kinh chậm chạp không đáp, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cô, dừng lại trên đôi môi đang mấp máy phát ra tiếng kia một lúc rồi mới cất lời: "Anh không uống rượu."

Thi Hảo à một tiếng rồi không hỏi nhiều nữa.

Chờ cô thắt dây an toàn xong, Lương Tây Kinh lái xe rời đi.

Trong khoang xe yên tĩnh, Lương Tây Kinh hỏi: "Em không mua gì à?"

Thi Hảo vốn định nói rằng không thấy món nào đẹp nhưng lại chợt nhớ ra mình vừa bị phạt trừ mất một khoản tiền thưởng kén xù, thế là cô đáp với ý ám chỉ: "Tổng giám đốc Lương thật đúng là quý nhân hay quên."

Nghe ra giọng điệu quái gở của cô, Lương Tây Kinh thờ ơ ừ một tiếng: "Lát nữa tôi sẽ hỏi phòng tài vụ một chút."

Thi Hảo: "?"

Lương Tây Kinh quay qua nhìn cô, khóe miệng cong lên: "Có phải tháng này phòng tài vụ quên chưa gửi tiền lương cho thư ký Thi của chúng ta hay không?"

"..."

Thi Hảo bị lời của anh chặn họng nên không muốn nói chuyện với anh nữa.

Bỗng nhiên Lương Tây Kinh gọi cô một tiếng: "Thi Hảo."

Thi Hảo: "Có gì nói thẳng đi."

Lương Tây Kinh thấp giọng cười một tiếng rồi dừng xe ở ven đường, dưới một tán cây xanh um tươi tốt.

Thi Hảo ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi anh dừng xe làm gì thì đã nghe thấy tiếng dây an toàn bị cởi ra. Chỉ chớp mắt ngay sau đó, ngón tay thon dài của Lương Tây Kinh đã lau đi lớp son trên môi cô rồi cúi người hôn lên đó.

Chương 5: Thư ký Thi giỏi thật đấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gió đêm xuân bao giờ cũng thổi mạnh. Vừa rồi trời mới đổ một trận mưa xuống khiến mặt đất ẩm ướt. Trong không khí thoang thoang mùi bùn đất.

Lương Tây Kinh không mở cửa sổ ra. Giữa lúc mơ hồ, hình như Thi Hào nghe thấy cành lá bị gió thổi đập lên nóc xe phát ra tiếng động. Giữa đêm khuya thanh vắng thế mà âm thanh này lại khá êm tai.

Cô bất ngờ trở tay không kịp, bị Lương Tây Kinh chiếm ưu thế trước.

Sau khi lấy lại được phản ứng, Thi Hào giãy ra muốn nhắc nhở anh đây là ven đường. Nhưng mà Lương Tây Kinh thật sự hiểu quá rõ những chỗ nhạy cảm trên người cô.

Lúc bàn tay nóng bỏng của anh đặt lên vòng eo nhỏ nhắn, cô hoàn toàn mất sức phản kháng.

Thi Hào chỉ có thể tuân theo phản ứng theo bản năng của cơ thể, cho đi rồi nhận lại.

"..."

Hai người hôn môi trong tư thế không thoải mái lắm một hồi lâu. Lương Tây Kinh rời khỏi đôi môi bị hôn đến ửng đỏ kia rồi kề trán mình lên trán cô: "Thi Hào."

Anh lại gọi, giọng nói trầm khàn và cực kỳ quyến rũ.

Tại Thi Hào tê rần, lông mi hơi run lên nhưng vẫn mạnh miệng: "Sao nào?"

Nào ngờ Lương Tây Kinh lại nhân lúc cô mở miệng nói chuyện mà cắn lên môi dưới mềm mại của cô, giọng nói rất khế vang lên: "Em muốn về nhà hay là..."

Thi Hào bối rối hồi lâu, tai đỏ bừng lên: "Lương Tây Kinh!"

Cô hung hăng gọi tên anh.

Không về nhà chẳng lẽ người này muốn... Làm luôn bên vệ đường này hả?

Nghĩ đến đây, Thi Hào có cảm giác toàn thân mình nóng ran lên, không biết là thẹn thùng vì dáng vẻ không biết xấu hổ của Lương Tây Kinh hay là đang tức giận nữa. Cô đẩy anh ra rồi thẹn quá hóa giận nói: "Anh không muốn lái xe thì tránh ra em lái."

Lương Tây Kinh bị phản ứng của cô chọc cho phì cười. Anh cười không thành tiếng một hồi lâu rồi mới hôn một cái lên môi cô như an ủi, thuận theo nói: "Vậy thì nghe lời thư ký Thi."

"..."

Mười giờ đêm, xe cộ trên đường dần thưa đi.

Rời khỏi tán cây, tốc độ xe của Lương Tây Kinh vẫn luôn kề cận tốc độ giới hạn.

Thi Hào đang sửa sang lại quần áo vừa mới bị anh làm xộc xệch. Lúc vô tình bèn thấy con số quen thuộc trên bảng điều khiển, cô ngược mắt lên nhìn chăm chăm gò má góc cạnh rõ ràng của Lương Tây Kinh một hồi.

Bỗng nhiên anh nghiêng đầu nhìn lại cô một cái.

Ánh nhìn này khiến nhịp tim của Thi Hào tự nhiên tăng nhanh.

Cô giả vờ bình tĩnh vuốt lại tóc rồi chuyển tầm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người im lặng suốt cả quãng đường, mãi đến khi tới một biệt thự khác của Lương Tây Kinh.

Xe dừng lại, Thi Hảo cởi dây an toàn ra mở cửa xuống xe, bước cực nhanh vào bên trong. Cô lo lắng nếu mình đi chậm hơn chút nữa Lương Tây Kinh sẽ nảy ra những suy nghĩ hoang đường.

Nhưng dù Thi Hảo có nhanh đến mấy thì cô đi hai bước cũng mới bằng được một bước của Lương Tây Kinh. Giữa hai người có sự chênh lệch nhất định trên phương diện độ dài đôi chân.

Thi Hảo vừa mới mở cửa đi vào, còn chưa thay xong giày đã bị người nào đó ôm eo từ phía sau.

Túi xách trong tay cô rơi xuống đất phát ra một tiếng vang.

Lương Tây Kinh nâng cả người Thi Hảo lên, ôm cô vào lòng rồi lần nữa tìm đến môi cô hôn sâu.

...

Ở một căn phòng trên tầng hai.

Hai người lao đảo tới tới lui lui dừng hết quãng này đến quãng khác. Đến khi vào được phòng tắm thì Thi Hảo đã nói là làm được rồi để lại trên cổ Lương Tây Kinh một dấu hôn.

Không lâu sau, hơi thở mập mờ tràn ngập vách tường bằng đá cẩm thạch trong phòng tắm. Trên đó còn vương lại một dấu vết hình bàn tay của Thi Hảo.

Chẳng biết bên ngoài lại đổ mưa từ bao giờ. Tiếng mưa rơi tí tách hoà quyện vào tiếng rên rỉ khẽ khàng đứt quãng truyền ra từ trong phòng khiến đêm khuya thanh vắng trở nên náo nhiệt.

-

Lúc trong phòng yên tĩnh lại thì đã gần hai giờ sáng rồi.

Cuối tuần không cần đi làm nên Lương Tây Kinh và Thi Hào hơi buông thả một chút.

Đến khi được nằm lên giường lần nữa thì mí mắt của Thi Hào đã gần như sụp xuống rồi. Giờ cô chẳng muốn nhúc nhích chút nào nữa.

Cô cuộn tròn trong một góc, thúc giục Lương Tây Kinh nhanh lên một chút.

Lương Tây Kinh: "..."

Anh liếc nhìn cô gái đang ôm gối buồn ngủ híp cả mắt kia rồi thấp giọng hỏi: "Em không định phụ anh một tay à?"

"Hết sức rồi." Thi Hào từ chối anh không chút do dự, còn hừ nhẹ nói: "Em đây phục vụ anh nguyên cả một ngày trời. Tổng giám đốc Lương sẽ không đến nỗi thay một cái vỏ chăn thôi mà cũng cần em giúp chứ?"

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh hỏi lại một câu đầy hàm ý: "Ai phục vụ ai cơ?"

Mấy tiếng đồng hồ vừa qua tính kiểu gì cũng là anh phục vụ cô, lấy lòng cô đấy chứ.

Thi Hào mở mắt ra đối mặt với anh trong giây lát rồi tràn đầy tự tin hỏi: "Ý của tổng giám đốc Lương là anh đang chịu thiệt thòi hả?"

"..." Lương Tây Kinh lờm cô một cái, kéo vỏ chăn ra rồi giơ tay vỗ xuống bắp chân cô: "Em dịch qua kia một chút đi."

Thi Hào cố tình nằm im không nhúc nhích.

Lương Tây Kinh dừng lại một chút, sau đó dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú: "Em không nhận ra chỗ em đang nằm bây giờ bị ướt à?"

Hai gò má của Thi Hảo thoát cái đỏ bừng lên: "..."

Chờ đến khi Lương Tây Kinh thay xong vỏ chăn ném vào phòng giặt ủi rồi quay lại thì không thấy Thi Hảo trong phòng nữa.

Anh cup mắt, đang chuẩn bị đi xuống tầng tìm người thì điện thoại di động lúc nãy anh tiện tay vút đại trên tủ đầu giường vang lên. Lương Tây Kinh cầm lên mở ra thì thấy mấy tin nhắn Tiền Tĩnh Hà gửi tới.

Trong phòng không có nước nên Thi Hảo xuống tầng uống.

Cô vừa mới uống xong rửa cốc sạch sẽ đặt về chỗ cũ, quay lại đã thấy một người đàn ông mặc đồ ngủ đi xuống. Đêm khuya rồi mà anh vẫn hùng hực, tươi tỉnh.

Thấy Lương Tây Kinh không hề có chút gì gọi là mệt mỏi, Thi Hảo nhủ thầm trong lòng rằng ông trời thật không công bằng chút nào, đã để Lương Tây Kinh ngậm thìa vàng ra đời lại còn thêm vẻ ngoài đẹp trai, chưa hết, giờ anh đã là một ông chú hơn ba mươi rồi mà còn phú cho anh cả thể lực tốt nữa.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo lại thầm phỉ nhổ hai tiếng trong lòng.

Thể lực Lương Tây Kinh mà không tốt thì cô lại khinh thường anh.

Lương Tây Kinh quan sát vẻ mặt thay đổi liên tục của Thi Hảo nhưng không đoán ra được cô đang nghĩ gì. Anh hơi híp mắt nhìn cô một hồi rồi hỏi: "Tự nhiên em xuống đây làm gì vậy?"

Biểu cảm trên mặt Thi Hảo đầy vẻ anh biết rồi mà còn hỏi: "Em khát."

Lương Tây Kinh: "Uống nước xong rồi hả?"

"Ừm." Thi Hảo lau khô bàn tay ướt nhẹp: "Mệt quá."

Hai người người trước kẻ sau đi lên tầng.

Sau khi nằm xuống, Thi Hào đang mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì giọng của Lương Tây Kinh vang lên sau lưng cô: "Lúc này em nhìn thấy rồi hả?"

Thi Hào hơi khựng lại rồi nghiêng người nhìn về phía anh: "Em vô tình thấy thôi."

Tuyệt đối không phải là cô cố ý muốn xem WeChat của Lương Tây Kinh.

Điện thoại di động của Thi Hào và Lương Tây Kinh giống nhau như đúc.

Lúc WeChat thông báo có tin nhắn mới cũng là lúc Lương Tây Kinh vừa đi ra khỏi phòng nên Thi Hào đã cố gắng chống đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ lên mở tin nhắn đọc. Mãi đến khi ảnh đại diện của Tiền Tĩnh Hà đập vào mắt, cô mới nhận ra mình đã cầm nhầm điện thoại.

Điều mà Lương Tây Kinh để ý cũng không phải chuyện cô cầm điện thoại anh đọc tin nhắn.

Trong phòng còn chưa tắt đèn nhưng từ góc độ này, anh không hề nhìn thấy chút không vui nào trên mặt Thi Hào. Cô hoàn toàn không có chút cảm xúc nào đối với việc giữa đêm hôm khuya khoắt còn có một người phụ nữ nhắn tin cho anh.

Sau một hồi im lặng, Lương Tây Kinh cúp mắt xuống: "Em không định..."

Anh còn chưa dứt câu, Thi Hào đã ngáp một cái rồi lẩm bẩm nói: "Mệt quá, em ngủ đây."

Lương Tây Kinh nhìn cô đưa lưng về phía mình, nhắm nhin một hồi rồi cuối cùng vẫn hết nhin nổi mà kéo cô vào lòng mình một lần nữa.

Thi Hảo ngạc nhiên: "Lương Tây Kinh, anh bị điên à!"

Lương Tây Kinh đáp lại một tiếng, bưng mặt cô lên tiến quân thần tốc vào trong rồi nặng nề cắn môi dưới của cô một cái.

Đến khi Thi Hảo bị đau, đập anh một cái dưới chân, anh mới thả môi cô ra rồi trầm giọng từ tốn bảo: "Ngủ đi."

Thi Hảo: "..."

Cô bị Lương Tây Kinh ôm chặt quá thở không nổi, định đẩy anh ra nhưng sức cô sao so được với sức anh chứ, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Sau một hồi giãy dụa chẳng làm gì được, Thi Hảo từ bỏ.

Vì mệt quá rồi nên chẳng bao lâu sau cô đã cuộn mình ngủ thiếp đi trong lòng Lương Tây Kinh.

-

Trưa thứ bảy, sau khi rời khỏi biệt thự của Lương Tây Kinh quay về phòng trọ của mình, Thi Hảo không ra ngoài nữa.

Thời kỳ bận rộn của công ty vừa mới qua nên hiếm có lúc cô rảnh rỗi không cần làm việc ngay trong thời gian nghỉ ngơi.

So với Thi Hảo đang nhàn rỗi thì Lương Tây Kinh lại tỏ ra khá bận bịu.

Chiều thứ bảy, anh nhận được một cuộc gọi của ông cụ nên phải quay về nhà cũ một chuyến.

Trước khi về Lương Tây Kinh cũng đã biết được rằng đây chắc chắn sẽ không phải chỉ là một bữa cơm gia đình đơn giản.

Đúng như anh dự đoán, chỉ là lúc nhìn thấy mấy người bên trong, anh vẫn hơi ngẩn ra một chút.

"Cậu chủ đã về." Quản gia lên tiếng.

Lương Tây Kinh gật đầu một cái rồi cất bước đi về phía ông cụ: "Ông nội." Anh hơi dừng lại rồi chào hỏi người phụ nữ trung niên đang đứng bên cạnh: "Bà Tiên."

Bà Tiên tên thật là Ôn Uyển, bà cười khẽ, hơi gật đầu thuận miệng khen Lương Tây Kinh vài câu.

Ông cụ Lương nghe xong khoát tay một cái nói: "Đừng khen nó, khen nữa là nó bay lên trời luôn đấy." Dứt lời, ông liếc xéo Lương Tây Kinh một cái đầy ý cảnh cáo: "Ông hơi nên muốn vào trong nghỉ ngơi một lúc. Cháu và cô Tiên đây đều là người trẻ tuổi, thoải mái chuyện trò với nhau đi."

"..."

Đến khi ông cụ đi xa rồi Lương Tây Kinh mới ngược mắt lên nhìn về phía những người bên cạnh.

Đón nhận ánh mắt chăm chú của anh, gò má Tiên Tĩnh Hà đỏ bừng lên, tim cũng đập thành thịch như đánh trống.

Rõ ràng chỉ mới gặp người đàn ông này ba lần nhưng cô ta lại có cảm giác mình đã yêu anh sâu đậm.

Vốn là Tiên Tĩnh Hà cảm thấy chuyện mình yêu Lương Tây Kinh không phải gì quá nhưng bạn thân cô ta lại nói, nếu cô ta có thể giữ bình tĩnh trước mặt anh thì Lương Tây Kinh đã không được người trong giới này gán cho danh một trong ba người đàn ông mà phụ nữ muốn lên giường cùng nhất.

Nghĩ đến đây, Tiên Tĩnh Hà mím môi, chủ động nhắc đến tin nhắn tối qua mình nhắn cho anh: "Anh Tây Kinh, anh chưa đọc tin nhắn WeChat phải không?"

Tối hôm qua cô ta hỏi anh mấy câu như đã ngủ chưa, cuối tuần nay có rảnh không. Chỉ là anh không hề trả lời.

Lương Tây Kinh: "Cô Tiền tìm tôi có chuyện gì?"

Tiền Tĩnh Hà hơi ngẩn người một chút rồi khẽ nhếch môi lên: "Chẳng là em... Em mới tới thành phố Giang nên có nhiều nơi chưa quen lắm. Em muốn hỏi anh Tây Kinh có rảnh không, giới thiệu cho em một chút."

Nghe vậy, Lương Tây Kinh cười khẽ một tiếng: "Cô Tiền muốn làm quen với thành phố Giang sao?"

Mặt Tiền Tĩnh Hà sáng bừng lên, gật đầu một cái: "Vâng, ngày mai anh có rảnh không?"

Lương Tây Kinh: "Không."

Nụ cười vừa mới nở chưa được bao lâu của Tiền Tĩnh Hà cứng ngắc lại, không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy: "Không... Không rảnh ư?" Cô ta lắp bắp nhắc lại rồi tự tìm bậc thang cho Lương Tây Kinh đi xuống: "Anh bận việc công ty hả?"

Vẻ mặt Lương Tây Kinh vẫn lạnh nhạt, hai tay cắm vào túi quần nhìn ra xa: "Không phải."

Tiền Tĩnh Hà ngớ người: "VẬY..."

Những lời tiếp theo cô ta còn chưa kịp phun ra khỏi miệng bởi vì tiếng điện thoại của Lương Tây Kinh thông báo có tin nhắn mới đã vang lên cắt ngang rồi.

Một giây tiếp theo, anh lấy điện thoại ra xem.

Từ góc độ của Tiền Tĩnh Hà nhìn qua có thể loáng thoáng thấy được anh mở WeChat ra đọc tin nhắn, còn kịp thời trả lời người kia nữa.

Đang lúc ngơ ngác, đôi mắt cô ta chợt loé lên. Lúc nhìn chăm chăm vào mặt Lương Tây Kinh, cô ta để ý thấy một chút dịu dàng toát ra từ mắt anh khi trả lời tin nhắn.

Chỉ một chớp mắt đó thôi mà cảm giác khủng hoảng đã dấy lên tràn ngập cõi lòng Tiền Tĩnh Hà.

Tin nhắn mới này đến từ Thi Hào. Cô vừa nhắn hỏi anh có phải hôm qua mình làm rơi vòng tay trong biệt thự của anh không.

Lương Tây Kinh đáp lại: "Lát nữa về anh sẽ tìm cho em."

Thi Hào: "Ừm."

Lương Tây Kinh: "... Chỉ vậy thôi hả?"

Thi Hào: "?"

Cô ôm điện thoại di động nằm trên ghế sofa, cảm thấy rất khó hiểu với câu hỏi này của Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh cúp máy xuống: "Không có gì."

Thi Hào: "."

Sau khi cô nhắn tin này, Lương Tây Kinh không trả lời nữa.

Thi Hào trượt lên phía trên đọc lại đoạn đối thoại giữa hai người rồi cong môi cười đặt điện thoại xuống. Cô cảm thấy giờ khắc này mình phải làm gì đó để phân tán sự chú ý mới được.

Cuối cùng Thi Hào quyết định tìm một bộ phim Đức xem để giết thời gian, tiện thể học tiếng Đức luôn.

"..."

-

Lúc Lương Tây Kinh ăn cơm ở nhà cũ xong chạy về chỗ Thi Hào thì cô vừa mới cày xong hai bộ phim, đang vui mình trên ghế sofa ngủ gật.

Chuông cửa vang lên, Thi Hào hơi khó chịu đi ra mở cửa.

Để ý thấy vẻ mặt cô nhăn nhó không vui, Lương Tây Kinh cong môi cười: "Đang ngủ hả?"

Thi Hào không thèm để ý đến anh mà lần nữa quay lại vui mình vào ghế sofa.

Thi Hào là một người tính tình không tệ, cũng luôn tự thức dậy vào lúc sáu giờ sáng nhờ đồng hồ sinh học. Có điều cô không thích bị đánh thức giữa chừng một cách khó hiểu. Cô là người bị gắt ngủ cực kỳ rõ ràng và nghiêm trọng.

Chỉ là có rất ít người biết được cái nết này của cô.

Phần lớn thời gian lúc bị đánh thức, Thi Hào cũng sẽ không bày ra vẻ mặt khó chịu ngay trước mặt người đó. Tất nhiên là trừ cái người tên Lương Tây Kinh này.

Nhìn cô gái cuộn tròn trên ghế sofa, Lương Tây Kinh vào bếp.

Anh rót hai cốc nước ra, lại liếc nhìn quanh căn bếp sạch sẽ rồi hỏi: "Em chưa ăn tối à?"

Thi Hào nhắm tịt hai mắt không để ý đến anh.

Lương Tây Kinh buồn cười đi tới ngồi xuống bên cạnh cô rồi nâng đầu cô gác lên chân mình, đoán hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Thi Hào bị anh lải nhải làm phiền nên tức giận phun ra một chữ: "Anh."

"..." Lương Tây Kinh cup mắt xuống nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt sâu xa.

Nhận ra ánh nhìn quá nóng bỏng và chăm chú của anh, Thi Hào không thể không hé mắt ra.

Hai người đối mặt nhau trong chốc lát, trái cổ nơi cổ họng Lương Tây Kinh khẽ cuộn lên một cái. Anh đưa tay nắm lấy dải tai mềm mại của cô rồi cất giọng có ý ám chỉ: "Muốn ăn anh thì cũng được thôi nhưng mà phải giải quyết cái bụng đói của em trước đã."

Anh cũng không muốn mới làm được một nửa Thi Hào đã kêu đói bụng.

Nghe ra ý trong lời của anh, Thi Hào cứng họng mất một lúc rồi nhanh chóng bật dậy khỏi người anh: "Anh mơ đẹp quá."

Cô kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra, ngẩn người nhìn về phía phòng bếp một lúc rồi đưa ra lựa chọn: "Em muốn ăn món Nhật."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh nhướn mày nhìn chăm chăm Thi Hào một hồi, rất khó để không nghi ngờ cô chỉ vô tình nói vậy.

"Tổng giám đốc Lương?" Thấy Lương Tây Kinh không nói gì, Thi Hào đứng dậy khỏi ghế sofa: "Anh không đi thì em đi một mình."

Biết rõ là cô cố ý nhưng Lương Tây Kinh lại không thể không nghe theo.

Tạm thời không đặt chỗ được ở nhà hàng Nhật Bản lần trước Thi Hào đặt cho Lương Tây Kinh nên hai người chỉ đành chọn một chỗ gần nhà.

Trang trí trong nhà hàng Nhật Bản này cũng là kiểu thanh lịch tĩnh lặng, không khí sáng sủa. Ánh nắng chiều tà rơi xuống khiến cả căn phòng bao ngập tràn hơi thở mập mờ.

Thi Hào muốn ăn món Nhật.

Nhận lấy menu nhân viên phục vụ đưa cho, Thi Hào chọn không ít thứ mình thích ăn. Chọn xong, cô ngước mắt lên nhìn người đàn ông ngồi uống trà từ nãy đến giờ, cố gắng nhin cười hỏi: "Tổng giám đốc Lương muốn gọi gì không?"

Lương Tây Kinh: "Không cần đâu."

Thi Hào à một tiếng: "Xem ra tổng giám đốc Lương đã ăn no ở nhà rồi."

Vừa dứt lời, cô gọi nhân viên phục vụ qua chốt món ngay.

Chốt xong, Thi Hào bưng tách trà trước mặt lên nhấp một ngụm.

Chẳng bao lâu sau, đồ ăn mà cô gọi đã được đưa lên đầy đủ.

Mùi đồ ăn khiến Lương Tây Kinh cảm thấy không thoải mái lắm.

Anh giơ tay lên kéo nhẹ cổ áo một cái rồi nhìn cô gái ngồi đối diện đang tập trung nhét đồ ăn vào miệng với vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Bỗng dưng điện thoại anh rung lên, là tin nhắn Tần Yến gửi tới: "Ra ngoài uống một ly không?"

Lương Tây Kinh: "Không rảnh."

Tần Yến: "Tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, hay nín nhịn chút đi?"

Lương Tây Kinh hơi cong khoé miệng lên: "Tổng giám đốc Tần cứ lo cho bản thân mình trước đi."

Tần Yến: "... Không tới thật hả?"

Lương Tây Kinh: "Ừ, tôi đang đưa Thi Hào đi ăn."

Tần Yến nhướn mày: "Tôi cũng chưa ăn tối, vừa mới tan làm thôi. Hai người đang ăn gì đấy? Không ngại có thêm một con kỳ đà cản mũi chứ?"

Lương Tây Kinh: "Món Nhật, để ý."

Tần Yến: "???"

Tần Yến: "Món Nhật ư?"

Lương Tây Kinh đang định trả lời thì ống quần tây chợt căng lên.

Bàn tay đang cầm điện thoại của anh chợt cứng ngắc. Anh ngước mắt lên nhìn cô gái đang cười nhạt phía đối diện.

Dưới mặt bàn tối mờ và kín đáo, chân của Thi Hảo đang đạp lên mắt cá chân anh. Sau khi tìm được mép ống quần, cái chân đó rất có khuynh hướng nhích lên phía trên.

Cảm nhận được động tác của cô, tầm mắt của Lương Tây Kinh tối sầm, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Em ăn xong rồi hả?"

Thi Hảo ranh mãnh cười với anh một cái, mi mắt cong cong: "Làm gì có."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh khựng lại giây lát, đang định thò tay xuống túm lấy cái chân hư hỏng kia thì tin nhắn của Tần Yến chợt hiện lên trên màn hình điện thoại: "Thư ký Thi giỏi thật đấy."

Chương 6: Dấu rằng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Những người thân thiết với Lương Tây Kinh đều biết anh ghét món ăn Nhật Bản.

Cái ghét của anh dành cho món ăn Nhật Bản đã đạt đến trình độ chỉ cần đi ngang qua nhà hàng Nhật Bản thôi anh cũng sẽ cau mày.

Trong tình huống công việc buộc phải đi, anh vẫn sẽ cố hết sức bước chân vào nhà hàng Nhật Bản.

Những thời gian khác, dù là ai gọi anh cũng không bén mảng đến gần nhà hàng Nhật Bản nửa bước. Thế nhưng, lúc này anh lại chấp nhận đi ăn đồ Nhật với Thi Hào.

Lần trước Lương Tây Kinh dẫn thân tới nhà hàng Nhật Bản cùng là vì Thi Hào.

Vì thế nên sâu trong lòng Tần Yến cảm thấy khá khâm phục Thi Hào.

Nếu không phải sợ Lương Tây Kinh hiểu lầm gì đó, thật sự anh ta rất muốn tạo dựng một mối quan hệ tốt với Thi Hào, muốn học hỏi một vài bí kíp để có thể khiến Lương Tây Kinh thỏa hiệp.

"..."

Nhìn thấy tin nhắn do Tần Yến gửi tới, Lương Tây Kinh người đang bị Thi Hào trêu chọc cũng phải thừa nhận một điều rằng... Thi Hào rất giỏi, dù đang ở đây cũng dám quậy phá.

Có lẽ cô dám chắc rằng anh sẽ không làm bất cứ điều gì với cô ở đây.

Nghĩ vậy, Lương Tây Kinh trầm giọng gọi tên cô: "Thi Hào."

Thi Hào tạm dừng một chút, sau đó giương đôi mắt ngập tràn sự vô tội lên nhìn anh: "Sao đấy?"

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm vào cô bằng ánh mắt sâu thẳm, tràn ngập ý cảnh cáo: "Ăn chưa xong thì nên ngoan ngoãn mà ăn."

Đối mặt với ánh mắt sâu thẳm ấy, Thi Hào biết những lời Lương Tây Kinh vừa nói có ý gì.

Lần nào trêu chọc Lương Tây Kinh, Thi Hào cũng có chừng mực, cô biết nếu bản thân mình còn tiếp tục trêu anh thêm nữa, cuối cùng người chịu thiệt thòi chỉ có cô mà thôi.

Thi Hào là một thanh niên biết thời biết thế.

Nghĩ một lát, cô nhanh chóng thu chân lại, nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Lát nữa em muốn đi dạo phố."

"..." Lòng mày của Lương Tây Kinh khẽ giật, anh hỏi: "Chẳng phải tối qua mới đi dạo rồi đó sao?"

Thi Hào liếc anh một cái, tỏ vẻ hơi hơi ghét bỏ, bảo: "Tổng giám đốc Lương này, chắc anh không biết, đối với phụ nữ việc đi dạo mà không mua được gì cũng chẳng khác việc chưa được đi là mấy."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh biết lúc hai người ở với nhau, Thi Hào rất mau mồm mau miệng, anh cũng biết bản thân không thể nói lại được cô, thế là anh không lên tiếng nữa.

Thật ra dù anh có nói gì đi chăng nữa thì kết quả cũng sẽ chẳng có gì thay đổi hết.

Thấy dáng vẻ im lặng của Lương Tây Kinh, Thi Hào cố ý nói: "Tổng giám đốc Lương không nói một lời nào như thế là đang phản đối trong im lặng đấy à?"

Lương Tây Kinh nhướng mày nhìn cô, tỏ vẻ tự nhiên nhắc nhở một câu: "Thi Hào, ngày mai em khỏi cần đi làm nữa."

Vì vậy nếu cô còn tiếp tục châm lửa thì đêm nay anh sẽ không buông tha cô một cách dễ dàng như mấy lần trước nữa.

"..."

Nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, Thi Hào cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng cô cũng biết những gì Lương Tây Kinh vừa nói là sự thật. Tính đến tối nay, sự kiên nhẫn của anh đã đến cực hạn, cô không thể tiếp tục nhổ lông trên đầu cọp được nữa.

Lẳng lặng nuốt lời đã đến bên mép xuống, Thi Hào tập trung vào việc ăn cơm, hoàn toàn làm lơ người ngồi ở phía đối diện mình.

Lương Tây Kinh nhìn cô nhét những thứ bản thân anh không thích vào miệng, dạ dày anh cảm thấy hơi khó chịu.

Anh khựng lại một chút, cố nén cảm giác khó chịu trong cơ thể xuống, đứng lên nói: "Anh đi ra ngoài hút điếu thuốc."

Lương Tây Kinh biết hút thuốc nhưng anh không nghiện thứ đồ ấy.

Hầu hết thời gian, anh chỉ hút một, hai điếu để giải tỏa phiền muộn khi công việc quá căng thẳng hoặc những khi gặp áp lực quá lớn.

Thi Hào biết rất rõ điểm này.

Nhìn theo bóng lưng vội vã bước ra ngoài của anh, Thi Hào khẽ chớp mắt.

...

Buổi tối gió rất lớn.

Nhà hàng Nhật Bản được trang trí theo phong cách hết sức cổ kính, dưới mái hiên còn treo vài chiếc đèn lồng màu đỏ cam.

Lúc Thi Hào bước ra khỏi nhà hàng, vừa nhìn đã bắt gặp hình ảnh người đàn ông đang đứng hút thuốc dưới chiếc đèn lồng.

Dù chỗ anh đứng khá tối nhưng vẫn khắc họa rõ bóng lưng cao to, kiên cường của anh. Không hiểu sao lúc này Thi Hào lại cảm thấy Lương Tây Kinh của giây phút này rất cô đơn.

Lương Tây Kinh chưa hút thuốc xong đã ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người Thi Hào.

Bỗng dưng, bên hông anh xuất hiện một đôi tay với phần cổ tay mảnh khảnh, trắng nõn. Cơ thể anh khựng lại, sau đó lập tức dập tắt điếu thuốc: "Sao tự dưng em lại ra đây?"

Thi Hào ôm anh từ phía sau, gò má nhẹ nhàng cọ lên lưng anh, nũng nịu nói: "Em ăn xong rồi."

Lương Tây Kinh cup mắt, nhìn đôi tay đang đặt trên eo mình, anh cẩn thận xoay người tạo thành tư thế mặt đối mặt, rồi dang tay ôm lấy cô.

Bóng đêm kéo dài cái bóng của cả hai.

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm vào người trong lồng ngực mình một lúc thật lâu, sau đó khẽ hỏi: "Đi dạo phố nhé?"

Thi Hào lắc đầu, đáp: "Không đi nữa đâu."

Lương Tây Kinh ngạc nhiên hỏi lại: "Hà?"

Thi Hảo như con mèo nhỏ, không ngừng cọ qua cọ lại trong lòng ngực anh, sau đó cô mở mắt, nhìn thẳng vào mắt anh, bảo: "Em muốn về nhà ngủ."

Lương Tây Kinh im lặng, anh giơ tay nhéo gò má cô, thấp giọng hỏi: "Chẳng phải trước đó chúng ta vừa mới thức giấc đã ra ngoài sao?"

Nghe anh nói như thế, Thi Hảo cảm thấy cạn lời. Cô trừng mắt lườm Lương Tây Kinh một chút, sau đó nói bằng giọng điệu sâu sa: "Không phải chứ tổng giám đốc Lương, cơ hội bày ra trước mắt mà anh lại không cần hả? Thế lát nữa, anh đừng có đổi ý đấy."

Lương Tây Kinh bật cười bảo: "Ai mà biết được."

Sau đó anh thuận miệng hỏi: "Em muốn đi dạo ở đâu?"

Thi Hảo: "..."

Cô ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp trung tâm mua sắm ở phía chếch bên kia đường: "Bên kia."

Nơi Thi Hảo thuê nhà có vị trí địa lý ưu việt, nơi này hơi giống với một khu dân cư ẩn mình trong trung tâm thành phố. Xung quanh có rất nhiều trung tâm mua sắm nằm san sát nhau, đếm không xuể.

Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn về phía đó, anh không có ý kiến gì hết.

Thi Hảo muốn đi dạo, kiểu gì anh cũng sẽ đi cùng.

Thế nhưng Thi Hảo chẳng muốn mua gì hết, cô chỉ muốn đi dạo để tiêu cơm thôi.

Đi dạo được một lúc, Thi Hảo bỗng nhớ ra một chuyện: "Hôm kia em nghe Thiến Vi nói bên phòng nghiên cứu và phát triển mới tuyển được một nhóm nhân viên mới hả?"

Ngày hôm kia, lúc Lý Thiển Vi nói chuyện này với cô, hai mắt cô ấy sáng như sao. Cô ấy còn nắm tay Thi Hào, liên miện nói với cô rằng đồng nghiệp mới của cô ấy đẹp trai thế nào, thanh tú, trắng trẻo ra sao, nói chung là hết sức đẹp trai.

Khổ nỗi Thi Hào đâu có nhìn thấy mấy người ấy, lúc đến công ty cũng chẳng có mấy khi cô đi sang phòng nghiên cứu và phát triển phía bên kia, chẳng biết phải đến khi nào mới có thể gặp những đồng nghiệp mới nọ.

Lương Tây Kinh thoáng nhìn cô một chút: "Em đang muốn hỏi đồng nghiệp mới có đẹp trai hay không đấy à?"

"..." Kế vật của mình bị anh nhìn thấu, Thi Hào cũng chẳng thấy chột dạ còn hùng hồn đáp lại anh: "Đúng vậy, có đẹp trai không?"

Vẻ mặt của Lương Tây Kinh đanh lại, thờ ơ đáp: "Không rõ."

Thi Hào: "?"

Cô nhìn Lương Tây Kinh bằng ánh mắt khó mà tin nổi: "Anh chưa gặp họ bao giờ á?"

Lương Tây Kinh cũng đáp rất hùng hồn: "Quên rồi."

Thi Hào: "..."

Cô ghen hòng mất một lúc, sau đó không nhin nổi nữa phỉ nhổ anh: "Sao tổng giám đốc Lương lại có thể quên nhân viên của mình trông như thế nào được cơ chứ?" Cô khẽ thì thầm: "Anh không sợ một ngày nào đó nhân viên mới gặp anh báo cáo chuyện công việc, anh phải hỏi người ta là ai à?"

Nghe vậy, Lương Tây Kinh mỉm cười: "Sẽ không xuất hiện tình huống như thế đâu."

Thi Hào: "Biết đâu được đấy?"

Lương Tây Kinh thản nhiên hỏi lại cô: "Chẳng phải còn có em sao?"

Nghe được câu trả lời của anh, Thi Hào cảm thấy choáng váng.

Một lát sau, ánh mắt Thi Hào rời khỏi người Lương Tây Kinh, cô rũ mi nói: "Em cũng đâu thể nhớ hết tất cả mọi người."

Lương Tây Kinh cau mày, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của cô có ý gì đó.

Anh còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng, Thi Hào đã đổi chủ đề: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh nhìn cô.

Thi Hào chỉ vào tấm biển quảng cáo cách đó không xa, hỏi anh: "Đi xem phim không?"

Cả hai đến cửa rạp chiếu phim, chọn đại một bộ phim mới công chiếu, sau đó cùng nhau bước vào trong.

Cả hai xem phim xong về đến nhà, đêm đã về khuya.

Căn nhà cô thuê cách âm không tốt lắm, Thi Hào bị Lương Tây Kinh lẫn qua lộn lại, đã để lại trên vai anh rất nhiều dấu răng.

Lương Tây Kinh ăn đau nhưng không chịu buông tha cho cô một cách dễ dàng như vậy.

Giọng điệu mềm mại, mê người của Thi Hào vang lên, lúc Lương Tây Kinh chống người đi vào, cô không nhận nổi phải kêu thành tiếng.

Nghe thấy âm thanh do cô phát ra, cơ thể của Lương Tây Kinh càng thêm căng thẳng. Ánh mắt anh sâu thẳm tựa hồ sau, yết hầu trượt lên trượt xuống, anh tìm đến đôi môi hơi hé của Thi Hào, nuốt trọn mọi âm thanh rên rỉ của cô.

...

Thứ hai đến công ty, Thi Hào vừa mới bước vào thang máy đã trông thấy Lý Thiến Vi từ xa chạy lại: "Thi Hào à, chờ tôi với."

Thi Hào nở nụ cười, ấn giữ thang máy đợi cô ấy.

Sau khi phi thân vào thang máy, Lý Thiến Vi bình tĩnh lại nói: "Cảm ơn cô."

Thi Hào nhìn cô ấy, khuyên: "Vẫn còn thời gian mà, cô đừng có chạy nhanh như thế."

Lý Thiến Vi lắc đầu, chỉ ra phía ngoài thang máy: "Tổng giám đốc Lương đang ở phía sau."

Thi Hào ngạc nhiên: "Hôm nay anh ấy vào từ cửa chính à?"

Trong thời gian làm việc, Thi Hào và Lương Tây Kinh rất ít khi ở cùng nhau.

Hai người đều không có ý định công khai mối quan hệ ngầm này, đồng thời cũng phân chia rõ ràng giữa công việc và tình cảm.

Đương nhiên, điểm quan trọng hơn là hiệu quả cách âm của căn nhà Thi Hào đang thuê quá kém. Lương Tây Kinh không thể ngủ ngon giấc ở chỗ cô. Còn Thi Hào lại không muốn sống chung với Lương Tây Kinh, cô cũng chẳng có ý định ở bên anh lâu dài.

Chiều hôm qua, Lương Tây Kinh vừa nhận được điện thoại của Tần Yến xong là rời đi.

Để hôm nay có tinh thần tốt đi làm, tối hôm qua Thi Hào không cho anh tới chỗ mình.

Lý Thiến Vi bỗng nói: "Phải rồi, vừa rồi gặp anh ấy ở cửa, tôi còn tưởng mình gặp quý đây."

Thi Hảo không nhịn được bật cười: "Đâu có khoa trương đến vậy."

Lý Thiến Vi: "Tại sao lại không?"

Cô ấy bĩu môi nói với Thi Hảo: "Nguyên đám nhân viên ở tầng chúng ta cũng chỉ có cô và trợ lý Dương lý là không sợ tổng giám đốc Lương thôi."

Thi Hảo mỉm cười hỏi lại cô ấy: "Anh ấy đáng sợ đến thế sao?"

"Cũng không phải vấn đề có sợ hay không." Lý Thiến Vi nghĩ một lát, sau đó làm ra một phép so sánh đơn giản cho Thi Hảo thấy: "Tôi cảm thấy trước mặt tổng giám đốc Lương, chúng tôi chẳng khác rác rưởi là bao."

Lương Tây Kinh quá ưu tú cũng quá giỏi giang, điều này khiến cho các trợ lý của anh thường xuyên có cảm giác xấu hổ không có đất dung thân.

Thi Hảo nghe xong có chút dở khóc dở cười.

Cô đang định nói chút gì đó để an ủi Lý Thiến Vi, cô ấy bỗng trợn mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

Thi Hảo không hiểu ra sao, bèn hỏi: "Lớp trang điểm của tôi bị trôi à?"

Lý Thiến Vi ngơ ngác lắc đầu, nói với giọng điệu cảm khái: "Thư ký Thi, cuối tuần cô thường đi đâu làm đẹp thế?"

Thi Hảo: "Hả?"

Lý Thiến Vi chỉ vào gương mặt hồng hào của cô bảo: "Trông cô khá hơn hẳn tuần trước."

"..."

Nghe cô ấy nói như thế, Thi Hảo bỗng nhớ đến việc bản thân đã trải qua ngày cuối tuần thoải mái đến nhường nào, vẻ mặt cô hơi mất tự nhiên: "Có lẽ là do cuối tuần tôi ngủ hơi nhiều."

Lý Thiến Vi "à" lên một tiếng, âm thầm ghi nhớ: "Xem ra ngủ nhiều cũng có thể giúp da dẻ đẹp lên, sau này tôi cũng phải đi ngủ sớm một chút mới được."

Thi Hảo chợt dạ gật đầu.

Thi Hảo vừa tới chỗ làm việc ngồi được một lúc thì thấy bóng dáng của Lương Tây Kinh xuất hiện ở lối đi.

Thi Hảo nhìn anh tiến vào văn phòng, tự giác đứng dậy đi về phía phòng trà nước. Sáng nào Lương Tây Kinh cũng có thói quen nhấp một ly cà phê đen, hơn nữa ly cà phê ấy phải do chính tay Thi Hảo pha.

Pha cà phê xong, Thi Hảo bung tách cà phê đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Lúc cô bước vào đúng lúc chuông điện thoại của Lương Tây Kinh vang lên. Anh nhìn Thi Hảo một cái, sau đó nhận điện thoại.

Cuộc điện thoại này kéo dài không lâu, Thi Hảo nghe anh nói rồi đoán có lẽ anh đang nói về một hạng mục đầu tư.

Đợi đến khi anh nhận điện thoại xong Thi Hảo mới lên tiếng: "Tổng giám đốc Lương, cà phê của anh."

Lương Tây Kinh nhận tách cà phê, nhấp một ngụm, sau đó đưa tài liệu đã được ký tên cho cô.

Cuối cùng, anh còn đưa thêm cho cô một tài liệu cần chuyển đi gấp, rồi dặn: "Chỗ tài liệu này đưa đến phòng nghiên cứu và phát triển."

Nghe thấy mấy chữ phòng nghiên cứu và phát triển, hai mắt Thi Hào sáng lên, cô vội vã giơ tay lên định nhận lấy...

Lương Tây Kinh giờ thói trẻ con hơi di chuyển tập tài liệu sang bên cạnh, khẽ liếc cô một cái nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi rồi nói bằng giọng điệu dứt khoát: "Để trợ lý Dương đưa đi."

"..."

Chương 7: Lương Tây Kinh tìm được báu vật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rời khỏi văn phòng của Lương Tây Kinh, Thi Hảo giao tài liệu cho Dương Cao Phi.

Dương Cao Phi kinh ngạc: “Có gấp lắm không?”

Anh ấy vẫn còn đang dở tay một vài công chuyện khác chưa hoàn thành.

Thi Hảo gật đầu: “Gấp.”

Dương Cao Phi “ừ” một tiếng: “Vậy để tôi chạy ù qua đó...”

Anh ấy còn chưa nói xong, Lý Thiến Vi nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người xung phong nhận việc: “Để tôi đi cho.”

Cô ấy nhìn về phía hai người, nêu lý do hết sức đầy đủ: “Hiện tại, tôi không bận chuyện gì gấp cả.”

Chỉ cần không phải là tài liệu cần được bảo mật đặc biệt thì tất cả các trợ lý đều có quyền tiếp xúc với những tài liệu được mang từ văn phòng của Lương Tây Kinh ra.

Thi Hảo nghĩ đến giọng điệu cố ý của anh lúc ở trong văn phòng, rõ ràng anh chỉ không muốn cô là người mang tài liệu qua bên phòng nghiên cứu và phát triển.

Nghĩ vậy, cô giao tài liệu cho Lý Thiến Vi, dặn dò: “Cô đi nhanh về nhanh một chút nhé.”

Lý Thiến Vi biết ý đồ của mình đã bị Thi Hảo nhìn thấu bèn chớp chớp mắt nhìn cô, nói nhỏ: “Cùng lắm tôi chỉ nán lại đó thêm một phút thôi.”

Thi Hảo cười: “Được thôi.”

Thi Hảo quay trở lại chỗ ngồi của mình, cẩn thận báo cáo với Lương Tây Kinh: Người qua bên phòng nghiên cứu và phát triển giao tài liệu đổi thành Lý Thiến Vi.

Tin nhắn được gửi đi, đầu bên kia hiển thị đã xem.

Biết Lương Tây Kinh đã biết chuyện, Thi Hảo ngừng suy nghĩ lan man, tập trung vào công việc trong tay mình.

Tập đoàn Lương Thị hoạt động đa ngành đa nghề. Trong đó, ngân hàng đầu tư và bất động sản là hai mảng quan trọng nhất của tập đoàn. Tuy nhiên, kể từ khi Lương Tây Kinh tiếp quản tập đoàn, Thi Hảo nhận thấy các dự án của tập đoàn có xu hướng tập trung vào công nghệ chữa bệnh và trí tuệ nhân tạo.

Sau khi xem qua một lượt các email còn tồn đọng, Thi Hảo phân loại chúng vào các nhóm gấp hoặc không gấp, đánh dấu lại những nội dung quan trọng, sau đó vào văn phòng của Lương Tây Kinh báo cáo lịch trình của ngày hôm nay.

Mười một giờ, người Lương Tây Kinh hẹn gặp tới văn phòng.

Thi Hảo ngẩng đầu lên nhìn, người tới là Tần Yến.

Mắt cô sáng lấp lánh vì ngạc nhiên, tuy nhiên, Thi Hảo nhanh chóng tỉnh táo lại: “Tổng giám đốc Tần.”

Tần Yến gật đầu, chuyển mắt sang nhìn cô, thuận miệng khen: “Cũng một thời gian rồi không gặp, thư ký Thi càng ngày càng đẹp hơn.”

Thi Hảo mỉm cười: “Tổng giám đốc Tần quá khen.”

Tần Yến thấy cô bình thản như vậy bèn nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ thư ký Thi không tin lời tôi hay sao?”

Thi Hào: “Tôi không hề có ý đó.”

Tần Yến hắng giọng, liếc mắt nhìn thấy gì đó bèn cố ý cúi người xuống, rút ngắn khoảng cách với Thi Hào: “Nhất là hôm nay.”

“ ... ”

Thi Hào vẫn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, Tần Yến đã nhanh chóng quay về tư thế bình thường, thậm chí còn bước lùi lại một bước.

Giây tiếp theo, Thi Hào nghe thấy giọng của Lương Tây Kinh: “Thư ký Thi.”

Cô đưa mắt nhìn sang bên đó, đối diện với đôi mắt của Lương Tây Kinh.

Thái độ của Lương Tây Kinh rất hờ hững, anh lạnh nhạt nói: “Mang tài liệu hợp đồng sáng nay tổng hợp vào đây.”

Thi Hào vâng dạ.

Tần Yến đi theo Lương Tây Kinh vào văn phòng, không nhịn được khẽ tặc lưỡi: “Thái độ của cậu với thư ký Thi ở công ty là thế này đấy à?”

Lương Tây Kinh chẳng buồn nhìn anh ấy lấy một lần.

“ ... ”

Tần Yến tự chuốc lấy nhục, hậm hực sờ mũi, đi tới ngời xuống sofa, đưa mắt nhìn quanh rồi cảm thán: “Văn phòng của cậu dễ chịu thật đấy.”

Lương Tây Kinh trở lại bên bàn làm việc, không tiếp chuyện Tần Yến.

Chẳng bao lâu sau, Thi Hào gõ cửa đi vào văn phòng.

Cô để tài liệu xuống, chờ xem Lương Tây Kinh có sai bảo gì không.

Lương Tây Kinh ngược mắt lên nhìn cô: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Lương Tây Kinh có chuyện công việc cần bàn bạc với Tần Yến.

Anh đẩy bản hợp đồng Thi Hào mang vào qua cho Tần Yến, giục: “Đọc xong thì ký đi rồi về.”

Tần Yến: “... Cậu có chút lương tâm nào không thế? Tôi vất vả chạy đôn chạy đáo thế này là vì ai?”

Lương Tây Kinh không tiếp chuyện anh ấy.

Tần Yến lườm anh một cái, cố ý không làm theo ý anh. Tần Yến ngồi ung dung thong thả đọc từng câu từng chữ trong hợp đồng.

“...”

-

Bên đằng kia, Thi Hào mới vừa làm xong một ít công việc thì nhận được cuộc điện thoại của ông nội Lương Tây Kinh, Lương Hanh.

Nhìn thấy thông tin người gọi hiển thị trên màn hình, cô ngăn người trong giây lát.

Lương Hanh vẫn thường xuyên gọi điện cho cô hỏi thăm tình hình của công ty và Lương Tây Kinh nhưng ông hiếm khi gọi cho cô vào giờ làm việc.

Thi Hào lấy lại bình tĩnh, cầm điện thoại lên, đi ra ngoài lối thoát hiểm nghe điện thoại: “Alo, chủ tịch ạ?”

Đầu bên kia vang lên giọng nói ấm áp rất đỗi quen thuộc với Thi Hào: “Thi Hào à, cháu có đang bận gì không?”

Thi Hảo tựa người vào tường, ngẩng mặt lên nhìn dòng chữ “lối thoát hiểm” màu xanh lá lấp lóe bên trên cánh cửa màu xám trắng, nhẹ nhàng đáp: “Dạ không, ngài chủ tịch cứ nói đi ạ.”

Lương Hanh ngồi phoir nểng ngoài sân, phẩy tay ra hiệu quản gia rời khỏi đó, sau đó mới hiền từ bảo: “Ông đã bảo cháu rồi mà, lúc không có người ngoài thì cháu cứ gọi ông là ông Lương là được.”

Thi Hảo nghe lời thay đổi cách xưng hô: “Ông Lương ạ.”

Lương Hanh cười: “Dạo này công việc vẫn ổn cả chứ?”

“Dạ bình thường ạ.” Thi Hảo ấm giọng trả lời.

Lương Hanh hắng giọng, hỏi như thể có điều băn khoăn: “Ông nghe nói mấy hôm trước có một trợ lý thực tập ở văn phòng của Tây Kinh từ chức phải không?”

“...”

Thi Hảo không ngạc nhiên về độ nhạy tin của Lương Hanh, chỉ có điều cô không ngờ hiện tại Lương Hanh lại quan tâm cả những chuyện nhỏ nhặt như vậy. Cô cup mắt, đáp: “Vâng ạ, trợ lý thực tập mắc phải một chút sai phạm nên tổng giám đốc Lương cho nghỉ ạ.”

Nghe vậy, Lương Hanh mỉm cười: “Hai năm nay, Tây Kinh càng ngày càng khó tính.”

Thi Hảo không nói gì.

Lương Hanh nói chuyện phiếm với Thi Hảo một lát, cuối cùng cũng nói vào mục đích chính của cuộc điện thoại này.

“Thi Hảo, mấy hôm trước Tĩnh Hà tới công ty gặp Tây Kinh, cháu có gặp con bé không?”

Thi Hảo cup mắt: “Dạ có, thưa chủ tịch.”

Nghe cô trả lời như vậy, Lương Hanh không tiếp tục uốn nắn cách gọi của cô nữa mà hỏi: “Cháu cảm thấy con bé thế nào?”

Thi Hào ngừng thở, ngẩng phắt đầu lên.

Một tay Thi Hào cầm điện thoại, tay kia cầm chặt ngón tay vào lòng bàn tay, cô bình tĩnh đáp: “Chủ tịch, cháu không hiểu ý của ngài.” Cô bình tĩnh nói rõ với Lương Hanh: “Cháu chỉ mới gặp sơ qua cô Tiền hai lần, không thể nào đưa ra được nhận xét chính xác.”

Nghe vậy, Lương Hanh cũng không giận: “Cũng phải.”

Ông thở dài: “Tĩnh Hà là đối tượng thông gia ông chọn cho Tây Kinh nhưng có vẻ như Tây Kinh không có ý đó với Tĩnh Hà. Tuần trước, ông gọi Tây Kinh về nhà ăn cơm, Tĩnh Hà nói chuyện với nó, chẳng thấy nó ừ hử gì.”

Thi Hào mím môi, không biết phải nói gì.

Lương Hanh tự nói tiếp một mình: “Hôm nay, ông gọi điện cho cháu là vì nghĩ cháu ở bên cạnh nó lâu vậy rồi, chắc hẳn phải biết suy nghĩ và sở thích của nó.”

Hàng mi của Thi Hào chớp chớp, hơi thở nghẹt lại ngang họng: “Thưa chủ tịch.”

Cô khó nhọc cất lời, uyển chuyển nói: “Tổng giám đốc Lương rất ít khi bàn chuyện riêng tư ở công ty ạ.”

Lương Hanh hiểu Lương Tây Kinh, ông biết điều Thi Hào nói đúng là sự thật.

Ông cười: “Được rồi, ông biết rồi.”

Nói xong chuyện Tiền Tĩnh Hà và Lương Tây Kinh, Lương Hanh lại hỏi Thi Hào tình hình của công ty dạo gần đây.

Ong không gắng hỏi được gì từ miệng của Lương Tây Kinh nên đành phải hỏi Thi Hào để tìm hiểu đôi chút tình hình cụ thể.

Trước khi cúp máy, Thi Hào nghe Lương Hanh căn dặn: “Thi Hào, lần sau nếu Tĩnh Hà tới công ty tìm Tây Kinh thì cháu nhớ giúp con bé một chút nhé.”

Thi Hào chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nhận lời: “Chủ tịch yên tâm ạ.”

-

Cúp điện thoại, Thi Hào đứng trong cầu thang một lúc lâu.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của cô rung lên, Lý Thiến Vi gửi tin nhắn cho cô: “Thư ký Thi đi đâu rồi vậy? Tới giờ cơm rồi, cô có muốn đi chung với tôi xuống căng tin không?”

Thi Hào đưa mắt nhìn xuống, vừa trả lời Lý Thiến Vi vừa hỏi: “Tổng giám đốc Tần về rồi à?”

Lý Thiến Vi: “Vẫn chưa.”

Thi Hào trở về chỗ ngồi, bấm điện thoại nội bộ.

Giọng nói trầm ấm của Lương Tây Kinh vang lên: “Có chuyện gì vậy?”

Giọng Thi Hào nhẹ nhàng, cô khẽ hỏi: “Tổng giám đốc Lương, có cần mua thức ăn cho anh và tổng giám đốc Tần không?”

Lương Tây Kinh: “Không cần.”

Anh liếc xem giờ, nói khẽ: “Thư ký Thi cứ nghỉ đi, nếu cần gì tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Thi Hào: “Dạ vâng.”

-

-

-

-

Thi Hảo để điện thoại xuống nhìn về phía Lý Thiến Vi đang đợi mình, khước môi cong lên: “Đi thôi.”

Tòa trụ sở chính của tập đoàn Lương Thị có căng tin riêng.

Căng tin nằm ở tầng ba, được chia làm nhiều khu khác nhau. Lúc tới đây lần đầu tiên, Thi Hảo thậm chí đã ngỡ như mình trở về căng tin ở trường đại học.

Tuy nhiên, hương vị đồ ăn ở căng tin của tập đoàn Lương Thị đẳng cấp hơn đồ ăn của căng tin ở trường đại học không biết bao nhiêu lần.

Đang giờ cơm trưa nên nơi này rất đông người.

Sở thích ăn uống của Thi Hảo và Lý Thiến Vi không giống nhau lắm, cô hiếm khi ăn cay, trong khi đó, Lý Thiến Vi lại là tuýp người phải cay mới khoái.

Tới khi Thi Hảo xếp hàng mua xong cơm, Lý Thiến Vi đã tìm được chỗ ngồi.

Thi Hảo nhìn thấy cô ấy bèn bê khay cơm đi qua đó.

Lúc lại gần, Thi Hảo mới phát hiện ra có mấy chàng trai trẻ với khuôn mặt trẻ măng, non choẹt ngồi đối diện và hai bên bàn của Lý Thiến Vi.

Thi Hảo mang theo tâm trạng ngạc nhiên ngồi xuống bên cạnh Lý Thiến Vi.

Không đợi Thi Hảo mở miệng, Lý Thiến Vi lập tức chủ động giới thiệu với cô: “Đây là các em trai ở phòng nghiên cứu và phát triển, còn đây là thư ký Thi, thư ký duy nhất bên cạnh tổng giám đốc Lương của chúng ta.”

Thi Hảo: “...”

Đối diện với những cặp mắt trong trẻo tò mò, cô cố gắng duy trì hình tượng đoan trang như thường ngày vẫn ngự trang ở công ty, cười khẽ đáp: “Chào mọi người, tôi là Thi Hào.”

Cô nói xong, mọi người lập tức đồng thanh chào thư ký Thi.

Nụ cười cứng đờ trên mặt Thi Hào, cô hơi muốn bỏ chạy.

May mà có Lý Thiển Vi nhanh nhẩu điều hòa bầu không khí, chẳng bao lâu sau, bầu không khí đã trở nên dễ chịu.

Thi Hào nói chuyện với chàng trai ngồi đối diện Lý Thiển Vi mấy câu mới biết người này học cùng trường với cô, là đàn em khóa dưới.

...

Cũng trong lúc này, Tần Yến ký hợp đồng xong, đói đến độ da bụng dán vào da lưng, la hét đòi Lương Tây Kinh mời mình một bữa.

Lương Tây Kinh bèn dẫn thẳng anh ấy xuống căng tin.

Bước tới cửa căng tin, Tần Yến đang định cầu nhàu sự keo kiệt của Lương Tây Kinh thì bỗng nhìn thấy khung cảnh hài hòa ở gần đó.

Anh ấy nhìn chăm chú vào khuôn mặt cười tươi rói của Thi Hào, nướng mảy, quay đầu lại nói: “Quả nhiên không cần phải bàn cãi, đúng là ngoại hình của thư ký Thi rất được yêu thích.”

Thi Hào có khuôn mặt trái xoan đầy đặn khiến người ta cảm thấy rất thân thiện, lúc để mặt mộc trông cô lại càng trong sáng hơn.

Tuy nhiên, vì đi làm nên cô thường xuyên cố ý trang điểm sao cho trông chín chắn, trưởng thành hơn nên thành ra trở nên mộc mạc, tẻ nhạt.

Thế nhưng, chỉ cần cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra, các đường nét tự nhiên của Thi Hảo rất đẹp.

Lúc gặp cô đi cùng với Lương Tây Kinh lần đầu tiên, Tần Yến còn ngạc nhiên không hiểu sao mắt nhìn của Lương Tây Kinh lại thiếu đẳng cấp như vậy. Cho đến khi đối diện với đôi mắt nhỏ dài ăm ắp nước của Thi Hảo, Tần Yến mới giật mình nhận ra... Lương Tây Kinh tìm được báu vật rồi.

Lương Tây Kinh vẫn luôn biết chuyện Thi Hảo được mọi người yêu mến.

Tuy nhiên...

Anh nheo mắt lại trông thấy Thi Hảo cười tươi, giọng điệu bỗng khó chịu: “Cậu có còn muốn ăn cơm nữa không?”

“...” Tần Yến thấy giọng điệu của anh như vậy bèn trêu ghẹo: “Cậu cũng có ngày này à?”

Lương Tây Kinh hừ lạnh.

Tần Yến lắc đầu, đi với anh lại chỗ ô cửa mua cơm: “Là đàn ông thì đừng mạnh miệng cũng đừng nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Anh ấy nói như thể mình là một người từng trải: “Nếu cậu thấy có chuyện gì đó khiến bản thân khó chịu thì phải nói với thư ký Thi, nếu không có khả năng cô ấy sẽ làm chuyện khiến cậu còn tức hơn nữa đấy.”

Lương Tây Kinh ghen lời nhưng không hiểu sao lại thấy mấy câu Tần Yến nói cũng khá có lý.

Thi Hảo vẫn thường xuyên làm những chuyện khiến anh còn tức hơn.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lương Tây Kinh trở nên khó coi.

“Tổng giám đốc Lương.” Quản lý căng tin hay tin Lương Tây Kinh xuống căng tin dùng bữa bèn vội vàng chạy tới: “Ngài có cần gì không để tôi bảo đầu bếp nấu?”

Lương Tây Kinh liếc nhìn đối phương: “Không cần.”

Anh chỉ tay sang bên cạnh: “Tôi và tổng giám đốc Tần ăn mấy món này là đủ rồi.”

Chỉ cần không phải món Nhật thì Lương Tây Kinh có thể ăn bất kỳ món gì.

Tần Yến biết tâm trạng anh không vui nên không dám nêu ý kiến phản đối.

Những lúc bận, Lương Tây Kinh vẫn thường xuyên tới căng tin ăn cơm.

Cho nên, khi thấy anh tới đây, mọi người cũng không mấy ngạc nhiên.

Lấy cơm xong, Lương Tây Kinh đang định qua chỗ nào vắng người để ngồi thì Tần Yến lại không chịu xuôi theo ý anh, kéo áo anh đi qua chỗ Thi Hào.

“Thư ký Thi.” Tần Yến đứng cạnh Thi Hào: “Cô có phiền không nếu tôi và tổng giám đốc Lương ngồi ở đây?”

Thi Hào đã nhìn thấy hai người họ sau khi họ tới căng tin không bao lâu nhưng cô không ngờ rằng họ sẽ đi qua chỗ cô.

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Lương Tây Kinh, Thi Hào chần chừ gật đầu: “Không phiền, xin tổng giám đốc Lương, tổng giám đốc Tần cứ tự nhiên.”

Lương Tây Kinh và Tần Yến ngồi xuống.

Trong khoảnh khắc, mọi người ngồi xung quanh bỗng im bật.

Thi Hào tình cờ liếc nhìn xung quanh, nhận ra tốc độ ăn cơm của mọi người nhanh lên rất nhiều.

Rõ ràng trong miệng vẫn còn chưa nhai hết thức ăn nhưng vẫn liên tục nhét thêm đồ ăn mới vào.

Sau khi biết vì sao bọn họ làm vậy, Thi Hào bất đắc dĩ sờ mũi.

“Thư ký Thi.” Lý Thiến Vi kéo áo Thi Hào nói nhỏ: “Tôi ăn xong rồi, cô...”

Cô ấy chưa nói xong, Thi Hào đã đứng luôn dậy: “Tổng giám đốc Lương, chúng tôi ăn xong rồi, xin phép về phòng làm việc trước.”

Lương Tây Kinh không ngẩng đầu lên: “Đi đi.”

Ra khỏi căng tin, Lý Thiến Vi thở hắt ra một hơi.

“Ôi mẹ ời, sao hôm nay tổng giám đốc Lương lại tới căng tin nhỉ, tôi còn tưởng là anh ấy sẽ mời tổng giám đốc Tần đi ra ngoài ăn cơ chứ.” Cô ấy vỗ trái tim nhỏ vừa quay về lồng ngực của mình: “Đã vậy còn ngồi cạnh chúng ta nữa, làm tôi không dám thở mạnh luôn.”

Thi Hào hơi buồn cười khi nghe cô ấy phàn nàn.

Đột nhiên, điện thoại cô để trong túi rung lên. Thi Hào lấy ra, nhấp vào xem, người nào đó không tập trung ăn cơm gửi tin nhắn cho cô.

Lương Tây Kinh: “Đồ ăn ở căn tin hợp khẩu vị của em lắm à?”

Thi Hào loáng thoáng cảm thấy lời Lương Tây Kinh mang theo ẩn ý gì đó, cô ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Món Nhật ngon.”

Lương Tây Kinh: “...”

Chương 8: Bên trong không gian không thể nhìn trộm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi trả lời Lương Tây Kinh xong, Thi Hảo không để ý tới điện thoại nữa.

Hiện tại vẫn đang là giờ cơm trưa, Lý Thiến Vi kéo cô đi xuống quán cà phê bên dưới tòa nhà để ngồi phơi nắng.

Nắng xuân ấm áp, ánh nắng chiếu rọi bên ngoài khung cửa sổ sát đất ánh lên những đốm sáng vàng nho nhỏ trên mặt bàn.

Lý Thiến Vi gọi hai tách cà phê, từ từ nhắm mắt lại sưởi nắng, cảm thán bảo: “Nếu như ngày nào cũng được thông thả như thế này thì tốt biết bao.”

Thi Hảo uống một ngụm cà phê, nhướn mày: “Nếu ngày nào cũng thông thả thế này thì tiền thưởng sẽ giảm ít nhất một nửa.”

“...”

Lý Thiến Vi bất đắc dĩ liếc nhìn cô: “Đừng phá hủy giấc mộng hảo huyền của tôi.”

Thi Hảo bĩu môi, tử tế đáp: “Được thôi.”

Hai người ngồi yên lặng được một lúc, Lý Thiến Vi bỗng nhiên nhìn chằm chằm cô: “Thi Hảo.”

Thi Hảo hắng giọng: “Cô lại có cảm nghĩ gì à?”

Lý Thiến Vi chống cằm, hiếu kì hỏi: “Cô là người máy à?”

“?”

Thi Hảo sững sờ, thắc mắc nhìn Lý Thiến Vi: “Sao đột nhiên cô lại hỏi vậy?”

“Tôi cảm thấy dường như cô không bao giờ biết mệt hay mong chờ đến ngày nghỉ vậy.” Lý Thiến Vi ăn ngay nói thật: “Lần nào bọn tôi than trời than đất vì phải tăng ca cũng chẳng bao giờ thấy cô phàn nàn gì.”

Kể từ khi vào làm cho công ty tới giờ, Lý Thiến Vi chưa từng nghe thấy Thi Hảo phàn nàn chuyện công việc một lần nào.

Nghe cô ấy nói vậy, Thi Hảo cười, nói đùa: “Tôi lén phàn nàn thầm trong lòng đấy.”

Lý Thiến Vi: “...”

Thi Hảo mỉm cười, im lặng một thoáng rồi thông thả nói: “Không phải tôi không mệt đâu nhưng so với những chuyện khác thì tôi thấy khoảng thời gian đi làm, được trải nghiệm cuộc sống là khoảng thời gian rất phong phú, rất vui vẻ.”

“Hả?” Lý Thiến Vi không hiểu cho lắm: “Nghĩa là sao cơ?”

Chẳng lẽ trước đây Thi Hảo không đi làm cũng không được trải nghiệm cuộc sống hay sao? Không đi làm thì còn có thể hiểu được, trước khi đi làm thì đi học nhưng không trải nghiệm cuộc sống nghĩa là gì?

Thi Hảo: “Ý tôi là tôi rất thích cuộc sống hiện tại.”

Lý Thiến Vi chậm chạp chớp chớp mắt: “Tôi hiểu rồi.” Cô ấy thờ dãi, nhìn những bóng người muôn hình muôn vẻ bước qua ngoài cửa sổ: “Mặc dù tôi cũng thích công việc hiện tại nhưng tôi vẫn thích bất ngờ giàu có hơn, không muốn phải đi làm.”

Thi Hảo dở khóc dở cười, đang định an ủi Lý Thiến Vi thì cô ấy lại chột đổi chủ đề: “Thi Hảo, cô nghĩ những người như cô Tiền liệu có

phiền não chuyện gì không nhỉ?”

“...” Thi Hào giật mình, cũng nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ giống Lý Thiến Vi một lúc: “Tôi không biết.”

Cô không thể đặt mình vào vị trí đó để trả lời.

Lý Thiến Vi gật đầu: “Cũng phải, bọn họ khác chúng ta quá nhiều, sao chúng ta có thể đoán được chứ.”

Thi Hào hắng giọng, kín đáo đổi đề tài.

-

Hai người họ ngồi ở quán cà phê hơn nửa tiếng đồng hồ, sau đó quay trở lại văn phòng.

Vẫn chưa tới giờ bắt đầu ca làm buổi chiều, hầu hết các đồng nghiệp đều đang nghỉ ngơi.

Thi Hào ngồi xuống ghế, đưa tay xoa bóp vai gáy nhức mỏi.

Cô đang bóp thì Lương Tây Kinh đi ra ngoài quay trở lại, dứt hai tay vào túi quần, không đánh mắt nhìn hai bên, cứ thế đi lướt qua chỗ ngồi của cô, về văn phòng.

Nhiệt độ buổi trưa tương đối cao, không biết anh đã cởi áo vest ra từ khi nào, chỉ còn lại mỗi chiếc sơ mi đen được là lướt phẳng phiu tôn lên khí chất lạnh lùng, sang trọng của anh.

Thi Hào lạnh nhạt liếc nhìn rồi thôi, không nhìn nữa.

Bỗng nhiên, màn hình chiếc điện thoại cô để trên bàn chột sáng lên.

Lương Tây Kinh: “Em có chuyện gì muốn nói với anh à?”

Thi Hào: “?”

Lương Tây Kinh: “Em nhìn anh còn gì.”

Thi Hảo ghen lời trước câu trả lời của anh, âm thầm bó tay với anh một lúc, sau đó mới trả lời anh: “Tổng giám đốc Lương, anh đừng tự mình đa tình.”

Trong văn phòng tổng giám đốc, Lương Tây Kinh nhú mày đọc tin nhắn Thi Hảo gửi cho mình, là anh tự đa tình à?

Anh nhẹ nhàng di chuyển ngón tay, cúi đầu xuống nhắn: “Mười giờ tối, Tần Yến sẽ bay về Bắc Kinh.”

Thi Hảo: “Vậy thì sao?”

Lương Tây Kinh: “Cậu ấy nói muốn mời em ăn cơm, em có đi không?”

Thi Hảo ngẩn người, nhìn chằm chằm tin nhắn Lương Tây Kinh gửi cho mình một lúc lâu, sau đó hỏi lại: “Anh ấy mời em à?”

Lương Tây Kinh: “Mời chúng ta.”

Sợ Thi Hảo lo lắng, Lương Tây Kinh lại nói thêm: “Chỉ có ba người chúng ta thôi.”

Thi Hảo không biết tại sao Tần Yến lại muốn mời cô ăn cơm nhưng người ta đã có lòng, cô không thể từ chối được. Tần Yến là người quen duy nhất của Lương Tây Kinh biết mối quan hệ của hai người họ, thỉnh thoảng tình cờ gặp Thi Hảo cũng luôn hết sức quan tâm cô.

Thi Hảo không thể từ chối bữa cơm này được.

Thi Hảo: “Được thôi, có cần em đặt chỗ ở nhà hàng trước không?”

Lương Tây Kinh: “Để cậu ấy tự đặt đi, em muốn ăn gì?”

Thi Hảo đọc dòng chữ Lương Tây Kinh nhắn tới, giấu ý cười trong mắt, cố ý nói: “Sao cũng được, em không kén ăn.”

Lương Tây Kinh kén ăn: “...”

Thi Hảo vẫn luôn cảm thấy, chỉ cần có gì đó để mong chờ thì thời gian luôn trôi nhanh hơn so với thực tế.

Cô cảm giác cả buổi chiều mình chẳng làm gì vậy mà đã hết giờ làm rồi.

Các đồng nghiệp lục tục ra về, Thi Hảo đang dọn đồ để trên bàn thì điện thoại rung lên.

Lương Tây Kinh: “Anh chờ em ở cửa ga tàu điện ngầm nhé?”

Anh biết Thi Hảo sẽ không ngồi vào xe của anh ở công ty lúc tan làm.

Thi Hảo không hề do dự mảy may: “Anh nhắn địa chỉ nhà hàng cho em đi, em đi tàu điện ngầm qua đó.”

Lương Tây Kinh: “... Chỗ đó không có tuyến tàu điện ngầm.”

Thi Hảo nghĩ ngợi: “Vậy để em vậy xe tới đó.”

Lương Tây Kinh thực sự không thể làm gì được trước thái độ tránh hiềm nghi của Thi Hảo.

Đây là điều hai người họ đã ước hẹn với nhau.

Bản thân anh biết Thi Hảo cố chấp như thế nào, anh cầm di động trầm tư một lúc lâu: “Anh chờ em ở chỗ công viên văn hóa* Hồ Điệp nhé.”

*Công viên văn hóa là những công viên ngoài đảm nhiệm chức năng làm đẹp môi trường cảnh quan, cung cấp nơi nghỉ ngơi, giải trí cho người dân còn phải chứa đựng các giá trị văn hóa vùng miền,

lịch sử dân tộc hoặc phản ánh quá trình hội nhập văn hóa quốc tế ở Trung Quốc.

Công viên văn hóa Hồ Diệp cách trụ sở chính của tập đoàn Lương Thị ba trạm tàu điện.

Nếu gặp nhau ở đó, xác suất hai người họ bị đồng nghiệp bắt gặp cực kỳ vô cùng nhỏ.

Thi Hào biết Lương Tây Kinh quyết tâm muốn đón cô đi cùng với anh.

Anh đã lùi một bước rồi, cô không thể không nể mặt anh.

Nghĩ vậy, Thi Hào đáp: “Ừm, bao giờ em tới được trạm tàu điện ngầm sẽ báo với anh.”

-

Nhà hàng Tần Yến đặt nằm trên cung đường từ tập đoàn Lương Thị tới sân bay, nếu bình thường thì chỉ cần mất chưa tới nửa tiếng đồng hồ là sẽ tới nơi.

Nhưng vào giờ cao điểm tan tầm, khoảng thời gian cần để tới được đó trở thành một ẩn số.

Sau khi nhận được tin nhắn báo biển số xe mà Lương Tây Kinh gửi, Thi Hào ngạc nhiên trong giây lát.

Cô lên xe, thắt dây an toàn xong mới quay qua nhìn người ngồi bên cạnh: “Chẳng phải đây là xe của trợ lý Dương sao?”

Lương Tây Kinh hờ hững “ừ” một tiếng, không giải thích gì nhiều.

Thi Hào ngẩn người, cô chợt hiểu ra ý của anh.

Anh biết xe của mình quá nổi bật, cũng biết vì sao Thi Hào không muốn lên xe của anh khi ở gần công ty. Vậy nên anh mới lái xe của

trợ lý để Thi Hào bớt phải lăn tăn lo lắng, thấp thỏm.

Nghĩ vậy, Thi Hào hơi mím nhẹ môi: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh nhìn đoạn đường nhốn nháo đằng trước, lạnh nhạt đưa mắt liếc nhìn cô một cái.

Thi Hào biết anh đang giận bèn kiếm chuyện để nói: “Tối nay chúng ta ăn gì?”

Lương Tây Kinh: “Cơm Tàu.”

Thi Hào: “...”

Cô ghen lời, vẫn tiếp tục giữ nguyên nụ cười: “Cơm Tàu cũng được chia làm nhiều kiểu mà.”

Lương Tây Kinh: “Món Quảng Đông.”

Nghe thấy anh nhắc tới món Quảng Đông, mắt Thi Hào sáng lên: “Sao tổng giám đốc Tần biết em muốn ăn món Quảng Đông vậy?”

Lương Tây Kinh không nói gì.

Thi Hào nhìn nửa bên mặt lạnh lùng của anh một lúc lâu, không tiếp tục tự làm mình bề mặt thêm nữa.

Đằng trước là đoạn đường nhiều tuyến đường nhập vào làm một, tốc độ lưu thông hết sức chậm chạp.

Cô bèn lấy son và gương trong túi ra dặm lại lớp trang điểm.

Lúc trang điểm, Thi Hào rất tập trung nên cô không để ý thấy đằng trước xảy ra tai nạn giao thông, xe của Lương Tây Kinh dừng hẳn lại.

Cô đang định đây nấp thỏi son lại thì trước mặt bỗng nhiên phủ bóng tối.

Một giây sau, lớp son môi Thi Hảo vừa dặm lại bị làm nhòe đi.

Thi Hảo tròn mắt, chưa kịp đẩy đối phương ra.

Lương Tây Kinh đã hờ hững tự nhiên ngồi thẳng người lại trên ghế lái.

Thi Hảo: “?”

Nếu như không phải lớp son vừa tô xong đã bị nhòe đi thì suýt chút nữa Thi Hảo đã lầm tưởng là mình bị ảo giác.

Thi Hảo trở mắt ra nhìn mấy giây, lờm người ngồi bên cạnh mình, sau đó rút khăn giấy lau sạch lớp son bị nhòe đi, tô lại một lần nữa.

Thế nhưng, thật không thể ngờ nổi, cô vừa tô xong, Lương Tây Kinh lại chẳng nói chẳng rằng hôn cô thêm một lần nữa.

“...”

Sự việc cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần liền, Thi Hảo thực sự không thể nhịn nổi nữa: “Lương Tây Kinh.”

Cô nhặt thỏi son bị rơi xuống ghế lên, tức hỏn hển hỏi: “Anh bị hâm đấy à?”

Thấy Thi Hảo chửi mình, Lương Tây Kinh cũng chẳng giận.

Anh liếc nhìn tình hình giao thông đằng trước, sau đó đưa mắt nhìn Thi Hảo, biến câu nói đã chần chừ bên môi vô số lần thành: “Hồi trưa em ăn cơm vui chứ hả?”

“?”

Thi Hảo ngẩn người, chợt hiểu ra người này vẫn còn để bụng chuyện cô ăn cơm với các đồng nghiệp mới bên phòng nghiên cứu và phát triển: “Anh không thấy mình trẻ con lắm à?”

Lương Tây Kinh tỏ vẻ đúng là anh trẻ con như vậy đấy.

Thi Hào: “Tổng giám đốc Lương, anh thiếu tin tưởng vào bản thân mình tới mức ấy cơ à?”

Lương Tây Kinh trầm tĩnh nhìn cô, không nói năng gì.

Đối diện với đôi mắt trong trẻo mà đa tình đó, tim Thi Hào bỗng loạn nhịp.

Cô mấp máy môi, thản nhiên nói: “Không vui bằng ăn cơm với anh.” Nói xong, cô không nhịn được phàn nàn: “Sao anh lại ghen với cả các em trai thế?”

Cô nói xong, Lương Tây Kinh bỗng đưa tay tuốt dây cột tóc của cô xuống.

Mái tóc của Thi Hào đen nhánh và mềm mại, Lương Tây Kinh rất thích chúng.

Thi Hào giật mình, cô còn chưa kịp hỏi xem anh xoắn tóc cô ra để làm gì thì bóng tối đã che phủ trước mặt, ngăn không cho ánh sáng bên ngoài hắt tới.

Một giây sau, khuôn mặt của Thi Hào được một bàn tay ấm áp nâng lên. Cô ngước mắt nhìn lên, Lương Tây Kinh cụp mắt nhìn xuống, cúi đầu tìm tới môi cô.

Lương Tây Kinh cực kỳ ghét vị son môi.

Mỗi lần hôn Thi Hào, anh đều phải lau sạch son môi của cô trước. Thế nhưng lúc này đây, anh lại mút sạch toàn bộ số son môi mà anh làm nhòe đi trên môi Thi Hào.

Xế chiều, nắng tàn, mặt trời lặn, xe cộ ồn ào nhốn nháo trên đường.

Chiếc xe dừng lại giữa đường, cửa sổ xe đóng chặt. Trong không gian kín không kẽ hở, người ngoài không thể nhìn trộm được vào trong xe, Lương Tây Kinh hôn Thi Hảo một lúc lâu.

Nhiệt độ trong xe tăng cao.

Thi Hảo đưa tay đáp lại anh, Lương Tây Kinh hôn càng thêm say đắm.

Anh không nói một lời, đưa lưỡi cạy hàm răng của Thi Hảo ra, tiến quân thần tốc.

Sau một lúc lâu, Lương Tây Kinh mới dừng lại.

Anh lùi người lại, nới rộng khoảng cách giữa anh và Thi Hảo, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, giọng anh khàn khàn: “Em đói chưa?”

Thi Hảo nhấp cánh môi bị anh hôn sưng đỏ, dẫn trái tim đập loạn nhịp lại: “... Nếu như em nói chưa đói thì anh còn định làm gì nữa?”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh cười một tiếng.

Anh nâng khuôn mặt bé bằng bàn tay của cô lên, ngón tay thon dài khẽ lau vệt son còn dính ở khóe môi Thi Hảo, nói thật khẽ: “Đường vẫn chưa hết tắc, chúng ta hôn thêm một lát nữa đi.”

“...”

Hai người lặng lẽ hôn nhau bên trong chiếc xe kín mít.

Khi nụ hôn này kết thúc, chút mâu thuẫn nhỏ giữa hai người đã tan thành mây khói.

-

Lúc Thi Hảo và Lương Tây Kinh tới nhà hàng, Tần Yến đã chờ họ gần một tiếng đồng hồ.

Anh ấy đói đến độ ngực dán vào lưng, neho mắt nhìn hai người lần lượt đi vào phòng VIP: “Lúc hai người đến trễ có nghĩ tới chuyện sống chết của tôi không?”

Lương Tây Kinh nhướn mí mắt: “Tổng giám đốc Tần không ăn một bữa thì chết à?”

Tần Yến: “...”

Nghe vậy, Thi Hào nín cười: “Tổng giám đốc Tần, trên đường chúng tôi tới đây xảy ra một vụ xe húc đuôi nên đường bị tắc mất một lúc.”

“Nói vậy còn nghe được.” Biết hai người không cố ý đến trễ, tâm trạng Tần Yến khá hơn một chút, anh ấy đưa thực đơn cho Thi Hào: “Thư ký Thi muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.”

Thi Hào đưa tay ra nhận: “Vậy tôi xin cảm ơn tổng giám đốc Tần trước.”

Tần Yến phẩy tay: “Không cần phải khách sáo với tôi đâu.”

Gọi đồ ăn xong, Thi Hào cầm cốc nước ấm Lương Tây Kinh đẩy qua cho mình nhấp vài ngụm.

“Độ ấm có vừa không?” Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hào: “Vừa.”

Lúc Tần Yến lơ đãng ngược mắt lên nhìn, hai người ngồi đối diện đã chuyển từ thảo luận độ ấm của nước trắng sang mùi vị của nó.

Thi Hào cảm thấy nước trắng của nhà hàng này hơi có vị ngọt.

Tần Yến nghĩ thầm, anh ấy gọi nước khoáng mất tiền mua của nhà hàng, đương nhiên là mùi vị phải khác với nước trắng bình thường rồi.

Chỉ có điều...

Tần Yến chuyển mắt nhìn khuôn mặt ăm ắp hiềm thấy của Lương Tây Kinh, âm thầm tặc lưỡi. Sức nặng của Thi Hảo trong lòng Lương Tây Kinh chắc hẳn lớn hơn anh ấy nghĩ, thậm chí cũng lớn hơn so với Lương Tây Kinh nghĩ.

Tần Yến đang nghĩ ngợi thất thần thì tiếng gõ cửa vang lên.

Nhân viên nhà hàng mang thức ăn lên. Thi Hảo đã khá đói rồi nên không hề khách sáo với Tần Yến, bắt đầu ăn như gió cuốn. Cô rất thích đồ ăn thanh đạm, món Quảng Đông là phong cách ẩm thực cô vô cùng yêu thích.

Trước khi tới nhà hàng này, Ôn Ý từng nói với Thi Hảo, ở thành phố Giang có mở một nhà hàng món Quảng Đông cực kỳ ngon.

Đợi cuối tuần nào đó cả hai người đều rảnh thì cùng nhau đi ăn, chắc chắn Thi Hảo sẽ thích.

Thi Hảo vô thức ăn khá nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Thi Hảo và Lương Tây Kinh tiễn Tần Yến ra sân bay. Anh ấy đợi hai người quá lâu nên đã bảo lái xe của mình về trước.

Sau khi đưa Tần Yến ra sân bay, Thi Hảo và Lương Tây Kinh về lại nội thành.

Thấy Lương Tây Kinh cho xe chạy thẳng theo đường về biệt thự, Thi Hảo quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ầm ý nói: “Sếp Lương, em ở Quế Hoa Uyển.”

Lương Tây Kinh: “Anh biết.”

Thi Hảo: “... Anh không định đưa em về nhà à?”

Đứng trước chuyển sang đèn đỏ, Lương Tây Kinh quay đầu hỏi cô: “Em không muốn qua bên biệt thự à?”

Đối diện với đôi mắt mê hồn ấy, Thi Hảo liếm môi, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Em sợ mai đi làm muộn.”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh bóp nhẹ ngón tay chuyển động lung tung của Thi Hảo: “Anh không trừ lương của em đâu.”

“ ... ”

Chương 9: Anh ru em ngủ rồi đi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Về đến biệt thự, ánh trăng sáng ngời.

Ánh đèn đường chiếu lên mặt cỏ trong sân trông như có một dải ngân hà đang chảy qua, xinh đẹp đến lạ.

Xe dừng lại, Thi Hào khẽ nắm lấy đai an toàn, không muốn cởi ra.

Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào động tác của cô, anh hơi nhướn mày: “Em không xuống xe à?”

“...”

Thi Hào ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt mang biểu cảm anh biết rồi còn hỏi.

Vào một đêm cách đây không lâu, Lương Tây Kinh cũng đưa Thi Hào về biệt thự trong ngày làm việc.

Buổi tối hôm ấy, lời Lương Tây Kinh nói không khác đêm nay là mấy, anh hứa hẹn sẽ không để Thi Hào đến muộn.

Sự thật lại là, ngày hôm sau Lương Tây Kinh để cho Thi Hào ngủ say khướt đến mười giờ sáng, hơn nữa còn tự quyết định xin nghỉ cho cô.

Bởi vậy nên bây giờ Thi Hào không còn tin bất cứ câu nào Lương Tây Kinh nói ra để lừa cô về nhà.

Biết ý của cô, Lương Tây Kinh hỏi: “Em không tin lời anh à?”

Thi Hào nhắc nhở anh: “Một tháng đến muộn một lần công ty không trừ tiền lương.”

Tập đoàn Lương Thị có quy định rất rõ ràng liên quan đến việc nhân viên đi muộn, một tháng nhân viên đến muộn từ hai lần trở lên thì mới trừ đi số chuyên cần mà bọn họ phải có.

Tháng này Thi Hảo chưa từng đi muộn, dù ngày mai cô có đi muộn thì cô cũng không sợ.

Lương Tây Kinh nghe thấy vậy thì nhướn mày, cố ý nói: “Quy định của công ty nhân văn thế từ bao giờ vậy?”

Thi Hảo liếc nhìn anh: “Xem ra tổng giám đốc Lương thật sự lớn tuổi rồi, anh quên mất hai năm trước chính anh đã chỉnh sửa chế độ điều lệ à.”

Lương Tây Kinh bị lời nói của cô chặn họng, nhưng không tức giận.

Anh cong khoé môi, rũ mắt nhìn cô: “Em thật sự không muốn xuống xe à?”

Đối diện với anh mấy giây, Thi Hảo đưa ra yêu cầu: “Anh phải đồng ý với em mấy điều kiện trước đã.”

Lương Tây Kinh: “Em nói đi.”

Thi Hảo suy nghĩ: “Đêm nay anh ngủ ở phòng cho khách.”

“...” Lương Tây Kinh ngừng lại, ánh mắt anh sáng quắc nhìn chằm chằm vào cô: “Em chắc chắn?”

Thi Hảo nhìn anh: “Cực kỳ chắc chắn.”

“Được, anh sẽ ngủ ở phòng cho khách.” Lương Tây Kinh bất lực bóp ấn đường: “Còn gì nữa?”

Thi Hảo ngạc nhiên vì anh đồng ý ngay lập tức, cô sững sờ nói: “Anh nói được thì phải làm được đấy.”

Mặt Lương Tây Kinh không biểu cảm: “Anh còn cần phải thề với trời à?”

Thi Hào yên lặng rồi lẩm bẩm: “Nếu anh muốn làm thế thì em cũng không cản đâu.”

Lương Tây Kinh: “...”

Trong lúc yên lặng, Thi Hào không thể nghĩ ra điều kiện thứ hai cô muốn Lương Tây Kinh đồng ý.

Sau một lúc suy nghĩ, cô chủ động cởi đai an toàn: “Xuống xe thôi Lương Tây Kinh.”

“...”

...

Thấy bóng lưng Thi Hào đặc ý đi vào trong phòng, Lương Tây Kinh đè lại ý cười trong ánh mắt.

Thi Hào chỉ nói đêm nay anh ngủ ở phòng cho khách, chứ chưa nói lúc nào anh đi ngủ.

Cùng lúc đó, Thi Hào đã vào nhà thay giày đi lên tầng, cô vô thức nhận ra có chỗ nào đấy sai sai.

Lương Tây Kinh đồng ý quá dễ dàng khiến cô cứ cảm thấy có hố. Rốt cuộc thì trong mấy vấn đề như này, đa phần Lương Tây Kinh sẽ chẳng mấy khi dễ thương lượng.

Thi Hào còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng đã nghe thấy tiếng bước chân của Lương Tây Kinh trước.

Cô đứng trước tủ quần áo chọn đồ ngủ, quay đầu lại nhìn anh, ý tứ rất rõ ràng.

Lương Tây Kinh: “Anh vào lấy đồ ngủ để sang phòng cho khách tắm.”

Thi Hào cầm đồ ngủ của anh đi ra ngoài, trong thoáng chốc cô có hơi nghi ngờ không biết liệu mình có hẹp hòi quá không.

Thi Hào mang theo nghi ngờ vào phòng tắm, trước mắt cô quyết định sẽ tắm rửa thật thoải mái để chịu.

Thi Hào rất thích căn biệt thự này của Lương Tây Kinh, nơi cô thích nhất ngoại trừ cái sân rộng rãi bên ngoài thì còn có phòng tắm này. Phòng tắm rộng rãi, có bồn tắm mà cô vẫn luôn muốn được có.

Lương Tây Kinh tắm xong đi ra từ một căn phòng tắm khác, biết Thi Hào cũng đang tắm, anh đến phòng làm việc xử lý một số công việc.

Chờ đến khi anh làm xong công việc ở phòng làm việc, Thi Hào đã mặc một bộ váy ngủ hai dây màu trắng đi từ phòng tắm ra.

Thi Hào rất thích váy hai dây.

Nhưng vì phải đi làm nên cô có rất ít cơ hội được mặc. Bởi vậy, tất cả những bộ váy ngủ cô mua cho mình đều là loại váy hai dây.

Lương Tây Kinh biết sở thích của cô, nên lần đầu tiên khi cô đến biệt thự anh đã chuẩn bị cho cô rất nhiều bộ váy ngủ hai dây có màu sắc khác nhau, độ dài ngắn khác nhau, thậm chí là cả thiết kế khác nhau.

Mà tối nay, Thi Hào mặc một cái váy khá là ngắn, chỉ vừa đủ để che khuất đùi.

Hơi nước mịt mù trong phòng tắm bay ra ngoài phòng, Lương Tây Kinh hơi rũ mi mắt, ánh mắt dừng lại trên đôi chân đang lộ ra ngoài của Thi Hào.

Thi Hào có một đôi chân cực kỳ đẹp, thon dài trắng nõn.

Sau khi nhìn chăm chăm đôi chân trắng nõn của cô một lúc lâu, một số hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu Lương Tây Kinh.

Anh dừng lại, ánh mắt hướng lên trên, nhìn gương mặt trắng nõn sáng bóng của Thi Hào.

Thi Hào đã tẩy trang trông trong sáng và quyến rũ lạ thường. Cô đôi mắt hạnh trông rất long lanh, ngập nước, mắt cô to mà tràn ngập sức sống như thể biết nói.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, bỗng dưng Thi Hào cảm thấy ánh mắt Lương Tây Kinh nhìn cô khiến cô sinh ra ảo giác như đang không mặc gì đứng trước mặt anh.

Ánh mắt anh nóng rực khiến nhịp tim cô tăng nhanh.

Nghĩ đến đây Thi Hào mím môi, cưỡng ép bản thân chuyển ánh mắt ra chỗ khác, ra vẻ bình tĩnh nói: “Đã nói rồi đấy, đêm nay anh... A...”

Thi Hào còn chưa kịp nói hết câu, bỗng nhiên cô bị người kia ôm ngang eo bế lên.

Trong lúc trời đất quay cuồng, cơ thể Thi Hào rơi vào lớp đệm chần mềm mại.

Cô thoáng sửng sốt, khi cô ngước mắt lên thì đụng phải đôi mắt sâu thẳm như hồ sâu của Lương Tây Kinh: “Anh...” Đôi môi Thi Hào mấp máy: “Anh định không giữ lời đấy à?”

Lương Tây Kinh không nói câu nào, anh nhú mày nhìn cô chăm chăm: “Có chứ.”

Đôi mắt anh nhìn lướt qua xương quai xanh xinh đẹp của cô, giọng nói của anh trở nên trầm thấp: “Anh ru em ngủ rồi sẽ đi.”

Thi Hảo sững sờ, cô đang định nói cô không cần anh ru ngủ.

Bỗng dưng Lương Tây Kinh nhìn cô một cái thật sâu, cúi người xuống, anh dùng lòng bàn tay ấm áp nắm lấy mắt cá chân nhỏ nhắn của cô.

Thi Hảo không chỉ có mỗi chân đẹp, mà bàn chân của cô cũng cực kỳ đẹp.

Nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn trông cực kỳ cuốn hút. Sau lần đầu tiên Lương Tây Kinh nghiêm túc quan sát kỹ càng, anh tặng cho Thi Hảo một cái lắc chân. Khi nào tâm trạng Thi Hảo tốt thì cô sẽ đeo trước mắt anh.

Mỗi khi đến lúc ấy, sự tự chủ mà Lương Tây Kinh lấy làm tự hào sẽ mất khống chế.

Thi Hảo nhận ra anh muốn làm gì, lông mi cô run rẩy, cô đang định lên tiếng ngăn cản anh thì làn váy đang đung đưa bị tốc lên giống như đoá hoa màu trắng đang nở rộ, hình thành sự đối lập rõ ràng với ga trải giường màu xanh biển.

Trong khoảnh khắc ấy, lời nói đã đến bên môi của Thi Hảo biến thành tiếng rên rỉ mập mờ. Trái tim cô rung động, cơ thể trở nên căng chặt.

...

Bóng đêm ngoài cửa sổ mịt mù, gió thổi khiến tấm rèm đung đưa.

Thỉnh thoảng khi Thi Hảo mở mắt, cô cảm thấy đèn treo trên trần nhà đang đung đưa. Bóng người trước mắt cô cũng trở nên mờ ảo.

Vì để lấy lại sự uy tín từ chỗ Thi Hảo.

Đêm nay Lương Tây Kinh giữ lời. Anh dụ dỗ Thi Hảo xong, dỗ cô ngủ rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng ngủ chính, đến phòng cho

khách ngủ.

...

Sáng hôm sau, tập đoàn Lương Thị.

“Thư ký Thi.” Lý Thiến Vi đưa một tập tài liệu cho cô: “Đây là giấy tờ cần tổng giám đốc Lương ký tên.”

Thi Hào đang định đưa tay ra nhận lấy thì tự dừng nhớ ra chuyện gì đó. Cô hít một hơi thật sâu, giơ tay lên quạt gió cho gương mặt đang nóng ran, điều hoà lại nhịp tim đập, đè lại những hình ảnh không lành mạnh đang xuất hiện một cách mất kiểm soát.

Không biết vì sao, rõ ràng không phải lần đầu tiên Thi Hào bị Lương Tây Kinh dụ dỗ như vậy, nhưng cô vẫn không khống chế được sự xấu hổ khi đối diện với anh.

Một lúc sau, Thi Hào bình tĩnh trả lời Lý Thiến Vi: “Được, chờ tôi một lúc.”

Lương Tây Kinh không thích có quá nhiều người vào văn phòng của anh, vậy nên chỉ cần Thi Hào và Dương Cao Phi có mặt ở văn phòng thì hầu như là do bọn họ mang giấy tờ vào phòng.

Thi Hào nhận lấy tài liệu cất bước đi về phía văn phòng của Lương Tây Kinh.

Cửa đóng lại, Thi Hào mím môi, cố gắng khiến vẻ mặt mình tự nhiên hết mức có thể, sau đó gõ cửa.

“Vào đi.” Nghe thấy giọng nói bên trong, Thi Hào đẩy cửa đi vào.

Lương Tây Kinh đang bận việc, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc cũng không khiến anh phân tâm.

Mãi đến khi Thi Hào đặt tài liệu lên bàn anh: “Tổng giám đốc lương, phần tài liệu này cần anh ký tên.”

Lương Tây Kinh âm ừ, đưa tay ra kéo tài liệu đến, không thềm đọc đã ký tên của mình lên.

Thi Hào: "..."

Lương Tây Kinh ký xong thì nhìn về phía Thi Hào vẫn chưa lấy tài liệu rời đi, anh ngẩng đầu dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía cô: "Còn có chỗ nào tôi chưa ký nữa sao?"

Thi Hào liếc nhìn anh, nhanh chóng tránh ra, ra về bình tĩnh nói: "Không có."

Cô cầm tài liệu lên: "Vậy tôi ra ngoài trước đây, tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh nhú mày nhìn bóng lưng cô rời đi.

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, đếm thời gian đang trôi đi.

Nửa tiếng sau, Thi Hào đang chuẩn bị đến căng tin ăn trưa với Lý Thiến Vi thì nhận được tin nhắn do Lương Tây Kinh gửi đến: "Em sao thế?"

Thi Hào biết anh đang hỏi gì, cô lén lút trả lời: "Sao anh chưa đọc tài liệu đã ký tên luôn rồi?"

Lương Tây Kinh vừa đứng dậy đi ra ngoài vừa nói: "Em chưa đọc à?"

Thi Hào: "... Anh không sợ em đưa anh giấy tờ bán tập đoàn à?"

Lương Tây Kinh nói với cô: "Thủ tục bán tập đoàn rườm rà, e rằng chỉ ký một tập tài liệu thôi vẫn chưa bán được đâu."

Thi Hào: "..."

Ý của cô không phải thế.

Lương Tây Kinh biết ý của Thi Hào, anh nhả lại: “Được rồi, lần sau anh sẽ đọc nghiêm túc.”

Thi Hào: “Em sợ em sẽ sơ suất, tổng giám đốc Lương cẩn thận vào.”

Trong phương diện công việc, Thi Hào cực kỳ nghiêm túc.

Đồng thời cô không hy vọng Lương Tây Kinh vì mối quan hệ lén lút của hai người mà tin tưởng cô tuyệt đối.

Lương Tây Kinh: “Thư ký Thi dạy đúng lắm.”

Nhìn thấy những lời này của anh, khoé môi của Thi Hào cũng vô thức nhếch lên.

Lý Thiến Vi đi từ nhà vệ sinh ra, vừa hay cô ấy nhìn thấy cảnh này. Cô ấy kinh ngạc nhìn về phía Thi Hào, kéo cô vào thang máy rồi mới hỏi: “Thi Hào, có phải cô đang thích ai không thế?”

Nghe thấy cô ấy nói vậy, Thi Hào hụt mất một hơi, cô ra vẻ bình tĩnh nói: “Cái... Cái gì?”

Lý Thiến Vi không chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của cô, cô ấy lặp lại câu hỏi.

Trái tim Thi Hào thắt lại, đôi mắt loé lên: “Không có, sao tự dưng cô lại hỏi thế?”

Lý Thiến Vi ồ lên một tiếng, tỏ vẻ rất kinh ngạc: “Vậy vừa nãy cô nhắn tin với ai thế?”

Thi Hào nhìn cô ấy, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhất có thể: “Với bạn thôi.”

“Thì ra là thế.” Lý Thiến Vi không nghĩ nhiều nói: “Cô cười vui vẻ thế làm tôi còn tưởng cô nói chuyện với người cô thích cơ”

Nghe thấy thế, Thi Hào thoáng thấy hốt hoảng, nhận ra bản thân đã hơi đắc ý vênh váo.

Cô cất điện thoại đi, thuận miệng giải thích: “Bạn tôi kể chuyện cười cho tôi nghe.”

Lý Thiến Vi khẽ gật đầu, không hỏi thêm gì nhiều.

Thi Hào cũng không hé răng.

Đến căng tin ăn trưa rồi quay trở lại vị trí làm việc, Thi Hào cũng không nhấn mở tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến.

Cô vô thức phát hiện, gần đây cô với Lương Tây Kinh đã hơi vượt qua giới hạn đã đặt ra.

Thi Hào suy nghĩ lại cảm thấy nhất định phải tìm một cơ hội nhắc đến chuyện này với Lương Tây Kinh. Bọn họ ở công ty không nên như vậy, dù có là thời gian nghỉ trưa thì cũng vẫn phải duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới giống như lúc trước.

Đáng tiếc là Thi Hào không tìm được cơ hội thích hợp.

Chương 10: Lương Tây Kinh, anh không được phép thua đâu đấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau giờ nghỉ trưa, một chi nhánh trực thuộc của tập đoàn Lương Thị xảy ra sự cố, Lương Tây Kinh lập tức dẫn Dương Cao Phi bay đến Bắc Kinh.

Một công trình làng du lịch đang được xây dựng ở vùng ngoại thành Bắc Kinh xảy ra vấn đề, có một công nhân đã bị thương khi đang lao động.

Vừa đến Bắc kinh, Lương Tây Kinh và Dương Cao Phi cùng đến bệnh viện thăm công nhân đó.

Sau khi xác nhận công nhân không bị nguy hiểm đến tính mạng, anh bắt đầu xử lý những việc khác.

Mấy hôm sau, Lương Tây Kinh bận đến sức đầu mề trán, thỉnh thoảng mới có thời gian gửi một hai tin nhắn cho Thi Hào, dặn dò cô ăn uống đầy đủ và đúng bữa.

“Cậu ngăn ngor gì thế?” Ôn Ý nhìn người ở phía đối diện rồi oán trách: “Có ai hẹn người ta đi chơi rồi cứ ngăn ngor như cậu không?”

Thi Hào lấy lại tinh thần, dời tầm mắt đang xa xăm ngoài cửa sổ vào phòng: “Tớ chỉ hẹn cậu ra để giải trí, cuối tuần cứ ru rú trong nhà chán lắm.”

Ôn Ý nhú mày rồi nhìn cô: “Nếu cậu khai thật, tớ sẽ nâng ly mời cậu.”

Thi Hào ghen lời, mạnh miệng hỏi lại: “Tớ không thật chỗ nào?”

Ôn Ý nhẹ nhàng mỉm cười: “Tớ đọc hết bản tin Bắc Kinh rồi.”

Cô ấy nhìn về phía Thi Hào với vẻ ghét bỏ: “Cậu đừng lo lắng, chắc hẳn loại chuyện vặt vãnh này chẳng là cái thá gì đối với tổng giám đốc Lương cả.”

“Tớ không lo lắng chuyện này.” Thi Hào đáp lại.

Ôn Ý kinh ngạc: “Từ lúc ngồi xuống đến giờ, thi thoảng cậu lại thờ dài là vì lo lắng chuyện gì?”

Thi Hào im lặng một lát mới đáp: “Nơi anh ấy đến chính là Bắc Kinh.”

Ôn Ý vừa định hỏi: “Bắc Kinh thì...”

Nhưng mới nói một nửa thì cô ấy bèn dừng lại, do dự giây lát mới hỏi tiếp: “... Mẹ của Lương Tây Kinh đang ở Bắc Kinh đúng không?”

Ôn Ý là phóng viên bản tin nên dĩ nhiên cô ấy nghe được tiếng gió nhiều hơn người thường đôi ba phần.

Theo những gì cô ấy được biết, ba mẹ Lương Tây Kinh đã ly thân từ khi anh còn nhỏ. Mẹ của anh định cư lâu dài ở Bắc Kinh, còn ba anh thì đi du lịch khắp nơi trên thế giới, rất ít khi về nước, cho dù ông ấy có về nước cũng chưa bao giờ đặt chân đến Bắc Kinh.

Không ai biết nguyên do vì sao cả.

“Ừm.” Thi Hào bưng cốc nước ấm trước mặt rồi thong thả uống: “Bà ấy vẫn luôn ở nơi đó.”

Ôn Ý quan sát cảm xúc của cô: “Quan hệ giữa tổng giám đốc Lương và mẹ của mình không được tốt sao?”

Thi Hào trả lời: “Tớ cũng không rõ lắm.”

Cô chưa từng hỏi Lương Tây Kinh về việc này và anh cũng chưa từng nhắc tới mẹ của anh với cô. Hôm sau nhắc lại, anh giống như bị mất trí nhớ, quên hết những gì anh đã nói với cô.

Ôn Ý hiểu.

Cô ấy thở dài: “Quan hệ của thành viên trong nhà hào môn đúng là rắc rối.”

Hai người yên lặng giây lát, Ôn Ý bèn nhìn người đối diện: “Nếu cậu không yên tâm thì hãy nhắn một tin hỏi thăm xem thế nào.”

Thi Hào trả lời: “Sáng nay tớ đã nhắn rồi.”

Ôn Ý yên lặng một lúc mới hỏi tiếp: “Tổng giám đốc Lương có trả lời không?”

“Có.” Dù Lương Tây Kinh có bận đến đâu đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ nhín chút thời gian trả lời tin nhắn của cô, chỉ nhanh hay chậm mà thôi.

Ôn Ý à một tiếng, chống cằm nhìn vào cô: “Vậy cậu thế này là?”

“Anh ấy nói đã giải quyết xong chuyện bên đó.” Thi Hào ngẩng đầu lên: “Nhưng đến tối mai mới về.”

Ôn Ý đoán mò: “Anh ấy muốn đi thăm mẹ của mình sao?”

Thi Hào đáp: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, anh ấy sẽ đi.”

Sau mỗi lần Lương Tây Kinh thăm mẹ quay về, tâm trạng của anh đều trở nên cực kỳ tệ, nhưng chỉ cần anh đến Bắc Kinh thì đều sẽ dành một vài ngày đến thăm mẹ của mình.

Ôn Ý đã hiểu nỗi lo của Thi Hào, cô ấy suy nghĩ giây lát mới thẳng thắn: “Nếu cậu đã lo lắng cho anh ấy như vậy, hay là đến đó xem đi được không? Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, hơn nữa tối mai cả hai người có thể về cùng nhau cũng được đấy.”

Thành phố Giang cách Bắc Kinh không xa, chỉ bay một tiếng đồng hồ là đến.

Thi Hảo sừng sốt: “Tớ đến Bắc Kinh?”

Ôn Ý: “Đúng vậy, cậu không muốn đi ư?”

“...” Thi Hảo lắc đầu, do dự nói: “Không thích hợp cho lắm.”

Ôn Ý nghe cô nói vậy bèn ngạc nhiên: “Tại sao không thích hợp? Giờ đang là cuối tuần, mặc dù cậu và tổng giám đốc Lương không công khai mối quan hệ của mình với bên ngoài nhưng dù gì hai người cũng là người yêu của nhau, tại sao cậu đi thăm anh ấy lại không thích hợp chứ?”

Thi Hảo bị Ôn Ý liên tục hỏi khó, trong thời gian ngắn không thể phản bác lại được.

Cô mở miệng, chỉ đành trả lời: “Đột ngột quá.”

“Vì bất thành linh nên mới vui đó.” Ôn Ý thấy Thi Họa đã hơi xiêu lòng bèn mở điện thoại lên: “Tớ cho cậu coi vé máy bay này.”

Động tác của Ôn Ý rất nhanh, cô ấy nhanh chóng đến thời gian của chuyến bay: “Vẫn còn vé bay lúc một giờ rưỡi, cậu có muốn đi hay không?” Cô ấy hỏi Thi Hảo: “Nếu đi tớ mua cho cậu.”

Thi Hảo nâng mắt nhìn cô ấy, lòng hơi rối loạn nhưng lý trí vẫn còn.

Cô im lặng chùng mấy giây, cuối cùng vẫn lắc đầu một cách tình tảo: “Tớ không đi.”

Bây giờ cô bay qua đó tìm Lương Tây Kinh thì quá làm bừa, nhớ đâu bị Dương Cao Phi hay đồng nghiệp của cô bắt gặp, cô không thể giải thích được.

Mặc dù Thi Hảo có xúc động thật nhưng vẫn biết nguy hiểm nào không nên thử.

Hơn nữa cô không hy vọng tất cả cảm xúc của mình đều bị Lương Tây Kinh dẫn dắt.

Ôn Ý không hề bất ngờ khi nghe câu trả lời của cô, chỉ hơi bất đắc dĩ.

Cô ấy nhìn chằm chằm Thi Hào một lúc lâu sau mới thoát khỏi app mua vé: “Cậu không thể tùy ý một lần được sao?”

Thi Hào mỉm cười đáp: “Chẳng lẽ bây giờ tớ chưa đủ tùy ý hay sao?”

Ôn Ý hừ nhẹ: “Bây giờ không tính.”

Thi Hào hiểu ý của cô ấy, cô rủ mắt xuống nhìn tách cà phê bên dưới, nhẹ nhàng nói: “Tớ phải để lại đường lui cho chúng tớ.”

Ít nhất không thể để người khác phát hiện vào lúc này.

Ôn Ý cũng biết nỗi khó xử của Thi Hào, cô ấy thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm: “Bây giờ tớ không biết khi đó tớ cổ vũ chuyện của cậu và Lương Tây Kinh là đúng hay là sai nữa.”

Thi Hào nghe vậy bèn cười, đôi mắt cong cong nhìn cô ấy: “Tất nhiên là đúng.”

Ôn Ý: “Hy vọng là vậy.”

Cô ấy sợ Thi Hào sẽ bị tổn thương.

Thi Hào hắng giọng: “Tớ cảm thấy như hiện giờ đã tốt lắm rồi.”

Ít nhất cô cũng từng có được, cô vốn là kiểu người chỉ hưởng thụ trước mắt.

Ôn Ý không để ý tới cô nữa.

...

Bên kia, Lương Tây Kinh xử lý công việc xong xuôi bèn đánh một giấc suốt mấy tiếng đồng hồ rồi mới chuẩn bị ra ngoài.

Tần Yển đích thân đến khách sạn đón anh.

Cửa xe được mở ra, Tần Yển nghiêng đầu nhìn người đàn ông với gương mặt bình tĩnh: “Đến Tây Viên?”

Lương Tây Kinh khẽ ừ.

Tần Yển lái xe đi đến Tây Viên.

Tây Viên là nơi ở của Tiêu Bạch Hủy, mẹ của Lương Tây Kinh. Chỗ ấy cách trung tâm thành phố khá xa, nếu không kẹt xe thì phải mất nửa tiếng lái xe mới đến nơi.

Bầu không khí trong xe khá yên tĩnh, thỉnh thoảng Tần Yển lén nhìn sang Lương Tây Kinh đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh, không thể nhìn ra bất cứ cảm xúc nào trên gương mặt anh.

Tần Yển thầm thở dài, cố gắng giữ vững tinh thần hoàn thành nhiệm vụ lái xe ngày hôm nay.

Bỗng nhiên, điện thoại của anh ấy đổ chuông.

Tần Yển nhíu mày nhìn về phía màn hình báo cuộc gọi, anh ấy vừa định cúp máy thì người bên cạnh đã lên tiếng: “Bắt máy đi.”

“... Cậu không ngủ à?” Tần Yển nghiêng đầu bèn hỏi.

Lương Tây Kinh nhắm mắt, khẽ xoa mi tâm: “Không.”

Tần Yển hiểu ra bèn bắt máy.

Lương Tây Kinh nghe thấy giọng của Tần Yển khiến anh tỉnh táo được phần nào. Anh dỗi mắt nhìn sang chỗ khác, khi bắt gặp mây đen giăng kín bầu trời, anh bèn nhíu mày lại thật khế tưởng như không thể nhìn thấy.

Cơn buồn ngủ bay biến, anh mở điện thoại ra nhìn, không có tin nhắn từ Thi Hào.

Anh nhìn đoạn đối thoại ngắn ngủn của hai người trong mấy ngày qua, ngón tay khẽ nhúc nhích, hỏi cô: “Sáng nay em ăn gì?”

Thi Hào trả lời ngay: “Anh dậy rồi à?”

Vào sáu giờ sáng nay, cô đã nhận được tin nhắn của anh báo rằng đã giải quyết sự việc xong xuôi, giờ anh phải chớp mắt một lát.

Bây giờ vẫn chưa đến mười một giờ.

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Mặc dù cách nhau qua màn hình nhưng cô vẫn cảm nhận cảm xúc tồi tệ của anh. Thi Hào cụp mắt suy nghĩ chừng mấy giây mới giờ điện thoại lên rồi chụp một bức ảnh khung cảnh ngoài cửa sổ, sau đó gửi cho anh: “Em và Ôn Ý đang tắm nắng ở quán cà phê này.”

Lương Tây Kinh mở bức ảnh ngoài cửa sổ, khẽ nhếch môi lên: “Người đâu?”

Thi Hào: “Đang ngồi cạnh cửa sổ.”

Lương Tây Kinh: “...”

Thi Hào: “Thời tiết Bắc Kinh thế nào?”

Lương Tây Kinh: “Không tốt cho lắm.”

Thi Hào thoáng giật mình, ngẩng đầu rồi nói gì đó với Ôn Ý đang lướt weibo ở đối diện, sau đó đứng dậy và đi ra ngoài.

Mấy phút sau, Lương Tây Kinh nhận được video do Thi Hào gửi đến.

Thi Hào: “Vậy em chỉ đành chia sẻ trời trong mây trắng nắng vàng ở thành phố Giang cho tổng giám đốc Lương cùng thưởng thức vậy.”

Anh nhìn chăm chăm tin nhắn này chốc lát mới mở video lên.

Đập vào mắt chính là bầu trời trong xanh của thành phố Giang, ánh nắng chiếu xuyên qua tầng mây mỏng xuống dưới, những tòa nhà quá đỗi quen thuộc với anh dường như phát sáng lấp lánh dưới những tia nắng vàng.

Thi Hào đứng bên đường, ghi lại cảnh vật xung quanh.

Cuối video, cô quay camera về phía mình để anh có thể nhìn thấy cô.

Sau khi Lương Tây Kinh xem hết video mới trả lời: “Sao em lại gầy như vậy?”

Thi Hào nghi ngờ: “Có sao?”

Lương Tây Kinh: “Có.”

Thi Hào: “Có lẽ gần đây không còn được tổng giám đốc Lương nấu riêng cho ăn nữa nên em đói đến mức gầy sọm đi.”

Lương Tây Kinh: “Đợi anh về nấu cho em ăn.”

Hai người trò chuyện một lúc lâu, anh vừa định nhắn khi nào về khách sạn sẽ gọi điện lại cho cô thì cô đã hỏi anh trước: “Giờ thời tiết ở Bắc Kinh đã tốt lên chút nào chưa?”

Lương Tây Kinh ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn đen kịt, sau đó trả lời cô: “Rồi.”

Thi Hào: “Ừm.”

...

Đến Tây Viên, hai người xuống xe.

Tần Yến cẩn thận quan sát vẻ mặt của Lương Tây Kinh, mơ hồ cảm thấy dường như tâm trạng của anh đã tốt hơn lúc ở trên xe rất nhiều.

Anh ấy chưa kịp hỏi, dì chăm sóc cho Tiêu Bạch Hủy ở Tây Viên đã đi ra đón tiếp hai người: “Cậu chủ, cậu Tần.”

Tần Yến mỉm cười rồi chào bà ấy: “Dì Trình, đã lâu không gặp, dì có nhớ tôi không?”

Trình Tuệ cười đáp: “Nhớ chứ.”

Bà ấy dẫn hai người đi về phía căn biệt thự xa hoa gần đó, đợi hai người đổi giày xong, bà ấy mới nhìn Lương Tây Kinh rồi nói: “Bà chủ đang ở trong phòng vẽ tranh.”

Tiêu Bạch Hủy là một họa sĩ nổi tiếng.

Có điều đã nhiều năm trôi qua, bà ấy không còn vẽ tranh bán nữa.

Lương Tây Kinh không hề bất ngờ, anh mang dép lê vào rồi hỏi: “Bà ấy vào đó bao lâu rồi?”

Trình Tuệ: “Vào từ lúc tám giờ.”

Anh gật đầu, sau đó không hỏi nữa.

Đây không phải lần đầu họ đến Tây Viên, Tần Yến ngồi trong phòng khách một lát thì thấy chán, bèn hỏi Lương Tây Kinh có muốn ra ngoài đi dạo hay không.

Lương Tây Kinh bèn nhìn lên lầu rồi thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Anh biết Tiêu Bạch Hủy sẽ còn ở trong phòng vẽ tranh rất lâu mới chịu ra.

Tây Viên rất lớn.

Lần đầu tiên Tần Yến đến đây đã lạc đường.

Hai người đi ra khỏi phòng, ung dung dạo bước xuôi theo bãi cỏ xanh biết đi đến nơi xa.

Đang đi, Lương Tây Kinh thoáng nghiêng đầu bâng quơ nhìn về phía căn phòng yên tĩnh bên trong tòa nhà sừng sững giữa khu vườn.

Căn phòng ở tầng ba.

Trình Tuệ đứng cạnh Tiêu Bạch Hủy, nhanh chóng thu tầm mắt lại khi Lương Tây Kinh quay người sau đó khẽ gọi: “Bà chủ.”

Tiêu Bạch Hủy cup mắt xuống: “Đi dọn cơm trưa đi.”

Trình Tuệ hỏi: “Giống như trước phải không ạ?”

Tiêu Bạch Hủy: “Ừm.”

...

Lúc hai người đi dạo trong Tây Viên, những giọt mưa rả rích trút xuống trên bầu trời nặng trĩu mây đen.

Lương Tây Kinh và Tần Yến đi được nửa đường đã quay về, khi họ quay về phòng khách, dì Trình đang nấu cơm trong phòng bếp.

Tần Yến nhìn quanh một vòng nhưng vẫn không thấy Tiêu Bạch Hủy ở đâu.

Anh ấy nâng mắt nhìn đồng hồ đã điểm mười hai giờ trên tường, thầm cảm giác có lẽ hôm nay họ sẽ không gặp được bà ấy.

Và tất nhiên thực tế cũng là thế.

Dì Trình bày thức ăn ra bàn mới nói cho Lương Tây Kinh: “Bà chủ nói vẫn chưa vẽ xong nên cậu chủ và cậu Tần cứ dùng cơm trước, không cần chờ bà ấy.”

Lương Tây Kinh không hề ngạc nhiên chút nào.

Về mặt của anh vẫn không đổi: “Cảm ơn dì Trình.”

Trình Tuệ thấy anh như vậy thì muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng không nói gì cả.

Cơm nước xong xuôi, Lương Tây Kinh và Tần Yến ở lại đợi Tiêu Bạch Hủy suốt mấy giờ liền.

Đến tận bốn giờ chiều, bà ấy vẫn chưa ra ngoài.

Lương Tây Kinh thấy thời gian không còn sớm nữa bèn nhìn Trình Tuệ: “Dì Trình, tôi còn có việc nên hôm nay không đợi thêm được nữa.” Anh ngừng giây lát rồi nói bằng giọng bình tĩnh: “Lần sau tôi đến Bắc Kinh sẽ đến thăm bà ấy.”

Bầu không khí trong chuyến xe quay về còn yên tĩnh hơn lúc đến.

Tần Yến nhiều lần muốn nói chuyện nhưng đều bị ánh mắt lạnh nhạt của Lương Tây Kinh ép ngậm miệng.

Cho đến khi đưa anh về đến khách sạn, anh ấy mới lấy hết can đảm rồi lên tiếng: “Đi uống một ly không?”

Anh ấy cảm thấy lúc này Lương Tây Kinh cần một tí men say.

Lương Tây Kinh: “Không được.”

Anh nhìn đồng hồ: “Cậu ở dưới này chờ tôi một lát, sau đó đưa tôi ra sân bay.”

Tần Yến: “???”

Anh ấy ngạc nhiên hỏi lại: “Không phải cậu nói tối mai mới về ư?”

Lương Tây Kinh: “Tôi đổi rồi.”

Tần Yến ôm một bụng nghi ngờ nhưng khi nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của anh, anh ấy chỉ biết gật đầu: “Đi đi.”

...

Lương Tây Kinh đổi chuyến bay sang chín giờ tối.

Lúc anh đến thành phố Giang đã là mười một giờ đêm.

Bước xuống chuyến bay dài đằng đẵng, cảnh đêm mênh mông ập vào mắt.

Về mặt Lương Tây Kinh mệt rũ rượi leo lên xe.

Tài xế hỏi: “Tổng giám đốc Lương về biệt thự hay sao?”

Anh vừa định trả lời, bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó rồi khẽ nói: “Đưa tôi đến Quế Hoa Uyển đi.”

“...”

Khi đến chung cư của Thi Hào, đồng hồ đã điểm mười hai giờ khuya.

Vào lúc mười giờ rưỡi, cô đã nhắn tin cho anh nói rằng mình chuẩn bị đi ngủ.

Lương Tây Kinh nhìn đồng hồ, vừa đi vừa nhắn tin cho cô: “Em ngủ chưa?”

Anh gửi tin nhắn đi nhưng không ôm hy vọng gì cả.

Có điều khi anh vừa đến đầu cầu thang, cô đã trả lời: “...”

Lương Tây Kinh: “?”

Thi Hào: “Bây giờ em cảm thấy lời nói trước kia của anh rất có lý.”

Anh nhướn mày, đầu tiên phản ứng lại cô đang nói đến vấn đề gì, sau đó nhếch môi: “Em không ngủ được vì tiếng động trên lầu đúng không?”

Thi Hào: “... Vâng.”

Cô thật sự không hiểu tại sao thể lực của cặp tình nhân trên lầu lại tốt đến thế, đồng thời tại sao không lần nào họ chịu đóng cửa sổ lại hết vậy.

Lương Tây Kinh: “Vậy làm thế nào bây giờ?”

Thi Hào: “Anh nói xem em có nên lên đó gõ cửa nhắc nhở họ không?”

Lương Tây Kinh: “Không thích hợp cho lắm.”

Thi Hào: “Vậy làm thế nào mới phù hợp?”

Lương Tây Kinh suy nghĩ vài giây mới nghiêm túc đáp: “Em có thấy lấy đạo của người rồi trả cho người.”

Thi Hào: “?”

Lương Tây Kinh: “Anh có thể giúp em.”

Thi Hào ghen lời: “... Nhưng anh giúp em kiểu gì?”

Lương Tây Kinh: “Em mở cửa đi, anh nói cho em nghe.”

Lúc nhìn thấy tin nhắn đó, Thi Hào cũng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cô ra khỏi phòng, vào khoảnh khắc vừa kéo cửa ra và nhìn thấy Lương Tây Kinh ngoài cửa, tim cô đã đập như đánh trống.

“Anh...”

Cô còn chưa nói hết câu thì anh đã ôm cô vào lòng.

Anh cúi người, vùi đầu vào cổ cô rồi cọ tới cọ lui giống như một chú mèo hoang vừa tìm thấy nhà: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo nghe tiếng cọ tới cọ lui của anh bèn mập mờ hỏi lại: “Cái gì?”

Lương Tây Kinh lùi về sau hai bước, miệng mỉm cười, hỏi cô bằng thái độ không đứng đắn: “Có muốn anh giúp một tay hay không?”

Thi Hảo ngược mắt, đối diện với gương mặt thắm mệt của anh.

Cô im lặng mấy giây rồi chủ động giơ tay lên, quàng tay qua cổ anh rồi kéo người xuống.

Thi Hảo khập khiễng, ngửa đầu hôn lên môi anh.

Khi cô vừa rướn người lên, Lương Tây Kinh đã nghe cô nói: “Lương Tây Kinh, anh không được phép thua đâu đấy.”

Chương 11: Cạm cũi làm việc

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hảo biết Lương Tây Kinh có lòng hơn thua trong rất nhiều chuyện nhưng cô không ngờ lòng ganh đua của anh lại mạnh đến vậy.

Nếu như muốn cô phải dùng thành ngữ để hình dung Lương Tây Kinh hì hục suốt mấy tiếng liền, có lẽ bốn chữ “cạm cũi làm việc” là thích hợp nhất.

Sau đó, cô bắt đầu hối hận vì câu nói đó của mình.

Sau khi cuộc yêu sung sướng qua đi, Thi Hảo không muốn cử động dù chỉ là một đầu ngón tay.

Lương Tây Kinh đứng dậy mở cửa sổ để gió bên ngoài luồng vào trong, thổi bay hương vị còn lại bên trong căn phòng.

Xong xuôi anh bèn quay người rồi nhìn chăm chăm cô gái đang nằm bẹp dí trên giường, khoe mắt khoe môi đều toát lên sự vui vẻ: “Em không đi tắm sao?”

“... Anh ôm em đi.” Cả người Thi Hảo đều rít rít, có cả mồ hôi và những thứ Lương Tây Kinh lưu lại trên người mình. Cô im lặng vài giây mới nói tiếp: “Em hết sức rồi.”

Lương tây Kinh mỉm cười rồi bước đến gần, cọ xát vào má cô vô cùng thân mật: “Thi Hảo.”

Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, cực kỳ gợi cảm.

Tai của cô tê rần, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh anh vừa ngậm lấy vành tai của cô, dỗ dành cô mau nhìn vào cảnh tượng trong gương.

Mí mắt của cô run lên, ép buộc mình xóa bỏ đoạn ký ức đó ra khỏi đầu: “Hửm?”

Lương Tây Kinh: “Anh không thua đúng không?”

“?”

Cô ngơ ngác chớp mắt, sau đó mới hiểu anh đang nói gì.

Không biết cảnh tượng bên ngoài cửa sổ đã trở nên tĩnh lặng từ bao giờ, chỉ có tiếng gió đêm rít qua từng nhánh cây.

Âm thanh của cặp tình nhân trên lầu và hàng xóm xung quanh đều đã biến mất.

Thi Hào nghiêng tai lắng nghe mấy giây rồi mới xấu hổ ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt tĩnh lặng của anh.

Cô ngừng lại giây lát, tai nóng bừng, gương mặt cũng ửng đỏ, sau đó mới thẹn thùng trả lời: “Anh phiền quá đấy.”

Tại sao có người lại hỏi biến hiện trên giường của mình thế nào cơ chứ?

Lương Tây Kinh bế cô lên khỏi giường rồi ôm vào phòng tắm, sau đó thuận miệng hỏi: “Ai phiền?”

“Em.” Thi Hào đổi câu trả lời ngay.

Lương Tây Kinh: “...”

Anh cup mắt, hiếm khi nhìn chằm chằm vào cô ở cự ly gần, yết hầu khẽ trượt lên xuống, sau đó anh cất giọng trầm khàn: “Em không phiền.”

Thi Hào giật mình, lảng lảng đối diện với anh.

Một lát sau, cô mới dời tầm mắt đi rồi thở thê: “Em nói bừa thôi mà, em biết em không khiến người khác cảm thấy phiền.”

Lương Tây Kinh bật cười: “Thư ký Thi nói rất đúng.”

Thi Hảo liếc anh.

Bước vào phòng tắm, cô bảo anh mau thả mình xuống.

Thế nhưng chẳng những anh không thả mà còn nói thế này: “Làm việc không được bỏ dở giữa chừng.”

Thi Hảo: “?”

Lương Tây Kinh bình tĩnh nói tiếp: “Anh tắm giúp em.”

“...”

Từ trước đến giờ Thi Hảo không bao giờ từ chối anh về những chuyện như thế này.

Có người phục vụ tận tình, cô vừa vui vẻ vừa thoải mái.

Có điều khi phục vụ những chuyện kiểu như thế rất dễ dẫn đến tình trạng lau súng cướp cò.

Hai người làm một hiệp nữa trong phòng tắm, Lương Tây Kinh mới hoàn toàn buông tha cô.

Khi trở lại trên giường, Thi Hảo còn không nhắc nổi mí mắt. Vốn dĩ anh còn định trò chuyện với cô giây lát nhưng khi nghe cô nỉ non, anh bất đắc dĩ đắp máy môi.

Lương Thi Kinh duỗi cánh tay ra để cô gối lên cánh tay mình, sau đó ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Tiếng gió rít vẫn vang vọng bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng còn có tiếng chim líu lo.

Không biết vì sao, anh cảm thấy lòng mình lắng đọng rất nhiều,

Anh rũ mắt nhìn cô gái trong lòng rất lâu, sau đó ra sức ôm chặt cô thêm.

...

Sáng hôm sau, lúc Thi Hào mở mắt ra thì thấy Lương Tây Kinh vẫn còn đang ngủ.

Cô cẩn thận nghiêng người, ánh mắt sáng rực ngăm nhìn dáng vẻ ngủ say của anh.

Khi Lương Tây Kinh ngủ, cảm giác người sống chờ lại gần trên người anh đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự ấm áp và tao nhã.

Vẻ bề ngoài của anh vô cùng đẹp mắt. Anh có một gương mặt đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ, đường cong gương mặt góc cạnh sắc bén, mắt sâu tựa biển, mũi cao ngất, bờ môi mỏng manh, từng góc cạnh đều rõ ràng, giống như tuyệt tác của tạo hóa.

Có lẽ do anh đã mệt mỏi thật sự nên ngủ cực kỳ sâu.

Thi Hào nhìn anh rất lâu mà anh chẳng có phản ứng gì.

Cô không muốn đánh thức anh nên không có ngời dậy ngay. Thi Hào với tay lấy điện thoại ở tủ đầu giường, vốn định chơi điện thoại giết thời gian và tiện thể chờ anh thức dậy.

Thế nhưng điều khiến cô bất ngờ đó là cô mới mở điện thoại lên thì đã nhìn thấy mấy tin nhắn do Tần Yến gửi cho cô.

Tần Yến chỉ bí mật liên hệ với cô chừng mấy lần, mà lần nào cũng vì Lương Tây Kinh.

Lần này cũng thế.

Tối qua, sau khi anh ấy đưa Lương Tây Kinh đến sân bay thì đã về nhà.

Xong xuôi mọi chuyện, anh ấy mới nhớ ra phải hỏi thăm tình hình của bạn mình, vì vậy mới gửi tin nhắn hỏi thăm nhưng anh không trả lời bất cứ tin nào.

Nếu là lúc khác, Tần Yển không quan tâm việc Lương Tây Kinh có trả lời tin nhắn hay không.

Nhưng hôm nay thì khác.

Suy đi nghĩ lại, anh chỉ đành nhắn tin hỏi Thi Hảo.

Thi Hảo: “Anh ấy đến đây đã mười một giờ mấy.”

Tần Yển: “Cậu ấy... Vẫn ổn chứ?”

Thi Hảo biết anh ấy muốn hỏi gì, cô cũng biết Lương Tây Kinh không muốn tỏ vẻ yếu đuối trước mặt người khác.

Cô suy nghĩ một hồi mới trả lời: “Vẫn ổn.”

Tần Yển yên tâm khi nhận được câu trả lời của Thi Hảo: “Vậy được, làm phiền thư ký Thi chăm sóc cho cậu ấy.”

Thi Hảo: “Việc nên làm.”

Khi cô và Lương Tây Kinh ở cùng nhau, anh mới là người chăm sóc cô nhiều hơn.

Tần Yển không làm phiền đến Thi Hảo nữa, sau khi xác định anh vẫn ổn, anh ấy bèn ngừng cuộc trò chuyện.

Thi Hảo đặt điện thoại xuống, bất giác chuyển mắt lên người ở bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Thi Hảo đang định thu hồi tầm mắt và rời giường thì bỗng nhiên Lương Tây Kinh mở mắt.

Ánh mắt của hai người chạm nhau.

Thi Hảo nhìn con người trong vắt của anh, khẽ ngẩn ra: “Anh thức từ lúc nào thế?”

Lương Tây Kinh: “Khi em nói chuyện trên trời dưới đất với người khác.”

Thi Hảo: “...”

Cô im lặng một hồi mới khẽ xía xói: “Thế mà anh không lên tiếng.”

Lương Tây Kinh im lặng, vừa duỗi tay ôm cô vừa nói: “Anh muốn nhìn xem em định làm gì.”

Ai mà ngờ cô chẳng làm gì cả, thế nên anh chỉ đành bất đắc dĩ mở mắt ra mà thôi.

Thi Hảo đẩy anh ra bằng một tay, không cho anh ôm mình, sau đó vội vàng nói: “Em muốn đi toilet.”

“...”

Lương Tây Kinh nhìn cánh tay lơ lửng giữa không trung, bèn ghen lời.

...

Hôm nay thời tiết ở thành phố Giang khá đẹp.

Sau khi rời giường và vệ sinh cá nhân xong, Thi Hảo mới vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Cô là kiểu người độc lập từ nhỏ nên tay nghề nấu ăn rất ngon.

Nhưng kể từ lúc đi làm đến giờ, cô rất hiếm khi xuống bếp.

Lương Tây Kinh bước ra khỏi phòng sau cô, khi anh đến cửa phòng bếp và vừa định hỏi cô có cần mình phụ giúp gì hay không, bỗng nhiên điện thoại trên bàn reo lên.

Anh nhìn màn hình báo cuộc gọi bèn cúp máy không hề do dự.

Thi Hảo nghi ngờ hỏi: “Điện thoại của ai vậy?”

Lương Tây Kinh: “Tiền Tĩnh Hà.”

Lúc nói câu này, anh cứ nhìn chăm chăm vào cô.

Thi Hảo khẽ giật mình, sau đó nhanh chóng khôi phục như cũ: “Tại sao anh không nhận cuộc gọi?”

“...” Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn cô rồi hỏi: “Em mong anh bắt máy sao?”

Thi Hảo cảm thấy câu hỏi của anh khá kỳ lạ bèn nhìn anh một cái, sau đó trả lời bằng vẻ mặt tự nhiên: “Anh muốn thì cứ bắt máy.”

Lương Tây Kinh không nói gì cả.

Anh đứng yên tại chỗ mấy giây nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được mà bước vào phòng bếp mình ghét nhất, sau đó véo vào má Thi Hảo.

Thi Hảo: “?”

Cô đẩy tay anh ra, không vui hỏi: “Anh làm gì thế?”

Lương Tây Kinh không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt cô.

Phòng bếp của căn hộ không lớn lắm, một người có thể đi đứng thoải mái nhưng hai người lại có vẻ hơi chật chội. Thi Hảo xoay người định lấy thứ gì đó nhưng thấy anh còn đứng y sì tại chỗ, cô

bèn nói: “Tổng giám đốc Lương, phiền anh tránh đường một chút, anh ở đây rất cản...”

Cô chưa kịp nói hết nửa câu sau thì anh đã cúi đầu rồi đặt nụ hôn lên môi cô.

“...”

Sau khi anh đi ra, Thi Hào mới đưa tay sờ vào bờ môi bị anh cắn vừa nãy, tự hỏi tại sao lãnh đạo của mình lại đổi nữa rồi.

Cô suy nghĩ chốc lát nhưng mãi chẳng hiểu.

Cô lắc đầu, nhìn chăm chăm nhìn sỏi cỏ trong nôi, cố gắng đè nén trái tim đang loạn nhịp xuống rồi tập trung nấu ăn.

Sau khi ăn điểm tâm xong, điện thoại của Lương Tây Kinh lại đổ chuông.

Lần này không phải Tiền Tĩnh Hà gọi mà là Lương Hanh.

Thi Hào vừa thấy người điện là ai, bất ngờ đứng phắc dậy.

Cô nhìn Lương Tây Kinh rồi chỉ đồng hồ ở cửa: “Em xuống dưới ném rác đây, anh ở đây nhận điện thoại của chủ tịch nhé.”

Lương Tây Kinh còn chưa kịp cản lại thì cô đã mở cửa bước ra ngoài.

Anh hết cách, chỉ đành cầm điện thoại lên nghe.

“Alo ạ.” Giọng điệu của anh vô cùng hờ hững.

Lương Hanh bên kia nghe giọng anh bèn dừng một lát mới hỏi: “Về rồi à?”

Lương Tây Kinh đi về phía ban công, căn hộ mà Thi Hào đang thuê này có một ban công rất rộng rãi.

Cô trồng rất nhiều hoa cỏ trên ban công, ngày xuân đâm chồi nảy lộc, xanh um tươi tốt, vừa nhìn đã khiến tâm trạng của người ta khá hơn.

Lương Tây Kinh cup mắt nhìn chúng, lạnh nhạt trả lời: “Cháu về rồi.”

Lương Hanh: “Cháu xử lý việc đó khá tốt.”

Môi của anh khẽ giật: “Ông có gì cứ nói thẳng.”

Nghe anh nói vậy, Lương Hanh không thềm quanh co lòng vòng nữa mà hỏi thẳng: “Sao cháu không nhận cuộc gọi của Tiền Tĩnh Hà?”

Lương Tây Kinh hoàn toàn không ngạc nhiên trước mục đích cuộc gọi này của ông chút nào. Anh nâng mắt nhìn về phía bầu trời ngập nắng chói chang rồi hờ hững đáp: “Cháu không nhìn thấy.”

Lương Hanh ghen hòng, biết tổng anh cố ý nhưng ông không thể làm gì được.

Hai người giằng co một lúc lâu sau, cuối cùng ông cũng chịu thua: “Tĩnh Hà nói con bé chuẩn bị xuống thành phố Bình.”

Lương Tây Kinh nâng mắt lên.

Lương Hanh nói tiếp: “Trùng hợp cuối tuần này cháu phải đến tham gia hội nghị tài chính ở thành phố Bình, chừng nào Thi Hảo đặt vé thì bảo nó đặt thêm một vé cho Tĩnh Hà.”

Lương Tây Kinh nghe vậy bèn nói: “Thi Hảo là thư ký của cháu và cô ấy chỉ nhận mỗi khoản tiền lương của thư ký.”

Lương Hanh nhú mày, không hiểu lời anh cho lắm: “Cháu có ý gì?”

Lương Tây Kinh: “Ông bảo cô ấy đặt vé hộ cô Tiền thì có nên hỏi cô ấy một tiếng xem cô ấy có muốn làm công việc bán thời gian này nữa không?”

“Cháu...” Lương Hanh bị anh chọc tức: “Chỉ đặt trước một vé máy bay, Thi Hảo sẽ không tính toán thiệt hơn vậy đâu.”

“Thật không?” Lương Tây Kinh mỉm cười nhẹ nhàng.

Lương Hanh: “Tất nhiên rồi? Ông hiểu Thi Hảo còn rõ hơn cháu.”

Anh nghe vậy không thèm nhắc mắt lên, vẫn bình tĩnh như cũ: “Nhưng ông không hiểu cháu.”

Lương Hanh nheo mắt, nghiêm túc hỏi: “Cháu nói gì?”

Lương Tây Kinh bình thản ung sung giải thích với ông: “Cháu sẽ không để thư ký của cháu làm những công việc nằm ngoài phạm sự của cô ấy.”

Anh vừa dứt lời, không cho Lương Hanh cơ hội dạy dỗ mình bèn nói tiếp: “Còn chuyện gì khác không ông?”

Anh nói tiếp: “Không có thì cháu cúp máy đây, ông nhờ người khác mua vé máy bay giúp cô Tiền đi nhé.”

Lương Hanh ghen hòng một lúc lâu sau không nói được thành lời, Lương Tây Kinh đợi chừng vài giây rồi dứt khoát cúp máy.

Nghe tiếng tút tút vang lên trong loa điện thoại, Lương Hanh tức đến mức gõ mạnh cây gậy xuống đất: “Nó đủ lông đủ cánh rồi.”

Quản gia nghe xong đoạn đối thoại của hai ông cháu xong bèn vỗ về cảm xúc của ông: “Ông đừng tức giận với cậu chủ nhỏ, hôm nay tâm trạng của cậu ấy khá tệ.”

Lương Hanh hừ lạnh: “Tâm trạng nó tệ thì có thể làm vậy à?”

Quản gia bất đắc dĩ: “Có phải ông quên rồi không? Hôm qua cậu ấy mới đến Tây Viên ạ.”

“...”

Lương Hanh nghĩ đến người ở Tây Viên thì im lặng, nhìn ông ấy một lát, sự tức giận cũng vơi đi phần nào: “Là do ông giảng hòa thôi đấy nhé.”

Quản gia mỉm cười, vỗ nhẹ vào lưng của ông: “Ông biết mà, mỗi lần cậu chủ nhỏ từ Tây Viên trở về đều cảm thấy tội tệ.”

Những gì quản gia nói là thật, Lương Hanh cũng biết điều này. Ông hết cách, chỉ biết thở dài: “Nó giống hệt thằng con bất hiếu của tôi.”

Rốt cuộc không biết người phụ nữ đó có gì đáng giá khiến ba con họ nhớ nhung như thế.

Một đứa ông không quản được, còn một đứa ông không muốn quản nhưng Lương Tây Kinh thì khác, từ nhỏ anh đã lớn lên bên cạnh ông.

Lương Hanh cho rằng anh sẽ oán hận người phụ nữ đó sau khi trải qua sự việc lúc nhỏ nhưng nào ngờ anh chẳng những không có mà mỗi lần đến Bắc Kinh, anh đều ghé thăm bà ấy rồi rước nhục quay về.

Lương Hanh nghĩ đến đây càng bức bối hơn.

Ông nhìn quản gia, vẻ mặt nghiêm túc: “Ông đi chuẩn bị, tôi muốn đến Bắc Kinh?”

Quản gia do dự: “Ông chắc chắn rồi?”

Lương Hanh: “Mau đi đi.”

...

Lương Tây Kinh vừa cúp điện thoại, định nhắn tin bảo Thi Hảo đi về thì đã thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi xổm giốn với chú mèo hoang sau khi giục rác quay về.

Anh nhìn ra xa, khi bắt gặp nụ cười trên môi của Thi Hảo, cảm giác tích tụ trong lòng bỗng tan thành mây khói.

Đúng là một chuyện thần kỳ.

Mỗi lần nhìn thấy cô, tâm trạng của anh đều tốt lên trông thấy.

Ánh mắt ở đằng kia quá nóng bỏng, Thi Hảo muốn phớt lờ cũng không được.

Cô quay đầu nhìn về phía ban công rồi giờ điện thoại lên quơ quơ.

Mấy giây sau, Lương Tây Kinh nhận được tin nhắn của cô ấy gửi đến: “Anh nói chuyện điện thoại xong rồi à?”

Lương Tây Kinh: “Ừm, lát nữa em muốn đi đâu?”

Thi Hảo: “Hôm nay anh rảnh sao?”

Lương Tây Kinh: “Ngày hôm nay của anh đều thuộc về em.”

Thi Hảo ngượng ngùng khi đọc tin nhắn này.

Cô suy nghĩ mấy giây rồi mới hỏi: “Đến vườn bách thảo không?”

Cô thích hoa, hoa trong vườn bách thảo đều nở rộ mỗi khi xuân đến, cô muốn đến đó ngắm hoa.

Lương Tây Kinh: “Được.”

Thi Hảo về tới nhà bèn thay quần áo và trang điểm nhẹ nhàng, sau đó cả hai cùng đi ra ngoài.

Tình cờ hai người vừa mới ra khỏi phòng thì đã gặp cặp tình nhân vừa đi từ trên lầu xuống vừa hôn nhau.

Khi nhìn thấy sự tồn tại của cô và Lương Tây Kinh, hai người đó mới tách ra.

Bốn người nhìn nhau chùng mấy giây, Thi Hảo vừa đi kéo Lương Tây Kinh đi để thoát khỏi bầu không khí xấu hổ này thì cô gái khoác tay lên tay bạn trai mình nhìn hai người từ trên xuống dưới rồi nói bằng giọng dỗi hờn: “Chồng ời, em đi không nổi nữa, anh cõng em xuống đi nà.”

Chàng trai lập tức ngồi xổm xuống và cõng cô gái lên lưng, nói bằng giọng dịu dàng: “Không thành vấn đề, bé cưng muốn ở trên lưng anh bao lâu thì cứ ở bấy lâu, anh thừa sức.”

Hai người đi xuống trước mặt Thi Hảo và Lương Tây Kinh, vừa đi cô gái vừa khen bạn trai của mình: “Chồng ời, anh thật là giỏi, thật là lợi hại.”

“...”

Thi Hảo: “?”

Cô ngây ra như phỗng một lúc lâu mới chần chừ nhìn sang bên cạnh: “Anh có cảm thấy... Câu nói vừa rồi hơi quen tai không?”

Lương Tây Kinh hắng giọng, mặt không thay đổi trả lời cô: “Tối hôm qua khi đứng ở bệ cửa sổ, chúng ta đã nghe cô ấy nói như vậy.”

Chương 12: Tôi đang đợi bạn gái của tôi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cửa cầu thang yên tĩnh mấy giây, trong đầu Thi Hào hiện lên cảnh tượng bên cửa sổ đêm qua...

Từ phòng khách về tới phòng ngủ, cô chú ý tới cửa sổ vẫn chưa khép kín, không khỏi vừa căng thẳng vừa xấu hổ.

Thi Hào xác nhận mình đã khiến cho Lương Tây Kinh không thể thua nhưng đồng thời cô cũng thực sự không dám phóng khoáng đến mức đó, muốn cho người khác nghe thấy tiếng rên rỉ của mình.

Lương Tây Kinh cũng giống vậy.

Anh còn chưa rộng lượng đến mức đó. Tất cả mọi thứ của Thi Hào, kể cả tiếng rên khe khẽ uyển chuyển của cô, anh đều muốn giữ kín cho riêng mình.

Nhận thấy Thi Hào căng thẳng quá mức, Lương Tây Kinh liếc nhìn cửa sổ cách đó không xa.

Thi Hào kề sát bên tai anh nhắc nhở: “Đóng... đóng cửa sổ lại cái đã...”

Hiếm khi thấy dáng vẻ của cô như vậy, yết hầu của Lương Tây Kinh nhúc nhích, giọng nói vừa trầm vừa khàn vang lên: “Ngay bây giờ ư?”

Thi Hào: “... Ừ.”

Lương Tây Kinh ra hiệu cho cô nhìn về phía mình, sau đó hỏi: “Em nữa sao?”

Mi mắt của Thi Hảo run rẩy sụp xuống, đang định nói chỉ đi có mấy bước chân thôi, anh cố nhịn một chút. Nào ngờ cô còn chưa nói thành lời thì Lương Tây Kinh đã bế cô lên bằng một tay, khiến cả thân thể của cô đều bị treo trên người anh, hai người cứ thế dính sát vào nhau không chừa một khe hở, vừa đi vừa giằng vò cô.

Lúc đến bên cửa sổ, Thi Hảo không thể kìm nén được nữa mà phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Khoảnh khắc Thi Hảo vừa phát ra âm thanh, cả hai người thoáng chốc cứng đờ.

Nhưng chỉ mấy giây sau, trên lầu lập tức truyền đến giọng nói của một cô gái khen ngợi bạn trai mình.

“...”

Sau đó, Lương Tây Kinh bị Thi Hảo cắn cho một phát. Anh biết cô đã gần chạm ngưỡng mất khống chế nên nhanh tay đóng cửa sổ lại, tiếp tục làm chuyện vẫn đang dang dở.

Không lâu sau, Thi Hảo đã lên đỉnh.

Còn nhanh hơn cả lần đầu tiên.

Nghĩ đến đây, cả khuôn mặt Thi Hảo thoáng chốc đỏ bừng.

Cô ngẩng đầu lên trừng Lương Tây Kinh: “Anh...”

“Anh làm sao?” Lương Tây Kinh chăm chú nhìn vào gò má đỏ bừng của cô, kìm nén ý cười trong đôi mắt: “Sao mặt em đỏ thế?”

Thi Hảo: “...”

Bờ môi của cô khẽ nhúc nhích, giả vờ bình tĩnh nói: “Tại nóng.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, Lương Tây Kinh không nhịn được nên cúi đầu phát ra tiếng cười.

Thi Hảo không khỏi xấu hổ, lập tức liếc anh cảnh cáo: “Tổng giám đốc Lương, có phải anh không muốn đến vườn bách thảo nữa không?”

Lương Tây Kinh biết nếu mình tiếp tục trêu Thi Hảo thì có khả năng sẽ bị cô ra lệnh bắt phải ở nhà.

Thế nên anh cực kỳ có chừng mực kìm nén độ cong trên khóe môi: “Chúng ta đi như thế nào?”

Nếu là lúc khác thì Thi Hảo sẽ bảo gọi taxi trực tuyến, cô biết Lương Tây Kinh không thích đến những nơi đông người, càng không thích ngồi tàu điện ngầm.

Nhưng bây giờ, cô lại đưa ra đáp án: “Chúng ta ngồi tàu điện ngầm.”

Lương Tây Kinh: “...”

...

Cuối tuần tàu điện ngầm rất đông người. Khi hai người đến trạm tàu điện ngầm chờ lên tàu, Thi Hảo có thể cảm nhận được không ít người đều dồn hết sự chú ý về phía Lương Tây Kinh.

Hôm nay Lương Tây Kinh ăn mặc thoải mái hơn mọi khi, chỉ có một chiếc quần tây màu đen, khoác áo sơ mi bên ngoài áo thun trắng, trông cực kỳ giản dị, thoát nhìn vừa sạch sẽ vừa thoải mái. Vóc dáng của anh rất cao, cho dù chỉ yên phận đứng trong góc thì khí chất cao quý có từ lúc chào đời cũng khiến mọi người không thể bỏ qua anh.

Thi Hảo biết Lương Tây Kinh rất “đắt hàng”, bất kể là người biết anh hay không biết anh, ngay từ ánh mắt đầu tiên gặp anh đều sẽ bị thu hút bởi ngoại hình của anh.

Mà những người quen thuộc với anh lại càng bị chinh phục bởi năng lực và sức hút đến từ nhân cách của anh.

Thi Hào đang nghĩ đến đây thì tàu điện ngầm đã dừng lại trước mặt cô.

Cô vừa định nhấc chân bước lên tàu, bỗng nhiên mùi hương quen thuộc xộc vào khoang mũi, bàn tay mà cô đặt bên đùi được một bàn tay ấm áp cầm lấy.

Thi Hào còn chưa kịp hoàn hồn thì Lương Tây Kinh đã kéo cô bước vào tàu điện ngầm.

Bên trong tàu điện ngầm rất đông người, đám đông chen chúc xô đẩy lẫn nhau, Thi Hào vừa tiến vào cũng bị đẩy mạnh, cô không kịp đề phòng nên thân thể bị nghiêng sang một bên, đúng lúc này Lương Tây Kinh giơ tay lên, kéo cô vào vòng an toàn của mình.

“Có đụng vào chỗ nào không?” Giọng nói vang lên trên đỉnh đầu của cô.

Thi Hào vẫn chưa kịp hoàn hồn từ phản ứng nhanh chóng của anh, cứ thế ngơ ngác nhìn anh nhíu mày mấy giây, sau đó chậm chậm lắc đầu: “Em không sao.”

Lương Tây Kinh nhìn cô một lát, sau đó ánh mắt sắc bén của anh lia về phía người lúc nãy đã đẩy Thi Hào một cái thật mạnh.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Người nọ vội vàng kêu lên.

Thi Hào kéo áo Lương Tây Kinh, lắc đầu với anh, nhắc nhở anh đừng so đo với người ta.

Lúc chen chúc trên tàu điện ngầm, bị người khác đẩy là chuyện rất bình thường.

Hôm nay Thi Hào bị phân tâm nên mới không cẩn thận.

Thi Hảo nghĩ vậy nhưng Lương Tây Kinh thì không.

Anh nhìn chăm chăm vào Thi Hảo thật lâu, nhúu mày hỏi: “Mỗi ngày em chen tàu điện ngầm đều như vậy à?”

“... Không có.” Thi Hảo đáp: “Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Lương Tây Kinh vẫn không tin: “Em chắc không?”

Thi Hảo biết Lương Tây Kinh đang lo lắng chuyện gì, thế nên cô không hề do dự gật đầu: “Cực kỳ chắc chắn.”

Mặc dù nói vậy nhưng Lương Tây Kinh vẫn nhúu mày thật chặt chứ chưa giãn ra.

Đến trạm tàu điện ngầm chỗ vườn bách thảo, hai người bước ra khỏi tàu, Thi Hảo nghe thấy anh nói: “Em đã từng nghĩ đến chuyện lái xe đi làm chưa?”

Thi Hảo khựng lại, quay đầu nhìn anh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh buông mi nhìn cô.

Thi Hảo mỉm cười: “Hãy cho phép em cố gắng một chút sức lực để bảo vệ môi trường được không?”

Lương Tây Kinh không lên tiếng, còn định nói thêm gì đó nhưng Thi Hảo đã chủ động lắc lư cánh tay của anh, chỉ về một hướng khác: “Em khát, muốn uống nước.”

“...”

Mua nước xong, hai người không tiếp tục đề tài vừa rồi.

Cuối tuần, du khách tham quan vườn bách thảo rất nhiều. Hai người tiến vào trong vườn theo dòng người, sau đó chậm rãi đi dạo.

Thi Hào rất thích hoa cỏ, trong vườn bách thảo có rất nhiều loài hoa mà ngay cả Lương Tây Kinh cũng không biết tên, Thi Hào lại có thể nói ra tên của chúng một cách chính xác, hơn nữa còn nói cho anh biết mùa hoa nở đẹp nhất cùng với nguồn gốc xuất sứ của mỗi loại hoa.

Thi Hào am hiểu về lĩnh vực này hơn Lương Tây Kinh nghĩ.

Hai người chậm rãi đi dạo, đến khi đi dạo đủ rồi, họ chuẩn bị ra về.

Trước khi ra về, Thi Hào vào nhà vệ sinh.

Cô không ngờ lại gặp phải người quen ở chỗ rửa tay.

“Thư ký Thi?” Một giọng nói không mấy quen thuộc gọi Thi Hào. Thi Hào quay đầu lại theo phản xạ, cô còn chưa kịp có phản ứng gì thì người kia đã kinh ngạc kêu lên: “Thật sự là cô à? Tôi còn tưởng tôi nhìn nhầm chứ!”

Thoáng chốc, chuông báo động trong đầu Thi Hào reo lên. Cô kinh ngạc nhìn về phía cô gái đang mỉm cười với mình.

Chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cô, cô gái hé miệng, hơi xấu hổ nói: “Thư ký Thi, tôi là Viên Hân Hân đây, cô không nhớ tôi à?” Cô ấy nhấn mạnh: “Viên Hân Hân của công ty Chí Thành đây, năm ngoái chúng ta đã từng gặp mặt, cô còn từng giúp tôi nữa.”

Đương nhiên Thi Hào vẫn nhớ người trước mặt này là ai, chẳng qua cô không ngờ sẽ gặp được người quen ở nơi này mà thôi.

Trong khoảnh khắc ấy, Thi Hào bất giác lướt qua vai cô gái nhìn ra đằng sau để tìm Lương Tây Kinh.

May mà Lương Tây Kinh không xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Thi Hào âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô néo lòng bàn tay, bắt buộc mình phải tập trung đối phó với tình huống bất ngờ trước mắt:

“Xin lỗi, vừa rồi tôi nhất thời không nhớ ra.”

Nhận được sự đáp lại của cô, Viên Hân Hân không để bụng xua tay: “Thư ký Thi trăm công nghìn việc, trong lúc nhất thời không nhớ ra cũng là chuyện bình thường.”

Cô ấy cười ha ha nói: “Tôi không ngờ sẽ gặp được cô ở chỗ này.”

Thi Hào mỉm cười: “Tôi cũng hơi bất ngờ.”

Viên Hân Hân “ừ” một tiếng, thấy cô có vẻ một thân một mình, cô ấy chần chờ một lát rồi nói: “Thư ký Thi đến đây một mình hay là đến cùng bạn bè?”

Thi Hào dừng lại trong chốc lát, biết được cô ấy không phát hiện ra Lương Tây Kinh nên đang định nói mình đến đây với bạn, chẳng qua khóe mắt của cô chợt liếc thấy Lương Tây Kinh không biết đi đâu rồi lại vòng về chỗ cũ đợi mình, sợ cô ấy hỏi nhiều nên cô buột miệng: “Tôi đi một mình.”

“Trùng hợp vậy à?” Viên Hân Hân mở to mắt: “Tôi cũng đến đây một mình.”

Thi Hào sửng sốt.

Không chờ cho cô nói thêm câu gì, Viên Hân Hân đã nhiệt tình nói: “Thư ký Thi, chuyện lần trước cô giúp tôi tôi vẫn chưa tìm thấy cơ hội để cảm ơn cô. Vừa lúc hôm nay chúng ta đều đến đây một mình, tôi mời cô ăn một bữa cơm nhé?”

Sợ bị Thi Hào từ chối, cô ấy vội bổ sung thêm: “Nếu cô không cho tôi mời bữa cơm này thì lương tâm của tôi sẽ bị cắn rứt.”

“...”

Cô ấy đã nói đến nước này rồi nên Thi Hào hoàn toàn không có lý do để từ chối.

Huống chi lúc này cô còn nói với cô ấy rằng mình đến đây một mình.

Cô đang suy nghĩ mình nên nói cho Lương Tây Kinh biết chuyện này như thế nào thì anh đã gửi tin nhắn cho cô: “Em đang nói chuyện với ai?”

Lương Tây Kinh đã thấy được tình hình bên phía Thi Hảo nên không tự ý lại gần.

Thi Hảo nắm chặt di động rung lên, đối diện với ánh mắt vừa chân thành vừa mong chờ của Viên Hân Hân, cô khẽ gật đầu: “Được rồi.”

Đồng ý xong, cô chỉ sang bên cạnh: “Có phải cô muốn đi vệ sinh không? Cô đi trước đi, tôi sang bên kia chờ cô.”

Ánh mắt Viên Hân Hân sáng lên, đồng ý: “Vâng, thế thì thư ký Thi chờ tôi mấy phút nhé.”

Thi Hảo: “Không thành vấn đề.”

Nhìn Viên Hân Hân xếp hàng vào phòng vệ sinh, Thi Hảo đi về phía trái ngược với nơi Lương Tây Kinh đang đứng chờ.

Sau khi đã kéo xa khoảng cách một chút, Thi Hảo mới gọi điện cho Lương Tây Kinh.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Lương Tây Kinh không lên tiếng.

Thi Hảo biết anh đang chờ đợi lời giải thích của mình. Cô cụp mi mắt nhìn chằm chằm vào cái bóng dưới mặt đất, giọng khe khẽ: “Em mới gặp phải một người quen biết chúng ta, là nhân viên của công ty từng hợp tác với công ty chúng ta.”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Rồi sao nữa?”

Thi Hảo: "... Trước kia em từng giúp cô ấy một việc nhỏ nên giờ cô ấy bảo muốn mời em ăn một bữa cơm."

Lương Tây Kinh: "Em đã đồng ý."

Nghe câu khẳng định mà anh nói, Thi Hảo thông thả chớp mắt, không phủ nhận.

Không cần Thi Hảo nói thêm câu nào, trong lòng Lương Tây Kinh đã biết đáp án.

"Đi đi." Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, nghe không thấy bất cứ sự khó chịu bất mãn nào: "Chú ý an toàn."

Cúp điện thoại xong, Thi Hảo dồn hết dũng khí ngẩng đầu nhìn sang bên kia, Lương Tây Kinh đã đi xa.

Cô đưa mắt nhìn ra xa, cho đến khi tầm nhìn bị ngăn cách thì mới dờn tầm mắt.

...

Lát sau, Viên Hân Hân bước ra từ nhà vệ sinh.

Cô ấy thuộc loại người tính cách hoạt bát, cũng rất dễ gần.

Khu vực chung quanh vườn bách thảo có rất nhiều trung tâm thương mại, hai người thảo luận mấy câu rồi quyết định vào trung tâm thương mại ăn lẩu.

Hai người đều đã đi dạo hai tiếng đồng hồ trong vườn cây nên cả hai đều hơi mệt mỏi.

"Thư ký Thi." Chọn món trong menu xong, Viên Hân Hân ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt ngẩn người của Thi Hảo: "Cô sao vậy? Trông cô có vẻ không được vui."

Thi Hảo không thích biểu lộ cảm xúc trước mặt người không quen nên cố gắng bình tĩnh lại rồi nói: “Vừa rồi tôi đang suy nghĩ một số chuyện.”

Viên Hân Hân ừm một tiếng: “Tôi còn tưởng cô gặp phải chuyện không vui.”

Cô ấy lẩm bẩm: “Trông cô có vẻ tâm trạng suy sụp.”

“...”

Thi Hảo biết cảm xúc của mình tiết lộ hơi rõ ràng nên vội vàng tỉnh táo lại: “Không phải thế đâu.”

Cô vươn tay tiếp nhận thực đơn mà Viên Hân Hân đưa cho mình: “Cô chọn xong rồi à?”

Viên Hân Hân ừm một tiếng: “Cô xem thử muốn ăn gì, cứ chọn thoải mái. Tôi mời cô ăn một bữa cơm chắc chắn là không thành vấn đề.”

Thi Hảo hiểu ý của cô ấy, cười đáp: “Ừ.”

Bên kia, sau khi rời khỏi vườn bách thảo, Lương Tây Kinh đứng ven đường liếc nhìn tin nhắn chưa đọc trong WeChat của mình.

Anh hờ hững đọc hết một lượt, sau đó gọi điện thoại cho tài xế kêu ông ấy lại đây đón mình.

Vừa gọi điện thoại xong thì một giọng nữ dịu dàng truyền tới từ bên cạnh: “Anh đẹp trai, anh chỉ có một mình thôi hả?”

Lương Tây Kinh đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

Đó là một cô gái ăn diện rất xinh đẹp. Cô ấy dồn hết dũng khí làm quen với anh: “Anh có thể kết bạn với em không?”

Lương Tây Kinh chỉ liếc cô ấy một cái rồi dời mắt: “Không được.”

Cô gái ngẩn ra, vẻ mặt bối rối. Cô ấy tự nhận mình của lúc này cũng đủ xinh đẹp, chỉ xét về mặt thị giác chắc chắn sẽ khiến đàn ông rung động.

Nghĩ vậy, cô gái khẽ mím môi: “Chẳng qua là kết bạn thôi mà, ngay cả cơ hội kết bạn cũng không thể cho em sao?”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh lại đưa mắt nhìn cô ấy một cái.

Như phản xạ có điều kiện, cô gái lập tức vén tóc qua tai, gò má đỏ bừng. Nhìn người đàn ông điển trai hiếm có khó tìm trước mắt, trái tim cô gái đập thành thịch loạn nhịp.

Bất chợt, người đàn ông nở nụ cười thật nhẹ, vẻ mặt hờ hững nói với cô gái rằng: “Tôi đang chờ bạn gái của tôi.”

“...”

Chương 13: Trái ôm phải ấp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không cho cô gái cơ hội nói tiếp, cả người Lương Tây Kinh đều tỏa ra luồng khí lạnh, phát ra tín hiệu từ chối tiếp tục giao lưu với cô gái.

Sau này cho dù vẫn còn người khác muốn làm quen thì cũng đều lùi bước trước ánh mắt lạnh nhạt của anh.

Một lúc sau, tài xế lái xe đến cổng vườn bách thảo.

Lương Tây Kinh ngồi vào xe. Khi tài xế hỏi anh muốn đi đâu, anh im lặng mấy giây rồi trả lời: “Nhà cũ.”

...

Điều khiến Lương Tây Kinh bất ngờ là nhà cũ lại có một vị khách không mời mà đến.

Thấy người đang ngồi trong phòng khách, anh hơi mỉm cười.

Đồng thời, sự xuất hiện của anh cũng khiến Lương Hanh bất ngờ.

Ông đưa mắt nhìn Tiền Tĩnh Hà đang mỉm cười ngồi trên sofa, lại quay sang nhìn Lương Tây Kinh đột nhiên trở về, hỏi: “Chẳng phải cháu bảo là có việc bận à? Sao còn vội vàng về đây?”

Vừa nghe thấy câu hỏi này của ông, Lương Tây Kinh lập tức hiểu được hàm ý khác ẩn giấu trong câu hỏi ấy.

Anh nhếch môi cười, không chừa chút thể diện nào cho ông: “Nếu cháu biết trong nhà náo nhiệt thế này thì quả thực cháu sẽ không về đâu.”

“...”

Lời nói dối bị vạch trần tại trận, Lương Hanh nổi nóng: “Cháu...”

“Ông nội Lương đừng giận.” Tiền Tĩnh Hà nắm bắt cơ hội lên tiếng, trấn an cảm xúc của Lương Hanh: “Bác sĩ đã bảo ông không nên có cảm xúc quá khích, đừng nổi nóng làm ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Nghe thấy cô ta nói như vậy, Lương Hanh kìm nén lửa giận, khen ngợi cô ta: “Tĩnh Hà còn hiểu chuyện hơn cháu.”

Lương Tây Kinh cười khẩy.

Lương Hanh trừng anh một cái.

Lương Tây Kinh chỉ giả vờ như không thấy gì. Anh nghiêng đầu nhìn về phía quán gia đứng gần đó: “Bác Tôn, nhà bếp có gì ăn không?”

Quán gia sững sốt một chút rồi trả lời: “Cậu chủ muốn ăn gì? Tôi sẽ kêu nhà bếp nấu ngay bây giờ.”

Lương Tây Kinh: “Ăn gì cũng được.”

Quán gia đã hiểu: “Vậy thì cậu chủ chờ một lát, tôi đi gọi đầu bếp nấu cơm ngay.”

Chờ quán gia rời đi, Lương Hanh khép hờ mắt nhìn Lương Tây Kinh: “Hóa ra cháu chỉ xem cái nhà này là nhà hàng.”

Lương Tây Kinh trào phúng: “Ông nên cảm thấy may mắn vì nơi này vẫn còn giá trị mới đúng.”

Lương Hanh bị chặn họng vì câu nói của anh, giận đến mức chỉ muốn đuổi anh ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng vì Tiền Tĩnh Hà đang ở đây nên ông chỉ có thể kìm nén. Ông không thích chuyện trong nhà mình bị người ngoài chê cười.

Nói xong câu này, Lương Tây Kinh cũng không còn tâm trạng nào mà chọc tức Lương Hanh nữa. Anh bỏ lại một câu “cháu lên lầu đây” rồi nhấc chân tiến về phía cầu thang.

Tiền Tĩnh Hà đang định chào hỏi rồi nhân tiện bắt chuyện với anh, chẳng qua lời vừa đến bên miệng thì Lương Tây Kinh đã bỏ đi, không chút nể mặt cô ta.

Về tới phòng mình, Lương Tây Kinh rửa mặt cho tỉnh táo lại.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Lương Tây Kinh còn tưởng là bác Tôn đưa cơm lên cho mình nên kêu một tiếng: “Vào đi.”

Cửa phòng được mở ra, Lương Tây Kinh chẳng buồn ngẩng đầu, đang định lên tiếng thì lại nghe thấy một giọng nữ nằm ngoài ý muốn: “Tổng giám đốc Lương, bên chỗ nhà bếp...”

Cô ta còn chưa nói hết câu thì ánh mắt sắc bén của Lương Tây Kinh đã bắn về phía cô ta: “Ai cho phép cô lên đây?”

Ngoại trừ người trong nhà, Lương Tây Kinh chưa bao giờ cho phép người khác đặt chân vào phòng mình.

Tiền Tĩnh Hà hoảng sợ vì ánh mắt của anh, sắc mặt cô ta thoáng chốc tái nhợt: “Ông... ông nội Lương kêu em...”

“Ra ngoài.” Sắc mặt Lương Tây Kinh hoàn toàn biến thành màu đen sì.

Mặc dù hoảng loạn nhưng Tiền Tĩnh Hà không muốn bỏ cuộc nhanh đến thế, cô ta cố gắng bắt chuyện: “Tổng giám đốc Lương, em đến đây để nói với anh...”

Cô ta mưu toan thuyết phục Lương Tây Kinh nói chuyện với mình, nào ngờ mới nói được mấy chữ thì Lương Tây Kinh đã đứng dậy từ trên ghế, đi đến cửa phòng.

Lương Tây Kinh cao hơn Tiền Tĩnh Hà rất nhiều. Khi anh đến gần, Tiền Tĩnh Hà có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của đàn ông cùng với sức ép mà anh đã có sẵn kể từ khi chào đời đến nay. Nhịp tim của cô ta tăng lên, ánh mắt lập lờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngay sau đó, Lương Tây Kinh đóng sầm cửa phòng ngay trước mặt cô ta.

Khi tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, Lương Tây Kinh đang chuẩn bị thay quần áo.

Lần này, người bên ngoài không chờ anh lên tiếng thì đã lập tức đẩy cửa phòng của anh ra.

“Lương Tây Kinh.” Lương Hanh giận dữ đứng trước cửa phòng của anh, tay cầm gậy chống liên tục gõ xuống sàn nhà thật mạnh, tức tối nói: “Hôm nay cháu về đây có phải là định chọc giận ông khiến ông tức chết không hả?”

Lương Tây Kinh lườm biếng ngược mắt, sắc mặt vẫn không thay đổi: “Ông áp đặt tội danh này lên đầu cháu, cháu gánh không nổi đâu.”

Bị thái độ của anh chọc giận, ngọn lửa trong lòng Lương Hanh càng cháy mạnh hơn: “Cháu biết rõ Tĩnh Hà là đối tượng kết hôn thương nghiệp mà ông chọn cho cháu, thế mà cháu vẫn đối xử với con bé kiểu đó, có phải cháu...”

Ông còn chưa nói hết câu thì Lương Tây Kinh bỗng chen ngang: “Không biết.”

Lương Hanh khựng lại, kinh ngạc nhìn anh: “Cháu nói gì?”

Lương Tây Kinh nhìn về phía ông, ánh mắt bình tĩnh nhắc lại lần nữa: “Cháu không biết cô ta là đối tượng kết hôn thương nghiệp mà ông chọn cho cháu.”

Lương Hanh nhú mày, đang định nói chuyện thì Lương Tây Kinh đã nói rõ ràng với ông: “Cháu không cần đối tượng kết hôn thương nghiệp.”

Dừng lại trong chốc lát, anh bổ sung thêm: “Nếu ông cảm thấy phải kết hôn thương nghiệp thì tập đoàn mới có thể vững bền hơn thì cháu không ngại mình có thêm một bà nội nhỏ hơn tuổi hơn cháu.”

Lương Hanh không thể tin nổi những gì mà mình vừa nghe thấy. Ông tròn tròn mắt nhìn chằm chằm vào người đứng sừng sững ở đó nói ra những lời này, cơn giận bỗng bùng lên dữ dội.

Ông nhìn chung quanh rồi tiện tay cầm lấy một đồ vật đặt trên ngăn tủ gần cửa, thẳng tay ném về phía Lương Tây Kinh, giận dữ mắng: “Câm miệng, mày có biết mày vừa nói câu vô liêm sỉ gì không hả?!”

Ông vừa dứt lời thì mấy tiếng động vang lên liên tục.

“...”

“Cậu chủ!” Nghe thấy động tĩnh, bác Tôn vội vàng chạy tới, đập vào mắt ông ấy là cảnh tượng trán của Lương Tây Kinh bị đập chảy máu, ông ấy hít vào một hơi thật sâu rồi kêu lên: “Mau gọi xe cứu thương!”

...

Khi Hứa Thực nhận được tin tức rồi chạy đến bệnh viện tư nhân, Lương Tây Kinh vừa bôi thuốc xong, bây giờ đang nghỉ ngơi.

Anh ấy đứng bên cửa sổ nhìn Lương Tây Kinh đang nhắm mắt ngủ, sau đó hỏi Lương Hanh: “Ông nội Lương, Tây Kinh sảy chân

ngã bị thương à?”

Biết Lương Tây Kinh không có vấn đề gì đáng lo ngại, Lương Hanh hừ lạnh: “Nó tự chuốc lấy.”

Ông không chịu thừa nhận là do mình ra tay quá nặng.

Thứ mà Lương Hanh cầm lên rồi ném về phía Lương Tây Kinh là một mô hình mà Lương Tây Kinh lắp ráp hồi học tiểu học.

Trên mô hình đó có một hình mũi tên sắc bén, run rủi thế nào mà mũi tên đó lại đâm trúng trán của Lương Tây Kinh khiến trán anh bị rách toác chảy máu.

Nghe vậy, trong lòng Hứa Thực đã biết đáp án.

Anh ấy phần nộ sờ chớp mũi, không còn tâm trạng để nói đùa nữa: “Ông nội Lương, lần sau ông mà còn muốn đánh Tây Kinh thì ra tay nhẹ hơn một chút sẽ tốt hơn.”

Lương Hanh liếc nhìn anh ấy một cái.

Nếu không phải Lương Tây Kinh nói chuyện quá khó nghe thì ông cũng không đến nỗi làm như vậy. Thực ra từ nhỏ đến lớn, Lương Hanh chẳng mấy khi đánh Lương Tây Kinh.

Hứa Thực bắt đắc dĩ: “Cháu biết ông thương Tây Kinh nhất, cậu ấy làm sai chuyện gì, nói sai câu gì thì ông cũng đừng so đo với cậu ấy.”

Hứa Thực và Lương Tây Kinh cùng nhau lớn lên từ tấm bé, anh ấy có thể xem là người hiểu biết tình huống của nhà họ Lương nhất trong số đám bạn của Lương Tây Kinh.

Nghe vậy, Lương Hanh thở hắt ra một hơi: “Thằng oắt con này ăn nói quá mức.”

Hứa Thực phụ họa: “Cháu biết chắc chắn cậu ấy đã nói gì đó chọc giận ông nên ông mới làm thế. Lát nữa cháu sẽ nói chuyện với cậu ấy giúp ông.”

Lương Hanh liếc Hứa Thực một cái, dường như đang nghi ngờ năng lực của Hứa Thực.

Chẳng qua nghe thấy Hứa Thực nói như vậy, ông cũng hơi yên tâm đôi chút. Lương Hanh không phải là kiểu người biết chịu nhận lỗi chịu cúi đầu, ông nhìn lướt qua phòng bệnh rồi khẽ hừ một tiếng, nói: “Cháu ở lại đây trông nó, bọn ông về đây.”

Hứa Thực vội đồng ý: “Ông nội Lương đi thông thả.”

Dứt lời, anh ấy lại quay sang dặn dò quản gia: “Bác Tôn chăm sóc ông nội Lương chu đáo nhé. Khi nào rảnh cháu sẽ đến nhà câu cá với ông nội Lương.”

Sau khi hai người rời đi, Hứa Thực mới mở cửa đi vào phòng bệnh.

Anh ấy nhìn người nằm trên giường bệnh: “Đừng đóng kịch nữa, ông nội Lương đi rồi.”

Lương Tây Kinh mở mắt ra, đôi mắt tỉnh táo, không giống như vừa tỉnh dậy chút nào.

Hứa Thực nhìn chăm chăm vào anh trong chốc lát rồi tò mò hỏi: “Rốt cuộc cậu đã nói gì mới khiến ông nội Lương giận đến mức ra tay đánh cậu vậy?”

Lương Tây Kinh không trả lời.

Hứa Thực tự biết mình không thể hỏi được gì từ chỗ Lương Tây Kinh nên không gặng hỏi nữa.

Anh ấy lấy di động ra từ túi áo, cảm khái: “Được rồi, cậu không nói thì thôi. Thế thì tôi sẽ cho cả nhà được thưởng thức dáng vẻ yếu đuối của tổng giám đốc Lương nhà chúng ta.”

“...”

Nửa phút sau, Tần Yển mở video mà Hứa Thực đăng trong nhóm chat, xem xong thì phát ra một chuỗi dấu chấm hỏi.

Hứa Thực: “Bảnh không?”

Tần Yển: “Cậu ấy bị sao vậy?”

Hứa Thực: “Bị ông nội Lương tấn cho một trận.”

Thấy câu này, ngay cả Cận Thanh Trạc đang ở nước ngoài xa xôi, rất ít khi trò chuyện trong nhóm chat cũng hiện hồn lên, quăng một cái meme vỗ tay.

Tần Yển: “...?”

Hứa Thực: “... Nếu tôi nhớ không nhầm thì ở New York lúc này là bốn giờ rưỡi sáng, tổng giám đốc Cận không hổ là người khiến tôi bội phục sát đất, bốn giờ rưỡi đã rời giường bắt đầu làm việc.”

Cận Thanh Trạc: “Mới làm việc xong.”

Hứa Thực gửi meme siết chặt nắm tay để thể hiện sự bội phục của mình thêm lần nữa.

Cận Thanh Trạc làm lơ anh ấy, trực tiếp tag Lương Tây Kinh trong nhóm chat: “Cậu bị sao vậy? Sao lại chọc giận ông cụ thế?”

Di động rung lên, Lương Tây Kinh nhấc mí mắt mở điện thoại, hỏi anh ấy: “Cậu mua nhà bên bờ biển hả?”

Cận Thanh Trạc: “...”

Tần Yến: “...”

Hứa Thực: “...”

Nhóm chat bốn người im lặng trong chốc lát, sau đó Hứa Thực ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ: “Cậu biết dùng ngôn ngữ mạng từ hồi nào vậy?”

Lương Tây Kinh chẳng buồn liếc nhìn anh ấy lấy một lần, chỉ bình tĩnh nói: “Đừng lan truyền video này ra ngoài.”

Anh không muốn khiến những người khác biết mình bị thương.

Trong chuyện này, Hứa Thực có chừng có mực.

Anh ấy cũng chỉ đăng video trong nhóm chat bốn người bọn họ mà thôi: “Cậu yên tâm.”

Lương Tây Kinh không để ý tới ba người họ nữa. Lúc này anh thật sự hơi chóng mặt.

Mô hình mà ông cụ cầm để ném về phía anh rất lớn, sau khi bị nó ném trúng đầu, mặc dù anh không bị chấn động não nhưng cũng không tốt hơn là bao.

Lương Tây Kinh đặt di động xuống rồi dặn dò: “Tôi chớp mắt một lát.”

Hứa Thực giơ tay làm dấu OK với anh, sau đó tiếp tục chém gió với Tần Yến và Cận Thanh Trạc trong nhóm chat.

Chỉ có điều không lâu sau, Cận Thanh Trạc cũng biến mất khỏi nhóm chat.

Trong nhóm chỉ còn lại Hứa Thực và Tần Yến, hai người không mấy bận rộn nhất nhóm. Tần Yến dong dài hỏi Hứa Thực về tình hình của Lương Tây Kinh, khiến Hứa Thực cũng cảm thấy hơi phiền.

Sau khi trò chuyện xong, Tần Yến lại mở đoạn video mà Hứa Thực quay.

Anh ấy suy nghĩ thật lâu rồi gửi tin nhắn cho Thi Hào: “Thư ký Thi, đang làm việc hả?”

...

Khi nhận được tin nhắn của Tần Yến, Thi Hào vừa về đến nhà.

Sau khi ăn bữa trưa ở trung tâm thương mại gần vườn bách thảo, Viên Hân Hân lại nhiệt tình mời cô cùng nhau dạo phố. Cô ấy không có bạn bè thân quen ở công ty mới, cũng không có người quen ở thành phố Giang nên đã lâu rồi không đi dạo phố.

Thi Hào nhất thời mềm lòng nên đồng ý lời mời của cô ấy thêm lần nữa.

Vừa lúc bữa trưa do Viên Hân Hân trả tiền, cô đang định tìm một cơ hội để đáp lễ cho cô ấy.

Hai người đi dạo một lát, cuối cùng Thi Hào đề nghị đi uống một tách cà phê.

Uống cà phê ăn bữa trà chiều xong, hai người mới chào tạm biệt rồi chia tay nhau.

Thi Hào rất khó hiểu khi thấy Tần Yến lại tìm mình lần nữa: “Tổng giám đốc Tần, có chuyện gì cần sự giúp đỡ của tôi à?”

Tần Yến: “Không có việc gì, tôi chỉ hỏi đại thôi ấy mà.”

Ngẫm nghĩ một lát, anh ấy thuận miệng nói dối: “Tôi gửi tin nhắn cho Tây Kinh mà không thấy cậu ấy nhắn tin trả lời nên định hỏi cô xem có phải cậu ấy đang ở bên cạnh cô hay không.”

Thấy câu nói này, Thi Hào cup mi mắt: “Chúng tôi không ở bên nhau.”

Tần Yến: “Ừ, thế thì chắc cậu ấy đang bận. Để tôi gọi điện cho cậu ấy thêm lần nữa xem sao.”

Thi Hào: “Vâng.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Tần Yến, Thi Hào đưa mắt nhìn đôi dép lê kiểu nam được đặt chỉnh tề ngay trước mắt mình.

Lương Tây Kinh không về bên này, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc anh ấy đã trở về biệt thự.

Nghĩ vậy, Thi Hào bấm vào avatar WeChat của anh, muốn gửi một tin nhắn cho anh.

Có điều sau khi mở khung chat, Thi Hào lại bắt đầu lưỡng lự, không biết nên nói gì với Lương Tây Kinh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thi Hào đành phải nhờ tới sự trợ giúp của Ôn Ý.

Sau khi đã hỏi rõ ràng mọi chuyện, Ôn Ý đáp lại Thi Hào bằng một chuỗi dấu ba chấm.

Thi Hào không nói gì, đang định gõ chữ thì tin nhắn của Ôn Ý lại hiện lên lần nữa: “Cậu có phải là người phụ nữ đầu tiên dám ngang nhiên bỏ rơi tổng giám đốc Lương không nhỉ?”

Thi Hào: “... Làm gì đến nỗi đó.”

Ôn Ý: “Thế mà tổng giám đốc Lương vẫn cho cậu đi luôn, tớ rất bất ngờ đấy nhé.”

Thi Hào cụp mi mắt: “Đây là giao ước của bọn tớ.”

Ôn Ý biết ẩn tình nên không hề nể mặt mà vạch trần cô: “Giao ước này là do một mình cậu đưa ra, cho nên tổng giám đốc Lương mới không thể không đồng ý.”

Không chờ Thi Hào trả lời, Ôn Ý đã gọi điện luôn cho cô.

“A lô.” Giọng Thi Hảo có phần mệt mỏi.

Ôn Ý đi thẳng vào chủ đề: “Thực ra trong lòng cậu đã biết rất rõ tại sao Lương Tây Kinh sẽ đồng ý cho cậu đi ăn cơm với cô gái kia.”

Nghe vậy, một tia sáng lướt qua trong mắt Thi Hảo, cô không nói một lời.

Ôn Ý: “Nếu hôm nay Lương Tây Kinh không đồng ý với cậu, hoặc là khi đó anh ấy tiến về phía cậu thì có lẽ hôm nay sẽ là ngày hai cậu chia tay.”

Ôn Ý hiểu biết Thi Hảo, Lương Tây Kinh còn hiểu biết Thi Hảo nhiều hơn.

Có lẽ anh thấu hiểu Thi Hảo hơn cả chính bản thân cô.

Tâm tư bị vạch trần, đôi môi Thi Hảo khẽ nhúc nhích, lại không có lời nào để cãi lại.

“Khi đó tớ không suy nghĩ được nhiều như vậy.”

Khoảnh khắc ấy, ý nghĩ duy nhất trong đầu Thi Hảo là không thể để Viên Hân Hân nhìn thấy Lương Tây Kinh.

Viên Hân Hân đã từng gặp Thi Hảo và Lương Tây Kinh, đến bây giờ công ty Chí Thành vẫn đang hợp tác với tập đoàn Lương thị, lỡ một ngày nào đó Viên Hân Hân bất cẩn nói lỡ miệng thì mối quan hệ mà cô và Lương Tây Kinh che giấu hơn một năm rất có khả năng sẽ bị bại lộ trước mặt mọi người.

Đương nhiên Ôn Ý biết suy nghĩ của cô, thực ra thì Lương Tây Kinh cũng biết, chẳng qua cảm giác bị người khác bỏ mặc giữa chừng không hề dễ chịu chút nào, chỉ cần là con người thì đều sẽ có chút cảm xúc.

Nghĩ đến đây, Ôn Ý an ủi cô: “Nếu chuyện đã đến nước này rồi thì cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, cậu kiểm tra thử xem tổng giám đốc Lương giận đến mức nào trước đã.”

Thi Hào: “... Tớ nên nhắn tin gì cho anh ấy?”

Ôn Ý ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Cứ nói với anh ấy là cậu về nhà rồi, hỏi anh ấy buổi trưa ăn gì.”

Nghe vậy, Thi Hào liếc nhìn đồng hồ treo tường, buồn bực nói: “Năm giờ chiều tớ hỏi anh ấy buổi trưa ăn gì á?”

Ôn Ý ghen hòng: “... Thế thì hay là cậu hẹn anh ấy ăn bữa tối?”

Thi Hào cân nhắc trong chốc lát: “Để tớ thử xem sao.”

Ôn Ý: “Đi đi, nếu bị từ chối thì tớ ăn với cậu.”

Thi Hào cười gượng: “Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Thi Hào bắt đầu gõ lên avatar WeChat của Lương Tây Kinh trước.

Gõ xong, bên kia không có phản ứng gì.

Không còn cách nào khác, cô đành phải làm theo lời Ôn Ý nói với anh rằng cô đã về nhà, nhân tiện hỏi anh buổi tối định ăn gì.

Nếu Lương Tây Kinh trả lời cô rằng không biết thì Thi Hào có thể nắm bắt cơ hội này hẹn anh ra ngoài ăn tối.

Tin nhắn này mới gửi đi chưa đầy năm phút thì Thi Hào đã nhận được câu trả lời của Lương Tây Kinh: “Cháo.”

Thi Hào ngẩn ra: “Ờ.”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Cuộc đối thoại của hai người bỗng nhiên bế tắc.

Thi Hào cứ ngẩn tò te nhìn chăm chăm vào cuộc trò chuyện giữa hai người, muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng vẫn bỏ cuộc. Cô không tiếp tục nhắn tin cho Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh cũng không gửi tin nhắn mới cho cô.

...

Sáng hôm sau, Thi Hào đến công ty sớm hơn mọi khi.

Cô hơi mất ngủ nên dứt khoát đi làm sớm một chút.

Khi Lý Thiến Vi đến văn phòng, Thi Hào đã phân loại xử lý xong toàn bộ thư trong hòm thư điện tử.

Thấy vậy, cô ấy không khỏi khiếp sợ: “Thư ký Thi, cô đến công ty lúc mấy giờ vậy?”

Thi Hào nhìn cô ấy: “Hình như là bảy giờ.”

Cô cười giải thích thêm: “Tôi hơi mất ngủ nên mới đi làm sớm một chút.”

Lý Thiến Vi gật đầu, cảm khái: “Cho dù tôi mất ngủ thì cũng phải nằm lì trên giường, khi nào phải rời giường thì mới chịu dậy.”

Đồng nghiệp đi ngang qua nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người thì bỡn cợt: “Có lẽ đây chính là lý do mà Thi Hào có thể làm thư ký duy nhất của tổng giám đốc Lương, còn chúng ta thì không được.”

Lý Thiến Vi: “Anh nói rất có lý.”

Nhắc đến chuyện này, Lý Thiến Vi nhìn đồng hồ: “Tổng giám đốc Lương vẫn chưa đến à?”

Thi Hảo đang định trả lời “chưa” thì một đồng nghiệp khác vừa rời khỏi nhà vệ sinh lại nói: “Hôm nay có lẽ tổng giám đốc Lương sẽ không...”

Anh ta còn chưa nói xong câu này thì cửa thang máy ở cách đó không xa mở ra, Lương Tây Kinh và Dương Cao Phi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thi Hảo ngẩng đầu lên. Khi thấy băng gạc trắng quấn nửa bên trán trái của Lương Tây Kinh, con ngươi trong mắt cô co rụt lại, hô hấp cũng trở nên căng thẳng.

Lương Tây Kinh nhìn thẳng về phía trước băng qua hành lang, bước vào văn phòng làm việc.

Mọi người không dám thở mạnh dù chỉ một hơi, mãi đến khi cửa văn phòng của anh được khép kín, Lý Thiển Vi lập tức lên tiếng: “Tổng giám đốc Lương bị sao vậy? Anh ấy đi công tác một chuyến sao còn bị thương? Không phải là bị người nhà của công nhân đánh lúc đến bệnh viện thăm công nhân đấy chứ?”

Một đồng nghiệp khác tiếp lời: “Tôi đâu có nghe thấy tin tức tổng giám đốc Lương bị đánh ở Bắc Kinh?”

“Đúng vậy đúng vậy, vết thương của tổng giám đốc Lương có nặng không nhỉ?”

“... Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, tổng giám đốc Lương quấn băng gạc trên trán khiến anh ấy trông càng đẹp trai càng cấm dục đấy nhỉ.”

Mọi người bảy mồm tám lưỡi nói chuyện hăng say, có người gọi Thi Hảo: “Thư ký Thi, cô có biết chuyện tổng giám đốc Lương bị thương không?”

Nghe thấy có người nhắc tên mình, Thi Hảo hoàn hồn. Đối diện với mấy đôi mắt tràn đầy tò mò, cô chầm chậm lắc đầu: “Tôi không

rõ.”

Ngay khi mọi người đang thảo luận rôm rả thì Dương Cao Phi bước ra từ văn phòng của Lương Tây Kinh.

Mọi người tức khắc giải tán, trở về bàn làm việc của mình.

Dương Cao Phi liếc nhìn mọi người, sau đó đưa một xấp tài liệu cho Thi Hào: “Thư ký Thi, đây là giấy tờ mà tổng giám đốc Lương đã ký tên cần đưa đến phòng nghiên cứu và phát triển, bên kia yêu cầu khá gấp nên làm phiền cô mang đến đó giúp tôi.”

Thi Hào nhéo lòng bàn tay, ép chính mình tiến vào trạng thái làm việc: “Vâng, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Dương Cao Phi đáp lại một tiếng, sau đó lại đưa cho cô thêm mấy xấp giấy tờ khác.

Thi Hào ôm giấy tờ xuống lầu đưa đến từng nơi, sau đó cô đi vòng trở về văn phòng.

Ngồi vào bàn làm việc của mình, Thi Hào cứ ngẩn người nhìn chằm chằm nhóm chat công việc liên tục xuất hiện tin nhắn mới.

Cô ngược mắt nhìn về phía cửa văn phòng khép kín ở góc nghiêng đối diện, mấy lần cầm di động lên muốn nhắn tin cho Lương Tây Kinh nhưng vẫn nhịn xuống.

Trong giờ làm việc, họ sẽ không nói chuyện về việc riêng.

Bỗng dưng, Thi Hào nhớ tới tin nhắn mà mình nhận được từ Tần Yến chiều hôm qua.

Lúc này cô mới nhận ra có lẽ khi đó Tần Yến muốn hỏi cô có biết chuyện Lương Tây Kinh bị thương hay không.

Nghĩ đến đây, Thi Hào quyết định hỏi Tần Yến một chút.

Cô vừa mở WeChat lên thì nhận được tin nhắn của Viên Hân Hân mà mình mới kết bạn hôm qua: “Trời ạ thư ký Thi, hóa ra hôm qua tổng giám đốc Lương cũng ở vườn bách thảo!!!”

Thấy tin nhắn này, trái tim Thi Hảo đập thật mạnh một nhịp.

Cô gần như nín thở, tay chân thoáng chốc trở nên lạnh ngắt.

Bỗng nhiên, di động rung lên.

Viên Hân Hân lại gửi thêm một tin nhắn: “Hình như anh ấy đi cùng bạn gái! Bạn gái anh ấy đẹp ghê!”

Khoảnh khắc thấy được tin nhắn này, Thi Hảo không khỏi khó hiểu. Viên Hân Hân biết cô, nếu video quay được cô thì cô ấy sẽ không nói như vậy.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Thi Hảo kinh ngạc hỏi: “Bạn gái gì?”

Viên Hân Hân: “Để tôi gửi video cho cô, có tiếng, cô nhớ tắt tiếng đi nhé.”

Nhận được video mà Viên Hân Hân gửi tới, Thi Hảo giảm âm lượng điện thoại rồi mở video.

Đập vào mắt cô là lối ra quen thuộc của vườn bách thảo, cùng với gương mặt tuần tú quá mức của Lương Tây Kinh.

Thi Hảo kinh ngạc nhìn đoạn video này. Ống kính lùi về phía sau, khiến cô gái đứng đối mặt với Lương Tây Kinh cũng lọt vào tầm ngắm của ống kính camera.

Đối diện với anh là một cô gái vóc dáng rất đẹp, cô gái mỉm cười nhìn anh, đang nói chuyện gì đó với anh.

Mà Lương Tây Kinh vốn lạnh nhạt không thích cười giờ đây cũng đáp lại cô gái đó bằng một nụ cười.

Tin tức mà từ trong ra ngoài video này đều truyền đạt lại chính là – Lương Tây Kinh đã có bạn gái, còn có hứng đi dạo vườn bách thảo với bạn gái.

Viên Hân Hân gửi video cho Thi Hào, chờ thật lâu mà không nhận được câu trả lời của cô.

Cô ấy không khỏi sốt ruột: “Thư ký Thi, cô đã xem chưa? Đây là bạn gái của tổng giám đốc Lương hả? Cô đã từng gặp cô ấy bao giờ chưa?”

Thi Hào lại xem video thêm lần nữa.

Xem xong, cô trả lời Viên Hân Hân: “Không phải.”

Viên Hân Hân: “Hả? Thật sự không phải hả?”

Thi Hào: “Theo tôi được biết thì tổng giám đốc Lương vẫn chưa có bạn gái, có lẽ cô gái này là bạn của anh ấy hoặc chỉ là người qua đường mà thôi.”

Mặc dù lúc thấy video này, trong lòng Thi Hào không được thoải mái cho lắm, cũng rất tò mò tại sao Lương Tây Kinh lại nở nụ cười với một cô gái lạ mặt, song cô biết Lương Tây Kinh không phải là hạng người đứng núi này trông núi nọ.

Anh sẽ không duy trì một mối quan hệ mập mờ khác khi đang có quan hệ với mình.

Anh khinh thường làm chuyện như vậy.

Viên Hân Hân: “Thế à? Tôi còn tưởng tổng giám đốc Lương có bạn gái chứ.”

Thi Hào: “Ừ.”

Viên Hân Hân: “Cũng đúng, thế thì tôi làm việc tiếp đây. Thư ký Thi, khi nào rảnh chúng ta lại hẹn nhau đi chơi tiếp nhé.”

Thi Hào: “Ừ.”

Thi Hào đặt di động xuống rồi tiếp tục làm việc.

Suốt một buổi sáng, Lương Tây Kinh không tìm Thi Hào, cô cũng không vào văn phòng của anh.

...

Giờ cơm trưa, Thi Hào rời khỏi công ty.

Cô đã gửi tin nhắn cho Ôn Ý vào lúc mười một giờ, hẹn cô ấy cùng ăn cơm với mình vào buổi trưa.

Vừa quẹt thẻ lên tàu điện ngầm thì tiếng chuông điện thoại của Thi Hào vang lên.

Cô lấy điện thoại ra xem, là cuộc gọi đến từ Lương Tây Kinh.

Để phòng ngừa công ty có việc gấp, Thi Hào không hề do dự bắt máy: “A lô, tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, sau đó đi thẳng vào chủ đề chính: “Em đang ở đâu?”

Thi Hào không hiểu ra sao: “... Công ty có việc gấp gì à?”

Lương Tây Kinh lặp lại lần nữa: “Bây giờ em đang ở đâu?”

Thi Hào không rõ nguyên do anh cứ gặng hỏi mình là gì, bèn nói thẳng: “Ở lối vào tàu điện ngầm.”

Nghe thấy câu trả lời này, Lương Tây Kinh nâng tay nói lỏng cà vạt, giọng nói hơi trầm xuống: “Thấy video rồi à?”

Thi Hào sửng sốt, mang máng đoán được lý do mà anh gọi điện cho mình: “... Thấy rồi.”

Lương Tây Kinh không cảm nhận được lúc này cảm xúc của cô là vui hay buồn, bèn nhấc chân vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Em không có gì muốn hỏi anh à?”

“...”

Thi Hảo: “Hình như là không.”

Lương Tây Kinh hỏi cô bằng âm sắc rất trầm, cũng rất nhẹ: “Bởi vì em tin anh, hay em cảm thấy chuyện đó không quan trọng?”

“Hay là gì cơ?” Trạm tàu điện ngầm hơi ồn ào nên Thi Hảo không nghe rõ.

Lương Tây Kinh: “Không có gì.”

Thi Hảo im lặng, sau đó trả lời anh câu hỏi mà mình nghe rõ: “Em không hỏi anh là vì em cảm thấy chắc hẳn chiều hôm qua anh không còn đủ tinh thần và thể lực để trái ôm phải ấp đầu.”

Lương Tây Kinh bị câu trả lời của cô chặn họng, câm nín không nói thêm được câu nào.

Chương 14: Chuyện gì cũng được? [Phần 1]

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong tai nghe thoáng yên lặng một lúc.

Lương Tây Kinh bị chọc tức tới nỗi nói không lên lời, một lúc lâu sau anh mới mở miệng gọi cô: "Thi Hào."

Nghe ra ý cảnh cáo của anh, Thi Hào nhỏ giọng lẩm bẩm: "Em cũng đâu nói gì sai."

Đêm hôm trước bọn họ chơi đùa quá hăng say, lúc đi nghỉ đã là nửa đêm hai ba giờ sáng. Buổi sáng anh còn đi dạo vườn bách thảo mấy tiếng với cô, cho dù thể lực có tốt đến đâu đi nữa thì chiều hôm đó Lương Tây Kinh cũng không thể "đi ăn ngoài" được.

Lương Tây Kinh: "..."

Biết anh không tìm được lời nào để phản bác mình, Thi Hào cũng không muốn tiếp tục xoắn xuýt với anh về vấn đề này, vô tình nói: "Không nói chuyện với anh nữa, em phải lên tàu điện ngầm đây."

Lương Tây Kinh dừng bước, truy hỏi: "Em đi đâu?"

"Trung tâm thương mại, em có hẹn ăn trưa với Ôn Ý." Thi Hào nói cho anh nghe.

Lương Tây Kinh im lặng một lúc: "Ăn xong tới văn phòng của anh một chuyến."

Thi Hào nhướn mày: "Đang giờ nghỉ trưa em tới làm gì?"

Lương Tây Kinh mặt không đổi sắc: "Đi học."

Thi Hào nghi hoặc: "Học gì?"

Lương Tây Kinh: "Học một khóa tăng cường thể lực."

Thi Hào cạ lời ghen họng một lúc, ngẩng đầu nhìn đèn sáng lên bên trong tàu điện ngầm. Ánh đèn hơi chói mắt, cô nheo mắt, ậm ờ nói: "Anh tìm người khác đi."

Lương Tây Kinh dừng một lát, bình tĩnh nói một câu.

Ban đầu Thi Hào không nghe rõ, chờ đến khi kịp phản ứng lại anh vừa nói gì, cô giận đến mức mặt đỏ bừng.

"Lương Tây Kinh!" Cô cắn răng nghiến lợi gọi anh.

Lương Tây Kinh đại khái có thể tưởng tượng ra dáng vẻ mặt đỏ tới mang tai của cô lúc này, khóe môi hơi cong lên, lười biếng trả lời: "Không cần gọi to vậy đâu, anh nghe thấy mà."

Thi Hào không nói nhảm với anh nữa: "Em cúp máy đây."

"..."

Nhìn điện thoại bị cúp máy, Lương Tây Kinh nhướn mày.

Đứng tại chỗ suy nghĩ mấy giây, Lương Tây Kinh giơ tay lên sờ vết thương trên trán, mở WeChat của Thi Hào lên: "Thư ký Thi."

Thi Hào: "?"

Lương Tây Kinh: "Đặt bữa trưa giúp tôi."

Thi Hào: "Tổng giám đốc Lương muốn ăn gì."

Lương Tây Kinh: "Gì cũng được."

Thi Hào: "..."

Lương Tây Kinh cố ý hỏi: "Có khó khăn gì không?"

Thi Hào nhìn tin nhắn của anh, trực giác đoán ra anh đang cố ý: "Không có, chẳng qua có lẽ tổng giám đốc Lương sẽ phải chờ hơi lâu một chút, tôi có hẹn ăn trưa với bạn, ăn xong tôi sẽ mang về cho anh."

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Thi Hào đang kinh ngạc sao anh lại dễ nói chuyện như vậy, tin nhắn của Lương Tây Kinh lại hiện lên: "Tôi sẽ cố nhịn đến lúc thư ký Thi trở về."

Thi Hào nhần nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, ở trên tàu điện ngầm gọi điện thoại cho Lương Tây Kinh.

"A lô." Giọng Lương Tây Kinh lười biếng: "Sao thế?"

Thi Hào: "... Anh biết rồi còn hỏi."

Lương Tây Kinh ngược mắt: "Cái gì? Tôi nghe không hiểu thư ký Thi đang nói gì."

Thi Hào ghen hòng, giận không có chỗ xả: "Lương Tây Kinh."

Không đợi Lương Tây Kinh mở miệng, Thi Hào đã uy hiếp: "Anh còn như vậy, chờ lát nữa em về sẽ tính sổ với anh chuyện người đẹp ở vườn bách thảo."

Nghe vậy Lương Tây Kinh nhếch môi: "Tính sổ như thế nào?"

Thi Hào hừ lạnh: "Đến lúc đó anh sẽ biết."

Lương Tây Kinh gật đầu: "Được, anh chờ."

Thi Hào cảm thấy giờ phút này nắm đấm của mình như đấm lên vải bông, Lương Tây Kinh chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Cô im lặng, chợt nhớ ra chuyện gì: "Còn nữa..."

Lương Tây Kinh: "Ừ?"

Thi Hào hỏi: "Vết thương trên trán anh là sao?"

Nhắc tới chuyện này, Lương Tây Kinh thu lại nụ cười trên mặt, thấp giọng nói: "Không có chuyện gì."

Thi Hào không hề tin, cố ý nói: "Không sao mà anh dán băng gạc lên làm gì?"

Đột nhiên Lương Tây Kinh hơi hối hận khi đã trêu chọc Thi Hào.

Anh hiểu cô, nếu cô thật sự muốn tính toán, Lương Tây Kinh không thể chống đỡ được.

Im lặng một lúc, Lương Tây Kinh thúc giục: "Em đi ăn cơm đi, anh tới phòng ăn đây."

Dứt lời anh lại bổ sung: "Chú ý an toàn."

Lúc này đến lượt Thi Hào ngăn người nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đã cúp máy.

Nghĩ tới phản ứng vừa rồi của Lương Tây Kinh, không biết sao cô lại bật cười, mở WeChat lên: "Lương Tây Kinh, chạy trốn là xấu hổ lắm đấy nhé."

Gửi xong tin nhắn này, Thi Hào không nhìn điện thoại di động nữa.

Cô lấy cuốn từ vựng bỏ túi trong túi xách ra, nhân lúc rảnh rỗi ôn lại những từ đã ghi nhớ tối hôm qua lại một lần để tránh quên mất.

Tuần đầu tiên cô làm trợ lý cho Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh đã dẫn cô đi công tác bên Mỹ.

Thành tích tiếng Anh của Thi Hào không kém, chỉ là trước đó cô vẫn luôn trao đổi về nghiệp vụ ở trong nước, ít có cơ hội mở miệng dùng toàn tiếng Anh trao đổi với đối phương.

...

Vào đêm hạ cánh xuống New York, Lương Tây Kinh đã dẫn cô và Dương Cao Phi tham gia một bữa tiệc tối.

Trong buổi tiệc đều là những gương mặt xa lạ, Thi Hảo nở nụ cười gượng gạo đứng sau lưng Lương Tây Kinh, có hơi lạ lẫm, luống cuống.

Phát hiện cô không thoải mái, Lương Tây Kinh bảo cô tới bên cạnh nghỉ ngơi.

Thi Hảo tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, không bao lâu đã có người tiến lên bắt chuyện với cô. Người ở đây đều biết cô là trợ lý Lương Tây Kinh dẫn theo, toàn bộ quá trình nói chuyện đều dùng tiếng Anh.

Lúc Thi Hảo không căng thẳng nói rất trôi chảy.

Nhưng khổ nỗi đêm đó cô lại rất căng thẳng, cô càng sợ sai lại càng dễ mắc lỗi.

Sau khi trò chuyện với mấy người nước ngoài tiến lên chào hỏi, có một vị khách có hợp tác với tập đoàn Lương Thị tới trước mặt hỏi cô về một vài hạng mục công việc.

Tuy hạng mục này không phải do Thi Hảo phụ trách nhưng cô cũng đã xem qua, cũng biết đến nó.

Ban đầu Thi Hảo còn có thể nói tương đối lưu loát, dần dần cô càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Ngay khi cô lắp ba lắp bắp nói ra một thuật ngữ chuyên ngành không đúng tiêu chuẩn, đối phương ngẩn người, nghe không hiểu.

Trong nháy mắt, Thi Hảo xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng.

Cô đang muốn giải thích, thư ký của đối phương lại ghét bỏ nhìn cô, thì thầm nói gì đó với ông chủ của mình. Câu nói kia dùng thanh âm không lớn không nhỏ, Thi Hảo nghe thấy...

Đối phương nói cô không chuyên nghiệp, cũng không biết làm sao lại lên làm trợ lý của Lương Tây Kinh được.

Bắt đầu từ khi Thi Hảo được thăng chức lên cùng tầng với văn phòng của tổng giám đốc, cô đã nghe thấy rất nhiều lời như vậy.

Lời người kia nói không tính là quá đáng, thậm chí cũng không nói rõ... Là có thể cô đã dùng thủ đoạn khác để giành lấy chức thư ký của Lương Tây Kinh.

Nhưng lúc đó Thi Hảo vẫn xấu hổ đến mức muốn lập tức rời khỏi buổi tiệc.

Cô đang muốn giải thích, Lương Tây Kinh chẳng biết từ chỗ nào đi ra, anh đứng bên cạnh Thi Hảo, đầu tiên lặp lại thuật ngữ chuyên ngành vừa rồi Thi Hảo nói, sau đó thay cô tổng kết hạng mục.

Trò chuyện về công việc xong, Lương Tây Kinh kéo Thi Hảo từ trên ghế dậy, trình trọng giới thiệu cô với đối phương... Cô là thư ký của Lương Tây Kinh, là người đã trải qua sàng lọc nội bộ của tập đoàn, có thành tích vượt xa những nhân viên khác trong bài thi thử và phỏng vấn nên đã được thăng chức lên làm trợ lý.

Vị trí mà cô có được hoàn toàn là do cô cố gắng giành được chứ không phải là vì bất kỳ nguyên nhân nào khác.

Nghe anh nói xong, thư ký của đối phương xấu hổ nói xin lỗi Lương Tây Kinh, nói là cô ấy hiểu nhầm.

Lương Tây Kinh cũng không nể nang gì, mặt không đổi sắc nói với đối phương: "Người cô cần xin lỗi là trợ lý của tôi."

Giây phút đó, ma mới như Thi Hảo bỗng cảm thấy mình được tôn trọng, được đối xử ngang hàng.

Loại cảm giác này đã lâu rồi cô không cảm nhận được.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Thi Hảo bị Lương Tây Kinh gọi vào sân, anh bảo cô phát âm thật chuẩn thuật ngữ chuyên ngành vừa rồi mới nói sai.

Thi Hảo ngẩn người: "Tổng giám đốc Lương."

Về mặt Lương Tây Kinh hờ hững: "Ngại nói?"

Môi Thi Hảo hơi mấp máy, không biết phải nói gì.

Lương Tây Kinh rũ mắt, hai tay đút túi nói: "Thi Hảo, tôi không nghi ngờ năng lực chuyên môn của cô, cũng sẽ không nghi ngờ bình thường trong lúc làm việc cô có đủ nghiêm túc hay không. Nhưng tôi hy vọng cô hiểu rằng không phải lần nào cô bị nghi ngờ đều sẽ có người kịp thời xuất hiện giải vây cho cô."

Ánh mắt anh rơi xuống mặt Thi Hảo: "Công việc trợ lý này không dễ làm, nếu như ở trước mặt tôi mà cô còn ngại nói thuật ngữ chuyên ngành, tôi đề nghị sau khi trở về cô nên viết đơn điều chuyển công tác nộp lên."

Thi Hảo biết Lương Tây Kinh nghiêm túc, anh chưa bao giờ lờ những chuyện này ra làm trò đùa.

Hai người im lặng giằng co một lúc, Thi Hảo bỗng nhiên mở miệng.

Lương Tây Kinh không soi mói chuyện giọng cô quá nhỏ, sau khi nghe xong anh phun ra một câu dùng phát âm tiêu chuẩn của Mỹ.

Thấy Thi Hảo ngẩn người, anh cũng không bắt mẫn, nhắc nhở cô: "Đọc theo."

Lông mi Thi Hào khẽ rung, bắt đầu "đọc vẹt".

Đêm hôm đó, Lương Tây Kinh đã luyện phát âm hơn một giờ đồng hồ với cô.

Khi hai người tách ra trở về phòng nghỉ ngơi, Lương Tây Kinh nói với cô: "Thi Hào, ở đây cô không cần căng thẳng gì cả, cô có thể thành thạo xử lý công việc như lúc còn ở văn phòng, cho dù sẽ có những việc cô không biết nhưng cô cũng không cần rụt rè sợ hãi."

Anh dừng một lát rồi nói: "Nếu cô muốn được người khác công nhận và tôn trọng công việc của mình thì phải cố gắng hơn những người khác."

Đầu óc Thi Hào đập mạch mấy giây, vô thức hỏi: "Cố gắng như thế nào?"

Dường như Lương Tây Kinh bị câu hỏi của cô hỏi khó, anh liếc nhìn cô rồi nói: "Cô tự suy nghĩ đi."

"..."

Thi Hào suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra nên nỗ lực hơn người khác như thế nào.

Chỉ là không hiểu sao cô lại yêu thích việc ghi nhớ từ vựng, cô bắt đầu có thể sử dụng khẩu ngữ càng ngày càng lưu loát để giao tiếp với đối phương, cô cũng không quên bất kỳ thuật ngữ chuyên ngành hay danh từ không chuyên cần dùng nào nữa.

-

Tàu điện ngầm đến trạm, Thi Hào thu lại suy nghĩ của mình, đi ra ngoài.

Sau khi xuống tàu, cô chạm mặt Ôn Ý.

Thấy dáng vẻ lơ đãng của cô, Ôn Ý hỏi thêm mấy câu.

Nghe cô nhắc tới chuyện vừa mới lên làm trợ lý của Lương Tây Kinh, Ôn Ý mạnh dạn đoán: "Không phải là tổng giám đốc Lương có ý với cậu từ khi đó đấy chứ?"

Thi Hào: "... Nói gì vậy, sao có thể."

Ôn Ý lý lẽ hùng hồn nói: "Cũng không phải không thể, cậu không biết lúc đó cậu xinh đẹp đến mức nào đâu."

"Chẳng lẽ bây giờ tớ không đẹp sao?" Thi Hào lập tức hỏi cô ấy.

Không đợi Ôn Ý trả lời, cô đã nói: "Khi đó tuổi tác Lương Tây Kinh cũng không lớn."

"Ày." Ôn Ý chống cằm, vẫn hơi không phục: "Nhưng người ta cũng lớn hơn cậu năm tuổi."

Thi Hào bất đắc dĩ, vừa ăn vừa nói: "Lúc đó anh ấy không có ý gì với tớ đâu."

"Làm sao cậu biết?" Ôn Ý hỏi.

Thi Hào nghiêng đầu suy nghĩ một lát: "Cảm giác."

Một người có thích mình hay không vẫn có thể cảm nhận được.

Thích rất khó giấu giếm, có lòng muốn giấu thì đương nhiên sẽ giấu được.

Để phát hiện người khác có thích mình hay không cũng không khó, bởi vì là người luôn sẽ có lúc lộ tẩy.

Nếu lúc đó Lương Tây Kinh thật sự đặc biệt quan tâm chiếu cố cô, phần tình cảm đó có lẽ cũng xuất phát từ sự đồng cảm, thậm chí là thương hại.

Anh biết rõ quá khứ của cô hơn ai hết.

Thấy cô phủ nhận, Ôn Ý cũng không xoắn xuýt nữa.

"Cho nên bây giờ cậu cố gắng ghi nhớ từ vựng như vậy chỉ vì không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa thôi sao?"

Thi Hào: "Một nửa là vậy."

Chủ yếu là cô muốn khiến mình trở nên toàn năng hơn một chút, như vậy mới có thể đến gần Lương Tây Kinh hơn một chút.

Ôn Ý yên lặng mấy giây, thờ dài nói: "Cậu như bây giờ tạo áp lực rất lớn cho tớ đó."

Thi Hào mỉm cười, gấp một miếng thịt vào bát cô ấy: "Vậy cậu ăn nhiều một chút hóa giải áp lực."

Ôn Ý tức giận trừng mắt nhìn cô.

Trò chuyện một lúc, cô ấy nhớ đến video và tin tức sáng nay xem được trong nhóm buôn chuyện: "Cậu biết hôm qua sau khi chia tay với cậu Lương Tây Kinh đã đi đâu, làm gì không?"

Nghe vậy Thi Hào biết ngay cô ấy muốn hỏi chuyện gì: "Anh ấy trở về nhà cũ."

Ôn Ý muốn nói lại thôi.

Thi Hào: "Chúng tớ cũng không quen người trong video, tớ không hỏi nhưng có lẽ là một người xa lạ ở ven đường đến bắt chuyện với anh ấy thôi."

Nghe câu trả lời của cô, Ôn Ý cũng yên lòng: "Vậy thì tốt, nếu Lương Tây Kinh dám ăn trong bát nhìn trong nôi, tớ sẽ là người đầu tiên trút giận thay cậu."

Nghe vậy, Thi Hào nhướn mày, chờ mong nói: "... Cậu chuẩn bị trút giận thay tớ như nào?"

Ôn Ý im lặng, ném câu hỏi khó đó cho cô: "... Cậu muốn tớ trút giận thay cậu như thế nào?"

Thi Hào liếc cô ấy một cái.

Ôn Ý nén cười: "Tớ không đắc tội nổi tổng giám đốc Lương nhưng cậu cũng không thể cấm tớ ba hoa trước mặt cậu được."

Thi Hào lười tranh luận với cô ấy.

Ôn Ý cười cười, trái tim đang treo lơ lửng về lại chỗ cũ: "Tổng giám đốc Lương không hai lòng là được."

Sở dĩ cô ấy đồng ý ra ngoài ăn trưa với Thi Hào chủ yếu là vì cô ấy muốn xem thử tình hình của cô thế nào, thuận tiện hỏi chuyện video.

Trong lòng Thi Hào cũng hiểu rõ.

-

Ăn cơm xong, Thi Hào gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh, sau khi xác nhận rằng anh đã thật sự ăn cơm rồi, không cần cô đóng gói mang về mới rời khỏi nhà hàng, chia tay với Ôn Ý, trở về công ty.

Trò chuyện với Ôn Ý, tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Lúc cô trở lại công ty còn chưa đến giờ làm việc.

Thi Hào do dự một lúc, cầm mấy văn kiện trên bàn lên chuẩn bị đi tìm Lương Tây Kinh.

Vừa mới đứng dậy, Lý Thiến Vi đang ngủ bên cạnh cô nửa mê nửa tỉnh hỏi: "Thư ký Thi về rồi?"

Thi Hào ừ một tiếng, giấu đầu hờ đuôi nói: "Tổng giám đốc Lương đang ở văn phòng đúng không? Chiều nay tôi có một số văn kiện gấp cần nhờ anh ấy ký tên."

Lý Thiến Vi thay đổi tư thế: "Ừ, anh ấy đang ở văn phòng, cô mau đi đi."

Thi Hào nhẹ giọng nói: "... Cô ngủ tiếp đi."

Dứt lời, cô chầm chậm cất bước đi về phía cửa phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Đứng hít thở một hơi, Thi Hào giơ tay lên gõ cửa.

Nhận được câu trả lời, Thi Hào đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng đóng mở cửa, Lương Tây Kinh cũng không ngẩng đầu lên. Mãi đến khi tiếng bước chân quen thuộc càng lúc càng gần, anh mới ngược mắt lên nhìn về phía Thi Hào: "Thư ký Thi, bây giờ đang là thời gian nghỉ trưa."

Thi Hào đặt văn kiện xuống bên tay anh, vẻ mặt thản nhiên: "Tổng giám đốc Lương, mấy văn kiện này cần gấp, phiền anh ký tên."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh nhìn lướt qua mấy văn kiện kia, nhẹ giọng hỏi: "Chỉ đơn thuần tìm tôi ký tên?"

"..." Thi Hào nhìn anh, mạnh miệng nói: "Nếu tổng giám đốc Lương còn muốn tôi làm gì khác, tôi cũng có thể giúp một tay."

Lương Tây Kinh nhướn mày, vết thương hơi đau. Anh dừng lại một lúc, cố ý hiểu sai ý tứ trong lời nói của cô, như cười như không hỏi: "Chuyện gì cũng được?"

"..."

Chương 15: Cô chắc chắn Lương Tây Kinh đang tức giận [Phần 2]

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối diện với ánh mắt sâu xa của anh, Thi Hảo nhớ tới những lời anh nói với mình trong điện thoại, vành tai hơi nóng lên: "Anh đừng quá đáng!"

Lương Tây Kinh nghe vậy khẽ cười, nói: "Anh còn chưa làm gì, quá đáng chỗ nào?"

Thi Hảo không nói ra được, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chú, Thi Hảo có ngoại hình trong sáng, khi tức giận căn bản sẽ chẳng làm người ta thấy bị uy hiếp nào, ngược lại còn khiến Lương Tây Kinh cảm thấy đáng yêu hơn.

Anh thích đáng về tức giận của cô.

"Anh nhìn em làm gì?" Ánh mắt anh quá nóng bỏng, Thi Hảo bị anh nhìn đến đỏ mặt.

Có một khoảnh khắc, thậm chí Thi Hảo sinh ra một cảm giác quần áo của mình bị anh lột sạch, trần trụi ở trước mặt anh, bị anh ngắm nghía.

Ánh mắt Lương Tây Kinh khẽ rung động, ra hiệu với cô: "Đứng gần lại đây."

Thi Hảo nhìn khoảng cách giữa hai người, bước một bước nhỏ về phía anh.

"..."

Thấy vẻ mặt của Lương Tây Kinh không tốt lắm, Thi Hảo lại tiến thêm một bước nhỏ.

Biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất cô có thể làm ra lúc này, Lương Tây Kinh không miễn cưỡng cô nữa.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn Thi Hảo: "Thay thuốc giúp anh."

"?"

Thi Hảo lập tức chuyển tầm nhìn lên trán anh, nhú mào nói: "Anh thành thật khai báo trước đi."

Lương Tây Kinh giả ngu: "Gì cơ?"

Thi Hảo lườm anh: "Vết thương này từ đâu ra?"

"..."

Sau một hồi giằng co, Lương Tây Kinh biết anh không nói thì Thi Hảo sẽ không làm gì.

Im lặng mấy giây, Lương Tây Kinh mới mở miệng nói: "Ông cụ đánh."

Thi Hảo kinh ngạc: "Chủ tịch á?"

Lương Hanh đánh Lương Tây Kinh làm gì?

Không biết nghĩ đến chuyện gì, vẻ mặt Thi Hảo sầm sì nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Chủ tịch... Sao tự dưng lại đánh anh?"

Nhắc tới chuyện này, thái độ của Lương Tây Kinh lạnh nhạt, không đứng đắn nói: "Có lẽ là vì anh đã công khai ủng hộ ông ấy tìm cho anh một bà nội trẻ."

Thi Hảo nghe không hiểu: "Là sao?"

Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn cô, vừa nói vừa quan sát những thay đổi trên nét mặt cô: "Anh nói với ông ấy là anh đồng ý để cô Tiền làm bà nội anh."

Thi Hào: "..."

Vẻ mặt của cô ngay lập tức cứng đờ, không dám tin nhìn Lương Tây Kinh: "Anh nói gì cơ?"

Lương Tây Kinh cảm thấy phản ứng lúc này của cô rất thú vị, kiên nhẫn nhắc lại.

Nghe xong, Thi Hào im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói một câu nằm ngoài dự đoán của anh: "... Xem ra chủ tịch ra tay với anh vẫn còn nề tình."

Mọi người đều là người thông minh.

Lương Tây Kinh biết rõ Tiền Tĩnh Hà là đối tượng cưới xin Lương Hanh lựa chọn cho anh nhưng hết lần này tới lần khác xuyên tạc ý của ông cụ.

Anh đang dùng cách này để nói với ông cụ rằng anh không muốn bị sắp xếp như vậy.

Lương Tây Kinh ghen hòng.

Thi Hào nhìn vẻ mặt bị thương của anh, nghiêm mặt: "Trưa nào cũng phải thay thuốc sao?"

Lương Tây Kinh ừ một tiếng.

Thi Hào trầm ngâm, nhìn chằm chằm anh một lúc rồi lại tiến về phía trước một bước nhỏ: "Đồ đâu?"

Lương Tây Kinh chỉ vào bàn uống trà cách đó không xa.

Thi Hào liếc mắt nhìn, lúc này mới chú ý tới ở đó có một cái túi trong suốt. Cô nhấc chân đi tới, đang định cầm cái túi quay lại, sau lưng đã truyền đến một hơi thở mát lạnh quen thuộc.

Lương Tây Kinh đi theo cô.

Thi Hào xoay người: "Thay thuốc trên ghế sofa?"

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Chỗ ngồi trên sofa rộng rãi, Thi Hào không cần ngồi xổm hay cúi người trước mặt anh, hai người có thể ngồi cùng nhau.

Thi Hào không nghĩ nhiều, ngồi xuống bên cạnh Lương Tây Kinh, mở túi ra, lấy băng gạc và thuốc đã chuẩn bị sẵn bên trong ra.

Vết thương cũng không lớn lắm, chỉ là lực va đập quá mạnh nên để lại dấu vết.

Trước khi gỡ băng gạc ra, Thi Hào không ngờ vết thương trên trán của Lương Tây Kinh lại sâu như vậy.

Cô nhìn chăm chăm vào vết thương rõ ràng đó, lặng lẽ nhíu mày: "... Sao anh lại không né chứ?"

Lương Tây Kinh rũ mắt, ánh mắt rơi xuống trên người cô: "Quên mất."

Thi Hào: "..."

Cô không nhịn được liếc anh một cái.

Lương Tây Kinh cười, giơ tay khẽ chọc vào gò má mềm mại của cô, giọng hơi trầm xuống: "Ông cụ không đánh một lần sẽ không chịu bỏ qua."

Trận đòn này sớm muộn gì cũng phải chịu, không bằng đến sớm một chút.

Thi Hảo ngừng một lát, muốn nói gì đó nhưng lời đến bên miệng lại không thể nói ra.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Lương Tây Kinh thuận miệng nói: "Em muốn nói gì?"

Thi Hảo: "Không có gì."

Cô đổi đề tài, ngược mắt lên nhìn vết thương của anh, hỏi phải đổi thuốc như thế nào.

Lương Tây Kinh nghiêm lại, nụ cười trên gương mặt cũng phai nhạt.

-

Sau khi đổi thuốc cho Lương Tây Kinh, Thi Hảo ôm đống văn kiện anh đã ký tên trở lại vị trí làm việc.

Còn hai mươi phút nữa mới đến giờ làm việc, cô không nghỉ ngơi, sắp xếp tài liệu, lại thu xếp lịch trình buổi chiều của Lương Tây Kinh, thời gian cũng không còn lại bao nhiêu.

Buổi chiều, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cùng nhau tham dự hai cuộc họp.

Lúc kết thúc cũng đã đến giờ tan tầm.

"Thư ký Thi."

Thi Hảo vừa trở lại vị trí, chuẩn bị chỉnh sửa lại biên bản ghi chép cuộc họp, Lý Thiển Vi đã trượt ghế lại gần: "Cô xem qua tài liệu này giúp tôi với."

Thi Hảo nhận lấy: "Để tôi xem."

Chờ đến khi Thi Hảo nói chuyện với Lý Thiển Vi xong, đồng hồ đã chỉ sáu giờ.

Cùng lúc đó, màn hình điện thoại của cô sáng lên.

Thi Hào liếc mắt nhìn, là tin nhắn của Lương Tây Kinh, hỏi cô tan làm lúc nào.

Thi Hào trả lời: "Em phải tăng ca."

Lương Tây Kinh: "?"

Thi Hào: "Biên bản ghi chép cuộc họp còn chưa chỉnh sửa xong."

Mặc dù không ai nói cần gấp nhưng Thi Hào thích việc nào làm xong luôn trong ngày hôm đấy.

Cô ấy không thích gia tăng gánh nặng khối lượng công việc cho ngày hôm sau.

Lương Tây Kinh biết phong cách làm việc của cô: "Xong rồi thì báo cho anh biết."

Thi Hào sững sốt: "Anh không đi?"

Lương Tây Kinh: "Em muốn anh đi à?"

Câu hỏi bị ném lại cho mình, Thi Hào nhìn chằm chằm cuộc đối thoại của hai người mấy giây, ngón tay khẽ nhúc nhích: "Tổng giám đốc Lương muốn làm gì thì làm."

Thấy tin nhắn trả lời của Thi Hào, khóe môi Lương Tây Kinh khẽ nhếch lên.

Anh nhìn chiếc đồng hồ tích tắc chuyển động trên tường, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Một lúc sau, chuông điện thoại di động vang lên.

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn, là Cận Thanh Trạc gọi tới.

"Tổng giám đốc Cận sáu giờ rồi còn chưa ngủ?" Lương Tây Kinh nghe máy, trêu chọc.

Cận Thanh Trạc: "Đáng tiếc là hôm nay sáu giờ tôi đã dậy rồi."

Lương Tây Kinh: "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Quan tâm cậu sống chết thế nào." Cận Thanh Trạc nói chuyện không khách khí hơn Thi Hảo chút nào.

Lương Tây Kinh: "..."

Cận Thanh Trạc cố ý nói: "Vết thương sao rồi, có nặng không?"

Lương Tây Kinh nghiêng răng nói: "Không phiền tổng giám đốc Cận quan tâm, còn sống."

Nghe vậy, Cận Thanh Trạc cười nói: "Vậy thì tốt, ráng sống đến khi tôi về nước."

Lương Tây Kinh hơi giật mình, kinh ngạc nheo mắt: "Sao, chịu quay về rồi?"

Mấy năm trước, Cận Thanh Trạc tiếp quản công việc ở nước ngoài của tập đoàn nhà mình, định cư ở New York.

Không ít người bất ngờ trước hành động của anh ấy.

Anh ấy cũng không phải là người thích làm việc ở nước ngoài, tiếc là không ai biết nguyên nhân trong đó.

Lương Tây Kinh biết một chút nhưng anh cũng không phải kẻ lắm mồm.

Cận Thanh Trạc ừ một tiếng, nhìn bầu trời âm u đầy sương mù ngoài cửa sổ: "Đã đến lúc trở về rồi."

Lương Tây Kinh: "Hoan nghênh."

Cận Thanh Trạc: "Trở lại rồi cậu hoan nghênh sau."

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Khi nào về?"

Cận Thanh Trạc suy nghĩ một lát: "Ít nhất cũng phải ba tháng sau."

Anh ấy phụ trách khá nhiều dự án, bàn giao lại sẽ cần một khoảng thời gian nhất định.

Lương Tây Kinh đã hiểu: "Nhớ báo trước cho tôi một câu."

Cận Thanh Trạc: "Yên tâm đi."

Sau khi nói xong chuyện về nước, Cận Thanh Trạc và Lương Tây Kinh lại trò chuyện về dự án thành phố Bình.

Lúc trước bọn họ đã nhận được tin tức thành phố Bình có động thái chuẩn bị dồn lực phát triển về mảng du lịch văn hóa.

Sau khi nghiêm túc trò chuyện về công việc, Cận Thanh Trạc nhớ đến mấy tin đồn gần đây nghe được, thuận miệng trêu đùa: "Tổng giám đốc Lương, cậu ở bên đó lo liệu chuyện đấu thầu dự án thành phố Bình chắc là không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?"

Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười: "Rất lớn là đằng khác."

Cận Thanh Trạc nhướn mày: "Làm sao? Con rể tương lai của tổng giám đốc Tiền cũng khó làm việc ở thành phố Bình?"

Nhà họ Tiền không chỉ là một gia đình giàu có ở thành phố Bình, mẹ của Tiền Tĩnh Hà có xuất thân đặc biệt, nhà mẹ cô ta làm chính trị.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao Lương Hanh muốn Lương Tây Kinh kết hôn với Tiền Tĩnh Hà. Có rất nhiều chuyện có tiền chưa chắc đã làm được nhưng có tiền có quyền thế thì lại khác.

Đương nhiên nhà họ Lương cũng có lai lịch nhưng phần lớn đều có quan hệ với thành phố Giang và Bắc Kinh, thành phố Bình là nơi trước kia bọn họ rất ít tiếp xúc.

Lương Tây Kinh biết ngay anh ấy sẽ nói chuyện này, anh nhếch môi dưới, lạnh lùng châm chọc: "Từ bao giờ tổng giám đốc Cận cũng nghe mấy tin đồn thất thiệt, vu vơ không có căn cứ đó thế?"

Cận Thanh Trạc "ồ" một tiếng: "Vu vơ, thất thiệt?"

Lương Tây Kinh: "Sao nào?"

Nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của anh, Cận Thanh Trạc cười nói: "Tôi mới nói vậy thôi, sao tổng giám đốc Lương đã tức giận rồi?"

Nói tới đây, Cận Thanh Trạc nghĩ tới chuyện anh bị Lương Hanh đánh: "Cậu bị ông cụ đánh không phải cũng vì chuyện này đấy chứ?"

Nghe anh ấy lải nhải dài dòng như vậy, Lương Tây Kinh thấy phiền, nói: "Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

"Có." Cận Thanh Trạc chán nản bảo: "Sau khi tới thành phố Bình nhớ gửi tin nhắn liên tục cập nhật tin tức cho tôi nhé."

Lương Tây Kinh ngay lập tức cúp máy.

-

Ngồi trong văn phòng một lúc, Lương Tây Kinh cầm điện thoại lên, mở WeChat ra.

Anh nhìn chăm chăm vào hình đại diện WeChat quen thuộc rồi lại đặt xuống.

Lúc Thi Hào chỉnh sửa lại biên bản ghi chép cuộc họp cô rất tập trung, không thích bị quấy rầy, cũng sẽ không để ý đến những

chuyện khác.

Vì vậy, sau khi hoàn thành biên bản cuộc họp và gửi tất cả nội dung đã được biên tập qua email cho các đồng nghiệp và lãnh đạo có thể cần đến, cô tắt máy tính tan làm.

Văn phòng của Lương Tây Kinh có một phòng nghỉ và phòng tắm, khi anh quá bận rộn, lười về nhà sẽ ở tạm công ty.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Lương Tây Kinh liếc nhìn đồng hồ trên tường, ước lượng thời gian Thi Hào cần để chỉnh sửa biên bản cuộc họp.

Lúc này chắc cô cũng đã gần xong.

Nghĩ đến đây, Lương Tây Kinh cầm điện thoại di động lên đi ra ngoài, cả văn phòng yên tĩnh, đèn cũng đã tắt hết.

Đèn cảm biến trên hành lang sáng lên, Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn phía trước tối đen, có linh cảm.

Anh chậm rãi bước tới, quả nhiên Thi Hào đã không còn ở bàn làm việc của mình nữa.

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn xuống vị trí trống không, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên, tiếng thang máy vang lên trong không gian yên tĩnh.

Ngay sau đó, Lương Tây Kinh nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Lúc anh nghiêng đầu, nhìn thấy một người vội vã ra khỏi thang máy.

Đối diện với ánh mắt của Lương Tây Kinh, Thi Hào hơi chột dạ sờ mũi: "Em bận quá quên mất."

Cô quên Lương Tây Kinh còn đang đợi cô trong văn phòng.

Vẻ mặt Lương Tây Kinh lạnh nhạt nhìn cô, không lên tiếng.

Không hiểu sao, Thi Hảo cảm thấy anh hơi giống một chú chó con bị người ta vứt bỏ dính mưa ven đường.

Cô không dám thở mạnh, đi đến gần anh, nhỏ giọng gọi anh: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh vẫn không trả lời.

Thi Hảo bị anh nhìn mà sinh ra một cảm giác áy náy như thể mình đã làm ra tội ác tày trời không thể tha thứ.

Cô không biết nên làm thế nào, cũng không quan tâm đến chuyện gì khác, giơ tay lên kéo áo của Lương Tây Kinh.

Lần này, tròn mắt Lương Tây Kinh di chuyển.

Anh cúi xuống, nhìn chăm chăm ngón tay trắng nõn của Thi Hảo đang túm lấy áo anh một lúc lâu, nói bằng giọng điệu bình tĩnh: "Em đi đến đâu mới nhớ ra?"

Thi Hảo ngẩng đầu, ánh mắt khẽ lóe lên: "... Cửa công ty."

Lương Tây Kinh ừ một tiếng

Thi Hảo: "... Xin lỗi."

Nghe được lời xin lỗi của cô, Lương Tây Kinh thoáng dừng một lát, kìm nén cảm xúc tồi tệ đang dâng lên: "Đi thôi."

Thi Hảo gật đầu, đi theo sau Lương Tây Kinh, cùng anh tan làm.

Vào thang máy, Thi Hảo còn chưa ấn số tầng, Lương Tây Kinh đã trực tiếp ấn hai nút xuống tầng một và tầng hầm.

Nhìn đèn báo số tầng sáng lên, Thi Hảo nhìn sang Lương Tây Kinh.

Anh đứng, đút hai tay vào túi, đầu hơi cúi xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Không bao lâu, thang máy đã đến tầng một.

Thi Hào hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Em ra ngoài nhé."

Lương Tây Kinh lên tiếng trả lời.

Đến lúc cửa thang máy đóng lại, Thi Hào cũng không nghe thấy anh bảo cô đợi mình ở đâu.

Một lần nữa ra khỏi công ty, Thi Hào ngửa đầu nhìn trời...

Cô chắc chắn Lương Tây Kinh đang tức giận.

Hơn nữa còn ở cấp độ cực kỳ cực kỳ tức giận.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, Thi Hào mở điện thoại di động lên, gửi cho Lương Tây Kinh một tin nhắn xin lỗi: "Em thật sự không cố ý."

Một khi cô vui đầu vào làm chuyện gì đều sẽ như thế.

Lương Tây Kinh cũng biết.

Nhưng anh càng chắc chắn một chuyện khác, đó là một chuyện anh khó nói ra, cảm thấy nếu nói ra sẽ bị người ta cười nhạo.

Trong lòng Thi Hào không có anh, nếu có, cô cũng sẽ không quên sạch sành sanh như thế.

Màn hình điện thoại sáng lên rồi lại tắt.

Lương Tây Kinh ngồi trong xe một lúc, sau đó lại bật màn hình lên: "Ừ."

Thi Hảo đi đến lối vào trạm tàu điện ngầm mới nhận được câu trả lời của Lương Tây Kinh.

Cô nhìn chăm chăm vào chữ "Ừ" đó một lúc, bấm số gọi cho anh.

Bên kia nghe máy không tính là nhanh nhưng cũng không để Thi Hảo đợi quá lâu.

Lương Tây Kinh nghe máy, còn chưa lên tiếng đã nghe thấy Thi Hảo nói: "Hôm nay em không muốn đi tàu điện ngầm."

Chương 16: Anh vẫn chưa tắm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe rõ những gì cô nói, Lương Tây Kinh ngược mắt lên nhìn về phía xa xa chỗ bãi đậu xe. Thi Hào mím môi, lấy hết can đảm để hỏi anh: “Anh đi chưa thế?”

Thời gian cứ tích tắc tích tắc dần trôi qua, Lương Tây Kinh im lặng một lúc rồi nói: “Em đưa địa chỉ cho anh đi.”

Thi Hào nhẹ nhõm hết cả người, cô nói: “Em ở ngay cổng vào chỗ tàu điện ngầm ở gần công ty ấy.”

Sau khi Thi Hào chia sẻ định vị cho Lương Tây Kinh thì cô đứng ở bên đường chờ vài phút thì anh đến.

Mỗi lần Lương Tây Kinh muốn tan làm cùng với Thi Hào đều sẽ bảo tài xế đi về trước, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Thi Hào mở cửa bên ghế phụ lái rồi ngồi lên đó, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh rồi chủ động đề nghị: “Em đói rồi, chúng ta đi ăn nhé?”

Lương Tây Kinh nhìn cô một cái, anh không nói đồng ý mà cũng chẳng nói từ chối. Xe dần dần hòa vào làn đường. Đã hơn bảy giờ rồi, đường xá cũng đã thông thoáng hơn lúc sáu giờ hơn một tí.

Lương Tây Kinh không hỏi Thi Hào muốn ăn cái gì, anh đưa cô đi thẳng đến nhà hàng Quảng Đông vô cùng riêng tư mà hai người đã từng đi. Bữa cơm lần này là bữa cơm mà Thi Hào ăn trong sự giãy vò và yên lặng nhất từ trước đến nay.

Lương Tây Kinh không nói chuyện với cô, cô tìm chủ đề để nói mãi, sau đó cũng không tìm nữa. Ăn xong, hai người lại quay về xe.

Thi Hào tranh thủ nhìn hướng anh lái xe đi, đó là hướng đi về căn nhà mà cô thuê.

Xe dừng ở trước cổng khu dân cư mà Thi Hào đang ở, Lương Tây Kinh không hề giục cô mau xuống xe, Thi Hào cũng không tháo dây an toàn ra. Hai người cứ giằng co như thế một lúc, Thi Hào quay đầu lại rồi nói: “Anh về thì nhớ chú ý an toàn nhé.”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Thái độ của anh quá đối lạnh lùng, lúc Thi Hào xuống xe khó tránh khỏi có chút phát cáu. Cô tùy tiện vươn tay đóng sầm cửa xe lại, âm thanh vang lên rất lớn. Lương Tây Kinh nghe thấy nhưng chẳng mảy may cau mày. Anh nhướn mi mắt nhìn người đã đi khuất khỏi tầm mắt, anh hạ kính xe xuống, lấy một điều thuốc ra khỏi hộp thuốc đã lâu không đụng đến rồi châm lửa.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng còi xe cứ vang lên mãi không ngừng. Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, một điều thuốc đã cháy hết, Lương Tây Kinh cũng theo đó mà lái xe rời đi trong đêm.

Ở một bên khác, sau khi về nhà, Thi Hào càng suy nghĩ thì lại càng thấy phiền muộn. Cô biết chuyện mình làm hôm nay có hơi quá đáng, cả ngày hôm qua cũng thế. Nhưng mà Lương Tây Kinh biết là cô rất ghét chiến tranh lạnh. Cô là loại người khi có chuyện gì bất mãn sẽ nói thẳng ra luôn, hai người sẽ cùng bàn bạc rồi giải quyết chứ không phải giống như bây giờ.

Cũng không đắn đo gì thêm, Thi Hào mang lại đôi giày mà cô vừa mới cởi ra, sau đó cầm điện thoại rồi đi ra ngoài. Không ngờ rằng cô vừa mới ra đến cổng của khu dân cư thì trời mưa như trút nước. Thi Hào ngẩng đầu lên nhìn, cô chần chừ trong giây lát nhưng cô vẫn quyết định không quay về nhà lấy ô. Cô gọi một chiếc xe taxi lại rồi đi thẳng đến biệt thự. Ngạc nhiên thay, Lương Tây Kinh vẫn chưa về đến nhà.

Sau khi xuống xe ở trước cổng, Thi Hào nhìn chăm chăm vào căn nhà tối om rồi suy nghĩ vài giây, sau đó gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh: [Anh vẫn chưa về nhà à?]

Tin nhắn được gửi đi nhưng Lương Tây Kinh không có trả lời ngay lập tức. Thi Hào cũng không thấy bất ngờ vì vốn dĩ anh cũng không phải kiểu người thích xem điện thoại. Đã vài phút trôi qua rồi nhưng Thi Hào cũng chẳng đợi được tin nhắn của anh. Bên ngoài trời đang mưa to, từng cơn gió thổi qua khiến cô cảm thấy hơi lạnh. Thi Hào cũng không hề do dự gì, cô trực tiếp nhập mật khẩu để mở cửa ra rồi vào nhà trước Lương Tây Kinh một bước.

...

Lúc mà Lương Tây Kinh nhìn thấy tin nhắn của cô thì đã là mười mấy phút sau đó rồi. Sau khi đưa Thi Hào về nhà, trên đường anh quay về thì có nhận được điện thoại của Hứa Thực gọi đến, anh ấy hỏi anh là có rảnh không, bọn họ đang chơi bóng ở ngoài sân bóng, có một người bạn đột xuất không đi được nên hỏi xem Lương Tây Kinh có thể đến thay thế không. Lương Tây Kinh lập tức quay đầu xe, đi đến sân bóng.

“Xem cái gì đấy?” Hứa Thực một bên thì cầm khăn lông lau mồ hôi, một bên thì đưa nước khoáng cho Lương Tây Kinh nhưng anh cứ rề rà mãi mà không nhận lấy cho nên anh ấy mới lên tiếng hỏi.

Lương Tây Kinh che màn hình điện thoại lại, sau khi vận động thì giọng nói của anh hơi trầm thấp, anh nói: “Không có gì.”

Anh nghiêng người, trả lời tin nhắn của Thi Hào: [Chưa về.]

Thi Hào: [Ừm.]

Nhìn thấy câu trả lời của cô, Lương Tây Kinh có chút cáu kỉnh, xoa xoa mái tóc của mình. Ngón tay của anh di chuyển, gõ ra dòng tin nhắn: [Em không định hỏi xem anh ở đâu à?]

Gỗ xong câu đó thì Lương Tây Kinh lại cảm thấy có hơi ngang ngược cho nên anh xóa đi.

Vừa mới xóa xong thì điện thoại lại rung lên.

Thi Hảo: [Về nhà sớm đi.]

Lương Tây Kinh ngược mắt lên: [Ừ.]

Lương Tây Kinh đặt điện thoại lên trên ghế nghỉ rồi xoay người quay trở lại sân bóng.

Hứa Thực nhìn thấy bộ dạng chẳng hề tập trung của anh nên nhiều chuyện hỏi: “Vừa rồi cậu nói chuyện với ai vậy?”

Lương Tây Kinh liếc nhìn cậu ấy rồi nói: “Muốn biết à?”

Hứa Thực chớp mắt, nói: “Đúng thế.”

Lương Tây Kinh lạnh lùng hừ một tiếng rồi thờ ơ nói: “Cứ nghĩ tiếp đi.”

Hứa Thực cạn lời, ném quả bóng trong tay cho anh rồi nói: “Cậu còn quá đáng hơn cả Cận Thanh Trạc nữa.”

Lương Tây Kinh cầm lấy quả bóng, đang muốn ném vào rổ thì anh đột nhiên nhay bèn nhận ra vấn đề, tin nhắn mà lúc nãy Thi Hảo nhắn hỏi anh là anh vẫn chưa về nhà à chứ không phải là anh đã về nhà chưa.

Nhìn thấy anh đứng thất thần ở giữa sân bóng, Hứa Thực mới hét lên hỏi: “Tổng giám đốc Lương, xảy ra chuyện...”

Cậu ấy vẫn chưa nói xong thì Lương Tây Kinh đã ném bóng trả lại cho anh ấy rồi nhìn về phía những người khác ở trên sân bóng, anh nói: “Xin lỗi, tôi vẫn còn một chút chuyện cần làm nên xin phép đi trước.” Anh nhẹ nhàng nói: “Đã làm mọi người mất hứng rồi, tối nay

mọi người cứ chơi thỏa thích, tôi mời, kêu Hứa Thực báo cáo chi phí thanh toán cho tôi.”

Hứa Thực vẫn chưa phản ứng lại được thì Lương Tây Kinh đã vội vàng rời đi rồi. Anh ấy nghi ngờ mà gãi gãi đầu mình, sau đó hỏi người bên cạnh: “Cậu ấy đã tan làm rồi thì còn chuyện gấp gì nữa nhỉ?”

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, không thể nào đoán ra được đáp án.

Sau khi rời khỏi sân bóng thì Lương Tây Kinh đi thẳng về nhà. Cổng của biệt thự vẫn đang mở ra, anh ngược mắt lên nhìn thì thấy đèn trong nhà đang được bật. Khi mà Lương Tây Kinh vào đến nhà thì Thi Hào vừa mới tắm xong, cô đang sấy tóc nên không nghe thấy tiếng xe. Thay giày xong thì Lương Tây Kinh đi thẳng lên phòng ở trên lầu hai.

Đẩy cửa phòng ra thì Lương Tây Kinh nhìn thấy ngay người đang đứng ở chỗ cách đó không xa. Thi Hào đang cúi đầu quay lưng về phía cửa, cô mặc một chiếc váy ngủ hai dây bằng vải sa tanh màu trắng ngà, làm tôn lên làn da trắng như tuyết của cô.

Ánh mắt của Lương Tây Kinh dừng lại vài giây trên tấm lưng trần của cô sau đó anh hướng ánh mắt nhìn về phía tay cô.

Thi Hào không thích sấy tóc, cô chẳng hề có kiên nhẫn khi làm việc này nên chỉ sấy một lúc là cô lại bỏ xuống. Lương Tây Kinh tính toán thời gian, vào cái lúc Thi Hào tắt máy thì anh đi đến gần cô rồi nói: “Sấy cho khô đi.”

Bất ngờ nghe thấy giọng nói khiến cho Thi Hào sợ giật nảy cả mình. Cô ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện, cô hỏi: “Sao anh về nhanh thế?”

Lương Tây Kinh lờm cô một cái rồi nhận lấy cái máy sấy tóc trong tay cô, tiếp tục làm cái chuyện mà cô không muốn làm.

“ ... ”

Tiếng vù vù của máy sấy tóc vang lên khiến cho Thi Hào cảm thấy căn phòng không còn im ắng nữa. Làn gió ấm áp thổi tới từ sau tai, cơ thể cũng dần dần trở nên ấm áp hơn. Vài phút sau thì tóc của Thi Hào cũng đã được sấy khô.

Lương Tây Kinh rút đầu cắm của máy sấy tóc ra, sau đó quấn dây điện lại thành vòng tròn, sau khi làm xong hết thì anh nhấc chân chuẩn bị đi khỏi.

Vừa mới đi được một bước thì Lương Tây Kinh bị “người nào đó” chặn đường. Anh cup mắt xuống, nhìn về phía người ở trước mặt đang chặn anh lại, còn chủ động vòng tay ôm lấy eo anh, con người anh khẽ chuyển động: “Anh vẫn chưa tắm.”

“Em biết mà.” Thi Hào khẽ khàng lên tiếng đáp lời, cô người thấy mùi vị quen thuộc từ trên người anh, nhẹ nhàng cọ cọ anh.

Lúc đó, cơ thể Lương Tây Kinh trở nên căng cứng, anh nhìn chằm chằm vào cái đầu đang dán lên ngực mình, anh nuốt nước bọt: “Em không chê à?”

“Chê cái gì chứ?” Thi Hào ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng long lanh xinh đẹp của cô nhìn thẳng vào anh.

Lương Tây Kinh trầm giọng nói: “Có mồ hôi.”

Anh chơi bóng ra rất nhiều mồ hôi.

Nghe anh nói vậy, Thi Hào ghé sát mũi vào để ngửi, cô nói: “Không ngửi thấy.”

Cô hoàn toàn chẳng hề ý thức được đối với Lương Tây Kinh mà nói thì động tác này của cô quyến rũ đến mức nào. Lương Tây Kinh nhắm mắt lại, cảm nhận cô đang dựa sát vào anh.

Anh cố gắng ổn định lại tâm thần mình, khống chế cơn khô nóng nào đó đang trào dâng trong cơ thể, anh thấp giọng hỏi: “Sao đột nhiên em lại qua đây?”

“...”

Nghe thấy mấy lời này, Thi Hảo nhìn anh với biểu cảm như thể đang muốn nói là rõ ràng anh biết mà còn cố ý hỏi nữa, sau đó cô nói: “Xem xem đến lúc nào thì anh mới để ý đến em.”

Lương Tây Kinh đột nhiên cảm thấy bản thân mình bị oan, anh phủ nhận, hỏi cô: “Anh không để ý đến em lúc nào thế?”

Lúc nói câu này thì anh lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra. Còn dính lấy nhau thế này nữa thì Lương Tây Kinh sợ là anh sẽ mất khống chế.

“Để ý mà chẳng khác gì với không để ý cả.” Thi Hảo liếc nhìn anh rồi nói: “Thậm chí em còn cảm thấy là anh đang chiến tranh lạnh với em nữa kìa.”

Lương Tây Kinh bị những lời cô nói làm cho cạn lời, anh nói: “Thi Hảo, đừng có phản bác lời anh xong còn chỉ trích ngược lại anh như thế.”

Thi Hảo: “Thì vốn dĩ là như thế mà.”

Thi Hảo ngẩng đầu lên nhìn Lương Tây Kinh, vì được yêu thương nuông chiều nên sinh ra hư: “Em đã tự mình đến tận nhà anh để xin lỗi rồi mà anh còn không bớt giận được sao?”

Lương Tây Kinh đang muốn hỏi cô là biểu hiện nào của anh giống như anh không có bớt giận. Còn chưa nói ra lời thì Thi Hảo đã bày ra dáng vẻ vô cùng hoang mang: “Nếu như thế này mà vẫn không được thì thôi lần sau đổi thành anh quên nhé, để em đợi anh là được chứ gì?”

Nghe thấy mấy lời này, Lương Tây Kinh cắn chặt răng hơn. Anh cố nhẫn nhịn nhưng cuối cùng không nhịn được mà vươn tay, nặng nề xoa xoa mái tóc của Thi Hào rồi nói với cô: “Không có lương tâm.”

Thi Hào: “...Em làm gì mà không có lương tâm chứ?”

Không đợi Lương Tây Kinh lên tiếng thì cô đã cụp mắt xuống, ậm ờ lẩm bẩm: “Anh nói như thế cũng đúng, đúng là có lúc em thật sự rất là không có lương tâm.”

Thi Hào nghĩ đến ông của anh là Lương Hanh. Ông ấy giúp đỡ cô, tài trợ cho cô đi học, để cô vào tập đoàn Lương thị làm, khuyến khích cô cạnh tranh vào vị trí thư ký của Lương Tây Kinh là vì muốn cô giúp đỡ cho anh, thay ông ấy trông chừng, chăm sóc cho Lương Tây Kinh. Nếu có chuyện gì xảy ra thì báo cho ông ấy biết trước. Mà cô thì hay rồi, cô lại bằng mặt nhưng không bằng lòng, rõ ràng cô biết rõ bản thân có cách biệt to lớn với Lương Tây Kinh nhưng cô không thể khống chế được dự vọng cá nhân của mình nên đã lén lút qua lại với Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh hơi giật mình, trước hết anh ý thức được cô đang nói đến chuyện gì. Anh bước lên trước, dang rộng vòng tay ôm lấy cô rồi nói: “Xin lỗi.”

Thi Hào phui tay anh ra, biết bản thân tạm thời đã làm anh quên chuyện đợi chờ rồi nên cô ghét bỏ nói: “Anh mau đi tắm đi, cả người toàn là mồ hôi thôi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Lương Tây Kinh biết Thi Hào có sở trường là lật mặt nhanh nhưng cho dù đã nhìn thấy nhiều lần rồi thì anh cũng khó mà thích ứng cho được. Im lặng một lúc, Lương Tây Kinh nhéo nhéo gò má nhẫn nhịn của cô rồi nói: “Chờ anh một lát.”

“...Ai thèm đợi anh chứ.” Nghe hiểu được anh đang ám chỉ điều gì, Thi Hào tức giận trừng mắt nhìn anh.

Lương Tây Kinh phớt lờ sự phản bác của cô, anh nhấc chân bước vào phòng tắm. Nghe thấy tiếng nước phát ra trong phòng tắm, Thi Hảo chậm rãi bôi các sản phẩm dưỡng da lên mặt, sau khi dưỡng da xong thì cô vén chăn lên giường.

Trong lúc đợi Lương Tây Kinh thì Thi Hảo đột nhiên cảm thấy hơi phiền muộn. Cô nằm ở trên giường, trong đầu không ngừng hiện ra một vài chuyện trong quá khứ. Có lúc, cô thật sự có hơi khinh thường bản thân dám làm mà không dám nhận.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên đã kéo mạch suy nghĩ của cô trở lại. Cô nhìn tên người gọi đến, là Ôn Ý.

“Alo?” Thi Hảo vội vã nghe máy.

Giọng nói yếu ớt, đứt quãng của Ôn Ý truyền đến: “Hảo Hảo, cậu có rảnh không?”

Thi Hảo nghe thấy giọng điệu nói chuyện của cô ấy thì nhanh chóng ngồi dậy hỏi: “Cậu sao thế? Giọng cậu làm sao vậy?”

Ôn Ý dựa vào nhà vệ sinh để nghỉ ngơi, buổi tối cô ấy uống nhiều rượu, vừa mới nôn xong, bây giờ thì đầu óc choáng váng, cô ấy nói: “Tớ uống nhiều quá, cậu đến đón tớ có được không?”

“Dĩ nhiên rồi, bây giờ cậu đang ở đâu thế?” Thi Hảo vừa đi đến phòng thay quần áo vừa hỏi.

Ôn Ý vừa mới định nói cho cô thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Cô ấy nhắm mắt lại, cố gắng làm cho bản thân mình tỉnh táo: “Tớ ở...”

Lúc Lương Tây Kinh tắm xong bước ra ngoài thì Thi Hảo đã thay quần áo xong rồi. Nhìn thấy vẻ mặt đầy căng thẳng của cô, anh lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Thi Hảo ngược mắt lên nhìn anh rồi nói: “Lúc nãy dự tiệc Ôn Ý uống nhiều quá, em đi đón cô ấy.”

Lương Tây Kinh không hỏi thêm gì chỉ nói: “Ờ đâu? Anh đi cùng với em.”

Thi Hảo cũng không khách sáo với Lương Tây Kinh. Lúc nãy cô không nghe rõ địa chỉ mà Ôn Ý nói, chỉ có thể nói đại khái cho Lương Tây Kinh biết. Nhưng mà may mắn là Lương Tây Kinh quen biết rộng rãi, chẳng bao lâu là anh đã có được địa chỉ nơi mà Ôn Ý tham gia dự tiệc.

Lúc hai người đến nơi thì Ôn Ý đang ngồi trong sân của nhà hàng để hóng từng cơn gió lạnh thổi tới. Thi Hảo chạy chậm đến bên cô ấy, sau khi xác nhận là cô ấy không sao thì cô mới nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Ôn Ý dựa vào người cô, nhắm mắt lại rồi trả lời cô: “Hơi choáng váng.”

Thi Hảo cau mày: “Sao cậu lại uống nhiều thế?”

Ôn Ý ừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Không uống thì sao mà có được tiền thưởng.”

“...”

Nghe rõ được lời của cô ấy nói khiến cho hô hấp của Thi Hảo có chút trì trệ khó khăn.

Cô nghiêng đầu nhìn người đang tựa vào vai của mình để nghỉ ngơi, cảm thấy có chút buồn.

Lương Tây Kinh đỗ xe xong thì đi tới, Thi Hảo vẫy tay với anh: “Anh giúp em dìu Ôn Ý vào trong xe đi.”

Hai người đỡ Ôn Ý lên xe. Thi Hảo đang định thắt dây an toàn cho cô ấy thì đột nhiên Ôn Ý nắm lấy tay cô rồi nói: “Túi... Túi của tớ vẫn còn ở bên trong.”

“Được rồi.” Thi Hảo trả lời cô: “Tớ đi lấy cho cậu, cậu ngoan ngoan nghỉ ngơi đi nhé.”

Mi mắt Ôn Ý khẽ động đậy như thể vẫn còn muốn nói cái gì đó nhưng mà cô ấy thật sự chóng mặt lắm rồi.

Nghe hai người nói chuyện, lúc này Lương Tây Kinh mới lên tiếng: “Em ở đây với cô ấy đi, anh đi lấy cho.”

Thi Hảo gật đầu.

Lương Tây Kinh không biết túi của Ôn Ý trông như thế nào, anh đi vào trong nhà hàng nhưng anh không ngờ là sẽ gặp phải những người anh không ngờ tới tại đây.

“Sao anh lại ở đây?” Lương Tây Kinh nhìn về phía Tần Lâm đang đứng hút thuốc ở bên cửa của nhà hàng.

Tần Lâm là anh họ của Tần Yến. Tần Lâm dời tầm mắt, thôi không nhìn về nơi không xa kia nữa, anh ấy nghiêng đầu nhìn Lương Tây Kinh rồi hỏi: “Cậu quen biết Ôn Ý à?”

“?”

Lương Tây Kinh quay đầu lại, nhìn về hướng mà anh vừa đi đến, sau đó xoay người đi đến bên cạnh anh ấy. Anh cup mắt xuống, tầm mắt dừng ở chiếc túi xách nữ màu đen mà người trợ lý ở phía sau anh ấy đang cầm, anh hỏi ngược lại: “Của Ôn Ý à?”

Tần Lâm: “...Ừm.”

Lương Tây Kinh đã hiểu rõ, vươn tay về phía anh ấy. Tần Lâm cười khẩy một tiếng, ra hiệu bảo trợ lý không được đưa cho anh.

Lương Tây Kinh cũng cười khẩy, nói: “Bạn thân của bạn gái của tôi thì có được xem là quen biết không?”

Anh nói dứt lời thì Tần Lâm mới kêu trợ lý đưa túi cho anh.

Lương Tây Kinh: “Cảm ơn nhé.”

Tần Lâm nghe thấy cảm chút có hơi chói tai: “Tôi không có giúp cậu.”

“Tôi biết chứ.” Nét mặt của Lương Tây Kinh thờ ơ: “Mặc dù tôi không biết quan hệ giữa anh và Ôn Ý là gì nhưng mà anh giúp cô ấy thì chính là đang giúp bạn gái của tôi.”

Nói đến đây thì anh dừng lại rồi cố ý nói: “Giúp bạn gái tôi thì là giúp tôi rồi.”

Nhìn thấy sắc mặt của Tần Lâm không được tốt cho lắm, lúc này Lương Tây Kinh mới thôi, anh nói: “Đi đây.”

Tần Lâm: “...Tốt nhất thì cậu hãy đưa cô ấy đến bệnh viện khám xem sao đi.”

Lương Tây Kinh gật đầu đáp lại. Anh cầm theo túi của Ôn Ý rồi quay trở lại xe, anh hỏi Thi Hào: “Đi đến bệnh viện một chuyến nhé?”

Thi Hào do dự một lúc rồi nói: “...Cô ấy không có thích đến bệnh viện cho lắm.”

Lương Tây Kinh nhìn cô, suy nghĩ rồi nói: “Quay về biệt thự nhé? Anh kêu bác sĩ gia đình đến khám.”

Hiện giờ thì đây là cách giải quyết tốt nhất rồi, Thi Hào không hề do dự mà đồng ý luôn.

Ôn Ý ngủ cực kì say. Lúc mà họ vừa về đến biệt thự thì bác sĩ gia đình cũng đã đến. Sau khi kiểm tra qua một lượt thì bác sĩ nói cho Thi Hào biết là Ôn Ý không có gì đáng ngại chỉ là uống hơi nhiều một

chút nên nhất thời cơ thể chưa thích ứng được mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi đằng hoàng một đêm, ăn chút đồ thanh đạm là sẽ hồi phục lại ngay.

Sau khi tiễn bác sĩ đi thì Thi Hảo nói với Lương Tây Kinh, kêu anh lên trên lầu nghỉ ngơi trước đi, cô muốn ở lại phòng khách dưới lầu để tiện chăm sóc cho Ôn Ý.

Lương Tây Kinh nhìn cô vài giây sau đó kéo cô vào lòng ôm thật chặt, anh nói: “Đừng có lo lắng quá, có chuyện gì thì cứ kêu anh nhé.”

Thi Hảo gật đầu, đôi môi cô hướng lên trên, hôn vào khoe môi của anh: “Cảm ơn anh.”

Nghe cô nói thế, Lương Tây Kinh nhéo nhéo cằm của cô, anh nói với giọng trầm thấp: “Đừng có cảm ơn anh sớm quá, anh đã ghi nợ lại rồi đấy.”

“ ... ”

Chương 17: Em lên đây hay là để anh xuống?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lương Tây Kinh lên trên tầng, Thi Hào vào trong phòng lấy dầu tẩy trang rồi đi xuống nhà tẩy trang và rửa mặt cho Ôn Ý.

Sau khi tẩy trang xong, Thi Hào gọi cô ấy dậy, sau đó thay cho cô ấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Ôn Ý mơ mơ màng màng dậy thay đồ rồi lại ngủ tiếp.

Thi Hào nhìn bộ dạng vội vã chui vào trong chăn của cô ấy thì thờ dài đầy bất lực.

Sau khi xong việc, Thi Hào cũng thấm mệt.

Cô sợ nửa đêm Ôn Ý tỉnh lại thấy mình đang ở chỗ lạ sẽ sợ hãi nên đã nhắn tin cho Lương Tây Kinh báo với anh rằng tối nay cô sẽ ngủ ở dưới tầng.

Tin nhắn vừa được gửi đi, Lương Tây Kinh đã lập tức hỏi: [Đã dọn dẹp xong rồi hả?]

Thi Hào: [Vâng.]

Lương Tây Kinh: [Cô ấy thế nào rồi?]

Thi Hào: [Trông vẫn còn ổn.]

Lương Tây Kinh: [Em có ngủ được không?]

Thi Hào nghĩ nghĩ một lúc rồi trả lời anh: [Em thấy hơi khó ngủ.]

Một lúc sau Thi Hào nhìn thấy tin nhắn của Lương Tây Kinh: [Hay là anh xuống dưới đây nhé?]

Thi Hào biết anh đang chuẩn bị xuống đây ở cùng cô.

Cô suy nghĩ mấy giây rồi từ chối anh: [Ngày mai còn phải đi làm mà, em cố gắng thì chắc vẫn ngủ được thôi.]

Lương Tây Kinh: [Nếu không ngủ được thì nói với anh một tiếng.]

Thi Hào: [Em biết rồi.]

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thi Hào bỏ điện thoại xuống.

Rèm trong phòng chưa kéo kín, ánh sáng từ sân chiếu xuyên qua cửa sổ.

Buổi tối trời có mưa nên trên bầu trời đêm không có ánh trăng treo lơ lửng trên không.

Thi Hào nhìn chăm chăm vào ánh đèn rực rỡ đó rồi quay đầu nhìn Ôn Ý đang ngủ say ở bên cạnh, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Có lẽ ngày hôm nay xảy ra khá nhiều chuyện, sau khi Thi Hào mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, cô đã mơ thấy rất nhiều thứ.

Khi cô tỉnh lại, căn phòng vẫn tối mịt, cô bỗng chốc cảm thấy hơi lạ lẫm.

Thi Hào ngây người ra mấy giây rồi mới nhận ra rằng mình đang ở phòng khách dưới tầng.

Ôn Ý không còn ở trong phòng nữa, cô dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, vén chăn ra rồi xuống giường.

Lúc đi ra khỏi phòng, cô thấy Ôn Ý đang ngồi ngẩn người trên ghế sofa trong phòng khách.

"Cậu dậy rồi hả?"

Thi Hào đi lại gần rồi vươn tay ra sờ trán cô ấy: "Không sốt chứ?"

Ôn Ý: "... Uống say thì làm sao mà sốt được?"

Thi Hào lườm cô ấy một cái: "Bác sĩ bảo người có sức đề kháng kém sẽ bị sốt."

Ôn Ý mấp má môi nhưng không dám cãi lại.

Thi Hào nhìn quanh một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Lương Tây Kinh bèn hỏi: "Anh ấy đâu rồi?"

Ôn Ý: "Thấy cậu chưa dậy, tổng giám đốc Lương sợ tớ thấy ngại nên bảo tớ nói với cậu là anh ấy đến công ty trước rồi."

Thi Hào ồ một tiếng rồi cup mắt nhìn cô ấy: "Cậu thấy thế nào rồi?"

Sắc mặt Ôn Ý hơi tái, cô ấy gắng gượng nở một nụ cười với cô: "Tớ vẫn ổn, chỉ là dạ dày hơi khó chịu chút thôi."

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Thi Hào đi ra tới trước cửa nhìn ra ngoài, là dì Trần - người chăm sóc chuyện sinh hoạt hàng ngày của Lương Tây Kinh. Nhưng vào những ngày đi làm như này, Lương Tây Kinh rất hiếm khi gọi dì Trần tới để chăm sóc mình.

Căn nhà còn lại của Lương Tây Kinh khá gần công ty nên những lúc Thi Hào không tới tìm anh thì anh thường xuyên ở bên đó.

"Dì Trần ạ." Thi Hào mở cửa ra: "Sao hôm nay dì lại tới đây thế?"

Dì Trần và Thi Hào đã gặp nhau nhiều lần nên bà ấy biết cô với Lương Tây Kinh là người yêu. Bà ấy cười cười rồi bảo Thi Hào: "Tây Kinh gọi điện cho tôi bảo hai đứa có một người bạn uống quá chén, dạ dày chắc là không thoải mái lắm nên kêu tôi tới nấu bữa sáng để mấy đứa làm ấm dạ dày."

Thi Hào hơi ngần người ra, cô không ngờ rằng Lương Tây Kinh lại suy nghĩ chu đáo đến vậy.

Chào hỏi với dì Trần xong, đợi bà ấy đi vào nhà bếp, Ôn Ý mới cảm khái: "Tổng giám đốc Lương càng ngày càng biết cách quan tâm người khác hơn rồi."

Thi Hảo không nói gì.

Cô ngồi xuống bên cạnh Ôn Ý, im lặng một lúc rồi hỏi: "Sao tối qua cậu lại uống nhiều như thế?"

Ôn Ý hơi khựng lại, cô ấy cũng không giấu diếm gì nói: "Tớ mới nhận được một bài phỏng vấn, đối phương thích uống rượu hơn nữa cũng thích mời rượu người khác."

Thi Hảo nhú mày: "Sếp cậu không cản à?"

Nghe đến câu này, Ôn Ý nở một nụ cười cay đắng: "Thư ký Thi của tớ à, không phải ai cũng có thể gặp được một người sếp tốt như Lương Tây Kinh giống cậu và trợ lý Dương đầu."

Lương Tây Kinh nổi tiếng với việc bảo vệ người của mình, cho dù là Thi Hảo hay những nhân viên khác đi tham gia tiệc tối cùng anh thì từ trước đến nay anh đều không cho phép người khác ép nhân viên dưới trướng của mình uống rượu cả.

Họ muốn uống thì uống, không muốn uống thì thôi.

Nghe vậy, Thi Hảo chau mày lại: "Anh ấy thì tốt chỗ nào chứ?"

Ôn Ý: "Trước giờ anh ấy đều không cho nhân viên uống rượu thay mình, cũng không để người khác rót rượu cho nhân viên, thế mà còn không tốt à?"

"... Cái này thì tốt chỗ nào chứ?" Thi Hảo phản bác lại: "Anh ấy chỉ làm chuyện mà một lãnh đạo bình thường nên làm thôi mà."

Cô sửa lại suy nghĩ này của Ôn Ý: "Là vì bây giờ những lãnh đạo không bình thường nhiều quá nên mới khiến bọn mình cảm thấy

Lương Tây Kinh bình thường trở nên khác biệt với họ."

Ôn Ý nghĩ ra, cô ấy cảm thấy Thi Hào nói cũng có lý.

Chẳng qua là vì cô ấy gặp phải quá nhiều những tay cấp trên đều cáng nên mới có suy nghĩ như vậy.

Ăn sáng xong, Thi Hào không yên tâm lắm về Ôn Ý nên kiên quyết đưa cô ấy tới công ty.

Sau khi đưa người đến nơi an toàn, Thi Hào quay về công ty của mình để đi làm.

Mấy ngày sau đó, tình hình của Ôn Ý đã ổn hơn, lúc này Thi Hào mới thấy yên tâm.

...

Chớp mắt, cuối tuần đã đến rồi.

Thứ bảy, Thi Hào cùng Lương Tây Kinh xuất hiện ở sân bay.

Thứ ba tuần sau, Hội nghị thượng đỉnh tài chính tại thành phố Bình sẽ chính thức khai mạc.

Nhưng trước khi hội nghị khai mạc, Lương Tây Kinh còn có lịch trình khác.

Tăng ca cuối tuần thì lương tăng gấp đôi, đi công tác còn có tiền trợ cấp.

Thế nên khi Lương Tây Kinh hỏi Thi Hào cuối tuần có muốn đến thành phố Bình không, cô đã đồng ý ngay tắp lự.

Đến phòng nghỉ VIP, hai người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lương Tây Kinh xem thời sự còn Thi Hào ngồi đọc tài liệu.

Hai người họ đều im lặng và không bị quấy rầy chút nào cả.

Bỗng nhiên, một giọng nói có chút quen thuộc vang lên bên tai.

"Thi Hảo đấy hả?"

Nghe thấy tên mình, Thi Hảo ngẩng đầu lên theo bản năng.

Sau khi nhìn thấy người đứng ở đằng xa kia, Thi Hảo ngây người ra, vẻ mặt có chút ngơ ngác.

Bắt gặp ánh mắt của cô, Dương Văn Tuấn đến gần: "Không nhớ anh là ai à?"

Thi Hảo khựng lại một chút rồi chậm chạp nói: "Dương Văn Tuấn?"

Thấy cô gọi tên mình, Dương Văn Tuấn nở một nụ cười tươi: "Đúng là anh đây."

Anh ấy cúi đầu nhìn Thi Hảo, ngạc nhiên nói: "Không ngờ rằng anh lại có thể gặp em ở đây."

Thi Hảo cũng hơi bất ngờ: "Chẳng phải là anh đang ở nước ngoài hay sao?"

Cô và Dương Văn Tuấn là bạn học cùng trường cấp ba với đại học, Dương Văn Tuấn là đàn anh của cô. Hai người họ quen nhau từ hồi còn học cấp ba.

Khi Dương Văn Tuấn tốt nghiệp đại học, Thi Hảo nghe người ta nói anh ấy ra nước ngoài du học rồi. Sau này, Thi Hảo lại thấy bạn cùng trường nói rằng anh ấy đã lấy được thẻ xanh, đang làm việc ở nước ngoài.

"Anh quay về rồi." Dương Văn Tuấn nở một nụ cười dịu dàng.

Thi Hảo mỉm cười: "Hóa ra là vậy."

Dương Văn Tuấn ừ một tiếng: "Thế còn em thì sao? Vẫn ở thành phố Giang hà?"

Thi Hảo gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, Lương Tây Kinh ngồi ở bên cạnh không có chút cảm giác tồn tại nào bỗng nhiên mở miệng gọi: "Thi Hảo."

Thi Hảo nghiêng đầu qua, lúc này Dương Văn Tuấn mới để ý bên cạnh Thi Hảo còn một người khác đang ngồi.

"Vị này là?" Sau khi nhìn thấy Lương Tây Kinh, vẻ mặt của anh ấy hơi cứng lại.

Thi Hảo: "... Đây là sếp em, Lương Tây Kinh."

Dương Văn Tuấn đã từng nghe nói đến tên của Lương Tây Kinh, anh ấy giơ tay ra rồi tự mình giới thiệu: "Tổng giám đốc Lương, tôi ngưỡng mộ anh đã lâu rồi. Tôi là Dương Văn Tuấn, bạn cùng trường của Thi Hảo."

Lương Tây Kinh ngược mắt, lạnh lùng nói: "Chào anh."

Hai người bắt tay đầy nhanh gọn và khách sáo rồi nhanh chóng tách ra.

Sau khi thu tay về, Lương Tây Kinh nhìn Thi Hảo: "Tôi khát rồi."

Thi Hảo: "... Tổng giám đốc Lương muốn uống cà phê hay là nước suối ạ?"

Lương Tây Kinh: "Nước suối đi."

Thi Hảo gật đầu: "Anh chờ một chút."

Thi Hảo phải đi lấy nước, Dương Văn Tuấn đặt hành lý của mình lên chiếc ghế trống còn lại bên cạnh ghế của Thi Hảo rồi cùng cô đi

tới nhà ăn trong phòng nghỉ.

Nhìn bóng lưng người đi trước người đi sau của họ, Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười.

Thi Hảo không ngờ rằng mình lại gặp Dương Văn Tuấn ở sân bay.

Mà trùng hợp hơn nữa là họ ngồi cùng một chuyến bay đến thành phố Bình, lại còn ở cùng một khách sạn.

Nghe hai người bên cạnh nói chuyện không ngừng nghỉ, Lương Tây Kinh lôi điện thoại ra ấn ấn.

Màn hình điện thoại sáng lên, Thi Hảo nói với Dương Văn Tuấn một tiếng rồi mới mở ra.

Lương Tây Kinh: [Thư ký Thi.]

Đọc được tin nhắn này, Thi Hảo cũng không thèm nhìn Lương Tây Kinh. Cô nhướn mày rồi trả lời: [Tổng giám đốc Lương muốn căn dặn gì ạ?]

Lương Tây Kinh: [Sao anh ta nói lảm thế?]

Thi Hảo nhin cười: [Tổng giám đốc Lương à, anh không thể chỉ vì mình ít nói mà không cho người khác nói chuyện được đâu.]

Lương Tây Kinh: [...]

Anh cảm thấy Thi Hảo cố tình làm vậy.

Thi Hảo: [?]

Lương Tây Kinh: [Đây là thành phố Bình chứ không phải thành phố Giang.]

Thi Hảo: [... Thì sao?]

Lương Tây Kinh: [Hai người cứ tiếp tục đi.]

Quái lạ, Thi Hảo bỗng cảm nhận được chút uy hiếp từ trong những con chữ không đầu không đuôi của anh.

Thi Hảo không phải là một người thích bị uy hiếp, bản thân cô có những cảm xúc nổi loạn rất mãnh liệt. Nhưng lần này cô chấp nhận bị Lương Tây Kinh uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo bật cười.

Chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của cô, Dương Văn Tuấn hỏi: "Em cười gì thế?"

Thi Hảo hơi khựng lại rồi đáp: "Không có gì đâu, bạn em kể cho em một câu chuyện thú vị thôi mà."

Dương Văn Tuấn gật đầu, thấy cô cầm điện thoại thì chủ động hỏi: "Có tiện thêm WeChat không em? Anh về nước chưa được bao lâu nên chưa có nhiều cách thức liên lạc của mấy người bạn cũ."

Anh ấy đã nói đến nước này rồi nên Thi Hảo không thể nào từ chối được.

Cô nhấn mở mã QR: "Được ạ."

Nói chuyện thêm một lúc nữa thì đến giờ họ phải lên máy bay.

Lương Tây Kinh đứng dậy đi ra ngoài, Thi Hảo đi theo. Nhìn thấy cô đẩy hành lý, Dương Văn Tuấn đưa tay về phía cô: "Để anh đẩy nhé?"

Thi Hảo liếc nhìn cái người đang dần thả chậm bước chân lại, cô nhíu mày đáp: "Không cần đâu, hành lý của em không nặng lắm."

Bị cô từ chối nhưng Dương Văn Tuấn cũng không thấy ngại.

Đến khoang dành cho hạng thương gia, chỗ ngồi của Thi Hào và Lương Tây Kinh được xếp cạnh nhau.

Mà chỗ của Dương Văn Tuấn chỉ cách Thi Hào một lối đi.

Xếp hành lý xong, Thi Hào định ngồi xuống nghỉ ngơi thì Lương Tây Kinh nói: "Em ngồi bên cạnh cửa sổ đi."

Thi Hào: "?"

Cô ngây ra rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt của hai người va vào nhau.

Thi Hào bất giác kìm nén không để khóe miệng của mình cong lên: "Vâng, tổng giám đốc Lương."

"..."

Đổi chỗ ngồi xong, hai người ngồi xuống.

Khoảng cách vị trí của hạng thương gia không xa lắm, nhân lúc tiếp viên hàng không đang hỏi Dương Văn Tuấn cần uống gì thì cô nghiêng đầu thì thầm với Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương hôm nay có hơi nhỏ nhen đấy."

Hơi thở ấm áp phả vào tai, Lương Tây Kinh nhìn cô đầy cảnh cáo, thì thầm nhắc nhở: "Món nợ của em còn chưa trả đâu đấy."

"..." Thi Hào ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại: "Ban nãy em chưa nói gì đâu nhé."

Lương Tây Kinh hừ lạnh.

...

Sự yên lặng kéo dài suốt hai tiếng, cuối cùng họ cũng đến thành phố Bình.

Lúc hạ cánh, tài xế được Lương Tây Kinh sắp xếp đã tới rồi.

Vừa ngồi lên xe, Thi Hào đã nhận được tin nhắn của Dương Văn Tuấn: "Thi Hào, hai người đã đi rồi hả?"

Anh ấy vừa mở máy lên thì có nghe một cuộc điện thoại, mới không để ý một chút mà đã không thấy bóng dáng của Thi Hào đâu.

Thi Hào: [Vâng, tài xế tới rồi ạ.]

Dương Văn Tuấn: [Thế khi nào em rảnh thì gặp nhau vậy.]

Thi Hào đang định trả lời lại thì người đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh bỗng cười lạnh.

Thi Hào: "..."

"Thư ký Thi." Lương Tây Kinh gọi tên cô, đang định nói thì tiếng chuông điện cắt ngang giọng của anh.

Lương Tây Kinh nhíu mày, khi nhìn thấy cuộc gọi đến thì vờ mặt dịu lại: "Alo, tổng giám đốc Từ."

Sau khi cúp máy, Lương Tây Kinh nghiêng đầu.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Thi Hào lấy điện thoại ra: [Chút nữa anh phải tham gia tiệc tối à?]

Ban nãy cô nghe loáng thoáng được mấy câu.

Lương Tây Kinh cụp mắt: [Ừ, em cứ ở khách sạn nghỉ ngơi đi, nếu như muốn đi ra ngoài thì cứ gọi điện cho tài xế.]

Thi Hào: [Em biết rồi.]

Vì trên xe có người nên hai người cũng không nói chuyện với nhau quá nhiều.

Sau khi đến khách sạn, check-in xong xuôi, Lương Tây Kinh vào phòng thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Sau khi anh đi khỏi, Thi Hảo mới treo đồng quần áo bị hằn nếp gấp trong hành lý vào tủ rồi gọi nhân viên phục vụ ở khách sạn tới là ủi.

Là xong đồng quần áo sẽ mặc tham dự Hội nghị thượng đỉnh tài chính, Thi Hảo thay quần áo rồi leo lên giường nằm nghỉ.

Vì đã ăn ở trên máy bay rồi nên lúc này cô không thấy đói.

Nằm trên giường đọc tài liệu về Hội nghị thượng đỉnh tài chính được một lúc, Thi Hảo cảm thấy mí mắt mình càng ngày càng nặng.

Bất giác cô đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, điện thoại hiện lên mấy cuộc gọi nhỡ của Lương Tây Kinh.

Phòng của cô và Lương Tây Kinh ở khác tầng, phòng cô ở là phòng hạng sang thông thường, còn phòng Lương Tây Kinh là phòng căn hộ Penthouse.

Nhìn thời gian, Thi Hảo gọi lại cho anh.

Đầu bên kia đã nhắc máy rất nhanh: "Ngủ dậy rồi hử?"

Cô không nhắc máy, Lương Tây Kinh đại khái cũng có thể đoán được cô đang ngủ.

Thi Hảo nằm ì trên giường, vì vừa ngủ dậy nên giọng nói có hơi khàn: "Alo, anh về rồi hả?"

"Không." Lúc này Lương Tây Kinh đang ở sân golf, anh liếc về phía mấy người đang ở đằng xa, lạnh nhạt nói: "Anh đang ở sân bóng."

Thi Hảo hiểu ra: "Tối nay còn phải tiếp khách nữa à?"

Lương Tây Kinh đáp lại: "Trưa nay em ăn gì thế?"

Thi Hảo: "...Em không đói nên không ăn gì cả, chút nữa em ra ngoài xem sao."

Nghe vậy, Lương Tây Kinh nhú mày.

Anh im lặng vài giây rồi dặn dò: "Chú ý an toàn đấy."

Cúp máy xong, Tần Yến đi tới.

"Cậu gọi điện cho Thi Hảo đấy hả?"

Lương Tây Kinh nhận lấy điều thuốc anh ấy đưa tới nhưng không châm lửa: "Cô ấy đang ở khách sạn."

Tần Yến cạ lời liếc anh: "Cô ấy cũng đâu có phải trẻ con đâu, cô ấy là thư ký tài giỏi của cậu cơ mà, cậu lo lắng quá làm gì?"

Lương Tây Kinh không phải là lo lắng cho Thi Hảo, anh chỉ đơn thuần không muốn Thi Hảo ở một mình trong khách sạn lạ lẫm thôi.

Trầm ngâm một lúc, ánh mắt Tần Yến nhìn về phía người đang đi về phía họ, thì thầm: "Tiền Nhạc tới rồi kìa, không lẽ ông ta tới tìm cậu tính sổ đó chứ?"

Tiền Nhạc là ba của Tiền Tĩnh Hà.

Lương Tây Kinh muốn mở rộng thị trường ở thành phố Bình thì không tránh khỏi việc giao lưu với Tiền Nhạc.

Mấy tháng trước khi Lương Tây Kinh tới thành phố Bình, Tiền Nhạc còn giúp anh một chuyện.

Sau này Tiền Tĩnh Hà đến thành phố Giang, Tiền Nhạc còn đặc biệt gọi điện tới nhờ anh trông nom cô ta hộ.

Món nợ tình người không thể không trả được, cũng chính vì thế mà Lương Tây Kinh mới đồng ý mời Tiền Tĩnh Hà ăn cơm.

Trong lúc hai người họ nói chuyện thì Tiền Nhạc đã đi tới đây.

"Tổng giám đốc Lương." Ông ta mở lời trước.

Lương Tây Kinh ngược mắt lên: "Tổng giám đốc Tiền."

Hai người nói chuyện rất khách sáo, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Tần Yến ngồi nghe ở bên cạnh cũng có thể cảm nhận được mùi khói thuốc vô hình. Anh ấy đoán Tiền Nhạc đã biết chuyện Lương Tây Kinh đối xử với Tiền Tĩnh Hà không được khách sáo cho lắm rồi.

Thế nhưng cũng không đến nỗi vậy.

...

Bên này, Thi Hào nói chuyện với Lương Tây Kinh vài câu xong thì bỏ điện thoại xuống, rời khỏi giường đi đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi, cô trang điểm nhẹ rồi chuẩn bị ra ngoài tìm đồ ăn.

Thời tiết ở thành phố Bình khá đẹp, Thi Hào thay một bộ váy ít có cơ hội mặc đi ra ngoài.

Đi ra khỏi khách sạn để tắm nắng, Thi Hào cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô rất thích chuyển công tác như thế này.

Ăn tạm một ít đồ xong, Thi Hào bắt xe tới con phố khá náo nhiệt ở thành phố Bình để đi dạo.

Ngày kia có lẽ cô sẽ bắt đầu bận tối tăm mặt mũi, thế nên nhân lúc rảnh rỗi cô phải du ngoạn ở thành phố Bình cho thật đã rồi mua ít quà

cho đám On Ý.

Màn đêm buông xuống, Thi Hảo đi dạo phố đến tận chín giờ mới chậm rãi quay về khách sạn.

Cô không ngờ rằng lại có thể gặp Dương Văn Tuấn ở sảnh khách sạn.

Dương Văn Tuấn nhìn thấy Thi Hảo, trong ánh mắt hiện lên một chút ngạc nhiên.

Hồi cấp ba anh ấy đã biết Thi Hảo rất xinh xắn nhưng không ngờ rằng đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà bây giờ cô còn đẹp hơn hồi đó rất nhiều.

"Trùng hợp quá nhỉ?" Dương Văn Tuấn mở lời: "Em vừa đi dạo phố à?"

Thi Hảo cười cười: "Vâng, sắp em có việc, em cũng rảnh nên đi dạo một chút."

Dương Văn Tuấn: "Thế cũng tốt đấy."

Thi Hảo ừ một tiếng.

Hai người lần lượt đi vào thang máy, Dương Văn Tuấn đang định hỏi Thi Hảo ở phòng nào thì Thi Hảo đã nhìn thấy người đang đi về đằng này.

Mắt cô sáng lên, vội vàng nhấn nút mở thang máy, chờ Lương Tây Kinh và Tần Yến đi lại gần.

"Chào thư ký Thi." Tần Yến đã nhìn thấy cô từ lúc nãy.

Thi Hảo: "Tổng giám đốc Lương, tổng giám đốc Tần."

Tần Yến nhìn mấy chiếc túi đặt bên cạnh chân cô: "Vừa đi dạo phố hả?"

Thi Hảo: "... Vâng."

Tần Yến nhướn mày rồi nhìn về phía Dương Văn Tuấn vừa nói chuyện với Thi Hảo lúc nãy: "Cô đi một mình à?"

Thi Hảo trả lời lại.

Nói xong, cô len lét nhìn sang người đứng bên cạnh nãy giờ chưa nói câu nào.

Mặt Lương Tây Kinh có hơi đỏ, có vẻ như là đã uống khá nhiều rượu.

Một lúc sau, thang máy đã đến tầng mà Dương Văn Tuấn ở.

Anh ấy đi ra ngoài rồi chào tạm biệt Thi Hảo.

Người vừa đi khỏi, cửa thang máy tự động đóng lại.

Trong thang máy im lìm, ba người không có một ai nói gì cả.

Mấy giây sau, Tần Yến phá vỡ không gian yên tĩnh này: "Tôi muốn hỏi..."

Anh ấy vừa cất tiếng, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đều quay sang nhìn.

Tần Yến rất biết ý: "Có cần tôi đi ra ngoài không?"

"..."

Lương Tây Kinh và Thi Hảo còn chưa kịp trả lời thì tiếng thang máy đã vang lên.

Lần này thang máy đã đi đến tầng Thi Hảo ở.

Bước chân Thi Hảo hơi khựng lại, cô nhìn đồng tử bên cạnh chân mình rồi xách lên, nói: "Tổng giám đốc Tần, tổng giám đốc Lương, tôi

về phòng trước đây."

Đợi cô đi ra khỏi thang máy, Tần Yến nghiêng đầu: "... Sao cậu không chặn thư ký Thi lại thế?"

Đầu Lương Tây Kinh hơi biêng biêng, anh giơ tay lên day day phần ấn đường: "Sao cậu còn chưa đi đi?"

"..." Tần Yến cứng họng, anh ấy trả lời: "Vậy xin hỏi ban nãy cậu thật sự mong là tôi ra ngoài trước hả?"

Lương Tây Kinh không trả lời nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Tần Yến tức giận nhìn anh một cái: "Tôi không ngờ cậu lại trọng sắc khinh bạn như thế."

Lương Tây Kinh: "Ờ."

Tần Yến chửi anh mấy câu, sau khi cửa thang máy mở ra lần nữa thì nhanh chóng đi ra ngoài.

Đi ra ngoài xong anh ấy còn tiện thể nói với lại: "Cậu yên tâm đi, cho dù tối nay cậu và thư ký Thi có gây động tĩnh lớn đến cỡ nào thì tôi cũng sẽ giả vờ không nghe thấy."

Lương Tây Kinh không thèm để ý mấy câu nói vớ vẩn của anh ấy.

Anh đi về phòng, vừa đi vừa nhắn tin cho Thi Hảo: [Em lên đây hay để anh xuống đó?]

Chương 18: Hôm nay em rất nhạy cảm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm tối mịt mù, cuộc sống về đêm ở thành phố Bình rất sôi động. Mười một giờ đêm mà thành phố vẫn cứ đèn hoa rực rỡ, ồn ào, náo nhiệt.

Lúc lên lút lên lên lầu, Thi Hào còn có thể mơ hồ nghe thấy những tiếng ồn ào từ bên ngoài khách sạn truyền đến.

Lương Tây Kinh sống ở tầng trên cùng nên nếu không có thể thì vốn dĩ sẽ không thể lên được.

Thi Hào là thư ký của anh. Lúc hai người làm thủ tục nhận phòng, Thi Hào đã cầm lấy chiếc thẻ để đi lên phòng anh.

Từ tầng mười hai đi thẳng lên, Thi Hào nhìn chăm chăm vào con số hiển thị số tầng bên trong thang máy.

Sự thay đổi của mỗi một con số kia giống y hệt như nhịp tim lúc đang vận động. Con số cứ nhảy lên từng chút, từng chút một khiến tim cô đập dồn dập.

Tiếng ding đoong vang lên, Thi Hào ngược mắt nhìn cửa thang máy đang từ từ mở ra.

Cô ngừng lại một chút, đang định đi ra ngoài thì lại nhìn thấy người đang đứng ngược sáng ở cách đó không xa. Có lẽ anh đã tắm rửa xong rồi nên lúc này đang mặc một bộ quần áo mặc ở nhà trông rất thoải mái. Dáng người anh cường tráng, cao lớn.

Nghe thấy tiếng động, anh liếc mắt nhìn về phía Thi Hào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau mấy giây, sau đó Thi Hào bước ra ngoài, tim cô đập nhanh hơn một chút: “Sao anh lại ra ngoài này?”

Mặc dù sẽ chẳng có ai lên tầng trên cùng nhưng hành lang vẫn có camera giám sát.

Lỡ như một ngày nào đó camera giám sát bị lộ ra thì mối quan hệ của hai người bọn họ sẽ không thể che giấu được nữa.

Lương Tây Kinh nheo mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt trắng trẻo của cô rồi nói với giọng điệu bình tĩnh: “Anh đang tính toán tốc độ vận hành của thang máy.”

“?”

Thi Hảo hơi sửng người lại một chút rồi mới nghĩ ra những lời anh đang nói có nghĩa là gì. Cô khó hiểu mà nói: “... Cũng vẫn còn sớm mà.”

Cô không hề nấn ná quá lâu ở tầng dưới.

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn cô đầy ẩn ý nhưng anh cũng chẳng nói gì.

Thi Hảo sờ sờ lên chóp mũi rồi thúc giục anh: “Đi thôi.”

“...”

Có thể là vì đã biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra, cũng có thể là vì ở một thành phố xa lạ, trong một nơi ngập tràn không khí ám muội như khách sạn thế này.

Cho nên lúc đi theo Lương Tây Kinh vào phòng, Thi Hảo cực kỳ căng thẳng.

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung, người bên cạnh đột nhiên lại khe khẽ cười thành tiếng.

Thi Hảo cảm thấy khó hiểu. Cô mượn ánh sáng ấm áp của hành lang mà nhìn anh: “Anh cười gì thế?”

Lương Tây Kinh nắm lấy tay Thi Hảo rồi gãi nhẹ vào lòng bàn tay cô: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo: “Hả?”

Lương Tây Kinh rủ mắt xuống, trong đôi mắt của anh hiện rõ nét cười: “Căng thẳng thế này cơ à?”

Anh cảm nhận được một lớp mồ hôi mỏng ở trong lòng bàn tay Thi Hảo.

“...”

Thi Hảo hơi xấu hổ. Cô không muốn thừa nhận là bản thân mình nhát gan như vậy cho lắm: “Do em thấy nóng thôi chứ không phải là căng thẳng.”

Cô còn cố ý nhấn mạnh rằng vốn dĩ nhiệt độ ở thành phố Bình cao hơn một chút so với nhiệt độ ở thành phố Giang.

Lương Tây Kinh mím môi, bày ra dáng vẻ không tin: “Thế à?”

Thi Hảo đang định trả lời lại thì anh đã mở cánh cửa không đóng chặt ra trước, sau đó nghiêng người để cô đi vào.

Thi Hảo đi vào, vừa nhìn một cái đã thấy trong phòng khách có cái cửa sổ sát đất to dùng đập vào mắt.

Hai mắt cô sáng rực lên, đang chuẩn bị chạy đến thưởng thức cảnh đêm tuyệt đẹp của thành phố Bình thì phía sau lưng cô vang lên tiếng khoá cửa.

Một giây sau, Thi Hảo bị người ta nhấc bổng lên.

Tuy đã có sự chuẩn bị về mặt tinh thần nhưng cô vẫn không khỏi kêu lên một tiếng, tay cô cũng vô thức vòng qua cổ người trước mặt để bản thân mình không bị ngã xuống.

Vốn dĩ đèn trong phòng còn chưa tắt, vừa sáng sủa lại vừa ấm áp.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần. Trong không gian yên tĩnh còn có thể nghe thấy nhịp tim đập vừa dồn dập vừa mạnh mẽ của đối phương.

Thi Hảo ngược mắt nhìn Lương Tây Kinh. Ánh mắt anh đang sụp xuống, trong con ngươi sâu thẳm lại đen như mực của anh còn đang phản chiếu bóng dáng của chính mình.

Ánh mắt anh quá nóng bỏng và trần trụi khiến Thi Hảo sinh ra loại cảm giác như thể bản thân đang khoả thân mà đứng trước mặt anh, bị anh nhìn sạch sành sanh.

Nghĩ đến đây, môi cô mấp máy, muốn nói gì đó.

Lời vừa nói đến bên môi, Lương Tây Kinh đã cúi đầu xuống, âu yếm cọ cọ lên chóp mũi của cô rồi hôn lên môi cô.

Môi lưỡi hai người quấn chặt lấy nhau, không nỡ tách rời.

Trên những ô cửa sổ lớn cao từ trần đến sàn nhà, hình ảnh triền miên về những nụ hôn của họ được phản chiếu.

Thi Hảo muốn ra nhìn cảnh đêm của thành phố Bình, Lương Tây Kinh vừa hôn vừa ôm cô ra.

Từ cửa chính đến cửa sổ, hai người bọn họ luôn dán sát vào nhau, không hề tách rời.

Lúc đi lên Thi Hảo mặc một chiếc váy hai dây bằng sa tanh màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo len dệt kim.

Chiếc áo len bị ném lên trên ghế sofa trong phòng khách, lủng lẳng tựa như muốn rơi xuống. Chiếc váy màu trắng thì theo bước

chân bọn họ đến bên cửa sổ rồi cuối cùng cũng bị cởi xuống bên chân.

...

Lương Tây Kinh đã hoàn thành tâm nguyện ngắm cảnh đêm của Thi Hảo. Thi Hảo nằm nhoài bên cửa sổ sát sàn. Cơ thể cô căng chặt, sau lưng cô là một đường cong hoàn hảo, vừa trắng trẻo lại vừa xinh đẹp.

Sau tai cô có cảm giác ẩm ướt, cô thờ dốc, trước mắt cô như có hàng vạn ánh đèn sáng như sao nhấp nháy trải dài.

Còn chưa kịp nhìn thấy cảnh này, Lương Tây Kinh đã cắn nhẹ lên vành tai của cô rồi gọi cô bằng giọng khàn khàn: “Hảo Hảo.”

Anh dỗ dành cô: “Đừng tự cắn mình.”

“...”

Thi Hảo quay đầu lại, những tiếng nước nở bị Lương Tây Kinh nuốt xuống hết. Cơ thể cô bị anh lấp đầy. Trên mặt kính có dấu tay in lên rõ ràng.

Không bao lâu sau, Thi Hảo bị nóng đến nổi toát mồ hôi.

Làn da của cô trở nên dính dính, nhớp nháp. Cô không phân biệt rõ được đó là mồ hôi là của chính mình hay là của Lương Tây Kinh để lại nữa.

Lúc mọi việc kết thúc, Thi Hảo cuộn tròn người ở trên giường không buồn động đậy.

Lương Tây Kinh bế cô vào phòng tắm để tẩy rửa sơ qua rồi đưa cô sang một căn phòng sạch sẽ khác để ngủ.

Vừa chạm vào giường là mí mắt Thi Hảo bắt đầu díp vào nhau.

Thế nhưng Lương Tây Kinh lại chưa muốn để cho cô ngủ.

Lương Tây Kinh vén chăn ra, lên giường rồi ôm cô vào lòng sau đó nhẹ nhàng hôn cô: “Thi Hào.”

Thi Hào không muốn để ý đến anh.

Cô nhấc tay đẩy mặt anh ra, từ chối nụ hôn của anh: “... Anh còn chưa đủ hay sao?”

Bọn họ đã rất lâu, rất lâu không làm chuyện phóng túng như thế này rồi.

Lương Tây Kinh đón nhận ánh mắt oán giận của cô, từ trong cổ họng anh bật ra tiếng cười: “Gì cơ?”

Thi Hào: “Biết rồi còn hỏi.”

“...” Lương Tây Kinh sửng lại một chút, gõ nhẹ lên chóp mũi của cô rồi nói bằng giọng trầm khàn: “Là lỗi của em đấy.”

Nghe thấy thế, Thi Hào mở lớn đôi mắt lên nhìn anh chăm chăm như thể đang chất vấn. Anh được đăng chân lên đăng đầu rồi mà vẫn có thể trách cô hay sao?

Lương Tây Kinh biết cô đang nghĩ gì nên ngừng lại một chút rồi nói: “Hôm nay em rất nhạy cảm.”

Trong nháy mắt, Thi Hào nghĩ tới phản ứng của mình khi được anh ôm đến bên cửa sổ to đến sát sàn.

Ngay lập tức, nhiệt độ nóng hừng hực vừa mới hạ xuống trong cơ thể cô lại dâng lên: “Anh...”

Thi Hào cố kìm nén nhưng không nhịn được bèn đá cho Lương Tây Kinh một phát dưới chân.

Anh làm như thế thì cô có thể không nhạy cảm hay sao?! Cô sắp bị dọa sợ đến chết khiếp rồi ấy chứ!

Lương Tây Kinh bị đau nhưng cũng không nổi giận. Trong mắt anh ẩn chứa nét cười. Anh càng ôm cô chặt hơn một chút rồi không hề vòng vo mà nói thẳng: “Hôm nay anh mới biết rằng thì ra thư ký Thi của chúng ta lại thích những thứ kích thích.”

Bị Lương Tây Kinh nói đến nỗi thẹn quá hoá giận, Thi Hào nói: “Im miệng. Không cho anh nói nữa.”

Cô đưa tay lên bịt miệng Lương Tây Kinh lại.

Vừa chạm vào đã cảm nhận được sự ướt át trong lòng bàn tay truyền đến.

“...”

Thi Hào lập tức rút tay lại. Vành tai cô đỏ bừng lên: “Anh là cái đồ biến thái đấy à?”

Nghe thấy thế, Lương Tây Kinh hơi nhướn lông mày: “Hôn lòng bàn tay em thôi mà là biến thái sao?”

Thi Hào không nói lên lời.

Lương Tây Kinh nhìn cô, tầm nhìn dịch chuyển xuống phía dưới: “Anh hôn...”

“Anh còn nói nữa là em đi xuống đấy!” Thi Hào hung dữ dọa dẫm anh. Cô không muốn nghe thấy những lời nhận xét khiến người ta xấu hổ, ngượng ngùng đó của anh trong lúc tỉnh táo.

Lương Tây Kinh biết rằng cô cả thẹn, cũng biết rằng nếu còn tiếp tục nói nữa thì Thi Hào có thể sẽ xuống bên dưới ngủ thật.

Nghĩ đến đây, anh cố nhẫn nhịn mà đồng ý: “Được rồi, hôm nào em muốn nghe thì anh nói sau vậy.”

Thi Hào: “...”

Cô tin chắc là sẽ không bao giờ có cái ngày mà mình muốn nghe anh nói những lời này.

Hai người dịu dàng ôm ấp nhau một lúc, Thi Hào bị những lời nói vừa rồi của Lương Tây Kinh kích thích đến mức tỉnh táo lại đôi chút.

Sau một hồi im lặng, cô hỏi: “Bữa tiệc xã giao hôm nay thế nào?”

Lương Tây Kinh nhìn cô: “Chẳng ra làm sao cả.”

Thi Hào: “... Lúc tối có phải là anh giả vờ say không thế?”

Ban nãy, lúc “làm việc”, cô đã cảm nhận được là Lương Tây Kinh không uống nhiều rượu lắm.

Lương Tây Kinh: “Không phải.”

Trên mặt Thi Hào hiện rõ vẻ không tin. Đàn ông uống nhiều thì sẽ không được, mà biểu hiện suốt buổi tối hôm nay của Lương Tây Kinh lại chỉ giống như uống chút rượu làm tăng thêm hứng thú mà thôi.

Lương Tây Kinh mỉm cười, nhéo nhéo khuôn mặt Thi Hào giải thích: “Nhà hàng ăn uống tối nay, là của nhà họ Tần.”

Thi Hào đã hiểu.

Có Tần Yến ở đó thì nói không chừng, hai người đã bảo người phục vụ đổi rượu được đưa đến cho bọn họ thành thứ khác từ lâu rồi.

Lương Tây Kinh nhìn vẻ mặt bừng tỉnh, ngộ ra của cô rồi cúi đầu nói: “Em còn muốn hỏi gì nữa nào?”

Thi Hào hỏi: “Có coi là làm thêm giờ không?”

“...”

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn cô, ý tứ rất rõ ràng.

Thi Hào ngẫm hiểu trong lòng bèn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không coi là làm thêm giờ thì em không hỏi nữa, để đến ngày mai, lúc được trả tiền làm thêm giờ thì hỏi sau vậy.”

Cô sẽ không làm việc không công cho Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh bị những lời nói của cô chọc tức đến phì cười: “Ngày mai hỏi thì điều mà em nghe được là câu trả lời chính thức.”

Thi Hào ồ lên một tiếng rồi nhìn anh chăm chăm: “Vậy nếu bây giờ em hỏi thì anh có thể nói hết tất cả kế hoạch của anh cho em biết không?”

Lương Tây Kinh nheo mắt: “Em muốn biết lắm à?”

“Muốn chứ.” Thi Hào thẳng thắn nói: “Nhớ đâu có người hỏi em kế hoạch tiếp theo của tổng giám đốc Lương là gì thì không phải là em còn có thể kiếm được một món tiền lớn hay sao?”

Thi Hào đã nhận được rất nhiều lời mời từ các đối thủ của Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh ghen lời.

Anh nhìn dáng vẻ đắc ý của Thi Hào rồi vươn tay ra nhéo nhéo lên má cô: “Lợi dụng kế hoạch của anh để kiếm tiền đấy à?”

Thi Hào chớp chớp mắt hỏi anh: “Có được không?”

“Được.” Lương Tây Kinh nói chuyện bằng giọng điệu rất dễ chịu: “Nhớ chia cho anh một nửa đấy nhé.”

Thi Hào: “Không được.”

Lương Tây Kinh: “Nhiều quá rồi à?”

Thi Hào: “... Ừm.”

Lương Tây Kinh mỉm cười, ra vẻ ham học hỏi, hỏi cô bằng giọng điệu thương lượng: “Vậy bao nhiêu thì được?”

Thi Hào ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Một chín đi.”

Lương Tây Kinh cạn lời với tỷ lệ ăn chia này: “Quá ít rồi.”

Thi Hào cũng chẳng thêm nể nang anh chút nào. Cô ăn ngay nói thật: “Có thể chia cho anh là đã tốt lắm rồi đấy.”

“...”

Hai người nói linh tinh một lúc thì Thi Hào bắt đầu ngáp.

Lương Tây Kinh không trêu chọc cô nữa mà đưa tay lên xoa xoa mái tóc mềm mại của cô rồi nói khe khẽ: “Ngủ đi em.”

Thi Hào ậm ừ một tiếng rồi tìm tư thế thoải mái trong lòng anh: “Chúc anh ngủ ngon!”

Lương Tây Kinh: “Chúc em ngủ ngon!”

-

Sau mỗi lần vận động, chất lượng giấc ngủ của Thi Hào đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Cô ngủ liền một mạch đến tận mười giờ sáng. Lúc Thi Hào tỉnh dậy, Lương Tây Kinh đã không còn ở trong phòng nữa rồi.

Rèm cửa được kéo kín bưng, ánh sáng từ bên ngoài không lọt vào được chút nào.

Nếu không phải là đã xem đồng hồ thì Thi Hào sẽ tưởng lúc này đang là ban đêm.

Chần chừ ở trên giường một lúc, Thi Hào rời khỏi giường đi đánh răng rửa mặt.

Đánh răng rửa mặt xong, cô thấy có tin nhắn của Lương Tây Kinh gửi đến, hỏi cô đã ngủ dậy hay chưa.

Thi Hào: [Em vừa mới dậy. Anh đang ở đâu thế?]

Lương Tây Kinh: [Anh ở phòng tập thể dục với Tần Yến.]

Thi Hào: [... Ồ, vậy em quay về phòng em một chuyến trước nhé.]

Nói chuyện với Lương Tây Kinh xong, Thi Hào xuống lầu với tâm trạng chột dạ như đi ăn trộm.

Thật may mắn là suốt dọc đường đi không gặp phải ai nên Thi Hào đã trở về phòng mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Sau khi thay quần áo và trang điểm xong, Thi Hào nhận được cuộc điện thoại của Lương Tây Kinh, hóa ra anh tranh thủ thời gian gọi đến cho cô. Bên tai cô truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp của Lương Tây Kinh.

Vì quá bất ngờ đến nỗi không kịp cảnh giác nên tai Thi Hào bị “tấn công” đến mức tê dại.

“Em có đói không?” Vừa mới vận động xong nên hô hấp của Lương Tây Kinh còn khá nặng nề.

Nghe thấy những lời này, Thi Hào nín thở rồi vô thức mím môi: “Các anh tập xong rồi à?”

Lương Tây Kinh ừm một tiếng: “Em muốn ăn gì?”

Thi Hào: “... Em ăn gì cũng được, ăn cơm trưa luôn đi.”

Lương Tây Kinh: “Ăn ở khách sạn, ăn cùng Tần Yến được không?”

Thi Hào không có ý kiến gì.

Có Tần Yến ở đó thì việc cô và Lương Tây Kinh ăn cơm cùng nhau sẽ không khiến cho người ta nảy sinh ra những suy đoán không cần thiết.

Thu dọn xong xuôi, Thi Hào đi đến nhà hàng trước.

Khách sạn mà mấy người bạn Thi Hào ở nổi tiếng với nhà hàng có hương vị thơm ngon, đồng thời, đây cũng là khách sạn duy nhất được người ta gọi là khách sạn năm sao toàn diện.

Trước đây, khi đi công tác cùng Lương Tây Kinh, Thi Hào đã từng ở đây rồi nên đối với nơi này, cô không còn cảm thấy xa lạ nữa.

Thi Hào tìm một chỗ ngồi xuống rồi gọi nhân viên phục vụ đến để gọi món.

Thi Hào đã làm thư ký của Lương Tây Kinh lâu rồi nên cô hiểu rõ về khẩu vị của anh và khẩu vị của những người như Tần Yến.

Cô vừa gọi xong mấy món ăn mất nhiều thời gian chuẩn bị, quy trình rườm rà thì Lương Tây Kinh đã xuất hiện trước cửa nhà hàng.

Ngay khi anh xuất hiện, những vị khách ở các bàn khác trong nhà hàng đều lần lượt đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Thi Hào cũng không ngoại lệ.

Có thể là vì ban ngày không có tiệc xã giao nên hôm nay Lương Tây Kinh ăn mặc vô cùng bình thường. Phía trên, anh mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu, phía dưới là quần jean tối màu. Những thứ đó khiến Lương Tây Kinh trở nên sắc sảo và bảnh bao, có chút không phù hợp với độ tuổi thật của anh.

Thi Hào rất ít khi thấy anh ăn mặc như thế này nên trong một khoảng thời gian, cô không thể dời mắt đi chỗ khác được.

Mãi cho đến khi Lương Tây Kinh đi đến gần cô, ánh nhìn hơi sụp xuống thì cô mới có thể hoàn hồn lại được: “Tổng giám đốc Lương.”

Ở bên ngoài, làm việc phải đến nơi đến chốn.

Lương Tây Kinh: “Chào buổi sáng thư ký Thi!”

Thi Hào: “... Chào buổi sáng.”

Hai người ngồi xuống đối diện với nhau, trông rất dè dặt chứ không hề có dáng vẻ thân quen.

Đột nhiên, màn hình mà Thi Hào đặt trên bàn sáng lên.

Lương Tây Kinh: [Ban nãy em đang nghĩ gì thế?]

Thi Hào: [... Ngây người ra đó.]

Cô không thể nói là cô nhìn anh, nhìn đến ngây người ra được.

Lương Tây Kinh: [... Lát nữa em có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?]

Thi Hào sững sốt. Cô không ngờ anh lại đưa ra lời đề nghị như vậy.

Cảm giác được ánh nhìn của người ngồi đối diện đang rơi lên người mình, Thi Hào trả lời: [Ngày mai hội nghị thượng đỉnh tài chính sẽ khai mạc, em muốn đến địa điểm tổ chức xem xét trước.]

Đúng lý ra mà nói thì không cần phải đi.

Thế nhưng Thi Hào đã đến đây trước rồi, cô cũng không muốn cầm tiền làm thêm giờ của công ty mà chẳng làm gì cả. Cô định đi

loanh quanh một vòng ở chỗ gần đó, như vậy thì đến ngày mai, cho dù có chuyện gì bất ngờ xảy ra cũng có thể kịp thời xử lý.

Lương Tây Kinh: [Anh và em sẽ cùng nhau đi.]

Thi Hảo sững lại một chút, đang định từ chối thì Tần Yến và trợ lý của anh ấy đi tới.

Sau khi chào hỏi, bốn người khách sáo, lịch sự ngồi xuống.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Thi Hảo cũng không chuyện trò gì với Lương Tây Kinh thêm nữa.

Có điều đến cuối cùng lại biến thành cả bốn người cùng đi đến hội trường.

Buổi chiều Tần Yến và trợ lý của anh ấy không có việc gì để làm nên khi biết hai người Lương Tây Kinh và Thi Hảo muốn đi, anh ấy quyết định cùng đi đến đó xem thế nào.

Hội trường vẫn đang được sắp xếp. Thi Hảo và trợ lý của Tần Yến định đi một vòng. Lương Tây Kinh và Tần Yến cứ thế mà ở cạnh nhau thì cũng không hay lắm, thế nên đã tìm một chỗ để đợi hai người bọn họ.

Ở đây, rất nhiều người biết hai người bọn họ nên cho dù Lương Tây Kinh có muốn thông dong đi dạo cùng Thi Hảo thì cũng không thích hợp.

Sau khi ngồi xuống, Tần Yến đối mặt với người đối diện: “Cậu bảo tôi đi đến đây làm gì vậy?”

Thực ra, anh ấy không hề có dự định đi đến hội trường mà là lúc ăn cơm, Lương Tây Kinh đá chân anh ấy dưới gầm bàn một phát nên anh ấy mới nói anh ấy và trợ lý cũng muốn đến xem thế nào.

Lương Tây Kinh quay đầu nhìn bóng lưng quen thuộc đang đi xa kia: “Nếu chỉ có tôi đến thì cô ấy sẽ từ chối.”

Anh hiểu Thi Hào.

Tần Yến tặc lưỡi: “Chắc chắn vậy à?”

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn anh ấy một cái, ý tứ rõ ràng.

Tần Yến hừ giọng cười gằn rồi đột nhiên lại nghĩ ra chuyện gì đó: “Ông cụ bên đó, cậu định xử lý thế nào?”

“Cái gì mà xử lý thế nào?” Lương Tây Kinh hỏi.

Tần Yến trả lời: “Cậu đừng có mà giả ngốc. Cậu đưa Thi Hào đến tham gia hội nghị thượng đỉnh tài chính thì không có vấn đề gì cả, hợp tình hợp lý. Thế nhưng thành phố Bình là địa bàn của nhà họ Tiền, một khi hai người các cậu có gì đó vượt quá giới hạn ở những nơi bên ngoài căn phòng thì cậu nói xem, liệu ông cụ có biết hay không?”

Lương Tây Kinh không trả lời. Anh bình tĩnh, thản nhiên nhấp một ngụm cà phê: “Ông ấy sẽ không biết đâu.”

Tần Yến cười nhạt một tiếng: “Cậu lấy tự tin ở đâu ra thế? Là cậu cảm thấy cho dù Tiền Nhạc có trông thấy thì cũng sẽ không nói cho ông cụ biết, hay là cậu và thư ký Thi che giấu rất tốt, không để cho chỗ Tiền Nhạc đó phát giác ra chút trò mèo này vậy?”

Lương Tây Kinh nói: “Cả hai.”

Tần Yến nhướn mày.

Lương Tây Kinh chăm chú nhìn Thi Hào đang đi đi lại lại rồi chậm rãi nói: “Tôi sẽ không để cô ấy phải mạo hiểm.”

Chương 19: Tim em đập nhanh quá

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe rõ những lời đó của Lương Tây Kinh, Tần Yến sững người lại.

Anh ấy vốn tưởng rằng Lương Tây Kinh đưa Thi Hào đến Hội nghị thượng đỉnh tài chính là để chọc tức ông cụ, đồng thời để đám người Tiền Tĩnh Hà và Tiền Nhạc biết khó mà lui.

Bây giờ xem ra có vẻ anh ấy đã đoán sai mất rồi.

“Vậy cậu đưa thư ký Thi đến đây...” Tần Yến không nhịn được hỏi.

Lương Tây Kinh ngấm chùng khoảng cách giữa hai người và nói: “Để học.”

Tần Yến: “?”

Anh ấy sững sốt: “Học cái gì?”

Lương Tây Kinh không trả lời câu hỏi này của anh ấy, bởi vì Thi Hào đến rồi.

“Tổng giám đốc Lương, tổng giám đốc Tần.” Thi Hào đứng bên cạnh hai người. Sau khi nhận được ánh mắt đầy ẩn ý của Lương Tây Kinh, cô ngồi xuống rồi báo cáo cho anh về tình hình của hội trường.

Lương Tây Kinh chăm chú lắng nghe và quan sát cực kỳ tập trung.

Thế nhưng trên thực tế, Tần Yến phát hiện ra người này đang nhìn Thi Hào, vốn dĩ anh chẳng hề chú ý gì đến những điều mà Thi

Hào đang nói.

Phát hiện ra chuyện này, trong lòng Tần Yển không khỏi thắc mắc – rốt cuộc là Lương Tây Kinh để tâm đến Thi Hào từ bao giờ, tại sao trước đây anh ấy lại không hề phát hiện ra chuyện đó.

Bốn người ở lại hội trường một lúc sau đó rời đi.

Tần Yển còn có việc khác phải làm. Ở thành phố Bình, nhà họ Tần có mấy nhà hàng nên nhân lúc rảnh rỗi, anh ấy đi xem xét một chút.

Sau khi Tần Yển và trợ lý của anh ấy rời đi, Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh mình: “Giờ về khách sạn hay đi đâu?”

Thi Hào ngược mắt: “Về khách sạn nhé?”

Lương Tây Kinh: “... Không muốn đi lang thang à?”

“Chiều hôm qua em lượn lờ một vòng rồi.” Thi Hào ăn ngay nói thẳng.

Lương Tây Kinh ghen hòng. Anh đang định thuyết phục Thi Hào thì tiếng chuông điện thoại của cô reo lên.

Anh liếc mắt nhìn, người gọi đến cho cô là Ôn Ý.

“Em nghe điện thoại đã nhé.” Thi Hào nói.

Lương Tây Kinh đáp: “Ừm.”

Điện thoại vừa được kết nối, Thi Hào đã nghe thấy giọng nói hờn hờ của Ôn Ý: “Thi Hào, bây giờ cậu đang ở đâu thế?”

Thi Hào: “Ở hội trường tổ chức Hội nghị thượng đỉnh đây, có chuyện gì thế?”

“Vậy cậu đoán xem tớ đang ở đâu nào.” Ôn Ý nói.

Nghe xong câu này, Thi Hào trầm ngâm mấy giây rồi trong lòng cô chợt loé lên một ý nghĩ: “Cậu đến thành phố Bình rồi ư?”

Mấy hôm trước lúc hai người trò chuyện, Ôn Ý còn than thở với cô rằng lần này cô ấy không có suất trong danh sách người được đến thành phố Bình. Là một phóng viên tài chính, khi đám người Lương Tây Kinh tham gia Hội nghị thượng đỉnh tài chính này thì tất cả các phóng viên đều muốn có được tấm vé vào cổng, đều muốn được tham gia.

Ôn Ý: “Đúng.”

Biết Thi Hào muốn hỏi điều gì nên cô ấy giải thích luôn: “Đồng nghiệp có suất đến đây lúc trước bị ốm mất rồi, để đề phòng chuyện bất trắc, tổng biên tập đổi thành tớ đến.”

Nghe thấy thế, Thi Hào cong cong môi: “Mặc dù đối với đồng nghiệp của cậu mà nói thì chuyện tớ vui mừng hơn không được phải phép cho lắm nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu một tiếng chúc mừng.”

Ôn Ý cười nói: “Bây giờ tớ đang ở trên đường đến khách sạn, chiều nay không có việc gì bận cả.”

Thi Hào nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô ấy. Cái câu “vậy chúng ta đi lượn đường tí đi” kia vừa lên đến miệng là cô nghĩ đến người đang ở ngay bên cạnh: “Cậu muốn đi lượn lờ à?”

Ôn Ý ậm ừ một tiếng: “Cậu có thời gian rảnh rồi không?”

Thi Hào im lặng vài giây sau đó nhỏ giọng nói: “Lát nữa tớ nói với cậu sau nhé.”

Ôn Ý sững sốt một chút rồi mới hiểu ra: “Được rồi, nếu hôm nay không có thời gian rảnh rồi thì mấy hôm nữa chúng ta hãy đi.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hảo quay đầu nhìn về phía người đút một tay vào túi đang đứng cách đó không xa.

Lương Tây Kinh cúi đầu nhìn điện thoại với dáng vẻ rất chăm chú. Ánh nắng ban trưa rơi trên người anh, phủ lên khắp người anh một lớp ánh sáng vàng kim mỏng manh, chói mắt lạ thường.

Cảm nhận được ánh mắt của Thi Hảo, Lương Tây Kinh cất điện thoại đi rồi bước tới gần cô: “Gọi điện xong rồi à?”

Thi Hảo gật đầu: “Ôn Ý đến thành phố Bình rồi.”

Lương Tây Kinh không hề tỏ ra ngạc nhiên. Anh nheo mắt nhìn cô: “Đến khách sạn rồi chứ?”

Thi Hảo lắc đầu: “Sắp đến rồi.”

Lương Tây Kinh đã hiểu ra: “Đi thôi.”

Thi Hảo hơi giật mình: “Đi đâu cơ?”

“Quay về khách sạn.”

Hai người ngồi lên xe quay về khách sạn.

Sau khi lên xe, Lương Tây Kinh chăm chú xem điện thoại, không trò chuyện gì với Thi Hảo nữa. Mà Thi Hảo thì cứ nhón nhạo muốn nói gì đó nhưng rồi lại cảm thấy không cần thiết.

Cả quãng đường đến khách sạn hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc hai người xuống xe thì trùng hợp Ôn Ý và đồng nghiệp của cô ấy cũng vừa đến nơi.

“Thi Hảo.” Ôn Ý hớn hờ chào Thi Hảo.

Đuôi mắt Thi Hảo cong cong lên: “Sao mà nhanh vậy?”

Ôn Ý lại nói: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh gật đầu, nhìn Thi Hào: “Chiều nay thư ký Thi cứ tự do nghỉ ngơi, nếu có việc gì thì tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Nói xong, anh chẳng đợi Thi Hào trả lời mà đi thẳng vào bên trong luôn.

Nghe thấy những lời Lương Tây Kinh nói, đồng nghiệp của Ôn Ý cất tiếng nói: “Thi Hào, tổng giám đốc Lương đúng là có tình người nhỉ.”

Thi Hào nhìn chăm chăm vào bóng lưng đi càng lúc càng xa, mơ hồ đáp: “Anh ấy vẫn luôn có tình người.”

Ôn Ý và đồng nghiệp của cô ấy đi công tác. Hai người bọn họ đặt một phòng tiêu chuẩn với hai chiếc giường nhỏ.

Đặt đồ đạc xuống, Ôn Ý nói với đồng nghiệp của cô ấy một chút rồi đi đến phòng của Thi Hào.

“Cậu đã ăn bữa trưa chưa thế?” Thi Hào hỏi.

Ôn Ý nằm bò ra chiếc ghế sofa trong phòng Thi Hào rồi không nhin được mà cảm thán: “Lúc nào đó tớ cũng phải nhảy việc sang tập đoàn Lương thị thôi. Đãi ngộ của công ty các cậu tốt đến mức khiến tớ phải ghen tị luôn.”

Thi Hào cười rồi trêu chọc Ôn Ý: “Không làm phóng viên nữa à?”

Cô biết Ôn Ý sẽ không đổi nghề. Ôn Ý rất thích công việc hiện tại của mình, bởi vì làm phóng viên chính là ước mơ từ khi còn nhỏ của cô ấy.

Điều Thi Hào không ngờ đến là Ôn Ý lại trả lời cô rằng: “Tớ đang xem xét.”

Trong chớp mắt, Thi Hảo choáng váng: “Cậu nghiêm túc đấy chứ?”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, Ôn Ý cười nói: “Tớ trêu cậu thôi.”

Thi Hảo lườm cô ấy một phát.

Ôn Ý dựa lên người cô, có đôi chút mệt mỏi nheo mắt lại: “Cậu nghĩ xong chưa thế? Lát nữa chúng ta sẽ đi đâu?”

Thi Hảo: “Chưa nghĩ ra.”

Ôn Ý ồ lên một tiếng rồi lấy điện thoại ra: “Cậu có chỗ nào muốn đi không? Để tớ xem thử xem ở thành phố Bình có chỗ nào đáng để đi không nào.”

Còn chưa gõ xong câu hỏi thì điện thoại của Ôn Ý đã bị Thi Hảo lấy đi mất.

Cô ấy không hiểu là có chuyện gì: “Cậu làm gì vậy?”

Thi Hảo nhìn Ôn Ý, không thêm lo lắng gì nữa: “Mấy hôm nữa có thời gian rảnh rồi rồi hãy đi lượn lờ.”

“?”

Ôn Ý sửng lại một chút rồi nhìn Thi Hảo một lượt từ trên xuống dưới: “Cậu muốn đi tìm Lương Tây Kinh à?”

Thi Hảo thẳng thắn gật đầu.

“Tớ không yên tâm về anh ấy lắm.” Tuy Lương Tây Kinh là một người đàn ông cao lớn như thế, chẳng có gì để mà không yên tâm nhưng ngay lúc này, Thi Hảo lại có ý nghĩ như vậy.

Ôn Ý không hỏi han thêm nữa: “Vậy cậu đi đi.”

Cô ấy cũng chẳng cần Thi Hào phải chăm sóc nhiều, xua xua tay nói: “Thực ra tớ cũng cảm thấy hơi mệt, tớ ở phòng cậu ngủ một giấc đây.”

Thi Hào liếc nhìn cô ấy: “Cậu có muốn ăn chút gì đó rồi hẵng ngủ không?”

Quả thực là ăn bữa trưa trên máy bay, Ôn Ý vẫn chưa no: “Cậu gọi món giúp tớ đi, gọi xong thì cậu hãy đi.”

Thi Hào phì cười: “Tớ ăn cùng cậu một chút rồi lên sau vậy.”

Nghe thấy thế, Ôn Ý nhướn nhướn mày rồi khen cô: “Xem ra, cậu vẫn chưa bị tổng giám đốc Lương mê hoặc đến nỗi thần hồn điên đảo.”

Thi Hào: “...”

Ăn cơm cùng Ôn Ý xong, Thi Hào đi tìm Lương Tây Kinh.

Trước khi vào thang máy, cô cố ý nhắn tin đến cho Lương Tây Kinh, hỏi xem anh đang làm gì.

Nhưng Lương Tây Kinh lại không trả lời.

Đến tầng cao nhất, Thi Hào nhẹ chân nhẹ tay bước vào phòng anh.

Ở tầng cao nhất có hai phòng với cửa ra vào ở phía ngoài cùng của hai phía. Ở ngoài cùng của phía bên kia là phòng mà Tần Yến ở, cách xa với phòng của Lương Tây Kinh bên này.

Đến cửa, Thi Hào không bấm chuông cửa mà quẹt thẻ đi vào luôn.

Phòng khách yên lặng như tờ, nếu không có đôi giày của Lương Tây Kinh xếp ngay ngắn ở cửa thì Thi Hào sẽ tưởng rằng anh không có ở trong phòng.

Nhìn quanh một lượt, Thi Hảo đi vào thư phòng trước.

Trong thư phòng không có ai, Thi Hảo lại đi vào phòng ngủ. Rèm cửa sổ trong phòng ngủ vẫn y nguyên như sáng nay lúc cô thức dậy, vẫn kéo kín bùng, một chút ánh sáng cũng không thể len lỏi vào được.

Nhờ vào chút ánh sáng nghiêng nghiêng từ phòng khách chiếu đến, Thi Hảo mới để ý – Lương Tây Kinh đang ngủ.

Ba giờ chiều, thế mà Lương Tây Kinh lại đang nằm ngủ.

Ngoại trừ lúc Lương Tây Kinh bị ốm ra thì đây là lần đầu tiên Thi Hảo nhìn thấy anh ngủ bù vào giờ này.

Nghĩ đến đây, động tác của Thi Hảo trở nên nhẹ nhàng hơn.

Cô chậm rãi đến gần, nhìn người đang say ngủ dưới chăn. Cô không nhìn được mà lấy điện thoại ra rồi chụp mấy tấm ảnh hình cái đầu đang để lộ ra ngoài của anh.

Đột nhiên, trong căn phòng yên tĩnh vang lên mấy tiếng tách tách.

Động tác của Thi Hảo cứng đờ lại. Cô còn chưa kịp thực hiện biện pháp khắc phục nào thì Lương Tây Kinh đã mở mắt ra.

“...”

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một lát sau, Thi Hảo đang định mở miệng nói thì Lương Tây Kinh vươn tay ra, kéo cô đến bên mình: “Đừng nghịch.”

Hơi thở nóng rực của anh phả vào cổ Thi Hảo. Anh nói bằng giọng trầm trầm: “Ngủ thêm một lúc.”

“?”

Thi Hào nằm sấp trên chăn, giữ nguyên tư thế khó xử đó chừng nửa phút rồi mới ngẩng mặt lên nhìn người bên cạnh.

Anh ấy đang tỉnh táo hay là không tỉnh táo vậy?

Dựa vào chút ánh sáng yếu ớt, Thi Hào nhìn rõ hàng mi hơi rũ xuống của anh.

Lương Tây Kinh không tỉnh dậy.

Nghĩ đến hành động vừa rồi của anh, Thi Hào cảm thấy hơi buồn cười. Người này làm một loại hạn chế nào đó hay là nằm mơ thấy ôn hương nhuyễn ngọc* vậy?

*Ôn hương nhuyễn ngọc: Ý nói đến người con gái xinh đẹp, dịu dàng.

Người trong giấc mơ của anh là cô hay là... Người khác?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô, Thi Hào bất chợt nhận ra hình như từ trước đến giờ cô chưa từng hỏi Lương Tây Kinh về những chuyện liên quan đến phương diện tình cảm của anh.

Hai người bạn họ bắt đầu bằng một đêm hỗn loạn, sau này, lúc đã nói rõ với nhau về việc phát triển chuyện tình cảm không thể để cho người khác biết này rồi thì cả hai người đều không nhắc đến quá khứ.

Cô không hỏi Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh cũng không hỏi cô.

Nghĩ đến đây, Thi Hào cảm thấy hơi chua xót trong lòng. Cô chọc chọc lên mặt Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương, anh nằm mơ thấy người đẹp nào thế?”

Cô lẩm bẩm nói một mình, cũng không hy vọng là anh sẽ trả lời.

Không ngờ, Thi Hào vừa nói dứt lời thì đã nghe thấy giọng nam trầm khàn quen thuộc: “Thi Hào.”

Thi Hào ngẩn người.

Lương Tây Kinh lại mở mắt ra lần nữa, vẻ mặt dần tỉnh táo hơn một chút: “Sao em còn chưa ra ngoài?”

“...” Thi Hào chớp chớp mắt giải thích: “Ôn Ý mệt nên muốn nằm ngủ, em lên đây xem tổng giám đốc Lương có giao cho công việc nào không.”

Lương Tây Kinh và cô đối mắt nhìn nhau vài giây: “Có.”

Thi Hào kinh ngạc: “Gì vậy?”

Lương Tây Kinh nằm dịch sang một bên rồi vén chăn lên, ý tứ rất rõ ràng.

Thi Hào nhìn anh, do dự một chút: “... Đi ngủ à?”

Lương Tây Kinh nói: “Thư ký Thi, ngủ cùng anh một lát nhé?”

“...”

Thi Hào không nói nên lời, khó hiểu hỏi anh: “Sao anh lại có thể ngủ vào giờ này vậy?”

“Anh buồn ngủ.” Lương Tây Kinh thuận miệng nói.

Thi Hào không tin là Lương Tây Kinh rảnh rồi rồi buồn ngủ. Anh có cả đồng công việc phải làm.

Kể cả là vào ngày cuối tuần thì cũng không thể có chuyện thực sự không có việc gì để làm giống như bọn họ được. Hướng chi gần đây công ty còn đang tranh giành dự án làng nghỉ dưỡng ở thành phố Bình, anh hẳn là phải rất bận rộn mới đúng.

Điều mà Thi Hảo không biết là Lương Tây Kinh đã lên kế hoạch buổi chiều đưa cô đến một nơi.

Bởi thế cho nên buổi sáng, trong khi cô còn đang ngủ thì anh đã lôi hết những tài liệu cần xử lý ra làm cho xong, cũng đã tham dự xong cuộc họp trực tuyến ở nước ngoài rồi.

Làm xong cả rồi mà Thi Hảo vẫn chưa thức dậy nên Lương Tây Kinh mới cùng Tần Yến đi đến phòng tập thể dục lúc hơn chín giờ.

Chỉ là dù anh đã ngàn tính vạn tính cũng không tính được đến chuyện Ôn Ý sẽ từ trên trời rơi xuống thành phố Bình, đã thế lại còn rủ Thi Hảo đi dạo phố.

Sau khi hai người tách nhau ra dưới lầu, Lương Tây Kinh đến thư phòng xem kế hoạch một lúc.

Cảm thấy buồn ngủ cho nên anh bèn quay về phòng nằm ngủ. Vừa mới ngủ chưa được nửa tiếng đồng hồ thì Thi Hảo đã đến.

Sau vài giây cứng đờ, Thi Hảo ồ lên một tiếng rồi im lặng nằm xuống.

Lương Tây Kinh kéo cô vào lòng rồi thấp giọng hỏi: “Em có buồn ngủ không?”

Thi Hảo lắc đầu.

Đêm qua cô đã ngủ đủ rồi.

Lương Tây Kinh ừm một tiếng. Ánh mắt anh ngưng đọng trên khuôn mặt cô: “Ban nãy em lẩm bà lẩm bẩm nói gì thế?”

Nghe thấy lời anh nói, tinh thần Thi Hảo hơi căng thẳng: “... Em quên mất rồi.”

Lúc nói những lời này, cô không dám nhìn Lương Tây Kinh. Cô không muốn để anh biết chút suy nghĩ nhỏ nhặt của bản thân.

Nhìn dáng vẻ căng rút lương tâm đó của cô, lông mày của Lương Tây Kinh nhướn lên: “Là thế sao?”

Thi Hảo giả vờ bình tĩnh: “Ừm.”

Lương Tây Kinh như cười mà không phải là cười nhìn cô, không nói gì cả.

Một lúc sau, Thi Hảo nghe thấy anh nói: “Thi Hảo, làm người thì phải thành thật.”

Khoé miệng Thi Hảo mấp máy, đang định phản bác lại lời anh nói rằng cô không thành thật lúc nào?

Bàn tay của Lương Tây Kinh đã đi trước một bước, phủ lên bầu ngực phập phồng của cô mà cảm nhận nhịp tim của cô rồi nói bằng giọng trầm thấp, cực kì từ tốn: “Tim em đập nhanh quá.”

Chương 20: Chuyện riêng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của bọn họ vang lên trong căn phòng này.

Hai người nằm rất gần nhau, gần đến mức có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực đối phương, từng tiếng thình thịch vang lên, vừa nặng nề lại vừa nhanh.

Bàn tay Lương Tây Kinh to rộng, khi anh đặt tay lên ngực Thi Hào, dù cách lớp áo mỏng cô cũng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của lòng bàn tay anh.

Nghe thấy lời anh nói, Thi Hào không nhịn được dùng chân đạp anh một cái dưới chăn: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh lên tiếng đáp lại, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào gương mặt đang bắt đầu ửng đỏ của cô. Anh uể oải trả lời: “Thư ký Thi có gì chỉ bảo?”

Thi Hào đẩy tay Lương Tây Kinh ra, cực kỳ xấu hổ nói: “Anh có thể đứng đắn chút không hả?”

Lương Tây Kinh mỉm cười, lại gần cô cong cong khoe môi nở nụ cười, sau đó trở mình, mũi kề mũi với Thi Hào: “Thế nào mới được coi là đứng đắn?”

Thi Hào ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Sau khi im lặng mấy giây, Thi Hào cố gắng bình tĩnh trở lại khống chế trái tim đang đập nhanh của mình, cô nhìn sang chỗ khác: “Dù sao cũng không phải giống như anh bây giờ.”

“ ... ”

Lương Tây Kinh cảm thấy vô cùng thú vị khi chứng kiến dáng vẻ trốn tránh của cô.

Anh nghiêng nghiêng đầu, thu hẹp khoảng cách giữa hai người họ.

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào gương mặt đang ửng hồng của Thi Hào, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu: “Anh...”

Cô ngược mắt lên nhìn về phía anh.

Ánh mắt Lương Tây Kinh đã ẩn chứa dự vọng nhưng anh vẫn không hành động gì: “Anh thế nào?”

Thi Hào biết anh cố ý làm vậy, cô nhẫn nhịn một lúc nhưng khi thấy dáng vẻ có phần đắc ý của anh, cô lại chủ động vươn tay vòng qua ôm lấy cổ anh, mập mờ nói: “... Muốn hôn thì nhanh hôn đi.”

“...”

Ngay khi cô vừa nói dứt lời, Lương Tây Kinh đã thuận thế hôn lên môi Thi Hào, đôi môi cô hé mở, mặc cho đầu lưỡi anh ra vào hôn sâu hơn.

Hai người cứ môi lưỡi dây dưa với nhau trong chần một lúc, chưa được bao lâu đã nóng nực đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Đến lúc Thi Hào cảm thấy không thở nổi nữa, cô mới dùng tay đẩy bả vai Lương Tây Kinh ra.

Lương Tây Kinh hiểu ý cô, lui về phía sau, đôi mắt chất chứa ý cười nhìn Thi Hào đang há miệng hít thở: “Sao em còn chưa học được cách lấy hơi thế?”

Thi Hào trừng mắt nhìn anh.

Lương Tây Kinh cong môi, chờ Thi Hào hít thở đủ không khí trong lành rồi, anh lại giữ cằm cô rồi kéo cô vào lòng mình lần nữa, lại hôn

lên môi cô.

Suốt cả buổi chiều, hai người chỉ ở yên trong phòng không thèm đi đâu.

Nhưng cũng giống như trước đây, họ không làm chuyện gì vượt quá giới hạn mà chỉ hôn nhau thôi.

Nhưng dù chỉ hôn nhau cũng khiến toàn thân Thi Hảo trở nên mềm nhũn, tê dại. Trong một giây phút nào đó, cô cảm thấy thân thể này như không phải của mình vậy.

Lúc kết thúc, Thi Hảo đã kiệt sức, mệt bỏ hơi tai.

Lương Tây Kinh thấy cô mệt mỏi như vậy lại buồn cười: “Em có muốn ngủ một lát không?”

Mi mắt Thi Hảo khẽ run lên, màu đỏ trên mặt vẫn chưa biến mất.

Cô “Ừm” một tiếng, sau đó dụi mặt vào lồng ngực Lương Tây Kinh: “Em chớp mắt nửa tiếng đã.”

Nếu ngủ lâu quá thì cô sợ buổi tối không ngủ được.

Lương Tây Kinh lên tiếng trả lời, đưa tay vén lọn tóc rơi hai bên má cô ra sau tai: “Em ngủ đi, lát nữa đến giờ anh gọi em dậy.”

Thi Hảo từ từ nhắm hai mắt lại, ngửi hương thơm lành lạnh trên người anh, rất nhanh cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau khi thấy cô đã ngủ thiếp đi, Lương Tây Kinh mới vào phòng tắm rửa mặt, kìm nén dục vọng khô nóng đang dâng lên trong người mình, sau đó anh mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

-

Thời gian nghỉ ngơi luôn trôi qua rất nhanh.

Thi Hảo cảm thấy mình còn chưa kịp xốc lại tinh thần mà thứ hai đã đến.

Mười giờ sáng thứ hai, Hội nghị thượng đỉnh tài chính tổ chức tại thành phố Bình chính thức được khai mạc. Đây không phải lần đầu tiên Thi Hảo tham gia Hội nghị thượng đỉnh tài chính cùng Lương Tây Kinh nhưng mấy lần trước cô không tham gia toàn bộ mọi hoạt động hội nghị diễn ra.

Thông qua hội nghị thượng đỉnh tài chính này, người tham gia có thể học tập được rất nhiều điều, cũng có thể quen biết rất nhiều người.

Người Lương Tây Kinh dẫn theo tham gia hội nghị lần này ngoài Thi Hảo ra thì còn có Dương Cao Phi.

Tối hôm qua Dương Cao Phi mới đến đây.

Đến địa điểm tổ chức hội nghị, Thi Hảo chào hỏi Ôn Ý đã đến đây từ sớm, sau đó bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho hội nghị.

Cô là thư ký của Lương Tây Kinh nên số người và việc cô phải nhớ cũng khá nhiều.

Quy mô của Hội nghị thượng đỉnh tài chính tổ chức tại thành phố Bình năm nay không phải quá lớn nhưng cũng không hề nhỏ. Những người được mời đến tham dự đều là những nhân vật đứng đầu trong từng ngành nghề, trong số đó có không ít đồng nghiệp cùng ngành Thi Hảo đã từng gặp, đã từng làm việc chung.

Sau khi người điều hành thuộc ban tổ chức Hội nghị thượng đỉnh tài chính đọc diễn văn khai mạc, hội nghị thượng đỉnh chính thức bắt đầu.

Lúc này, Thi Hảo cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Sau khi tìm được chỗ ngồi của mình dưới sân khấu rồi ngồi xuống, Thi Hảo trò chuyện dăm ba câu với Dương Cao Phi.

Khi hai người đang nói chuyện với nhau, bên cạnh chợt thoang thoảng mùi nước hoa ngọt ngào nồng nặc.

Thi Hảo còn chưa kịp liếc mắt sang nhìn xem là ai thì Tiền Tĩnh Hà đã ngồi xuống chỗ cạnh cô trước: “Thư ký Thi, tổng giám đốc Lương là người phát biểu thứ mấy vậy?”

“...”

Trước câu hỏi của cô ta, Thi Hảo có chút bất ngờ nên hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cô ta: “Cô Tiền.”

Bắt đầu từ lúc Tiền Tĩnh Hà ngồi xuống, ánh mắt cô ta đã nhìn chằm chằm vào Lương Tây Kinh đang đứng trên sân khấu, cho dù Thi Hảo có chào hỏi cô ta thì cô ta cũng không thèm nhìn cô lấy một lần.

Thi Hảo gọi cô ta một tiếng, sau đó dùng giọng điệu giống như đang giải quyết việc chung trả lời Tiền Tĩnh Hà: “Tôi không rõ lắm.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, Tiền Tĩnh Hà nhú mày: “Không rõ lắm? Những chuyện như thứ tự phát biểu này không phải đều đã sắp xếp trước rồi sao?”

Lúc cô ta bảo ba cô ta cho vé vào cửa thì cô ta đã cố ý hỏi nên biết chuyện thứ tự phát biểu đều có sắp xếp.

Thi Hảo kiên nhẫn giải thích với cô ta: “Đúng là có sắp xếp trước nhưng không cần phải cứ nghiêm túc phát biểu theo thứ tự như vậy.”

Những người ngồi trên sân khấu đều là những nhân vật ngang tài ngang sức có sức ảnh hưởng như nhau, ngoại trừ người đọc diễn văn khai mạc tổng kết ra thì những người khác cũng không quá quan tâm đến thứ tự phát biểu của mình là thứ mấy.

Nghe xong lời giải thích của Thi Hảo, Tiền Tĩnh Hà hừ lạnh một tiếng rồi giờ giọng giễu cợt: “Tôi còn tưởng một hội nghị tập trung những nhân vật đình đám như thế này sẽ rất quy củ nữa chứ, không ngờ cũng lộn xộn như vậy.”

“...”

Khóe môi Thi Hảo giật giật, cô liếc mắt nhìn cô ta một cái nhưng cuối cùng cũng nuốt xuống lời nói đã đến bên đầu lưỡi về bụng.

Cô so đo với Tiền Tĩnh Hà làm gì?

Hai người ngồi cạnh nhau, Thi Hảo nhìn người đang ngồi trên sân khấu.

Hôm nay Lương Tây Kinh mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may tinh xảo, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, lông mày sắc bén. Cho dù anh chỉ ngồi im ở đó thôi nhưng khí chất mạnh mẽ toát ra từ con người anh cũng đủ khiến người khác không thể nào bỏ qua được.

Lúc Lương Tây Kinh lên sân khấu, Thi Hảo đã để ý thấy có không ít phụ nữ có mặt trong hội trường này nhìn chăm chú vào anh, trong ánh mắt của họ đều là vẻ vui mừng, thậm chí là hâm mộ.

Anh có sức hấp dẫn như vậy sao.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Thi Hảo, Lương Tây Kinh hơi ngước mắt lên, liếc mắt nhìn sang chỗ cô đang ngồi.

Trong khoảnh khắc anh nhìn sang chỗ cô, Thi Hảo cảm thấy vẻ cuốn hút lạnh lùng toát ra từ con người anh giảm đi vào phần.

Hai người nhìn nhau từ xa.

Vài giây sau, hai người họ ăn ý nhìn sang chỗ khác.

Thi Hào vừa chuyển sự chú ý từ anh sang người khác, Tiền Tĩnh Hà ngồi bên cạnh cô đã mở miệng nói: “Tôi còn tưởng tổng giám đốc Lương không để ý thấy tôi ngồi đây nữa chứ.”

Thi Hào chợt thầm giật mình trong lòng, chợt hiểu ý của Tiền Tĩnh Hà.

Cô ung dung chớp mắt, không lên tiếng đáp lời.

Đợi một lúc vẫn không thấy Thi Hào lên tiếng nói chuyện với mình, Tiền Tĩnh Hà dùng cánh tay huých nhẹ vào tay cô: “Thư ký Thi.”

Thi Hào rũ mắt, nhìn phóng viên đứng lên chuẩn bị từ sớm ở đằng xa, dịu dàng nói: “Cô Tiền, Hội nghị thượng đỉnh cần giữ im lặng.”

Ngay khi nghe thấy lời Thi Hào nói, Tiền Tĩnh Hà có phần khó chịu.

Vốn dĩ cô ta định mở miệng chất vấn Thi Hào xem chị ta nói vậy là có ý gì nhưng Dương Cao Phi ngồi bên cạnh Thi Hào lại nghiêng đầu lờm cô ta một cái.

Tiền Tĩnh Hà thoáng dừng lại, nhớ tới lời ba mình đã nói... Dương Cao Phi là một trong những người Lương Tây Kinh tin tưởng nhất.

Tuy Thi Hào là thư ký duy nhất của Lương Tây Kinh nhưng Lương Tây Kinh cũng không tin tưởng, thiên vị Thi Hào nhiều như những gì mọi người thấy. Sở dĩ anh có chút quan tâm giúp đỡ Thi Hào là vì Lương Hanh mà thôi.

Sau khi suy nghĩ cân nhắc trong lòng một lúc, Tiền Tĩnh Hà bấu môi, tạm thời im lặng không nói nữa.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Lương Tây Kinh, sau đó lấy điện thoại ra chụp hình anh rồi gửi cho bạn thân của cô ta.

Vốn dĩ, Tiền Tĩnh Hà cũng không muốn đến đây tham dự hội nghị này.

Cô ta không vừa lòng về thái độ Lương Tây Kinh dành cho cô ta ở nhà họ Lương lần trước. Sau khi rời khỏi nhà họ Lương, cô ta cũng vẫn luôn đợi anh nói lời xin lỗi với cô ta.

Nhưng cô ta đợi hoài đợi mãi một thời gian dài cũng không thấy anh xuất hiện.

Cô ta mong muốn sớm trở về thành phố Bình, mẹ cô ta thấy cô ta cứ suốt ngày rầu rĩ không vui nên hỏi thăm cô ta vài ba câu.

Sau khi bà ta biết sơ sơ ngọn nguồn mọi chuyện, mẹ cô ta nói với cô ta rằng đàn ông bất kể là ai đều ưa sĩ diện, hướng chi người như Lương Tây Kinh. Quan hệ giữa cô ta và anh bây giờ vẫn chỉ là do người lớn trong nhà giới thiệu làm quen, vẫn chưa được coi là bạn bè trai gái, người có địa vị thân phận như Lương Tây Kinh thì sao lại có thể dễ dàng xin lỗi người khác chứ.

Xin lỗi thì chẳng khác nào thừa nhận sai lầm của mình.

Cô ta tự tiện vào phòng của Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh bảo cô ta đi ra ngoài cũng không có gì sai.

Cuối cùng, Tiền Tĩnh Hà cũng bị mẹ mình thuyết phục, quyết định đến đây thử xem..

Ngay khi nhìn thấy ánh mắt Lương Tây Kinh nhìn sang bên này, Tiền Tĩnh Hà càng cảm thấy lời mẹ cô ta nói rất có lý. Người đàn ông như Lương Tây Kinh, cô ta cần phải nắm chặt trong lòng bàn tay, cần phải chủ động hơn.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi vừa rồi, cô ta để ý thấy có rất nhiều cô gái có mặt trong hội trường này đều đang đổ dồn vào Lương Tây Kinh.

Nghĩ đến đây, Tiền Tĩnh Hà lại liếc mắt nhìn sang Thi Hảo ngồi bên cạnh mình.

Cô ta đảo mắt ra vẻ suy nghĩ, trong lòng đã nảy ra một ý tưởng.

...

Thi Hảo cũng không chú ý tới những thay đổi trong suy nghĩ Tiền Tĩnh Hà, cũng không muốn đoán xem cô ta suy nghĩ điều gì.

Sự chú ý của cô đều dành cho Lương Tây Kinh. Ngoại trừ nguyên nhân bị cảm xúc cá nhân chi phối tác động thì cô chú ý tới anh còn bởi vì cô là thư ký của Lương Tây Kinh nên lúc anh phát biểu rồi được đặt câu hỏi, Thi Hảo nhất định phải ghi nhớ từng câu từng chữ anh nói, để đề phòng tình huống không may xảy ra có thể dựa vào đó mà kịp thời trả lời.

-

Ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, phiên hội nghị buổi sáng cũng kết thúc, tất cả mọi người chuẩn bị rời khỏi đây.

Thi Hảo và Dương Cao Phi đứng dậy, đi sang bên cạnh đợi Lương Tây Kinh.

Lúc hai người họ qua đó, Tiền Tĩnh Hà cũng đi theo đứng sang bên cạnh.

Cô ta phải đợi ba mình.

Cùng lúc đó, Lương Tây Kinh đứng cách đó không xa cũng đang đi đến chỗ họ nhưng lại bị Tiền Nhạc gọi lại, nói chuyện về nội dung của hội nghị buổi sáng vừa kết thúc.

Thi Hảo đứng im nhìn hai người họ nói chuyện với nhau, bất chợt bên tai cô vang lên tiếng Tiền Tĩnh Hà: “Ba.”

Cô ta tiến lên đón hai người họ đầu tiên, khoác tay Tiền Nhạc rồi nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương, lâu rồi không gặp.”

Lương Tây Kinh gật đầu: “Cô Tiền.”

Nghe thấy xưng hô của anh, Tiền Nhạc nhận được ám thị của con gái, ông ta cười cười: “Sao hai đứa lại xa lạ như thế?” Ông ta lên tiếng nói chuyện thay con gái: “Tây Kinh, tuổi tác hai đứa cũng gần bằng nhau, cậu cứ gọi con bé là Tĩnh Hà là được rồi.”

Lương Tây Kinh còn chưa kịp trả lời, ông ta đã quay sang nói chuyện với Tần Lâm đi chung với hai người họ đến đây. Nổi sáng anh ấy mới đến thành phố Bình, bây giờ đang đứng bên cạnh xem trò vui: “Không phải các cậu đã gặp nhau rất nhiều lần rồi sao? Sao bây giờ còn xa lạ như thế chứ?”

Một vị tổng giám đốc khác nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ cũng lên tiếng phụ họa.

Mấy người họ vừa trò chuyện với nhau vừa đi ra ngoài.

Nhóm Thi Hảo và Dương Cao Phi đi ở phía sau, cùng nhau đi về phía phòng ăn.

Đến phòng ăn, đám người Tiền Nhạc có chuyện muốn nói với anh.

Lương Tây Kinh nhìn về phía Thi Hảo và Dương Cao Phi, nhỏ giọng nói: “Hai người đi ăn cơm trước đi.”

Hai người lên tiếng trả lời rồi quay người rời đi.

Dõi mắt nhìn theo bóng lưng rời đi không có một chút lưu luyến nào của Thi Hảo, Lương Tây Kinh nheo mắt lại.

Tần Lâm bỗng đứng nhìn thấy cảnh này nên lập tức nhiều chuyện hỏi anh: “Sao tôi thấy hình như bạn gái cậu không để bụng chuyện cậu ăn cơm với cô Tiền và tổng giám đốc Tiền lắm thì phải.”

Lương Tây Kinh liếc xéo anh ấy một cái, đột nhiên lại hỏi một câu khiến anh ấy không kịp trở tay: “Ôn Ý chính là cô bạn gái cũ khiến anh tức giận đến mức ra nước ngoài du học à?”

Tần Lâm: “...”

Hai người nói lời tổn thương lẫn nhau một lúc rồi quay trở lại chủ đề chính.

Lương Tây Kinh đồng ý ăn cơm với cha con Tiền Nhạc bởi vì thật sự có công việc cần giải quyết. Tiền Tĩnh Hà là con gái Tiền Nhạc, ông ta để con gái ngồi chung bàn ăn cơm với bọn họ, dù về tình hay về lý thì bọn họ cũng không thể từ chối được.

...

Ăn cơm trưa xong chính là thời gian nghỉ ngơi.

Cuộc trò chuyện bên phía Lương Tây Kinh vẫn chưa đi đến hồi kết, cũng không cần Thi Hảo và Dương Cao Phi phải có mặt nên hai người họ đã về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Quay về phòng, Thi Hảo lập tức nằm co người lại trên ghế sofa.

Cô không muốn thay quần áo nên quyết định nằm ngủ một lát trên ghế sofa luôn.

Nhưng cô vừa nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, điện thoại lại rung lên.

Thi Hảo cố chống lại cơn buồn ngủ mà mở điện thoại lên, là tin nhắn do Lương Tây Kinh gửi đến.

Cô không đọc kỹ nội dung tin nhắn anh gửi mà chỉ bấm tắt màn hình rồi tiếp tục nghỉ ngơi.

Một lát sau vẫn không thấy Thi Hào trả lời tin nhắn của mình, Lương Tây Kinh lấy cớ đi toilet để gọi điện thoại cho cô.

Chẳng mấy chốc, người đầu dây bên kia nhận cuộc gọi: “Alo?”

Nghe thấy giọng điệu mất kiên nhẫn của Thi Hào, Lương Tây Kinh có phần ngập ngừng: “Em về phòng rồi à?”

Thi Hào từ từ nhắm hai mắt lại: “Ừm.”

Lương Tây Kinh: “Em đang ngủ à?”

Thông qua giọng nói của Thi Hào, anh có thể nhận ra sự ủ rũ mỗi một trong giọng nói đó. Vốn dĩ anh gọi điện thoại cho cô là định giải thích một cố chuyện nhưng lại cảm thấy dù cho anh có cố ý giải thích cho cô biết thì cũng chưa chắc cô đã để ý tới.

Vừa suy nghĩ như vậy, không đợi Thi Hào mở miệng nói chuyện, Lương Tây Kinh đã nói: “Em ngủ đi.”

Sau khi điện thoại cúp máy, Thi Hào mở mắt ra nhìn điện thoại, lộ ra vẻ mặt không hiểu tại sao anh lại gọi điện thoại đến để nói mấy lời đó.

Cô suy nghĩ một lát, mở Wechat ra trả lời tin nhắn của Lương Tây Kinh bằng một dấu hỏi chấm.

Lương Tây Kinh: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Thi Hào: “... Tổng giám đốc Lương, có việc gì anh nói luôn đi.”

Lương Tây Kinh: “Việc riêng thôi, buổi tối nói cho em biết.”

Thi Hào: “.”

-

Không có gì ngạc nhiên khi Hội nghị thượng đỉnh tài chính được đưa tin trên các phương tiện truyền thông.

Lúc Thi Hào tỉnh dậy định đến tham gia phiên họp buổi chiều lại nhận được tin nhắn Ôn Ý gửi cho cô. Nội dung tin nhắn liên quan đến bài báo đưa tin về Hội nghị thượng đỉnh tài chính, trên báo có ảnh chụp nhóm Lương Tây Kinh.

Cũng chính vì bức ảnh này mà độ thảo luận của hội nghị thượng đỉnh tài chính tổ chức tại thành phố Bình năm nay sôi nổi hơn hai năm trước.

Bởi vì đã có weibo blogger cố ý khoanh tròn ảnh chụp Lương Tây Kinh và Tần Lâm trên sân khấu, đồng thời còn khoanh cả một vị tổng giám đốc trẻ tuổi khác.

Thi Hào đọc kỹ nội dung bài viết, lúc lướt xuống dưới cô chẳng hề bất ngờ khi nhìn thấy có không ít cư dân mạng đang yêu cầu người viết bài cung cấp thêm nhiều tin tức và ảnh chụp hơn.

Trong lúc cô đang xem bài viết, tin nhắn của Ôn Ý lại hiện lên: “Tổng giám đốc Lương hot rồi.”

Thi Hào không tin nói: “Có mấy trăm bình luận mà cũng được coi là hot sao?”

Ôn Ý: “... Lương Tây Kinh không phải người nổi tiếng, những tin tức về kinh tế tài chính như thế này trên weibo có thể có mấy trăm bình luận đã rất tốt rồi đó.”

Thi Hào: “Ồ.”

Ôn Ý: “Cậu phản ứng thế thôi sao?”

Thi Hào: “Thế cậu hi vọng tớ phản ứng như thế nào?”

^ . ,

On Ý nói với cô bằng giọng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Dù thế nào thì người đàn ông trên đó cũng là bạn trai cậu, phần bình luận đều đang nói muốn cưới âu phục của anh ấy xuống, xé rách áo sơ mi của anh ấy ra, còn muốn ngủ với anh ấy nữa cơ, cậu không để ý chút nào sao?”

Thi Hào suy nghĩ một lát rồi thành thật nói: “Tớ không để ý lắm.”

Cô chỉ thấy có chút khó chịu mà thôi.

Nhìn thấy tin nhắn Thi Hào trả lời mình, Ôn Ý thực sự cũng phải bắt đầu nghi ngờ... Rốt cuộc cậu ấy có thích Lương Tây Kinh không.

Bỗng nhiên, Wechat cô ấy lại nhận được tin nhắn mới.

Thi Hào trả lời cô ấy bằng một câu thật thà khiến người ta tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Tớ cũng đã ngủ được với anh ấy rồi, sao còn phải so đo với đám người ảo tưởng ngủ với Lương Tây Kinh làm gì?”

Ôn Ý: “...”

Cô ấy bị lời nói thẳng thắn, cây ngay không sợ chết đứng tràn đầy sự tự tin của Thi Hào thuyết phục: “Tớ cảm thấy lời này của cậu rất có lý.”

Thi Hào: “Đúng thế.”

Ôn Ý ậm ừ, gửi một nhãn dán đặc biệt cho Thi Hào biểu lộ sự khen ngợi dành cho cô.

Phong thái này của Thi Hào quả thật không ai sánh bằng.

Cô ấy rất tò mò lúc Lương Tây Kinh biết được bạn gái mình lại có suy nghĩ này thì anh ấy sẽ vui hay khóc đây.

Chương 21: Không xem tôi ra gì?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong hai ngày tiếp theo, khắp các mặt báo đều đưa tin về hội nghị thượng đỉnh tài chính.

Danh tính và lai lịch của đám người Lương Tây Kinh và Tần Lâm cũng bị cư dân mạng đào xới gần hết.

Liên tục trong suốt hai ngày, Thi Hảo và Lương Tây Kinh không có nhiều thời gian nói chuyện riêng với nhau.

Vào buổi tối lúc kết thúc hội nghị thượng đỉnh có tổ chức một bữa tiệc đặc biệt. Những người có mặt trong bữa tiệc này đều là người được hội nghị thượng đỉnh mời, cũng có một số người là người xuất sắc trong những ngành nghề liên quan.

Lúc Thi Hảo và Lương Tây Kinh xuất hiện, trong hội trường bữa tiệc bật đèn đuốc sáng trưng, mọi người đang ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén trông khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lương Tây Kinh vừa đến thì số người tiến đến chào hỏi nói chuyện với anh cũng bắt đầu tăng lên.

Lương Tây Kinh bị người khác lôi kéo nói chuyện nên tạm thời Thi Hảo và Dương Cao Phi có thể không cần đi theo bên cạnh anh.

Hai người bọn họ tìm một vị trí để nghỉ ngơi.

Thi Hảo lấy một ly rượu từ trong tay nhân viên phục vụ rồi đứng bên cạnh nhâm nhi thưởng thức ly rượu.

Hôm nay cô đi một đôi giày cao gót mới nên thỉnh thoảng bị cọ vào chân có hơi đau.

“Thư ký Thi.” Nhìn thấy động tác của cô, Dương Cao Phi chỉ chỉ sang bên cạnh: “Bên kia có chỗ ngồi đấy, chúng ta sang đó ngồi một lát nhé?”

Thi Hào liếc mắt sang nhìn chỗ anh ấy chỉ: “Được.”

Hai người họ thường xuyên đi theo Lương Tây Kinh tham gia những buổi tiệc xã giao và tiệc tối nên biết cách sắp xếp công việc mình khi tham dự những buổi tiệc này như thế nào.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì đã có người đi đến bắt chuyện với Dương Cao Phi.

Thi Hào ngồi một lát, sau đó nói một tiếng với Dương Cao Phi rồi đứng dậy đi toilet.

Khi cô vừa đi từ trong toilet ra thì cũng vừa đúng lúc Lương Tây Kinh gửi tin nhắn cho cô.

Thi Hào còn chưa kịp ấn vào để mở ra xem thì đã chạm mặt tổng giám đốc Hứa Duệ Tiến - người có quan hệ hợp tác với tập đoàn Lương thị, đang vội vàng đi đến.

Hứa Duệ Tiến giơ tay ngăn cô lại: “Thư ký Thi.”

Thi Hào ngược mắt lên, lịch sự chào: “Tổng giám đốc Hứa.”

Hứa Duệ Tiến gật đầu, nhìn cô gái có dáng người chuẩn, khuôn mặt trong sáng ngọt ngào khác hẳn với những lần ông ta nhìn thấy trước đây đang đứng trước mặt ông ta: “Tối nay cô rất đẹp.”

Thi Hào mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Tổng giám đốc Hứa quá khen rồi.”

Hứa Duệ Tiến nhìn chăm chăm vào xương quai xanh xinh đẹp như tượng tạc lộ ra bên ngoài của cô, sau đó ông ta lại nhìn xuống dưới, đôi mắt đầy ý cười nhưng cũng chất chứa ẩn ý sâu xa: “Cuối

cùng tôi cũng biết vì sao tổng giám đốc Lương lại không nỡ lòng thay thư ký Thi rồi.”

Tập đoàn Lương thị có một quy định bất thành văn đó là thư ký làm việc cho tổng giám đốc và giám đốc cứ hai năm sẽ đổi người một lần. Nhưng năm nay lại là năm thứ ba Thi Hảo làm thư ký cho Lương Tây Kinh.

Thi Hảo nghe hiểu được ẩn ý trong lời nói của ông ta nhưng trên mặt cô vẫn nở nụ cười nhẹ đầy lịch sự, dịu dàng nói: “Tôi cũng biết.”

Hứa Duệ Tiến sững sờ, ông ta hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời của Thi Hảo.

Ngay lập tức vẻ mặt ông ta trở nên hết sức kỳ lạ, Hứa Duệ Tiến đang muốn mở miệng nói tiếp thì Thi Hảo đã nói: “Năm ngoái tôi vừa nhận được tiền thưởng biểu dương nhân viên ưu tú hoàn thành xuất sắc công việc.”

“...”

Hứa Duệ Tiến kịp hiểu ra cô nói vậy là có ý gì... Lương Tây Kinh không đổi cô là vì năng lực nghiệp vụ của cô tốt chứ không phải vì lý do gì khác.

Hiểu được lý do này, Hứa Duệ Tiến cũng dựa vào bậc thang này mà xuống nước: “Năng lực làm việc của thư ký Thi mọi người đều biết cả. Nếu như tôi mà là tổng giám đốc Lương, tôi cũng không nỡ để người tài giỏi như cô đi.”

Vừa nói dứt lời, ông ta đưa danh thiếp cho Thi Hảo: “Nhưng thư ký Thi này, nếu cô muốn đi ăn máng khác thì có thể cân nhắc đến làm việc ở “Tinh Nhuệ”, chúng ta có thể...”

Hứa Duệ Tiến còn chưa nói hết câu đã bị một giọng nói trầm khàn ngắt lời: “Tổng giám đốc Hứa, ngay trước mặt tôi mà ông đào thư ký của tôi đi, ông không coi tôi ra gì sao?”

Hai người Hứa Duệ Tiến và Thi Hào liếc mắt nhìn về phía Lương Tây Kinh vừa xuất hiện ở góc.

Anh đứng ở chỗ khuất sáng, ánh sáng le lói từ phòng tổ chức tiệc chiếu vào xung quanh chỗ anh đang đứng, khắc họa ra dáng người cao ráo, rắn chắc của anh.

Thấy Lương Tây Kinh xuất hiện, Hứa Duệ Tiến cũng có phần bất ngờ vài giây: “Tổng giám đốc Lương hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang cho thư ký Thi thêm một cơ hội lựa chọn thôi.”

Nói xong ông ta lại nhìn về phía Thi Hào, nói một cách sâu xa: “Ở một chỗ quá lâu kiểu gì cũng sẽ chán, đúng không thư ký Thi?”

Hứa Duệ Tiến nói câu này chính là nói riêng cho Lương Tây Kinh nghe.

Đây không phải lần đầu tiên Thi Hào nhìn thấy hai người này cười nói với nhau tuy ngoài mặt thì cười nhưng bên trong lại giấu dao.

Nghe thấy câu này của ông ta, khoe môi Lương Tây Kinh khẽ nhếch lên.

Thi Hào không nhìn anh, chỉ tỏ vẻ lạnh nhạt nói: “Lời tổng giám đốc Hứa nói cũng khá có lý.” Cô cong môi cười với Hứa Duệ Tiến, nhận lấy danh thiếp ông ta đưa cho mình: “Nhưng hiện tại tôi không có ý định thay đổi công việc, nếu ngày nào đó tôi có suy nghĩ này, tôi nhất định sẽ liên lạc với tổng giám đốc Hứa.”

Hứa Duệ Tiến: “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Trước khi đi, ông ta vẫn không quên căn dặn Thi Hào: “Cô nhớ phải liên lạc với tôi đầu tiên đấy.”

Thi Hào khẽ cười: “Tổng giám đốc Hứa cứ yên tâm.”

Sau khi Hứa Duệ Tiến đi, Thi Hào đi đến gần người đang đứng cách đó không xa, đưa danh thiếp cho anh: “Tổng giám đốc Lương.”

Bây giờ cô vẫn đang là thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Lương thị nên dù sao việc nhận danh thiếp của giám đốc công ty khác ngay trước mặt cấp trên trực tiếp của mình cũng không phù hợp. Lúc này, cô không từ chối ông ta là vì giữ thể diện cho Hứa Duệ Tiến.

Lương Tây Kinh cúi đầu nhìn xuống, liếc mắt nhìn tờ danh thiếp cô đang cầm, sau đó nói một câu “Cô tự xử lý đi” rồi thản nhiên quay người rời đi.

Thi Hào gật gật đầu, tạm thời cất tờ danh thiếp đó đi rồi sai bước đi theo anh ra ngoài. Buổi tiệc vẫn chưa kết thúc, cô vẫn phải làm việc.

Vừa đi về trước được hai bước, Lương Tây Kinh đột nhiên dừng lại.

Thi Hào cũng vô thức dừng lại theo anh: “Tổng giám đốc Lương?”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn cô, nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh trong veo của cô, trái tim có chút rung động: “Thi Hào.”

Thi Hào hơi giật mình khi nghe thấy anh gọi, khóe môi cô giật giật lên tiếng nhắc nhở: “Tổng giám đốc Lương.”

Vẫn đang trong bữa tiệc, vẫn đang là giờ làm việc.

Lương Tây Kinh im lặng nhìn sang chỗ khác, giọng điệu trở nên lạnh nhạt: “Ra ngoài đi.”

“ ... ”

-

Hai người quay lại hội trường tổ chức buổi tiệc chưa được bao lâu, Tiền Nhạc đã dẫn Tiền Tĩnh Hà đến tìm Lương Tây Kinh.

Thi Hảo thấy dáng vẻ cứ nhìn chăm chăm vào Lương Tây Kinh, nói chuyện với anh của Tiền Tĩnh Hà nên cô tự động lùi về sau hai bước.

Chính bản thân cô cũng cảm thấy thật kỳ lạ khi giờ phút này cô không muốn nghe xem bọn họ đang nói gì.

Sau khi nói chuyện khách sáo với nhau vài câu xong, Tiền Nhạc và Lương Tây Kinh có chuyện hợp tác cần phải bàn bạc.

Tiền Nhạc đề nghị đến phòng vip trên lầu nói chuyện.

Lương Tây Kinh cũng không hề phản đối đề nghị của ông ta.

Mấy người họ đi về phía phòng vip trên lầu hai, khi đi đến cửa phòng, Lương Tây Kinh nghiêng đầu nói: “Cô không cần theo tôi vào trong đâu.”

Thi Hảo nghe anh nói vậy thì dừng bước: “Vâng.”

Cùng lúc đó, Tiền Nhạc cũng căn dặn Tiền Tĩnh Hà: “Tĩnh Hà, con cứ đi dạo đâu đó với thư ký Thi đi, ba có khi phải nói chuyện với cậu ấy một lát.”

Tiền Tĩnh Hà đồng ý, đáp lại một tiếng “vâng”.

Sau khi cửa đóng lại, Tiền Tĩnh Hà chủ động nói: “Thư ký Thi, tôi dẫn chị ra ngoài đi dạo một vòng nhé?”

Thi Hảo mỉm cười từ chối: “Không cần đâu cô Tiền, tôi sang hành lang bên kia chờ tổng giám đốc Lương là được rồi.”

Nghe cô nói vậy, Tiền Tĩnh Hà bĩu môi nhưng sau đó nghĩ đến kế hoạch của mình, cô ta lại nhiệt tình nói: “Ba tôi bàn bạc công việc không nhanh như vậy đâu, chúng ta xuống lầu đi dạo đi, tôi mời chị uống chén rượu nhé?”

“ ... ”

Cô cũng có thể đoán được Tiền Tĩnh Hà muốn làm gì, Thi Hảo ngược mắt lên nhìn cô ta: “Cô Tiền có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Sau khi suy nghĩ trong lòng bị Thu Hảo nói toạc hằn ra, vẻ mặt Tiền Tĩnh Hà có phần cứng đờ: “... Sao chị biết tôi có chuyện muốn hỏi chị?”

Thi Hảo giải thích: “Có rất nhiều người thích tổng giám đốc Lương.”

Lời cô nói vô cùng thẳng thắn khiến Tiền Tĩnh Hà ghen lời trong chốc lát không biết nên nói gì, cuối cùng cô ta ra vẻ hùng hồn, cây ngay không sợ chết đứng hỏi: “Vậy chị biết anh ấy thích kiểu phụ nữ nào không?”

Sở dĩ Tiền Tĩnh Hà lấy lòng Thi Hảo là vì cô ta cho rằng cô làm việc với Lương Tây Kinh một khoảng thời gian dài như vậy nên chắc hẳn hiểu rõ Lương Tây Kinh hơn những người khác.

Bây giờ, thái độ của Lương Tây Kinh dành cho cô ta rất lạnh lùng, có lẽ cô ta có thể thông qua Thi Hảo để giành được sự yêu thích của anh, khiến anh có cái nhìn mới về mình. Ông cha ta đã có câu tục ngữ chỉ cần có lòng, không người đàn ông nào không hạ gục được.

Cô ta không tin cô ta lại không tóm được Lương Tây Kinh.

Thi Hảo mặt không đổi sắc, bình tĩnh trả lời: “Tôi không biết.”

Lúc cô nói câu này ra, cảm xúc của cô có đôi chút phức tạp. Cảm xúc đó không phải chột dạ vì nói dối nhưng vì cô có một mối quan hệ khác với Lương Tây Kinh nên nói tóm lại vẫn không được tự nhiên.

Thi Hảo không muốn làm người theo kiểu “kỹ nữ còn muốn lập đền thờ” nhưng dường như bây giờ cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Cô chỉ có thể trở thành người mà đến chính bản thân cô cũng chán ghét.

“Sao chị lại không biết được?” Tiền Tĩnh Hà không hề tin lời cô nói chút nào: “Tôi nghe nói chị đã làm việc ở tập đoàn Lương thị hơn bốn năm, làm thư ký cho Lương Tây Kinh cũng đã hơn hai năm, sao thư ký như chị lại không biết anh ấy thích kiểu phụ nữ nào chứ?”

Nói đến đây, cô ta liếc mắt nhìn Thi Hào: “Chị đừng tưởng tôi là con ngốc mà lừa tôi.”

Thi Hào có phần bất đắc dĩ trước phản ứng này của cô ta, sao cô lại cho rằng Tiền Tĩnh Hà dễ bị lừa chứ, cô thật sự không biết sở thích của Lương Tây Kinh trong chuyện tình yêu trai gái này thật mà.

Thi Hào làm thư ký cho Lương Tây Kinh đã hơn hai năm nhưng Lương Tây Kinh chưa bao giờ tỏ ra vô cùng yêu thích kiểu phụ nữ nào trước mặt cô, cũng chưa bao giờ mập mờ qua lại với những người phụ nữ khác.

“Cô Tiền.” Thi Hào xốc lại tinh thần nhìn về phía Tiền Tĩnh Hà, uyển chuyển nói: “Chuyện riêng của tổng giám đốc Lương tôi không tiện thảo luận với cô.”

Vào lúc này, cô chỉ có thể lấy cớ này để trả lời Tiền Tĩnh Hà.

Nghe cô nói như vậy, Tiền Tĩnh Hà liếc xéo cô một cái, giọng điệu bức dọc nói: “Người làm thư ký như chị cũng thoải mái quá nhỉ.”

Thi Hào khẽ cười, cũng không phản bác lời cô ta vừa nói.

Tiền Tĩnh Hà thấy cô như vậy thì cũng tức giận, không muốn tiếp tục giả nhân giả nghĩa quan tâm cô nữa: “Vậy tôi xuống dưới trước đây, thư ký Thi cứ đứng đây chờ tổng giám đốc Lương nhé.”

Thi Hào: “Được, cô Tiền đi thông thả.”

-

Sau khi Tiền Tĩnh Hà đi, Thi Hảo đứng dựa vào tường nghỉ ngơi một lúc.

Cả ngày hôm nay lúc nào cũng chạy đôn chạy đáo bận rộn làm việc nên cô có chút mệt mỏi.

Dựa vào tường nghỉ ngơi một lúc thì tinh thần của Thi Hảo cũng đã phục hồi được đôi chút.

Để tránh việc cô đứng đấy lại ngủ quên nên Thi Hảo lấy điện thoại ra, định vào weibo lướt đọc tin tức để tỉnh táo hơn.

Vừa mới mở weibo ra, cô đã nhìn thấy ảnh chụp Lương Tây Kinh nằm trong top trending.

Suốt hai ngày qua, vì Hội nghị thượng đỉnh tài chính, cũng vì sự chú ý đặc biệt của cư dân mạng nên ảnh chụp của mấy người Lương Tây Kinh và Tần Lâm, Tần Yển đã lan truyền rộng rãi trên weibo.

Tướng mạo khí chất của mấy người họ đều không tầm thường, còn chưa nói đến lai lịch thân phận của họ. Trong khoảng thời gian ngắn, sự quan tâm chú ý của cư dân mạng dành cho bọn họ cũng rất nhiều.

Hầu hết ảnh chụp mấy người họ đều ra những trang thông tin nhà nước đăng lên, cũng có không ít bức ảnh do những phóng viên và nhân viên công tác có mặt ở hội nghị chụp lên.

Bức ảnh hiện tại Thi Hảo lướt weibo nhìn thấy chính là do người khác chụp lên.

Trong bức ảnh, Lương Tây Kinh ngồi trên ghế, quần áo ngay ngắn gọn gàng đang quay đầu nghe Tần Lâm nói chuyện, phong thái phóng khoáng lại tự nhiên, trông vô cùng thoải mái.

Trong hội trường ánh sáng đan xen tầng tầng lớp lớp, trên đỉnh đầu bọn họ có treo một cái đèn trần, ánh sáng từ ngọn đèn này tỏa ra càng làm bật lên khí chất lạnh lùng kiêu ngạo, cao không thể với tới của anh.

Đúng như những gì Thi Hào nghĩ, bình luận dưới bức ảnh này đều là mấy câu như: “Người đàn ông này trông cao quý thật đấy.”; “Tổng giám đốc Lương trông không dễ gần cho lắm nhỉ.”; “Đến Lương Tây Kinh mà mấy người cũng dám thèm thường à.”.

Xem mấy bình luận đó một lúc, Thi Hào không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Lương Tây Kinh.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, suy nghĩ của cô cũng giống như những cư dân mạng này vậy, cô cũng cảm thấy anh rất, rất khó làm việc chung.

...

Bàn bạc công việc xong, Lương Tây Kinh mở cửa phòng đi ra ngoài, anh vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy người đứng cách đó không xa quay lưng về phía anh.

Tối nay Thi Hào mặc một chiếc váy lễ phục màu trắng lệch vai, kiểu dáng của chiếc váy này không quá khoa trương, thậm chí còn có chút quy củ. Nhưng dáng váy bó sát vào người khắc họa những đường cong trên thân hình quyến rũ của cô, khiến cô trông vô cùng trang nhã và xinh đẹp.

Nghe thấy tiếng động vang lên sau lưng mình, Thi Hào quay đầu lại, ánh mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên: “Tổng giám đốc Lương.”

Không có gì bất ngờ khi Lương Tây Kinh lại ngây người ra thất thần lúc nhìn thấy cô, hầu kết anh hỏi di chuyển, giọng nói trầm khàn: “Sao không tìm chỗ nào đó mà ngồi nghỉ?”

Thi Hảo thấy Tiền Nhạc đi ra từ sau lưng anh, lễ phép nói: “Tôi đã nghỉ ngơi rồi.”

Đứng cũng là nghỉ ngơi.

Lương Tây Kinh nghe cô nói vậy thì không nói gì nữa, anh chào mấy người Tiền Nhạc rồi dẫn Thi Hảo xuống lầu.

Bữa tiệc dưới lầu vẫn chưa kết thúc.

Vừa xuống dưới lầu, Lương Tây Kinh đã bị một người phụ nữ xinh đẹp mà Thi Hảo chưa gặp bao giờ ngăn lại.

Anh gọi người đó là tổng giám đốc Ngụy.

Trong đầu Thi Hảo lập tức hiện lên một cái tên. Sau đó, cô đứng mực lui về phía sau, để hai người họ có không gian và thời gian riêng nói chuyện với nhau.

Lương Tây Kinh nhìn thấy hành động của cô cũng không nói gì.

Về mặt anh tự nhiên nói chuyện với người phụ nữ đứng trước mặt mình, tâm trạng bình tĩnh không một gợn sóng.

Nói chuyện nói, Lương Tây Kinh đang định nhìn xem cô thư ký có chừng có mực quá mức của mình đang đứng đâu.

Nhưng vừa ngược mắt lên, anh đã nhìn thấy cô thư ký hai mươi tư giờ của mình đang đứng dựa vào góc tường, nở nụ cười nhẹ thoải mái nói chuyện với những người khác.

Không biết người đối diện cô đang nói về chủ đề thú vị nào mà làm cho từ khoe mắt đến đuôi lông mày của cô đều cong lên đầy vui vẻ.

Ánh mắt Lương Tây Kinh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô trong giây lát, sau đó lại nhìn sang người bên cạnh, quan sát người

đàn ông đang nói chuyện với cô... Người đó chính là người lăm lờ đã chào Thi Hảo ở sân bay. Anh ta là bạn học của Thi Hảo.

Lương Tây Kinh đang lạnh lùng nhìn hai người họ nói chuyện với nhau, không biết Tần Yển lại đột ngột từ đâu xuất hiện bên cạnh anh.

Anh ấy nhét ly rượu vào tay Lương Tây Kinh, sau đó lại tự mình cụng ly với anh rồi nhấp một ngụm rượu, hóng hớt chuyện hay ho nói: “Bạn có biết tối nay có bao nhiêu người tìm tôi hỏi rõ mối quan hệ giữa thư ký Thi và cậu là như thế nào, hỏi số điện thoại của thư ký Thi là gì hay không?”

Lương Tây Kinh lạnh nhạt liếc nhìn anh ấy một cái, ý bảo anh ấy ngậm miệng lại.

Tần Yển cong cong môi, nhìn theo ánh mắt anh thấy hai người kia đang nói chuyện, anh ấy cố ý hỏi: “Bạn biết người đang nói chuyện với thư ký Thi là ai không?”

Lương Tây Kinh không lên tiếng trả lời Tần Yển.

Tần Yển nói cho anh biết tin tức mình vừa hỏi thăm được: “Anh ta là Dương Văn Tuấn, một kiến trúc sư rất nổi tiếng và tài năng, nếu như dự án của chúng ta có thể mời anh ta làm...”

Anh ấy còn chưa nói hết câu, Lương Tây Kinh bỗng nhiên không còn kiên nhẫn để nghe tiếp nữa, anh uống cạn ly rượu trong tay rồi sải bước đi về phía Thi Hảo.

Chương 22: Tôi không thích

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiệc rượu rất đông người, có rất nhiều danh nhân nổi tiếng đến đây.

Rời khỏi chỗ của Lương Tây Kinh ở phía bên kia, Thi Hào vốn định đi loanh quanh trong sân hít thở không khí.

Còn chưa đi đến cửa phụ thì cô đã đụng phải Dương Văn Tuấn.

Cô thật sự không ngờ có thể gặp được anh ấy ở đây.

Tuy hai người ở trong cùng một khách sạn nhưng xác suất gặp được nhau rất nhỏ. Quan trọng hơn là Dương Văn Tuấn học kiến trúc, còn tiệc rượu này được tổ chức với chủ đề Hội nghị thượng đỉnh tài chính, gần như không liên quan gì tới nhau.

“Bất ngờ lắm đúng không?” Thấy đáy mắt cô hiện lên vẻ kinh ngạc, Dương Văn Tuấn thuận tay lấy hai ly rượu trên tay nhân viên phục vụ vừa đi ngang qua rồi đưa cho cô một ly.

Thi Hào duỗi tay nhận lấy, thản nhiên nói: “Có một chút.”

Dương Văn Tuấn cười cười, giải thích: “Anh tới đây gặp một người.”

Thi Hào hiểu.

Dương Văn Tuấn rũ mắt thấy cô đi giày cao gót, chu đáo hỏi: “Có muốn đến bên cạnh tường nói chuyện một lúc không?”

Hai người đứng giữa đường như vậy quả thật có chút cản trở, Lương Tây Kinh bên kia tạm thời không cần cô mà so với chuyện đi

giao thiệp với những người mình không quen cùng Lương Tây Kinh thì cô thà nói chuyện với Dương Văn Tuấn còn thấy thoải mái hơn.

Thi Hào gật đầu không chút do dự.

“Anh thấy em đi chào hỏi cả đêm.” Đến một nơi hẻo lánh, Dương Văn Tuấn chủ động mở lời: “Có mệt không?”

Thi Hào mỉm cười, nhấp một ngụm rượu, thành thật nói: “Cũng bình thường.”

Cô đã quen với việc bận rộn như vậy rồi.

Chú ý tới sự thay đổi trong ánh mắt Dương Văn Tuấn, Thi Hào nghi ngờ: “Sao thế?”

Dương Văn Tuấn cười lắc đầu, xúc động nói: “Anh chỉ cảm thấy không ngờ cô em khóa dưới đến phát tờ rơi cũng xấu hổ, rồi rít xin lỗi ngày nào giờ đã có thể một mình gánh vác rồi.”

Thi Hào giật mình, nhớ lại chuyện ngày xưa anh ấy nói.

Chuyện phát tờ rơi Dương Văn Tuấn nói là công việc làm thêm của Thi Hào hồi học cấp ba.

Hồi đó, Thi Hào học lớp mười.

Khi đó cô thiếu tiền, lại không đủ tuổi, không thể đến các cửa hàng đăng thông báo tuyển nhân viên chính quy làm thêm nên công việc làm thêm bán thời gian của cô liên tục đứt quãng. Cứ mỗi tuần, thậm chí mỗi ngày là cô lại làm một công việc phát tờ rơi khác nhau.

Hôm gặp được Dương Văn Tuấn là thứ bảy.

Thi Hào ôm một xấp tờ rơi đi trên đường, còn chưa phát được tờ nào đã đụng phải Dương Văn Tuấn. Dương Văn Tuấn là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, Thi Hào đã từng gặp Dương Văn Tuấn tại buổi lễ khai giảng, cũng có chút ấn tượng với anh ấy.

Cảm nhận được cô đang nhìn anh cho nên Dương Văn Tuấn nghiêng đầu nhìn lại, hỏi cô có chuyện gì không?

Thi Hào do dự một lúc lâu rồi mới đi về phía Dương Văn Tuấn, đưa tờ rơi cho anh ấy, lấy hết dũng khí hỏi anh ấy có muốn vào tiệm cơm ăn không.

Một ngày phát tờ rơi được năm mươi tệ, nếu có thể mời được khách vào ăn cơm Thi Hào sẽ có thêm năm tệ tiền hoa hồng.

Dương Văn Tuấn đã đồng ý.

Hôm đó, anh ấy là người duy nhất chấp nhận lời mời của Thi Hào, đến cửa hàng ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Thi Hào chủ động cụng ly với anh ấy, nói khẽ: “Cảm ơn.”

Dương Văn Tuấn buồn cười nhìn cô: “Đã nói rất nhiều lần rồi, em cũng giúp anh rất nhiều việc mà.”

Anh ấy nhớ rất rõ, sau khi hai người gặp nhau trong trường học, Thi Hào có nói cảm ơn trước mặt anh ấy.

Sau đó, chỉ cần Dương Văn Tuấn có chuyện gì cần Thi Hào giúp là cô sẽ lập tức đồng ý không chút do dự.

Cũng vì thế, hai người mới dần trở nên thân thiết hơn.

Nghe anh ấy nói như vậy, Thi Hào thản nhiên: “Cảm ơn không có gì là nhiều cả.”

Dương Văn Tuấn hiểu ý cô: “Chuyện nhỏ thôi.”

Thi Hào cong môi: “Vậy thì cảm ơn đàn anh Dương cũng là chuyện nhỏ thôi.”

Có lẽ đối với Dương Văn Tuấn, đồng ý đến tiệm ăn một bữa chẳng đáng gì nhưng anh ấy không biết khoảnh khắc anh ấy đồng ý đó lại quan trọng với Thi Hào như thế nào. Buổi tối tan làm nhận được thêm năm tệ tiền hoa hồng kia cô đã vui vẻ bao nhiêu.

Năm tệ này đủ cho cô ăn cơm hai ngày ở trong trường.

Dương Văn Tuấn bị lời nói của cô chọc cười, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, em cứ muốn tiếp tục cảm ơn như vậy thì anh cũng đành chịu, chỉ có thể nhận mà thôi.”

Thi Hào: “...”

Thấy Thi Hào ngượng ngùng, Dương Văn Tuấn nhướn mày: “Bao giờ bọn em quay về thành phố Giang?”

Thi Hào: “Ngày mai, sao thế?”

Dương Văn Tuấn nhìn cô, trong đôi mắt chứa đầy vẻ khen ngợi: “Muốn mời em ăn một bữa, không biết em có cho anh cơ hội này không?”

Thi Hào khựng lại, không ngờ anh ấy lại đưa ra lời mời.

Cô suy nghĩ mất mấy giây: “Được, để em mời anh.” Thi Hào hỏi thẳng: “Cho em cơ hội chính thức nói lời cảm ơn hả?”

Dương Văn Tuấn dở khóc dở cười: “Nếu anh đồng ý để em mời cơm thì em sẽ thực sự qua chuyện tờ rơi không đấy? Lần sau gặp anh thì em sẽ không vô duyên vô cớ cảm ơn anh nữa đúng không?”

“...” Thi Hào ghen lời: “Anh không muốn em nói thì lần sau em không nói nữa.”

Dương Văn Tuấn giong ly rượu, hơi nghiêng người về phía Thi Hào: “Hứa rồi đấy.”

Thi Hảo cũng giơ tay lên cùng ly với anh ấy: "... Hứa."

Hai người hẹn sau khi quay về thành phố Giang sẽ chốt thời gian đi ăn. Sau đó, Dương Văn Tuấn lại nói chút chuyện về Hội nghị thượng đỉnh tài chính.

Đang nói chuyện thì có một hơi thở quen thuộc theo làn gió bay vào mũi.

Cảm nhận được điều gì đó, Thi Hảo nghiêng đầu nhìn qua.

Không biết từ lúc nào Lương Tây Kinh đã đi xuyên qua dòng người ồn ào náo nhiệt đi đến bên cạnh cô.

Nhìn thấy anh xuất hiện, Dương Văn Tuấn cũng có chút kinh ngạc: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh thờ ơ liếc nhìn Dương Văn Tuấn một cái sau đó rũ mắt nhìn Thi Hảo, lạnh lùng hỏi: "Thích uống rượu ở đây?"

"..."

Thi Hảo nghe ra được giọng điệu quái gở của anh: "Cũng tạm." Cô hơi ngừng rồi chủ động nói: "Tổng giám đốc Lương có muốn thử một chút không?"

"Thôi khỏi." Lương Tây Kinh từ chối thẳng thừng không hề nề tình: "Tôi không thích."

Nghe vậy, hai mắt Thi Hảo chớp chớp.

Cô mất tự nhiên nhấp môi dưới, cố gắng làm cho mình tự nhiên nhất có thể, cực kì kiên nhẫn hỏi: "Vậy Tổng giám đốc Lương cần gì để tôi đi lấy cho anh."

Lương Tây Kinh: "Tôi không uống."

Thi Hảo: "..."

Trong lúc hai người giăng co, Tần Yến đã đi tới.

“Thư ký Thi.” Anh ấy cười khanh khách: “Tôi tìm cô rất lâu đấy, không ngờ cô lại trốn ở đây.”

Thi Hào miễn cưỡng nở nụ cười, chuyển ánh mắt lên người anh ấy: “Tổng giám đốc Tần.”

Tần Yến lên tiếng, nâng chén với Dương Văn Tuấn đang bị Lương Tây Kinh cố gắng phớt mờ hết mức có thể: “Kỹ sư Dương, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu.”

Dương Văn Tuấn không bất ngờ khi thấy Tần Yến biết anh ấy, khẽ gật đầu: “Tổng giám đốc Tần quá lời rồi, tôi không nhận nổi.”

“Nên vậy.” Tần Yên huých cùi chỏ vào cánh tay Lương Tây Kinh, nhắc nhở anh chú ý cho đúng mực rồi nói chuyện với Dương Văn Tuấn bằng thái độ rất thân quen.

Thi Hào đứng bên cạnh cũng nghe ra được chút thông tin.

Cô nhìn thái độ của Tần Yến đối với Dương Văn Tuấn, trong lòng có suy đoán. Thành phố Bình phát triển mạnh về ngành công nghiệp văn hóa du lịch, mà trước mắt mấy công ty lớn thuộc Tập đoàn Lương thị đang cố gắng cạnh tranh một dự án về khu nghỉ dưỡng ở thành phố Bình.

Sau khi gặp phải Dương Văn Tuấn ở sân bay, Thi Hào đã kéo anh ấy ra từ trong những hồi ức chính mà bản thân không quá muốn nhớ lại. Cô biết bây giờ Dương Văn Tuấn là một vị kiến trúc sư vô cùng nổi tiếng, tác phẩm của anh rất cá tính lại có thể áp dụng được vào thực tế, vừa mới mẻ vừa độc đáo.

Có lẽ Dương Văn Tuấn là một trong những kiến trúc sư có sự sáng tạo nhất trong những năm trở lại đây.

Nếu Thi Hào đoán không sai thì chắc hẳn mấy người Tần Yến muốn mời Dương Văn Tuấn về làm nhà thiết kế cho hạng mục này.

Có anh ấy ở đây xác suất trúng thầu sẽ vô cùng cao.

Thi Hào nghĩ vậy, ánh mắt vô thức nhìn Dương Văn Tuấn rất chăm chú.

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô một cái rồi lại liếc nhìn thêm một lần nữa nhưng cô vẫn không phát hiện ra.

Lúc này, Lương Tây Kinh cắt ngang Tần Yến đang không ngừng lải nhải: “Đi đây.”

Tần Yến với Thi Hào còn chưa kịp hiểu gì, Lương Tây Kinh đã đi xa.

Hai người liếc nhau, Tần Yến kết thúc cuộc nói chuyện với Dương Văn Tuấn: “Kỹ sư Dương, có cơ hội chúng ta lại nói chuyện.” Anh ấy cười giỡn nói: “Đêm nay tâm trạng Tổng giám đốc Lương không được tốt lắm, để tôi đi xem cậu ấy.”

Dương Văn Tuấn cười: “Tổng giám đốc Tần đi thông thả.”

Tần Yến đi rồi Thi Hào mới hoàn hồn: “Đàn anh.” Cô chỉ chỉ bên cạnh: “Em...”

“Đi đi.” Dương Văn Tuấn nói: “Đừng quên lúc về thành phố Giang chúng ta cùng đi ăn.”

Thi Hào mấp máy môi: “Được.”

...

Ở tiệc rượu đến mười giờ nhóm Thi Hào mới rời đi.

Khi đi ra bên ngoài, Thi Hào mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào bầu trời đêm không biết từ lúc nào đã bắt đầu mưa lất phất khiến

cảnh đêm vốn đã mù mịt nay lại càng thêm mờ hồ không thể nhìn rõ.

Lên xe, Thi Hào bị Tần Yến gọi lại: “Thư ký Thi.”

Thi Hào quay đầu lại: “Tổng giám đốc Tần.”

Tần Yến rũ mắt nhìn cô, hất cằm: “Tôi ngồi xe của hai người về khách sạn.”

Thi Hào lập tức mở cửa phía sau.

Tần Yến: “Tôi ngồi ghế lái phụ.”

Nhân lúc Thi Hào còn đang ngơ ngác, Tần Yến đã mở cửa xe chiếm lấy ghế lái phụ.

“...”

Thi Hào không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi đằng sau chung với Lương Tây Kinh.

Chiếc xe lái ra đường lớn rộng rãi, trong xe vô cùng yên tĩnh.

Tần Yến lén lút liếc mắt nhìn ra sau, thật sự không thể chịu nổi cái bầu không khí yên tĩnh này nữa nên anh ấy bèn mở màn hình DVD lên để bật nhạc.

Một lát sau, điện thoại Thi Hào phát ra tiếng chuông thông báo.

Thi Hào vô thức mở ra xem, là tin nhắn của Ôn Ý hỏi cô có về khách sạn không.

Trước khi cô tham gia tiệc rượu đã hẹn tối nay hai người sẽ đi ăn chung.

Thi Hào: [Đang trên đường về.]

Ôn Ý: [Ngoài trời đang mưa, chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài nhé?]

Thi Hảo: [Được, cậu cứ gọi đại món gì đó đi, tớ ăn gì cũng được.]

Ôn Ý: [Cậu không thèm món gì à?]

Thi Hảo suy nghĩ một chút: [Không có.]

Tuy rằng cả buổi tối nay, cô không ăn chút gì cả nhưng hiện tại Thi Hảo cũng không cảm thấy đói lắm.

Ôn Ý: [Được rồi, vậy để tớ xem rồi đặt.]

Thi Hảo đang định nói gì đó thì bên cạnh truyền đến một giọng nói trong trẻo đầy lạnh lùng: “Tần Yến.”

Ngón tay Thi Hảo hơi khựng lại, không nhúc nhích.

Tần Yến quay đầu lại: “Cái gì?”

Lương Tây Kinh trầm mặt xuống, không kiên nhẫn nói: “Tắt nhạc đi.”

“...”

Tần Yến im lặng: “Sao thế, cậu buồn ngủ à?”

Lương Tây Kinh: “Ồn ào quá.”

Tần Yên không còn cách nào khác, chỉ có thể tắt nhạc đi.

Cùng lúc đó, Thi Hảo cũng chuyển chiếc điện thoại đang rung lên không ngừng của mình về chế độ yên lặng. Tuy thoát nhìn thì có vẻ như Lương Tây Kinh đang nói Tần Yến nhưng thực ra là đang ám chỉ cô.

Chiếc xe ngay lập tức rơi vào trong một sự tĩnh lặng quý dị.

Sự tĩnh lặng này kéo dài đến khi về tới khách sạn.

Vào trong thang máy, Lương Tây Kinh không nhìn Thi Hảo, Thi Hảo cũng không chủ động nói chuyện với anh.

Cảm nhận được mùi thuốc súng tràn ra giữa hai người, Tần Yến thấy hơi hối hận vì về chung với hai người này.

Đến tầng có phòng của Thi Hảo, cô chào hai người rồi dứt khoát, quay người đi ra.

Cửa thang máy đóng lại, Tần Yến không nhịn được nhìn trộm người bên cạnh: “Cậu với thư ký Thi giận nhau gì đó?”

Lương Tây Kinh không thèm để ý đến anh ấy.

Tần Yên cố ý: “Không lẽ là ghen với kỹ sư Dương kia hả?”

Lương Tây Kinh còn chưa kịp nói gì, chuông điện thoại đã vang lên.

Anh liếc nhìn, là Tần Lâm gọi đến.

“Chuyện gì?”

Tần Lâm: “Uống rượu.”

“...”

Lương Tây Kinh nhìn thang máy đi lên, rũ mắt: “Ở đâu?”

Tần Yến nghe hai người nói chuyện: “???”

...

Bên kia, Thi Hảo vừa về tới phòng không lâu, cơm hộp Ôn Ý gọi đã giao đến.

Thi Hảo vừa mở cơm hộp ra thì Ôn Ý đã lấy mấy lon bia trong tủ lạnh tới: “Uống chút không?”

Tửu lượng của Ôn Ý không tốt lắm, lúc dự tiệc Lương Tây Kinh cũng không cho phép cô mời rượu đối tác.

Nhưng lúc này cô lại thấy mình cần chút cồn.

Hai người ngồi đối diện mở hai lon bia.

Yên lặng ăn uống một lúc, Ôn Ý ngược mắt: “Sao trông tinh thần cậu chẳng phấn chấn chút nào thế?”

Thi Hào lườm cô ấy: “Cậu cũng thế thôi.”

Ôn Ý ghen lời, nhấp một ngụm bia giải thích: “Mấy ngày nay tớ đang rất mệt mỏi.”

Cô ấy còn bận hơn Thi Hào.

Thi Hào gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Tớ cũng thế.”

Hai người nhìn nhau một lát, u oán thở dài.

Ăn khuya xong, Thi Hào đi tắm. Đợi cô tắm xong đi ra thì Ôn Ý đã về phòng mình.

Thấy cô ấy đã đi rồi, Thi Hào sấy khô tóc, cả người mệt mỏi chui vào trong chăn.

Cô rất buồn ngủ nhưng lăn lộn mãi vẫn không thể ngủ nổi.

Đột nhiên màn hình điện thoại cô sáng lên.

Thi Hào cầm lên mở ra... Là Tần Yến gửi cho cô một bức ảnh chụp Lương Tây Kinh ở quầy rượu.

Nhìn chăm chăm vào đó mấy giây nhưng Thi Hào vẫn không nhấc lại.

Một lát sau, Tần Yến lại gửi một tin nhắn khác tới: “Thư ký Thi, cô ngủ chưa? Cô có tiện tới đón cậu ấy về không?”

Thi Hào nghĩ một lúc rồi nhắn lại: “Để tôi gọi tài xế qua đón.”

Tần Yến bị lời của cô làm cho ghen hòng: “Hay thôi, để tài xế nghỉ ngơi đi.”

Anh ấy muốn làm dịu bầu không khí giữa hai người nhưng có vẻ hiệu quả không được tốt cho lắm thì phải, cả hai người này chẳng biết cảm kích gì cả.

Thi Hào: “Ừ.”

Trả lời tin nhắn của Tần yến xong, Thi Hào để điện thoại xuống định ngủ tiếp.

...

Đang mơ mơ màng màng sắp ngủ thì chuông cửa vang lên.

Thi Hào vốn không quá muốn để ý nhưng không hiểu sao người ngoài cửa lại cứ không chịu buông tha cho cô. Không chịu nổi nữa, cô vén chăn xuống giường, tiện tay lấy một cái áo choàng lên người rồi đi mở cửa: “Anh có thể...”

Còn chưa nói xong, Thi Hào đã bị một giọng nói ấm áp nhẹ nhàng ngắt lời: “Xin chào cô Thi, rất xin lỗi vì đã quấy rầy cô nghỉ ngơi...”

Thi Hào khựng lại, lúc này mới nhìn thấy rõ người đứng bên ngoài chính là nhân viên của khách sạn.

“Xin lỗi.” Thi Hào hơi tỉnh táo lại: “Có chuyện gì sao?”

Nhân viên cười cười, ra hiệu đằng sau: “Tổng giám đốc Tần nói tối nay cô không ăn gì hết nên cố ý dặn nhà bếp mang thức ăn lên cho cô.”

Thi Hảo giật mình, nghiêng người sang bên cạnh: “Mời vào.”

Nhân viên đặt hết thức ăn lên bàn, sau đó cố ý đặt một ly trà bên cạnh tay cô: “Đây là trà giải rượu mà Tổng giám đốc Tần đã đặc biệt dặn dò.”

Thi Hảo: “... Cảm ơn.”

Đợi nhân viên rời đi, Thi Hảo nhìn chằm chằm thức ăn bày biện trên bàn rồi đưa mắt nhìn chén trà giải rượu đẹp đẽ kia.

Cô rất kén chọn khi uống trà giải rượu, chỉ uống loại làm từ hoa quả tươi còn những vị khác cô không uống, Tần Yến không biết điều này.

Thi Hảo dụi dụi mắt rồi quay lại phòng cầm điện thoại bấm gọi vào số điện thoại vô cùng quen thuộc.

Đợi một lúc mới có người nhận điện thoại: “Alo.”

Thi Hảo ngồi cạnh bàn ăn, ngẩn người nhìn chén trà giải rượu kia, cổ họng chua xót: “Đồ ăn hơi nhiều, em không ăn hết.”

Phía bên kia yên lặng một lúc, sau đó Thi Hảo nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, nghe thấy Lương Tây Kinh nói: “Mở cửa.”

Chương 23: Không cho hôn?

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mở cửa phòng ra, Thi Hào ngẩng đầu bèn nhìn thấy người đứng ở cửa.

Lương Tây Kinh đứng trước cửa dưới ánh đèn chiếu lệch, dáng người thẳng tắp, kiêu ngạo lạnh lùng. Áo vest bị anh cởi ra vắt trên khuỷu tay, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng. Bỏ qua sự mệt mỏi trên mặt thì giờ phút anh vẫn rực rỡ chói mắt không thể với tới như trước.

Hai người một cao một thấp nhìn nhau một lúc, Lương Tây Kinh rũ mắt: “Không mời anh vào sao?”

Thi Hào nghiêng người.

Cửa phòng đóng lại.

Lương Tây Kinh vắt áo vest lên sofa rồi đi đến bàn ăn, Thi Hào cũng đi theo anh.

Hai người một trước một sau ngồi xuống.

Lương Tây Kinh nhìn chén trà giải rượu trong tay sau đó dịch về phía Thi Hào: “Uống đi.”

Thi Hào đang định cầm lấy thì đột nhiên nhớ tới gì đó: “Em đi lấy cái chén nữa.”

Tối nay Lương Tây Kinh cũng uống rượu, anh còn uống nhiều hơn cả cô.

Biết cô muốn làm gì, Lương Tây Kinh thản nhiên nói: “Em uống trước đi, uống không hết thì đưa anh.”

Tuy nói vậy nhưng Thi Hảo vẫn đi lấy chén, chia chén trà giải rượu kia thành hai phần.

Uống trà giải rượu xong, hai người nhìn bàn thức ăn rồi cầm đũa lên.

Thi Hảo đi ăn với Ôn Ý rồi nên lúc này chẳng ăn được mấy nhưng cô biết Lương Tây Kinh chưa ăn gì, cô cũng biết anh không thích ăn cơm một mình nên yên lặng ngồi đối diện anh, múc thêm một bát cháo loãng uống từng ngụm một.

Bữa cơm này, hai người đều yên lặng ngồi ăn, chỉ có tiếng bát đũa va vào nhau.

Ăn được khá khá rồi, Lương Tây Kinh đặt đũa xuống: “Không đói à?”

Thi Hảo thản nhiên: “Ôn Ý có đặt đồ ăn khuya, em ăn chung với cậu ấy rồi.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, anh cũng không quá bất ngờ.

Hai người lại yên lặng một lúc, Thi Hảo đang định nói gì đó thì điện thoại của Lương Tây Kinh chợt đổ chuông.

Cô nhìn điện thoại trên bàn, là Tần Yến gọi tới.

Lương Tây Kinh bắt máy: “Chuyện gì?”

Tần Yến không chút nể nang: “Cậu ngủ trong nhà vệ sinh đấy à?”

“...”

Không đợi Lương Tây Kinh lên tiếng, Tần Yến nhìn xung quanh phòng một vòng rồi chất vấn: “Cậu bảo đi vệ sinh mà đi nửa tiếng không quay lại. Anh trai của em ơi, anh cho em hỏi là anh mất tích trong nhà vệ sinh hay là mất tích trong khách sạn rồi, có uống rượu nữa không đây?”

Thi Hào ngồi đối diện nghe rõ lời Tần Yến nói mà nghệt thờ, cô ngược mắt nhìn người ngồi trước mặt mình vẫn rất thản nhiên, vẫn ngồi lù lù không động đây, cô không khỏi bội phục khả năng bình tĩnh của anh.

Chú ý tới thay đổi nhỏ xíu trong biểu cảm của cô, Lương Tây Kinh giật giật khóe môi: “Không uống nữa.”

Tần Yến: “Hừ, cái thứ không có tiền đồ.”

Lương Tây Kinh: “Ừ, vậy tôi cúp máy đây, các cậu cứ chơi đi.”

Dứt lời, anh hoàn toàn không cho Tần Yến cơ hội nói tiếp, dứt khoát thẳng tay cúp máy.

Đặt lại điện thoại lên bàn, Lương Tây Kinh nhìn người đối diện: “Đang nghĩ cái gì thế?”

Thi Hào hoàn hồn, ánh mắt cô lướt qua mặt bàn rồi rơi xuống gương mặt đẹp trai quá đáng của anh, cô bất ngờ hỏi: “... Anh ném bọn họ ở lại quán bar, liệu bọn họ có tức giận không?”

“...”

Vấn đề này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lương Tây Kinh.

Anh híp mắt nhìn cô: “Em thì sao?”

Thi Hào khựng lại, cô biết anh đang hỏi... Nếu đêm nay anh bỏ cô lại liệu cô có tức giận không.

Im lặng một hồi, Thi Hào ném lại vấn đề này cho anh: “Thế anh có làm vậy không?”

Hai người im lặng giăng co.

Lúc này, Lương Tây Kinh nhìn cô rồi nói: “Anh cũng định làm vậy rồi.”

Nhưng cuối cùng anh vẫn không thể yên lòng.

Thi Hào giật mình, cô đẩy điện thoại của mình đến trước mặt Lương Tây Kinh: “Anh tìm đồng hồ báo thức đi.”

Lương Tây Kinh mở ra điện thoại, tìm được app đồng hồ báo thức trong điện thoại của cô.

Thi Hào: “Mở đi.”

Lương Tây Kinh ấn mở, đập vào mắt anh là thời gian báo thức Thi Hào đặt. Ngoài báo thức lúc sáu rưỡi sáng từ thứ hai đến thứ sáu ra còn có một báo thức mới đặt khác sẽ vang lên sau mười phút nữa vào lúc mười hai giờ.

Xem xong, vẻ mặt Lương Tây Kinh khế nhúc nhích: “Tại sao lại là mười hai giờ?”

“?”

Nghe anh hỏi vậy, Thi Hào tức giận liếc anh một cái: “Mấy anh uống rượu hai tiếng còn chưa xong?”

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ: “Mười một giờ không đi được à?”

“... À.” Thi Hào biết mình hiểu lầm ý anh nhưng cô cũng không định xin lỗi: “Mới đi ra ngoài một tiếng mà đã bị kiểm tra, anh không sợ mấy người Tần Yến cười nhạo sao?”

Lương Tây Kinh vẫn bình thản ung dung: “Tại sao anh lại phải sợ?”

Lần này đến lượt Thi Hào ghen lời.

Nói cũng đúng, mấy loại chuyện này Lương Tây Kinh chưa bao giờ để ý người khác nghĩ gì.

Thấy cô không còn lời nào để nói, Lương Tây Kinh đứng dậy kéo cô vào trong ngực.

Thi Hào thuận thế ngồi lên đùi anh, cô cọ cọ cổ anh, hơi ghét bỏ nói: “Toàn là mùi rượu.”

Lương Tây Kinh: “... Anh có uống nhiều đâu.”

Thi Hào hắng giọng, với tư thế hiện giờ, cô chỉ cần hơi dịch môi lên trên là có thể hôn vào cổ anh.

Trong nháy mắt đó, cánh tay Lương Tây Kinh đặt bên hông cô bỗng siết chặt lại: “Thi Hào.”

Thi Hào cảm nhận được phản ứng của anh, cố tình hiểu sai ý anh: “Không cho hôn à?”

Ánh mắt Lương Tây Kinh hơi tối lại, anh không lên tiếng.

Thi Hào biết ý của anh là để cho cô hôn. Cô điều chỉnh tư thế, duỗi tay ôm lấy mặt Lương Tây Kinh rồi chậm rãi dán lên môi anh.

Cô từ từ nhắm hai mắt nhớ lại cách Lương Tây Kinh hôn mình, cô vươn đầu lưỡi ra, lưu luyến trên bờ môi mỏng mềm mại của anh.

Thi Hào không biết cách hôn.

Lương Tây Kinh bị cô trêu chọc đến mức phát hỏa, anh muốn đảo khách thành chủ nhưng lại bị cô ấn chặt xuống: “Anh đừng lộn xộn.”

Thi Hào uy hiếp anh: “Nếu không là em cho anh ra ngoài ngay và luôn đấy.”

“...”

Lương Tây Kinh chỉ có thể bất đắc dĩ mặc cô càn quấy.

Hôn lung tung một hồi, Thi Hào thấy hơi mệt: “Lương Tây Kinh.”

Cô mở mắt, đụng phải đôi mắt đang nén lửa của anh, cô duỗi tay dụi dụi đôi mắt cay cay: “Em buồn ngủ.”

Đến lúc này rồi mà Lương Tây Kinh còn không biết Thi Hảo cố ý thì quả thực anh chẳng hiểu cô chút nào cả.

Sau một hồi lâu không nói gì, Lương Tây Kinh ép sự khô nóng trong cơ thể xuống, anh nhéo mạnh eo Thi Hảo, giọng khàn khàn: “Em cố ý hả?”

Thi Hảo ghé lên vai anh, không chịu thừa nhận: “Đâu có.”

Cô ghé vào bên tai anh lải nhải: “Mấy ngày nay em đi theo anh mệt thế nào chẳng lẽ anh không biết?”

Đi công tác thật sự rất mệt.

Đặc biệt là tham gia mấy hoạt động cỡ lớn thế này với Lương Tây Kinh, Thi Hảo luôn cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Đương nhiên Lương Tây Kinh hiểu nhưng Thi Hảo lại hôn anh dù biết mình đang rất buồn ngủ, rõ ràng là cô cố ý.

Nhưng cố tình hết lần này tới lần khác anh lại chẳng thể làm gì cô.

Thi Hảo chờ mãi mà vẫn không thấy Lương Tây Kinh lên tiếng.

Cô mất kiên nhẫn thò tay chọc chọc lưng anh: “Em đang nói chuyện với anh đấy.”

Lương Tây Kinh bắt lấy cánh tay đang làm loạn của cô rồi nắm gáy cô, ép cô nhìn mình: “Anh nghe thấy rồi.”

Thi Hảo nhướn mày: “Sau đó thì sao?”

Lương Tây Kinh cúi đầu, tìm đến bên môi cô rồi hôn, giọng khàn khàn: “Nhưng anh thấy có mệt nữa thì thư ký Thi cũng có thể chịu được.”

Đây mà là tiếng người ấy hả?

Thi Hào bị anh ngậm lấy đầu lưỡi, cô không nhìn được đấm anh một cái.

Lương Tây Kinh bị đau nhưng vẫn không định dễ dàng buông tha cho cô.

Hai người ngồi cạnh bàn ăn hôn rất lâu, ngay khi Thi Hào đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý phải mệt mỏi thêm một trận nữa thì Lương Tây Kinh lại đột nhiên ôm cô về phòng rồi đặt lên giường: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm.”

“...”

...

Nghe tiếng nước trong phòng tắm, Thi Hào nằm trên giường chậm rãi chớp mắt nhìn.

Cô lại dụi dụi mắt, nghĩ đến phản ứng cơ thể của Lương Tây Kinh lúc rời đi, cô im lặng cong môi cười.

Nếu cấp trên đã rộng lượng như thế rồi thì Thi Hào cũng chẳng muốn tự chuốc khổ vào thân làm gì.

Cô không chút do dự, để lại cho Lương Tây Kinh một chỗ rồi cuộn chăn ngủ thiếp đi.

Lương Tây Kinh tắm xong đi ra thì Thi Hào đã ngủ rồi.

Anh tắt hết đèn trong phòng, mượn ánh sáng từ phòng khách nhìn chằm chằm người con gái nằm trên giường một hồi lâu rồi mới vén chăn lên giường.

Vừa nằm xuống, người đang nằm ngủ rất tự giác tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh.

Nhìn dáng vẻ lúc ngủ của Thi Hào, Lương Tây Kinh vươn tay khẽ bóp má cô cho hả giận.

Thi Hào thấy đau, vô thức đẩy tay anh ra: “Anh phiền thế.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh siết chặt quai hàm, không kiềm chế được lại nhéo mặt Thi Hào.

Lần này, Thi Hào bị anh bóp cho tỉnh ngủ luôn.

Cô mê man mở mắt, không hiểu chuyện gì: “Làm sao thế?”

“...” Lương Tây Kinh bất ngờ, anh đưa tay xoa xoa đầu cô: “Không có gì đâu, em ngủ tiếp đi.”

Hiện giờ đầu óc Thi Hào không được tỉnh táo cho lắm, cô đổi tư thế: “Ừm, anh ngủ ngon.”

Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười, anh chỉ có thể ôm chặt cô rồi nói khẽ: “Ngủ ngon.”

Lần này, hai người thật sự yên lặng nằm ngủ.

Lương Tây Kinh không chọc Thi Hào nữa, Thi Hào vì quá buồn ngủ nên cũng không rảnh để nghĩ tại sao anh lại đột nhiên bóp mặt khiến mình tỉnh dậy

...

Sáng hôm sau, nhóm người Thi Hào với Lương Tây Kinh bay về thành phố Giang.

Sau khi máy bay hạ cánh, bọn họ đi thẳng tới công ty.

Gần đây công ty có rất nhiều việc, mấy người Thi Hào gần như không có thời gian nghỉ ngơi.

Mãi đến bảy giờ tối mới coi như là đã giải quyết gần xong một đồng chuyện quan trọng chồng chất.

Có rất nhiều đồng nghiệp làm thêm giờ, Thi Hào xoa xoa bả vai đau nhức, lúc này cô mới cầm điện thoại lên trả lời tin nhắn mà Lương Tây Kinh gửi cho cô hơn mười phút trước.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, lúc này ý thức của cô cũng đã quay trở lại.

Nhưng thời gian gấp gáp quá, Thi Hào cũng không có thời gian suy nghĩ quá nhiều. Cho đến khi lên máy bay cô mới biết tối qua mình ỷ vào việc uống say sau đó đã làm chuyện quá đáng với Lương Tây Kinh.

Bây giờ nhìn thấy tin nhắn Lương Tây Kinh gửi tới, bảo cô khi nào về thì nói với anh một tiếng. Thi Hào có dự cảm rằng chắc chắn đêm nay Lương Tây Kinh sẽ tìm cô “tính sổ”.

Nghĩ tới đây, Thi Hào chợt dạ nhấn lại cho anh: [Tối nay em có hẹn đi ăn với Ôn Ý rồi.]

Cô vừa gửi tin nhắn đi, bên kia đã đáp lại bằng một dấu hỏi chấm.

Thi Hào: [Sao thế?]

Lương Tây Kinh: [Không phải tối qua hai người mới ăn với nhau hả?]

Thi Hào: [... Đâu có ai quy định bạn bè thì không thể ngày nào cũng hẹn nhau đi ăn đâu.]

Lương Tây Kinh: [VẬY sao?]

Không hiểu sao Thi Hào lại cảm thấy hai chữ này của anh có ý uy hiếp cô.

Cô hậm hực sờ sờ chớp mũi, cố ý nói: [Anh muốn đi chung à? Bọn em hẹn nhau đi ăn món Nhật đó.]

Lương Tây Kinh: [?]

Thi Hảo: [Anh không đi hả? Thôi được rồi, thế em đi với Ôn Ý vậy.]

Vừa nhận xong tin này, chuông điện thoại nội bộ trên bàn Thi Hảo reo lên.

Để đề phòng đồng nghiệp nghi ngờ, Thi Hảo nhanh chóng bắt máy: “Alo, tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh ngồi trong phòng làm việc, nhướn mắt nói: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo vâng dạ nghe lời, thái độ vô cùng tốt: “Tổng giám đốc Lương, anh nói đi ạ.”

Giọng điệu của Lương Tây Kinh vô cùng bình tĩnh, anh không nhanh không chậm nói: “Tối nay tới biệt thự của tôi một chuyến.”

Chương 24: Đỗ anh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc rời khỏi văn phòng, mặt của Thi Hào đã đỏ hết cả lên.

Lý Thiến Vi cùng cô đi vào thang máy, nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô, cô ấy không nhịn được bèn hỏi: "Thi Hào, cô thấy nóng à?"

Khi hết giờ làm việc thì cô ấy hay gọi hẩn tên của Thi Hào.

Vẻ mặt Thi Hào cứng đờ, chột dạ đối diện với cô ấy, cô trả lời qua loa: "... Hơi hơi."

Cô làm bộ gơ tay lên quạt: "Hôm nay công ty chỉnh nhiệt độ điều hòa hơi cao."

"Tôi cũng cảm thấy hơi nóng." Lý Thiến Vi cảm khái: "Có thể là do thời tiết oi bức đấy."

Nghe vậy, Thi Hào gật đầu, ra vẻ rất tán thành. Cô cũng cảm thấy vậy.

Hai người trò chuyện trong thang máy hai câu sau đó cùng nhau đi đến cổng tàu điện ngầm.

Bước vào tàu điện ngầm, Thi Hào để điện thoại di động về chế độ rung. Cô nhìn Lý Thiến Vi đang lướt video bên cạnh, còn mình thì mở WeChat.

Lương Tây Kinh: [Lát nữa anh có một bữa tiệc.]

Thi Hào nhướn mày, cô có hơi bất ngờ.

Cô nhớ trong hai ngày gần đây Lương Tây Kinh cũng không có bữa tiệc nào phải đi.

Dường như biết cô đang nghĩ gì, Lương Tây Kinh lại nhấn thêm: [Tần Yến hẹn bữa tiệc hàng tuần, anh đi gặp một chút.]

Thi Hào hiểu ra: [Vậy khi nào kết thúc thì nhắn em.]

Thi Hào trả lời tin nhắn của Lương Tây Kinh xong, vừa ngẩng đầu lập tức đối diện với ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu của Lý Thiến Vi.

Tim cô siết chặt, cố làm như bình tĩnh rồi ấn tắt màn hình: "Sao cô lại nhìn tôi như vậy?"

"... Thi Hào." Lý Thiến Vi do dự: "Có phải cô thích người nào rồi đúng không?"

Thi Hào ngần ra: "Sao cô lại hỏi như vậy?"

Lý Thiến Vi nói thật: "Tôi thấy gần đây lúc cô cầm điện thoại đi động đều vô thức nở nụ cười, rất giống dáng vẻ như đang trò chuyện với người mình thích."

Thi Hào hơi ngần người, không ngờ cô ấy lại vì lý do đó mà phát hiện ra.

Thấy cô không nói lời nào, Lý Thiến Vi vội vàng nói tiếp: "Nếu cô cảm thấy không muốn nói thì cũng không cần nói đâu, tôi chỉ hỏi một chút thôi ấy mà."

"Tôi có thích một người." Thi Hào trầm ngâm một lát rồi thẳng thắn nói: "Nhưng tạm thời tôi không tiện nói cho cô biết người đó là ai."

Trong công ty, Lý Thiến Vi là một đồng nghiệp rất thân thiết với cô, cô không muốn lừa dối cô ấy khi cô ấy đã hỏi cụ thể về nó.

Mối quan hệ giữa Thi Hảo và Lương Tây Kinh không thể công khai nhưng cô nghĩ cô có thể chọn những điều có thể nói để kể với cô ấy.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Thiến Vi sáng lên: "Thật sao?"

Thi Hảo khẽ gật đầu.

Lý Thiến Vi nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô lần nữa, bèn trêu chọc nói: "Thư ký Thi, sao cô lại dễ xấu hổ như vậy chứ?"

Thi Hảo: "..."

Lý Thiến Vi cười vui vẻ, giọng điệu có hơi kiêu ngạo: "Sao trước kia tôi lại không phát hiện ra đặc điểm này của cô nhỉ? Hóa ra một khi xấu hổ là mặt cô sẽ đỏ lên."

"Trợ lý Lý." Thi Hảo gọi cô ấy.

Lý Thiến Vi hơi lúng túng, lập tức sợ hãi nhận sai: "Tôi không cười nữa."

Thi Hảo im lặng, cô đang muốn nói tiếp điều gì đó thì Lý Thiến Vi đột nhiên khoác tay cô, thì thầm: "Thi Hảo, mặc dù tôi không biết người cô thích là ai, cũng không biết hai người đang tiến triển đến bước nào nhưng tôi sẽ giữ bí mật cho cô."

Lý Thiến Vi có thể nhận ra mỗi khi cô ấy nhắc tới người mà Thi Hảo thích thì Thi Hảo luôn cực kỳ căng thẳng.

Thi Hảo sững sốt, giọng nói rất nhỏ: "Cảm ơn cô."

"Cô khách sáo rồi." Lý Thiến Vi vỗ nhẹ vào cánh tay cô, nháy mắt với cô sau đó tinh nghịch nói: "Nếu một ngày nào đó cô có thể nói chuyện đó ra thì để tôi là người đầu tiên biết chuyện là được."

Thi Hảo im lặng một chút, cô muốn nói có thể sẽ không có cơ hội này đâu nhưng khi nói đến miệng thì cô lại không thể thốt nên lời: "..."

Được rồi."

Cô khó khăn đồng ý: "Nếu có cơ hội, chúng tôi sẽ mời cô đi ăn tối."

Lý Thiến Vi phấn khích: "Được đó, vậy tôi muốn ăn đồ đắt tiền cơ."

Thi Hào trả lời: "Không thành vấn đề."

Hai người đến hai trạm khác nhau.

Sau khi trò chuyện một lúc thì Thi Hào cũng đến trạm. Cô nói với Lý Thiến Vi một tiếng rồi xuống tàu điện ngầm.

-

Ra khỏi tàu điện ngầm, Thi Hào đi bộ đến các nhà hàng Nhật Bản gần đó.

Cô không lừa Lương Tây Kinh, cô thật sự đã hẹn ăn tối cùng với Ôn Ý.

Buổi chiều, cô vừa đến công ty được một lúc thì Ôn Ý đã gửi cho cô một tin nhắn, nói rằng tâm trạng không tốt lắm, muốn cô ăn tối với cô ấy.

Đương nhiên Thi Hào cũng không có lý do gì phải từ chối cô ấy.

Khi Thi Hào đến cửa hàng thì Ôn Ý đã đến.

Cô rũ mắt xuống, nhìn mấy ly rượu trong tay cô ấy, đuôi lông mày khẽ nhướng lên: "Cậu uống mấy ly rồi?"

Ôn Ý liếc cô một cái: "Hai ly."

Thi Hào hắng giọng, chuyển chai rượu trước mặt cô ấy sang bên cạnh mình: "Uống rượu lúc bụng còn rỗng không tốt cho dạ dày đâu,

ăn cơm xong tớ sẽ uống với cậu."

"..."

Ôn Ý tự biết mình không nói lại Thi Hào được, cô ấy bèn đưa thực đơn cho cô: "Cậu gọi đi, tớ ăn gì cũng được."

Thi Hào bật cười, nhìn bộ dạng uể oải, ỉu xiu của cô ấy: "Cậu bị tổng biên tập phê bình à?"

Ôn Ý: "Không."

Thi Hào kinh ngạc: "Vậy là vì sao?"

Hiếm khi cô thấy Ôn Ý chán nản như thế này.

Ôn Ý ngược mắt nhìn cô, im lặng vài giây mới trả lời: "Tớ gặp bạn trai cũ."

"Hả?" Thi Hào kinh ngạc, lập tức đóng thực đơn vào: "Gặp ở đâu?"

Ôn Ý nhìn vẻ mặt khiếp sợ của cô, cô ấy bỗng hơi có cảm giác không biết nói gì: "Ở thành phố Bình."

"?"

Thi Hào bối rối một chút rồi mới phản ứng lại: "Cho nên tối hôm qua tâm trạng cậu không tốt là vì lý do này sao?"

Ôn Ý hắng giọng: "Cũng gần vậy nhưng mà hôm qua không phải vì chuyện đó mà tâm trạng tớ không tốt."

Chẳng qua là vì hai ngày trước Thi Hào quá bận rộn, cô ấy cũng nhiều việc nên không có tâm tư nghĩ tới những chuyện lộn xộn kia.

Nghe vậy, Thi Hào nghi ngờ hỏi: "Không phải bạn trai cũ mà cậu gặp hôm qua à?"

Thi Hào và Ôn Ý quen nhau ở trường đại học, cô biết Ôn Ý đã từng yêu đương và có một người bạn trai cũ nhưng chuyện đó đã xảy ra trước khi Thi Hào và Ôn Ý quen biết. Đến khi hai người bọn họ biết nhau thì Ôn Ý đã chia tay với bạn trai của cô ấy rồi.

Mãi đến nay, Thi Hào vẫn không biết tên bạn trai của cô ấy là gì và trông như thế nào.

Ôn Ý: "... Ừ."

Thi Hào ngây người, cô nhớ lại phản ứng của Ôn Ý khi ở thành phố Bình nhưng cũng không phát hiện ra điều gì quá bất thường.

Tuy nhiên, nếu ngày hôm qua Ôn Ý không gặp bạn trai cũ của mình thì cô ấy có thể đã gặp người đó vào ngày đầu tiên của Hội nghị thượng đỉnh tài chính.

Nghĩ đến đây, Thi Hào suy đoán: "Lẽ nào bạn trai cũ của cậu cũng đến Hội nghị thượng đỉnh tài chính à?"

Ôn Ý liếc mắt nhìn cô.

Thi Hào: "Đi cùng nhau hả?"

"Coi như là vậy đi." Ôn Ý mím môi, cô ấy cảm thấy không có gì phải giấu diếm, bèn úp úp mở mở nói: "Cậu cũng biết bạn trai cũ của tớ đấy."

Thi Hào kinh ngạc: "Ai vậy?"

Cô lọc lại trong đầu những người mà cô biết khi tham dự Hội nghị thượng đỉnh tài chính và căn cứ vào những lời Ôn Ý mắng chửi bạn trai cũ trong quá khứ, cô gần như đã có được câu trả lời: "Bạn trai cũ của cậu là... Tần Lâm ư?"

Thấy Ôn Ý gật đầu, Thi Hào bất ngờ đến mức tròn tròn mắt.

Cô thật sự không ngờ bạn trai cũ của Ôn Ý lại là Tần Lâm, người đó còn lạnh lùng và không dễ tiếp cận hơn cả Lương Tây Kinh.

Thi Hào quen Tần Yến nhưng lại không quen Tần Lâm.

Tần Lâm luôn ở Bắc Kinh, rất ít đến thành phố Giang, bình thường có chuyện gì cũng là Tần Yến bay tới bên này.

Nhưng khi cô và Lương Tây Kinh đi công tác ở Bắc Kinh thì cô đã từng gặp Tần Lâm hai lần.

Trên bàn im lặng một lúc, Thi Hào cầm lấy ly rượu trên bàn cùng ly với Ôn Ý, sau đó cô ghen ra một câu: "Mắt tổng giám đốc Tần tốt đó."

Ôn Ý ghen lại: "Mắt tổng giám đốc Lương cũng không tồi."

"..."

Hai người im lặng một lúc lâu, Thi Hào không nhịn được bèn hỏi: "Hai người các cậu yêu nhau bao lâu thế?"

Ôn Ý: "Cũng được mấy tháng đó."

Cô ấy nhớ lại, cảm thấy hơi khó chịu: "Không nói nói chuyện này nữa, chúng ta ăn cơm đi."

Thi Hào nói được.

Cô biết Ôn Ý còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, đương nhiên cô cũng không bắt ép cô ấy. Cô đủ kiên nhẫn để chờ đợi đến khi cô ấy sắp xếp lại lời nói xong rồi tự nói với cô.

Hai người yên lặng dùng bữa, thỉnh thoảng uống hai ly rượu trái cây.

Thi Hào và Ôn Ý đều rất thích rượu của nhà hàng Nhật Bản này, ly nhỏ, hương thơm trái cây cực kỳ đậm, thanh ngọt trong vắt.

Đến lúc gần ăn xong, Ôn Ý mới nhớ ra rồi hỏi cô: "Còn cậu thì sao?"

Thi Hảo không phản ứng kịp: "Tớ làm sao cơ?"

Ôn Ý: "Tối hôm qua tâm trạng cậu cũng không tốt đó, cậu cãi nhau với Lương Tây Kinh sao?"

Vừa đề cập đến chuyện này, tâm trạng của Thi Hảo lại đi xuống.

Cô im lặng nhìn Ôn Ý, nhỏ giọng nói: "Ôn Ý."

Ôn Ý nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, cô ấy bỗng nhiên không đành lòng: "Cậu không muốn nói thì không cần nói."

"Không phải là không muốn nói." Thi Hảo không biết nên nói như thế nào: "Hình như tớ bắt đầu trở nên tham lam rồi."

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Thi Hảo phải thừa nhận rằng càng ngày cô càng khó duy trì sự tỉnh táo và lý trí thường thấy của mình khi nhắc đến chuyện tình cảm.

Sự chiếm hữu của cô đối với Lương Tây Kinh ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Trước đó, khi nghe Lương Hanh muốn sắp xếp đối tượng liên hôn cho Lương Tây Kinh, cô không có cảm giác bài xích quá mãnh liệt.

Trong thâm tâm cô hiểu rằng đó là vấn đề không sớm thì muộn.

Nhưng gần đây cô đã có.

Tiền Tĩnh Hà đã nói chuyện với Lương Tây Kinh. Khi hai người họ đứng cùng nhau, cô sẽ cảm thấy không thoải mái. Điều đáng sợ hơn là tối hôm qua, cô ta đã ngăn Lương Tây Kinh bàn công việc với giám đốc Ngụy lại khiến Thi Hảo càng cảm thấy buồn phiền hơn.

Dáng vẻ hai người họ đứng cùng nhau thật là xứng đôi, làm cho Thi Hảo bắt đầu cảm thấy tự ti, cảm thấy bản thân cô và nơi cô làm việc bây giờ không hòa hợp với Lương Tây Kinh.

“...”

Nghe cô nói xong, Ôn Ý mở miệng muốn an ủi cô nhưng lại không tìm được lời nào để an ủi.

Khoảng cách giữa các cô và nhóm người của Lương Tây Kinh giống như khoảng cách giữa trời và đất.

Trầm mặc hồi lâu, Ôn Ý hỏi: “Cậu có biết suy nghĩ của Lương Tây Kinh không?”

Thi Hảo mím môi: “Suy nghĩ gì?”

Ôn Ý: “Suy nghĩ của anh ấy với Tiền Tĩnh Hà.”

Thi Hảo sửng sốt, cô nghĩ đến lần trước Lương Tây Kinh ra nói lý do mình bị Lương Hanh đánh: “Anh ấy không có ý gì với Tiền Tĩnh Hà hết.”

Nhưng cho dù không có Tiền Tĩnh Hà thì sẽ có Lý Tĩnh Hà, Vương Tĩnh Hà.

Trầm mặc hồi lâu, Thi Hảo cũng không muốn tiếp tục chủ đề gây mất hứng này nữa: “Không nói chuyện này nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Ôn Ý đề nghị: “Ra ngoài đi dạo không?”

“... Ừm.”

Sau khi rời khỏi nhà hàng Nhật Bản, cả hai đi dạo quanh khu phố gần đó.

Khi tâm trạng của Thi Hảo không tốt, cô đều thích tiêu tiền. Hiện giờ kiếm được càng nhiều tiền, cô lại càng thoải mái tiêu tiền hơn.

Sau khi mua rất nhiều thứ, Thi Hảo và Ôn Ý tách ra, ai về nhà nấy.

Về đến nhà, Thi Hảo nhìn vào chiếc điện thoại di động không chút động tĩnh nào của mình, cô bèn gửi cho Lương Tây Kinh một tin nhắn.

-

Ở phía bên kia, khi tin nhắn của Thi Hảo gửi đến, Lương Tây Kinh đang nói chuyện với mọi người.

Anh liếc nhìn màn hình điện thoại đang phát sáng, đợi đối phương nói xong mới cầm lấy điện thoại trả lời tin nhắn.

Lương Tây Kinh: [Phải một lát nữa.]

Gửi đi rồi, Lương Tây Kinh lại suy nghĩ một lúc, dặn dò cô: [Em mệt thì ngủ trước đi.]

Trả lời xong, Lương Tây Kinh và người bên cạnh tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Chú ý tới hành động của anh, người bên cạnh không khỏi trêu chọc: “Giám đốc Lương đang trả lời tin nhắn của ai vậy?”

Lương Tây Kinh đặt điện thoại xuống, không trả lời người đó.

Trong phòng VIP có rất nhiều người. Trong đó có kha khá người từng giao dịch với Lương Hanh và tập đoàn Lương Thị. Lương Tây Kinh sẽ không tiết lộ chuyện mình có bạn gái.

Nhìn thấy anh như vậy, mọi người dùng ánh mắt trao đổi với nhau, trong lòng đều có đáp án.

Bọn họ là như vậy đấy, nuôi vài người bên ngoài cũng không có gì. Chỉ là ai cũng không ngờ Lương Tây Kinh nhìn qua có vẻ chính trực, tự chủ vậy mà cũng sẽ như thế.

Lương Tây Kinh không thèm nói nhiều, sắc mặt âm trầm: “Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?”

Nếu anh muốn nói tiếp, mọi người chỉ có thể nói cùng anh.

Khi bữa tiệc này kết thúc đã là mười một giờ.

Ngồi trong xe, Lương Tây Kinh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương. Tối nay anh uống hơi nhiều nên không thoải mái lắm.

“Tổng giám đốc Lương, anh muốn đi đâu?” Tài xế thấy anh như vậy, cố ý hỏi.

Lương Tây Kinh suy nghĩ một chút sau đó trầm giọng nói: “Anh cứ chạy trước đi.”

Dứt lời, anh gửi tin nhắn cho Thi Hào: [Em ngủ chưa?]

Thi Hào: [Chưa.]

Sau khi nhận được câu trả lời của cô, Lương Tây Kinh nhếch khóe môi, gọi điện thoại cho cô.

“Alo.” Giọng nói mềm mại của Thi Hào truyền đến: “Tổng giám đốc Lương xong tiệc rồi à?”

Lương Tây Kinh ngồi uể oải, giơ tay giật giật cổ áo, trầm giọng hỏi: “Em không về biệt thự hả?”

Thi Hào: “... Không về.”

Lương Tây Kinh không ngạc nhiên khi nghe thấy câu trả lời như vậy, anh ậm ừ nói: “Giờ anh sẽ đến chỗ em.”

Thi Hào không có ý kiến gì.

Thành phố Giang về đêm vẫn rất lạnh.

Lương Tây Kinh nói tài xế dừng xe ở cổng khu dân cư của Thi Hào rồi tự mình đi vào.

Điều khiến anh ngạc nhiên là Thi Hào đang đợi anh ở cửa.

Dưới ánh đèn đường sáng ngời, Thi Hào khoác một chiếc áo khoác dày. Dáng người cao ráo đứng ở cửa ra vào, bóng đổ trên mặt đất là bóng lưng mảnh khảnh của cô.

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm một lúc, Thi Hào phát hiện ngược mắt lên nhìn anh.

Cả hai nhìn nhau vài giây.

Lương Tây Kinh đi về phía cô: “Sao em lại ra đây?”

Hơi thở quen thuộc tới gần, Thi Hào ngẩng đầu, nói một cách qua loa: “Trong nhà nóng quá, em ra ngoài hóng gió một chút.”

Cô nói những lời trái với lòng, không muốn để Lương Tây Kinh biết là cô sợ anh uống nhiều sẽ khó chịu nên cố ý ra ngoài chờ anh.

“?”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh nhướn mày: “Nóng á?”

Thi Hào liếc anh một cái, nhìn men say hiện rõ ràng trong đôi mắt anh: “Tối nay anh uống bao nhiêu vậy?”

Lương Tây Kinh: “Không nhiều lắm.”

Anh đi tới nắm tay Thi Hào rồi dẫn cô về nhà: “Thi Hào.”

Thi Hào: “... Cái gì cơ?”

Tay cô bị Lương Tây Kinh nắm rất chặt.

Lương Tây Kinh cúi đầu nhìn cô, đột nhiên nghĩ đến chuyện trong bữa tiệc.

Anh trầm mặc chốc lát, cuối cùng cũng không hỏi gì: “Không có gì.”

Thi Hào: “???”

Cô liếc nhìn Lương Tây Kinh, cảm thấy anh hơi khó hiểu.

Cả hai chậm rãi đi bộ xuyên màn đêm để về đến nhà.

Vừa vào phòng, Thi Hào đã bị Lương Tây Kinh kéo vào lòng hôn.

“...”

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng bộ dạng sốt ruột của Lương Tây Kinh đã khiến Thi Hào mất cảnh giác.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh mới thở hỗn hển buông cô ra.

Anh há miệng, cắn nhẹ môi cô, say sưa nói: “Thi Hào.”

Thi Hào bị anh giam cầm trong ngực, không thể động đậy: “Lương Tây Kinh.”

Cô hít một hơi, cau mày nhìn anh: “Bây giờ anh có đang say không thế?”

Lương Tây Kinh không nói gì, chỉ dựa vào tủ giày nhìn cô chăm chăm với đôi mắt rực lửa.

Thi Hào không chịu nổi dáng vẻ của anh nhìn cô khi say rượu, trên mặt hơi cô nóng lên: “Anh đi tắm trước nhé?”

Lương Tây Kinh ôm cô nhưng không đáp lại.

Thi Hảo để anh ôm một hồi sau đó vươn tay chọc vào lưng anh: “Nghe thấy chưa?”

Lương Tây Kinh hắng giọng, trều mển xoa má cô: “Thi Hảo.”

Thi Hảo: “... Làm sao?”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, anh lại tìm môi cô: “Hôn một lát nữa rồi đi tắm sau.”

“...”

Thi Hảo chưa bao giờ có thể cưỡng lại Lương Tây Kinh làm nũng khi say rượu.

Lần này, anh hôn rất nhẹ nhàng.

Sau khi nụ hôn dài giữa hai người kết thúc, Lương Tây Kinh tự giác đi vào phòng tắm. Nhìn cách anh bước vào phòng tắm, Thi Hảo biết anh đã say thật rồi.

Lúc Lương Tây Kinh ra khỏi phòng tắm, Thi Hảo đã nhét cho anh một chén trà giải rượu.

“Anh uống đi.”

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống, cau mày: “Không cần đâu.”

Anh không nói với Thi Hảo rằng anh không thích trà giải rượu.

Thi Hảo cau mày thật chặt, cô bỗng dưng thấy hơi buồn cười: “Lương Tây Kinh, mai anh có muốn bị đau đầu không?”

Lương Tây Kinh không nói gì.

Đây cũng mới là lần thứ hai Thi Hảo nhìn thấy anh uống say như vậy nên cô cũng không có kinh nghiệm chăm sóc anh.

Dù sao thì lần đầu tiên cô cũng đã uống rất nhiều do đó không ai chăm sóc ai.

Không hiểu sao Thi Hào nghĩ đến lần trước khi cô say rượu, Lương Tây Kinh đã đỡ cô.

Cô uống một ngụm trà giải rượu, anh sẽ đồng ý với cô với một điều kiện.

Nghĩ đến đây, Thi Hào dõ dành anh: “Nếu anh uống thì em sẽ hôn anh một cái.”

Chương 25: Bám người

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lương Tây Kinh uống rượu rồi đầu óc cũng trở nên chậm chạp, lại còn bám người nữa.

Nhưng người ngoài không biết tới những thứ này, Thi Hào cũng không hẳn là quá hiểu mà chỉ cảm thấy anh như thế rất thú vị.

Nghe thấy lời cô nói, Lương Tây Kinh không lập tức nhận lấy chén trà giải rượu cô đưa tới mà chậm rãi dờ mắt xuống đôi môi mềm mại của cô.

Anh vẫn luôn biết rằng môi cô rất mềm.

Ánh mắt Lương Tây Kinh quá nóng bỏng khiến Thi Hào cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Hai má cô ửng đỏ, trông còn đỏ hơn cả Lương Tây Kinh đã uống say. Thi Hào liếm môi, thúc giục anh: "Anh có uống không?"

"..."

Lương Tây Kinh hơi khựng lại rồi nường theo tư thế hiện tại của cô để uống hết chén trà giải rượu.

Ngay sau đó, anh giật lấy cái chén trong tay Thi Hào rồi đặt bừa lên bàn.

Thi Hào nheo mắt lại, cô còn chưa kịp hiểu ra làm sao thì Lương Tây Kinh đã đè cô xuống ghế sofa rồi lại hôn lên môi cô một lần nữa.

"..."

Bên ngoài cửa sổ gió thổi vù vù ầm ỹ nhưng trong nhà lại rất yên ắng.

Yên ắng tới nỗi Thi Hảo không còn nghe được âm thanh nào khác ngoài tiếng gió và tiếng thở dốc lẫn tiếng tim đập thình thịch của Lương Tây Kinh.

Phòng khách ấm áp dễ chịu.

Thi Hảo bị Lương Tây Kinh đè trên người, chẳng biết từ bao giờ ánh mắt cô đã trở nên mơ hồ, cũng chẳng biết từ bao giờ váy ngủ đã bị vén lên, đầu lưỡi khéo léo ướm át rong ruổi khắp cơ thể cô.

Để lại cảm giác dinh dính.

...

Sau một hồi cuồng nhiệt, Lương Tây Kinh bế Thi Hảo trở lại giường.

Thi Hảo nằm trên giường, hai hàng mi run run, thỉnh thoảng cô lại mở mắt liếc nhìn người đang dọn dẹp bên kia, trong lòng vô cùng hối hận. Nếu biết trước thế này thì lúc ở thành phố Bình cô đã chẳng cố ý trêu chọc Lương Tây Kinh làm gì.

Trêu chọc lâu rồi thì người chịu thiệt là chính bản thân mình.

Ông bà nói cấm có sai, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Lương Tây Kinh thu dọn xong tàn cuộc do hai người gây ra rồi cúi đầu nhìn cô gái đang nhắm mắt kia, giọng nói trầm trầm: "Anh biết em vẫn chưa ngủ."

"..." Thi Hảo mở mắt ra: "Ngày mai em còn phải đi làm."

Lương Tây Kinh nghe được ý tứ trong câu nói của cô, anh cong cong khóe môi.

Anh nằm xuống, kéo Thi Hào vào trong lòng mình rồi ôm lấy cô: "Anh biết."

Thi Hào nghe được lời cam kết của anh nên yên tâm hơn một chút.

Cô nằm co tròn trong lòng Lương Tây Kinh, mũi ngửi thấy mùi sữa tắm giống hệt nhau trên người cả hai, là mùi quýt dịu nhẹ ngọt ngào.

Thứ mùi quen thuộc khiến cô yên lòng. Thi Hào vốn định nói chuyện với Lương Tây Kinh một lúc nhưng khóe mắt nặng trĩu, chẳng mấy chốc đã chìm vào mộng đẹp.

Hai người ôm nhau ngủ một giấc ngon lành.

-

Khoảng thời gian sau đó cả Thi Hào lẫn Lương Tây Kinh đều bận tới nỗi chân không chạm đất.

Vụ đấu thầu làng du lịch sắp bắt đầu, đây là mục tiêu quan trọng của tập đoàn trong năm nay nên Lương Tây Kinh vô cùng coi trọng.

Phương án đấu thầu sửa hết lần này tới lần khác, hết cuộc họp này sang cuộc họp khác.

Tới tận tuần cuối cùng trước ngày đấu thầu thì họ mới kết thúc chuỗi ngày bận rộn.

Gần tới giờ tan làm, Thi Hào cũng đã hoàn thành nốt tập tài liệu cuối cùng.

Cô đang định đi vệ sinh thì điện thoại trên bàn đổ chuông. Thi Hào nghe máy, là lễ tân gọi điện thoại tới báo là có một người tên Ngụy Nguyệt Đình muốn gặp Lương Tây Kinh nhưng chưa hẹn trước.

Nghe thấy cái tên quen thuộc này, Thi Hảo hơi sửng sốt: "Chờ tôi một chút, tôi hỏi tổng giám đốc Lương xem sao đã."

Thi Hảo cúp điện thoại rồi gọi điện thoại nội bộ cho Lương Tây Kinh.

"A lô?" Lương Tây Kinh nhanh chóng nghe máy.

Thi Hảo nhẹ nhàng nói: "Tổng giám đốc Lương, ở dưới lầu có tổng giám đốc Ngụy của thành phố Bình nói là muốn gặp anh."

Lương Tây Kinh "ừ" một tiếng, anh có vẻ không mấy bất ngờ: "Để cô ta lên đi."

Thi Hảo: "Vâng."

Chẳng bao lâu sau, Ngụy Nguyệt Đình trong bộ tây trang màu trắng nhạt đã xuất hiện tại tầng đặt văn phòng tổng giám đốc.

Thi Hảo dẫn cô ta tới phòng làm việc của Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Ngụy uống gì ạ?"

Ngụy Nguyệt Đình cười với cô: "Nước lọc là được rồi."

Thi Hảo gật đầu: "Tổng giám đốc Ngụy vui lòng chờ một chút."

Thi Hảo lấy nước cho hai người trong phòng rồi mới đi ra khỏi phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Cô vừa đi ra khỏi cửa thì Lý Thiến Vi hay tò mò đã thò đầu tới: "Thư ký Thi, người vừa rồi là ai thế? Khí chất đặc biệt quá, trông oai thật."

Thi Hảo: "Có ấn tượng gì về công ty Khoa học và kỹ thuật Khang Thụy không?"

Lý Thiến Vi chớp mắt: "Đó chính là tổng giám đốc Ngụy Nguyệt Đình của công ty Khoa học và kỹ thuật y tế Khang Thụy sao?"

Thi Hào gật đầu.

Cô đã nghe danh Ngụy Nguyệt Đình từ lâu, chỉ là vẫn chưa có dịp gặp gỡ. Trước kia phương hướng phát triển chủ yếu của tập đoàn cũng không liên quan tới ngành y, mãi mấy năm gần đây mới bắt đầu bước chân vào.

"Wow." Lý Thiến Vi vô cùng ngạc nhiên: "Vậy cô ấy tới tìm tổng giám đốc Lương là muốn bàn về mảng khoa học và kỹ thuật y tế sao?"

Công ty đang đẩy mạnh dự án ở mảng khoa học và kỹ thuật y tế, cách đó không lâu Lý Thiến Vi còn sửa sang lại không ít vấn đề về tiến độ dự án này.

Thi Hào mỉm cười: "Cái này thì tôi không rõ."

Cô chưa nghe thấy Lương Tây Kinh nói là muốn hợp tác với Khang Thụy.

Lý Thiến Vi chỉ "ồ" một tiếng rồi thôi, không hỏi thêm gì nữa mà chỉ chặc lưỡi: "Tổng giám đốc Ngụy đẹp thật đấy."

Thi Hào gật đầu tỏ ý rất tán thành.

Hai người trò chuyện một lúc nữa thì cũng đã sáu giờ.

Hiện tại Thi Hào không có chuyện gì gấp gáp nhưng cô không chắc chắn về tình hình bên phía Lương Tây Kinh. Tổng giám đốc còn đang tiếp khách mà thư ký như cô đi về trước thì cũng không được ổn lắm.

Thi Hào không gọi điện thoại để hỏi Lương Tây Kinh xem có cần tới cô hay không mà chỉ ngồi xuống trước máy tính xử lý mấy việc không gấp lắm.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh và Ngụy Nguyệt Đình cùng nhau đi ra khỏi phòng làm việc.

Nhìn từ góc độ của Thi Hảo thì hai người họ cười cười nói nói trông rất hợp ý nhau.

Cô cứ nhìn, khe khẽ chớp mắt nhìn.

"Tổng giám đốc Lương, tổng giám đốc Ngụy." Chờ hai người lại gần, Thi Hảo mới lên tiếng.

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Thư ký Thi, ở đây cũng không còn chuyện gì nữa, cô tan làm đi."

Thi Hảo lên tiếng đáp lại: "Vâng thưa tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh gật đầu, anh cũng không giữ cô lại mà cùng Ngụy Nguyệt Đình đi ra ngoài.

Hai người họ bước vào thang máy sau đó Thi Hảo mới chậm rãi thu dọn đồ đạc, tan làm về nhà.

Thi Hảo vừa về tới nhà thì đã nhận được tin nhắn của Lương Tây Kinh hỏi cô đã về tới nhà chưa.

Thi Hảo: [Em về tới nhà rồi.]

Lương Tây Kinh: [Chưa ăn cơm hả?]

Thi Hảo: [Ừ.]

Lương Tây Kinh: [Muốn ăn gì?]

Thi Hảo: [Để lát nữa xem trong tủ lạnh có cái gì.]

Lương Tây Kinh: [Ừ.]

Khung chat của hai người yên lặng một lúc, sau đó Thi Hào nhận được địa chỉ do Lương Tây Kinh gửi tới, lần này là địa chỉ của một nhà hàng.

Thi Hào nhướn mày, chậm rãi trả lời anh bằng một dấu chấm hỏi.

Lương Tây Kinh: [Anh đang ăn cơm ở đây.]

Thi Hào đọc câu này của anh, nghĩ bụng cô cũng đâu có tò mò anh ăn cơm ở chỗ nào đâu. Tuy nhiên nhờ có tin nhắn này của anh nên tâm trạng sa sút của cô đã khá hơn rất nhiều.

Cô biết nguyên nhân là gì nhưng cô cũng không muốn đào sâu.

Thi Hào lặn tẩn một hồi rồi trả lời anh: [Biết rồi.]

Lương Tây Kinh: [Hứa Thực cũng ở đây.]

Trong đám Lương Tây Kinh thì Hứa Thực là cà lơ phất phơ nhất và cũng láo nháo nhất, tuy nhiên gia cảnh anh ấy lại nghiêm chỉnh tới nỗi không thể nghiêm chỉnh hơn, ba là viện trưởng của một bệnh viện tuyến đầu, mẹ thì làm kinh doanh, là một gia đình có truyền thống y dược nổi tiếng.

Thi Hào cũng không mấy ngạc nhiên khi Hứa Thực tham gia nói chuyện về dự án y tế.

Nhưng mấy tin nhắn này của Lương Tây Kinh khiến cô tạm thời chưa biết nên trả lời thế nào.

Thi Hào nghĩ ngợi một lúc rồi gửi lại anh một chữ: [Ờ.]

Lương Tây Kinh: [Chỉ thế thôi?]

Thi Hào hiểu ý anh, cố ý trả lời: [VẬY em thu hồi lại tin nhắn vừa rồi, sửa thành em biết rồi?]

Lương Tây Kinh: [...]

Thi Hào: [Thế anh muốn em thu hồi hay là không đây?]

Lương Tây Kinh: [Tùy em.]

Lúc này đây trong đầu Thi Hào đang hiện ra khuôn mặt nhăn nhó bức bối của Lương Tây Kinh. Cô vô tình ngẩng đầu lên nhìn tấm gương toàn thân treo trong phòng khách, trong gương phản chiếu lại dáng vẻ cười đắc chí của cô hiện giờ.

Cô nhìn chăm chăm bản thân mình trong gương một lúc rồi mới đi vào bếp nấu cơm.

Từ trước tới giờ, trong bữa tối Thi Hào vẫn luôn ăn không nhiều lắm.

Dạ dày của cô không được tốt, nếu ăn nhiều thì sẽ khó chịu.

Thi Hào chỉ nấu một tô mì đơn giản rồi bung lên bàn.

Lúc cầm đũa lên chuẩn bị ăn thì cô lại nghĩ ngợi rồi đặt đũa xuống, cầm lấy điện thoại đang đặt bên cạnh lên mở chức năng chụp ảnh.

-

Ở đầu bên kia, rượu đã qua ba tuần.

Trong phòng VIP không chỉ có Lương Tây Kinh, Hứa Thực và Ngụy Nguyệt Đình mà còn có mấy người làm ăn khác.

Đây cũng là lý do Lương Tây Kinh cho Thi Hào tan làm. Bình thường đi ăn tiệc với người quen thì anh sẽ để Thi Hào đi cùng, mọi người đều biết rõ tính anh nên cũng không ép trợ lý hay thư ký của anh uống rượu.

Nhưng gặp người không thân quen thì lại khác.

Lương Tây Kinh không muốn làm người ta mất hứng và cũng không bằng lòng để đối phương ép rượu người bên cạnh anh.

Cho nên tốt nhất là không tới.

Anh đang nghĩ ngợi thì điện thoại trong túi rung lên.

Lương Tây Kinh vừa rút điện thoại ra, một vị giám đốc ngồi ghế xéo anh để ý thấy hành động này của anh nên lên tiếng trêu chọc: "Tổng giám đốc Lương đã xem điện thoại mấy lần rồi? Đang nói chuyện với bạn gái sao?"

Nghe thấy câu hỏi này, những người khác trong phòng VIP cũng đều đồng loạt quay sang nhìn anh.

Ngay cả Ngụy Nguyệt Đình cũng thế, vì cô ta biết Lương Tây Kinh không có bạn gái.

Ngoài Hứa Thực và người anh ấy dẫn theo ra thì những người còn lại trong phòng VIP đều có thể coi là lần đầu tiên tiếp xúc với Lương Tây Kinh.

Mọi người không thân quen nhau lắm nên đương nhiên Lương Tây Kinh cũng chẳng định giấu giếm gì, chỉ thản nhiên đáp lại một tiếng.

Nghe thấy anh thừa nhận thì mọi người đều bất ngờ.

Ngụy Nguyệt Đình và Hứa Thực cũng sửng sốt, hai người cùng đồng thanh.

"Tổng giám đốc Lương có bạn gái rồi sao?"

"Cậu có bạn gái từ bao giờ thế?"

Phòng VIP yên ắng mất mấy giây, Lương Tây Kinh nhìn Hứa Thực một cái rồi mới trả lời Ngụy Nguyệt Đình: "Ừ."

Ngụy Nguyệt Đình ngơ ngác một hồi lâu, mãi tới khi trợ lý thúc tay cô ta thì cô ta mới hoàn hồn lại, găng nở một nụ cười và nói: "Tổng giám đốc Lương giữ bí mật giỏi thật đấy."

Lương Tây Kinh nghe ra ẩn ý của cô ta nên chẳng đáp lại.

Còn Hứa Thực ở bên kia thì ngạc nhiên tới nỗi mồm há hốc đủ lọt cả quả trứng gà. Sao anh ấy không biết chuyện Lương Tây Kinh có bạn gái chứ? Chuyện này từ bao giờ thế?

Phần còn lại của bữa cơm Hứa Thực ăn trong cảm giác mơ mơ màng màng.

-

Bữa tiệc kết thúc, mọi người lần lượt ra về.

Người ta vừa đi hết là Hứa Thực đã chặn Lương Tây Kinh ở trước cửa nhà hàng: "Cậu có bạn gái lúc nào thế? Cô ấy là ai vậy? Sao tôi lại không biết? Tần Yến có biết không?"

"..."

Lương Tây Kinh nghe thấy một loạt câu hỏi như vậy thì nhú mày: "Cậu hỏi gì mà hỏi lăm thế?"

Hứa Thực: "Cậu nói xem?"

Lương Tây Kinh dịch sang bên cạnh, thản nhiên nói: "Đừng có đi nói linh tinh khắp nơi."

"?"

Hứa Thực lơ mơ một lúc, nhìn anh với vẻ ngờ vực: "Cậu có ý gì?"

Lương Tây Kinh: "Không có ý gì cả, cậu nhớ kỹ là được."

Hứa Thực ngừng một lát, nghĩ tới Lương Hanh: "Bạn gái cậu không phải do ông Lương sắp xếp hả?"

Lương Tây Kinh lườm anh ấy một cái nhưng cũng không nói gì.

Hứa Thực hiểu ý.

Anh ấy "ờ" một tiếng, lại thấy anh móc điện thoại ra mở WeChat lên thì không kiềm chế được bèn hỏi thăm tiếp: "VẬY ít nhất cậu cũng phải nói cho tôi biết là ai thì tôi mới có thể che giấu giúp cậu chứ?"

"Không cần." Lương Tây Kinh đáp.

Hứa Thực chưa hiểu đầu cua tai nheo gì: "Không cần cái gì cơ?"

Lương Tây Kinh gửi tin nhắn cho Thi Hảo rồi mới trả lời anh ấy: "Không cần cậu phải che giấu, chỉ cần cậu đừng có oang oang khắp nơi là được."

Ngoài mặt anh và Thi Hảo cũng không biểu hiện gì nên chẳng cần Hứa Thực phải che giấu giúp.

Hứa Thực ghen hòng: "Thôi được rồi."

Anh ấy đành phải nhận lời: "Cậu thật sự không thể nói cho tôi biết bạn gái cậu là ai sao?"

Lương Tây Kinh: "Không thể."

"..."

Tài xế đã tới, Lương Tây Kinh chỉ vút lại một câu: "Đi đây."

Hứa Thực nhìn theo bóng dáng anh rời đi, suy xét ba giây rồi nhin không được bèn gọi cho Tần Yến.

Tần Yến vừa nghe máy, anh ấy đã vội vàng hỏi ngay: "Tần Yến, cậu có biết chuyện Lương Tây Kinh có bạn gái rồi không?"

Tần Yển: "... Sao cậu lại biết?"

"Đâu má!" Hứa Thực trợn tròn mắt: "Cậu cũng biết luôn rồi?"

Tần Yển á khẩu, nhận ra mình bị dính bẫy, anh ấy yên lặng một lúc rồi nói: "Cậu gặp bạn gái cậu ấy rồi à?"

"Đâu có." Hứa Thực vô cùng tức giận: "Tối nay cậu ấy nói trong bữa tiệc thôi. Cậu biết từ bao giờ thế? Cậu có biết bạn gái của cậu ấy là ai không?"

Tần Yển bị một loạt câu hỏi của Hứa Thực làm cho ngơ luôn, tuy nhiên anh ấy vẫn thông minh nhanh trí tìm được đúng điểm mấu chốt - Hứa Thực chỉ biết là Lương Tây Kinh có bạn gái chứ không biết người bạn gái ấy là ai.

Tần Yển nghĩ tới điều này, đáp lại: "Tôi chỉ biết là cậu ấy có bạn gái thôi, là ai thì cậu ấy không nói."

Hứa Thực hí mắt, không hề tin chút nào: "Thế sao cậu biết là cậu ấy có bạn gái?"

Tần Yển: "Mẹ nó, là nhờ trí thông minh của tôi phát hiện ra chứ sao."

Hứa Thực: "..."

Thật ra sở dĩ Tần Yển biết Lương Tây Kinh và Thi Hảo yêu nhau là lúc hai người tới Bắc Kinh công tác.

Sau khi xử lý công việc xong xuôi, Tần Yển và Lương Tây Kinh tới Tây Viên thăm Tiêu Bạch Hủy.

Khi đó là gần sang năm mới, Tiêu Bạch Hủy giữ hai người ở lại ăn cơm.

Ăn cơm xong, hai người lại vòng về nội thành.

Khi về tới gần khách sạn, trong lúc Tần Yến đang tính toán xem có nên gọi Lương Tây Kinh đi uống vài ly hay không thì Lương Tây Kinh bảo anh ấy dừng xe lại.

Tần Yến nhìn anh thắc mắc: "Sao thế?"

Lương Tây Kinh nhìn gió lạnh rít gào bên ngoài cửa sổ: "Tôi xuống đi bộ, cậu về trước đi."

Tần Yến không hiểu ra làm sao, hỏi anh có cần anh ấy đi cùng không thì bị từ chối.

Anh ấy hết cách nên chỉ đành để anh xuống xe một mình.

Sau khi hai người tách nhau rồi, Tần Yến vẫn cứ cảm giác có gì đó không ổn.

Lần trước Lương Tây Kinh đi gặp Tiêu Bạch Hủy về thì tâm trạng không tốt lắm nên đi uống rượu một mình. Lần này anh ấy nghĩ mình biết trước chuyện có thể xảy ra nên nói gì thì nói cũng nên đồng hành với người anh em của mình.

Thế nên Tần Yến quay xe lại.

Còn chưa quay lại tới địa điểm trước đó thì bị vướng đèn đỏ ở đằng trước.

Tần Yến phanh xe chờ đợi, ánh mắt lướt qua đôi tình nhân đang ôm hôn nhau ở ven đường. Anh ấy chỉ nhìn thoáng qua mà trong lòng không khỏi xuýt xoa, giữa mùa đông rét buốt thế này mà lại đi hôn nhau ngoài đường, đôi tình nhân này đúng là chẳng biết sợ lạnh gì cả.

Rồi đột nhiên anh ấy cảm giác bộ quần áo của một người trong đó rất quen mắt.

Tần Yến bình tĩnh nhìn kỹ thì phát hiện ra - Không chỉ một người trông quen mắt mà cả người còn lại cũng quen mắt luôn.

Đèn đỏ chuyển sang xanh.

Tần Yến còn chưa kịp hoàn hồn thì xe phía sau bóp còi inh ỏi và đương nhiên cũng khiến hai người đang hôn nồng nhiệt dưới tàng cây kia phải giật mình.

"Tần Yến." Thấy đầu bên kia mãi không trả lời, Hứa Thực mất kiên nhẫn lên tiếng: "Tôi đang nói chuyện với cậu đấy."

Tần Yến thu hồi dòng suy nghĩ của mình, trong bụng mắng Lương Tây Kinh chó má: "Cái gì?"

Hứa Thực cất giọng nhay cảm mong manh: "Tôi cảm thấy tôi không xứng làm anh em với các cậu."

Tần Yến: "... Sao cơ?"

Hứa Thực ôm ngực vô cùng đau lòng: "Cậu và Lương Tây Kinh có bí mật mà tôi không biết."

Tần Yến cạ lời: "Cậu diễn sâu vừa thôi, cậu ấy không nói chắc chắn là vì vẫn chưa thể nói được." Anh ấy nhắc nhở Hứa Thực: "Cậu đừng có oang oang khắp nơi đấy."

Hứa Thực ghen hòng, lại càng đau lòng hơn: "Hai người các cậu nói y hệt nhau."

"..." Tần Yến "ờ" một tiếng rồi nghiêm túc nói: "Cậu biết là được, ông Lương rất để ý chuyện tình cảm của cậu ấy."

Lý do vì sao thì bọn họ đều hiểu rõ.

Hứa Thực nghe vậy thì cũng đành hoang hơn đôi chút: "Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực."

Tần Yến: "Được."

-

Lương Tây Kinh không biết tới cuộc gọi của hai người kia.

Lúc rời khỏi bữa tiệc anh đã gửi tin nhắn cho Thi Hào, đang định đi tới chỗ cô.

Lương Tây Kinh vừa ngồi lên xe thì nhận được điện thoại từ nhà cũ, bảo là tối nay Lương Hanh không được khỏe.

Lương Tây Kinh chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, anh nói với Thi Hào một tiếng rồi bảo tài xế đưa anh về nhà cũ.

Về tới nơi rồi Lương Tây Kinh mới biết tối nay tim Lương Hanh lại không khỏe nhưng bảo ông uống thuốc thì ông lại không chịu uống.

Dỗ cho Lương Hanh uống thuốc xong và đi ngủ, Lương Tây Kinh mới gơ tay lên xoa xoa khoe mày.

Cơn say đã bay hơn nửa.

"Cậu chủ." Bác Tôn vào bếp nấu trà giải rượu đưa cho anh: "Cậu uống đi."

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống nhìn chén trà giải rượu trước mặt, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Thi Hào dỗ anh uống trà giải rượu hồi nửa tháng trước. Không biết giờ này Thi Hào đã ngủ chưa.

Bác Tôn thấy Lương Tây Kinh mãi không nhận nên lại gọi anh tiếng nữa.

Lương Tây Kinh hoàn hồn, nhận lấy trà giải rượu rồi uống: "Bác Tôn vất vả rồi ạ, bác đi nghỉ đi, đêm nay để cháu trông ông cho."

Bác Tôn lắc đầu: "Cậu chủ đi đi, cậu mới uống rượu, đi tắm rồi ngủ một lúc đi."

Ơ nhà cũ có không ít người giúp việc.

Lương Tây Kinh suy nghĩ một lúc, đắn đo vài câu rồi mới cất bước quay về phòng.

Sau khi về phòng, Lương Tây Kinh nghĩ ngợi một hồi rồi gửi tin nhắn cho Thi Hào.

Lương Tây Kinh: [Hình như tối nay anh nói lỡ lời rồi.]

Thi Hào: [?]

Thấy Thi Hào trả lời, Lương Tây Kinh nhướn mày rồi gọi điện thoại cho cô.

"A lô." Thi Hào nghe máy, nghe giọng không được tốt lắm: "Tổng giám đốc Lương à, anh có biết là quấy nhiễu giấc mộng của người khác cũng tương đương với hành vi giết người cướp của không hả?"

Lương Tây Kinh cười khế: "Em ngủ rồi à?"

Thi Hào: "Đang chuẩn bị ngủ."

Lương Tây Kinh nghe cô nói vậy thì cong môi cười: "Có cần anh giúp không?"

"..."

Thi Hào ngẩn ra một lúc, cô lập tức nhớ tới chuyện hồi trước anh đã làm để giúp cô đi vào giấc ngủ.

Mặt cô nóng ran, đang định nói không cần nhưng lại nghĩ bây giờ anh đang ở nhà cũ, Lương Hanh không khỏe nên chắc chắn anh không thể chạy ra ngoài giữa đêm được.

"Em thì cũng muốn đấy." Thi Hào cố ý nói: "Tiếc là tổng giám đốc Lương không tới đây được."

Lương Tây Kinh nhướng mày, giọng khế khàng: "Anh không tới được nhưng vẫn có thể giúp em."

Suy nghĩ trong đầu Thi Hảo lại càng bay xa, mặt cô càng lúc càng nóng.

Cô vui đầu xuống gối, cảnh cáo người bên kia: "Lương Tây Kinh, anh đừng dẫn chút đi."

Lương Tây Kinh vẫn cười cười, đi vào trong phòng tắm: "Thật sự không cần anh giúp à?"

"Không cần." Thi Hảo từ chối.

Yên lặng một lúc, Thi Hảo lại hỏi: "Tình hình chủ tịch thế nào rồi?"

"Bệnh cũ thôi." Lương Tây Kinh đáp: "Ông uống thuốc xong rồi đi ngủ rồi."

Thi Hảo "ừ" rồi nói tiếp: "Không sao là tốt."

Thi Hảo vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng động từ bên phía Lương Tây Kinh, cô trở người, vừa ngáp vừa hỏi: "Anh đang làm gì đấy?"

Lương Tây Kinh vừa cởi quần áo xong, anh trả lời cô: "Tắm."

Dứt lời, anh dừng một chút, giọng nói trầm khàn quyến rũ liên tục dụ dỗ cô: "Thật sự không cần anh giúp hả?"

"..."

Chương 26: Có cần không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nếu như lý trí của Thi Hào yếu một chút, chắc có lẽ cô sẽ bị Lương Tây Kinh mê hoặc.

May mắn thay, lý trí của cô từ trước đến giờ vẫn luôn kiên định vững vàng.

Sau khi cô kiên quyết từ chối Lương Tây Kinh, anh cũng không đề nghị tiếp nữa.

Nhắm thấy thời gian đã trôi qua nửa phút, Thi Hào ngập ngừng nói: “Vậy em cúp máy nhé?”

Lương Tây Kinh hỏi: “Chuẩn bị đi ngủ à?”

Thi Hào cân nhắc trong chốc lát: “Chờ anh tắm xong rồi ngủ cũng được.”

Lương Tây Kinh bật cười: “Được.”

Hai người không ngắt điện thoại, cũng chẳng làm gì cả.

Thi Hào nghe thấy tiếng nước đang chảy tí ta tí tách phát ra từ đầu dây điện thoại bên Lương Tây Kinh, bỗng nhiên cô cảm thấy căn phòng tĩnh mịch và quạnh quẽ đã có hơi thở của cuộc sống.

Ánh trăng sáng trong ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở của khung cửa chiếu rọi vào căn phòng, Thi Hào nhìn chăm chú, đôi khi có tiếng của Lương Tây Kinh chui vào trong tai, trong đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ thôi thúc.

Qua một lúc, tiếng nước chảy ở bên kia dừng hẳn.

Lương Tây Kinh lấy khăn tắm qua và hỏi Thi Hào: “Còn đang nghe đó không?”

Thi Hào đổi sang tư thế nằm khác: “Anh tắm xong rồi à?”

Lương Tây Kinh khoác áo choàng tắm lên người, lấy khăn lông lau nước nhỏ giọt trên tóc, âm giọng rất trầm: “Ừ.”

Không chờ Thi Hào nói câu tiếp theo, anh đã hỏi: “Thấy buồn ngủ chưa?”

Thi Hào: “Đợi anh sấy khô tóc là em có thể đi ngủ luôn rồi.”

Lương Tây Kinh cười cười.

Cho tới khi anh sấy khô tóc, đồng hồ đã chuyển sang một ngày mới.

Hôm sau Thi Hào không cần phải đi làm nên cô cũng không vội ngủ.

Nghe thấy tiếng động bên chỗ Lương Tây Kinh, cô biết anh chuẩn bị lên giường đi ngủ, Thi Hào hỏi: “Em cúp máy nhé?”

Lương Tây Kinh không đáp lại mà chỉ hỏi: “Buổi tối đã làm những gì rồi?”

“Ăn cơm, đọc sách.” Thi Hào trả lời: “Còn anh thì sao?”

Cô biết Lương Tây Kinh không muốn ngắt máy, anh hỏi câu gì Thi Hào sẽ đáp nấy.

Lương Tây Kinh: “Nói chuyện khoa học và kỹ thuật y tế trên bàn ăn.”

Thi Hào hắng giọng: “Cuộc trò chuyện ra sao?”

“Cũng tạm được.” Lương Tây Kinh nói: “Anh định ra nước ngoài một thời gian.”

Chuyện Lương Tây Kinh đi công tác ở nước ngoài là chuyện thường xuyên, cô khẽ chớp mắt: “Anh đi đâu?”

Lương Tây Kinh: “Nước Đức.”

Thi Hào đã hiểu, trang thiết bị y tế tại Đức phát triển vượt bậc, anh chọn đến đó để khảo sát tình hình là chuyện bình thường.

Trước đây, về chuyện này Thi Hào có để ý đôi chút. Chẳng qua, cô không nghĩ Lương Tây Kinh lại ra quyết định nhanh đến thế.

Nghĩ đến đây, Thi Hào hỏi anh bằng giọng điệu bình thường: “Chúng ta định hợp tác với Khang Thụy sao?”

Lương Tây Kinh: “Hai bên đang trong giai đoạn tìm hiểu lẫn nhau thôi.”

Thi Hào hiểu rồi.

Im lặng một thoáng, Lương Tây Kinh đang muốn hỏi cô có muốn đi Đức không thì Thi Hào đã lên tiếng trước: “Vây để tuần sau em nhắc với chị Trần chuyện anh đi công tác.”

Chị Trần mà Thi Hào nhắc đến là một trong những trợ lý của Lương Tây Kinh, chị ấy thông thạo mấy thứ tiếng và tiếng Đức là một trong số đó.

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh dừng lại, anh thôi không hỏi nữa: “Được.”

Nói chuyện phiếm với nhau vài câu, Thi Hào đã thấy buồn ngủ rồi.

Lương Tây Kinh không quấy rầy cô nữa, nhường Thi Hào ngủ máy.

Đặt điện thoại xuống, Thi Hào cố gắng chìm vào giấc ngủ.

Hồi lâu sau, cô mở mắt ra, lại cầm điện thoại lên.

Khi nhìn thấy tin nhắn của Thi Hào, Ôn Ý vừa viết xong và nộp bản thảo quan trọng nhất tháng này của mình.

Cô ấy lập tức trả lời lại Thi Hào: [Tớ vừa làm việc xong, sao cậu còn chưa ngủ? Tổng giám đốc Lương không ở chỗ cậu hả?]

Thi Hào: [Anh ấy không ở đây. Ngày mai cậu có rảnh không?]

Ôn Ý: [Ngủ cho đến khi nào tự tỉnh thì có rảnh, cậu muốn làm gì?]

Thi Hào: [Đi xem nhà với tớ.]

Ôn Ý: [??]

Thi Hào: [Tớ muốn đi xem nhà.]

Ôn Ý: [... Suy nghĩ này của cậu đến bất chợt quá đấy.]

Thi Hào: [Có à? Lúc trước tớ cũng từng nói với cậu rồi mà.]

Chuyện Thi Hào muốn mua nhà không phải là ý nghĩ nhất thời, hồi còn đi học cô đã có mục tiêu như vậy rồi.

Sau khi tốt nghiệp, ý nghĩ này càng mãnh liệt hơn. Nhưng khoản tiền tiết kiệm của Thi Hào không đủ, cô đành áp chế suy nghĩ đó xuống và tiết kiệm dần dần.

Sau này, khi tiền đặt cọc và tiền tiết kiệm xấp xỉ nhau, Thi Hào lại không muốn tạo cho bản thân quá nhiều áp lực. Cô sợ một ngày nào đó mình bị Lương Tây Kinh sa thải, không trả nổi khoản tiền vay.

Thành ra, mãi lâu sau này cô không nói về việc mua nhà nữa.

Đương nhiên Ôn Ý còn nhớ chuyện Thi Hảo muốn mua nhà, chỉ là cô ấy không ngờ Thi Hảo tự dưng lại thốt ra câu này.

Suy nghĩ một lát, Ôn Ý gọi điện thoại cho cô: “Cậu nhắm trúng khu dân cư ở khu nào?”

Thi Hảo: “... Gần công ty đi.”

Ôn Ý thủ thỉ với cô: “Xem nhà thì không vấn đề gì, sao nửa đêm cậu mới nói với tớ chuyện này, chẳng báo trước gì cả.”

“Ừ.” Thi Hảo thản nhiên: “Vừa nãy nói chuyện điện thoại với Lương Tây Kinh, tớ chợt nghĩ tới.”

Ôn Ý ngớ người: “Ý cậu là sao?”

“Tớ muốn có một ngôi nhà thuộc về mình.” Thi Hảo đáp.

Từ ngày còn bé cho đến khi trưởng thành, Thi Hảo chưa bao giờ có ngôi nhà của riêng mình.

Cô sinh ra đã bị ba mẹ bỏ rơi, sau này may mắn được cô nhi viện thu nhận, cưu mang.

Về sau, cô được nhận nuôi bởi đôi vợ chồng muốn làm việc thiện thích tích đức cho bản thân.

Đáng tiếc là, cô và đôi vợ chồng đó không có duyên phận.

Hai năm trôi qua, ba mẹ nuôi của Thi Hảo đã có con cưng của riêng họ.

Cô trở thành người dư thừa trong ngôi nhà đó.

Chung sống với nhau một thời gian, Thi Hảo tự nguyện quay về cô nhi viện.

Thật không may, vì nhiều lý do mà cô nhi viện đứng trước nguy cơ đóng cửa.

Cũng vào khoảng thời gian đó, Thi Hảo gặp được Lương Hanh tại thị trấn nhỏ.

Lương Hanh đã đưa cô về thành phố Giang, giao cô cho trại trẻ mồ côi do quỹ tài trợ dưới trướng tập đoàn giúp đỡ.

Vậy là sau đó, Thi Hảo lại lần nữa trải qua cuộc sống tập thể, cô và rất nhiều bạn đồng trang lứa khác cùng nhau sinh hoạt, đến trường học tập.

Thi thoảng Lương Hanh sẽ đến trại trẻ mồ côi, ông vẫn nhớ Thi Hảo và cũng khá thích cô.

Biết thái độ học tập của Thi Hảo rất tốt, ông bèn đặc biệt dặn dò, nhờ người quan tâm cô nhiều hơn, có đôi lúc sẽ gửi cho cô vài cuốn sách.

Có thể nói rằng, không có Lương Hanh thì sẽ không có Thi Hảo của ngày hôm nay. Đây cũng chính là nguồn cơn lan truyền tin đồn trong công ty rằng Thi Hảo là người do Lương Hanh cử đến giám sát Lương Tây Kinh.

Thực ra, Thi Hảo và Lương Hanh còn thân quen hơn những người bình thường. Chỉ là, ngoài các lãnh đạo của công ty ra, không một ai biết cô và Lương Hanh quen nhau vì cô là đứa trẻ lớn lên nhờ quỹ tài trợ giúp đỡ.

...

Vừa nghe Thi Hảo nói thế, Ôn Ý thấy hơi đau lòng, cô ấy biết quá khứ của Thi Hảo, cũng biết cô mong muốn có một ngôi nhà của riêng mình đến nhường nào.

Cô ấy mím môi, dụi đôi mắt cay cay, cố gắng sao cho giọng mình nghe có vẻ bình thường: “Được rồi, trưa mai chúng ta gặp nhỉ?”

Thi Hào mỉm cười: “Ừ, trưa mai ra ngoài ăn cơm nhé.”

Ôn Ý: “Ừm, không còn sớm nữa đâu, cậu mau đi ngủ đi.”

Cúp máy, Thi Hào nhấn mở APP ngân hàng trên điện thoại để kiểm tra số dư tiền tiết kiệm của mình.

Con số dư xem như cũng tạm ổn, Thi Hào tính thử, dự tính có thể mua được một căn nhà đáng hoàng. Đúng là người có hơi mệt, Thi Hào tính tới tính lui, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

...

Buổi sáng hôm sau, Thi Hào thức dậy đã gửi tin nhắn cho Ôn Ý trước, bảo cô ấy ngủ dậy nhớ nói với mình.

Gửi tin nhắn xong, cô bắt đầu xem sơ qua những căn hộ được rao bán ở khu dân cư gần công ty trong phạm vi năm kilomet rồi tiến hành sàng lọc.

Kiểu công việc này cô rất thành thạo, không cần liên hệ qua môi giới.

Ngay khi nhấn vào trang web nhà ở, Thi Hào nhận được tin nhắn từ Lương Tây Kinh, dặn cô khi nào thức dậy thì báo cho anh.

Thi Hào nhìn giao diện màn hình máy tính, cô do dự mấy giây rồi mới nhấn lại: [Em dậy rồi, hôm nay chủ tịch thế nào?]

Lương Tây Kinh ngạc nhiên, anh đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường.

Thi Hào có thói quen ngủ nướng vào cuối tuần, mà bây giờ còn chưa đến tám giờ.

Lương Tây Kinh nhướng mày: [Sao nay em dậy sớm thế, đã ăn sáng chưa?]

Thi Hào: [Vẫn chưa, còn anh?]

Cô không trả lời câu hỏi về trước của Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh đang định hỏi âm thì Lương Hanh đang ăn sáng ở đối diện gõ mạnh xuống bàn: “Lúc ăn thì bỏ điện thoại xuống, công ty bận lắm à?”

Lương Tây Kinh không tiếp lời ông, anh nhấc cho Thi Hào một câu trả lời đang ăn rồi đặt điện thoại xuống.

Lương Hanh nhìn anh chăm chăm một lúc mới hừ giọng rồi tầm mắt sang chỗ khác.

Một lát sau, Lương Hanh hỏi anh: “Dạo gần đây cháu có liên lạc với Tĩnh Hà không?”

Lương Tây Kinh ăn xong bữa sáng, anh lau miệng rồi mới đáp: “Từ khi nào mà trí nhớ của ông lại trở nên giảm sút đến vậy?”

Sắc mặt Lương Hanh sững sờ, ông trừng mắt nhìn anh: “Cháu nói vậy là có ý gì?”

Vẻ mặt Lương Tây Kinh khá thờ ơ: “Những gì cháu nói trong điện thoại lần trước, chẳng lẽ ông đã quên rồi ạ?”

“Cháu...” Lương Hanh nhớ lại những lời đại nghịch bất đạo ấy của anh, ông bức mình nói: “Cháu cứ phải chọc ông tức chết mới được hả?”

Nghe thấy câu này, Lương Tây Kinh vẫn điềm nhiên như thường: “Cháu chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy.”

Anh ngừng một lúc, trước khi Lương Hanh toan mắng anh lần nữa thì anh lại nói: “Cháu biết ông là vì muốn tốt cho cháu. Nhưng

cháu cũng hy vọng ông có thể hiểu rõ rằng dưa hái xanh sẽ không ngọt*.”

*Dưa hái xanh sẽ không ngọt nghĩa là những chuyện cưỡng cầu, gượng ép sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Lương Hanh bị anh chọc giận đến nỗi không biết nói sao cho phải.

Ông cụ có mấy lời chưa kịp nói cứ quanh quẩn bên môi, tới khi chuẩn bị nói ra thì bác Tôn lại lên tiếng trước: “Thời tiết hôm nay khá đẹp, nếu cậu chủ không đi làm, vậy cậu có muốn đi câu cá không?”

Đã một thời gian Lương Tây Kinh không trở về bên này, nghe thấy lời đề nghị của bác Tôn, anh đưa mắt nhìn ông cụ bướng bỉnh mà lẻ loi phía đối diện, đồng ý: “Được ạ.”

...

Thi Hào vừa ra khỏi cửa là nhận được hình ảnh do Lương Tây Kinh gửi đến.

Cô ấn vào mở xem thử, tiếp đó nhướn mày vô cùng bất ngờ: [Cá anh câu được hả?]

Lương Tây Kinh rất thành thật: [Ông nội câu đấy.]

Anh không rành về kỹ thuật câu cá, Thi Hào cũng biết điều đó.

Thi Hào: [Biết ngay mà.]

Lương Tây Kinh chẳng lấy làm xấu hổ vì mình không câu được cá: [Còn em, đang làm gì thế?]

Thi Hào: [Em chuẩn bị ra ngoài.]

Lương Tây Kinh: [Ừm?]

Thi Hào: [Em ra ngoài đi dạo với Ôn Ý.]

Thi Hảo không có người bạn nào thân quen ở thành phố Giang, một người xem như bạn là Ôn Ý, còn một người bạn có quan hệ tốt với cô đã trở về quê nhà sau khi tốt nghiệp và cũng hiếm khi đến thành phố Giang. Lương Tây Kinh chưa từng gặp người này.

Thấy vậy, Lương Tây Kinh dặn dò cô: [Đi qua đường nhớ chú ý an toàn.]

Thi Hảo không nhịn được cười: [Em biết rồi.]

Cô có phải là con nít nữa đâu.

Hai người trò chuyện với nhau một lát.

Đoán được vị trí hiện tại của Thi Hảo, Lương Tây Kinh bảo cô nhìn đường sá rồi kết thúc cuộc trò chuyện giữa hai người.

Cất điện thoại vào, Thi Hảo ngẩng đầu nhìn áng mây bồng bềnh trôi dưới khoảng trời xanh ngắt.

Cô cảm lòng chẳngặng, đôi môi cong lên mỉm cười.

Gặp mặt rồi ăn cơm với Ôn Ý xong, hai người đi dạo đến khu dân cư mà Thi Hảo ngắm trúng ở gần đó.

Ôn Ý khó hiểu: “Cậu không hẹn môi giới à?”

Thi Hảo lắc đầu: “Không có.”

Ôn Ý chớp mắt: “Vậy hôm nay chúng ta qua đây không vào khu dân cư hả?”

“Không vào.” Thi Hảo giải thích: “Trước tiên, chúng ta xem xét hoàn cảnh xung quanh cái đã, thấy ổn áp rồi hẵng liên hệ môi giới, sau đó mới đến khu dân cư xem nhà ở.”

Ôn Ý hơi hơi không hiểu cách làm việc của cô.

Thi Hảo nói: “Lần này tớ hành động có phần vội vàng, do người môi giới tớ quen lúc trước có khách hàng muốn xem nhà vào hôm nay, tuần sau mới đến lượt tớ.”

Ôn Ý: “Ồ, thế nên cậu muốn đến xem trước môi trường xung quanh xem thế nào phải không?”

“Ừm.” Thi Hảo nghiêm túc: “Nếu môi trường xung quanh không tốt, vậy cũng không cần vào trong xem tiếp.”

Ôn Ý: “... Cậu nói cũng đúng.”

Hai người đi bộ về phía trước, dạo quanh ở mấy khu dân cư lân cận.

Đi dạo xong, Thi Hảo kéo Ôn Ý đi đến trung tâm thương mại gần đó.

Hai người bọn cô tìm quán cà phê vào ngồi, vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu.

Nói mãi nói mãi, tự nhiên chủ đề lại chuyển sang Lương Tây Kinh.

Ôn Ý nhấp một ngụm cà phê, nhìn người phía đối diện: “Cậu đã kể chuyện chuẩn bị mua nhà với tổng giám đốc Lương chưa?”

Thi Hảo lắc đầu.

Ôn Ý đang nhìn cô: “Không định kể à?”

Thi Hảo trầm tư hồi lâu, cô nói với cô ấy: “Tớ vẫn đang lưỡng lự.”

“Lý do cậu lưỡng lự là gì?”

Thi Hảo chưa bao giờ kể với Ôn Ý, cách đây không lâu khi cô ở cạnh Lương Tây Kinh, anh đã vô tình trông thấy mấy khu dân cư mà cô liệt kê ra so sánh rất lâu về trước. Khi ấy, tiền tiết kiệm của cô chỉ

đủ mua một căn nhà nhỏ tầm ba mươi bốn mươi mét vuông, hơn nữa cô cũng đủ khả năng chi tiền đặt cọc.

Biết cô muốn mua nhà, Lương Tây Kinh từng hỏi cô thích kiểu nhà như thế nào, có thích khu dân cư vừa mở bán lúc bấy giờ của tập đoàn Lương Thị hay không.

Lúc đó Thi Hảo ngây ngẩn cả người, hỏi anh: “Anh đây là muốn bao nuôi em hả?”

Lương Tây Kinh bị câu nói của cô làm cho ghen hòng, anh còn chưa kịp đáp lại thì Thi Hảo đã tranh nói trước: “Nếu như việc chúng ta lén lút là mối quan hệ bình đẳng, về sau anh không cần phải hỏi em, cũng không cần tặng cho em, em không trả nổi món quà ngang hàng ấy.”

Sau chuyện đó, những món quà Lương Tây Kinh chuẩn bị cho Thi Hảo đều nằm trong phạm vi cô có thể chấp nhận được.

Thi Hảo tự hiểu rằng, giữa cô và Lương Tây Kinh không có tương lai sau này, cô cũng biết bản thân nên thông minh một chút, nên lợi dụng những lúc hai người ở bên nhau để anh tặng cô nhiều món quà đắt giá hơn chút nữa. Thế thì mai này hai người chia tay rồi, nói không chừng cô sẽ trở thành người phụ nữ giàu có.

Nhưng cô đâu có muốn như vậy.

Cô ở đây, tình cảm và sự đánh đổi đều ngang nhau cả. Thêm nữa là nguyên nhân đến từ Lương Hanh, cô thật sự không muốn nợ Lương Tây Kinh về mặt này, cho dù anh không nghĩ như vậy.

Nghe cô hồi tưởng xong, Ôn Ý chỉ hận không thể rèn sắt thành thép với cô: “Sao cậu không thể ‘vô liêm sỉ’ thêm chút nữa chứ?”

Thi Hảo phì cười: “Tớ cũng từng rất muốn vứt bỏ mặt mũi đi đó.”

Cô và Lương Tây Kinh giấu giếm tất cả mọi người để vụng trộm yêu đương.

Ôn Ý trợn mắt nhìn cô, thờ dài nói: “Giá như lúc đó cậu chịu đồng ý thì đã thành phú bà nho nhỏ rồi.”

Thi Hảo phản bác ý kiến của cô ấy: “Tớ không đồng ý, tương lai tớ cũng sẽ là phú bà nho nhỏ.”

Cô có khả năng kiếm tiền.

Ôn Ý ngẫm nghĩ một hồi, cũng đúng ha.

Xem qua bản sơ yếu lý lịch và kinh nghiệm của Thi Hảo là biết, cho dù sau này cô có từ chức bên tập đoàn Lương Thị thì vẫn có khả năng tìm được một công việc vô cùng, vô cùng hậu hĩnh.

Hai người thảo luận một lúc, khi kết thúc chủ đề này, Ôn Ý vẫn nhắc nhở cô một câu: “Tớ khuyên cậu nên nói với Lương Tây Kinh một tiếng.”

Thi Hảo vẫn giữ thái độ điềm tĩnh: “Tớ sẽ suy xét.”

Hai người uống hết cà phê còn muốn đi xem phim tiếp.

Vừa mua vé xong, Ôn Ý nhận được cuộc gọi từ tổng biên tập, nói bản thảo tối hôm qua cô ấy nộp còn phải chỉnh sửa thêm, hỏi bây giờ Ôn Ý có rảnh đó không.

Với tư cách là một người làm công ăn lương, Ôn Ý nào dám nói không rảnh.

Cô ấy đồng ý nên chỉ đành nói xin lỗi với Thi Hảo.

Thi Hảo xua tay: “Cậu mau quay về đi, chú ý an toàn nhé.”

Ôn Ý nói ừ: “Tớ đi đây.”

“Được.”

...

Nhìn Ôn Ý rời đi, Thi Hảo ngồi ở quán cà phê thêm một lúc nữa.

Cô đang nghĩ mình có nên hỏi Lương Tây Kinh thử xem buổi câu cá đã kết thúc chưa thì anh đã gửi cho cô vài hình ảnh trước.

Lương Tây Kinh: [Câu được năm con cá, ăn không?]

Thi Hảo: [... Không ăn.]

Lương Tây Kinh: [Ồ.]

Thi Hảo: [Anh và mọi người về nhà rồi hả?]

Lương Tây Kinh: [Chuẩn bị về, sao thế?]

Thi Hảo: [Em hỏi vu vơ ấy mà.]

Tin nhắn vừa gửi đi, Lương Tây Kinh đã gọi đến.

“Hỏi vu vơ điều gì cơ?” Giọng nói lạnh lạnh của Lương Tây Kinh xâm nhập vào tai cô, màng nhĩ trở nên tê dại.

Thi Hảo xoa xoa tai, cô bỗng nhiên phản ứng lại: “Không phải anh đi câu cá cùng với chủ tịch đấy à?”

Làm sao lại có thời gian rảnh rỗi để gọi cho cô thế.

Biết cô lo lắng vấn đề gì, Lương Tây Kinh giải thích: “Ông nội gặp người quen, định ở lại bên này thêm một chốc nữa, ông nghĩ anh phiền, thế là anh đi trước luôn.”

Thi Hảo ồ lên, chớp chớp đôi mắt: “Anh không quay về nhà cũ sao?”

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của cô, Lương Tây Kinh cố ý giả bộ đáng thương: “Xem thử bạn gái có cần anh không, nếu không cần thì anh sẽ về nhà cũ.”

Nghe anh nói thế, môi Thi Hào không kiềm chế được mà nhếch lên.

Cô thì thầm: “Anh nói cứ như thể em muốn gọi anh đến là đến, bảo đi là đi ấy.”

Lương Tây Kinh nhướng mày, thanh minh cho bản thân: “Anh không hề có ý đó.”

Thi Hào khế hừ một tiếng.

Nghe giọng nói cố tỏ vẻ cứng miệng nhưng thực ra đã xiêu lòng của cô khiến tâm trạng anh tốt hơn nhiều.

Anh ngồi vào xe, khoé môi nhếch lên, thấp giọng hỏi: “Có cần không?”

Anh hỏi câu này quá ư là mập mờ, Thi Hào đưa tay chạm vào gò má nóng rực của mình, nhìn dòng người đi tới đi lui ngoài cửa sổ, cô nhẹ nhàng nói ừm: “Cần.”

Chương 27: Em đang chửi xéo anh có đúng không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ánh nắng buổi chiều vô cùng chói mắt, mây trắng dưới bầu trời xanh chất chồng như núi, chúng mềm mại giống như những chiếc kẹo bông gòn.

Khi Lương Tây Kinh đến quán cà phê, anh lập tức nhìn thấy Thi Hào đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ.

Thời tiết ngày càng nóng hơn, hôm nay Thi Hào ăn mặc vô cùng giản dị, cô mặc một chiếc quần jeans màu sáng và một chiếc áo len lệch vai màu trắng nhìn có vẻ đơn giản thoải mái.

Từng mảng nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào người cô, phác họa lên khuôn mặt dịu dàng khiến cho cả cơ thể cô trông có vẻ mềm mại lạ thường.

Lương Tây Kinh đứng tại chỗ bình tĩnh nhìn chằm chằm cô một lát rồi mới nhắc chân bước vào bên trong, bước đến gần vị trí bên cạnh cô.

"..."

Ánh mặt trời vô cùng dễ chịu khiến cho Thi Hào ngồi trên ghế thôi mà suýt nữa đã ngủ thiếp mất.

Tối hôm qua đi ngủ khá là muộn nhưng sáng nay cô lại dậy rất sớm, bỗng nhiên có một mùi thơm vô cùng dễ chịu xộc thẳng vào trong mũi khiến động tác của Thi Hào hơi dừng lại, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt của người đang đi đến bên cạnh mình.

Sau vài giây im lặng ánh mắt của Thi Hào lại dính chặt lên bộ quần áo mà Lương Tây Kinh đang mặc trên người.

"Hôm nay anh..." Cô chớp chớp mắt cúi đầu nhìn chiếc quần jeans rộng thùng thình mà anh ít khi mặc đến, sau đó lại nhìn chiếc quần jeans rộng rãi có màu sắc gần giống trên người mình: "Mặc theo phong cách sinh viên đại học đấy à?"

Buổi sáng hôm nay Lương Tây Kinh đi câu cá cùng với ông cụ, anh tiện tay lấy một chiếc áo hoodie không mũ và một chiếc quần jeans trong phòng để đồ mặc lên.

Anh vừa xuống núi cũng không về nhà một chuyến để thay quần áo mà đã vội vã đi đến chỗ Thi Hào ngay.

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Thi Hào, Lương Tây Kinh nhướng mày hỏi lại: "Em không thích à?"

"... Không phải." Thi Hào ngược mắt nhìn lên rồi thành thật nói: "Em rất thích, nhìn vô cùng trẻ trung."

Hiếm khi cô được nhìn thấy một Lương Tây Kinh "trẻ trung" đến như vậy.

Lương Tây Kinh: "..."

Anh nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Thi Hào, quả nhiên khác hẳn với những biểu hiện ngày thường của cô. Lương Tây Kinh tự làm cho bản thân khó chịu mà hỏi một câu: "Bình thường nhìn anh già lắm à?"

Thi Hào không nói nên lời, cô bình tĩnh trả lời anh: "Tổng giám đốc Lương, anh đã ba mươi mốt tuổi rồi đấy, anh nói xem?"

"..." Lương Tây Kinh đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không nhịn được mà vỗ vào đầu cô một cái.

Thi Hào bị đau nên cũng bắt đầu cười nhạo anh: "Anh then quá hóa giận hả?"

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn cô một cái sau đó lại đột ngột chuyển sang một chủ đề khác: "Còn uống nữa không?"

Thi Hào nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại rồi nói: "Không uống nữa, chúng ta đi xem phim đi."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Trước đó Thi Hào chưa hề nói rằng cô muốn đi xem phim.

Thi Hào kéo anh đi ra khỏi quán cà phê rồi mới giải thích: "Em và Ôn Ý vừa mua vé xem phim thì cậu ấy đã bị ông chủ vô lương tâm của mình gọi về tăng ca rồi."

Lương Tây Kinh nghe thấy vậy thì nhếch môi cười: "Em đang chửi xéo anh có phải không?"

"Em nào dám chứ." Thi Hào nói bằng giọng điệu vô cùng chân thành: "Anh cảm thấy như vậy, chẳng lẽ anh cũng là kiểu ông chủ như thế à?"

Lương Tây Kinh bị cô cà khía cho á khẩu không nói nên lời.

Anh giơ tay lên day day hai đầu lông mày sau đó lại bóp mạnh vào lòng bàn tay của cô.

Thi Hào nín cười: "Tổng giám đốc Lương, em lại nói trúng rồi có đúng không hả?"

Lương Tây Kinh phớt lờ cô.

Hai người rẽ vào trong trung tâm thương mại sau đó đi thẳng lên rạp chiếu phim ở trên tầng sáu.

Thi Hào căn đúng thời gian nên lúc hai người đến lấy vé có thể ra quầy soát vé để vào luôn.

Bây giờ là chiều chủ nhật nên có rất nhiều người đến đây để xem phim.

Theo như kế hoạch ban đầu của Thi Hảo thì cô sẽ đi cùng Ôn Ý, nên khi mua vé cô cũng không chú ý đến việc chọn vị trí mà mua luôn vé ở hàng ghế đầu.

Nhưng sau khi ngồi xuống cạnh Lương Tây Kinh, cô quan sát một lúc thì mới phát hiện ra hai người ngồi hàng ghế đầu như thế này sẽ gây chú ý, cũng không tiện cho lắm.

Lương Tây Kinh thấy cô cứ nhìn xung quanh thì cặp mắt xuống hỏi: "Làm sao vậy?"

Thi Hảo không thể nói với anh rằng các cặp đôi ngồi hàng trước không tiện lắm nếu được ngồi ở hàng ghế sau sẽ phù hợp hơn. Cô suy nghĩ một lúc rồi mới thuận miệng nói: "... Anh cao quá đấy, có khi nào anh sẽ chặn mất tầm nhìn của những người đằng sau không?"

"..."

Lương Tây Kinh không ngờ mới chỉ tạm xa bạn gái có một đêm và một buổi sáng thôi mà cô đã bắt đầu soi mói anh đủ điều như vậy rồi.

Đột nhiên anh lại nghĩ tới cái câu mà Tần Lâm đã nói trong lần uống rượu cùng với anh ấy, nếu như một người phụ nữ không hài lòng với anh thì chắc chắn anh đã làm sai điều gì đó, còn về việc anh đã làm sai điều gì thì tự mà suy nghĩ lại đi.

Lương Tây Kinh suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không nghĩ ra được.

Anh thầm suy xét thêm một lúc rồi mới lên tiếng hỏi: "Gần đây anh đã làm chuyện gì khiến cho em cảm thấy không vui hả?"

"?"

Thi Hảo ngơ ngác, cô lại nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ: "Cái gì cơ?"

Lương Tây Kinh nói lý luận đó của Tần Lâm cho cô nghe.

Thi Hảo ghen hòng, có chút dờ khóc dờ cười: "Anh cảm thấy anh không làm gì khiến em không vui ư?"

Lương Tây Kinh: "Chắc chắn là không có."

Thi Hảo "à" một tiếng, không nhin được mà trêu chọc anh một chút: "Tự tin đến vậy cơ à?"

Lương Tây Kinh: "Không phải là tự tin."

Thi Hảo: "Vậy thì đó là cái gì?"

Lương Tây Kinh thấy dáng vẻ tò mò kia của cô thì nhếch môi cười nói: "Em đoán xem."

Hiếm khi anh lại rảnh rỗi chơi trò chơi này với cô.

Thi Hảo cũng chẳng cảm ơn vì điều đó, cô mắng anh: "... Ấu trĩ."

Lương Tây Kinh không hề tức giận khi bị bạn gái chê là ấu trĩ.

Anh mỉm cười, khi anh đang định nói gì đó bị bộ phim bắt đầu chiếu rồi. Thi Hảo đập vào cánh tay của Lương Tây Kinh một cái sau đó hai người cũng im lặng.

-

Bộ phim mà Thi Hảo và Ôn Ý chọn là một bộ phim nước ngoài cũ được chiếu lại, đây là một bộ phim điện ảnh về chủ đề tình cảm thời lượng cũng khá là ngắn, năm cô và Ôn Ý học đại học đã từng xem bộ phim này và hai người rất thích nó.

Bộ phim điện ảnh được quay theo kiểu trình bày theo trình tự ngược nên nó vô cùng hấp dẫn.

Thi Hào đã xem bộ phim này rất nhiều lần nhưng mỗi lần xem cô lại có cảm xúc khác nhau. Cô ngưỡng mộ lòng can đảm theo đuổi tình yêu của nam nữ chính và cũng hâm mộ họ có thể bên nhau đến bạc đầu.

Cô tập trung xem nên cũng không để ý đến việc Lương Tây Kinh vừa xem không lâu đã rời mắt khỏi màn hình mà nhìn về phía cô.

Đối với Lương Tây Kinh thì bộ phim này không hay như Thi Hào nghĩ.

Đèn trong rạp chiếu phim đã tắt từ lâu, chỉ còn ánh đèn huỳnh quang dịu nhẹ phản chiếu trên màn hình lớn.

Lương Tây Kinh dựa vào ánh sáng yếu ớt đó để nhìn chăm chăm Thi Hào một lúc thật lâu, khi thấy cô có vẻ như sắp nhận ra thì anh mới thôi không nhìn cô nữa.

Hầu hết những người đến xem bộ phim này đều là những đôi tình nhân hoặc là những em gái nhỏ tuổi. Trong rạp vô cùng yên tĩnh, đến cảnh lần đầu nam nữ chính hôn môi thì mọi người mới ồ lên, gần đến đoạn kết lại có tiếng khóc thút thít.

Thi Hào không khóc.

Tuy câu chuyện này cũng khiến cô cảm động nhưng cô không khóc được, cho dù là cảm động hay tủi thân thì cô cũng không thể khóc được.

Bộ phim điện ảnh đã kết thúc rồi nhưng Thi Hào vẫn không hề động đậy, Lương Tây Kinh cũng không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau Thi Hào mới quay đầu nhìn về phía người ở bên cạnh: "Chúng ta đi đâu đây?"

Lương Tây Kinh: "Lát nữa rồi đi."

Thi Hào: "Sao cơ?"

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn đoàn người lần lượt đứng dậy và rồi đi, anh thấp giọng nói: "Chúng ta đi cuối cùng."

"..."

Mặc dù Thi Hào không rõ Lương Tây Kinh muốn làm cái gì nhưng cô vẫn nghe theo anh.

Cho đến khi tất cả mọi người đã rời khỏi đó và ở đây chỉ có hai người họ, trước khi nhân viên công tác vào để quét dọn, Thi Hào chọc chọc cánh tay của Lương Tây Kinh: "Bây giờ thì sao?"

Cô đứng dậy thúc dục anh.

Lương Tây Kinh hắng giọng một tiếng, đột nhiên anh quay người về phía cô rồi giang hai tay ra: "Đến đây." Anh nhìn Thi Hào trầm giọng nói: "Ôm một cái rồi đi."

Thi Hào không kịp phản ứng lại mà ngớ người nhìn cánh tay thon dài có lực của anh: "Anh nói cái gì?"

Lương Tây Kinh nghe thấy câu hỏi của cô nhưng lại không lặp lại ba chữ "ôm một cái" kia, anh thẳng tay kéo Thi Hào vào trong lòng rồi ôm chặt lấy cô.

Cái ôm của Lương Tây Kinh ấm áp lại vô cùng mạnh mẽ, đôi khi Thi Hào lại thích một cái ôm hơn là một nụ hôn của anh. Thân thể cao lớn của anh có thể bao trọn cả cơ thể của cô, khiến cho cô cảm thấy bản thân đã tìm được bến đỗ và ảo tưởng đến việc bản thân có thể cập bến.

Khoảnh khắc rơi vào trong vòng tay của Lương Tây Kinh thì cái cảm giác cô đơn khi xem phim của Thi Hào cũng biến mất.

Cô nhớ đến việc bên cạnh cô có người, Lương Tây Kinh đang ở bên cạnh cô.

Một lúc sau, tiếng động phát ra khi nhân viên công tác bước vào vang lên.

Thi Hào cọ cọ vào ngực Lương Tây Kinh rồi khẽ nói: "Chúng ta nên đi rồi."

Lương Tây Kinh ừ một tiếng sau đó đan ngón tay của mình vào ngón tay của cô rồi dắt tay cô ra khỏi rạp chiếu phim.

Sau khi xem phim xong thì ngoài trời cũng đã tối rồi.

Thi Hào vẫn chưa đói nhưng cũng đã đến giờ ăn cơm.

Hai người nhìn xung quanh sau đó đi đến một nhà hàng gần đó do nhà họ Tần mở.

Bây giờ là giờ ăn cơm nên nhà hàng cũng chật ních người, may mắn thay Lương Tây Kinh là khách quen ở đây nên quản lý nhà hàng cũng nhận ra anh, người đó đã dẫn anh và Thi Hào đi thẳng đến căn phòng VIP mà anh và mấy người Tần Yến hay ngồi.

Sau khi ngồi xuống và gọi món xong thì Lương Tây Kinh mới hỏi: "Buổi trưa em và Ôn Ý có đi dạo phố không?"

Trước khi đến rạp chiếu phim anh đã phát hiện ra trên người Thi Hào chỉ có một cái túi ngoài ra không có thêm cái gì cả.

Thi Hào không ngờ anh lại quan sát một cách tỉ mỉ đến vậy, cô thoáng ngẩn ra rồi mới nói: "Không có."

Lương Tây Kinh kinh ngạc: "Em phơi nắng trong quán cà phê suốt đấy à?"

Thi Hào đang định gật đầu thì lại nhớ đến lời dặn dò của Ôn Ý.

Cho dù cô và Lương Tây Kinh không có tương lai đi chăng nữa thì cô cũng không thể giấu anh một chuyện quan trọng như vậy được.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói với anh: "Không có, trưa nay bọn em..."

Cô chưa kịp nói những câu tiếp theo thì bỗng có tiếng chửi mắng ầm ĩ ở bên ngoài phòng VIP.

Hai người đồng thời quay đầu lại, Lương Tây Kinh nhú mào, từ trên ghế đứng dậy: "Anh ra ngoài xem một chút."

Thi Hảo trả lời được.

Bên ngoài phòng VIP, một nhân viên phục vụ mới đi làm không lâu vô tình làm đổ rượu lên người một vị khách khi đang bùng món ăn lên.

Bình thường thì trong trường hợp này nhân viên phục vụ và quản lý nhà hàng sẽ xin lỗi khách, sau đó bồi thường bộ quần áo bị hư hỏng và miễn phí bữa ăn cho người khách đó là giải quyết xong chuyện này rồi.

Nhưng mà vị khách hôm nay lại không chấp nhận cách bồi thường như vậy.

Cậu ta bắt nhân viên phục vụ phải sấy khô rượu trên người cậu ta nhưng lại không được sử dụng máy sấy.

Tất nhiên sẽ không có ai đồng ý với cái yêu cầu vô lý như vậy, vì thế vị khách đó đã bất chấp tất cả mà làm ầm ĩ lên..

Khi quản lý nhìn thấy Lương Tây Kinh thì thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái sau đó mới nhìn về phía vị khách đang làm khó nhân viên phục vụ, anh nhếch môi nói: "Quản lý Vương, tại sao anh lại sắp xếp cho cậu Lưu đây ngồi ngoài sảnh thế?"

Quản lý Vương sửng sốt sau đó nhanh chóng nhận ra vấn đề: "Cậu Lưu, là do tôi làm việc sai sót nên mới không biết là cậu đến. Mời cậu đi bên này, chúng ta vào trong phòng VIP để nói chuyện nhé."

Cậu Lưu vừa nghe thấy vậy thì ngẩng đầu nhìn về phía Lương Tây Kinh, cậu ta không ngờ mình sẽ gặp Lương Tây Kinh ở đây.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lưu Bằng bị cái cảm giác áp bách bầm sinh trên người Lương Tây Kinh đánh úp lại khiến cho cậu ta cảm thấy hít thở thôi cũng khó khăn, cậu ta miễn cưỡng chống đỡ: "Tổng giám đốc Lương, không ngờ anh lại ở đây."

Cậu ta nói bằng giọng điệu đúng lý hợp tình: "Anh đánh giá thử xem trong chuyện này ai đúng ai sai đây."

Vừa nói cậu ta vừa kéo áo khoác âu phục đã bị ướt ra: "Bộ âu phục này của tôi là hàng đặt may riêng đấy, giá trị của nó cũng phải đến mấy trăm ngàn, mà cái gọi là bồi thường quản lý Vương nói lại là giặt sạch sau đó trả lại cho tôi, nếu đổi lại là anh thì anh có thể chấp nhận nổi không?"

Cô gái nhỏ cúi thấp đầu đứng bên cạnh vừa nghe thấy con số mấy trăm ngàn đó thì hít một hơi thật sâu, những giọt nước mắt kìm nén đã lâu bắt đầu rơi xuống.

Cô ấy chưa đi làm được một tháng, hơn nữa tiền lương của cô ấy cũng chỉ có mấy ngàn tệ thì làm sao bồi thường nổi mấy trăm ngàn kia chứ.

"Quả thật tôi cũng không chấp nhận được." Lương Tây Kinh lười nói lý lẽ với cậu ta. Ngày càng nhiều khách hàng bao vây xung quanh

để hóng hót, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động kinh doanh của nhà hàng.

Không nghĩ nhiều được nữa, Lương Tây Kinh nói: "Cậu Lưu muốn xử lý như thế nào?"

Lưu Bằng hừ lạnh: "Bồi thường cho tôi một bộ âu phục khác theo giá gốc."

Lương Tây Kinh: "Được thôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này thay cho Tần Yến."

Lưu Bằng không ngờ anh sẽ đồng ý một cách dễ dàng như vậy, cậu ta ngẩn người một lát sau đó lại cảm thấy không đủ: "Nhân viên phục vụ này phải cuốn gói khỏi đây."

Lương Tây Kinh không chút nghĩ ngợi đáp: "Tất nhiên."

"..."

Cô nhân viên phục vụ kia nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người thì càng khóc to hơn.

Thi Hảo quan sát từ xa cũng cau mày.

Sau khi trò hề kết thúc Lương Tây Kinh dặn dò quản lý Vương vài câu với đi vòng về phòng VIP.

"Đồ ăn vẫn chưa được dọn lên à?" Anh liếc mắt nhìn mặt bàn trống không rồi hỏi.

Thi Hảo ậm ừ rồi hỏi anh: "Tại sao anh lại có thể đồng ý với cái yêu cầu vô lý đó của Lưu Bằng chứ?"

Lương Tây Kinh dừng lại: "Em cảm thấy yêu cầu đó của cậu ta vô lý lắm hả?"

"Tất nhiên rồi." Thi Hảo hỏi ngược lại: "Anh không cảm thấy như vậy sao?"

Lương Tây Kinh: "Anh có nhưng mà những gì cậu ta muốn là những gì cậu ta nên có được."

Thi Hảo nhú mày.

Lương Tây Kinh nhẹ nhàng nói: "Bộ âu phục trên người cậu ta đúng là bộ âu phục được đặt may riêng, giá khoảng một trăm hai mươi ngàn. Nếu làm bản thì có thể giặt sạch nhưng vì cậu ta không đồng ý nên chắc chắn nhà hàng sẽ phải bồi thường giá gốc cho cậu ta."

Nếu Lưu Bằng quá đáng hơn một chút thậm chí cậu ta sẽ yêu cầu nhà hàng bồi thường thiệt hại tinh thần nữa.

Thi Hảo có thể hiểu được nguyên tắc này, cô nhìn Lương Tây Kinh mấp máy môi nói: "Còn nhân viên phục vụ kia thì sao?"

Thi Hảo làm công cho người ta nên cô hiểu rõ tìm việc làm khó khăn đến mức nào. Cô gái nhỏ đó không quá lớn tuổi, có khi vừa mới tốt nghiệp và mới bước chân ra ngoài xã hội, công việc ở nhà hàng có thể là công việc đầu tiên của cô ấy.

Bây giờ cô ấy vừa bị sỉ nhục lại vừa mất việc làm, Thi Hảo không biết cô gái ấy sẽ nghĩ như thế nào, có nghĩ thoáng được không, có đi vào bế tắc hay không.

Lương Tây Kinh biết cô đồng tình với nhân viên phục vụ kia nên chậm rãi nói: "Làm sai thì phải trả một cái giá thật lớn."

Thi Hảo choáng váng, cô im lặng một lúc lâu rồi mới hỏi: "Không cố ý nhưng lại tạo thành sai lầm thì cũng phải trả giá như vậy sao?"

Lương Tây Kinh nhú mày: "Thi Hảo."

Thi Hảo mím môi ngược mắt nhìn anh: "Em có thể hiểu rõ nguyên do nhưng em vẫn khó mà chấp nhận được."

Sợ Lương Tây Kinh nghĩ nhiều, Thi Hảo lại nói: "Anh để em tiêu hóa một chút đi."

Đôi khi một sai lầm nhỏ cũng có thể biến thành một sai lầm lớn, tất nhiên là Thi Hảo hiểu rõ điều này. Nhưng mà bản thân cô lại rất dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, có thể vì cô cũng là người làm công ăn lương nên mới dễ đồng cảm với chuyện này như thế.

Nhưng mà cô lại chẳng thể làm gì cả, cô không có khả năng giữ nhân viên phục vụ này tiếp tục làm việc trong nhà hàng.

Trong phút chốc, Thi Hảo lại cảm thấy như rơi vào bế tắc.

-

Một bữa tối tươm tất nhưng hai người lại ăn trong tình trạng thiếu tập trung.

Sau khi ăn cơm xong Thi Hảo cũng không có tâm trạng đi dạo nữa, cô đề xuất là đi về nhà.

Sức khỏe của Lương Hanh vẫn chưa tốt hẳn nên Lương Tây Kinh chuẩn bị về nhà cũ ngủ một đêm.

Anh đưa Thi Hảo đến trước cửa khu dân cư, anh nhìn người tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe thì gọi một tiếng: "Thi Hảo."

Thi Hảo nghiêng đầu nhìn sang: "Anh muốn nói gì?"

Ánh mắt của Lương Tây Kinh nhìn thẳng về phía cô: "Đừng suy nghĩ quá nhiều."

"..." Thi Hảo nhìn thẳng vào khuôn mặt anh rồi gật đầu: "Em biết rồi, anh mau trở về nhà cũ đi, khi nào đến nơi thì nói với em một tiếng."

Lương Tây Kinh khẽ gật đầu.

Lương Tây Kinh nhìn bóng dáng của Thi Hào vào trong khu dân cư và biến mất khỏi tầm nhìn của anh thì mới bắt đầu khởi động xe đi về phía nhà cũ.

...

Đi được nửa đường anh nhận được cuộc điện thoại của Tần Yến.

"Quản lý Vương đã nói hết cho tôi nghe rồi." Tần Yến nói thẳng: "Lưu Bằng cố ý đến nhà hàng để gây chuyện."

Lương Tây Kinh hờ hững nói: "Tôi nhìn ra được mà."

Lưu Bằng và Tần Yến có một số thù oán cá nhân, cậu ta thường xuyên gây chuyện với Tần Yến, thế hưng không ngờ lần này cậu ta lại dùng biện pháp ngu xuẩn như đến nhà hàng để gây sự này.

Tần Yến nhíu mày: "May mà tối nay cậu có mặt ở đó, nếu không cứ dựa theo cách xử lý của quản lý Vương thì chuyện này sẽ rối tung lên."

Sau khi nói xong câu đó, anh ấy bắt đầu lướt tin tức trên mạng: "Chuyện tối nay đã lên top tìm kiếm rồi đấy."

Nhà hàng của nhà họ Tần là một nhà hàng cao cấp, mặc dù một số nhà hàng không có hệ thống hội viên VIP nhưng tiêu phí cũng tương đối cao. Người đến nhà hàng dùng bữa không phải là người giàu có thì cũng là người có quyền có thế, nếu như chuyện tối nay không được xử lý tốt thì chắc chắn sẽ có tác động tiêu cực.

May mà đúng lúc Lương Tây Kinh có mặt ở đó, sau khi đồng ý với yêu cầu vô lý của Lưu Bằng thì anh cũng đã dặn quản lý miễn phí cho tất cả những vị khách đã dùng bữa trong nhà hàng vào thời gian đó.

Hành động này sẽ làm âm doanh thu của nhà hàng trong ngày hôm nay nhưng lại có thể cứu vớt hình tượng và danh tiếng của nhà hàng.

Nếu tối nay là Tần Yến và Tần Lâm đụng phải chuyện này thì họ cũng sẽ làm như vậy.

Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười: "Hầu hết mọi người đến hóng hớt mà thôi."

Tần Yến hiểu rõ: "Tôi sẽ bảo bên bộ phận quan hệ công chúng để mắt đến."

Vừa nói dứt câu, anh ấy mới nhớ đến một chuyện rồi hỏi: "Tối nay cậu đến nhà hàng ăn cơm với thư ký Thi à?"

Lương Tây Kinh: "Ừm."

Tần Yến im lặng rồi lại im lặng, một lát sau mới hỏi tiếp: "Lúc cậu đồng ý với Lưu Bằng sa thải nhân viên phục vụ kia, cô ấy có nói gì không?"

Lương Tây Kinh đập phanh tạm dừng xe lại: "Cậu có ý gì?"

Anh tìm chỗ đỗ xe ở ven đường rồi mới hỏi.

Tần Yến: "Có phải cô ấy không vui đúng không?"

"..."

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống sau đó quay đầu nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ: "Sao cậu biết cô ấy sẽ không vui?"

Tần Yến: "... Điều quan trọng là đây à?"

Lương Tây Kinh không nói gì.

Tần Yến xoa đầu nhớ lại rồi nói: "Có phải thư ký Thi chưa từng nhắc đến công việc làm thêm trước kia của cô ấy cho cậu nghe không?"

Sắc mặt của Lương Tây Kinh hơi thay đổi: "Cậu nói tiếp đi."

Tần Yến cạ lời: "Cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, có lẽ hồi học đại học lúc thư ký Thi làm thêm ở nhà hàng cũng từng bị sa thải, chắc là tối nay cô ấy rất đồng cảm với nhân viên phục vụ kia."

Con người có lý trí đến đâu cũng sẽ có lúc mất lý trí.

Thi Hào là người như vậy.

Về đến nhà, cô càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, cô không nhìn được nữa nên đã tìm Ôn Ý để nói chuyện này.

Cô không tìm được một người có suy nghĩ giống mình thì đêm nay cô không thể ngủ được.

Nghe cô nói xong, Ôn Ý cũng khó mà bình luận rằng Lương Tây Kinh làm không đúng.

Từ góc độ của một ông chủ thì quyết định này của Lương Tây Kinh không hề có vấn đề gì cả nhưng nếu nhìn từ góc độ của một người làm công ăn lương thì cách làm của Lương Tây Kinh cũng quá đáng quá rồi!

Sau khi im lặng một lúc lâu, Ôn Ý nắm bắt lấy điểm mấu chốt: "Nhân viên phục vụ kia sẽ không phải trả chi phí để bồi thường bộ âu phục cho cái tên Lưu gì đó chứ?"

Thi Hào: "Không cần, cái này tớ hỏi rồi."

Ôn Ý thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."

"Vậy là tốt rồi ấ hả?" Thi Hào buồn bực: "Người ta mất việc làm rồi mà cậu còn nói tốt."

On Ý không biết phải làm sao, thành khẩn nói: "Nhưng mà cô ấy cũng làm sai thật mà, còn cách nào nữa đâu."

Thi Hảo không phân rõ phải trái: "Tớ không muốn nghe lý do này."

Cô buồn rầu nói: "Nếu lúc đó Lương Tây Kinh hơi do dự một chút thì thực ra tớ cũng không đến mức suy nghĩ loạn lên như vậy."

Lúc đó Lương Tây Kinh đồng ý quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho Thi Hảo cảm thấy nếu như có một ngày cô mắc phải sai lầm tương tự và đối tác cũng yêu cầu anh sa thải cô thì anh cũng sẽ gật đầu đồng ý.

Ôn Ý không biết suy nghĩ trong lòng cô mà chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Có phải cậu lại nghĩ đến chuyện lần đầu tiên cậu bị sa thải không?"

Từ năm cấp ba Thi Hảo đã không muốn dùng sinh hoạt phí do trại trẻ mồ côi cung cấp, chủ nhật nào cô cũng đi làm thêm, kỳ nghỉ đông và nghỉ hè cô cũng sẽ đi làm thêm. Đến khi học đại học cô đã tìm được một công việc có mức lương rất cao ở trung tâm thành phố.

Nhưng xui xẻo là cô vừa đi làm tháng đầu tiên thì đã bị sa thải rồi.

Lý do cô bị sa thải tương tự như những gì xảy ra ở nhà hàng tối nay nhưng lại không quá giống.

Vào thời điểm đó nhà hàng có một vị khách quen, thỉnh thoảng người đó sẽ đến nhà hàng ăn cơm. Chi phí phải bỏ ra ở nhà hàng kia cũng không phải là thấp, vị khách nào hào phóng sẽ cho nhân viên phục vụ tiền boa, Thi Hảo cũng đã kiếm được rất nhiều tiền ở đây.

Có một lần vị khách đó tình cờ nhìn thấy Thi Hảo, người đó bị cô thu hút và bắt đầu theo đuổi cô.

Khi Thi Hảo còn học đại học vẫn còn rất trong sáng ngây thơ, đúng là mẫu người khiến cho người ta yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Vị khách đó theo đuổi Thi Hảo gần một tháng nhưng cô vẫn luôn phớt lờ anh ta nên anh ta vô cùng tức giận. Anh ta cảm thấy Thi Hảo là một người vô cùng bướng bỉnh, thà đứng mười hai tiếng một ngày làm thêm trong nhà hàng để lấy tiền lương hai trăm tệ cũng không muốn chấp nhận anh ta, anh ta cảm thấy mình bị coi thường.

Vì vậy đến ngày thứ bảy vào ca làm của Thi Hảo, anh ta đã cố ý bày khiến cho cô hết thức ăn đang bụng lên người anh ta lúc cô mang thức ăn lên.

Sau khi xảy ra chuyện người nọ bắt đầu làm ầm lên.

Anh ta yêu cầu nhà hàng đuổi việc Thi Hảo nếu không sẽ không để yên chuyện này.

Cuối cùng sau khi quản lý nghe thấy yêu cầu này cũng không suy nghĩ quá nhiều mà đồng ý ngay và đưa ra quyết định giống như Lương Tây Kinh.

Mà trước đó quản lý đã từng nói với Thi Hảo rằng cô làm việc rất chăm chỉ nên anh ta rất thích nhân viên như cô, hơn nữa còn hỏi cô có muốn làm việc ở nhà hàng trong kỳ nghỉ hè không.

...

Khi bị Ôn Ý nói như vậy, Thi Hảo thản nhiên: "Năm mươi năm mươi."

Ôn Ý an ủi cô: "Cậu đừng suy nghĩ nhiều, chuyện của hai người không giống nhau mà, lúc đó cậu bị hãm hại, còn bây giờ là do nhân viên phục vụ đó không cẩn thận."

Thi Hảo hỏi vặn lại: "Lỡ như cô ấy cũng bị hãm hại thì sao?"

Câu hỏi đó khiến cho Ôn Ý nghẹn lời, không trả lời được.

Ôn Ý không nói gì một lúc sau đó mới bình luận: "Cậu toàn để ý mấy chuyện vụn vặt thôi."

Thi Hào không phủ nhận.

Cô nằm trên ghế sofa nhìn đèn chùm dưới trần nhà, khẽ nói: "Ôn Ý."

Ôn Ý: "Hả?"

"Cậu nói xem, có một ngày nào đó tớ sẽ..." Cô vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Ôn Ý cắt ngang: "Phì phì phì, tất nhiên là không rồi. Tại sao cậu lại có thể nghĩ như vậy chứ, cậu không tin chuyện của cậu và Lương Tây Kinh sẽ thành đúng không."

Thi Hào không nói gì.

Ôn Ý khuyên cô: "Không cần nghĩ nhiều vì chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, bản thân cậu và Lương Tây Kinh đang ở vị trí khác nhau cho nên cách xử lý mọi chuyện và cái nhìn của hai người cũng khác nhau, hiểu không?"

Thi Hào nháy mắt mấy cái, mơ hồ nói: "Tớ biết."

Cô buồn rầu: "Là tớ tự dần vặt bản thân một lúc thôi, cúp máy đây."

Ôn Ý: "... Được, nếu cậu vẫn thấy bứt rứt thì gọi lại cho tớ."

Cúp điện thoại, Thi Hào lại nằm thẳng trên ghế sofa rồi mới chuẩn bị vào phòng tắm rửa mặt.

Cô vừa mới đứng dậy thì chuông cửa lại vang lên.

Thi Hào nghi ngờ đi đến sau cánh cửa, khi cô nhìn thấy Lương Tây Kinh qua mắt mèo thì hơi sững sốt.

Cô mở cửa ra, nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc: "Anh không về nhà cũ à?"

Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Thi Hào như thể không muốn để bản thân bỏ lỡ bất cứ một biểu cảm nhỏ xíu nào trên mặt cô.

"Lương Tây Kinh." Thi Hào thấy anh không nói gì thì giơ tay lên quờ quờ trước mặt anh, trong nháy mắt cổ tay của cô lại bị anh bắt lấy.

Thi Hào: "... Anh muốn làm gì thế?"

Lương Tây Kinh cup mắt thấp giọng nói: "Xin lỗi em."

Thi Hào ngây người mấp máy môi: "Anh xin lỗi em làm gì?"

"Ban nãy lúc ở nhà hàng, anh đã không nghĩ đến cảm nhận của em." Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm cô rồi nói bằng giọng trầm thấp: "Nhưng lúc đó đồng ý với yêu cầu của Lưu Bằng mới là biện pháp phù hợp nhất."

Đó cũng là cách tốt nhất để dập tắt trò hề kia để nhà hàng có thể khôi phục lại hoạt động kinh doanh như bình thường. Nếu không phải như vậy thì Lương Tây Kinh cũng sẽ không đồng ý một cách dễ dàng như thế.

Thi Hào giật mình, cô không ngờ Lương Tây Kinh sẽ đến giải thích rõ với cô vì chuyện nhỏ này, càng không ngờ anh sẽ quay lại chỉ để xin lỗi cô.

Rõ ràng đây cũng không phải là lỗi của anh.

"Em... Là do em có vấn đề." Thi Hào cũng nên tự kiểm điểm lại: "Cách xử lý của anh không có vấn đề gì cả."

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Cũng có mà."

Thi Hảo ngáp ngừng "Ơ đâu cơ?"

Sao cô lại không phát hiện ra nhỉ.

Lương Tây Kinh nghiêng đầu hôn lên cổ tay cô một cái rồi chậm rãi nói: "Có một vấn đề đó là anh đã làm cho thư ký Thi không vui."

Chương 28: Cháu có người mình thích rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ trước đến nay Thi Hào vẫn luôn cảm thấy, khi suy nghĩ lại chuyện này, bản thân cô làm cũng không tệ lắm.

Nhưng hình như cô đã đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá thấp Lương Tây Kinh rồi.

Trước khi Lương Tây Kinh xuất hiện, cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ đưa ra đáp án như thế.

Buổi tối lúc phát hiện ra chuyện này, hai người họ đều biết rất rõ quyết định của Lương Tây Kinh là chính xác, anh làm rất đúng. Lý do cô không vui là vì bản thân cô do dự quá mức, cũng cảm tính quá mức.

Lương Tây Kinh không hề sai.

Nghĩ vậy, Thi Hào ngẩng lên nhìn anh rồi lắc đầu: “Không phải.”

Lương Tây Kinh nhìn cô.

Thi Hào nói: “Người nên xin lỗi là em.”

Nếu như không phải cô quá nhạy cảm thì bữa cơm tối nay hai người họ sẽ ăn rất vui vẻ.

Thi Hào nghiêm mặt: “Em xin lỗi.”

Lương Tây Kinh sững sốt, anh xoa má cô, giọng nói hòa hoãn lại: “Tần Yến từng nói với anh một câu.”

Thi Hào hỏi trong vô thức: “Câu gì?”

Lương Tây Kinh cúi đầu, thân mật mũi chạm mũi với cô: “Con gái vĩnh viễn đúng.”

Thi Hào cạn lời.

Lương Tây Kinh mỉm cười, nghiêng đầu hôn má cô rồi nói: “Ở chỗ của anh, thư ký Thi luôn luôn đúng.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Em đừng tự trách mình, nếu như anh có làm chuyện gì khiến em không thoải mái thì em có thể biểu hiện ra mà.”

Có thể sửa thì anh sẽ sửa lại, Lương Tây Kinh không muốn bọn họ cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt.

Bên cạnh đó anh cũng biết cả tối nay nguyên nhân khiến Thi Hào rầu rĩ không vui nằm ở đâu. Bởi vì bản thân cô đã từng trải qua nên lòng đồng cảm của cô lại càng sâu sắc.

Lương Tây Kinh không cho rằng cô như vậy là không tốt, ngược lại chính vì cô như thế mới thu hút được anh.

Anh thích một Thi Hào có lập trường riêng, có ý kiến riêng của bản thân. Cô là một cá thể độc lập, hoàn cảnh lớn lên của cô khác anh, cô có rất nhiều xuất phát điểm và quan niệm khác anh là điều bình thường.

Nghe Lương Tây Kinh nói vậy, Thi Hào lại càng tự ti hơn.

Rõ ràng là vấn đề của cô nhưng bây giờ lại giống như Lương Tây Kinh mới là người có lỗi vậy.

Trong chốc lát cô không nói lên lời, Thi Hào ngược mắt lên nhìn anh: “Anh nói vậy em lại càng không còn mặt mũi nào nữa.”

Lương Tây Kinh nhướn mày, cố ý trêu cô: “Ai dám làm thư ký Thi không còn mặt mũi hả?”

Thi Hảo nghiêm túc: “Là em nghĩ chuyện đó quá đương nhiên, quá ngang ngược.”

Lương Tây Kinh không cho rằng như thế, anh phủ nhận ý kiến của cô: “Đó là do em có lòng đồng cảm.”

Thi Hảo khựng lại muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy bản thân giả tạo quá mức.

Yên lặng nhìn nhau một hồi, cô chủ động giang tay ôm lấy Lương Tây Kinh, rầu rĩ nói: “Cảm ơn anh.”

Lương Tây Kinh cup mắt nhìn cái đầu đang cọ vào ngực mình, anh vỗ nhẹ cô rồi khàn giọng: “Thi Hảo.”

Thi Hảo nhắm mắt, cảm xúc chậm rãi hòa hoãn lại: “Gì ạ?”

Lương Tây Kinh: “Em còn cọ nữa, tối nay anh không về nhà cũ đâu đấy.”

“...”

Nghe Lương Tây Kinh nói thế, Thi Hảo ghen lời, cô ngẩng đầu nhìn anh rồi lùi về sau hai bước, kéo dài khoảng cách giữa cả hai.

Nhìn thấy từng cử chỉ hành động của cô, anh cong môi: “Cũng không phải không cho em ôm.”

Anh dừng lại, kéo Thi Hảo vào lòng, bờ môi ẩm ướt dán lên tai cô, trầm giọng: “Không cọ lung tung là được rồi, khả năng tự khống chế của anh không được tốt lắm.”

Thi Hảo: “...”

Tai cô nóng bừng, cô liếc nhìn Lương Tây Kinh rồi nói: “Anh đừng nói thế.”

Lương Tây Kinh không cười nữa: “Được rồi.”

Anh miễn cưỡng trả lời rồi nhìn đồng hồ trong nhà: “Vậy thì ôm thêm năm phút nữa rồi anh đi.”

Lông mi Thi Hào khẽ run lên, hai tay cô ôm chặt lấy eo anh, nhẹ nhàng trả lời: “Vâng.”

Quan niệm thời gian của hai người đều vô cùng mạnh, vừa đến năm phút, cả hai đã tự giác tách ra.

Lương Tây Kinh quay lại nhà cũ, Thi Hào tắm rửa rồi nghỉ ngơi.

Mâu thuẫn do chuyện nhỏ kia gây ra đã được cả hai hóa giải ngay trong tối đó.

Sau khi Thi Hào trầm tư suy ngẫm, cô lại càng hiểu quyết định của Lương Tây Kinh là thích hợp nhất cũng là tốt nhất đối với tất cả mọi người.

-

Ngày hôm sau Ôn Ý mới biết tất cả việc làm của Lương Tây Kinh.

Nghe Thi Hào nói xong, cô ấy không khỏi cảm thán: “Tổng giám đốc Lương có người anh em nào giống anh ấy không? Tớ có thể tìm anh ấy giới thiệu cho mình một người bạn trai không?”

Thi Hào trầm mặc, thăm dò thử: “Cậu muốn quay lại với người cũ à?”

“Không hề!” Ôn Ý tức giận từ chối cô.

Thi Hào ồ một tiếng, nhin cười: “Anh em bên cạnh anh ấy tớ mới chỉ gặp Tần Lâm, Tần Yển, còn có Hứa Thực, với cả Cận Thanh Trạc đang ở New York.”

Nhắc đến Cận Thanh Trạc, Thi Hào hỏi: “Hay là để anh ấy giới thiệu Cận Thanh Trạc cho cậu nhé.”

^ .

-

Ôn Ý: "... Cậu bảo tớ đi khiêu chiến với người đàn ông còn đáng sợ hơn Lương Tây Kinh sao?"

Thi Hào kinh ngạc: "Cậu Thanh Trạc đáng sợ á?"

Ôn Ý cười ha ha: "Còn khó tiếp cận hơn Lương Tây Kinh nhiều. Trước đây tớ mới xem một cuộc phỏng vấn của anh ấy, người này trả lời câu hỏi vừa nhanh vừa chuẩn, kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt, không để cho phóng viên đào ra được chút tin tức hữu dụng nào."

"..."

"Thôi được rồi." Thi Hào thở dài: "Vậy thì hết rồi, cậu tự cố gắng tìm đi nhé."

Ôn Ý cạ lời, cô ấy đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn hỏi: "Cậu với Lương Tây Kinh đã nói chuyện mua nhà chưa?"

Thi Hào: "Tối qua không thích hợp để nói, đợi tuần sau tớ mới nói với anh ấy."

Chủ nhật tuần này Lương Tây Kinh ở nhà cũ, không có ý định đến chỗ Thi Hào. Chuyện này Thi Hào cảm thấy vẫn nên gặp mặt nói trực tiếp thì hơn.

Ôn Ý nghĩ một lát: "Cũng được, cậu cân nhắc cho rõ ràng vào đấy."

Thi Hào: "Tớ biết rồi."

Hai người tán gẫu một hồi, Ôn Ý còn có việc phải làm nên cúp điện thoại.

Lương Tây Kinh ở nhà cũ với Lương Hanh, ở thành phố Giang ngoài anh với Ôn Ý ra Thi Hào cũng không có người quen khác.

Không suy nghĩ đắn đo quá lâu, Thi Hảo dứt khoát làm tổ ở nhà đọc sách học tập.

...

Ở một bên khác, Lương Tây Kinh dậy sớm vừa chạy bộ xong đã bị ông nội gọi đi leo núi.

Hiếm khi ông cụ muốn rèn luyện sức khỏe, thế nên Lương Tây Kinh không thể không đi cùng.

Thành phố Giang có hai ngọn núi khá nổi tiếng, có không ít du khách đến thành phố du lịch sẽ tới nơi đó để check-in.

Ban đầu Lương Tây Kinh muốn dẫn ông cụ đi đến ngọn núi gần nhà cũ một chút và cách xa trung tâm thành phố, không khí bên đó tương đối trong lành, sắc xuân dào dạt. Thế nhưng, ông cụ lại muốn đến thành phố, anh cũng hết cách nên chỉ có thể đồng ý.

Lúc hai người đến dưới chân núi, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Lương Hanh liếc nhìn người bên cạnh rồi lạnh lùng hừ một tiếng: “Đi thôi.”

Lương Tây Kinh bật cười, đi phía sau lưng ông.

Hai người với bác Tôn và cả vệ sĩ cùng nhau trèo lên đỉnh núi.

Sợ khách du lịch lo lắng, Lương Tây Kinh không cho vệ sĩ đi theo quá sát.

Leo đến lưng chừng núi, Lương Hanh đi vào một cái đình nghỉ ngơi, Lương Tây Kinh cũng theo sát phía sau.

Đứng trong đình nghỉ có thể thu gần hết một nửa khung cảnh của thành phố Giang vào trong tầm mắt.

Lương Hanh ngấm một lúc rồi quay đầu nhìn Lương Tây Kinh: “Cảm giác đến lưng núi thế nào? Cháu có thể đi lên trên nữa không?”

Lương Tây Kinh vờ như không nghe ra ý khác từ lời nói của ông, giọng điệu anh hồ hững: “Thể lực của cháu cũng không tệ.”

Lương Hanh bị anh chặn họng, ông liếc xéo: “Ông không hỏi về thể lực.”

Lương Tây Kinh quay qua: “Vậy ông muốn nói đến phương diện nào?”

“Cháu hiểu ý ông mà.” Lương Hanh bực bội trợn mắt nhìn anh.

Lương Tây Kinh bình thản: “Trước kia ông vẫn bảo cháu ngốc, ông không nói rõ ra, cháu sợ cháu hiểu sai ý mất.”

Lương Hanh sửng ngờ, oán hận: “Ông bảo cháu ngốc lúc nào?”

Lương Tây Kinh nhìn ông, không nói gì nữa.

Để đề phòng hai người vừa mới đến lưng núi đã cãi nhau, bác Tôn ở phía sau kinh hồn bạt vía lên tiếng: “Ông chủ, cậu chủ, chúng ta tiếp tục leo lên chứ?”

Lương Tây Kinh đáp lại một tiếng: “Nghỉ ngơi đủ chưa ạ?”

Anh đang hỏi Lương Hanh.

Lương Hanh liếc anh, bực bội quay người tiếp tục tiến lên phía trước.

Bình thường Lương Hanh có tập luyện thể thao, cho nên thể lực tốt hơn những người cùng tuổi. Lương Tây Kinh chậm rãi đi phía sau ông, đề phòng lỡ như có chuyện xảy ra.

Ông cháu hai người lên được đến đỉnh núi thì cũng sắp đến mười một giờ.

Cuối tuần, trên đỉnh núi có rất nhiều người, để tránh xảy ra những chuyện ngoài ý muốn không cần thiết, Lương Tây Kinh và Lương Hanh đi đến nơi ít người hơn.

Đứng bên đỉnh núi, Lương Tây Kinh lấy điện thoại chụp vài bức ảnh, định lúc quay về sẽ gửi cho Thi Hảo.

Thi Hảo không thích leo núi, hai người còn chưa leo núi cùng nhau bao giờ.

Lương Hanh bất ngờ quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, ông hơi nhướng mày. Ông nhìn một lúc rồi âm thầm có cảm giác không tốt lắm.

Lương Hanh hiểu Lương Tây Kinh nhất, anh được ông nội nuôi từ nhỏ đến lớn, một chút tâm tư kia của anh không phải ông không biết, chỉ là ông không muốn quản quá nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra ông không quản không được rồi.

Nghĩ thế, Lương Hanh vẫn nhắc lại câu nói cũ kia: “Phong cảnh trên đỉnh núi có phải tốt hơn ở lưng chừng núi không?”

Lương Tây Kinh khựng lại, sau đó thông thả ung dung cất điện thoại đi, anh trả lời ông: “Mỗi nơi một vẻ.”

Lương Hanh lạnh lùng, không tiếp tục vòng vo với anh nữa: “Cháu không thích Tĩnh Hà?”

“...”

Nói đến mức này, Lương Tây Kinh cũng không giả ngốc nữa.

Anh quay đầu nhìn Lương Hanh, vẻ mặt nghiêm túc: “Ông nội, cháu có người mình thích rồi.”

Lương Hanh cũng vờ như bất ngờ, ông không thể tin nổi nhìn anh: “Cháu nói cái gì?”

“Không phải ông nghe thấy rồi, ông cũng biết hết rồi sao?” Lương Tây Kinh hỏi ngược lại.

Nếu như không phải Lương Hanh phát hiện ra Lương Tây Kinh có người mình thích, thậm chí còn có khả năng đang qua lại với người ta thì ông cụ cũng sẽ không vội vàng sắp xếp chuyện liên hôn cho anh.

Nói rõ ràng đến thế rồi, Lương Hanh cũng không giải vờ hồ đồ nữa. Ông lạnh mặt: “Ông biết rồi thì sao? Cháu thích ai ông quản được chắc! Bây giờ cháu qua lại với ai ông cũng sẽ không quan tâm. Nhưng cháu phải nhớ rằng, đối tượng kết hôn của cháu bắt buộc phải là người ông chọn.”

Nghe thấy vậy, Lương Tây Kinh cười nhạt, ý cười không chạm đến đáy mắt: “Cháu có quyền từ chối.”

“Cháu không có.” Lương Hanh nghiêm nghị, cũng không giải thích gì thêm.

Lương Tây Kinh mím môi, anh thu ánh mắt lại rồi hỏi: “Ông nhất định muốn như thế ạ?”

Lương Hanh bị anh chọc tức không nhẹ, ông buột miệng hỏi ngược lại: “Cháu muốn đi lại con đường của ba cháu sao?”

“...”

Ông vừa dứt lời, gió trên đỉnh núi dường như cũng yên tĩnh lại.

Sắc mặt Lương Tây Kinh vẫn như thường, anh nhìn Lương Hanh chăm chú một lúc lâu, sau đó chỉ nói một câu: “Cháu không phải ông ấy.”

Lương Hanh mấp máy môi nhưng không nói gì nữa.

Bác Tôn nhìn sắc mặt hai người, thầm nói không ổn rồi, ông ấy vội giảng hòa rồi cứng rắn chuyển chủ đề.

Hai người nói chuyện cụt hứng rồi bỏ về.

-

Từ trên đỉnh núi xuống, Lương Tây Kinh không nói chuyện với Lương Hanh nữa và Lương Hanh cũng thế.

Về đến nhà, ăn cơm trưa xong, Lương Tây Kinh bỏ lại một câu ‘cháu đi ngủ đây’ rồi lên trên lầu.

Lương Hanh nhìn bóng lưng anh bước lên phòng, sắc mặt ông trầm xuống.

Bác Tôn an ủi ông: “Ông đừng trút giận lên cậu chủ.”

“Tôi trút giận sao?” Lương Hanh hỏi ông ấy: “Là nó ngoan cố bướng bỉnh!”

Bác Tôn không biết phải làm sao: “Cậu chủ cũng đã lớn rồi, cậu ấy có suy nghĩ của riêng mình.”

“Suy nghĩ, suy nghĩ.” Lương Hanh nhắc lại: “Nó thì có suy nghĩ gì? Suy nghĩ không đồng ý liên hôn? Hay là suy nghĩ chống lại việc tôi sắp xếp cho nó?”

Bác Tôn không dám ho he gì nữa.

Lương Hanh lẩm bẩm, tự nói một mình: “Nó còn nói tôi bảo nó ngu ngốc, tôi nói mấy lời như thế với nó lúc nào?”

Bác Tôn cũng thấy kỳ lạ, ông ấy nhớ Lương Tây Kinh được Lương Hanh khen từ nhỏ đến lớn mà.

Một lát sau, Lương Hanh đột nhiên nhớ ra gì đó, sắc mặt trở nên khó coi, ông nheo mắt nhìn lên lầu: “Trí nhớ của nó tốt thật!”

Lương Tây Kinh nhắc đến chuyện Lương Hanh nói anh ngu ngốc là chuyện xảy ra từ khi anh còn rất nhỏ.

Tình cảm của ba mẹ Lương Tây Kinh xảy ra vấn đề rất lớn, quan hệ giữa hai vợ chồng không tốt, cũng không ai thích anh, chuyện này từ thời điểm Lương Tây Kinh có ý thức của riêng mình thì anh đã biết rồi.

Nhưng Lương Tây Kinh lúc nhỏ là người đối phương càng không thích anh thì anh lại càng bám lấy người ta, chơi với người ta. Huống chi đối phương còn là ba mẹ ruột của anh.

Mà trong hai lựa chọn giữa ba với mẹ, anh lại thích Tiêu Bạch Hủy hơn.

Chẳng qua là Tiêu Bạch Hủy không thích anh, so với Lương Tự Minh – ba của Lương Tây Kinh, bà ấy càng không thích anh hơn.

Có lúc bị Lương Tây Kinh quấy lấy làm phiền, Tiêu Bạch Hủy sẽ mắng anh, sẽ bảo anh tránh ra. Có một lần không biết anh làm gì khiến Tiêu Bạch Hủy cáu lên, Tiêu Bạch Hủy bị anh ôm chặt không cho đi, trong lúc tức giận, bà ấy đã đẩy anh ra.

Lương Tây Kinh lão đảo, không đứng vững nên ngã nhoài ra đất.

Đúng lúc Lương Hanh nhìn thấy cảnh này, ông bế Lương Tây Kinh đang ngã dưới đất lên, tức giận bất bình không thôi và còn nói anh ngu ngốc. Rõ ràng đã biết người ta không thích anh rồi, anh còn đuổi theo rồi bám lấy, giống y như ba anh vậy.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có một lần đó Lương Hanh nói anh ngu ngốc.

Lúc đó Lương Tây Kinh mới chỉ có bốn tuổi, ông không ngờ anh vẫn luôn nhớ rõ, còn nhớ đến tận bây giờ.

Nghĩ lại chuyện lúc trước, Lương Hanh không khỏi thở dài.

Ong xoa ấn đường, nhìn bác Tôn: “Đi sắp xếp đi, chúng ta đến Bắc Kinh một chuyến.”

Lần trước, Lương Tây Kinh từ Bắc Kinh quay lại, Lương Hanh đã có ý định đi gặp Tiêu Bạch Hủy rồi.

Tuy nhiên sau đó có chuyện khác trì hoãn không đi được, lần này ông nhất định phải đi.

Cuộc hôn nhân của Lương Tự Minh ông không nhúng tay vào, kết quả thế nào? Thiệt mình hại người, còn khiến cho Lương Tây Kinh chịu khổ theo.

Do đó, ông quyết định không cho phép anh đi lại vào vết xe đổ đó. Hôn nhân của anh, ông sẽ không để mặc anh tự do lựa chọn.

Ở góc nhìn của ông, môn đăng hộ đối mới là hợp lý nhất.

-

Lương Tây Kinh không biết sắp xếp của Lương Hanh.

Anh quay về phòng rồi đi tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, Lương Tây Kinh gửi mấy bức ảnh chụp trên đỉnh núi cho Thi Hào.

Gửi được một lúc rồi mà Thi Hào vẫn chưa trả lời.

Lương Tây Kinh suy nghĩ một hồi rồi gọi điện thoại cho cô.

Thế nhưng điện thoại không có ai nhận.

Nhìn chằm chằm cuộc gọi không được nhận, Lương Tây Kinh nhú mày.

Theo tình huống bình thường, Thi Hào sẽ không không trả lời tin nhắn cũng như không nhận điện thoại. Lúc này chắc chắn cô cũng

chưa đi ngủ trưa.

Trầm mặc một lát, Lương Tây Kinh vào phòng thay quần áo.

Vừa thay xong, điện thoại lại rung lên.

Anh mở ra xem, là Thi Hảo gửi tin nhắn đến: [Sao thế anh?]

Bàn tay đang cài nút áo sơ mi của Lương Tây Kinh dừng lại, anh hỏi: [Vừa rồi em làm gì thế?]

Thi Hảo: [Đọc sách.]

Lúc tập trung đọc sách, cô sẽ quen chuyển điện thoại về chế độ im lặng.

Thấy câu trả lời của cô, Lương Tây Kinh thầm thở phào nhẹ nhõm: [Không có việc gì đâu.]

Thi Hảo: [?]

Lương Tây Kinh: [Anh hỏi bừa vậy thôi.]

Thi Hảo: [Ồ.]

Cuộc trò chuyện của cả hai đột nhiên dừng lại.

Thi Hảo thấy Lương Tây Kinh không trả lời, cô kéo lại xem những bức ảnh anh gửi cho mình.

... Xem xong, Thi Hảo thành thơi để lại bình luận, có khen có chê.

Điện thoại của Lương Tây Kinh rung lên một hồi.

Anh lại thay quần áo ngủ, lúc mở điện thoại ra lần nữa, anh thấy được đánh giá về kỹ thuật chụp ảnh mà Thi Hảo dành cho mình.

Thi Hảo: [Góc chụp của bức này không đẹp lắm.]

Thi Hảo: [Em thích bức này.]

Thi Hảo: [Bức này nhìn trời đẹp quá.]

...

Sau khi đánh giá hết tất cả, Thi Hảo hỏi: [Sao chỉ có cảnh mà không thấy người đâu thế?]

Lương Tây Kinh khẽ cười, cố ý gửi cho cô ảnh chụp khách du lịch.

Thi Hảo: [Nhiều người quá.]

Lương Tây Kinh: [...]

Thi Hảo phóng to bức hình lên xem, sau đó tiếp tục bình luận: [Trong bức ảnh này, cô gái mặc chiếc váy màu hồng xinh quá.]

Lương Tây Kinh: [Chụp bừa thôi.]

Không phải anh cố ý chụp gái xinh.

Thi Hảo hiểu ý của anh, khóe môi cô khẽ cong lên: [Sao anh không chụp trai đẹp ấy?]

Lương Tây Kinh: [?]

Vừa gửi dấu chấm hỏi xong, Lương Tây Kinh nhận được yêu cầu gọi video của Thi Hảo.

Anh khẽ nhướn mày rồi ấn nhận.

Lúc đó, trong màn hình xuất hiện gương mặt bằng bàn tay vừa trắng trẻo lại xinh xắn của Thi Hảo.

Lương Tây Kinh nhìn cô, ánh mắt trầm xuống: “Sao đột nhiên lại gọi video cho anh thế?”

Thi Hảo: “Không phải quá rõ ràng rồi sao?”

Lương Tây Kinh còn chưa phản ứng kịp.

Thi Hảo chống cằm lên tay nhìn anh, đôi mắt cong cong: “Em muốn ngắm trai đẹp.”

Chương 29: Đóng cửa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hào muốn ngắm trai đẹp, sao Lương Tây Kinh lại không cho cô ngắm chứ.

Anh thoải mái giờ điện thoại ra xa một chút: "Nhìn rõ chưa?"

Thi Hào nhìn người trong màn hình, không nhìn được bèn phì cười: "Tổng giám đốc Lương, anh có tự luyện quá rồi không?"

Lương Tây Kinh: "Hửm?"

Thi Hào cố ý nói: "Em gọi video cho anh để giục anh gửi ảnh trai đẹp trong album cho em, em không hề có ý bảo anh là trai đẹp đâu."

"..."

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh cũng không tức giận.

Anh e hèm một tiếng, mặt dày nói: "Trong album ảnh không có ảnh trai đẹp, chỉ có một người trước mặt em đây, muốn ngắm không?"

Thi Hào ghen lời, cô không ngờ anh lại nói vậy. Cô đè khóe môi sắp cong lên, trừng mắt nhìn anh: "Thế cũng được, vậy em miễn cưỡng nhìn một cái vậy."

Lương Tây Kinh nhú mày: "Miễn cưỡng?"

Nghe ra ý cảnh cáo trong giọng anh, Thi Hào nhếch khóe môi, lập tức đổi giọng: "Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng, em vô cùng vinh hạnh được nhìn thấy chân dung của tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh: "..."

Nhìn vẻ mặt không còn gì để nói của anh, Thi Hào rất vui.

Hai người tán gẫu một lúc Thi Hào mới nhớ ra: "Sao anh lại ở trong phòng một mình?"

Về mặt Lương Tây Kinh rất tự nhiên, anh không nói tạm thời mình không có cách nào ở cùng một chỗ với Lương Hanh, anh sợ mình chọc ông tức tới mức lên cơn đau tim: "Anh hơi buồn ngủ."

Thi Hào hiểu ngay: "Anh chuẩn bị ngủ trưa sao?"

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Nếu thư ký Thi cần tán gẫu với anh một lúc thì anh có thể không đi ngủ."

"Không cần đâu." Thi Hào không hề do dự mà từ chối anh: "Anh đi ngủ đi, em đọc sách tiếp đây."

Lương Tây Kinh thất vọng: "Đọc sách gì thế?"

Thi Hào ngừng lại, không nói cho anh biết cô đang học tiếng Đức. Quét mắt nhìn sách trên bàn, cô nói vừa một quyển tiểu thuyết văn học.

Nghe tên khá giống tiểu thuyết ngôn tình, Lương Tây Kinh chưa đọc nó bao giờ: "Hay không?"

Thi Hào: "... Cũng được."

Lương Tây Kinh gật gù: "Thế em đọc tiếp đi, anh đi ngủ đây."

Thi Hào: "Vâng."

Tắt video, Thi Hào nhìn chằm chằm khung chat của hai người một lát, sau đó cô lưu từng bức ảnh phong cảnh Lương Tây Kinh gửi cho cô về máy rồi mới đặt di động xuống, quay lại đọc sách.

Thứ hai đi làm, Thi Hảo theo Lương Tây Kinh mở cuộc họp buổi sáng.

Cuộc họp kết thúc vừa lúc đến bữa trưa.

Sau khi đến căng tin ăn cơm cùng Lý Thiến Vi, hai mí mắt Thi Hảo như đang đánh trận.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, ăn ý đi thẳng đến cửa quán cà phê của công ty.

"Tôi còn tưởng tuần này sẽ nhẹ nhàng hơn chút chứ." Lý Thiến Vi xoa xoa cái cổ mỏi nhừ, cảm thán: "Sao vẫn còn nhiều việc thế nhỉ!"

Thi Hảo chạm ly với cô ấy: "Qua mấy ngày bận rộn này là thành thời rồi."

Thi Hảo chợt nhớ ra Lương Tây Kinh có nói là phải đi công tác.

Bình thường, đợt nào Lương Tây Kinh đi công tác thì lượng công việc của bọn họ sẽ ít hơn. Phần lớn công việc anh xử lý sẽ giao cho phó tổng và giám đốc các bộ phận xử lý.

"Thi Hảo?" Lý Thiến Vi thấy cô ngẩn người thì quơ quơ tay trước mặt cô: "Nghĩ gì mà mê mẩn thế?"

Thi Hảo hoàn hồn: "Một thời gian nữa tổng giám đốc Lương sẽ đi công tác, đến lúc đó cô có thể thả lỏng rồi."

Nghe vậy, hai mắt Lý Thiến Vi sáng lên: "Đi đâu thế? Cô có đi không?"

Thi Hảo: "Anh ấy đi Đức."

Cô lại trả lời vấn đề sau: "Chắc tôi không đi đâu, tiếng Đức của tôi không tốt."

Lý Thiến Vi gật gật đầu, cảm thán: "Tiếng Đức không tốt cũng không sao, tiếng Anh tốt là được, mà cô không đi lại càng tốt."

Không chờ Thi Hào mở miệng, cô ấy lại hỏi: "Dạo này cô và người cô thích có tiến triển gì không?"

"..."

Nhiều khi, một lời nói dối của con người cần dùng rất nhiều lời nói dối khác để lấp đầy.

Ví dụ như lúc này.

Nghe Lý Thiến Vi quan tâm hỏi, Thi Hào mím môi nói: "Trước mắt mọi thứ vẫn tốt."

"Hai người ở bên nhau rồi à?" Lý Thiến Vi hỏi.

Thi Hào hơi chần chừ rồi mới gật đầu.

"Wow! Chúc mừng nhá." Lý Thiến Vi vui thay cô: "Cô thoát kiếp độc thân từ bao giờ thế, sao chẳng thấy lộ tiếng gió gì cả?"

Thi Hào ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô ấy: "Xin lỗi."

Lý Thiến Vi không để ý lắm: "Chuyện này có gì phải xin lỗi chứ."

Cô ấy biết Thi Hào khó xử nên không hỏi nữa: "Cô yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật cho cô."

Thi Hào cười cười: "Cảm ơn cô."

Lý Thiến Vi thở dài: "Có điều nếu như vậy thì cuối tuần không thể hẹn cô ra ngoài đi chơi nữa rồi."

Thi Hào tò mò hỏi: "Đi chơi đâu cơ?"

Lý Thiến Vi tỏ vẻ thần bí nói: "Bên tôi có một hội hữu nghị, đang định hỏi nếu cô và người cô thích còn chưa ở bên nhau thì thử đi chơi cùng tôi, tiện thể kích thích người đó xem thế nào, giờ xem ra không phù hợp nữa rồi."

"..."

Hiểu ra ý đồ của Lý Thiến Vi, Thi Hảo mỉm cười: "Kích thích thì thôi đi."

Cho dù cô và Lương Tây Kinh có ở bên nhau hay không thì cô cũng không thích cách kích thích đối phương để đối phương tức giận và ghen tuông như vậy.

Lý Thiến Vi ngẫm nghĩ cũng cảm thấy cách này không ổn.

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô ấy, Thi Hảo hứa lần tới nếu không phải hoạt động của hội hữu nghị kia thì cô nhất định sẽ tham gia.

Uống cà phê xong, hai người chậm rãi quay trở lại văn phòng.

Hầu hết các trợ lý còn chưa nghỉ ngơi, Thi Hảo ngẫm nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh bằng tài khoản làm việc, dò hỏi chuyện anh đi Đức công tác.

Lần trước anh chỉ thuận miệng nói với cô, cô không biết cụ thể anh đi Đức vào ngày nào, ở đó bao lâu.

Gửi tin nhắn xong, Thi Hảo lên mạng tìm thời gian diễn ra triển lãm khoa học và kỹ thuật y tế Đức năm nay.

Thời gian triển lãm vào đầu tháng sáu, tức là nửa đầu tháng sau.

Nếu cô đoán không sai thì chắc Lương Tây Kinh muốn đi dự triển lãm.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, một tin nhắn được gửi tới tài khoản làm việc, Thi Hảo ngược mắt nhìn màn hình.

Lương Tây Kinh: [Đặt vé ngày cuối tháng.]

Thi Hảo đang định nhắn đồng ý Lương Tây Kinh lại bổ sung: [Đổi thành tối ngày mừng một đi.]

Thi Hảo không hiểu hai ngày đó thì khác gì nhau.

Ngày ba mốt tháng năm là thứ bảy, mừng một tháng sáu là chủ nhật, cả hai ngày đều là cuối tuần, chẳng khác gì mấy.

Nhưng Lương Tây Kinh đã muốn sắp xếp thế rồi, một thư ký như cô tất nhiên không có ý kiến.

Sau khi xác nhận thời gian với anh, Thi Hảo liên lạc với chị Trần.

Trước giờ làm việc buổi chiều, Thi Hảo đã chốt hành trình đi Đức công tác của Lương Tây Kinh và những người đi cùng anh.

Hiệu suất làm việc của cô trước giờ luôn rất cao, cô cũng không bao giờ kéo dài hay có thói quen trì hoãn công việc.

-

Vừa hết bận, Thi Hảo đột nhiên nhận được tin nhắn của Tần Yến, hỏi cô tâm trạng hôm nay của Lương Tây Kinh thế nào.

Thi Hảo không hiểu: [Sao vậy?]

Tần Yến: [Không sao, tôi chỉ hỏi thế thôi. Tình hình cậu ấy thế nào rồi?]

Thật ra Tần Yến nhắn tin đến là để hỏi dò tin tức.

Hôm thứ bảy, vừa nói chuyện điện thoại với Lương Tây Kinh về chuyện Thi Hảo làm thêm hồi đại học, người này lập tức cúp điện thoại của anh ấy. Chẳng những thế mà đến tận hôm sau Lương Tây Kinh cũng không trả lời tin nhắn của anh ấy.

Tần Yến hết cách, chỉ có thể nói bóng nói gió với Thi Hào.

Thi Hào: [Mọi chuyện vẫn bình thường.]

Tần Yến: [Ừm.]

Khung chat của hai người yên tĩnh được vài giây Tần Yến lại gửi tin nhắn: [Mai là ngày đấu thầu đầu tiên, thư ký Thi có căng thẳng không?]

Thi Hào chợt nhận ra, Tần Yến bắt đầu tán gẫu với cô rồi đây.

Cô không phải người phụ trách chính của dự án này, cũng không có liên quan trực tiếp nên hai chữ ‘căng thẳng’ tất nhiên chẳng liên quan gì đến cô.

Nhưng nếu Tần Yến đã hỏi thì Thi Hào vẫn trả lời lại anh ấy: [Tôi còn lo cho số tiền thưởng giữa năm hơn.]

Nếu đấu thầu được dự án này, lợi ích của công ty sẽ tăng gấp đôi.

Cùng với đó, tiền thưởng của bọn họ cũng sẽ rất tốt.

Tần Yến: [...]

Thi Hào: [Tổng giám đốc Tần có hài lòng với câu trả lời của tôi không?]

Tần Yến: [Không dám.]

Thi Hào mỉm cười, Tần Yến lại hỏi cô: [Lương Tây Kinh đâu?]

Thi Hào sửng sốt, một lát sau mới nhận ra anh ấy đang quan tâm đến tâm trạng của Lương Tây Kinh.

Cô vô thức nhìn sang văn phòng của Lương Tây Kinh, ngay khi cô vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp anh đang mở cửa bước ra. Thật trùng hợp, ánh mắt hai người lại chạm vào nhau.

Ba giây sau, Thi Hào bình tĩnh thu ánh mắt lại.

Cô cúi đầu trả lời Tần Yến: [Tôi không nhìn ra anh ấy có căng thẳng hay không.]

Tần Yến: [Ủm được rồi.]

Hai người đang trò chuyện thì Thi Hào nhận được tin nhắn mới.

Cô thoát khỏi khung chat với Tần Yến để xem, là "Tào Tháo" gửi tin nhắn đến.

Lương Tây Kinh: [Muốn tìm anh à?]

Thi Hào: [... Em không.]

Cô chỉ trùng hợp liếc nhìn cửa văn phòng của anh thôi.

Để tránh Lương Tây Kinh lại hỏi thêm, Thi Hào quyết định đánh đòn phủ đầu, cô nhắc anh: [Chiều nay anh còn có cuộc họp.]

Cô không biết Lương Tây Kinh muốn đi đâu mà ra khỏi văn phòng.

Lương Tây Kinh: [Anh xuống dưới lầu rồi lên ngay thôi.]

Thi Hào ngạc nhiên, cô đang định hỏi anh xuống lầu làm gì nhưng nghĩ Lương Tây Kinh đã không chủ động nói thì cô cũng không chủ động hỏi, cô sợ anh không tiện nói.

Thi Hào nói thêm hai câu nữa rồi quay lại làm việc.

Một lát sau, Lương Tây Kinh quay về, hai tay trống trơn.

Cuộc họp chiều nay lại là một cuộc họp nhàm chán.

Nếu trưa nay Thi Hào không uống cà phê thì có lẽ ngồi trong phòng họp cô không thể kiểm soát được cơn buồn ngủ mất.

Cuộc họp kết thúc, Lương Tây Kinh định nói mấy câu với Thi Hảo nhưng anh vừa quay đầu lại thấy cô đang che miệng ngáp dài trông khá mệt mỏi.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, ý cười hiện ra trong mắt anh.

Lương tâm đột nhiên trỗi dậy, anh quyết định không làm phiền cô thư ký của mình nữa.

Thi Hảo cũng không nhận ra Lương Tây Kinh không hề giao việc mới cho cô trong hai tiếng làm việc sau.

Không có chuyện gì gấp, Thi Hảo bèn sắp xếp lại bản ghi chép nội dung của cuộc họp.

Sau khi làm xong việc, không lâu sau đã đến giờ tan tầm.

Thi Hảo đang suy nghĩ có nên về thẳng nhà hay đi siêu thị mua gì đó rồi mới về nhà thì đột nhiên giọng của một đồng nghiệp vang lên ở phía xa: "Cô Tiền."

Thi Hảo vô thức ngược mắt lên nhìn thì thấy Tiền Tĩnh Hà đang đi về phía cô.

Sau cuộc hội nghị thượng đỉnh tài chính lần trước, một thời gian rồi Tiền Tĩnh Hà không đến thành phố Giang. Lần này Thi Hảo chẳng biết cô ta đến đây có chuyện gì.

Không kịp suy nghĩ nhiều thì Tiền Tĩnh Hà đã đi đến trước bàn làm việc của cô: "Thư ký Thi."

Cô ta mím chặt môi, vẻ mặt khó coi: "Tôi muốn gặp tổng giám đốc Lương."

Thi Hảo hơi khựng lại, khẽ nói: "Vâng, cô chờ một chút."

Cô bấm điện thoại nội tuyến.

Giọng Lương Tây Kinh lập tức vang lên: "Có chuyện gì thế?"

Thi Hảo: "Tổng giám đốc Lương, cô Tiền muốn gặp anh."

Lương Tây Kinh nhíu mày: "Cô ta tìm tôi làm gì?"

Thi Hảo: "..."

Sao cô biết được!

Dường như biết Thi Hảo đang nghĩ gì, Lương Tây Kinh lại nói:
"Cho cô ta vào đi."

Thi Hảo: "Vâng."

-

Cúp máy, cô đưa Tiền Tĩnh Hà đến trước cửa phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Sau khi Tiền Tĩnh Hà đi vào, Thi Hảo đóng cửa lại rồi quay trở lại bàn làm việc.

Vừa ngồi xuống, Lý Thiến Vi đã kéo ghế lại gần tán gẫu.

Cô ấy thấy sắc mặt Tiền Tĩnh Hà không tốt lắm, khẽ hỏi: "Cô Tiền tìm tổng giám đốc Lương làm gì vậy nhỉ? Hình như sắc mặt không được tốt lắm."

Thi Hảo lắc đầu: "Tôi cũng không rõ."

Cô nói thật.

Lý Thiến Vi thở dài: "Chắc không phải tổng giám đốc Lương đứng núi này trông núi nọ chứ?"

"..." Thi Hảo cạn lời với câu hỏi của cô ấy, cô im lặng mấy giây rồi mới nói: "Chắc không đến nỗi đó đâu."

Lương Tây Kinh không phải người như vậy.

Lý Thiến Vi gật gù: "Cũng đúng, điều kiện của tổng giám đốc Lương tốt như thế, phụ nữ theo đuổi anh ấy cứ như tre già măng mọc."

Nói đến đây, Lý Thiến Vi không nhịn được bèn hỏi: "Thư ký Thi, cô còn nhớ cô minh tinh kia không?"

Thi Hào lập tức hiểu ra cô minh tinh trong lời Lý Thiến Vi là ai.

Cô ta là người phát ngôn cho tập đoàn Lương thị. Sau khi gặp Lương Tây Kinh, cô ta đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Kể từ đó, cô minh tinh kia bắt đầu hành trình theo đuổi Lương Tây Kinh cuồng nhiệt.

Mà cô minh tinh đó cũng chẳng sợ người ta biết cô ta thích Lương Tây Kinh và đang theo đuổi anh. Hồi đó cô ta còn đánh một trận "oanh liệt", thậm chí còn tuyên bố nhất định sẽ nắm được Lương Tây Kinh trong lòng bàn tay.

Tầm này năm ngoái, ngày nào các nhân viên trong tập đoàn cũng bàn tán về chuyện này.

Có vài đồng nghiệp nhàm chán quá còn đánh cược xem cô minh tinh đó có thể thành công nắm được Lương Tây Kinh trong tay hay không, cô ta sẽ mất bao lâu để giành được anh.

Lúc đó Lý Thiến Vi còn lôi kéo Thi Hào đặt cược, lúc đầu cô dứt khoát từ chối nhưng sau đó cũng tham gia đặt cược.

Không hề ngạc nhiên, cô đã thắng.

Thi Hào đang nghĩ ngợi thì Lý Thiến Vi lại nói: "Chắc chắn cô còn nhớ lúc đó cô thắng được bao nhiêu tiền chứ?"

"..."

Thi Hào hơi bối rối: "Tôi quên rồi."

Lý Thiến Vi liếc cô một cái, không nhịn được hỏi: "Sao lúc đó cô có thể chắc chắn cái cô minh tinh kia không thể theo đuổi được tổng giám đốc Lương?"

Hồi đó chín mươi phần trăm đồng nghiệp trong công ty đều cho rằng chắc chắn cô minh tinh kia có thể giành được Lương Tây Kinh, với ngoại hình sáng rực, đường cong gợi cảm thướt tha, lại còn tốt tính, Lương Tây Kinh không thể không động lòng được.

Nghe Lý Thiến Vi hỏi, Thi Hào không biết phải trả lời thế nào.

Cô cũng không thể nói với cô ấy là người trong cuộc bảo cô tham gia "đánh bạc" và đặt cược cô minh tinh đó không thể theo đuổi được anh chứ.

Cô mập mờ nói: "Tôi cảm giác tổng giám đốc Lương không thích kiểu tình yêu rêu rao như vậy."

Lý Thiến Vi không hiểu: "Vậy sao?"

Thi Hào: "... Những người giàu có thực sự rất khiêm tốn."

"Cô nói cũng đúng." Lý Thiến Vi lập tức bị Thi Hào thuyết phục: "Nhưng tôi thật sự rất muốn biết tổng giám đốc Lương thích kiểu phụ nữ thế nào."

Thi Hào đang định trả lời thì chợt nghe thấy tiếng ồn ào trong văn phòng Lương Tây Kinh.

Hai người nhìn nhau, Thi Hào vội vàng đứng dậy đi đến bên đó.

Cô vừa mới đến gần thì cánh cửa đã bị Tiền Tĩnh Hà kéo ra.

Thi Hào đang định hỏi thì bị cô ta đẩy một cái rồi ùng ùng rời đi.

"..."

Im lặng một lát, Thi Hào lại gần liếc nhìn vào trong văn phòng thì thấy có một cái cốc vỡ trên mặt đất.

Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, Lương Tây Kinh ngược mắt lên, ánh mắt anh khóa chặt trên người Thi Hào, trầm giọng nói: "Thư ký Thi."

Anh hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Vào đây đi."

Sau khi Thi Hào vào trong, Lương Tây Kinh còn bổ sung một câu: "Đóng cửa lại."

"..."

Chương 30: Sao da mặt em mỏng thế

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cửa phòng đóng kín cách ly với thế giới bên ngoài.

Thi Hào xoay người lại, nhìn người đang ngồi bất động trên ghế làm việc.

Lương Tây Kinh không lên tiếng, Thi Hào cũng không biết nên nói gì.

Sau khi nhìn nhau vài giây, Thi Hào nhắc chân lại gần chỗ đóng thủy tinh vỡ, cô cần dọn dẹp đồng hồ dưới đất đã.

Vừa ngồi xổm xuống thì đồng hồ trên tường chỉ đúng sáu giờ.

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm đồng hồ rồi đứng dậy đến bên cạnh Thi Hào: "Đi lấy thùng rác."

Thi Hào cup mắt nhìn bàn tay anh nắm cánh tay cô.

Lương Tây Kinh biết cô định nói gì, anh lạnh nhạt nói: "Tan làm rồi."

"..."

Thi Hào ngược mắt lên, đúng là đã đến giờ tan làm thật.

Cô thu mắt lại, nghiêng đầu hỏi: "... Cô Tiền ném cốc hả?"

Lương Tây Kinh: "Biết rồi còn hỏi."

Thi Hào không nói gì.

"Để em xác nhận lại xem."

Cô tạm bỏ thân phận thư ký đi, không nhịn được hỏi: "Cô ta ném cốc làm gì? Anh làm gì khiến cô ta tức giận à?"

Nghe vậy, Lương Tây Kinh liếc nhìn cô nhưng không trả lời.

Thi Hảo thấy anh im lặng thì đẩy đẩy cánh tay anh: "Tổng giám đốc Lương, vấn đề này khó trả lời lắm sao?"

"Đừng động đây." Lương Tây Kinh nắm tay cô, bình tĩnh nói: "Em ra xô pha ngồi đi."

Thi Hảo: "..."

Cô nhìn mấy mảnh vỡ Lương Tây Kinh nhặt lên rồi nói: "Em đi lấy chổi."

Lương Tây Kinh cũng không cản cô.

Chổi ở trong phòng rửa tay bên ngoài văn phòng của Lương Tây Kinh, Thi Hảo kéo cửa văn phòng đi ra ngoài. Vừa bước ra đã bắt gặp mắt đôi mắt của đồng nghiệp dồn về phía cô.

"Thư ký Thi." Lý Thiến Vi khẽ gọi cô: "Tổng giám đốc Lương không sao chứ?"

"Không sao đâu." Thi Hảo trả lời: "Mọi người không có việc gì thì có thể tan làm như bình thường rồi."

Mọi người đều đáp lời rồi không hỏi thêm gì nữa.

Làm đến cương vị như bọn họ, mọi người đều vô cùng có chừng mực, biết cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi.

Khi Thi Hảo vào phòng rửa tay lấy chổi quay lại văn phòng của Lương Tây Kinh thì các đồng nghiệp đã về hơn phân nửa.

Cô đi vào văn phòng rồi đóng cửa lại.

Sau khi quét sạch đồng mảnh vỡ trên sàn, Thi Hảo suy nghĩ vài giây mới nói: "Tổng giám đốc Lương, không còn việc gì nữa thì em cũng xin tan làm được không?"

"..."

Lương Tây Linh liếc cô một cái.

Thi Hảo: "Anh còn gì muốn dặn dò không ạ?"

Lương Tây Kinh đi đến bên sofa rồi ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm cô: "Lại đây."

Thi Hảo nhướng mày, chậm rì rì dịch từng bước lại gần anh.

Lương Tây Kinh đột nhiên mất kiên nhẫn, lúc Thi Hảo đến gần hơn một chút, anh nhanh nhẹn giơ tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

Bị đánh bất ngờ, Thi Hảo hầu như không phản ứng lại được.

Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh lại trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực: "Giờ có thể nói cho em biết lúc nãy xảy ra chuyện gì chưa?"

Lương Tây Kinh nhìn cô, anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

Mục đích hôm nay Tiền Tĩnh Hà tìm đến đây là để chất vấn Lương Tây Kinh.

Buổi đấu thầu làng du lịch Bình Thành sẽ diễn ra vào ngày mai, hôm qua Lương Tây Kinh nhận được điện thoại của Tiền Nhạc ở nhà cũ.

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, Tiền Tĩnh Hà thích Lương Tây Kinh, Tiền Nhạc cũng có ý định kết thông ai với nhà họ Lương. Thành phố Bình là địa bàn của nhà họ Tiền, ông ta có quyền bỏ phiếu trong buổi đấu thầu. Thế nên, ông ta hy vọng phía Lương Tây Kinh có thể đấu thầu thành công, chuyện tốt thành đôi.

Lương Tây Kinh giả ngu, nói tập đoàn đang đẩy mạnh một dự án khác nên không có cách nào đều chuyện tốt thành đôi được.

Tiền Nhạc bị anh chặn họng, không nói năng hàm hồ nữa mà hỏi thẳng anh cảm thấy Tiền Tĩnh Hà thế nào. Ông ta chỉ có một cô con gái rệu là Tiền Tĩnh Hà, cũng hài lòng với mọi mặt của Lương Tây Kinh, ông ta hy vọng anh có thể làm con rể của mình.

Đã nói đến nước này thì Lương Tây Kinh cũng không có lý do để giả ngu nữa.

Anh thẳng thừng nói mình chẳng có bất kỳ suy nghĩ gì với Tiền Tĩnh Hà cả. Kết thông gia là ý của ông nội, cá nhân anh không có hứng thú với cuộc hôn nhân này.

Đây là lần đầu tiên Tiền Nhạc bị người ta từ chối thẳng thừng như vậy.

Ông ta cảm thấy rất mất mặt, lập tức nói với Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương đừng vội nói sớm, chuyện này cậu có thể suy nghĩ mấy ngày rồi trả lời tôi sau cũng được." Ông ta hơi ngừng lại, cố ý nhắc đến dự án làng du lịch.

Lương Tây Kinh biết ý của Tiền Nhạc, ông ta đang ám chỉ dự án đầu thầu của anh. Nếu anh từ chối kết thông gia với nhà họ Tiền, vậy phiếu bầu của ông ta không nhất thiết phải bầu cho anh.

Nhưng Lương Tây Kinh vẫn kiên quyết nói không.

Anh không cần dùng cách này để có được dự án, cũng không thích Tiền Tĩnh Hà.

Hai người kết thúc cuộc điện thoại trong không khí không vui vẻ.

Sau khi từ chối, Lương Tây Kinh không muốn nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Anh biết Tiền Nhạc sẽ nói lại những suy nghĩ của anh cho Tiền Tĩnh Hà nhưng nói thế nào thì anh cũng không rõ.

Tương tự, anh cũng không ngờ cô ta sẽ đến thẳng công ty chất vấn anh rồi cuộc cô ta có chỗ nào không tốt mà anh lại không vừa mắt cô ta như vậy.

...

"Tổng giám đốc Lương?" Thấy Lương Tây Kinh lơ đãng, Thi Hào quơ quơ bàn tay trước mặt anh: "Anh không tiện nói à?"

Lương Tây Kinh cụp mắt, hai tay anh ôm vòng qua eo cô rồi ôm cô vào lòng: "Không phải."

Cảm giác được khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, Thi Hào hơi nín thở, môi mấp máy: "Có cần sắp xếp ngôn ngữ không?"

Lương Tây Kinh mỉm cười, lời ít ý nhiều: "Cô ta hỏi anh cô ta có chỗ nào không tốt."

Thi Hào ngẩn ra, trong lòng đã có suy đoán: "Anh từ chối nhà họ Tiền?"

Nghe vậy, Lương Tây Kinh rũ mắt: "Em không muốn anh từ chối sao?"

"..." Thi Hào hơi ghen ngào, thành thật nói: "Để em xác nhận đã."

Cô kìm nén trái tim đang nháy nhót lung tung bên ngực trái, trong lòng mừng thầm. Nhưng cô biết, không có Tiền Tĩnh Hà cũng có thể có những người khác.

Nghĩ đến đây, cô bất giác mím môi.

Lương Tây Kinh chăm chú quan sát những thay đổi trên gương mặt cô nhưng chẳng nhìn ra điều gì.

Anh hơi híp mắt, nghiêm túc nói: "Ừm."

"Sau đó thì sao?" Thi Hảo hỏi.

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của cô, Lương Tây Kinh hơi nhếch miệng nói: "Anh nói cô ta rất tốt."

Thi Hảo: "..."

Lương Tây Kinh nhéo mắt cô, nhìn cô nói: "Chẳng qua không phải kiểu anh thích thôi."

"..."

Nghe thế, Thi Hảo trừng mắt nhìn anh, chậm rì rì "À" một tiếng.

Lương Tây Kinh ngược đôi mắt sáng quắc nhìn cô, không mấy hài lòng với phản ứng có vẻ thờ ơ của Thi Hảo, anh hỏi: "Chỉ thế thôi?"

"Ừm." Thi Hảo vô cùng thành thật gật đầu: "Tạm thời em không nhớ ra còn muốn hỏi cái gì nữa."

Lương Tây Kinh ghen hòng.

Chú ý tới vẻ mặt anh, Thi Hảo mím chặt khóe môi sắp vênh lên, cố ý nói: "Nếu em nhớ ra thì lại hỏi anh, được không?"

Lương Tây Kinh liếc xéo cô: "Thư ký Thi."

Thi Hảo: "Sao vậy?"

Lương Tây Kinh ám chỉ: "Anh rất bận."

Thi Hảo dờ khóc dờ cười: "Em biết."

Cô giơ tay kéo cà vạt anh, nhắc nhở: "Tổng giám đốc Lương, em là thư ký của anh."

Thư ký nắm rõ lịch trình của sếp như lòng bàn tay.

Lương Tây Kinh lần thứ hai bị chặn họng bởi câu nói của Thi Hảo.

Anh siết chặt cơ hàm, nhìn bàn tay cô nghịch cái cà vạt của anh, hầu kết trượt lên trượt xuống: "Thi Hảo."

Trái tim Thi Hảo hơi khựng lại, đang định ngẩng đầu hỏi anh gọi cô làm gì.

Nhưng còn chưa kịp hỏi đã bị Lương Tây Kinh đột ngột cúi đầu bá đạo chặn miệng lại. Anh không muốn nghe cô nói mấy câu thật thật giả giả khiến người ta bức mình nữa.

Văn phòng của Lương Tây Kinh rộng rãi sáng sủa, cửa sổ sát đất trong suốt đến tận sàn nhà có thể phóng mắt nhìn khắp nửa thành phố Giang.

Hơn sáu giờ chiều, hoàng hôn đang từ từ buông xuống, ánh tà dương màu cam đỏ chui vào trong phòng, đáp xuống trên người đôi nam nữ đang ôm hôn nồng nhiệt.

Thi Hảo bị Lương Tây Kinh hôn đến mức khó thở, trong đầu cô vẫn nhớ rõ đây là văn phòng làm việc và cô là thư ký của Lương Tây Kinh.

Cô dùng sức đẩy mạnh Lương Tây Kinh ra, anh hơi lùi lại một chút, lông mi người đàn ông rũ xuống, chớp mũi lướt qua gò má cô, anh nhẹ nhàng liếm khước môi cô, nói: "Sao vậy?"

Giọng anh khàn đặc.

Lỡ tai Thi Hảo tê rần, cô cố vừa cố bình tĩnh lại vừa nói: "... Em nên đi ra ngoài."

Cho dù đồng nghiệp bên ngoài đã tan làm nhưng cô cũng không thể ở trong văn phòng của Lương Tây Kinh lâu như vậy.

Lương Tây Kinh nhìn gò má ửng hồng của cô, đôi mắt tối sầm lại.

Anh cố kìm nén sự khô nóng trong thân thể, trầm giọng đáp: "Đi đi."

Thi Hào vội vã bò dậy từ trên đùi anh, cô gắng phớt lờ phản ứng cơ thể của người đàn ông.

Cô vuốt thẳng lại méo váy, lại vỗ vỗ má mấy cái để bản thân trông tự nhiên nhất có thể rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Các đồng nghiệp trong văn phòng trợ lý đều đi rồi, Thi Hào ngồi lại chỗ của mình, thăm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu còn có người ở lại cô thật sự không biết nên giải thích tại sao mình lại ở trong văn phòng của Lương Tây Kinh lâu như vậy.

Hít sâu một hơi, Thi Hào tắt máy tính rồi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên, là Lương Tây Kinh gửi tin nhắn đến: [Anh chờ em dưới cửa ga tàu điện ngầm nhé?]

Thi Hào suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: [Tối nay em đi siêu thị.]

Lương Tây Kinh: [Có cần xách đồ không?]

Thi Hào: [Có.]

-

Ra khỏi công ty, Thi Hào đi thẳng đến cửa ga tàu điện ngầm.

Vừa đứng tại một điểm dừng, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đậu bên đường.

Lên xe, Thi Hào còn chưa mở miệng thì Lương Tây Kinh đã hỏi: "Ăn cơm tối ở nhà à?"

Thi Hào nhìn thẳng trước: "Anh đói không?"

Lương Tây Kinh: "Bình thường."

Thi Hảo: "Về về nhà ăn cơm."

"..."

Hai người đi thẳng đến siêu thị.

Siêu thị tổng hợp cách khu dân cư không xa, chỉ khoảng một cây số.

Lương Tây Kinh hiếm khi đến nơi có hơi thở cuộc sống như vậy, mấy lần anh đi đều là đi cùng Thi Hảo.

Đi tới khu đồ ăn, Thi Hảo nghiêng đầu: "Anh muốn ăn gì?"

Lương Tây Kinh: "Gì cũng được."

"Cho anh một cơ hội chọn món đấy." Thi Hảo không thích nghe người ta nói gì cũng được, cô không phải người thích lựa chọn.

Lương Tây Kinh bật cười, nói thẳng: "Ăn thịt đi."

Thi Hảo: "... Thịt kho tàu hay sườn kho?"

Lương Tây Kinh thản nhiên nói: "Lần này thật sự là cái gì cũng được."

Cuối cùng Thi Hảo chọn cả hai.

Mua đồ ăn xong, hai người dạo sang khu đồ sinh hoạt. Hiếm lắm mới có dịp Lương Tây Kinh muốn đi cùng để xách đồ nên Thi Hảo không định khách sáo với anh, cô quyết định mua vài món đồ dùng hàng ngày.

Sau khi chọn xong, hai người đến khu vực tự tính tiền.

Bên này ít người hơn chút.

Thi Hào lấy từng món đồ ra để quét mã.

Đang quét, Lương Tây Kinh đột nhiên thả thêm đồ vào xe đẩy.

Thi Hào nhĩn kỹ món đồ đó, ngay sau đó mặt cô đỏ bừng. Hít sâu một hơi, Thi Hào cố ra vẻ bình tĩnh, nhanh chóng quét hết các mặt hàng.

Sau khi quét xong, Thi Hào đang định lấy điện thoại ra thanh toán thì người bên cạnh đã rút điện thoại ra trước rồi.

Thanh toán xong, Thi Hào giục Lương Tây Kinh về nhà.

Lương Tây Kinh xách hai túi đồ lớn, khoe môi hơi cong lên: "Đói không?"

"..."

Câu hỏi này vốn dĩ không thể bình thường hơn nhưng chẳng biết vì sao, vừa nghĩ đến mấy hộp đồ mới ném vào trong xe đẩy suy nghĩ của Thi Hào đã bị khống chế phát triển theo hướng không lành mạnh: "... Ai đói chứ!"

Thi Hào ngẫm nghĩ lại hơi chột dạ: "Anh mới đói ý."

"..." Lương Tây Kinh nhìn hai má đỏ ửng của cô thì hơi khựng lại: "Ừ, là anh đói."

Thi Hào xấu hổ.

Về đến nhà, Thi Hào vội vàng vào bếp.

Cô sợ nếu chậm chút nữa đêm nay sẽ phải chịu đói mất.

Lương Tây Kinh thu dọn đồ đạc rồi đi vào bếp: "Em có cần anh giúp gì không?"

"Anh không biết nấu ăn mà." Thi Hào từ chối thẳng thừng.

Lương Tây Kinh ghen hòng, nhìn túi rau củ cô để trên bếp, anh chậm rãi xắn tay áo: "Anh làm "trợ thủ" cho em nhé?"

Thi Hào nhìn chằm chằm nửa cánh tay anh lộ ra ngoài, miễn cưỡng đồng ý: "Cũng được."

Hai người phân công hợp tác, cơm tối nhanh chóng hoàn thành.

Tay nghề nấu ăn của Thi Hào không tệ lắm, đồ ăn nấu ra đầy đủ cả sắc, hương, vị.

Ăn cơm xong, Lương Tây Kinh nhận nhiệm vụ rửa bát.

Thi Hào cũng không tranh với anh, cô có thể nấu ăn được nhưng lại không thích rửa bát.

Thấy Lương Tây Kinh rửa bát khá được, Thi Hào chỉ đứng nhìn vài phút rồi đi ra ban công.

Cô trồng khá nhiều hoa ngoài ban công.

Sau khi tưới nước cho bọn chúng một lượt, Thi Hào đang muốn hỏi Lương Tây Kinh có muốn xuống lầu đi dạo không, vừa này cô ăn hơi no nên muốn đi dạo tiêu cơm.

Vừa quay lại phòng khách, Thi Hào nghe thấy tiếng di động reo lên.

Cô đi đến cạnh bàn ăn nhìn xem, là di động của cô.

Thi Hào hít một hơi thật sâu khi nhìn thấy tên người gọi.

Cô chột giật mình, lúc Lương Tây Kinh nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, cô mới nói: "Điện thoại của chủ tịch."

Lương Tây Kinh nhú mày: "Nghe đi."

Thi Hào e hèm một tiếng: "Em ra ban công nghe."

Thi Hảo cầm đi động đi thẳng ra ban công.

Sau khi hít sâu vào hơi, cô run run ấn nút nghe: "Alo, chủ tịch ạ?"

Lương Hanh đáp một tiếng, cười ha hả hỏi: "Thi Hảo, tan làm rồi à? Ông Lương có làm phiền cháu không?"

"Tan làm rồi ạ." Thi Hảo đứng ngoài ban công, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen nhanh, mím môi hỏi: "Chủ tịch, muộn như vậy rồi ông còn tìm cháu có chuyện gì không ạ?"

Lương Hanh đang xem phát sóng trực tiếp hội nghị thượng đỉnh tài chính lần trước, càng xem ông càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Ông biết bên cạnh Lương Tây Kinh có người nhưng cũng điều tra xem đó là ai. Lương Tây Kinh ghét bị để ý tới nên ông không muốn làm gì khiến anh chán ghét.

Hướng chi, đối với Lương Hanh mà nói, chỉ cần không mang đến trước mặt ông thì ông sẽ giả vờ không biết.

Chẳng qua giờ thì khác, từ khi Lương Tây Kinh nói với ông anh đã có người mình thích rồi Lương Hanh mới hiểu, ông cần phải nhúng tay vào.

Lương Hanh nói thẳng với Thi Hảo: "Ông vừa mới xem video quay hội nghị thượng đỉnh tài chính xong."

Thi Hảo im lặng vài giây, véo véo lòng bàn tay mình, hỏi: "Có vấn đề gì sao ạ?"

Sao tự nhiên lại nói đến hội nghị thượng đỉnh tài chính thế?

"Không có vấn đề gì, ông chỉ muốn tâm sự vài câu với cháu thôi." Nói xong, Lương Hanh thuận miệng hỏi: "Mấy hôm nay Tây Kinh ở thành phố Bình thế nào rồi?"

Vấn đề này quá đột ngột, vì thế trong lúc nhất thời, Thi Hảo không biết nên trả lời thế nào.

Cô đắn đo nói: "Tổng giám đốc Lương vẫn như trước ạ."

"Vậy hả?" Lương Hanh nghi hoặc: "Sao ông xem video lại thấy tâm trạng nó rất tốt nhỉ."

Lúc trước Lương Tây Kinh ghét nhất tham gia những hoạt động như vậy, lúc nào cũng tỏ ra khó chịu. Nhưng lần này Lương Hanh nhận thấy thỉnh thoảng cháu trai mình lại nhìn xuống sân khấu, khóe miệng còn nhếch lên.

Nghe Lương Hanh hỏi, trái tim Thi Hảo nhắc lên tận cổ họng, cắn thật: "Vâng" một tiếng.

Cô không dám nói nhiều, sợ nói dài nói dai thành nói đại.

Lương Hanh hiểu, ông biết cô cũng khó xử.

Ông không làm khó dễ cô nữa mà hỏi sang chuyện khác: "Có phải Tây Kinh không thích Tĩnh Hà lắm không?"

Thi Hảo ngạc nhiên: "Chủ tịch, cái này cháu cũng không rõ lắm ạ."

Nghe cô trả lời như vậy Lương Hanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lắm: "Cháu không biết cũng bình thường. Từ bé thằng nhóc Tây Kinh đã không thích thể hiện tình cảm chân thật ra ngoài rồi. Nếu giờ nó không thích thì về sau bồi dưỡng nhiều hơn là được, kiểu gì rồi cũng thích thôi."

Ông tự nói một mình: "Chúng nó đều lớn lên trong cái giới này, chắc chắn có chung đề tài nói chuyện."

Thi Hảo khẽ mím môi, không hé răng.

Nhận ra sự im lặng của cô, Lương Hanh không hỏi thêm gì nữa. Hôm nay ông gọi điện cho Thi Hảo chẳng qua chỉ muốn hỏi thử xem

cô có biết chuyện gì không.

Nhưng nếu Thi Hào đã không muốn nói thì ông cũng không làm khó cô.

Nghĩ đến đây, Lương Hanh chuyển chủ đề: "Thi Hào, cuối tuần này cháu có rảnh không?"

Thi Hào cố nén sự đau xót trong mắt, đáp: "Có ạ, chủ tịch cần cháu làm gì ạ?"

Lương Hanh tươi cười: "Ông Lương muốn đến viện phúc lợi thăm mấy đứa trẻ, cháu muốn đi cùng ông không?"

"..." Thi Hào hơi giật mình, vội vàng đáp: "Vâng ạ."

Lương Hanh e hèm một tiếng: "Tốt lắm, vậy ông Lương không làm phiền cháu nữa, tối thứ sáu ông sẽ báo bác Tôn gọi cho cháu, thứ bảy này chúng ta gặp nhau nhé."

Thi Hào: "Vâng ạ."

-

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hào đứng ngây người ngoài ban công.

Lương Tây Kinh ngồi trong phòng khách đợi một lúc cũng không thấy cô vào thì chậm rãi đi ra ban công, nhìn chằm chằm bóng lưng cô đơn của Thi Hào một lúc lâu mới đánh tiếng: "Gọi xong rồi à?"

Thi Hào quay đầu lại: "Vâng."

Lương Tây Kinh bước lại gần, đứng trước mặt cô hỏi: "Ông nội nói gì với em vậy?"

Thi Hào im lặng.

Thấy Thi Hào như vậy, Lương Tây Kinh giơ tay nhéo mũi cô, nói sang chuyện khác: "Không muốn nói thì thôi, lúc nãy anh ăn nhiều quá, em có muốn xuống lầu đi bộ một lát không?"

Thi Hào ử rữ gật đầu.

Hai người sóng vai đi xuống lầu.

Vừa mở cửa ra, hai người gặp đôi vợ chồng trẻ béo ú ở tầng dưới.

Mấy người nhìn nhau một lát, Thi Hào vô thức cảm giác được mùi thuốc súng tràn ngập xung quanh.

Rõ ràng ngày thường cũng chẳng có xung đột gì mà.

Cô đang suy nghĩ miên man thì đôi tình nhân đã lướt qua hai người đi xuống lầu, lúc đi qua còn "Hừ" một tiếng.

Vẻ mặt Thi Hào ngơ ngác, đợi hai người kia đi xa rồi mới hỏi: "Bọn họ hừ cái gì vậy?"

Lương Tây Kinh nói đùa: "Chắc lần trước thua chúng ta nên không phục."

"..."

Thi Hào bị câu nói của Lương Tây Kinh làm cho bật cười đến mức ho sặc sụa.

Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười vuốt vuốt lưng cho cô, anh còn cười nhạo: "Thư ký Thi, sao da mặt em lại mỏng như vậy!"

Thi Hào liếc anh một cái, thầm nhủ: Không phải cô da mặt mỏng, chẳng qua cô không thể mặt dày như Lương Tây Kinh thôi.

Nhưng Thi Hào không dám nói ra miệng.

Lương Tây Kinh biết thừa cô thầm nghĩ cái gì.

Anh siết chặt tay cô, ngược lại không khí giữa hai người đã tốt lên không ít.

Xuống dưới lầu, Lương Tây Kinh và Thi Hào đi dạo một lượt.

Khu dân cư Thi Hào sống khá cũ, mà cũng vì cũ nên không có thang máy, ngược lại xanh hóa lại rất tốt.

Thảm thực vật xanh um tươi tốt khiến mọi người nhìn vào vô cùng dễ chịu.

Nhưng lúc này Thi Hào chẳng có tâm trạng thưởng thức nó.

Lương Tây Kinh liếc cô mấy lần nhưng cô hoàn toàn không để ý. Thi Hào đang vô cùng chăm chú đắm chìm trong thế giới của mình.

Ngẫm nghĩ một lát, Lương Tây Kinh gọi cô: "Thi Hào."

Thi Hào hoàn hồn: "Dạ?"

Lương Tây Kinh hỏi cô: "Em muốn đi Đức với anh không?"

Anh muốn đưa cô đi Đức.

Thi Hào không ngờ anh lại chủ động hỏi mình, cô ngẫm nghĩ một lát, cố kìm nén sự kích động trong lòng, lắc đầu nói: "... Không cần đâu, em sợ kéo chân sau anh."

Lương Tây Kinh đáp: "Không đâu."

"Không cần mà." Thi Hào từ chối: "Chờ lúc nào em học được tiếng Đức nhất định sẽ đi công tác cùng anh."

Lương Tây Kinh biết tính cô nên chỉ đành gật đầu đồng ý.

Sau khi đi dạo nửa vòng quanh khu dân cư, hai người quay về nhà.

Vừa bước vào cửa Thi Hảo còn chưa kịp thay giày đã bị Lương Tây Kinh bế lên đặt lên tủ giày.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ lạc vào trong phòng soi sáng một góc nhà.

Ánh mắt hai người chạm nhau, sự khô nóng chạy dọc khắp cơ thể.

Lương Tây Kinh còn chưa làm gì Thi Hảo đã ngẩng đầu lên, vòng tay qua cổ anh chủ động hôn môi.

Chương 31: Bạn gái của tôi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vàng trắng sáng tỏ ngoài cửa sổ rải từng tia sáng bạc vào phòng khách chưa kéo rèm.

Hai người quần lấy nhau sau khung cửa, ban đầu Thi Hào chủ động hôn Lương Tây Kinh nhưng sau đó lại bị anh đảo khách thành chủ.

Hầu hết thời gian hai người thân mật Lương Tây Kinh đều nắm quyền chủ động nhưng đêm nay anh lại để mặc người trước mắt mặc sức hôn mình.

Anh biết tâm trạng cô không tốt, muốn trút hết tất cả.

...

Thật lâu, thật lâu sau, Thi Hào đã cạn kiệt sức lực.

Chẳng mấy chốc sau khi bước ra từ phòng tắm cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Lương Tây Kinh tắt bớt ngọn đèn chói chang trong phòng, chỉ chừa lại ngọn đèn ngủ đầu giường đang tỏa ánh sáng ấm áp, dịu nhẹ. Anh rũ mi, ngắm người con gái đang chìm trong giấc nồng, ngắm rất lâu, sau đó đưa tay giúp cô vén những sợi tóc lòa xòa rũ xuống hai bên má ra sau tai, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cô rồi mới vòng tay ôm cô vào lòng, cùng cô chìm vào giấc ngủ.

...

Những đam mê, buông thả vào tối hôm qua đều phải trả giá đắt vào ngày hôm sau.

Ngày hôm sau đi làm, Thi Hào cảm thấy đau nhức toàn thân, cảm giác cực kỳ, cực kỳ không thoải mái.

Lý Thiến Vi thấy cô xoa eo mấy lần, cô ấy lảng lạng nhích ghế đến bên cạnh cô, hỏi với giọng thì thầm: “Thư ký Thi, tối hôm qua cô làm gì đấy?”

“....”

Thi Hào hơi ngây ra một lát nhưng sau đó lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh rút bàn tay đang xoa eo về: “Tôi tập yoga.”

Lý Thiến Vi sừng sốt: “Cô đăng ký tham gia lớp yoga lúc nào thế?”

Thi Hào trả lời: “Đăng ký từ sau Tết cơ.”

Thi Hào thật sự đã đăng ký tham gia lớp yoga.

Sau Tết, Ôn Ý cứ lải nhải ầm ĩ rằng cô ấy tăng cân quá nhiều, muốn đăng ký tập yoga để duy trì vóc dáng thon thả của mình nên lôi kéo Thi Hào đi cùng.

Chẳng qua từ lúc đăng ký đến nay, một tháng cùng lắm hai người chỉ đến lớp được ba, bốn lần.

Lý Thiến Vi gật đầu: “Chỗ cô tập ổn không? Tôi cũng đang cân nhắc xem có nên tập yoga không đây.”

“Cũng ổn đấy.” Thi Hào nở nụ cười: “Nếu như cô muốn tập tôi sẽ giới thiệu huấn luyện viên yoga cho cô, cô thử hỏi tình hình cụ thể xem sao.”

Lý Thiến Vi vội vàng đồng ý: “Được vậy thì tốt quá.”

Hai người đang trò chuyện thì điện thoại trên bàn Thi Hào reo vang.

Cô bắt máy, một đồng nghiệp đến thành phố Bình tham gia đấu thầu gọi đến, hỏi cô Lương Tây Kinh có ở văn phòng không.

Thi Hào ngược mắt, thấp giọng hỏi: “Vòng đấu thầu đầu tiên kết thúc rồi sao?”

“Tình hình không được tốt lắm.” Đồng nghiệp nói với Thi Hào: “Hình như công ty cạnh tranh biết thông tin về phương án dự thầu của công ty chúng ta nên phương án bọn họ đưa ra có nhiều điểm tương tự. Số phiếu bầu ở vòng đầu tiên ngang bằng nhau.”

Thi Hào nhú mày, cảm thấy bất ngờ nhưng suy đi nghĩ lại thì cũng không cảm thấy quá bất ngờ nữa: “Giờ có cần báo cáo tình hình với tổng giám đốc Lương không?”

Đồng nghiệp suy nghĩ một lát: “Để tôi hỏi lại giám đốc, anh ấy chỉ bảo tôi gọi điện thoại cho cô trước hỏi thăm xem tổng giám đốc Lương có ở văn phòng hay không thôi.”

Thi Hào đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hào ngồi ngẩn người trước màn hình máy tính sáng trưng.

Cô vô thức nhìn về phía văn phòng của Lương Tây Kinh. Sau khi biết anh đang ở văn phòng, cho dù giám đốc có gọi điện thoại cho anh báo cáo tình hình cũng không cần phải thông qua Thi Hào nữa, cô không dám chắc rằng giờ phút này Lương Tây Kinh đã biết tin tức này hay chưa.

Thi Hào đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên Dương Cao Phi rời khỏi bàn làm việc, đi về phía văn phòng của Lương Tây Kinh.

Cô nhìn theo bóng dáng anh ấy bước vào phòng rồi đóng chặt cửa lại.

Nếu là những lúc bình thường Thi Hảo sẽ không chú ý thời gian đến mức đó.

Nhưng lần này cô lại không khống chế được bản thân mà chú ý nhiều hơn.

Thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp, còn chậm hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Vài phút sau, Dương Cao Phi rời khỏi văn phòng của Lương Tây Kinh, khuôn mặt của anh ấy có vẻ nghiêm túc.

“Trợ lý Dương.” Cô không kiềm chế được cất tiếng gọi.

Dương Cao Phi nhìn về phía cô, có lẽ biết cô muốn hỏi điều gì nên lên tiếng trước: “Không sao đâu, cứ yên tâm làm việc.”

Thi Hảo gật gật đầu nhưng vẫn không yên tâm hơn được chút nào.

Cô nhìn chiếc đồng hồ báo thức nhỏ trên bàn làm việc, lần đầu tiên hy vọng giờ nghỉ trưa nhanh đến. Ít nhất trong thời gian nghỉ ngơi, cô có thể tạm thời thoát khỏi ràng buộc với thân phận thư ký của Lương Tây Kinh.

Đáng tiếc còn chưa đến giờ nghỉ trưa, Lương Tây Kinh đã chuẩn bị rời khỏi công ty.

Không lâu sau khi ra Dương Cao Phi rời khỏi, Lương Tây Kinh bước đến trước bàn làm việc của Thi Hảo, dặn dò: “Thư ký Thi, dời lịch họp chiều nay sang chiều mai, tôi phải ra ngoài một chuyến.”

Thi Hảo còn chưa kịp phản ứng lại thì Dương Cao Phi đã rời đi theo anh

Nhìn theo bóng dáng dần xa của hai người, cô cố gắng kiên nhẫn chờ đợi nhưng cuối cùng vẫn không đợi được đến mười hai giờ, cô

mở WeChat lên gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh.

Thi Hào: [Anh đi đâu vậy?]

Lương Tây Kinh bước vào thang máy, đọc được tin nhắn Thi Hào gửi đến, anh vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, nhắn tin trả lời: [Anh đến thành phố Bình, trưa mai sẽ về.]

Thi Hào vốn muốn hỏi anh có phải tình hình đấu thầu tệ lắm không nhưng nếu hỏi như thế lại thành ra thừa thãi, biết rõ rồi mà còn cố hỏi.

Cô ngẫm nghĩ chốc lát rồi chỉ dặn dò: [Vậy khi nào anh tới phải báo cho em biết đấy.]

Lương Tây Kinh mỉm cười: [Được, em đừng lo lắng, anh về nhanh thôi.]

Thi Hào: [Vâng.]

Thi Hào đặt di động xuống, cô cố gắng hết sức gạt chuyện đấu thầu ra khỏi đầu.

Thế nhưng con người luôn tồn tại tâm lý nổi loạn mạnh mẽ, càng ép bản thân mình không được suy nghĩ đến điều gì đó thì lại càng không khống chế được mà nghĩ đến.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Thi Hào bất đắc dĩ thở dài.

Cô buồn phiền cầm di động lên, gửi cho Ôn Ý một biểu tượng cảm xúc.

Ôn Ý: [Tớ đang muốn nhắn tin cho cậu luôn này.]

Thi Hào: [Gì cơ?]

Ôn Ý: [Chẳng là bản thảo được duyệt rồi, hôm nay có thể tan làm đúng giờ. Tối nay chúng ta ăn bù bữa tối thứ bảy đi.]

Thi Hảo vốn định từ chối cô ấy nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lương Tây Kinh không ở công ty, cô cũng không cần phải tăng ca, thay vì việc một mình về nhà nghĩ ngợi lung tung, chỉ bằng tụ tập với Ôn Ý.

Sau khi hẹn thời gian và địa điểm xong, Thi Hảo buộc mình tập trung vào những công việc đang dang dở.

Dần dần cô cũng có thể tạm thời quên đi chuyện Lương Tây Kinh đến thành phố Bình.

Hai giờ chiều, Thi Hảo nhận được tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến.

Cô soạn một tin nhắn dài lê thê, muốn an ủi anh nhưng cuối cùng lại xóa bớt. Dù sao vẫn chưa có kết quả cuối cùng, chưa chắc công ty đã thất bại, cô không thể trợ lực cho khí thế của người khác mà tự làm giảm uy phong của chính mình được.

Nghĩ như vậy, Thi Hảo trả lời anh: [Em muốn ăn bánh ngọt ở thành phố Bình.]

Đọc được tin nhắn trả lời của Thi Hảo, khóe môi của Lương Tây Kinh bất giác cong lên thành một nụ cười, anh híp mắt nhắn lại cho cô: [Được.]

Dương Cao Phi vừa mới liên lạc xong với tài xế, anh ấy quay đầu lại muốn báo vị trí chính xác của tài xế với Lương Tây Kinh thì chợt bắt gặp nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh.

Anh ấy ngừng lại một lát, tạm thời nuốt lại những lời vừa định nói ra.

Để ý thấy hành động của anh ấy, Lương Tây Kinh cất di động đi: “Tài xế tới rồi sao?”

Dương Cao Phi chỉ tay ra ngoài: “Ơ cổng số năm ạ.”

Hai người đi về phía cổng số năm, thuận lợi lên xe.

Ngồi trên xe, Lương Tây Kinh hỏi: “Tiệm bánh ngọt nào ở thành phố Bình chính thống nhất?”

Trước kia Thi Hảo chưa bao giờ đòi hỏi Lương Tây Kinh mang đặc sản về mà anh cũng không ăn mấy thứ ngọt ngấy này.

Anh biết lý do vì sao Thi Hảo lại bảo anh rằng cô thích ăn bánh ngọt. Chẳng qua cô chỉ muốn anh đừng cảm thấy quá căng thẳng nên tìm đại một cái có mà thôi nhưng cho dù chỉ là lấy có, Lương Tây Kinh cũng sẽ thỏa mãn cô.

Dương Cao Phi sừng sốt rồi trả lời một cách phỏng đoán: “Hình như thư ký Thi thích ăn bánh hải đường của “Tiệm bánh Tứ Nguyệt” thì phải.”

Dương Cao Phi đã từng đi công tác với Thi Hảo nhiều lần nên anh ấy có hiểu sơ sơ về sở thích của cô.

Nghe thấy Dương Cao Phi trả lời như vậy, Lương Tây Kinh cũng không cảm thấy bất ngờ lắm.

Ngoài Thi Hảo ra, người anh tin nhiệm nhất chính là Dương Cao Phi. Anh không hề bất ngờ bởi anh ấy biết mối quan hệ giữa anh và Thi Hảo.

Lương Tây Kinh háng giọng, dặn dò anh ấy: “Tối nay gửi địa chỉ qua di động cho tôi.”

Dương Cao Phi âm thầm ghi nhớ: “Vâng.”

-

Lương Tây Kinh không ở công ty, các đồng nghiệp khác thuộc phòng trợ lý tổng giám đốc đều tan làm đúng sáu giờ.

Thi Hào cũng không ngoại lệ.

Ra khỏi công ty, cô đến địa điểm đã hẹn trước với Ôn Ý.

Vẫn là trung tâm thương mại lần trước.

Lúc Thi Hào đến, Ôn Ý vẫn chưa có mặt.

Cô đang tính tìm một chỗ ngồi chờ cô ấy thì điện thoại rung lên, là người môi giới bất động sản tuần trước cô liên lạc gửi tin nhắn phản hồi, người đó nói rằng có vài căn nhà khá ổn tại mấy khu dân cư cô vừa ý đang được rao bán.

Người môi giới đã chỉnh sửa lại một số tài liệu liên quan đến mấy căn nhà kia rồi gửi cho cô, hỏi cô lúc nào mới có thời gian rảnh để đi xem.

Thi Hào nhấp mở tài liệu do người môi giới gửi đến.

Vừa lúc nhìn thấy Ôn Ý đi về phía mình.

“Cậu xem gì mà tập trung thế?” Cô ấy nghiêng đầu đến trước mặt Thi Hào.

Thi Hào đưa luôn điện thoại cho cô ấy: “Người môi giới bất động sản hỏi tớ lúc nào mới tiện đi xem nhà.”

Ôn Ý nhìn lướt qua ảnh chụp mấy căn nhà kia một lượt, nhướn mày: “Có vẻ ổn đấy, hay thứ bảy này tớ đi cùng cậu nhé?”

“Thứ bảy thì không được rồi.” Thi Hào nói với cô ấy: “Thứ bảy tớ còn phải đến trại trẻ mồ côi với chủ tịch nữa.”

Ôn Ý ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: “Sao bỗng nhiên chủ tịch Lương lại muốn đến trại trẻ mồ côi?”

Thi Hào cũng không biết vì sao Lương Hanh lại đề nghị đến trại trẻ mồ côi, cô lắc lắc đầu: “Tớ cũng không rõ lắm.”

Dứt lời, cô nhìn về phía Ôn Ý, hơi hoang mang: “Cậu nói xem, có phải chủ tịch...”

Cô còn chưa nói xong đã bị Ôn Ý ngắt lời: “Không đâu, cậu đừng có lo bò trắng răng, nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Thi Hảo mím chặt môi, tựa vào vai cô ấy: “Ôn Ý.”

Ôn Ý lườm cô: “Nói.”

Thi Hảo nhẹ giọng nói: “Không biết vì sao gần đây tớ cứ có dự cảm không được tốt lắm.”

“...”

Nghe cô nói như vậy, Ôn Ý gần như ngay lập tức hiểu ra “dự cảm” mà cô nói là ám chỉ điều gì.

Cô ấy im lặng, không biết nên an ủi cô ra sao.

Sau khi im lặng một lúc, Ôn Ý vươn tay về phía Thi Hảo, ôm chầm lấy cô an ủi: “Cậu đừng nghĩ nhiều nữa mà, nói không chừng dự cảm không tốt đó chỉ là ảo giác của cậu mà thôi.”

Nhìn dáng vẻ căng thẳng lo lắng của Ôn Ý, Thi Hảo cũng không muốn khiến cô ấy cảm thấy buồn phiền trong buổi hẹn ăn tối của hai người.

Cô cong môi cười: “Cậu nói nghe cũng có lý, không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy.”

Ôn Ý gật đầu thật mạnh: “Thứ bảy cậu phải đến trại trẻ mồ côi với chủ tịch, thế lúc nào mới có thời gian đi xem nhà?”

Thi Hảo cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Cô cân nhắc trong nháy mắt rồi nhìn Ôn Ý: “Hay để tớ hỏi thử xem tối nay người môi giới có hẹn với khách hàng nào khác không? Nếu

không thì tối nay chúng ta cứ đi xem trước, đợi cuối tuần nào đó có thời gian thì đi xem lại vào ban ngày lần nữa nhé?”

Từ khi có ý định mua nhà, Thi Hào đã tìm đọc rất nhiều bài viết về quy trình xem nhà và những việc cần lưu ý.

Trước khi quyết định mua một căn nhà, cần phải xem nhà đủ ba lần vào buổi sáng, buổi trưa và buổi tối. Xem vào buổi sáng mới biết được ánh sáng có tốt không còn buổi tối chủ yếu kiểm tra tình hình tiếng động xung quanh. Tóm lại “Tam cố mao lư*” mới có thể tương đối chắc chắn.

* Tam cố mao lư: ba lần đến mời, mời với tấm lòng chân thành (Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp). Ý ở đây nói phải xem xét kỹ lưỡng ba lần.

Hai mắt Ôn Ý sáng lên: “Vậy cậu mau hỏi đi.”

“... Được.”

Sau khi thống nhất thời gian với người môi giới, hai người ăn qua loa bữa tối ở một nơi gần đó rồi đi thẳng đến khu dân cư để gặp mặt.

-

Bên kia.

Lương Tây Kinh bảo tài xế dừng xe gần trụ sở công ty đấu thầu rồi ngồi yên trong xe. Anh không trực tiếp đến hiện trường buổi đấu thầu, không muốn tạo ra áp lực cho cấp dưới.

Lúc xuống xe hút thuốc, Lương Tây Kinh nhận được cuộc gọi của Tiền Nhạc.

“Tổng giám đốc Lương.” Giọng điệu của Tiền Nhạc điềm đạm: “Cậu đến thành phố Bình rồi sao?”

Lương Tây Kinh tựa người vào xe, bình tĩnh trả lời: “Tin tức của tổng giám đốc Tiền nhanh nhạy thật đấy.”

Tiền Nhạc âm ừ qua loa rồi chủ động hỏi: “Không biết tối nay tổng giám đốc Lương có thời gian rảnh không? Tối nay tôi tham dự một bữa tiệc, muốn mời tổng giám đốc Lương cùng đi.”

Lương Tây Kinh biết rõ ý đồ của Tiền Nhạc.

Anh ngược mắt nhìn tòa nhà cao tầng sừng sững cách đó không xa, hơi nhếch khóe môi: “Nếu tổng giám đốc Tiền đã có lòng như vậy, tôi đây cũng không có lý do gì để từ chối cả.”

Không bao lâu sau khi cúp điện thoại, nhân viên tham gia đấu thầu cũng đi ra.

Nhìn thấy Lương Tây Kinh xuất hiện, vị giám đốc đó hơi bất ngờ: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh ừm một tiếng rồi hỏi: “Kết quả của vòng đấu thầu thứ hai sao rồi?”

Lần đấu thầu này có tổng cộng ba vòng, vòng thứ ba sẽ diễn ra vào sáng mai.

Giám đốc báo cáo: “Số phiếu của công ty chúng ta đang ngang bằng với một công ty bản địa của thành phố Bình.”

Lương Tây Kinh hiểu rõ tình hình, vỗ vỗ vai người đó: “Anh vất vả rồi, cứ về nghỉ ngơi trước đi.”

Giám đốc thấy vẻ mặt Lương Tây Kinh vẫn bình tĩnh, trong thoáng chốc không phỏng đoán được suy nghĩ của anh nên nhìn về phía Dương Cao Phi. Dương Cao Phi lắc lắc đầu với anh ấy.

Đoàn người quay ngược về khách sạn.

Sau khi kiểm tra xong một lượt tài liệu đã được Dương Cao Phi chỉnh lý lại, Lương Tây Kinh xem đồng hồ: “Sắp xếp xong xuôi rồi?”

Dương Cao Phi gật đầu.

Địa điểm bữa tiệc cách khách sạn Lương Tây Kinh ở lại không xa.

Trên đường từ khách sạn đến địa điểm tổ chức bữa tiệc, Lương Tây Kinh vốn định gọi điện thoại trò chuyện với Thi Hảo nhưng lại sợ cô nghĩ nhiều, lo lắng cho tình hình của anh ở bên này. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Lương Tây Kinh vẫn không mở WeChat ra.

Lúc Lương Tây Kinh đến phòng VIP của câu lạc bộ, Tiền Nhạc và những người khác đều đã đến.

Anh quét mắt nhìn một lượt, nhận ra có hai người của bên chính phủ.

“Tổng giám đốc Lương đến rồi đấy à.”

Tiền Nhạc gọi anh.

Lương Tây Kinh nở nụ cười, chào hỏi một lượt những người có mặt.

Trong số những người thâm niên lão làng này, Lương Tây Kinh là người trẻ tuổi nhất.

Mấy người chuyện trò hỏi han vài câu, nói tới nói lui cuối cùng lại kéo chủ đề đến chuyện đấu thầu.

Nghe người ta quan tâm đến kết quả đấu thầu của Tập đoàn Lương Thị, sắc mặt Lương Tây Kinh vẫn bình tĩnh như thường: “Cũng không đến nỗi nào.”

Nghe anh trả lời như vậy, Tiền Nhạc liếc anh một cái: “Ngày mai là vòng đấu thầu cuối cùng rồi, tổng giám đốc Lương có cảm thấy căng thẳng không?”

Lương Tây Kinh: “Tôi vẫn ổn.”

Anh bay tới thành phố Bình cũng không phải do sợ đánh mất dự án này. Đối với Lương Tây Kinh mà nói, đánh mất một dự án cũng chẳng phải việc gì quá ghê gớm cả. Anh tiếp quản tập đoàn nhiều năm như vậy rồi, đương nhiên sớm đã hiểu rõ lý lẽ có được tất có mất.

Thấy anh bình tĩnh như vậy, Tiền Nhạc hơi cau mày.

Ông ta vốn nghĩ kết quả phiếu bầu của hai vòng đấu thầu đầu tiên đủ để khiến Lương Tây Kinh lo lắng, thậm chí anh sẽ phải thoả hiệp, không ngờ rằng anh vẫn bình tĩnh giống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ông ta cũng không biết do anh diễn tốt hay là do thật sự không thèm để ý.

Nhưng nếu thật sự không thèm để ý, anh không cần phải đến thành phố Bình làm gì cả.

Lương Tây Kinh biết rõ Tiền Nhạc muốn giở trò gì nên tất nhiên vẫn một mực sừng sững bất động.

Vừa bước ra khỏi phòng VIP, anh đã bị Tiền Nhạc gọi lại.

“Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh quay đầu lại, khiêm nhường lễ độ đáp lời: “Tổng giám đốc Tiền.”

Tiền Nhạc nhìn Dương Cao Phi đang đi bên cạnh anh, hỏi: “Ra ngoài hút thuốc với tôi được chứ?”

Lương Tây Kinh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi: “Đương nhiên là được.”

Phong cảnh ngoài câu lạc bộ rất đẹp.

Hai người bước ra khỏi câu lạc bộ, Lương Tây Kinh đưa cho Tiền Nhạc một điếu thuốc.

Tiền Nhạc nhận lấy, lúc đang châm thuốc lại nói một câu: “Bà xã tôi không thích tôi hút thuốc.”

Lương Tây Kinh biết Tiền Nhạc có tiếng bị vợ quản lý nghiêm khắc, cũng biết tình cảm của vợ chồng bọn họ rất tốt.

Anh lên tiếng: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, bà Tiền không muốn ông hút chẳng qua cũng do lo lắng đến tình trạng sức khỏe của ông mà thôi.”

Nhắc tới chuyện này, Tiền Nhạc liếc anh một cái: “... Gần đây sức khỏe ba cậu thế nào rồi?”

Lương Tây Kinh hơi ngước mắt, hạ thấp giọng: “Cũng không đến nỗi tệ.”

Tiền Nhạc gật gật đầu: “Lần cuối cùng tôi gặp ông ấy đã là chuyện của hơn mười năm trước rồi.”

Lương Tây Kinh không tiếp lời.

Tiền Nhạc tự nói mấy câu rồi chuyển chủ đề: “Thật ra tôi không cố ý nhắm cậu làm con rể nhà họ Tiền tôi.”

Không đợi Lương Tây Kinh lên tiếng, Tiền Nhạc đã nói tiếp: “Tình hình nhà họ Lương cậu quá phức tạp, Tĩnh Hà lại quá đơn thuần.”

Lương Tây Kinh hé môi nhưng không lên tiếng.

Tiền Nhạc nhìn anh, tiếp tục nói: “Đáng tiếc sau khi con bé gặp được cậu thì không thèm ngó ngang đến người nào khác nữa.”

Từ lúc biết Lương Tây Kinh không có ý đồ với con gái mình, Tiền Nhạc đã giới thiệu rất nhiều thanh niên vừa có ngoại hình vừa có tài

năng cho Tiền Tĩnh Hà, tiếc là không ai lọt được vào mắt xanh của cô ta. Cô ta chỉ thích mỗi mình Lương Tây Kinh.

Tiền Nhạc chỉ có một đứa con gái là Tiền Tĩnh Hà, khó lắm cô ta mới vừa mắt một người, muốn có được người đó, cho dù ông ta có hao hết tâm tư cũng phải giành bằng được cho cô ta.

Huống chi bản thân Tiền Nhạc cũng hiểu rõ những người mà ông ta giới thiệu cho Tiền Tĩnh Hà quả thật kém hơn Lương Tây Kinh mọi bề.

Cho dù không tính đến thân phận và bối cảnh của nhà họ Lương, tự bản thân Lương Tây Kinh cũng có thủ đoạn và năng lực làm cho người khác tin phục.

Đương nhiên Lương Tây Kinh còn có một điểm khác mà cả Tiền Nhạc và vợ ông ta đều thích. Sau khi điều tra về Lương Tây Kinh, biết được anh là kiểu người giữ mình trong sạch, Tiền Nhạc cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều nếu gả Tiền Tĩnh Hà cho anh.

Nghe những lời Tiền Nhạc vừa nói, Lương Tây Kinh lạnh nhạt trả lời: “Tôi không tốt như cô Tiền nói đâu.”

Tiền Nhạc nghe ra được ẩn ý trong lời nói của anh: “Cậu chắc hẳn muốn trả lời tôi luôn sao?”

Ý của Tiền Nhạc rất rõ ràng, chỉ cần Lương Tây Kinh cân nhắc đến những lời ông ta vừa nói, một phiếu của dự án anh đang cạnh tranh trong tay ông ta sẽ bầu cho anh, bầu cho Tập đoàn Lương Thị vào vòng đấu thầu cuối cùng vào ngày mai.

Lương Tây Kinh suy nghĩ rồi nhìn về phía Tiền Nhạc, ý tứ cũng rất rõ ràng: “Cô Tiền rất tốt nhưng tiếc là tôi không có may mắn đó.”

Bị anh từ chối lần nữa, sắc mặt Tiền Nhạc đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Không đợi Tiền Nhạc nói tiếp, Lương Tây Kinh nhìn thoáng qua đồng hồ: “Tổng giám đốc Tiền, cũng muộn rồi, tôi còn phải đi mua bánh hải đường, xin phép đi trước.”

Tiền Nhạc không thể theo kịp suy nghĩ của anh, híp mắt: “Cậu có ý gì?”

Lương Tây Kinh thản nhiên đáp: “Bạn gái tôi thích ăn bánh hải đường của tiệm bánh Tứ Nguyệt.”

Chương 32: Chó hoang

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rời khỏi câu lạc bộ, Lương Tây Kinh bảo tài xế đến tiệm bánh Tứ Nguyệt gần khách sạn, anh muốn mua bánh hải đường mang về thành phố Giang cho Thi Hào.

Không may bây giờ đã muộn rồi, mặc dù bọn họ vội vàng đến trước khi cửa tiệm đến giờ đóng cửa nhưng bánh hải đường đã được bán hết.

Lương Tây Kinh hỏi giờ mở cửa vào ngày mai và nhớ kỹ, quyết định ngày mai sẽ lại đến.

Quay trở về khách sạn, Lương Tây Kinh lại xem tài liệu đấu thầu.

Anh dặn Dương Cao Phi sửa lại tài liệu, còn anh sẽ tự sửa lại phương án.

Sau khi Lương Tây Kinh sửa xong thì trời đã hửng sáng.

Anh bảo Dương Cao Phi sửa lại tài liệu lần nữa, rồi đến nhà vệ sinh tắm rửa để tỉnh táo.

Vòng đấu thầu cuối cùng bắt đầu lúc mười giờ sáng.

Lương Tây Kinh vẫn không đến đó, anh ở khách sạn ngủ bù, sau đó mở cuộc họp video ở nước ngoài.

Họp xong, kết quả đấu thầu cũng có. Tập đoàn Lương thị không trúng thầu.

Lương Tây Kinh không hề bất ngờ với kết quả này.

Dương Cao Phi báo tin tức cho Lương Tây Kinh, thấy anh bình tĩnh như vậy, anh ấy cũng không dám nổi giận.

Lương Tây Kinh yên lặng châm thuốc, thu ánh mắt dừng bên ngoài cửa sổ lại: “Về thành phố Giang thôi.”

Dương Cao Phi nghe lệnh.

Thu dọn hành lý xong, đoàn người lên xe chuẩn bị trở về.

Lên xe, Dương Cao Phi đang suy nghĩ xem có nên nhắc nhở Lương Tây Kinh đi mua bánh hải đường không, lại cảm thấy nói ra chuyện không quan trọng như vậy thì không hay.

Trong lúc do dự thì Lương Tây Kinh đã nói: “Đến tiệm bánh Tứ Nguyệt trước.”

Tài xế lái xe đi, Dương Cao Phi trở mắt nhìn rồi chớp mắt nhìn về phía Lương Tây Kinh ở ghế sau, trong lòng càng có thêm nhận thức mới về mối quan hệ giữa Thi Hảo và Lương Tây Kinh.

Mua bánh ngọt xong, Lương Tây Kinh còn nhận được cuộc gọi của Tiền Nhạc.

Thái độ của anh vẫn giống như tối hôm qua, không nghe ra bất kỳ lạ thường nào.

Tiền Nhạc hơi bực bội nhưng lại không thể không thừa nhận, con gái ông ta có ánh mắt không tệ, Lương Tây Kinh còn có khí chất hơn cả ông ta.

Cúp máy xong, Lương Tây Kinh gửi tin nhắn thông báo thông tin chuyến bay cho Thi Hảo.

Thi Hảo trả lời lại rất nhanh: [Tổng giám đốc Lương cần sắp xếp mấy tài xế nhỉ?]

Lương Tây Kinh cong môi: [Thư ký Thi có đồng ý làm tài xế của anh một lần không?]

Thi Hào: [Em không có lý do gì để từ chối sự sắp xếp của tổng giám đốc Lương.]

Nhắn tin xong, Thi Hào tiếp tục bận rộn công việc.

Để đến đón Lương Tây Kinh được thì cô phải làm xong việc trước đã.

Ba giờ Lương Tây Kinh hạ cánh.

Khi anh ra khỏi sân bay thì lập tức nhìn thấy Thi Hào đứng bên cạnh xe.

Thi Hào mặc đồng phục độc quyền của tập đoàn Lương thị, thân hình mảnh mai thướt tha.

Nhận ra ánh nhìn chăm chú của anh, Thi Hào đang xem điện thoại ngẩng đầu lên, đứng từ xa nhìn anh.

Mấy giây sau, Thi Hào đi đến gần anh, lễ phép nói: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh hắng giọng, khom lưng lên xe.

Đóng cửa xe lại, Thi Hào chào hỏi với những đồng nghiệp khác, để mọi người lên xe về công ty.

Các đồng nghiệp khác không ngồi cùng xe với Lương Tây Kinh.

Sắp xếp xong, Thi Hào vốn đang chuẩn bị lấy bằng lái xe thì Dương Cao Phi đưa tay về phía cô: “Thư ký Thi, cô nghỉ ngơi đi, để tôi lái xe cho.”

Thi Hào ngăn ra.

Lương Tây Kinh nhìn về phía hai người: “Để trợ lý Dương lái đi.”

Thi Hào đưa chìa khóa cho Dương Cao Phi, sau đó vòng đến ghế phụ mở cửa xe ra rồi lên xe.

Vừa thắt dây an toàn xong thì màn hình điện thoại sáng lên, Lương Tây Kinh gửi tin nhắn, hỏi cô có căng thẳng không.

Thi Hào lái xe rất ổn nhưng bởi vì cô không thường lái xe nên mỗi lần lái sẽ có hơi căng thẳng, lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi.

Thi Hào không ngờ lúc này anh còn nhớ đến tình trạng tâm lý của cô, cô mím môi nhắn trả lời lại anh: [Không căng thẳng.]

Lương Tây Kinh nhướn mày: [Hửm?]

Thi Hào: [Cảm giác hưng phấn cao hơn căng thẳng nên không có cảm giác gì.]

Thấy tin nhắn này, Lương Tây Kinh không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi cong lên.

Thi Hào yên lặng nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Dương Cao Phi cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình lại, anh ấy chỉ im lặng lái xe, không lên tiếng phá vỡ bầu không khí của hai người.

Bầu không khí tốt đẹp trong xe kéo dài đến khi đến công ty.

Trở về công ty, về mặt Lương Tây Kinh nghiêm túc, Thi Hào cũng vậy. Không có thời gian nghỉ ngơi, Lương Tây Kinh bảo Thi Hào mở cuộc họp luôn.

Ngay lập tức, tinh thần của mọi người đều căng thẳng, trở nên bận rộn.

...

Buổi chiều khi cuộc họp kết thúc, cũng vừa đúng lúc đến giờ tan làm.

Thi Hảo đi theo Lương Tây Kinh ra khỏi phòng họp, sau đó cô lại đi theo anh vào phòng làm việc.

Lương Tây Kinh nhận tệp tài liệu mà Thi Hảo đưa, rồi cụp mắt ký tên.

Ký xong, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em định mấy giờ tan làm?”

Thi Hảo rũ mắt, nhìn quàng thâm dưới mắt anh, cô có hơi không đành lòng: “Tổng giám đốc Lương tan làm lúc nào thì em tan làm lúc đó.”

Lương Tây Kinh cong môi, đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường: “Bảy giờ nhé?”

Lông mi Thi Hảo run lên: “Được.”

Ra khỏi văn phòng của Lương Tây Kinh, Thi Hảo hít sâu một hơi.

Lúc trở lại bàn làm việc, cô dùng tốc độ nhanh nhất để sửa lại biên bản cuộc họp.

Khi cô làm xong cũng vừa đúng bảy giờ.

Màn hình điện thoại trên bàn sáng lên, là người trong phòng làm việc nhắn tin cho cô.

Lương Tây Kinh: [Thư ký Thi.]

Thi Hảo ấn mở ra: [Tổng giám đốc Lương, biên bản cuộc họp đã gửi đến hòm thư của anh rồi.]

Gửi tin nhắn xong, Thi Hảo đóng máy tính lại, thu dọn đồ đạc.

Đang dọn dẹp thì Lương Tây Kinh ra khỏi văn phòng, bước chân anh chậm rãi, trông có vẻ rất thong thả.

Thi Hào nhìn bóng lưng anh đi đến trước cửa thang máy, cô nhét hết đồ trên bàn vào trong túi, giả vờ bình tĩnh đi theo phía sau anh.

Cửa thang máy mở ra, Lương Tây Kinh liếc nhìn cô một cái.

Một trước một sau đi vào, khi Thi Hào ấn số thì quay sang hỏi: “Tổng giám đốc Lương, anh xuống tầng mấy?”

Lương Tây Kinh nhìn cô, hai tay đút túi quần: “Tầng một.”

Thi Hào: “Vâng.”

Cô ấn thang máy tầng một cho Lương Tây Kinh.

Thang máy xuống rất nhanh, hai người không nói gì với nhau.

Đến tầng một, Thi Hào nói lời tạm biệt với Lương Tây Kinh như bình thường rồi rời đi.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm bóng lưng của Thi Hào, anh nghiêng đầu cười.

Anh lấy điện thoại ra, đang định bảo cô chờ ở chỗ cũ thì cuộc gọi của Lương Hanh đến trước.

Lương Tây Kinh giương mắt lên, anh thu lại ý cười trong đôi mắt, sau đó mới nhận máy.

Lương Tây Kinh không nói trước.

Lương Hanh chờ mấy giây rồi mới hỏi: “Cháu tan làm chưa?”

Lương Tây Kinh: “Cháu vừa tan làm xong.”

Lương Hanh hờ hững nói: “Bác Tôn xuống bếp làm mấy món cháu thích ăn đấy.”

Lương Tây Kinh nghe hiểu ý của ông, mấy giây sau anh mới nói: “Ông ăn trước đi ạ.”

Lương Hanh nhú mào: “Cháu không về à?”

Lương Tây Kinh: “Có người hẹn với cháu trước ông rồi.” Anh không nói dối Lương Hanh: “Cháu sẽ về trước mười giờ.”

Lương Hanh nghe vậy thì hừ lạnh, lập tức khó chịu với anh: “Có phải cháu xem lời ông như gió thổi qua tai không?”

Lương Tây Kinh im lặng một lúc mới nói: “Cháu vẫn luôn nhớ kỷ lời ông.”

Lương Hanh nói: “Nhớ nhưng mà không nghe.”

Lương Tây Kinh không phản bác lại.

Lương Hanh mắng anh vài câu, bác Tôn lại ở bên cạnh khuyên can.

Một lát sau, ông cúp máy với Lương Tây Kinh và nói: “Đừng có về nữa, ông bảo bác Tôn mang đồ ăn cho chó hoang ăn rồi.”

“...”

Nhìn cuộc gọi kết thúc, Lương Tây Kinh cười khổ.

Anh nhéo ấn đường rồi gọi cho Thi Hào.

“Alo.” Thi Hào nhận máy rất nhanh: “Sao vậy anh?”

Nghe thấy giọng nói ấm áp dịu dàng của cô, tâm trạng của Lương Tây Kinh dịu xuống: “Em đang ở đâu thế?”

Thi Hảo: “Cửa tàu điện ngầm.”

Lương Tây Kinh: “Đợi em ở đâu?”

Thi Hảo suy nghĩ rồi nói: “Hay là gặp ở cửa khu dân cư nhà em nhé?”

Lương Tây Kinh nhướn mày: “Không muốn gặp anh sớm hơn sao?”

“...” Thi Hảo nghe ra giọng điệu u oán của Lương Tây Kinh thì buồn cười: “Chỗ cửa tàu điện ngầm đang sửa, không dễ đỗ xe.”

Lương Tây Kinh hiểu ra: “Được.”

Anh nói: “Gặp ở khu dân cư.”

Thi Hảo ừ một tiếng.

Yên lặng mấy giây, hai người cũng không cúp máy.

Thi Hảo mím môi, úp mở hỏi: “Anh không cúp máy sao?”

Lương Tây Kinh: “Anh muốn nghe giọng nói của em.”

Thi Hảo ngẩn người, im lặng cong khóe môi: “Thời tiết thành phố Bình ngày hôm qua thế nào?”

Lương Tây Kinh: “Cũng không tệ lắm.”

Thi Hảo tiếp tục: “Hôm nay thì sao?”

“Không tốt bằng thành phố Giang.” Lương Tây Kinh đáp.

Nghe câu này, đuôi lông mày Thi Hảo hơi nhướn lên, cô mỉm cười dịu dàng.

Hai người cứ nói chuyện vu vơ với nhau như vậy.

Nghe thấy tiếng Lương Tây Kinh khởi động động cơ, Thi Hảo không lên tiếng nữa. Sau đó vẫn như vậy, hai người vẫn không cúp máy.

Cuộc gọi này của họ đến tận khi gặp nhau mới kết thúc.

...

Về đến nhà, Thi Hảo còn chưa kịp thay giày đã bị Lương Tây Kinh ôm vào lòng.

Cô dừng lại, đưa tay vỗ lưng anh.

Hai người yên lặng ôm nhau, đến khi bụng Thi Hảo kêu lên thì Lương Tây Kinh mới buông cô ra, anh cũng đưa thứ trong tay cho cô.

Thi Hảo nhìn xuống, thấy mấy chữ quen thuộc thì giật mình: “Tối nay ăn cái này sao?”

Lương Tây Kinh bật cười: “Thư ký Thi, có cần anh nhắc nhở em không?”

Thi Hảo: “Nhắc nhở gì cơ?”

Lương Tây Kinh chọc vào má cô: “Anh không thích ăn đồ ngọt.”

Thi Hảo "à" một tiếng: “Vậy anh muốn ăn gì đây?”

Lương Tây Kinh: “Tối nay anh phải về nhà cũ, cứ làm những gì em muốn ăn đi.”

Thi Hảo phản ứng lại: “Chủ tịch gọi cho anh à?”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Trong lòng Thi Hảo biết rõ nên không hỏi thêm nữa. Cô đặt bánh hải đường mà Lương Tây Kinh mang từ thành phố Bình về lên bàn,

rồi mở tủ lạnh ra xem: “Em muốn ăn mỳ, anh có ăn không?”

Lương Tây Kinh: “Làm cho anh một bát nhỏ.”

Nấu mỳ xong, hai người ngồi đối diện nhau ăn.

Trong lúc ăn uống, Thi Hào không thích nói chuyện, Lương Tây Kinh cũng vậy.

Ăn xong, anh lại nhận nhiệm vụ rửa bát.

Căn hộ Thi Hào thuê không có máy rửa bát tự động, lúc trước Lương Tây Kinh đã từng hỏi cô có nên lắp đặt cho cô không nhưng cô đã từ chối.

Lương Tây Kinh rửa bát, Thi Hào đi đến cửa phòng bếp “giám sát”.

Ánh sáng dịu nhẹ của phòng bếp chiếu lên người anh, trông anh như được phủ một vầng sáng dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ nghiêm túc ở công ty.

Lúc này, trên người Lương Tây Kinh có hơi thở của cuộc sống.

Nhận thấy ánh mắt của Thi Hào, Lương Tây Kinh nhìn lên: “Nhìn gì vậy?”

“Nhìn xem tổng giám đốc Lương rửa bát có sạch không?” Cô thuận miệng đáp.

Lương Tây Kinh: “...”

Thấy biểu cảm thay đổi rất nhỏ của anh, Thi Hào hỏi: “Vẻ mặt này của anh là có ý gì?”

Lương Tây Kinh thở dài: “Rửa không sạch thì có phải rửa lại không?”

Thi Hảo: “Đương nhiên là có rồi.”

Nói xong, cô đi vào phòng bếp: “Anh rửa xong rồi à?”

Lương Tây Kinh cầm bát lên cho cô kiểm tra.

Thi Hảo thật sự nghiêm túc nhìn, khen ngợi: “Anh có năng khiếu rửa bát đấy.”

Lương Tây Kinh ghen hòng.

Rửa bát xong, Thi Hảo nhìn đồng hồ trên tường: “Có phải anh sắp về rồi không?”

Lương Tây Kinh hắng giọng, rũ mắt nhìn cô: “Đừng lo lắng.”

Thi Hảo ngẩng đầu lên nhìn anh, mấp máy môi: “Em vốn không hề lo lắng gì mà.”

“Sau đó thì sao?” Lương Tây Kinh cúi đầu, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Thi Hảo hỏi thẳng: “Chủ tịch có coi trọng dự án này không anh?”

“Tạm tạm.” Lương Tây Kinh biết cô nghĩ cái gì, vuốt tóc cô: “Anh sẽ giải quyết, em yên tâm đi.”

Thi Hảo bình tĩnh nhìn anh một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Em biết.”

Lương Tây Kinh cúi người, hôn nhẹ lên môi cô: “Trước khi ngủ nhớ nhắn tin cho anh đấy, anh về trước đây.”

Anh không dám hôn cô quá lâu, sợ bản thân không khống chế được.

Thi Hảo chớp mắt: “Được, anh lái xe chậm thôi đó.”

Lương Tây Kinh đi rồi, trong nhà càng trở nên yên tĩnh hơn.

Thi Hảo quét dọn nhà cửa, rồi nhìn đến bánh hải đường trên bàn. Tối nay cô đã ăn no, ăn nhiều cũng không tốt nhưng lúc này cô lại muốn nếm thử bánh hải đường mà Lương Tây Kinh mua cho cô.

Bánh hải đường là bánh ngọt mà Thi Hảo yêu thích.

Lúc ăn cô bất giác nhớ đến, hình như cô chưa từng nói với Lương Tây Kinh cô thích ăn cái này. Sao anh lại có thể mua chính xác món cô thích ăn vậy?

Suy nghĩ một lúc, Thi Hảo cũng không tìm được đáp án.

Nghĩ đến Lương Tây Kinh đang lái xe, cô cũng không vội vàng hỏi anh.

Ăn hai miếng, Thi Hảo đi một vòng quanh nhà cho tiêu bớt đồ ăn.

Đến khi cô tắm rửa xong, WeChat có tin nhắn do Lương Tây Kinh gửi đến báo anh đã về nhà cho cô.

Thi Hảo không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời một chữ "vâng".

Cùng lúc đó, Lương Tây Kinh đang ngồi đối diện với Lương Hanh.

Điện thoại của anh được đặt tùy ý trên mặt bàn, màn hình sáng lên, Lương Tây Kinh cầm lên xem rồi lại để xuống.

Lương Hanh nhẫn nhịn nhưng không nhịn được mà mắng anh: “Tắt điện thoại một lúc cũng không được à?”

Lương Tây Kinh: “... Gần đây có phải ông thấy cháu không vừa mắt đúng không ạ?”

Anh cũng chỉ cầm điện thoại được nửa phút thôi mà.

Lương Hanh cười lạnh lùng: “Cháu rất tự giác đấy.”

Nghe Lương Hanh nói vậy, Lương Tây Kinh cũng không tức giận.

Anh quay qua nói chuyện với quản gia rất tự nhiên: “Bác Tôn, cơm tối mang cho chó hoang rồi ạ?”

Chương 33: Có phải chủ tịch biết rồi không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bác Tôn vừa nghe Lương Tây Kinh nói thế thì phì cười.

Ông ấy đang định nói không phải nhưng Lương Hanh lại liếc xéo ông ấy một cái bằng ánh mắt cảnh cáo.

“...”

Bầu không khí ở tầng một bỗng trở nên im ắng, bác Tôn cười với vẻ khá gượng. Ông ấy nói với Lương Tây Kinh: "Tối nay chó hoang vẫn chưa tới."

Lương Tây Kinh đã hiểu: "Thế thì phiền bác Tôn hâm đồ ăn lại cho cháu với ạ, cháu đói bụng rồi."

Bác Tôn đáp lại: "Được thôi."

Đợi bác Tôn đi rồi, Lương Hanh mới mĩa mai anh: "Từ bao giờ mà cháu rơi vào bước đường tranh giành miếng ăn với chó hoang thế?"

“...” Lương Tây Kinh cứng họng, anh nghĩ thầm ông nội nói chuyện đúng là chẳng nề nang gì hết.

Có điều về mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ: "Ông nói sai trật tự trước sau rồi."

Lương Hanh trừng mắt lườm anh.

Lương Tây Kinh: "Mấy món nhà bếp làm đều là mấy món cháu thích ăn, phải là chó hoang tranh đồ ăn với cháu mới đúng."

Lương Hanh nghe Lương Tây Kinh đốp chát lại thì cảm thấy rất muốn đánh người.

^ ~ ~ ~ ~ ~

Ong nhần nhin nhưng vẫn không kiềm chế được mà nói bóng nói gió: “Sao thế? Cái người hẹn cháu kia không mời cháu ăn cơm hả?”

Lương Tây Kinh: “Người đó mời rồi ạ.”

Anh còn chưa đợi Lương Hanh mở miệng nói gì tiếp là đã ngược mắt lên nhìn ông, con người sáng ngời: “Ông có chuyện gì cần nói thì cứ nói thẳng đi.”

Lương Tây Kinh biết Lương Hanh gọi mình về không phải chỉ để nói mấy câu không liên quan như thế này.

Vừa nghe nhắc tới chuyện chính, sắc mặt Lương Hanh nháy mắt đã trở nên lạnh lùng.

Lương Hanh nhìn Lương Tây Kinh, chất vấn: “Cháu nói với Tiền Nhạc là cháu có bạn gái rồi à?”

Từ lúc Lương Hanh giao công ty cho Lương Tây Kinh là ông rất ít quản những chuyện này, cũng rất ít hỏi han.

Đa số thời gian khi nói chuyện phiếm với những thành viên khác trong hội đồng quản trị hoặc là gọi điện thoại cho Thi Hào là ông sẽ hỏi một hai câu. Lương Hanh biết năng lực của cháu trai mình, ông biết cháu mình không phải là kiểu người không thể buông bỏ về phương diện này.

Mấy năm giao công ty cho Lương Tây Kinh này, Lương Tây Kinh cũng không hề làm mọi người thất vọng.

Ngược lại, Lương Tây Kinh đã khiến giá trị của tập đoàn nhà họ Lương và giá trị bản thân anh được đẩy mạnh rất nhiều trên bảng xếp hạng.

Nếu không phải chiều nay Lương Hanh nhận được cuộc gọi của Tiền Nhạc nhắc tới dự án đấu thầu thất bại và chuyện Lương Tây

Kinh có bạn gái thì ông cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh ở trạm kiểm soát bảo anh về nhà ăn cơm.

Dự án đấu thầu mất rồi thì thôi vậy, Lương Tây Kinh sẽ có năng lực lấy lại cục diện ở nơi khác.

Nhưng về chuyện bạn gái thì Lương Hanh không thể không truy hỏi.

Lúc Lương Tây Kinh nói thẳng ra với Tiền Nhạc là anh đã đoán trước việc Lương Hanh sẽ biết chuyện này.

Sắc mặt của anh không thay đổi, anh nhắc nhở ông: "Cháu đã từng nói với ông rồi mà."

Lương Hanh nghe thế thì đột nhiên nhớ tới việc Lương Tây Kinh đã từng nói câu "cháu có người mình thích rồi."

Sắc mặt Lương Hanh trở nên nặng nề, ông hỏi anh: "Thế có phải ông đã nói với cháu là ông không quan tâm cháu chơi bời ở bên ngoài thế nào nhưng chuyện lớn đời người như kết hôn của cháu phải được ông sắp xếp không?"

Lương Tây Kinh mỉm cười, mí mắt nhướng lên: "Ông nội à, chẳng phải cháu đã từ chối rồi sao?"

Hai câu nói nhẹ như bâng của Lương Tây Kinh khiến Lương Hanh tức giận đến mức ông muốn đuổi anh ra khỏi cổng nhà.

"Cháu cứ phải làm như vậy à?" Lương Hanh hỏi.

Lương Tây Kinh cup mắt nhìn xuống ông: "Ông biết tính tình của cháu mà."

Lương Tây Kinh được Lương Hanh nuôi lớn. Phần lớn thời gian anh sẽ không đối chọi lại với sự sắp xếp của Lương Hanh nhưng khi

có một số chuyện vượt qua giới hạn của anh, bất kể thế nào đi nữa anh cũng sẽ không nhượng bộ.

Lương Hanh nhìn dáng vẻ lúc này của Lương Tây Kinh, trong lòng ông nói thầm không ổn rồi.

Dáng vẻ hiện tại của Lương Tây Kinh và Lương Tự Minh năm đó có gì khác nhau đâu.

Sắc mặt Lương Hanh xanh mét, ông nói một cách lạnh lùng: “Xem ra cháu muốn đối nghịch với ông đến cùng rồi.”

Lương Tây Kinh ngừng lại, anh muốn nói câu ông sẽ thích bạn gái của anh.

Anh còn chưa nói câu đó ra khỏi miệng thì bác Tôn - người cảm nhận được bầu không khí đang căng như giây đàn, ngập tràn mùi thuốc súng giữa hai người họ, sau khi hâm đồ ăn xong ông ấy đã bùng ra ngay rồi ngắt lời hai người: “Cậu chủ, có thể ăn cơm rồi.”

“...”

Nhìn bàn đồ ăn được bùng lên, Lương Tây Kinh hờ hững nói: “Bác Tôn vất vả rồi.”

Bác Tôn cười: "Cậu khách sáo quá."

Ông ấy ra dấu hiệu sang phía bên cạnh: “Mấy món này đều do ông cụ bảo đầu bếp làm đó.”

Vừa nghe thấy câu đó, Lương Tây Kinh nhìn về phía người ở hướng đối diện: “Cháu có thể ăn cơm trước không?”

Lương Hanh nhú mày, ông đứng dậy rồi đi.

Bây giờ ông không muốn nhìn thấy Lương Tây Kinh chút nào, ông sợ mình sẽ tức chết mất.

Sau khi Lương Hanh bỏ đi, Lương Tây Kinh ăn xong bữa cơm này một mình một cách yên tĩnh.

Nhà cũ rất lớn, cũng quá yên tĩnh. Anh không thích nơi này lắm.

Lương Tây Kinh đang ăn thì nghĩ đến Thi Hào.

Tuy nhà của Thi Hào khá nhỏ nhưng được cô trang trí rất ấm cúng. Mỗi lần đi vào, anh đều sẽ có cảm giác như được về nhà.

Nghĩ đến đây, Lương Tây Kinh hơi cong khóe môi.

-

Ở bên kia, Thi Hào vừa tắm xong đã nhận được tin nhắn mà bạn trai gửi đến.

Lương Tây Kinh: [Em ngủ rồi à?]

Thi Hào: [Em vẫn chưa ngủ, anh ngủ chưa?]

Lương Tây Kinh: [Anh mới ăn xong, đang đi dạo ngoài sân.]

Thi Hào nhìn chăm chăm vào điện thoại, không nhận được bèn hỏi: [Chủ tịch đâu?]

Lương Tây Kinh ăn ngay nói thật: [Ông về phòng nghỉ ngơi rồi.]

Anh không nói là ông đã bị anh chọc giận.

Lúc Lương Tây Kinh ăn cơm là ông cụ đã bỏ đi rồi. Đợi đến lúc anh ăn xong chuẩn bị đi tìm ông tâm sự thì bác Tôn lại nói với anh là ông cụ đã uống thuốc và ngủ rồi.

Lương Tây Kinh biết đây là cái cớ mà ông muốn từ chối nói chuyện với mình nhưng anh cũng không miễn cưỡng nữa.

^

Ong nội cứ khẳng khẳng theo ý mình có nguyên nhân của ông. Anh không thể thuyết phục ông thay đổi quan điểm trong một thời gian ngắn như thế được, vì thế chỉ có thể từ từ thôi.

Sau khi trò chuyện với Thi Hào một hồi, Lương Tây Kinh đi dạo trong sân cho tiêu cơm.

Đi bộ một lúc, Lương Tây Kinh lại đụng phải chó hoang ở trước cổng thật.

Lương Tây Kinh nhướng mày, anh và con chó hoang ở bên ngoài nhìn nhau qua cánh cửa sắt rất lâu. Khi anh chuẩn bị về phòng hỏi bác Tôn có gì để cho chó hoang ăn không thì anh đã chú ý đồ ăn cho chó đặt ở trong góc sân.

Sau một lúc lâu, bác Tôn bước ra từ trong nhà. Ông ấy cho con chó hoang ăn trước rồi mới nói với Lương Tây Kinh rằng ông cụ đã gặp nó trong lúc đi dạo.

Ông bị dị ứng với lông chó nên không thể nuôi nó.

Bởi vậy, ông mới bảo bác Tôn để sẵn thức ăn cho chó, hôm nào gặp nó thì cho ăn. Cho ăn riết nên con chó này đã tập thành thói quen, ngày nào cũng với trước sân điểm danh có mặt.

...

Nghe bác Tôn nói xong, Lương Tây Kinh cụp lông mi xuống. Anh nhìn chăm chăm vào con chó hoang đang ăn cơm điên cuồng.

“Cháu biết rồi.” Anh đáp lại, hỏi bác Tôn: “Nó là chó hoang thật sao?”

Bác Tôn gật đầu: “Tôi đã hỏi rồi.”

Bảo vệ cũng đã từng đuổi con chó hoang này đi thế nhưng đuổi rồi nó lại tới.

Mấy người ở xung quanh khu nhà cũ của nhà họ Lương đều là người giàu có, bình thường mọi người đều trông có vẻ khó gần nhưng chỉ cần chó hoang dừng đến gần rồi trêu chọc vào họ thì họ cũng không đến mức đuổi cùng giết tận một con chó hoang làm gì.

Huống chi trông nó cũng chẳng có bất kỳ sức tấn công nào.

Sau khi đã hiểu rõ tình huống của con chó hoang, Lương Tây Kinh đang chuẩn bị làm quen với nó thì con chó này vừa ăn xong đã bỏ đi, đến một ánh mắt thừa thãi cũng không thèm nhìn anh lấy một cái.

Lương Tây Kinh thất vọng tràn trề. Anh nhìn con chó vẫy cái đuôi đi xa mới chịu rút lại ánh nhìn. Anh dặn dò bác Tôn một vài chuyện cần chú ý rồi sau đó trở về phòng nghỉ ngơi.

-

Điều bất lợi khi Lương Tây Kinh ở nhà cũ là ngày hôm sau anh cần phải dậy rất sớm để đến công ty.

Lương Tây Kinh có thói quen dậy sớm nhưng lại hết cách với việc tuân tắc giao thông ở thành phố Giang.

Cả một đoạn đường bị kẹt xe, Lương Tây Kinh tới công ty vào lúc chín giờ.

Khi anh đến là Thi Hảo đã bận bịu xong đồng công việc gấp rút rồi.

Lúc Lương Tây Kinh đi ngang qua vị trí làm việc của Thi Hảo, cô đã phát hiện ra anh đã tới, hai người nhìn nhau.

Mấy ngày nay sự tương tác của hai người cũng chỉ có mỗi cái nhìn này.

Cuộc đấu thầu ở thành phố Bình thất bại, Lương Tây Kinh trở nên bận hơn trước rất nhiều.

-

Thi Hào cũng như thế.

Hai ngày sau đó, nhóm người bọn họ đều bận đến mức chân không chạm được đất.

Lương Tây Kinh bận rộn về những kế hoạch thu mua khác.

Đợi đến lúc anh đã xử lý xong xuôi mọi việc đâu ra đấy là đã đến cuối tuần.

Giờ tan tầm vào ngày thứ sáu, Thi Hào nhớ đến chuyện thứ bảy phải đến trại trẻ mồ côi với Lương Hanh. Cô kéo theo Ôn Ý đi trung tâm mua sắm mua chút đồ ăn vặt và một vài nhu yếu phẩm cần dùng trong sinh hoạt cho các em trai và em gái ở đó.

Trại trẻ mồ côi được tài trợ bởi quỹ từ thiện của tập đoàn nhà họ Lương nên không thiếu thứ gì nhưng Thi Hào hiếm khi đi thăm các em nhỏ nên cô muốn chuẩn bị vài thứ hơn cho chúng.

Ôn Ý cũng tự bỏ tiền túi ra mua không ít đồ.

Sau khi đã mua đồ xong và gửi đi rồi thì Thi Hào và Ôn Ý mới tách nhau ra, ai về nhà nấy.

Vừa về đến nhà, Thi Hào đã nhận được tấm ảnh con chó hoang mà Lương Tây Kinh gửi tới.

Buổi tối khi về nhà cũ, anh lại tình cờ gặp phải con chó hoang này.

Thi Hào nhấn mở ra xem, cảm thấy rất buồn cười: [Anh đang xây đắp tình cảm với con chó đấy à?]

Lương Tây Kinh: [Cứ coi là vậy đi. Ông nội đã cho người làm một cái nhà ngoài sân cho nó rồi. Ngày nào anh bị ông đuổi ra khỏi nhà, anh mong nó sẽ cho anh một chỗ nấu thân.]

Không nằm ngoài dự đoán, Thi Hào đã bị lời nói của Lương Tây Kinh chọc cười.

Sau khi cười một lúc lâu, Thi Hảo mới nhắn lại: [Nếu con chó này không nhận anh thì để em nhận cho.]

Lương Tây Kinh: [Nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé?]

Thi Hảo hết nói nổi: [Bây giờ em rút lại lời đã nói nha.]

Lương Tây Kinh: [Anh chụp màn hình rồi.]

Vừa nhìn thấy mấy chữ này, Thi Hảo hết sức ngạc nhiên.

Trong trí nhớ của cô, Lương Tây Kinh rất ít nói mấy câu như đã chụp màn hình rồi này. Lúc nào anh cũng lạnh nhạt hờ hững, Thi Hảo cảm thấy mấy lời như chụp màn hình này hết sức bình dân.

Thi Hảo nghĩ đến đây thì nói: [Tổng giám đốc Lương.]

Lương Tây Kinh: [Hửm?]

Thi Hảo: [Hình như gần đây anh trẻ ra một chút rồi.]

Lương Tây Kinh: [... Trước kia anh già lắm sao?]

Thi Hảo: [Trước kia anh còn chẳng biết dùng WeChat nữa kìa.]

Lương Tây Kinh rất bận. Lúc nào anh cũng cảm thấy có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại nói thẳng cho tiện, dùng WeChat rất mất thời gian.

Trong WeChat của anh, bạn bè trong đó còn chưa đến mười người.

Lần đầu tiên Thi Hảo biết số bạn bè trong WeChat của Lương Tây Kinh là cô đã cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Một giám đốc như Lương Tây Kinh ấy thế mà lại không dùng WeChat.

Anh đã từng nói với cô một cách lạnh nhạt: "Có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại liên lạc."

Anh không rảnh cầm điện thoại cả ngày để trả lời tin nhắn WeChat.

Thi Hảo lắp bắp gật đầu: "Vâng".

Cô không dám có bất cứ ý kiến nào.

Nhìn sắc mặt của Thi Hảo hơi là lạ, Lương Tây Kinh hỏi: "Cô không thích gọi điện thoại à?"

Trừ thời gian làm việc hay có việc quan trọng thì đúng là Thi Hảo không thích gọi điện thoại thật. Nếu so sánh thì cô thích nói chuyện bằng chữ hơn.

Hồi đó Thi Hảo và Lương Tây Kinh còn chưa thân thiết lắm, hồi đó cô cũng không phải là bạn gái của anh.

Cô vội lắc đầu: "Không ạ."

Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu. Anh chỉ "ừ" một tiếng, sau đó cũng không hỏi thêm gì nữa.

Chỉ là sau này Thi Hảo chợt chú ý mình đã để sót một chi tiết...

Mỗi lúc cuối tuần, khi Lương Tây Kinh tìm cô thì hầu hết thời gian anh đều liên lạc với cô qua tin nhắn Wechat. Phần lớn những tin nhắn anh gửi cô là tin nhắn thoại nhưng nó có thể chuyển đổi thành chữ. Đối với một ma mới như Thi Hảo mà nói, điều này sẽ khiến cô không cần phải luôn ở trong trạng thái căng thẳng.

Thi Hảo đang nghĩ ngợi thì điện thoại lại rung lên.

Lương Tây Kinh: [Bây giờ anh cảm thấy nhắn tin bằng WeChat cũng khá ổn đấy chứ.]

Thi Hào bật cười, khoe môi khế cong lên. Cô trêu anh: [Cũng coi như tổng giám đốc Lương đã theo kịp trào lưu rồi.]

Lương Tây Kinh: [...]

Hai người nói chuyện phiếm vài câu mà không có điểm chính. Lương Tây Kinh hỏi cô: [Ngày mai mấy giờ em đến trại trẻ mồ côi thế? Ông nội nói cho xe đi đón em hả?]

Thi Hào: [Vâng, ông nói tám giờ đi, tài xế sẽ chờ em ở trước cổng khu dân cư.]

Lương Tây Kinh: [Được, thế thì tối nay em nghỉ ngơi sớm một chút.]

Thi Hào: [Dạ.]

Thi Hào bỏ điện thoại xuống rồi vào nhà vệ sinh súc miệng rửa mặt.

Sau khi đã súc miệng rửa mặt xong và nằm trên giường, cô lại bị mất ngủ.

Thật ra Thi Hào đang rất buồn ngủ. Mấy ngày nay cô bận rộn công việc, tan làm rồi vẫn phải xử lý mấy chuyện ở công ty. Tối nay cô lại đi dạo ở trung tâm thương mại với Ôn Ý nữa, cả người cô đã mệt vô cùng.

Ấy thế mà cô lại trần trọc khó ngủ.

Sau khi lăn qua lăn lại một lúc lâu, Thi Hào bị buộc phải cầm lấy điện thoại.

Cô nhìn thời gian, đã một giờ sáng.

Thi Hào thở dài, cô quyết định lướt trang chủ bạn bè một vòng để phân tán sự chú ý.

Vừa mở ra xem, cô thấy tấm ảnh mà Tần Yến đã đăng lên vào năm phút trước.

Thi Hào ngấm ngấm một lúc lâu mới nhận ra người trong ảnh là Tần Lâm.

Thi Hào nhấn thích một cái rồi tiếp tục lướt xuống.

Ngay sau đó là bài hát mà con cú đêm Lý Thiến Vi chia sẻ. Thi Hào cũng bấm thích cho cô ấy.

Vừa bấm xong nút thích này, Thi Hào đã nhận được ngay tin nhắn mà Tần Yến và Lý Thiến Vi gửi đến cùng lúc.

Tần Yến: [Sao thư ký cũng thức đêm thế?]

Lý Thiến Vi: [Thi Hào, sao giờ này rồi mà cô vẫn chưa ngủ vậy? Cô mất ngủ à?]

Thi Hào bị tin nhắn trước sau của hai người kia chọc cười. Cô trả lời Tần Yến trước: [Chẳng phải tổng giám đốc Tần cũng thức đêm đó sao?]

Tần Yến: [Khác nhau hoàn toàn nha.]

Thi Hào bật cười, cô thản nhiên trả lời lại: [Tôi không ngủ được.]

Tần Yến: [Thì ra là thế. Thư ký Thi vẫn nên đi ngủ sớm một chút đi, đỡ có người lo lắng.]

Anh ấy biết tối nay Lương Tây Kinh đã về nhà cũ, không ở chung với Thi Hào.

Nếu không phải như thế, Tần Yến cũng sẽ không gửi tin nhắn cho cô vào giờ này.

Thi Hào cười: [Vâng. Tổng giám đốc Tần cũng nghỉ ngơi sớm một chút.]

Tần Yến: [Ok.]

Sau khi đã trả lời Tần Yến xong, Thi Hảo nói chuyện phiếm với Lý Thiến Vi một lúc.

Thi Hảo thì mất ngủ, Lý Thiến Vi thì thức đêm trả đũa vào cuối tuần theo thói quen.

Đang trò chuyện rôm rả thì Thi Hảo bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Thi Hảo: [Thiến Vi, có phải cô đang ở hoa viên Tây Loan không?]

Lý Thiến Vi ngạc nhiên: [Cô còn nhớ hả?]

Thi Hảo: [Tôi có chút ấn tượng.]

Lý Thiến Vi: [Đúng rồi, sao đột nhiên cô lại hỏi cái này?]

Mấy hôm trước Thi Hảo và Ôn Ý và người môi giới đã đến xem khu chung cư cách công ty khá gần mà cô đã chọn.

Trong đó, khu mà cô cảm thấy hài lòng nhất là hoa viên Tây Loan.

Mặc dù mấy căn nhà ở hoa viên Tây Loan đã được xây khá lâu nhưng cũng chính bởi vì đã được xây lâu mà cây xanh ở khu chung cư đó rất không tồi, khoảng cách giữa các tầng lầu cũng khá xa. Điều quan trọng hơn là mở cửa sổ ban công ở chỗ đó thì có thể thấy cây xanh tươi tốt rợp bóng, Thi Hảo rất thích.

Nếu cô muốn mua nhà thật, dưới tình huống không có nhà chung cư khác tốt hơn thì chắc là cô sẽ suy xét đến hoa viên Tây Loan.

Chỉ có điều chuyện mua nhà là chuyện lớn, Thi Hảo vẫn còn đang cân nhắc.

Thi Hảo không giấu diếm gì với Lý Thiến Vi: [Gần đây tôi đang xem nhà. Hoa viên Tây Loan khá gần công ty, tôi đang cân nhắc.]

Lý Thiến Vi không hỏi nhiều, cô ấy nói với vẻ thối thu: [Khu chung cư chỗ tôi cũng không tồi lắm đâu. Lúc trước cô có tới xem rồi hả? Cuối tuần cô có muốn tới nhà tôi chơi không?]

Thi Hào cười: [Cuối tuần cô không có hẹn với bạn bè gì sao?]

Lý Thiến Vi: [Cô mà tới thì lúc nào tôi cũng có thể cho bạn bè leo cây hết.]

Thi Hào: [Không cần đâu. Cuối tuần tôi bận chút việc, để ngày nào tan làm rảnh thì tôi tới nhé?]

Lý Thiến Vi: [Được thôi.]

Sau khi hứa hẹn xong, Thi Hào cảm thấy mắt mình đã có dấu hiệu dính lại với nhau rồi.

Cô nhắm tin tạm biệt với Lý Thiến Vi rồi bỏ điện thoại xuống tiếp tục trần trở đi vào giấc ngủ.

Thể xác và tinh thần của cô đều rất mệt mỏi, chẳng bao lâu, cuối cùng cô cũng đã ngủ được.

-

Buổi sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi.

Thi Hào dậy theo tiếng đồng hồ báo thức bảy giờ. Cô trang điểm đơn giản và ăn một cái bánh mì.

Vừa chuẩn bị xong đâu vào đấy, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Khi Thi Hào nhìn thấy người gọi đến hiện lên màn hình điện thoại, cô hơi ngáy người ra: "Alo?"

Thi Hào lên tiếng thăm dò: "Tổng giám đốc Lương?"

Lương Tây Kinh vừa nghe thấy giọng của cô thì hơi khựng lại: "Là tôi đây. Thư ký Thi đã chuẩn bị xong chưa?"

Thi Hào mãi mê suy nghĩ một lát mới phản ứng lại: "Xong hết rồi ạ."

Lương Tây Kinh "ừ" một tiếng. Anh nhìn về cổng khu dân cư lớn quen thuộc, anh nói với giọng thờ ơ: "Cô ra đây đi, tôi và chủ tịch đã tới rồi."

Thi Hào hít sâu một hơi: "Vâng, tôi sẽ ra ngay đây ạ."

Thi Hào không phải là kẻ ngốc. Lương Tây Kinh đã gọi cuộc điện thoại này thì tất nhiên cô biết anh và Lương Hanh đều muốn đến trại trẻ mồ côi.

Trong lòng Thi Hào chứa đựng cảm giác thấp thỏm bất an. Cô bước ra cổng khu dân cư.

Chiếc xe đang dừng ở ngoài cổng là xe thương vụ của Lương Hanh.

Thi Hào chạy chậm đến gần. Cửa sổ xe ở hàng ghế sau hạ xuống, là Lương Hanh.

"Thi Hào, cháu mau lên xe đi." Lương Hanh cười ha ha: "Cháu ngồi ở đằng sau ấy."

Thi Hào nhìn một cái, phía trước là tài xế và bác Tôn. Cô cúi người lên xe.

Lương Hanh ngồi ở hàng thứ hai, Lương Tây Kinh ngồi ở đằng sau ông.

Ở giữa còn có một chỗ trống, Thi Hào không cân nhắc nhiều mà ngồi song song với Lương Hanh.

Sau khi Thi Hào đã thắt dây an toàn, Lương Hanh hỏi cô: "Cháu ăn sáng chưa?"

Thi Hào gật đầu: "Cháu ăn rồi ạ. Chủ tịch, mọi người đã ăn sáng chưa ạ?"

Lương Hanh: "Mọi người đã ăn cả rồi."

Lương Hanh vừa nói xong, bác Tôn đã quay đầu lại nhìn cô: "Thi Hào, trong xe có đồ ăn vặt đó. Cô mà đói bụng thì cứ nói với tôi nhé."

Thi Hào cố gắng khiến vẻ mặt mình được tự nhiên, cô đáp lại: "Vâng ạ."

Thi Hào và Lương Hanh nói chuyện phiếm, cả chuyến đi Lương Tây Kinh đều im lặng.

Cho đến lúc Lương Hanh hỏi anh một câu: "Sao cháu không chào thư ký Thi thế?"

Lúc này Lương Tây Kinh mới ngẩng đầu lên. Anh liếc nhìn cô một cái.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Thi Hào nhanh chóng né đi: "Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh nhìn thái độ xa cách của Thi Hào, sắc mặt anh hơi nghiêm lại: "Ừm."

Lương Tây Kinh chuyển ánh mắt đang nhìn Thi Hào ra bên ngoài cửa sổ: "Thư ký Thi cứ tự nhiên. Hôm nay không phải là ngày làm việc."

Thi Hào vừa nghe câu đó thì hít sâu một hơi, cô gật đầu đáp lại.

Cho dù là vậy, tinh thần căng thẳng của Thi Hào vẫn không hề thả lỏng trên suốt con đường đi đến trại trẻ mồ côi.

Trại trẻ mồ côi ở khá xa so với nơi mà Thi Hào ở và nhà của nhà họ Lương.

Sau khi chạy hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng thì họ cũng đã tới.

Trại trẻ mồ côi là nơi mà Thi Hào rất quen thuộc. Sau khi xuống xe và nhìn thấy viện trưởng, nhìn thấy các em trai và em gái nhỏ là cô mới hơi thả lỏng đôi chút.

Viện trưởng và Lương Hanh cùng đến văn phòng, Lương Tây Kinh và tài xế phụ trách dỡ đồ trong xe ra sân.

Bởi vì biết phải đến trại trẻ mồ côi cho nên tất nhiên Lương Hanh cũng cho người chuẩn bị không ít đồ mang đến đây.

Lương Tây Kinh và tài xế đã dọn xong đồ rồi mà mấy người Lương Hanh vẫn còn ở trong văn phòng chưa ra.

Thi Hào cầm mấy bình nước khoáng, cô đưa làm lượt cho hai người.

Tài xế nhận lấy và cười với cô: “Cảm ơn thư ký Thi.”

Thi Hào: "Nên làm thôi ạ."

Thi Hào xích sang một bên, cô đưa nước cho Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh cup mắt nhận lấy. Anh tự nhiên mở nắp bình nước, sau đó đưa bình nước cho cô.

“...”

Thi Hào ngạc nhiên vài giây: “Tổng giám đốc Lương, anh uống trước đi.”

Động tác của Lương Tây Kinh khựng lại, anh phối hợp với cô, nói: “Thư ký Thi không mở ra được thì tìm chúng tôi nhé.”

Anh nhấn mạnh bản thân mình và tài xế.

Thi Hào: "... Vâng."

Để tránh ở riêng với Lương Tây Kinh, Thi Hào tùy tiện tìm đại một cái cớ, sau đó đi chơi với mấy em nhỏ.

Lương Tây Kinh nhìn bóng lưng rời đi của cô, anh nhíu mày.

Sau một lúc lâu, mấy người Lương Hanh đã đi xuống từ văn phòng trên lầu.

Lương Hanh thấy Lương Tây Kinh đứng một mình ở dưới tầng cây, ông hỏi: "Thi Hào đâu?"

Lương Tây Kinh chỉ sang một bên: "Cô ấy ở trong kia."

Lương Hanh đi vào trong đó. Thi Hào đang ôm một bé gái, cô đang kể chuyện cổ tích.

Giọng của Thi Hào rất dễ nghe, giọng cô thuộc kiểu dịu dàng uyển chuyển, nghe rất thoải mái.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ xuyên qua song cửa chiếu vào trong phòng học, dừng lại trên người Thi Hào khiến cả người cô vô cùng dịu dàng.

Ánh mắt của Lương Tây Kinh không thể kiềm chế mà dừng lại trên người cô một lúc lâu.

Thi Hào bỗng nhận ra sự xuất hiện của họ, cô ngước mắt lên: "Chủ tịch."

Lương Hanh cười dịu dàng, ông bước lại gần cô: "Cháu cứ tiếp tục đi, đừng quan tâm đến tụi ông."

Thi Hào do dự rồi gật đầu.

Lương Hanh và Lương Tây Kinh không nán lại lâu trong phòng học. Họ đi quanh đây rồi lại đi sang nơi khác.

Trại trẻ mồ côi có một vài chỗ cần sửa sang lại. Lương Hanh nhìn khắp mọi nơi, bảo bác Tôn ghi chép lại.

Sau khi họ xem xong thì cũng đã đến giờ cơm trưa.

Mỗi lần tới trại trẻ mồ côi, Lương Hanh đều sẽ ở lại đây cùng ăn một bữa cơm với các bạn nhỏ. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thi Hảo đi theo phía sau bọn họ.

Cô định ăn nhiều đồ ăn, cô đang suy nghĩ có nên ngồi chung với các bạn nhỏ hay không thì Lương Hanh bỗng gọi cô một tiếng: “Thi Hảo.”

Thi Hảo quay đầu lại.

Lương Hanh vẫy tay với cô: “Tới đây, cháu ngồi bên này.”

Bước chân của Thi Hảo khựng lại. Cô nín thở vài giây rồi mới bình tĩnh đến gần. Cô bước đến bên cạnh Lương Hanh và ngồi xuống.

Người ngồi đối diện với Lương Hanh là Lương Tây Kinh.

Bữa cơm này là bữa cơm mà Thi Hảo ăn một cách bị dầy vò nhất.

Thi Hảo không chắc Lương Hanh có ý gì. Ông cụ đã nhận ra chuyện giữa cô và Lương Tây Kinh rồi, hay là... Ông không hề nghĩ về phương diện kia?

Thi Hảo miên man suy nghĩ, ăn đến thất thần.

Sau khi mọi người ăn cơm xong, các bạn nhỏ cũng đã đến giờ ngủ trưa.

Lương Hanh cũng đã có phần mỏi mệt rồi, đoàn người lại lái xe trở về.

Mọi người vẫn ngồi ở chỗ ngồi như lúc đi nhưng Thi Hảo lại cảm thấy lưng mình lạnh toát, cứ như ngồi trên đồng lửa. Rất nhiều lần cô muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại sợ mình nói gì sẽ bị lộ.

Lúc Thi Hảo đang bối rối thì màn hình điện thoại của cô sáng lên. Lương Tây Kinh đã gửi tin nhắn cho cô.

Lương Tây Kinh: [Em cứ thả lỏng đi, ông nội không biết đâu.]

Thi Hảo ngẩn ra. Cô mím chặt khoé môi rồi tắt màn hình điện thoại, không trả lời anh.

Ba giờ chiều, xe dừng lại trước cổng khu dân cư mà Thi Hảo ở.

Thi Hảo nói lời tạm biệt với mấy người Lương Hanh, sau đó cô xuống xe về nhà.

Lương Hanh nhìn bóng lưng rời đi của Thi Hảo rồi nói: “Đi thôi, chúng ta cũng về thôi.”

Bầu không khí trong xe vẫn yên tĩnh như cũ.

Lương Tây Kinh không lên tiếng mà Lương Hanh cũng vẫn duy trì sự im lặng của mình.

Cho đến khi họ trở lại nhà cũ, Lương Hanh quay đầu nhìn về phía người xuống xe cuối cùng: "Tới phòng làm việc với ông."

Lương Tây Kinh nhìn ông cụ rồi lên tiếng đáp lại.

Lương Tây Kinh đi theo Lương Hanh vào phòng làm việc cá nhân, anh hỏi với vẻ bình thản ung dung: “Chuyện gì thế ạ?”

Lương Hanh liếc Lương Tây Kinh một cái, ông dặn dò: "Cháu cũng thấy tình huống bên trại trẻ mồ côi rồi đó. Cái gì cần sửa thì cho

người đi sửa, cháu trông coi cho kỹ một chút.” Ông nói tiếp: “Đừng để bọn nhỏ chịu khổ.”

Lương Tây Kinh hiểu ra, anh ghi nhớ từng lời ông nội nói.

Đợi Lương Tây Kinh nhớ xong, Lương Hanh xua tay về phía anh, vẫn là thói quen cũ: “Cháu mau đi đi, ông muốn đi nghỉ ngơi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh bước ra khỏi phòng làm việc cá nhân của ông cụ rồi trở về phòng mình.

Điện thoại của anh nhận được rất nhiều tin nhắn Thi Hào gửi tới.

Lương Tây Kinh xem xong rồi gọi điện thoại cho cô.

“Alo.” Thi Hào nhanh chóng nhận cuộc gọi: “... Có phải chủ tịch đã biết rồi phải không anh?”

Lương Tây Kinh an ủi cô: “Không đâu, em đừng lo lắng.”

Sao Thi Hào có thể không lo lắng cho được? Cô hỏi dồn: “Sao hôm nay anh lại đến trại trẻ mồ côi thế?”

Mặc dù trước kia Lương Tây Kinh cũng đã từng đến đó cùng với họ nhưng hôm nay Thi Hào lại cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Vừa rồi về nhà cô đã suy nghĩ cẩn thận. Có thể là bởi vì gần đây tương tác giữa cô và Lương Tây Kinh quá nhiều, tần suất lui tới cũng khá dày. Hoặc cũng có thể là cảm xúc trong lòng cô đang bị quấy nhiễu, làm nhiều “chuyện xấu” quá, dù sao cũng không thể không chột dạ được.

Cô sợ bị người ta phát hiện.

Lương Tây Kinh biết Thi Hào lo lắng, anh trả lời: “Sáng nay sau khi tỉnh dậy huyết áp của ông nội có hơi cao.”

Anh nói với Thi Hào: “Vốn dĩ hôm nay anh không muốn để ông nội đến trại trẻ mồ côi nhưng ông nói viện trưởng đã báo cho các bạn nhỏ rằng ông sẽ đến, cho nên ông nội không thể khiến các bạn nhỏ thất vọng.”

Ông cụ đã kiên trì muốn đến nơi xa như vậy rồi nên Lương Tây Kinh cũng không còn cách nào.

Cũng thế, anh cũng không thể yên tâm cho nên mới đi theo mọi người qua đó.

Việc anh đến trại trẻ mồ côi không phải do ông cụ sắp xếp.

Thi Hào nghe thế thì ngần ngại: "Chủ tịch không gọi anh đi thật hả?"

Lương Tây Kinh: "Không."

Trong chốc lát, Thi Hào đã thả lỏng rất nhiều: “Vậy là tốt rồi.”

Nếu Lương Hanh cố tình sắp xếp Lương Tây Kinh đi cùng họ thì thật sự là cô sẽ không kiềm chế được mà nghĩ nhiều. Mặc dù hôm nay thái độ của Lương Hanh và một số chuyện mà ông làm ở trại trẻ mồ côi cũng giống với trước nay nhưng cô vẫn sẽ lo lắng.

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ: “Bây giờ em đã yên tâm chưa?”

“... Hơi hơi.” Thi Hào thản nhiên: “Lương Tây Kinh...”

Lương Tây Kinh: “Ừ?”

Thi Hào hít sâu một hơi, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên cô lại không biết nên nói như thế nào.

Sau một lúc lâu không nói gì, Thi Hào thấp giọng nói: “Sau này chúng ta vẫn nên chú ý một chút đi. Ít nhất mấy ngày làm việc thì

đừng nên gặp riêng nhau nữa.”

Thi Hào sợ Lương Hanh phát hiện, cô muốn duy trì trạng thái như năm ngoái.

Đúng là cô và Lương Tây Kinh của năm nay đã táo tợn hơn năm trước rất nhiều.

Lương Tây Kinh vừa nghe Thi Hào nói như vậy thì cũng không tức giận lắm.

Anh biết cô lo lắng.

Lương Tây Kinh rút lại ánh nhìn, giọng nói hơi trầm xuống: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hào xoa huyết Thái Dương đang căng chặt.

Trái tim như treo cao kia của cô cuối cùng cũng đã trở về chỗ cũ.

Bỗng dưng, điện thoại của Thi Hào lại rung lên thêm một lần nữa.

Cơ thể Thi Hào cứng đờ, cô hơi sợ, không dám nhìn xem là ai đã gửi tin nhắn.

Đợi đến khi Thi Hào đã khống chế cảm xúc rồi nhìn điện thoại thì cô mới phát hiện người gửi tin nhắn đến cho cô là Dương Văn Tuấn. Anh ấy hỏi Thi Hào xem ngày mai cô có rảnh không, có thể ăn một bữa cơm với anh ấy không.

Khoảng thời gian trước sau khi trở về từ thành phố Bình, Dương Văn Tuấn vẫn luôn rất bận rộn.

Cho nên bữa cơm mà Thi Hào muốn mời anh ấy ăn kia tất nhiên cũng được gác lại.

Thi Hảo nhìn tin nhắn Dương Văn Tuấn nhắn tới, trong lòng cô thầm nghĩ trả nợ càng sớm càng tốt. Cô trả lời tin nhắn cho anh ấy: [Có, ngày mai chúng ta gặp nhau nhé.]

Chương 34: Thư ký Thi là bạn gái của Lương Tây Kinh!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi đã hẹn với Dương Văn Tuấn xong, sự căng thẳng bám lấy Thi Hào gần cả buổi cuối cùng cũng đã được giải toả, cô nằm lên ghế sofa rồi ngủ một giấc.

Khi cô tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã tối rồi.

Điện thoại của Thi Hào hiện lên thông báo có vài cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Lương Tây Kinh.

Cô lặng lẽ mỉm cười rồi nhắn tin trả lời anh ngay lập tức.

Thi Hào: [Ngủ quên mất rồi.]

Lương Tây Kinh cũng nhanh chóng trả lời lại: [Ừm.]

Thi Hào dụi dụi mắt rồi đứng dậy bật đèn trong phòng lên.

Ánh sáng phát ra từ chiếc đèn soi xuống từ trên cao, chiếu sáng khắp căn phòng u tối.

Lương Tây Kinh tìm Thi Hào cũng không có việc gì, chỉ là anh muốn biết cô đang làm gì thôi.

Hai người cũng không nói gì thêm.

Thi Hào đặt điện thoại xuống rồi đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo.

Cô vừa tắm xong thì tin nhắn của Ôn Ý nhắn đến.

Ôn Ý: [Cuối cùng cũng làm xong cái công việc chết tiệt này rồi!!!]

Thi Hào mỉm cười, hiểu ý cô ấy: [Có cần tớ làm tiệc ăn mừng cho cậu không?]

Ôn Ý: [Cần chứ.]

Thi Hào: [Vậy cậu chọn địa điểm đi, tớ thay quần áo xong rồi tới ngay.]

Ôn Ý: [Không thành vấn đề.]

Ra ngoài ăn tối với Ôn Ý thì Thi Hào cũng không cần phải trang điểm.

Cô thay đại một bộ quần áo thoải mái rồi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, hai người họ đã gặp mặt nhau.

Thi Hào cảm thấy hơi đói bụng, cô đang định hỏi Ôn Ý tối nay sẽ ăn gì thì cô ấy đề xuất: "Đã lâu không tới quán bar rồi, mình đi uống một chút đi?"

Hôm nay vừa hay lại là cuối tuần, ngày hôm sau cũng không cần phải đi làm.

Uống rượu sẽ giúp ngủ ngon hơn, đối với Thi Hào của ngày hôm nay mà nói thì lời đề nghị này vừa hay lại rất đúng lúc nên cô không có lý do gì để từ chối cả.

"Được đó." Cô nhìn Ôn Ý: "Nhưng mà có phải là chúng ta nên ăn chút gì đó trước khi đi uống rượu không?"

Cô không thể uống rượu khi bụng đang đói được.

Ôn Ý liếc cô một cái, kéo cô đi qua một bên: "Vậy ăn đại cái gì đó rồi đi thôi."

Thi Hào: "Được."

Hai người họ ăn đại một chút đồ ăn ở quán ven đường rồi sau đó đi thẳng đến quán bar.

Quán bar này được đồng nghiệp của Ôn Ý giới thiệu, người đó nói môi trường trong quán bar này rất tốt, rượu ngon và bầu không khí cũng rất là “chill”.

Khi Thi Hào và Ôn Ý đến nơi, bầu không khí trong quán bar vẫn chưa nhộn nhịp lắm nhưng trước cửa quán bar đã có rất nhiều chiếc xe sang trọng đậu sẵn.

Hai người đều không hề liếc nhìn qua những chiếc xe mà cứ đi thẳng tới cửa, lúc này Thi Hào mới muộn màng chợt nhớ ra: "Hôm nay tớ không có trang điểm."

Ôn Ý tự chỉ vào mặt mình: "Tớ tăng ca hết cả ngày, cái mặt này đã trang điểm rồi thì cũng như chưa trang điểm thôi."

"..."

Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Trong quán bar không đông người lắm, Thi Hào và Ôn Ý đi vào, cả hai ngồi ở quầy bar rồi gọi hai ly rượu nhẹ, vừa uống vừa trò chuyện với nhau.

Như mọi khi, Ôn Ý sẽ phàn nàn một tràng về công ty và ông chủ của cô ấy trước.

Thi Hào thì im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ hòa theo cô ấy mắng chửi vài câu.

Mắng chửi xong, hai người cụng ly một cái.

Ôn Ý là kiểu người mà khi cảm thấy bức bối trong người thì sẽ trút ra hết, sau khi mắng chửi xong, tâm trạng của cô ấy đã tốt hơn

rất nhiều. Lúc này mới nói tới vấn đề chính với Thi Hào: "Tớ cần nhắc đến việc đổi công ty rồi."

Thi Hào sửng sốt, cô cúi đầu xuống nhìn cô ấy: "Cậu chắc chưa?"

Ôn Ý ừm một tiếng rồi nói: "Trước đây không đổi công ty là do cảm thấy không ổn nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy hình như cũng không có gì là không ổn cả."

Ôn Ý cũng giống như Thi Hào vậy, từ thời còn thực tập đến giờ cũng đều làm tại một công ty.

Nếu cô ấy làm đến cuối năm nay thì thâm niên của cô ấy cũng đã đủ để thăng chức rồi.

Vốn dĩ cô ấy cho rằng đi đến đâu làm thì cũng là làm thôi, dù gì cô ấy cũng không phải là kiểu người hay thích thay đổi môi trường làm việc.

Nhưng gần đây, Ôn Ý đột nhiên nghĩ thông suốt ra. Công ty này và công việc này của cô ấy không hề có thứ gì đặc biệt đáng để cô ấy lưu luyến cả, chỉ bằng giải thoát cho bản thân sớm một chút.

Thi Hào hoàn toàn ủng hộ sự lựa chọn của Ôn Ý: "Được đó, cậu đã quyết định sẽ qua đâu làm chưa?"

Ôn Ý liếc nhìn cô một cái: "Lúc trước có đài truyền hình đã ngỏ lời muốn tớ sang làm, đến lúc đó tớ sẽ suy nghĩ thử xem sao."

Thi Hào tỏ ra tán thành: "Được."

Sau khi Ôn Ý nói xong kế hoạch tương lai của mình, cô ấy đụng nhẹ vào cánh tay của Thi Hào: "Còn cậu thì sao?"

Thi Hào khẽ giật mình: "Tớ làm sao cơ?"

Ôn Ý liếc cô rồi nhấp một ngụm rượu, hỏi nhỏ: "Cậu và tổng giám đốc Lương còn định tiếp tục như vậy đến bao giờ nữa?"

"..." Hồi chiều nay Thi Hảo cũng vừa nghĩ tới vấn đề này.

Cô im lặng một lúc rồi nói: "Tớ không biết nữa."

Cổ họng Ôn Ý khẽ nghẹn một cái: "Hai người chưa từng thảo luận qua sao?"

"Thảo luận cái gì?" Thi Hảo nhấp một ngụm rượu, bình thản nói: "Thảo luận về tương lai của bọn tớ sao?"

Cô và Lương Tây Kinh thì có tương lai gì để mà thảo luận cơ chứ.

Nghe cô hỏi vậy, nhất thời làm Ôn Ý cũng không biết nên nói gì nữa.

Khoảng cách giữa họ và những người như Lương Tây Kinh thực sự là quá lớn, lớn đến mức họ không dám nghĩ về cái tương lai thuộc về họ.

"Là lỗi của tớ." Ôn Ý biết mình đã sai nên sửa ngay: "Tớ không nên nhắc tới chuyện này."

Thi Hảo cười khổ nói: "Không phải lỗi của cậu đâu."

Cô cầm chiếc ly trên tay, đầu óc cô mông lung: "Cho dù cậu không hỏi thì tớ cũng định nói với cậu chuyện này."

Ôn Ý nghiêng đầu qua nhìn cô, thắc mắc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Thi Hảo kể tóm tắt cho cô ấy nghe về việc Lương Tây Kinh cũng đã cùng cô và chủ tịch Lương đến trại trẻ mồ côi.

Mặc dù tạm thời Lương Hanh vẫn chưa phát hiện ra chuyện của cô và anh.

Nhưng Thi Hảo cảm thấy rằng nếu họ cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì Lương Hanh cũng sẽ biết thôi.

Thi Hào đã chuẩn bị sẵn tâm lý về việc Lương Hanh có thể sẽ biết được chuyện hai người họ đang quen nhau.

Nhưng trước khi cái ngày đó thực sự đến, cô vẫn không khỏi cảm thấy căng thẳng, bối rối và lo lắng.

Cô không biết bản thân mình có nên kịp thời dừng lại với Lương Tây Kinh trước khi Lương Hanh phát hiện ra hay không.

"Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?" Sau khi nghe Thi Hào phân tích suy nghĩ của mình, Ôn Ý cực kỳ không đồng tình: "... Cái gì gọi là kịp thời dừng lại chứ? Bộ cậu muốn chia tay với tổng giám đốc Lương à?"

Thi Hào không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô ấy mà chỉ nói: "Tớ là một đứa nhát gan."

Đồng thời, cô cũng là một người rất mâu thuẫn, là một người sống bằng mặt mà không bằng lòng.

Một mặt Thi Hào không muốn Lương Hanh thất vọng về cô, không muốn Lương Hanh cảm thấy rằng ông đã tài trợ cho một đứa vô ơn, ăn cây táo rào cây sung.

Thế nhưng, mặt khác cô lại không thể cưỡng lại được sự cảm dỗ, cô không thể kiềm chế được bản thân mình mà đi thích Lương Tây Kinh rồi cùng anh lén lút yêu nhau.

Nghe Thi Hào nói vậy, Ôn Ý vội vàng phản bác lại: "Tớ không cho phép cậu nói về bản thân mình như vậy, cậu rất tốt. Hơn nữa, việc thích tổng giám đốc Lương cũng không phải là lỗi của cậu."

Môi của Thi Hào khẽ run lên, cô nói nhỏ: "Lẽ ra tớ không nên thích anh ấy."

"Cái gì gọi là không nên chứ?" Ôn Ý liếc cô một cái: "Cậu thích anh ấy cũng đâu phải là việc làm trái với đạo đức và lương tâm thì

sao lại không nên chứ?"

Theo quan điểm của Ôn Ý, chỉ cần không phải là việc làm trái với đạo đức và lương tâm thì chuyện thích một ai đó không có gì là sai cả.

Thi Hào nhìn cô ấy rồi không nói gì thêm nữa.

Nhìn thấy cô như vậy, Ôn Ý cũng không đành lòng nói ra những lời khiến cô tổn thương hơn.

Cô ấy im lặng một hồi lâu, sau đó vươn tay ra ôm lấy Thi Hào: "Vậy bây giờ cậu định làm như thế nào?"

Thi Hào lắc đầu.

Cô cũng không biết, chính vì cô không biết phải làm sao nên mới cảm thấy phiền não.

"Về phía chủ tịch..." Ôn Ý suy nghĩ theo một hướng khác: "Ông ấy rất thích cậu, biết đâu ông ấy lại đồng ý thì sao?"

Biểu cảm trên mặt của Thi Hào bỗng khựng lại, cô nhìn thẳng vào mắt Ôn Ý một lát, giọng nói cô nhẹ tênh: "Không thể nào đâu."

Ôn Ý cau mày lại, hỏi: "Tại sao lại không thể? Cậu là do ông ấy tài trợ đến lớn đó, chắc hẳn ông ấy cũng hiểu rõ về cậu, biết rõ mọi chuyện của cậu rồi, như vậy chẳng phải sẽ càng cảm thấy yên tâm hơn sao?"

Thi Hào bắt đầu dĩ cười cười: "Môi trường lớn lên của bọn tớ không giống nhau."

Cô vẫn không quên được câu nói mà lúc trước Lương Hanh đã nói với cô qua điện thoại - Những người trong cùng một giới mới có những chủ đề chung để nói với nhau.

Ôn Ý hết cách.

Cô ấy lặng lẽ uống hết ly rượu, vốn cô ấy còn định hỏi Thi Hảo rằng Lương Tây Kinh suy nghĩ như thế nào. Nhưng câu hỏi vẫn chưa được thốt ra thì cô ấy chợt nhớ đến thỏa thuận giữa hai người họ. Cô và Lương Tây Kinh đã giao ước với nhau là sẽ không nói về chuyện tương lai.

Hai người họ lén lút quen nhau đều ôm lấy một suy nghĩ là đi một bước rồi tính một bước.

Im lặng một lúc lâu, Ôn Ý vỗ nhẹ lên vai của Thi Hảo: "Thôi, chúng ta cũng đã đến quán bar rồi thì đừng nghĩ về những chuyện sầu não này nữa."

Cô ấy chỉ ngón tay ra đằng sau rồi hỏi cô: "Cậu có muốn ra đó nhảy không?"

Thi Hảo nghiêng đầu liếc nhìn qua đó, bầu không khí ở phía sàn nhảy đã nóng lên rồi.

Đắn đo vài giây, Thi Hảo lắc đầu, cô nói: "Cậu đi đi, tớ ngồi đây xem là được rồi."

Ôn Ý: "... Cũng được."

Một lát sau, Ôn Ý bước vào sàn nhảy.

Thi Hảo cầm chiếc ly lên, khước môi cô cong lên, ngồi quan sát Ôn Ý một hồi thì tâm trạng cô cũng đã tốt hơn nhiều.

Thi Hảo đang nhìn ra sàn nhảy thì đột nhiên cô cảm giác có ai đó đang nhìn mình.

Cô cau mày lại, nhìn xung quanh một vòng nhưng vẫn không thấy gương mặt quen thuộc nào. Cô dụi dụi mắt, đoán có lẽ là do mình uống rượu nên bị ảo giác rồi.

Cùng lúc đó, Hứa Thực và bạn bè của anh ấy đang ngồi trong bàn uống rượu và chơi trò chơi trên tầng hai.

Chơi được một lúc thì bạn bè anh ấy than mệt nên nghỉ chơi một lát.

Hứa Thực hướng qua phía người đó chặc một tiếng, anh ấy đang định gọi nhân viên pha chế dưới lầu đem rượu lên thì vừa cúi đầu nhìn xuống, anh ấy đã nhìn thấy Thi Hảo đang ngồi quay lưng về phía quầy bar và đang nhìn chăm chăm vào sàn nhảy.

Hứa Thực nhìn chăm chú hồi lâu, sau đó anh ấy lấy điện thoại di động ra bật chức năng chụp ảnh lên để chụp một tấm ảnh rồi gửi vào trong nhóm chat có anh ấy, Lương Tây Kinh và vài người khác. Hứa Thực tag Lương Tây Kinh vào rồi hỏi: [Đây là thư ký Thi của cậu đúng không?]

Lương Tây Kinh không trả lời.

Tần Yến là người đầu tiên trả lời: [Câu này của cậu thể hiện trình độ lắm đấy, đây chính là thư ký Thi của Lương Tây Kinh.]

Hứa Thực: [?]

Tần Yến: [Sao thư ký Thi lại ăn mặc thoải mái vậy?]

Hứa Thực: [Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai.]

Tần Yến: [Cô ấy đi quán bar với ai vậy?]

Hứa Thực nghi ngờ: [Cậu làm gì mà quan tâm đến thư ký Thi quá vậy? Cô ấy cũng đâu phải thư ký của cậu đâu.]

Khi Tần Yến nhìn thấy tin nhắn của Hứa Thực, anh ấy nghĩ thầm trong lòng rằng tên ngốc này đúng là kém thông minh. Anh ấy đã ám chỉ rõ ràng đến vậy rồi mà Hứa Thực vẫn không nhận ra.

Anh ấy vẫn chưa nhận ra thật.

Nghĩ đến đây, Tần Yến đành thở dài, đang định trả lời thì anh của Tần Yến đã nhắn một câu vào nhóm chat trước.

Tần Lâm khoanh tròn một chấm nhỏ trong bức ảnh mà Hứa Thực đã gửi vào trong nhóm chat rồi tag anh ấy: [Vị trí này, cậu chụp lại một tấm rõ ràng hơn đi.]

Hứa Thực: [?]

Tần Yến: [?]

Tính tình của Tần Lâm khá cộc cằn, anh ấy thúc giục: [Mau lên.]

Hứa Thực thấy vô cùng khó hiểu nhưng anh ấy cũng biết rằng trong nhóm chat gồm sáu người này thì đã có bốn người không nên đụng vào rồi. Anh ấy vội vàng bật máy ảnh lên, hướng camera về vị trí đó rồi chụp một bức ảnh khác gửi vào trong nhóm chat.

Sau khi gửi đi, anh ấy tỏ ra ngại thẹn, vô tội hỏi: [Anh Lâm, tấm này được chưa?]

Tần Lâm phóng to tấm ảnh lên xem, anh ấy không ngạc nhiên khi nhìn thấy người ở góc dưới bên phải tấm ảnh là Ôn Ý, cô ấy đang nhảy múa vui vẻ đến mức mái tóc dựng đứng cả lên ở giữa sàn nhảy.

Về mặt anh ấy có chút u ám, nhắn một câu dằn dò Hứa Thực: [Hôm nay cậu uống ít thôi.]

Hứa Thực: [Hả?]

Tần Lâm: [Trông chừng thư ký của Lương Tây Kinh và cô ấy.]

Nhìn thấy tin nhắn của Tần Lâm, Hứa Thực hy vọng được hiểu rõ hơn: [Anh Lâm, ý anh trông chừng ở đây là trông chừng như thế nào?]

Tần Yến không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, anh ấy giải thích thêm về câu nói của Tần Lâm: [Ý là đừng có để người đàn ông lạ nào đến tán tỉnh bọn họ, hiểu chưa?]

Hứa Thực: [... Hiểu thì tôi hiểu rồi, bảo vệ thư ký Thi thì tôi còn hiểu nhưng đây là ai?]

Tần Lâm còn chưa trả lời thì Cận Thanh Trạc, người luôn im lặng từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng trả lời một câu: [Bạn gái cũ của anh ấy.]

Hứa Thực: [???

Tần Yến: [.]

Cuộc trò chuyện trong nhóm chat đang đi vào bế tắc thì Lương Tây Kinh bỗng nhả vào: [Quán bar nào vậy?]

Hứa Thực: [Quán bar mà chúng ta thường đến đó. Cậu định đến đây à?]

Lương Tây Kinh: [Ừ.]

Hứa Thực: [Không phải là cậu phải ở nhà với ông cụ sao?]

Tần Yến: [...]

Hứa Thực: [Là sao chứ?]

Chẳng lẽ anh ấy lại nói sai nữa rồi ư?

Tần Lâm: [Đến mức này mà còn chưa đủ rõ ràng nữa à? Cậu ấy không có nói cho các cậu biết là cậu ấy đã có bạn gái rồi sao?]

Hứa Thực thành thật nói: [Lần trước ăn cơm với nhau cậu ấy có nói rồi.]

Cận Thanh Trạc: [Bạn gái của cậu ấy là ai có nói với cậu không?]

Vừa thấy Cận Thanh Trạc nhắc đến chuyện này, Hứa Thực rất tức giận, anh ấy trả lời: [Không có! Cậu ấy không có nói.]

Đến lúc này Tần Yến không thể nhịn được nữa, anh ấy bèn nói thẳng với Hứa Thực: [Thư ký Thi chính là bạn gái của cậu ấy đó!!!]

Hứa Thực: [???!!!]

...

Có một bóng người đứng chắn trước mặt Thi Hào, cô không hề ngẩng đầu lên mà chỉ nhích qua bên cạnh một chút.

Ai ngờ người đó vẫn đứng trước mặt cô, chắn ngang tầm nhìn của cô, làm cô không thể nhìn thấy được Ôn Ý.

Một lúc sau, Thi Hào không nhìn được mà nhíu mày lại, ngẩng đầu lên nói: "Xin chào, anh có..."

Lời của Thi Hào còn chưa nói xong, ánh mắt cô chạm ánh mắt của Hứa Thực.

"Sếp Tiểu Hứa." Thi Hào ngó người ra vài giây rồi mới nhận ra.

Hứa Thực nhìn cô chăm chăm và gọi: "Thi... Thư ký Thi."

Anh ấy vốn định gọi tên Thi Hào nhưng nghĩ lại thì cô là bạn gái của Lương Tây Kinh, gọi cô bằng tên có vẻ như không thích hợp cho lắm nên thôi anh ấy vẫn cứ gọi là thư ký vậy, để tránh xưng hô không đúng.

Thi Hào đáp lại, sau đó cô điều chỉnh lại biểu cảm của mình rồi hỏi: "Sếp Tiểu Hứa đã đến đây lâu rồi hả?"

Hứa Thực: "Tôi ở trên lầu hai."

Thi Hào trả lời à một tiếng xong thì đột nhiên không biết nói thêm gì nữa. Cô vốn tưởng rằng Hứa Thực nhìn thấy mình, cảm thấy chán

quá nên đến chỗ cô để chào hỏi, chào xong thì sẽ rời đi ngay.

Nhưng không ngờ là hai người họ nói được vài câu xã giao ngượng ngùng thì Hứa Thực lại đến ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh cô.

"Thư ký Thi, cô đến đây với bạn nào vậy?" Số lần Hứa Thực và Thi Hào gặp nhau không nhiều như số lần mà Tần Yến và Thi Hào gặp nhau nên dĩ nhiên hai người họ cũng không thân gì mấy.

Thi Hào chỉ vào Ôn Ý, cô gái đáng yêu nhất đang nhảy múa ở giữa sàn nhảy: "Ôn Ý, sếp Tiểu Hứa có lẽ vẫn chưa gặp cậu ấy bao giờ."

Hứa Thực nghe xong thì nghĩ thầm trong lòng rằng tất nhiên là anh ấy chưa gặp bao giờ rồi, nếu mà đã từng gặp qua, chẳng lẽ anh ấy lại không biết đó là bạn gái cũ của Tần Lâm sao?

Nhưng mà duyên phận cũng thật kỳ diệu.

Bạn thân của Thi Hào hóa ra lại là bạn gái cũ của Tần Lâm, còn Thi Hào... Lại là bạn gái của Lương Tây Kinh.

Trong một khoảnh khắc, Hứa Thực cảm thấy não mình sắp không hoạt động nổi nữa. Tại sao đám người này cứ suốt ngày giấu anh ấy mà lén lút quen nhau thế nhỉ!

Sau khi mĩa mai họ trong lòng một lúc, Hứa Thực trả lời: "Đúng là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy."

Thi Hào cười cười.

Do Thi Hào uống hơi nhiều rượu nên hai người họ ngồi được một lúc thì cô muốn đi vệ sinh.

"Sếp Tiểu Hứa." Thi Hào do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn gọi Hứa Thực.

Hứa Thực: "Sao vậy?"

Thi Hào chỉ vào Ôn Ý vẫn đang nhảy múa: "Tôi cần đi vào nhà vệ sinh, có thể làm phiền anh trông chừng bạn tôi một lúc được không?"

Ôn Ý uống nhiều hơn Thi Hào, cô ấy lại còn đứng trong đám đông nên cô sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hứa Thực ngậy người ra một lát rồi vội vàng vẫy tay gọi vệ sĩ đang đứng bên cạnh lại rồi dặn dò: "Để mắt đến cô ấy, đừng để tên đàn ông lạ nào đến gần cô ấy."

Vệ sĩ: "Đã rồi."

Thi Hào còn chưa kịp phản ứng lại thì Hứa Thực đang ngồi trên ghế bồng đứng dậy, anh ấy nhìn cô rồi nói: "Đi thôi, thư ký Thi."

Thi Hào sửng sốt: "Hả?"

Hứa Thực gãi đầu, anh ấy cũng cảm thấy có chút xấu hổ: "Không phải cô nói muốn đi vệ sinh sao?" Anh ấy giải thích: "Trong quán bar đủ loại người, tốt xấu lẫn lộn, cô là con gái nữa, tôi sẽ đưa cô đến trước cửa nhà vệ sinh."

"..."

Thi Hào vốn định nói là không cần nhưng nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của Hứa Thực, cô chỉ còn cách đồng ý: "Vậy làm phiền sắp Tiểu Hứa."

Hứa Thực cười nói: "Thư ký Thi khách sáo rồi."

-

Trước cửa nhà vệ sinh của quán bar thường khó tránh khỏi việc bắt gặp một số “chuyện ngoài ý muốn”.

Sau khi đi ngang qua hai cặp đôi đang hôn nhau thắm thiết, Thi Hào bỗng cảm thấy có chút hối hận. Nếu cô mà biết sẽ ngưng như vậy thì lẽ ra cô nên uống rượu ít lại.

Sau khi nói với Hứa Thực một câu thì Thi Hào bước vào nhà vệ sinh nữ.

Ở bên ngoài, Hứa Thực đang đứng dựa lưng vào bức tường cách đó không xa để đợi cô, anh ấy nóng lòng gọi điện cho Lương Tây Kinh: "Sao cậu còn chưa tới nữa?"

Lương Tây Kinh vừa bước vào quán bar, xung quanh rất ồn ào. Anh liếc nhìn qua quầy bar nhưng không thấy những gương mặt quen thuộc, anh hỏi: "Hai người đang ở đâu vậy?"

Hứa Thực: "Trước cửa nhà vệ sinh."

Lương Tây Kinh: "..."

Sau khi uống hai ly rượu, Thi Hào cảm thấy hơi chóng mặt.

Cũng may mà cô không có trang điểm, cô đi ra khỏi phòng vệ sinh rồi đi đến trước bồn rửa tay, cô dùng tay hứng nước vỗ lên mặt để giúp đầu óc trở nên tỉnh táo hơn.

Sau khi sửa soạn xong, Thi Hào đi ra ngoài với tâm lý sẽ lại bắt gặp những cặp đôi đang hôn nhau lần nữa.

Nhưng vừa đi ra ngoài, Thi Hào lại nhìn thấy một bóng người xuất hiện cách đó không xa.

Lương Tây Kinh nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của cô, anh bước nhanh tới gần: "Em không nhận ra anh à?"

Thi Hào chớp chớp mắt, cô định thần lại rồi hỏi: "Sao anh lại đến đây rồi?"

Sau khi thốt ra câu hỏi, cô mới nhận ra: "Là Hứa Thực đã nói với anh à?"

Anh biết cô muốn hỏi gì, Lương Tây Kinh ừm một tiếng: "Tối hôm nay cậu ấy mới biết chuyện thôi."

"Ồ." Lúc này, đầu óc của Thi Hảo hơi mơ màng nên chưa kịp hiểu rõ ý trong câu nói của Lương Tây Kinh.

Cô không hỏi thêm gì nữa mà chủ động vòng tay qua ôm lấy eo của Lương Tây Kinh, cô lẩm bẩm nói: "Em chóng mặt."

"..."

Cả người Lương Tây Kinh khựng lại, anh cúi đầu nhìn xuống cô gái đang nằm trong vòng tay của mình.

Thi Hảo uống rượu vào thì sẽ hiện rõ hết lên trên mặt, lần nào uống xong, hai má cô cũng đỏ bừng lên, ánh mắt cũng trở nên mơ mơ màng màng, giống như dáng vẻ vừa mới ngủ dậy vậy, khiến cho trái tim của Lương Tây Kinh cực kỳ rung động.

Cô có đôi mắt rất đẹp, đôi mắt hạnh ấy rất to và sáng. Giờ đây lại còn đang nhìn chăm chăm Lương Tây Kinh, điều này càng khiến cho trái tim anh thêm rạo rực.

Người thấy mùi rượu trên người Thi Hảo, Lương Tây Kinh bình tĩnh lại, ánh mắt anh tối sầm, hạ thấp giọng hỏi: "Em uống bao nhiêu rồi?"

Thi Hảo: "Hai ly."

Cô lại rúc vào trong lòng anh, dụi dụi vào ngực anh rồi nói: "Rượu ngon lắm."

"..." Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười, anh giơ tay lên xoa đầu cô: "Còn muốn uống nữa không?"

Thi Hào suy nghĩ vài giây rồi ngẩng mặt lên cười với anh: "Uống chứ, Ôn Ý vẫn còn ở đây mà."

Lúc này mà cô vẫn còn nhớ tới Ôn Ý, xem ra là vẫn chưa say.

Lương Tây Kinh nhấc tay lên búng vào trán cô: "Vậy để em uống thêm một ly nữa."

Thi Hào: "Ừm."

Khi hai người trở lại quầy bar, Ôn Ý cũng quay lại sau khi nhảy đã đời rồi.

Vừa nhìn thấy Lương Tây Kinh, biểu cảm của cô ấy cũng sừng sốt như Thi Hào ban nãy: "Tổng... Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh gật đầu chào lại: "Cô Ôn."

Ôn Ý lén lút nhìn Thi Hào, dùng khẩu hình miệng hỏi cô: Sao anh ấy lại đến đây vậy?

Thi Hào: Hứa Thực nói với anh ấy đấy.

"..."

Lương Tây Kinh nhìn thấy toàn bộ sự tương tác giữa hai người nhưng anh không vạch trần họ.

Sau khi hỏi hai người họ muốn uống loại rượu nào, Lương Tây Kinh yêu cầu nhân viên pha chế cho mỗi người một ly.

Thời gian không còn sớm nữa, bọn họ cũng không có ý định ở lại quá khuya, cho nên cũng không ngồi vào bàn.

Mấy người họ cứ thế cùng ngồi ở quầy bar, uống xong ly rượu thì chuẩn bị về nhà.

Sau khi đi ra khỏi quán bar, Ôn Ý tự giác ngồi vào hàng ghế sau rồi đọc địa chỉ nhà mình lên.

Lương Tây Kinh ghi nhớ lại rồi hỏi thêm: "Cô Ôn sống một mình sao?"

Ôn Ý: "... Đúng vậy."

Còn chưa đợi Lương Tây Kinh lên tiếng lần nữa thì Thi Hảo nói với một tâm trí còn tỉnh táo: "Cậu theo tớ về nhà tớ đi."

Ôn Ý: "Không cần đâu."

Cô ấy không muốn trở thành kỳ đà cản mũi: "Tớ không có say."

Thi Hảo: "Không được."

"..."

Hai người họ cứ tớ một câu cậu một câu, tranh cãi qua lại một hồi, Lương Tây Kinh đành lên tiếng nói: "Cô Ôn, cô uống rượu rồi về nhà có một mình như vậy, Thi Hảo sẽ không yên tâm đâu, cô cứ nghe theo lời cô ấy đi."

Ôn Ý khựng lại một chút còn định nói thêm gì nữa thì Lương Tây Kinh thấp giọng nói: "Có thêm một người chăm sóc thì sẽ tốt hơn."

Dù gì thì một người cũng chẳng thể nói lại hai người.

Ôn Ý chỉ còn cách đồng ý.

Lương Tây Kinh cân nhắc đến việc phải đưa hai người họ về nhà nên lúc còn ở trong quán bar, anh không hề uống lấy một giọt rượu nào.

Sau khi trở về nhà của Thi Hảo, Lương Tây Kinh tự giác đi vào bếp.

Vừa bước vào bếp thì Tần Lâm đã gọi điện tới.

Lương Tây Kinh lướt mắt nhìn qua màn hình điện thoại, anh bắt máy rồi để điện thoại sang một bên: "Có gì nói nhanh."

Tần Lâm: "Đưa về nhà hết chưa?"

Lương Tây Kinh: "Hai người họ ở cùng nhau."

Tần Lâm ừ một tiếng: "Cảm ơn."

"..." Lương Tây Kinh nhướng mày lên, anh vừa tìm công thức nấu trà giải rượu vừa nói: "Không phải tôi nể mặt anh nên mới làm việc này đâu."

Là bởi vì Thi Hào nên anh mới đặc biệt quan tâm đến Ôn Ý.

Tất nhiên, Tần Lâm hiểu điều này.

"Cũng không khác biệt gì lắm." Tần Lâm không tính toán chi li đến thế: "Hai người họ uống nhiều lắm sao?"

Lương Tây Kinh: "Cũng bình thường thôi."

Anh không nói nhiều với Tần Lâm: "Tôi phải đi nấu trà giải rượu, nếu không có gì nữa thì tôi cúp máy đây."

Tần Lâm: "... Có gì thì gọi điện cho tôi."

Lương Tây Kinh thẳng tay cúp máy.

Thi Hào đẩy Ôn Ý vào trong phòng tắm rồi đi ra ngoài, Lương Tây Kinh thì đang cầm điện thoại đứng trong bếp, anh đang làm theo các bước để nấu trà giải rượu vừa tìm kiếm được trên mạng. Anh tìm lá trà, tìm trái cây, sau đó bật bếp lên.

Căn nhà mà Thi Hào thuê có phòng bếp khá nhỏ, ở ngoài phòng khách cũng có thể nhìn thấy mọi thứ trong bếp.

Thi Hào đứng bên ngoài phòng khách, cô nhìn chăm chăm Lương Tây Kinh qua tấm kính trong suốt một lúc lâu, trong đầu cô bỗng hiện lên một ý nghĩ ngớ ngẩn.

Nếu như có thể, cô hy vọng thời gian sẽ dừng lại ở giây phút này.

Cảm nhận được ánh mắt của Thi Hào, Lương Tây Kinh quay đầu lại nhìn cô.

Hai người cùng nhìn nhau vài giây, Lương Tây Kinh ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô. Thi Hào chậm rãi lết vào trong bếp.

“Uống ly nước ấm trước đi.” Lương Tây Kinh đưa ly nước cho cô: “Có chắc là em không say chứ?”

Thi Hào cầm lấy ly nước rồi nhấp từng ngụm nhỏ: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh nhéo nhẹ mặt cô, anh không hỏi tại sao cô lại tới quán bar: “Đứng ở đây đợi anh một chút, anh nấu trà giải rượu cho em.”

Thi Hào nhìn động tác của anh, cô không nhịn được mà hỏi: “Quả táo của anh có phải cắt thành miếng hơi bự rồi không?”

Lương Tây Kinh cúi đầu xuống nhìn những miếng táo đang cắt đang dorr trên thớt, anh im lặng một lát rồi hỏi: “Vậy có ảnh hưởng gì không?”

Anh quả thực rất ít khi xuống bếp.

Số lần ít ỏi hiếm hoi đó cũng đều là vì Thi Hào.

Thi Hào trầm ngâm vài giây rồi miễn cưỡng nói: “Hình như cũng không ảnh hưởng gì, thôi anh cứ bỏ vào nồi như vậy luôn đi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Thi Hào để ý thấy có chút biểu cảm nhỏ trên gương mặt của Lương Tây Kinh, cô nhin cười nói: "Em cũng không chắc lắm."

Cô nhấn mạnh: "Em chưa bao giờ cắt quả táo thành miếng lớn như vậy cả."

Thi Hào không nói gì thì mọi thứ vẫn bình thường nhưng một khi cô đã nói vậy, Lương Tây Kinh cảm thấy mình bắt buộc phải cầm lại con dao và cắt nhỏ chúng lại.

Sau khi đã cắt quả táo thành những miếng nhỏ hơn, Lương Tây Kinh mới bỏ chúng vào trong nồi.

Mọi thứ xong xuôi, anh lau dọn lại bàn bếp sạch sẽ rồi mới nhìn xuống cô gái vì đứng quá mệt nên đã ngồi xồm xuống.

Lương Tây Kinh khẽ nhướn mày lên: "Ra ngoài ngồi chút không?"

Thi Hào ngồi xồm trước cửa phòng bếp, hai tay cô chống lấy cằm ngẩng đầu lên nhìn anh: "Em lười đi ra."

Lương Tây Kinh hiểu ý Thi Hào, anh cúi người xuống nhắc bổng cô lên, trầm giọng nói: "Anh bế em ra đó."

"..."

Được người ta bế dĩ nhiên Thi Hào sẽ không từ chối.

Cô chủ động vòng tay qua cổ Lương Tây Kinh, dụi đầu vào lòng anh: "Sao anh không hỏi em đến quán bar làm gì?"

Lương Tây Kinh giả vờ không hiểu điều cô đang ám chỉ, anh nói: "Đến quán bar ngoài uống rượu ra còn có thể làm gì khác à?"

Thi Hào ghen một cái.

Cô được Lương Tây Kinh bế đến ghế sofa rồi đặt xuống, Thi Hào nhìn anh: "Hôm nay Ôn Ý lại tặng ca nữa."

Không đợi Lương Tây Kinh mở miệng, Thi Hào đã chủ động kể: "Em đi cùng cô ấy đến quán bar để mắng ông chủ của cô ấy."

Lương Tây Kinh không nói nên lời, anh nhắm mắt lại, xoa đầu Thi Hào và nói: "Đến quán bar không sao cả, chỉ là hai em đều là con gái, đến đó thì phải trông chừng nhau và không được uống quá nhiều rượu."

Anh biết rằng Thi Hào là một người biết chừng mực và cũng rất thông minh.

Nhưng anh chỉ sợ lỡ như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trong quán bar loại người gì cũng có nên Lương Tây Kinh mới cảm thấy lo lắng.

Thi Hào trả lời qua loa: "Em biết mà."

Cô cảm thấy hơi mệt rồi, cô rúc vào trong lòng Lương Tây Kinh: "Lát nữa anh có về nhà cũ không?"

Lương Tây Kinh im lặng vài giây rồi hỏi cô: "Nếu anh ở lại đây liệu Ôn Ý có cảm thấy khó chịu không?"

"... Chắc không đâu." Thi Hào trả lời: "Nhưng mà em chỉ có một căn phòng thôi, anh ngủ ở đâu?"

Lương Tây Kinh chỉ vào chiếc ghế sofa mà hai người đang ngồi.

Thi Hào suy nghĩ một chút: "VẬY CŨNG ĐƯỢC."

Sau khi đồng ý, cô mới chợt nhớ ra, bèn hỏi: "Anh không về nhà cũ nữa sao?"

“Ừm.” Lương Tây Kinh vuốt những sợi tóc trên mặt cô rồi nói:
“Ngày mai em có muốn đi đâu không?”

Anh có thể đi cùng cô.

Thi Hào đang định nói có thì chợt nhớ ra ngày mai mình đã có hẹn rồi.

Cô mím môi, bình thản nói với Lương Tây Kinh: "Ngày mai em phải mời người ta đi ăn."

Lương Tây Kinh nheo mắt: "Mời người ta đi ăn?"

Thi Hào gật đầu: "Là Dương Văn Tuấn đó, anh còn nhớ anh ấy không?"

"..."

Làm sao mà Lương Tây Kinh có thể quên cái tên này được.

Anh cau mày lại, cắn chặt răng, anh nhéo cặp má nồn nà của Thi Hào: “Sao em lại nghĩ đến việc mời anh ta đi ăn vậy?”

Thi Hào thành thật nói: "Lần trước gặp mặt em đã nói là sẽ mời rồi nhưng lần nào cũng không tìm được cơ hội thích hợp."

Lương Tây Kinh: "À."

Trong phút chốc, phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh.

Trà giải rượu trong bếp đã nấu xong rồi.

Lương Tây Kinh đứng dậy, vào bếp múc ra hai bát, thổi cho bớt nóng rồi đưa cho Thi Hào.

Thi Hào cầm lấy: "Em đưa cho Ôn Ý trước."

Ôn Ý đã tắm xong và trở về phòng nằm rồi.

Sau khi cả hai uống xong trà giải rượu, Lương Tây Kinh lại mang những chiếc bát rỗng vào bếp rửa sạch sẽ rồi cất đi.

Anh cầm lấy chiếc khăn được treo ở bên cạnh ra lau tay, Thi Hảo dựa vào cửa nhìn anh: "... Em đi tắm đây?"

Lương Tây Kinh khẽ liếc cô một cái: "Đi đi."

Thi Hảo quay người đi về phía trước hai bước, sau đó lại quay người lại đi ngược vào bếp.

Lương Tây Kinh đang định hỏi cô cần gì thì Thi Hảo đã đứng yên trước mặt anh, cô nhón chân lên hôn lên khóe miệng anh, đôi mắt cô cong lên: "Em chỉ đi ăn cơm thôi, tổng giám đốc Lương đừng ghen đó nhé."

Lương Tây Kinh hơi cúi người xuống, giọng anh có chút bất mãn: "Chỉ vậy thôi sao?"

"?"

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, mặt cô bỗng nóng bừng lên: "Vậy anh nói xem, anh muốn như nào?"

Lương Tây Kinh nhướng mày lên, dùng ngón trỏ chạm nhẹ lên môi mình, chỗ cô vừa hôn, anh nói với giọng khàn khàn: "Tự mình suy nghĩ đi."

Chương 35: Người đàn ông bị bạn gái bỏ rơi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cứ tưởng là sẽ không nghĩ đến cơ đấy.

Gò má Thi Hào đỏ ửng lên, cô liếc nhìn Lương Tây Kinh một cái rồi xoay người bước ra ngoài: “Em không nói chuyện với anh nữa đâu.”

Lương Tây Kinh không ngăn cản cô, trong phòng vẫn còn một cái bóng đèn nên đêm nay anh cũng không có ý định làm gì cô.

Anh đi theo Thi Hào đến phòng khách, nhìn cô vào phòng lấy áo ngủ, lại chui tọt vào phòng tắm.

Lương Tây Kinh ngồi trên sofa lắng nghe tiếng nước chảy rào rào vang lên trong phòng tắm, tự dưng cảm thấy trong người mình hơi khô nóng.

Anh rất ít khi hút thuốc, nhưng trong lúc này, anh cảm thấy mình cần hút một điếu thuốc để phân tán sự chú ý của bản thân. Đáng tiếc là vào buổi tối ngày hôm nay, do Lương Tây Kinh đến quán bar quá vội vàng nên quên không mang theo hộp đựng thuốc lá.

Khi Thi Hào tắm xong và bước ra khỏi nhà tắm, Lương Tây Kinh đã không còn ở trong phòng khách.

Cô đi ra ngoài ban công, nhìn thấy một người đang đứng quay lưng về phía mình xem điện thoại di động.

Thi Hào nhướn mày, tiến lại gần anh, hỏi: “Anh đứng ở đây làm gì vậy?”

Lương Tây Kinh quay đầu lại, đôi mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, ngắm nhìn khuôn mặt trắng ngần thanh tú của cô, cuối cùng dừng lại

ở chỗ xương quai xanh tinh xảo của cô. Thi Hảo sờ hữu làn da trắng nõn trời ban, bộ váy hai dây màu đen mà cô mặc đêm nay lại càng tôn lên làn da nõn nà làm cho người ta không thể nào rời mắt của cô.

Lương Tây Kinh bình tĩnh nhìn một lát, đưa tay về phía cô: “Em cố ý đúng không?”

“...” Thi Hảo nhìn cánh tay đang đưa ra của anh, hơi lúng túng, nói: “Em lấy bừa cái váy này thôi.”

Cô nhìn Lương Tây Kinh: “Em đã dọn dẹp phòng tắm xong xuôi rồi, anh có muốn tắm rửa chút không?”

Lương Tây Kinh ậm ừ, nhưng vẫn đứng yên, không nhúc nhích.

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng Thi Hảo đẩy tay anh ra: “Khi nào anh tắm xong rồi hãy ôm em.”

Cô không mắc hội chứng sợ bẩn, nhưng Lương Tây Kinh vừa mới đi từ quán bar về. Tuy rằng phần lớn mùi rượu bám trên người anh là bị chính bản thân cô cọ vào gây ám mùi nhưng Thi Hảo vừa tắm xong, vẫn tỏ ra hơi chê bai cái mùi đó.

Nghe được lời này, xương quai hàm của Lương Tây Kinh bạnh ra.

Đôi mắt sâu thăm thẳm của anh nhìn chăm chăm vào Thi Hảo, anh cũng không thềm khách sáo với cô nữa, nắm lấy tay cô, kéo lại gần mình.

“A...” Thi Hảo bị bất ngờ, không kịp đề phòng nên va vào lồng ngực của anh, hoảng hốt kêu lên: “Lương Tây Kinh!”

Cảm nhận được sự mềm mại cùng với nhiệt độ trong lòng, Lương Tây Kinh trả lời: “Sao đấy?”

“Anh đã biết rõ cố hỏi em.” Thi Hảo vùi mình vào trong ngực anh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và dường như bao gồm tất cả mọi thứ của anh: “Anh còn chưa buồn ngủ sao?”

Bây giờ đã trễ lắm rồi.

Lương Tây Kinh cup mắt, cọ mặt vào tai cô: “Anh ôm hai phút rồi đi ngay.”

Thi Hảo miễn cưỡng đồng ý: “Thôi, như thế cũng được.”

Hai phút sau, Lương Tây Kinh buông Thi Hảo ra, cầm lấy quần áo mà cô tìm được trong phòng rồi đi vào phòng tắm.

Lúc Lương Tây Kinh ra khỏi phòng tắm, Thi Hảo đã quay về phòng ngủ.

Anh liếc nhìn cánh cửa đã đóng chặt, khẽ nhướn mày, cầm lấy điện thoại di động trên bàn trà lên nhấn tin cho cô: “Em ngủ rồi sao?”

Thi Hảo: “Em đang chuẩn bị đi ngủ!”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Vậy em ngủ ngon nhé.”

Thi Hảo nằm trong chăn, khóe môi lặng lẽ cong lên: “Anh cũng ngủ ngon nha.”

Sau khi đặt điện thoại di động xuống, Thi Hảo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lương Tây Kinh đành chịu thiệt thòi, nằm trên sô pha, tuy rằng đây không phải là chỗ thích hợp để nằm ngủ nhưng không hiểu vì sao, anh lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, anh nghĩ rằng có thể là vì bên trong phòng có người mà anh muốn bảo vệ, anh có thể cảm nhận được khoảng cách ngắn ngủi giữa hai người bọn họ, sự hiện diện của cô đã làm lòng anh dễ dàng cảm nhận được sự bình yên.

...

Buổi sáng hôm sau, khi Thi Hào và Ôn Ý ngủ dậy, Lương Tây Kinh đã rời đi từ lâu.

Thi Hào nhìn thấy tin nhắn mà Lương Tây Kinh để lại cho bản thân trên ứng dụng WeChat, nhắn lại cho anh rằng mình vừa thức dậy.

Ôn Ý nằm bên cạnh duỗi người, mở miệng nhận xét: “Thì ra tổng giám đốc Lương cũng rất biết giữ chừng mực đó nha.”

Thi Hào nhìn cô ấy: “Tớ sẽ kể lại với anh ấy là cậu đã khen anh ấy.”

Ôn Ý không nhịn được cười: “Hắn là anh ấy cũng không quá quan tâm đến lời khen này của tớ đâu.”

“Lời khen của cậu tất nhiên là không giống với những người khác rồi.” Thi Hào nói.

Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Hai người nằm ì trên giường một lúc mới chậm chạp bò dậy.

Vì không cần phải đi làm, mà đến buổi tối Thi Hào mới có hẹn đi ăn với Dương Văn Tuấn, hai người các cô còn có thể chây lười ở nhà một lúc lâu.

Sau khi ăn xong bữa nửa buổi, hai người lười ra ngoài nên kéo nhau làm ỏ trên ghế sofa và xem chương trình truyền hình giải trí.

Ôn Ý xem vô cùng nghiêm túc còn Thi Hào lâu lâu lại nói chuyện với Lương Tây Kinh.

Buổi sáng hôm nay, anh quay về nhà ông nội nên bây giờ đang đánh bóng với Hứa Thực ở sân golf.

Nhìn ảnh chụp mà anh gửi đến, Thi Hào hỏi: “Ơ đó có nóng không anh?”

Lương Tây Kinh: “Nóng.”

Thi Hào: “Đừng để bị râm nắng đấy nhé.”

Lương Tây Kinh: “?”

Thi Hào: “Da của anh trắng một chút thì nhìn mới giống người trẻ tuổi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Biết Thi Hào đang nói bóng nói gió chê mình đã già, Lương Tây Kinh khẽ chớp mắt, âm thầm ghi nhớ ‘mối thù’ này.

Trò chuyện băng quơ một hồi, Hứa Thực bước vào từ bên ngoài: “Tôi mệt chết mất.”

Anh ấy thản nhiên đi đến bên cạnh Lương Tây Kinh rồi ngồi xuống, bung đồ uống trên bàn lên, uống hết hơn phân nửa cốc: “Không đánh nữa à?”

Anh ấy hỏi Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh nhướn mày, nhìn về mặt trời đang thiêu đốt bên ngoài cửa sổ, giọng nói điềm nhiên như không: “Đợi muộn chút rồi chơi.”

Hứa Thực nhìn anh đang cầm điện thoại di động, cuối cùng cũng không nhịn nổi lời nói ghen trong lòng cả đêm nữa: “Rốt cuộc cậu và thư ký Thi đã trở thành người yêu của nhau từ khi nào vậy?”

Anh ấy thật sự không biết một chút gì về chuyện này.

Vào buổi tối ngày hôm qua, nếu không phải bởi vì quán bar quá ồn ào, Lương Tây Kinh lại muốn chăm sóc cho hai cô gái đã uống

say khướt, anh ấy đã sớm tra hỏi ngay tại chỗ.

Lương Tây Kinh liếc anh ấy một cái, thuận miệng nói: “Tôi quên rồi.”

“Cái gì?” Hứa Thực không thể tin nổi, trừng mắt nhìn anh: “Chuyện này mà cậu cũng quên được sao?”

Không chờ Lương Tây Kinh mở miệng nói tiếp, Hứa Thực ngay lập tức tỏ ra phần nộ nói: “Chẳng lẽ là cậu chỉ định đùa giỡn tình cảm với thư ký Thi Hào?”

“...”

Có đôi khi, Lương Tây Kinh thật sự vô cùng hâm mộ lối tư duy ngược đời không giống ai của Hứa Thực.

Im lặng trong chốc lát, Lương Tây Kinh hỏi: “Cậu thấy tôi trông giống một người như thế lắm à?”

Hứa Thực nhìn chăm chăm vào mắt anh mấy giây mới do dự nói: “Tôi thấy cậu không giống kiểu người như vậy cho lắm.”

Nếu Lương Tây Kinh thật sự muốn tìm một người để chơi đùa cho vui, anh sẽ không bao giờ ăn cỏ gần hang, càng sẽ không tìm đến Thi Hào.

Hướng chi từ nhỏ đến lớn anh cũng không phải là loại người mang thái độ tùy tiện với chuyện tình cảm, từ trước đến nay anh luôn rất cẩn thận khi lựa chọn đối tượng yêu đương. Nếu như không phải vì anh thật sự rất thích Thi Hào, anh sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như vậy.

Nghe thấy câu trả lời của Hứa Thực, ánh mắt mà Lương Tây Kinh nhìn anh ấy ngụ ý ‘thì ra cậu vẫn còn có đầu óc’.

Hiểu được ý tứ của anh, Hứa Thực nghiêng rằng: “Tóm lại là cậu đã thực sự quên mất hay đang giả vờ?”

Lương Tây Kinh: “Bọn tôi yêu nhau từ năm ngoái.”

Hứa Thực: “...”

Anh ấy kinh ngạc hỏi: “Đã lâu vậy rồi sao?”

Về mặt Lương Tây Kinh dừng dừng: “Cậu cảm thấy rất bất ngờ à?”

Hứa Thực đúng là khá bất ngờ nhưng anh ấy cũng không dám nói ra.

Anh ấy vốn dĩ muốn hỏi Lương Tây Kinh thích Thi Hào ở điểm nào nhưng suy nghĩ lại thì thấy hình như vấn đề này cũng không có ý nghĩa gì cho cam.

Sau khi im lặng một hồi lâu, anh ấy bỗng nhiên nhớ tới một lời đồn vào khoảng thời gian trước: “Ông cụ có biết chuyện này không?”

Lương Tây Kinh khựng lại: “Ông ấy không biết người đó là Thi Hào.”

Hứa Thực gật đầu, muốn hỏi nếu ông cụ biết thì có chấp nhận Thi Hào hay không nhưng lại cảm thấy mối quan hệ của hai người bọn họ hẳn là còn chưa đi tới bước đó.

Sau khi cân nhắc một chút, Hứa Thực cũng không hỏi nhiều nữa.

Hai người đang trò chuyện, ở cách đó không xa có một người nhận ra Lương Tây Kinh, bước lại gần: “Tổng giám đốc Lương, trùng hợp thật.”

Lương Tây Kinh đứng dậy, bắt tay với đối phương: “Chào tổng giám đốc Lưu.”

Tổng giám đốc Lưu mỉm cười, chỉ qua bên cạnh: “Đây là tổng giám đốc Ngụy, hai người đã từng gặp nhau chưa?”

Lương Tây Kinh liếc nhìn Ngụy Nguyệt Đình, hơi gật đầu: “Chúng tôi đã từng gặp nhau rồi.”

Ngụy Nguyệt Đình mỉm cười, nhìn về phía Lương Tây Kinh bằng ánh mắt tràn đầy vẻ khen ngợi: “Tổng giám đốc Lương chơi bóng rất tốt.”

Lương Tây Kinh vừa đến sân chơi golf, Ngụy Nguyệt Đình đã nhìn thấy bóng dáng của anh. E ngại bọn họ đang trò chuyện ở phía bên đó, cô ta không dám đột ngột tới gần chào hỏi anh.

Từ đằng xa, cô ta nhìn Lương Tây Kinh và Hứa Thực đánh mấy ván golf, không khỏi bị anh hấp dẫn ánh nhìn.

Trước đây Ngụy Nguyệt Đình đã nghe người ta nói rằng Lương Tây Kinh không chỉ có năng lực hơn người, thủ đoạn vô biên, mà anh còn vô cùng toàn năng ở những lĩnh vực khác.

Lúc trước, khi chưa gặp Lương Tây Kinh, Ngụy Nguyệt Đình cảm thấy những người đó đang nói quá. Đến khi thật sự gặp mặt, cô ta mới biết được rằng Lương Tây Kinh đúng là một người đàn ông có bản lĩnh hàng thật giá thật.

Nghĩ đến dáng vẻ vung gậy đánh golf vô cùng anh tuấn của anh vừa rồi, trái tim của Ngụy Nguyệt Đình đập rộn ràng trong lồng ngực.

Nghe Ngụy Nguyệt Đình khen mình, vẻ mặt của Lương Tây Kinh cũng không có thay đổi gì nhiều, anh khẽ gật đầu, không lên tiếng.

Hứa Thực hết nhìn người ở bên tay trái lại ngó người phía bên tay phải, chào hỏi: “Tổng giám đốc Lưu, tổng giám đốc Ngụy, mời ngồi.”

Hai người bọn họ ngồi xuống, đề tài của mọi người dần thay đổi từ cầu Bảo Thiên tới việc làm ăn.

Sau khi trò chuyện một hồi, Ngụy Nguyệt Đình nói với Lương Tây Kinh: “Thứ Tư tuần sau sẽ có một bữa tiệc, không biết tổng giám đốc Lương có thời gian rảnh rỗi để tới tham dự không?”

Lương Tây Kinh nhìn cô ta.

Ngụy Nguyệt Đình nói: “Đệ trình báo cáo lên Y tế.”

Lương Tây Kinh hơi bất ngờ nhưng cũng không vội vàng đồng ý với Ngụy Nguyệt Đình ngay: “Để tôi xem bảng sắp xếp lịch trình tuần tới của mình, sau đó sẽ trả lời cô sau.”

Nghe vậy, Ngụy Nguyệt Đình mỉm cười: “Đương nhiên rồi, tổng giám đốc Lương chỉ cần báo trước một ngày để tôi đi chuẩn bị là được.”

Lương Tây Kinh: “Cảm ơn cô.”

“...”

Mấy người đang trò chuyện, Lương Tây Kinh lơ đãng quay đầu, nhìn sắc trời đang dần tối đen bên ngoài cửa.

Tình cờ Hứa Thực đề nghị mọi người chơi cùng nhau, ba người còn lại thuận theo ý kiến của anh ấy, bọn họ bắt đầu thi đấu.

Hứa Thực và tổng giám đốc Lưu so tài với nhau trước.

Lương Tây Kinh đứng bên cạnh nhìn, tiện thể dò hỏi tình huống của Thi Hào. Sắp đến năm giờ tối đến nơi, anh cũng không biết cô đã đến buổi hẹn chưa.

Nhìn bộ dáng chuyên tâm xem điện thoại di động của anh, Ngụy Nguyệt Đình nhìn chăm chăm vào Lương Tây Kinh trong giây lát,

mím môi: “Hôm nay tổng giám đốc Lương không đưa bạn gái theo sao?”

Lương Tây Kinh đáp ‘ừ’, cũng không nói là vì Thi Hào không tới sân golf ngày hôm nay.

Ngụy Nguyệt Đình nhìn thái độ lãnh đạm của anh, âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Cô ta rất có chừng mực, không hỏi thêm về chuyện riêng của Lương Tây Kinh nữa.

Lương Tây Kinh cũng không chủ động trò chuyện với cô ta.

Anh nhắn tin cho Thi Hào, đợi một hồi mới thấy cô trả lời bằng một tấm ảnh.

Lương Tây Kinh ấn mở ra xem, nhướn mày: [Sao em còn trang điểm nữa?]

Thi Hào: [Cũng không nên để mặt mộc đến đó chứ?]

Lương Tây Kinh: [Sao lại không được?]

Nhìn thấy tin nhắn của Lương Tây Kinh, Thi Hào có thể cảm nhận được sự u oán của anh qua màn hình điện thoại di động.

Cô không nhịn được cười, nhắc nhở anh: [Tổng giám đốc Lương à, hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, sao anh còn kiểm soát việc nhân viên có trang điểm hay không nữa? Anh làm vậy là hơi quá đáng rồi đó nha.]

Lương Tây Kinh: [Hôm nay em không phải là nhân viên của anh, anh cũng không phải là ông chủ của em.]

Thi Hào cố ý: [Vậy hôm nay anh có thân phận gì?]

Lương Tây Kinh: [Người đàn ông bị bạn gái bỏ rơi.]

Thi Hào: [... Em nào có bỏ rơi anh, em chỉ đi ăn có một bữa cơm thôi!]

Lương Tây Kinh: [Em định sẽ ăn trong bao lâu?]

Thi Hào: [Việc này rất khó xác định à nha.]

Lương Tây Kinh: [?]

Di động không ngừng rung lên báo hiệu tin nhắn mới, vô cùng ảnh hưởng đến tiến độ trang điểm của Thi Hào.

Vì để phòng ngừa Lương Tây Kinh hỏi không ngừng, Thi Hào trực tiếp gửi cho anh một tin nhắn thoại: “Đừng hỏi nữa tổng giám đốc Lương, em ăn xong rồi báo cho anh được không?”

Lương Tây Kinh: [Đừng ăn quá lâu đó.]

Thi Hào: [... Em sẽ cố gắng hết sức.]

Trả lời tin nhắn này xong, Thi Hào cũng không thêm để ý đến Lương Tây Kinh nữa.

Sau khi hoàn tất lớp trang điểm trên khuôn mặt, cô lại thay một bộ quần áo mới, sau đó mới cùng Ôn Ý đi ra ngoài.

Cô đi đến nơi hẹn còn Ôn Ý thì về nhà.

...

Dương Văn Tuấn đã chọn xong nhà hàng, là một nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng có giá đồ ăn bình quân là ba ngàn.

Nói thật thì lúc nhìn thấy địa chỉ của nhà hàng mà Dương Văn Tuấn gửi đến, Thi Hào còn cảm thấy khá đau lòng.

Cũng may là bây giờ tiền lương của cô không tính là quá thấp, thi thoảng cũng có thể vung tay quá trán một chút.

Lúc Thi Hào đến nơi, Dương Văn Tuấn đã tới trước và đang đợi cô.

Nhìn thấy Thi Hào xuất hiện, đôi mắt Dương Văn Tuấn thoáng hiện vẻ vui mừng.

Thi Hào vốn dĩ không có ý định trưng diện, quần áo chỉ là những trang phục thường mặc, phong cách trang điểm cũng không khác gì thường ngày.

Nhưng cô vốn đã rất đẹp, chỉ cần không cố tình trang điểm quá tỉ mỉ, trông đã vừa trong sáng vừa xinh đẹp. Hướng chi Thi Hào có ưu thế là dáng người cao ráo, cho dù có ăn mặc đơn giản đến đâu cũng có thể làm cho hai mắt người trước mặt sáng lên.

Đối diện với ánh mắt sáng như đèn pha của Dương Văn Tuấn, Thi Hào nở nụ cười nhạt: “Chào đàn anh Dương, anh chờ em lâu chưa?”

Dương Văn Tuấn tỏ ý mời cô ngồi, giọng điệu ôn hòa: “Anh chỉ đến sớm hơn em năm phút thôi.”

Thi Hào gật đầu ngồi xuống.

Dương Văn Tuấn đưa thực đơn cho cô: “Em nhìn thử xem mình muốn ăn cái gì không?”

Thi Hào đáp vâng.

Sau khi chọn món ăn xong, Dương Văn Tuấn lại hỏi thăm tình hình gần đây của cô.

Hai người nói chuyện một cách tự nhiên, bầu không khí cũng khá thoải mái.

Trò chuyện một hồi, đề tài lại chuyển đến chuyên ngành của Thi Hào.

Dương Văn Tuấn nhớ tới việc thời đại học Thi Hào đã học hai văn bằng song song, trừ chuyên ngành Thư ký, cô còn học thêm chuyên ngành Marketing.

Nhắc tới chuyên ngành cùng với thành tích thời đại học của cô, Dương Văn Tuấn thuận miệng hỏi: “Vừa tốt nghiệp xong, em đã làm thư ký ở tập đoàn Lương Thị luôn à?”

Thi Hào lắc đầu: “Không phải, hồi đó em chỉ làm trợ lý thôi.”

Dương Văn Tuấn gật đầu: “Cảm giác làm thư ký thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Thi Hào thản nhiên nói: “Em có một cấp trên khá tốt.”

Cho dù là xét về công hay tư, trong mắt của Thi Hào, Lương Tây Kinh ở mặt nào cũng làm rất tốt.

Dương Văn Tuấn: “Vậy là tốt rồi.”

Cuối cùng, anh ấy lại hỏi: “Thi Hào.”

Thi Hào giương mắt: “Gì vậy anh?”

Dương Văn Tuấn nghĩ ngợi một chút, uyển chuyển nói: “Nếu như không làm thư ký, em còn muốn làm nghề nào khác không?”

Thi Hào sững sốt một lát, không ngờ tới chuyện anh ấy sẽ hỏi đến vấn đề này.

Cô yên lặng một hồi lâu mới hỏi lại: “Sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này?”

“Thật ra cũng không phải là đột nhiên anh nghĩ như vậy.” Dương Văn Tuấn ăn ngay nói thật: “Anh chỉ cảm thấy phương hướng mục tiêu của em không phải chỉ là làm một thư ký ưu tú.”

Thi Hào ngừng một lát, đáp lời: “Điều này cũng không nhất định là đúng.”

Dương Văn Tuấn nhướn mày: “Em muốn làm thư ký mãi sao?”

Thi Hào không lên tiếng.

Nếu như là làm thư ký của Lương Tây Kinh, vậy thì cô có thể mãi mãi không bao giờ thay đổi công việc.

Nhưng mà Dương Văn Tuấn cũng nói trúng một điều, Thi Hào còn có phương hướng mục tiêu khác.

Sở thích của cô rất nhiều, bởi vì khó có được cơ hội được đi học, một khi có cơ hội, cô sẽ học hết những gì được dạy ở trường. Lúc học đại học, bởi vì có hứng thú với một cái quảng cáo, vào năm hai đại học, cô lập tức đăng kí học chuyên ngành Marketing song song với chuyên ngành Thư ký ban đầu.

Lúc đầu, phòng ban mà Thi Hào đến tập đoàn Lương Thị thực tập cũng là phòng Marketing.

Về sau, Lương Hanh hỏi cô có muốn thử cạnh tranh để giành lấy vị trí trợ lý của Lương Tây Kinh hay không, vừa khéo chuyên ngành của cô rất phù hợp. Cứ thế, Thi Hào thuận theo ý ông, tham gia giành suất trợ lý của anh. Từ trợ lý lên tới thư ký, cho đến tận bây giờ, cô cũng chưa từng xin đổi chức vụ.

Chỉ là không xin không có nghĩa là chưa từng nghĩ tới.

Điều làm cho Thi Hào bất ngờ chính là Dương Văn Tuấn lại là người đầu tiên hỏi về kế hoạch nghề nghiệp của cô.

“Thi Hào?” Thấy cô chìm vào trầm tư, Dương Văn Tuấn gọi tên cô.

Thi Hào hoàn hồn, đối diện với ánh mắt của anh ấy, cũng không giấu giếm điều gì: “Bây giờ em còn chưa chốt phương hướng phát

triển sự nghiệp.”

Dương Văn Tuấn hiểu.

Anh ấy mỉm cười, nâng ly với Thi Hảo: “Vậy khi nào em đã chắc chắn rồi thì chúng ta nói chuyện tiếp về chuyện đó nhé.”

Thi Hảo: “... Vâng.”

Sau khi ăn lửng dạ, Thi Hảo lấy cớ đi vệ sinh, nhân tiện trả tiền bữa ăn hôm nay.

Dương Văn Tuấn không có cách nào, dờ khóc dờ cười hỏi: “Sao em lại đoạt chuyện trả tiền với anh?”

Thi Hảo: “Em đã nói là em mời khách mà.”

Dương Văn Tuấn thấy cô như vậy cũng thật sự không biết nên phản ứng ra sao, đành nói.

“Vậy thì lần sau đến lượt anh nha.”

Bước ra khỏi nhà hàng Nhật Bản, Dương Văn Tuấn nhớ tới chuyện đề án đấu thầu của thành phố Bình.

Lần trước, khi anh ấy nói chuyện với Thi Hảo cũng biết cô và Lương Tây Kinh qua bên kia công tác là vì dự án làng nghỉ dưỡng.

Khoảng thời gian trước Dương Văn Tuấn quá bận rộn, cũng không biết kết quả như thế nào.

Thi Hảo nói cho anh ấy: “Công ty chúng em đấu thầu thất bại rồi.”

Dương Văn Tuấn kinh ngạc: “Tại sao lại như vậy?”

Thật ra anh ấy có biết các công ty tham dự đấu thầu, mà trong đó công ty mà anh ấy cho rằng có khả năng trúng thầu nhất chính là tập đoàn Lương Thị.

Thi Hảo lắc đầu: “Tình huống cụ thể em cũng không biết rõ lắm, hẳn là đề án đấu thầu của chúng em làm chưa đủ tốt.”

Nhắc tới việc này, Thi Hảo hỏi: “Anh là người phụ trách thiết kế của dự án làng nghỉ dưỡng sao?”

Trước đó cô đã nghe Tần Yến và Lương Tây Kinh nhắc đến điều đó.

Dương Văn Tuấn: “Không phải anh.”

Anh ấy cũng không nói sự thật cho Thi Hảo: “Đề án đó hơi khó giải quyết, dự án trong tay anh khá nhiều nên không có thời gian làm.”

Thi Hảo hiểu.

Hai người đứng ven đường nói chuyện vài câu, thấy thời gian cũng đã muộn rồi, Dương Văn Tuấn hỏi: “Đi thôi, anh đưa em về nhé?”

Thi Hảo sững sốt một lát, lắc đầu từ chối: “Không cần đâu ạ.”

Dương Văn Tuấn có ý định thuyết phục cô: “Trễ như vậy rồi, em ...”

Anh ấy còn chưa nói xong, Thi Hảo đã mở miệng trước, cô chỉ chiếc xe hơi màu đen đậu phía đối diện đường, hơi ngượng ngùng nói: “Bạn trai em đang chờ ở trong xe ạ.”

Chương 36: Đường nhiên là thư ký của tôi làm tốt ở mọi phương diện

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lương Tây Kinh đến vào lúc Thi Hảo và Dương Văn Tuấn đã ăn gần xong.

Trước khi đến đây, anh đã cố ý hỏi Thi Hảo rằng có cần anh sắp xếp tài xế đến đón cô hay không.

Thi Hảo đã hỏi ngược lại anh là cô có thể trả lời không cần được không. Lương Tây Kinh không chút nghĩ ngợi nói với cô là không thể.

Nếu đã không thể vậy thì Thi Hảo chỉ đành phải đồng ý.

Đồng thời, Lương Tây Kinh cũng không muốn tạo áp lực cho Thi Hảo. Anh lái xe đến nơi đỗ xe đối diện nhà hàng Nhật Bản rồi dừng ở đó. Sau khi anh nói cho Thi Hảo biết vị trí thì cũng không thúc giục cô mà chỉ lẳng lặng chờ đợi cô ở trong xe.

...

Nhìn theo hướng mà tay của Thi Hảo đang chỉ, Dương Văn Tuấn đang đeo kính lập tức nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ ở dưới gốc cây cách đó không xa.

Khoảng cách hơi xa nên anh ấy không thấy rõ người đang ngồi ở trong xe.

Dương Văn Tuấn sững sờ vài giây sau đó ổn định lại cảm xúc và nói: “Xin lỗi, anh không biết.”

“Không sao đâu.” Thi Hảo khẽ mỉm cười: “Cảm ơn đàn anh đã quan tâm đến em ạ.”

Thi Hảo cũng không phải là một người vô ơn.

Dương Văn Tuấn mỉm cười, thoải mái phát tay: “VẬY em mau đi qua đó đi, đừng để bạn trai của em phải chờ lâu.”

Thi Hảo gật đầu: “Tạm biệt đàn anh ạ.”

Dương Văn Tuấn: “Hẹn gặp lại.”

Sau khi nhìn Thi Hảo đi bộ đến giao lộ và đứng chờ đèn tín hiệu giao thông chuyển sang màu xanh lá, sau đó cô băng qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ rồi đi đến bên cạnh chiếc xe ô tô, lúc này Dương Văn Tuấn mới đưa tay lên dụi hai mắt đang cảm thấy đau nhức rồi xoay người rời đi.

Thực ra lúc đầu anh ấy đã có ý với Thi Hảo nhưng ý nghĩ này dựa trên điều kiện Thi Hảo vẫn còn độc thân.

Cô đã có bạn trai, vậy nên anh ấy sẽ dừng lại ở đây.

-

Sau khi tạm biệt Dương Văn Tuấn thì Thi Hảo đi đến bên cạnh xe của Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh ra vẻ ông đây sẽ không xuống xe, cô đưa tay lên gõ vào cửa sổ xe.

Tấm kính của cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Thi Hảo khẽ nhíu mày: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh liếc cô một cái: “Em lên xe đi.”

Thi Hảo ồ một tiếng để đáp lại. Cô nhìn lên bầu trời đêm, ánh trăng sáng vằng vặc nhưng lại chỉ thừa thớt một vài vì tinh tú: “Em vừa mới ăn xong nên bây giờ cảm thấy hơi no.”

Lương Tây Kinh không nói gì cả mà chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Thi Hảo được nước làm tỉnh: “Chúng ta đi bộ về được không?”

Nhà hàng Nhật Bản chỉ cách nơi mà Thi Hảo đang ở ba cây số.

“ ... ”

Lương Tây Kinh vẫn không lên tiếng.

Thi Hảo nhìn anh: “Anh có đi không?”

Lương Tây Kinh chợt nhìn thấy sự xảo quyệt lóe lên trong mắt cô, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em muốn đi bộ thì cũng được thôi nhưng anh có một điều kiện.”

Thi Hảo trừng mắt: “Điều kiện gì?”

Lương Tây Kinh: “Thứ Tư tuần sau cùng anh đi đến một bữa tiệc xã giao.”

Thi Hảo kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt tràn ngập vẻ hoài nghi: “Trợ lý Dương có việc gì sao?”

“Anh muốn dẫn em đi.” Lương Tây Kinh nói.

Hai người bọn họ không được liên lạc với nhau sau giờ làm việc vào các ngày trong tuần. Vậy nên nếu như họ tăng ca thì đó lại được tính là trường hợp ngoại lệ.

Thi Hảo đáp lại bằng một tiếng ồ. Cô nghĩ đến việc cuối tuần sau Lương Tây Kinh sẽ phải đi sang Đức công tác nên bây giờ mình có thể ở bên cạnh anh nhiều thêm lúc nào hay lúc ấy: “Được thôi.”

Sau khi đã nhận được câu trả lời của Thi Hảo, Lương Tây Kinh bảo người vệ sĩ từ nãy đến giờ vẫn luôn núp trong bóng tối lái xe về nhà, còn mình thì xuống xe đi bộ về với Thi Hảo.

Đã vào cuối tháng Năm, nhiệt độ vào ban đêm cũng đã trở nên dễ chịu hơn.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh đan mười ngón tay vào nhau, cùng nhau đi dạo trên đường. Những làn gió nhẹ, êm dịu lướt qua mặt họ tạo nên một cảm giác vô cùng thoải mái và yên bình.

Thỉnh thoảng, Thi Hảo nhìn xuống hai bàn tay đang đan mười ngón vào nhau của mình và anh rồi lại ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Ánh sáng dịu nhẹ của đèn đường chiếu xuống làm cho bóng của hai người họ cứ chốc chốc lại chồng lên nhau trên mặt đất. Xung quanh họ là tiếng xe cộ ồn ào và nhộn nhịp.

Hai người bạn họ đi được một đoạn, Thi Hảo chợt nảy ra một ý nghĩ tham lam. Cô thực sự rất muốn con đường này không có điểm kết thúc để cô và Lương Tây Kinh có thể cứ nắm tay nhau như thế này, tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy vẻ mặt thay đổi liên tục của cô, Lương Tây Kinh không lên tiếng hỏi cô bất cứ điều gì, chỉ nhướn mày lên.

Hai người họ yên lặng cùng nhau đi tới trước cổng khu dân cư. Bây giờ đây Thi Hảo đã thấm mệt.

Cô quay qua nhìn Lương Tây Kinh, ngược lại với vẻ mệt mỏi của cô, trên khuôn mặt của anh không hề lộ ra chút xíu sự mệt mỏi nào.

“Em nhìn cái gì vậy?” Sau khi chú ý tới cái nhìn đánh giá của cô, Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hảo nói: “Buổi chiều anh đã đi chơi bóng đúng không?”

Lương Tây Kinh: “Thì sao?”

Thi Hảo thản nhiên nói: “Trông anh có vẻ không mệt mỏi chút nào.”

“ ... ”

Lương Tây Kinh ghen lời, liếc cô một cái: “Từ khi nào mà anh đã để lại ấn tượng cho em rằng thể lực của anh rất kém vậy?”

Nghe thấy những lời này, trong đầu Thi Hảo không kìm được mà hiện lên một số cảnh tượng không được lành mạnh cho lắm, mặt cô bắt đầu nóng lên, tim thì đập thình thịch như đánh trống.

“Chúng ta còn đang ở bên ngoài đó.” Thi Hảo cảnh cáo anh: “Tổng giám đốc Lương cẩn thận lời ăn tiếng nói chút đi.”

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh chẳng những không biết xấu hổ mà còn hỏi ngược lại Thi Hảo: “Về nhà nói chuyện thì không cần cẩn thận nữa đúng không?”

Thi Hảo cứng họng.

Cô còn chưa nghĩ ra phải trả lời Lương Tây Kinh như thế nào thì anh đã bước đi nhanh hơn và kéo cô về nhà.

Vào trong nhà, ánh trăng vẫn sáng vằng vặc ngoài cửa sổ.

Điều đáng tiếc là Thi Hảo không có thời gian để chú ý và thưởng thức nó. Tất cả sự chú ý của cô đều đã dồn hết lên người của Lương Tây Kinh, cô đắm chìm trong hơi thở nóng bỏng, cơ thể ấm áp cùng với nụ hôn ướt át của anh trên làn da của mình.

Dường như nhận được sự đồng ý của Thi Hảo nên anh càng thêm ngang ngược hơn trước, trêu chọc cô khiến cho cô xấu hổ đến mức đỏ mặt tía tai.

Vừa lúc này Lương Tây Kinh đã bị Thi Hảo nghi ngờ về thể lực. Đêm nay, anh sẽ cố gắng hết sức chứng minh thể lực của bản thân cho cô thấy.

...

Lúc họ thực sự dừng lại để đi ngủ thì đã là nửa đêm.

Cả hai đều kiệt sức. Sau khi đi vào nhà vệ sinh để vệ sinh cá nhân thêm một lần nữa xong thì họ ôm nhau và dần dần chìm vào giấc ngủ.

-

Mấy ngày sau đó, Thi Hào vẫn không chịu để ý đến Lương Tây Kinh.

Hồi buổi tối ngày Chủ nhật, anh đã bắt nạt cô một cách vô cùng quá đáng. Thình thoảng Thi Hào lại nhìn lướt qua anh một cách băng quơ. Bất gặp ánh mắt của cô, Lương Tây Kinh lập tức không dám nói gì nữa.

Vào thứ Tư, sau khi tan làm, Lương Tây Kinh và Thi Hào sẽ phải đi tham dự tiệc xã giao nên lúc này hai người họ mới bỏ qua thân phận cấp trên và cấp dưới mà cùng nhau nói chuyện như một cặp đôi đang trong thời kì yêu đương.

Sau khi lên xe, Thi Hào ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: “Chị Trần sẽ đi sang Đức cùng với anh. Anh nên gọi chị ấy đến tham gia bữa tiệc về Khoa học và Kỹ thuật y tế này mới phải.”

Lương Tây Kinh đang xem tài liệu, anh tranh thủ ngược lên nhìn cô một chút rồi nói: “Chị ấy có thể tìm hiểu nội dung công việc khi sang Đức.”

Thi Hào chớp mắt và cũng không hỏi thêm gì nữa.

Cô cúi đầu ghi lại một cách chi tiết những thông tin của từng người tham dự bữa tiệc xã giao hôm nay.

Khi đến công ty vào hôm thứ Hai, Lương Tây Kinh đã nói cho cô biết chủ đề của bữa tiệc xã giao này là gì và sẽ có những người nào tham dự.

Dựa vào quan điểm biết người biết ta trăm trận trăm thắng, hai ngày nay Thi Hào đã sắp xếp lại tất cả thông tin của những người sẽ có mặt trong bữa tiệc đó để đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra.

Thường thì khi đi tham dự tiệc xã giao với Lương Tây Kinh, Thi Hào sẽ không thay đồ và cũng không trang điểm kĩ càng. Với những bữa tiệc xã giao kiểu này, chỉ cần trang điểm không quá xấu là được.

Từ trước đến nay Thi Hào luôn cảm thấy rằng bản thân mình nên càng khiêm tốn thì càng tốt.

Bữa tiệc xã giao được tổ chức tại một câu lạc bộ cao cấp ở thành phố Giang. Trước đây Thi Hào từng đến nơi này một lần và đã từng chứng kiến những chuyện gì có thể xảy ra trong một câu lạc bộ.

Cô không hề để ý đến những người xa lạ xung quanh và những âm thanh khác thường truyền ra từ những căn phòng mà mình đi qua, thay vào đó, cô tập trung tinh thần đi bên cạnh Lương Tây Kinh.

Khi Lương Tây Kinh và Thi Hào đến phòng VIP thì mấy người Ngụy Nguyệt Đình, Hứa Thực cũng đã đến.

Nhìn thấy Thi Hào đang đứng bên cạnh Lương Tây Kinh, Ngụy Nguyệt Đình sững sờ một lúc rồi mới lên tiếng chào hỏi hai người bọn họ: “Chào tổng giám đốc Lương.”

Cô ta dừng lại một chút rồi quay sang Thi Hào, nở một nụ cười lịch sự: “Chào thư ký Thi.”

Thi Hào khẽ gật đầu, cô chào hỏi hết tất cả mọi người một lượt rồi mới ngồi xuống.

Nhìn thấy sự xuất hiện của cô, không chỉ một mình Ngụy Nguyệt Đình mà những người khác cũng đều rất kinh ngạc.

Ai ai cũng biết rằng Lương Tây Kinh chỉ có một vị thư ký. Có người đã từng có cơ hội gặp mặt trực tiếp và đương nhiên cũng có

người chưa từng gặp gỡ cô.

Càng quan trọng hơn nữa là Lương Tây Kinh rất hiếm khi đưa vị thư ký này đi tham dự bữa tiệc xã giao nhưng hôm nay hai người họ lại đột nhiên đi cùng nhau, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi.

“Tổng giám đốc Lương, hôm nay trợ lý Dương có chuyện gì sao?” Một người quen biết sơ sơ với Lương Tây Kinh hỏi.

Lương Tây Kinh: “Hôm nay anh ấy bận công việc khác nên không đến được.”

Mọi người đều tỏ ra bất ngờ.

“Chào thư ký Thi.” Tổng giám đốc Lưu đã từng gặp Thi Hào, ông ta nhìn cô cười ha ha: “Đã lâu không gặp.”

Thi Hào khẽ nhún mày: “Tổng giám đốc Lưu dạo này vẫn khỏe chứ?”

Tổng giám đốc Lưu: “Tôi vẫn khá ổn.”

Ông ta nhìn Thi Hào với một ánh mắt chứa đựng sự đánh giá và soi mói.

Tổng giám đốc Lưu mơ hồ nhớ rằng khi gặp Thi Hào vào lần trước, cô cũng mặc trên người bộ âu phục công sở màu đen này. Đây là trang phục công sở của tập đoàn Lương Thị và được nhân viên mặc khi đi làm.

Có điều, bây giờ đã là thời gian tan làm để tham dự tiệc xã giao, vậy mà Thi Hào cũng không ăn diện thêm chút nào.

Vì cảm thấy bất mãn trong lòng, tổng giám đốc Lưu đã nhiều lần liếc mắt về phía cô.

Thi Hào đã nhận ra điều đó nhưng cũng không quan tâm.

Trái lại, Lương Tây Kinh lại âm thầm cau mày khi tổng giám đốc Lưu cứ hết lần này đến lần khác nhìn về phía Thi Hảo.

Biểu cảm của anh vừa hay bị Thi Hảo nhìn thấy, cô lên đụng vào đầu gối của anh ở dưới bàn.

Lương Tây Kinh hơi khựng lại sau đó mời rượu tổng giám đốc Lưu với vẻ mặt bình tĩnh như thường.

-

Chủ đề nói chuyện của bữa tiệc xã giao tối hôm nay là Khoa học và kỹ thuật y tế.

Hiểu biết của Thi Hảo về chủ đề này không nhiều lắm nên về cơ bản là cô không chen vào được câu nào. Cô yên lặng lắng nghe và ghi chép lại những gì mà cô cảm thấy bản thân nên ghi nhớ.

Khi đồ ăn trên bàn đã vơi được khá khá, Ngụy Nguyệt Đình nhìn Thi Hảo và hỏi: “Thư ký Thi, cô đi vào nhà vệ sinh với tôi được không?”

Thi Hảo hơi ngơ ngác, vội vàng đứng dậy: “Được chứ.”

Hai người bọn họ đứng dậy và rời đi, bữa tiệc vẫn đang tiếp tục.

Sau khi đi ra khỏi phòng VIP, Ngụy Nguyệt Đình quay đầu lại nhìn Thi Hảo, giọng điệu tự nhiên, hỏi cô: “Cô có thấy chán không?”

Thi Hảo khẽ mỉm cười: “Cũng bình thường.”

Ngụy Nguyệt Đình gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Tôi không ngờ rằng tối nay tổng giám đốc Lương sẽ đưa cô đến đây.”

Thi Hảo hơi ngập ngừng, lơ mơ cảm thấy trong câu nói này của cô ta có hàm ý sâu xa.

Cô giả vờ như không hiểu: “Dù sao tôi cũng là thư ký của tổng giám đốc Lương mà.”

Ngụy Nguyệt Đình hiểu ý của Thi Hào nên nói rõ hàm ý: “Tôi nghe mấy người kia nói rằng tổng giám đốc Lương rất hiếm khi đưa cô đi tham dự tiệc xã giao, bình thường đều là trợ lý Dương đi cùng.”

“Ừm.” Thi Hào thản nhiên nói: “Tư lượng của tôi không được tốt lắm.”

Ngụy Nguyệt Đình hiểu ra vấn đề: “Tổng giám đốc Lương thật là con người chu đáo.”

Thi Hào gật đầu.

Hai người bọn họ lần lượt đi vào nhà vệ sinh.

Khi chuẩn bị quay về phòng, Ngụy Nguyệt Đình muốn dặm lại lớp trang điểm nên Thi Hào đã đứng ở bên cạnh chờ cô ta.

Ngụy Nguyệt Đình vừa dặm lại lớp trang điểm vừa trò chuyện với Thi Hào: “Thư ký Thi, cô có muốn dặm lại một chút không?”

Thi Hào nhìn bản thân mình ở trong gương, lớp trang điểm của cô đơn giản đến mức nhạt nhẽo. Lớp son nhạt màu mà cô dùng khi đến đây đã bị trôi đi không ít khi dùng bữa.

Có điều lúc này Thi Hào đã để túi xách của mình ở trong xe của Lương Tây Kinh, hiện tại trên người không có đồ gì để dặm lại lớp trang điểm.

“Không cần đâu.” Thi Hào nhẹ nhàng nói.

Ngụy Nguyệt Đình đáp lại bằng một tiếng ừ và cũng không gượng ép Thi Hào.

Sau khi sửa sang lại lớp trang điểm xong, hai người họ quay trở lại phòng VIP. Lúc cả hai đi đến gần cửa phòng VIP, Ngụy Nguyệt

Đình bỗng nhiên gọi Thi Hảo lại: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo nghiêng đầu: “Tổng giám đốc Ngụ có chuyện gì muốn nói với tôi à?”

Trước đó cô đã nhận ra điều này, chẳng qua là Ngụ Nguyệt Đình không thẳng thắn biểu lộ ra nên cô đành giả vờ như không biết.

Ngụ Nguyệt Đình mím môi, cảm thấy khó mà mở lời.

Cô ta im lặng vài giây rồi mới hỏi: “Thư ký Thi, cô có biết bạn gái của tổng giám đốc Lương là ai không?”

“...”

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Ngụ Nguyệt Đình một cách rõ ràng, Thi Hảo hơi ngập ngừng.

Cô và Ngụ Nguyệt Đình nhìn nhau một lúc sau đó Thi Hảo làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Xin lỗi tổng giám đốc Ngụ. Đây là chuyện riêng tư của tổng giám đốc Lương.”

Trước khi hỏi, thực ra Ngụ Nguyệt Đình cũng đã đoán được rằng cô ta sẽ không thể hỏi được những thông tin mà bản thân mình muốn từ Thi Hảo.

Nhưng khi nhận được câu trả lời của Thi Hảo, cô ta vẫn cảm thấy hơi thất vọng.

“Không sao đâu.” Ngụ Nguyệt Đình nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Thi Hảo thì nói: “Là do tôi sơ ý.”

Thi Hảo không nói gì mà chỉ mỉm cười.

Sau khi trở lại phòng VIP và ngồi vào bàn, Thi Hảo chú ý đến việc trên bàn đã nhiều thêm vài chai rượu rỗng.

Cô chớp mắt, lén lén lút lút nhìn về phía Lương Tây Kinh.

Vẻ mặt Lương Tây Kinh vẫn vậy, mặt cũng không hề đỏ. Nhất thời, Thi Hảo không thể xác định được có phải anh đã uống nhiều rượu hay không.

Cảm nhận được ánh mắt của Thi Hảo, Lương Tây Kinh quay đầu về phía cô, hỏi nhỏ: “Có chuyện gì à?”

Thi Hảo nghĩ ngợi một hồi sau đó cụp mắt xuống viết mấy chữ vào mu bàn tay hiện đang đặt trên đùi của anh: Mấy ly.

Cô hỏi anh đã uống bao nhiêu ly rượu.

Cảm nhận được đầu ngón tay của Thi Hảo chạm vào da thịt mình, Lương Tây Kinh khẽ nuốt nước bọt.

Trong phòng VIP là một chiếc bàn tròn lớn. Thi Hảo ngồi bên cạnh Lương Tây Kinh và chỗ ngồi của hai người họ được sắp xếp ngay sát những người khác. Nhưng bởi vì người ngồi ở một bên khác của Thi Hảo là Hứa Thực nên cô mới dám hành động lộ liễu như vậy.

Sau khi nhận được câu hỏi của cô, vào đúng lúc Lương Tây Kinh đang đưa tay ra, chuẩn bị viết câu trả lời lên tay của cô thì tổng giám đốc Lưu - người vừa bị anh chúc vài ly rượu đột nhiên lên tiếng: “Tây Kinh à, tôi có một vấn đề rất muốn hỏi cậu.”

Tay của Lương Tây Kinh ngừng lại: “Ông muốn hỏi tôi điều gì?”

Tổng giám đốc Lưu liếc nhìn Thi Hảo đang ở bên cạnh anh. Ông ta đã nhìn suốt từ đầu bữa tiệc đến giờ nhưng cuối cùng vẫn không thể nhìn được nữa và hỏi: “Năm nay cậu có thể đổi thư ký đúng không? Tại sao cậu lại không đổi?”

Qua hai lần tiếp xúc với cô, tổng giám đốc Lưu cảm thấy Thi Hảo thực sự quá nhàm chán và vô vị. Ông ta không tài nào hiểu nổi lý do tại sao Lương Tây Kinh lại phá lệ để cô làm thư ký riêng.

“ ... ”

Sau khi nghe ông ta hỏi, Lương Tây Kinh nở nụ cười nhẹ nhàng: “Trong công việc, thư ký Thi không phạm phải bất cứ lỗi lầm nào cả. Tôi không có lý do gì để thay cô ấy bằng người khác.”

Mặc dù tổng giám đốc Lưu đã ngà ngà say nhưng ông ta vẫn còn có ấn tượng rất rõ về một số chuyện.

Ông ta khẽ chép miệng một cái, giơ tay lên nói: “Không phải công ty của cậu cứ hai năm sẽ thay đổi thư ký một lần sao?”

Hàm ý trong câu nói đó chính là vị thư ký trước đây cũng đâu có phạm lỗi gì nhưng vẫn bị thay đổi đó thôi.

Lương Tây Kinh không còn gì để nói, anh không ngờ rằng ông ta đã say như vậy rồi mà vẫn còn nhớ rõ những chuyện nhỏ nhặt như thế.

Đối mặt với ánh mắt dò xét của mọi người, Lương Tây Kinh vẫn tươi cười: “Tôi thấy thư ký Thi rất tốt.”

Tổng giám đốc Lưu rất khó hiểu hỏi: “Tốt chỗ nào?”

Tại sao ông ta không nhìn ra một điểm tốt nào vậy?

Lương Tây Kinh nhìn về phía Thi Hảo.

Vừa hay lúc này Thi Hảo cũng đang nhìn anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau dưới vô số con mắt đang dõi theo của tất cả mọi người.

Vốn dĩ Hứa Thực muốn gọi người đưa tổng giám đốc Lưu ra ngoài nhưng còn chưa kịp lên tiếp thì anh ấy đã thấy Thi Hảo đang đá vào chân của Lương Tây Kinh dưới gầm bàn.

Hứa Thực chờ người, bỗng nhiên quên mất bản thân đang định nói gì.

Bị đá vào chân nhưng Lương Tây Kinh không hề tức giận.

Anh giữ lấy cái chân đang gây chuyện của người bên cạnh rồi nhìn vào đám người say rượu nói nhăng nói cuội, ngẩng cao đầu bên vức người của mình: “Đương nhiên là thư ký của tôi làm tốt ở mọi phương diện.”

Chương 37: Giấu đầu hở đuôi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tất cả mọi người đều biết rằng Lương Tây Kinh là một người rất biết cách bao che khuyết điểm.

Chẳng qua là vô số người mới chỉ nghe nói chứ chưa hề tận mắt nhìn thấy, càng chưa đích thân thực sự trải qua.

Vậy nên khi Lương Tây Kinh nói ra những điều này, mọi người trong phòng VIP đều sửng sò trong vài giây.

Một lúc sau mới có người lấy lại tinh thần, nhìn về mặt tức giận đến mức tái đi của Lương Tây Kinh, vừa cười ha ha vừa hòa giải: “Tổng giám đốc Lương nói đúng lắm. Tôi thấy thư ký Thi cũng rất tốt mà.”

Ngay sau đó, một vị tổng giám đốc khác có quan hệ tốt với tổng giám đốc Lưu cũng lên tiếng: “Vì ông Lưu uống quá nhiều nên mới nói năng lung tung thế thôi. Thư ký Thi đừng để trong lòng nhé.”

“...”

Thi Hào im lặng một thoáng, sau khi nghe bọn họ cứ lời qua tiếng lại thì khẽ mỉm cười: “Không sao đâu.”

Để tránh trường hợp Lương Tây Kinh nói ra điều gì đó làm phật lòng người khác, Hứa Thực cũng mở lời: “Tổng giám đốc Lưu đã uống quá chén rồi, nên đến khu vực nghỉ ngơi để dưỡng sức một lát đi.”

Chẳng mấy chốc, tổng giám đốc Lưu đã được các trợ lý và nhân viên phục vụ dìu đi, bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra.

Những người ở đây đều là cáo già xảo quyệt, bất cứ loại tình huống nào cũng đã từng chứng kiến cả rồi, vì vậy bọn họ hoàn toàn không để tâm đến loại chuyện này.

Suốt nửa sau của bữa tiệc, mặc dù Lương Tây Kinh không nói nhiều nhưng cũng chẳng khiến mọi người mất hết thể diện. Anh vẫn đợi đến lúc kết thúc mới đưa Thi Hảo và Hứa Thực cùng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của mấy người đang rời khỏi, Ngụy Nguyệt Đình – một người đã không hề lên tiếng kể từ khi Lương Tây Kinh bảo vệ Thi Hảo – bèn khẽ cau mày.

Ánh mắt của Ngụy Nguyệt Đình dừng lại ở hai người kia – một cao một thấp – để rồi mơ hồ cảm thấy bầu không khí khi họ đứng sánh vai chung một chỗ và cùng nhau trò chuyện khác hẳn với mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới bình thường.

Nhưng cụ thể là khác biệt chỗ nào thì Ngụy Nguyệt Đình nhất thời không thể tìm ra đáp án chính xác.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh không hề chú ý đến phía sau lưng mình.

Lúc bọn họ đi tới bên cạnh chiếc xe, mắt nhìn của Hứa Thực rất tinh tường nên đã mở cánh cửa ở phía chiếc ghế bên cạnh ghế lái: “Hai người ngồi ở hàng ghế phía sau đi.”

Thi Hảo: “...”

Lương Tây Kinh: “...”

Hai người nhìn nhau rồi lần lượt lên xe.

Đợi hai người họ ngồi xuống xong xuôi, Hứa Thực không nhin được nên mới hỏi: “Vừa rồi cậu bật lại tổng giám đốc Lưu làm gì? Cũng đâu phải là từ trước đến nay, cậu không biết ông ta vốn là người nói năng không biết giữ mồm giữ miệng đâu chứ.”

Lương Tây Kinh ngược mắt lên rồi đáp lại một cách thờ ơ: “Ông ta nên biết điều hơn một chút.”

“...” Hứa Thực không nói nên lời. Mặc dù anh ấy cảm thấy Lương Tây Kinh nói rất hợp lý nhưng trong hạng mục tiếp theo vẫn có phần cần ông Lưu hỗ trợ, tốt hơn hết là họ đừng làm mất lòng người ta.

Nhưng sau khi thay đổi vị trí để suy ngẫm lại thì Hứa Thực cũng có thể hiểu được hành động của Lương Tây Kinh.

Vừa nghĩ đến đây thì Hứa Thực đã nhìn về phía Thi Hảo: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo: “Sếp Tiểu Hứa.”

Hứa Thực ‘xùy’ một tiếng rồi khoát tay với Thi Hảo: “Cô chỉ cần trực tiếp gọi tên của tôi là được rồi.”

Anh ấy không hề ra vẻ ta đây mà chỉ khẽ nói: “Tôi xin lỗi cô nhé. Ông Lưu cũng không có dụng ý xấu với cô đâu.”

Hứa Thực hiểu ông Lưu nhiều hơn Lương Tây Kinh, hai gia đình cũng qua lại nhiều hơn.

Ông ta không phải là người xấu, chỉ có điều thường tỏ thái độ thượng đẳng quá mức rõ ràng, đây cũng là tật xấu tệ hại của những kẻ lắm tiền nhiều của.

Thi Hảo mỉm cười: “Tôi biết mà.”

Cô cũng chẳng bao giờ lưu tâm tới lời nói của những người không quan trọng.

Có thể cô từng như thế khi mới bắt đầu đi làm. Nhưng mà dần dà, Thi Hảo cũng có khả năng tự bảo vệ chính mình. Cô nhớ kỹ những câu khen ngợi bản thân, còn những lời lẽ trách móc mình thì cô chẳng buồn lắng nghe.

Hơn nữa, vì đã làm thư ký của Lương Tây Kinh được một quãng thời gian dài nên Thi Hảo còn từng nghe thấy những điều còn tồi tệ hơn những gì mà tổng giám đốc Lưu đã nói.

Không phải cô đang thao túng chính mình mà chỉ không muốn so đo mọi chuyện mà thôi.

Hứa Thực hắng giọng rồi liếc nhìn cô một cái.

Thi Hảo bật cười, sau đó quay đầu nhìn người bên cạnh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh cau mày.

Thi Hảo giơ tay chọc vào cánh tay của anh, dịu dàng lên tiếng: “Anh hết giận chưa?”

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô: “Em thực sự không để ý à?”

“Ừm.” Thi Hảo dừng lại một thoáng và di chuyển về phía Lương Tây Kinh, phần nửa trên của cơ thể dựa sát vào người anh rồi khẽ hỏi: “Anh đã bảo vệ em đến vậy mà, em còn có thể tức giận sao?”

Niềm vui của Thi Hảo còn nhiều hơn sự tức giận nữa.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh bèn rũ mắt xuống: “Những gì anh nói là sự thật đấy.”

Đối với anh, đương nhiên là Thi Hảo thực sự làm tốt ở mọi phương diện.

Nghe thế, cô không nhịn được nên đã bật cười.

Thi Hảo nhìn Hứa Thực đang ngồi trước mặt mình rồi khẽ nói: “Sếp Tiểu Hứa còn đang ở đây đấy, anh nói chuyện tiết chế một chút đi.”

“...”

Lương Tây Kinh nhướn mi mắt, giọng nói hơi trầm xuống: “Bây giờ cậu ấy có thể đi xuống xe mà.”

Hứa Thực nghe xong cuộc nói chuyện của hai người họ thì trợn mắt khinh bỉ: “Tôi đã bị lỗi tai lại rồi, được chưa nào!”

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Hứa Thực, người tài xế vốn luôn ăn nói thận trọng cũng phải phì cười vì không kiềm chế được.

Anh ta là tài xế riêng của Lương Tây Kinh và cũng là một trong số rất ít người biết về mối quan hệ giữa Thi Hào và Lương Tây Kinh. Chỉ có điều, hầu hết thời gian Lương Tây Kinh và cô ở bên cạnh nhau thì anh đều sẽ tự mình lái xe.

Tài xế biết là một chuyện. Nhưng trong xe có thêm một người biết chuyện và Thi Hào có cảm thấy khó chịu hay không lại là chuyện khác.

Bầu không khí trong xe đang vô cùng vi diệu.

Mới đi được nửa đường thì đã đến nhà của Hứa Thực.

Sau khi anh ấy xuống xe, Lương Tây Kinh bèn nhìn về phía Thi Hào: “Chúng ta về đâu đây?”

Thi Hào hiểu rõ ý của Lương Tây Kinh. Cô ngược mắt nhìn anh suốt một lúc thật lâu vì cảm thấy hơi phân vân.

Lý trí nói với Thi Hào rằng tối nay cô nên trở về khu dân cư nơi mình sinh sống chứ không phải đến biệt thự cùng với Lương Tây Kinh. Nhưng lời nói vừa đến bên môi thì cô lại không đành lòng: “Anh muốn em về đâu thì em sẽ về đó.”

Lương Tây Kinh nhướn mày rồi nhìn về phía tài xế: “Trở về biệt thự đi.”

Người tài xế vừa cười ha ha vừa đáp lại.

Khuôn mặt của Thi Hào hơi nóng lên. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bằng một cách cực kỳ tình cờ và bất ngờ, Thi Hào nhìn thấy đôi môi đang cong lên của Lương Tây Kinh bên trên cửa kính xe. Vào một khoảnh khắc nào đó, Thi Hào chợt cảm thấy rằng: Thịnh thoảng phóng túng và buông thả một chút cũng vô cùng tuyệt vời.

-

Hậu quả của một đêm buông thả chính là: Không thể chuyên tâm hay tập trung làm việc vào ngày hôm sau.

Sau khi Lý Thiến Vi gọi Thi Hào đến lần thứ ba thì cô mới nghe thấy: “Sao vậy?”

Lý Thiến Vi quan sát Thi Hào để đánh giá từ trên xuống dưới: “Cô đang suy nghĩ cái gì thế?”

“Tôi có nghĩ gì đâu.” Thi Hào sờ khuôn mặt nóng bừng như phát sốt của chính bản thân mình theo bản năng: “Cô muốn đưa tài liệu cho tôi à?”

Lý Thiến Vi: “Không phải.”

Thi Hào: “Hả?”

Lý Thiến Vi kéo ghế, cầm điện thoại di động đến bên cạnh vị trí làm việc của cô rồi hỏi với vẻ thần bí: “Chẳng phải cô đã đi dự tiệc cùng với tổng giám đốc Lương vào buổi tối ngày hôm qua à?”

Thi Hào cúi đầu: “Đúng vậy, rồi sao?”

Lý Thiến Vi: “Có người đã chụp ảnh của tổng giám đốc Lương và tổng giám đốc Ngụy đấy, nó đang được lan truyền trong nhóm kia kìa.” Cô ấy nhìn về phía Thi Hào: “Tất cả mọi người đều nói rằng khi đứng bên cạnh nhau, trông tổng giám đốc Lương và tổng giám đốc

Ngụy xứng đôi vừa lứa hơn khi tổng giám đốc Lương đứng cùng với cô Tiền đấy.”

“ ... ”

Thi Hào khẽ giật mình, sau đó vô thức nhìn vào bức ảnh trong điện thoại di động của Lý Thiến Vi.

Không thể phủ nhận một điều rằng: Khi Lương Tây Kinh và Ngụy Nguyệt Đình đứng cạnh nhau, khí chất của họ thực sự rất tương thích. Ngày hôm qua, hai người họ đã mặc âu phục - một đen một trắng - nhìn từ xa cũng cực kỳ giống trang phục dành cho các cặp tình nhân.

Thi Hào trở nên thất thần vì nghĩ ngợi. Lý Thiến Vi thì hóng hớt buôn chuyện bên cạnh cô: “Cô nói thử xem, bọn họ có thể phát triển xa hơn không nhỉ?”

Tiền Tĩnh Hà đã không đến công ty suốt một khoảng thời gian, vì vậy tất cả mọi người đều đang đồn thổi rằng chuyện kết hôn giữa cô ta và Lương Tây Kinh đã đi tong rồi. Và một cách tự nhiên, các đồng nghiệp lại bắt đầu bàn tán về những người khác – đối tượng sẽ môn đăng hộ đối với Lương Tây Kinh.

Thi Hào che giấu cảm xúc trong ánh mắt của mình, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh kia suốt một lúc thật lâu rồi khẽ đáp: “Tôi không biết.”

Lý Thiến Vi gật đầu và còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng Lương Tây Kinh đã bước ra khỏi văn phòng làm việc. Tinh thần của cô ấy trở nên căng thẳng nên vội vã quay trở lại vị trí làm việc của mình.

Thi Hào dờ khóc dờ cười.

Thấy Lương Tây Kinh rời đi, Thi Hào bèn lấy điện thoại di động của mình ra rồi nhấn mở ứng dụng WeChat.

Thực ra Thi Hào cũng có mặt trong nhóm buôn chuyện mà Lý Thiến Vi tham gia. Chỉ có điều, nhiều người trong công ty không biết tài khoản WeChat của Thi Hào, mà khi Lý Thiến Vi thêm cô vào nhóm cũng chưa giới thiệu với mọi người cô là ai cả.

Cũng chính vì lý do này nên các đồng nghiệp mới tán dóc khá tùy tiện và suồng sã trong nhóm.

Trong nhóm có rất nhiều nội dung tán gẫu và đối thoại qua lại, trong những tình huống bình thường thì Thi Hào sẽ không nhấp vào để mở ra. Nhưng lần này, cô có phần không tự chủ được nên đã ấn vào nhóm chat, mở nó ra.

Sau khi lướt ngược lên trên, Thi Hào phát hiện ngoại trừ bức ảnh Lý Thiến Vi đã cho mình xem thì trong nhóm còn có một vài bức ảnh chụp lén khác.

Trước khi rời đi vào tối hôm qua, Ngụy Nguyệt Đình đã trò chuyện riêng với Lương Tây Kinh về công việc kinh doanh. Lúc đó, Thi Hào và Hứa Thực đang đợi ở một chỗ cách đó không xa, song lại không hề chú ý tới việc: Hai người kia đứng cạnh nhau lại đẹp mắt đến vậy.

Sau khi xem được một lúc, điện thoại nội bộ chợt vang lên và cắt ngang mạch suy tư miên man của Thi Hào.

Cô kéo sự chú ý của mình quay về, đồng thời cố gắng hết sức để chính mình không bị ảnh hưởng bởi những yếu tố bên ngoài.

Sau một lúc bận rộn, Thi Hào đang định đi vệ sinh thì Ôn Ý gửi cho cô một tin nhắn.

Ôn Ý: [Tối nay tớ có thể ngủ ở chỗ cậu không?]

Thi Hào: [?]

Thi Hào: [Đương nhiên là có thể rồi.]

On Ý: [Vây thì bọn mình gặp nhau sau khi tan sở nhé!]

Thi Hảo nhướng mày: [Tại sao cậu lại muốn sang chỗ tớ để ngủ thế?]

Nơi cô sống cách địa điểm làm việc của Ôn Ý hơi xa một chút.

Ôn Ý: [Tối nay tớ sẽ nói cho cậu biết, bây giờ tớ đang khá bận.]

Thi Hảo: [Được thôi.]

Sáu giờ chiều, Thi Hảo tan ca đúng giờ.

Khi Lương Tây Kinh gửi tin nhắn cho cô, Thi Hảo đã bị dòng người chen chúc đến nỗi bị ép thành chiếc bánh nhân thịt trong tàu điện ngầm rồi.

Sau khi đi qua vài trạm dừng, Thi Hảo đã có được không gian rộng rãi hơn một chút nên cô mới lấy điện thoại di động ra để hồi âm cho Lương Tây Kinh, nói với anh rằng cô còn đi qua vài trạm tàu nữa mới về tới nhà.

Lương Tây Kinh nhướng mày: [Tại sao hôm nay em lại đi nhanh như vậy?]

Thi Hảo: [Ôn Ý nói rằng đêm nay cậu ấy muốn ngủ chung với em nên em về nhà sớm một chút để nấu cơm ấy mà.]

Lương Tây Kinh: [Tại sao cô ấy lại đột nhiên muốn đến chỗ em thế?]

Mặc dù cách một cái màn hình nhưng Thi Hảo vẫn có thể cảm nhận được nỗi hờn giận của Lương Tây Kinh.

Cô không nhịn được nên đã bật cười rồi trêu chọc anh: [Tổng giám đốc Lương à, đừng nói là ngay cả Ôn Ý mà anh cũng cảm thấy ghen tuông đấy nhé?]

Lương Tây Kinh phủ nhận một cách dứt khoát, quyết liệt: [Anh không ghen.]

Thi Hào: [Thật chứ?]

Lương Tây Kinh đang định trả lời cô thì Tần Lâm bỗng gọi điện thoại cho anh.

“Có chuyện gì vậy?” Lương Tây Kinh bắt máy.

Tần Lâm liếc nhìn dấu chân còn in trên ống quần, hỏi anh bằng giọng điệu trầm thấp: “Buổi tối đi uống rượu với tôi không?”

Lương Tây Kinh khẽ nhướn mày: “Anh đến thành phố Giang rồi à?”

Tần Lâm ậm ừ: “Cậu có muốn uống hay không?”

Chỉ trong nháy mắt, Lương Tây Kinh đã đoán ra lý do Ôn Ý muốn tới ở chung với Thi Hào: “Ở đâu?”

Tần Lâm nói tên một địa chỉ cho Lương Tây Kinh, chính là quán bar mà Thi Hào và Ôn Ý đã tới vào mấy ngày trước.

Khóe môi Lương Tây Kinh khẽ cong lên: “Lát nữa tôi sẽ đến đó.”

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh bèn nói chuyện này với Thi Hào: [Tần Lâm đã đến thành phố Giang rồi.]

Thi Hào: [Hả?]

Lương Tây Kinh: “Lát nữa bọn anh sẽ tới quán bar.”

Thi Hào hiểu ra: Lương Tây Kinh đang báo cáo hành trình của mình với cô.

Sau khi phản ứng lại, khuôn mày và đôi mắt của Thi Hào cong cong như vầng trăng lưỡi liềm: [Em biết rồi. Anh cố gắng uống ít một]

chút nhé.]

Lương Tây Kinh: [Khi nào em về tới nhà thì hãy nói cho anh biết đấy.]

Thi Hảo trả lời anh bằng một biểu tượng cảm xúc có hình dáng của một cô bé đáng yêu.

-

Về đến nhà mình, Thi Hảo bèn thay sang một bộ quần áo ở nhà rồi mới bước vào phòng bếp.

Ôn Ý vừa tiến vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn ngay lập tức. Ngay sau đó, bụng cô ấy bắt đầu sôi òng ọc cả lên.

“Âu mai gót.” Ôn Ý đứng ở cửa phòng bếp rồi lên tiếng với vẻ hơi khoa trương: “Hào Hào à, với kỹ năng nấu nướng siêu đẳng của bản thân cậu thì có phải cậu nên cân nhắc đến việc mở nhà hàng không nhỉ?”

Thi Hảo nghiêng người để liếc nhìn cô ấy: “Hay là cậu cứ nói rằng mình nên làm đầu bếp tại nhà hàng sở hữu sao Michelin* luôn đi.”

*Sao Michelin là một giải thưởng danh giá trong làng ẩm thực trên thế giới. Sao Michelin bắt đầu được trao trên tạp chí ẩm thực nổi tiếng The Michelin Guide vào những năm 1900. Giải thưởng Michelin được đánh giá theo 3 cấp bậc từ 1 sao - 2 sao - 3 sao. Có 5 tiêu chí để đánh giá nhà hàng theo tiêu chuẩn sao Michelin gồm: Chất lượng nguyên vật liệu; Kỹ thuật nấu nướng của đầu bếp; Chất lượng món ăn; Phong cách nhà hàng, thái độ của nhân viên; Giá trị của món ăn.

Ôn Ý chớp mắt: “Cái đó cần có chứng chỉ đầu bếp mà.”

“ ... ”

Sau vài giây im lặng vì bị lời nói của cô ấy chặn họng, Thi Hào bèn nheo mắt nhìn cô ấy: “Đúng lúc lắm, cậu hãy rửa tay rồi cắt trái cây đi.”

Ôn Ý lên tiếng đáp lại, trước tiên cắn một quả nho mà mình đã rửa sạch rồi mới đi lấy những loại trái cây cần cắt nhỏ thành miếng khác.

Kỹ năng nấu ăn của Thi Hào thực sự cực kỳ xuất sắc.

Cô đã bắt đầu học nấu ăn từ khi còn rất nhỏ, tất nhiên kinh nghiệm nấu nướng càng lâu năm thì hương vị của món ăn sẽ càng ngon hơn.

Ôn Ý thích ăn món thịt kho tàu. Lần trước, Thi Hào và Lương Tây Kinh đã đi siêu thị mua thịt và còn dư rất nhiều nên chúng vừa đủ cho hai người các cô.

Ngoài món thịt kho tàu, Thi Hào còn làm thêm món khoai tây nghiền và thịt đùi gà mà Ôn Ý thích ăn.

Ba món ăn cùng với một món canh đã đủ khẩu phần cho hai người rồi.

Lúc đồ ăn được bưng lên bàn, Ôn Ý lên tiếng đầy hưng phấn lẫn thích thú: “Tớ phải chụp một tấm hình đã. Tớ không được ăn ngon như thế này suốt một thời gian dài rồi đấy.”

Thi Hào trêu chọc: “Bữa ăn liên hoan lần trước cậu ăn không ngon à?”

Vài ngày trước, Ôn Ý và người trong bộ phận của cô ấy vừa mới tụ tập ăn cơm.

Ôn Ý nhàn nhạt liếc nhìn Thi Hào: “Cái đó đâu có giống cái này đâu.”

Những món do các đầu bếp nhà hàng làm ra không thể nào sánh được với những món do Thi Hào tự tay nấu nướng.

Lời này khiến Thi Hào cảm thấy cực kỳ dễ chịu và hưởng thụ. Đợi Ôn Ý chụp ảnh xong, cô bèn thúc giục: “Ăn được chưa nào?”

Ôn Ý: “Cậu cứ ăn trước đi. Tớ đang trạng thái trong vòng kết nối bạn bè để làm kỷ niệm đấy.”

Thi Hào bật cười, nhin không được bèn hỏi: “Vậy có phải cậu nên chụp thêm một bức ảnh chung của hai chúng ta nữa không?”

“...”

Ban đầu, Thi Hào vốn dĩ chỉ thuận miệng đề cập một cách tùy tiện mà thôi. Không ngờ hai mắt của Ôn Ý lại lập tức sáng lên, cô ấy giờ điện thoại di động tới trước mặt cô: “Cậu cười trước camera một lát nào.”

Thi Hào không còn cách nào khác, chỉ có thể khẽ cong môi với điện thoại di động ở trước mặt mình.

Sau khi chụp ảnh xong xuôi, cuối cùng cô cũng có thể ăn cơm.

Đến lúc cái bụng đã được lấp đầy kha khá, Thi Hào mới hỏi: “Tại sao hôm nay cậu lại muốn tới chỗ tớ vậy?”

Hai người thỉnh thoảng vẫn tụ tập với nhau. Nhưng hôm nay Ôn Ý lại đưa ra đề nghị quá đột ngột nên Thi Hào cảm thấy cô ấy đã xảy ra chuyện gì đó.

Ôn Ý chẳng có ý định giữ bất cứ bí mật nào với Thi Hào cả, thản nhiên trả lời: “Có người làm phiền tớ.”

Thi Hào nhìn về phía cô ấy theo bản năng rồi nói ra suy đoán của mình: “Tổng giám đốc Tần hả?”

Ôn Ý: “Ừm.”

Cô ấy không biết tại sao Tần Lâm lại điên khùng đến mức đi từ Bắc Kinh đến thành phố Giang, còn nói là muốn tính sổ với Ôn Ý.

Gần đây, những chuyện khiến Ôn Ý lo lắng và bận tâm đã chất chồng thành đống nên đâu thể quan tâm đến việc thanh toán nợ tình cảm với Tần Lâm.

Để ngăn ngừa trường hợp bản thân nói ra những lời lẽ mất kiểm soát, Ôn Ý bèn dứt khoát tránh mặt anh ấy vài ngày trước đã.

Nghe Ôn Ý nói xong, Thi Hảo trầm ngâm vài giây rồi hỏi: “Anh ấy đến đây trong bao lâu thế?”

Ôn Ý lắc đầu với vẻ oán hận: “Tớ không biết nữa.”

Thi Hảo im lặng vì không nói nên lời, sau đó thở dài: “Được rồi. Dù sao đi nữa, cậu muốn ở chỗ này của tớ bao lâu cũng được.”

Ôn Ý chớp mắt: “Lương Tây Kinh sẽ không để bụng chứ?”

“Kể cả anh ấy có để bụng thì cứ mặc kệ anh ấy đi.” Thi Hảo vẫn luôn coi trọng bạn bè hơn đàn ông: “Tối thứ bảy này anh ấy sẽ phải bay sang nước Đức rồi.”

Ôn Ý: “Thì ra là thế.”

Vừa dứt lời, cô ấy lại không kiềm chế được nên đã cất tiếng hỏi: “Lương Tây Kinh sắp phải đi công tác rồi, không phải các cậu nên ở cạnh nhau rồi làm một vài chuyện thân mật hả?”

Thi Hảo: “Hôm nay tớ lo cho cậu trước đã.”

Ôn Ý: “... Ồ.”

Câu này có nghĩa là ngày mai sẽ không có cơm ăn - cô ấy đã hiểu rồi.

Ơ bên kia, Lương Tây Kinh vừa mới tới phòng VIP thì đã trông thấy vài cái chai rỗng được đặt trên bàn.

Anh khế nhướng mày rồi hỏi Hứa Thực: “Anh ấy đã uống chúng à?”

Hứa Thực: “Không phải.”

Lương Tây Kinh mới cảm thấy yên tâm.

Sau khi ngồi xuống, Lương Tây Kinh cũng chẳng buồn hỏi han Tần Lâm đến thành phố Giang để làm gì mà chỉ yêu cầu nhân viên phục vụ rượu đưa một ly rượu có độ cồn thấp cho mình. Anh nhấp hai ngụm, lúc này mới nhìn sang bên cạnh: “Anh đến thành phố Giang để uống rượu sao?”

Tần Lâm liếc nhìn Lương Tây Kinh nhưng không hề trả lời.

Hứa Thực ở bên cạnh bèn tiện thể đáp lời: “Tôi nghĩ anh ấy tới thành phố Giang là để theo đuổi tình yêu đấy.”

Tần Lâm: “...”

Lương Tây Kinh bày tỏ sự tán thành sâu sắc: “Tôi đồng ý với cách nói của cậu.”

Nghe thấy những lời châm chọc của hai người, Tần Lâm thờ ơ và chẳng màng phản ứng với họ.

Sau khi trêu chọc Tần Lâm một lúc, Lương Tây Kinh mới nghiêm túc nói: “Cô ấy đang ở chỗ bạn gái của tôi.”

Ánh mắt của Tần Lâm khế thay đổi, bỗng dưng sực nhớ ra một chuyện nên cất tiếng hỏi: “Ông cụ đồng ý rồi à?”

Lương Tây Kinh nhấp một ngụm rượu rồi trả lời với giọng điệu chắc chắn: “Ông ấy sẽ đồng ý thôi.”

Tần Lâm cụng ly với anh: “Chúc cậu may mắn.”

Lương Tây Kinh: “Cám ơn.”

Hứa Thực lắng nghe đoạn đối thoại giữa hai người họ thì cảm thấy tò mò, hỏi rằng: “Cậu định khi nào sẽ nói chuyện này với ông cụ thế?”

Lương Tây Kinh: “Tôi vẫn đang cân nhắc.”

Thực ra điều mà Lương Tây Kinh đang suy nghĩ nhiều hơn chẳng phải là không biết nên nói chuyện thế nào với Lương Hanh mà là quan điểm của Thi Hào.

Anh cảm thấy Thi Hào không muốn công khai mối quan hệ của hai người họ.

Khi hai người mới bắt đầu, vì cảm thấy không an toàn nên Thi Hào không muốn công khai chuyện này, Lương Tây Kinh có thể hiểu được. Nhưng mà bọn họ đã như vậy trong hơn một năm qua, Lương Tây Kinh cảm thấy bây giờ đã đến lúc nên thông báo với mọi người. Tuy nhiên, Thi Hào vẫn không hề nghĩ về vấn đề đó.

Tất nhiên Lương Tây Kinh cũng thấu hiểu ý nghĩ của Thi Hào. Cô là thư ký của anh, một khi mối quan hệ của hai người được tiết lộ thì chắc chắn cô sẽ đón nhận một vài cái nhìn khác thường.

Lương Tây Kinh tạm thời vẫn chưa nghĩ ra một biện pháp ổn thỏa nào để giải quyết vấn đề này.

Tuy nhiên, anh cảm thấy rằng bản thân nên tìm thời gian để bàn bạc với Thi Hào.

Bởi suy cho cùng, họ cũng không thể cứ tiếp tục thế này mãi được.

Vì phải đi làm vào ngày hôm sau nên Lương Tây Kinh không ở quán bar quá lâu. Anh nhanh chóng trở về biệt thự.

Thi Hào và Ôn Ý cũng chẳng khác nhau mấy. Sau khi ăn cơm xong, hai người họ ra ngoài đi dạo một vòng, đợi thức ăn tiêu hóa xong thì lập tức về nhà rồi mở một bộ phim.

Sau khi xem phim xong, hai người họ cũng đi ngủ sớm.

-

Thứ sáu là một ngày làm việc thư thái và thả lỏng nhất. Tất cả mọi người đều mong mỗi đến ngày nghỉ cuối tuần nên đã sớm hoàn thành công việc một cách nhanh chóng.

Đến năm giờ, Thi Hào đã không còn công việc gì cần phải xử lý nữa, thậm chí cũng chẳng có tài liệu nào cần mang đến văn phòng của Lương Tây Kinh để anh ký tên.

Cô đi vào nhà vệ sinh một chuyến.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Thi Hào tình cờ nghe thấy Lý Thiến Vi và một đồng nghiệp khác đang trò chuyện về ngày Quốc tế Thiếu nhi vào ngày mai, bọn họ hẹn nhau đi dã ngoại.

Trong thời gian gần đây, việc dã ngoại ở vùng ngoại ô vô cùng phổ biến và được nhiều người hưởng ứng nhiệt liệt, thời tiết dạo này cũng cực kỳ dễ chịu.

Vừa nhìn thấy Thi Hào, Lý Thiến Vi bèn hỏi: “Thư ký Thi à, cô có muốn đi cùng chúng tôi không?”

Thi Hào thỉnh thoảng vẫn tham gia các hoạt động do các đồng nghiệp tổ chức.

Cô nghĩ người trong một thoáng, cảm thấy hơi phân vân: “Ngày mai sẽ có nhiều người tham gia nhỉ?”

“Đi để cảm nhận một chút bầu không khí trong lành thôi mà.” Lý Thiến Vi trả lời: “Nhiều người thì cũng đâu có gì phải sợ.”

Thi Hào suy ngẫm một lát thì thấy: Cũng đúng nhỉ.

Chỉ có điều Ôn Ý vẫn còn ở chỗ cô, vì vậy Thi Hào không thể đi chơi riêng với bọn họ được.

Ngẫm nghĩ xong, Thi Hào bèn hỏi: “Tôi còn có một người bạn nữa. Để tôi hỏi cậu ấy trước xem thử cậu ấy có muốn đi cùng hay không nhé?”

Lý Thiến Vi đã từng gặp Ôn Ý rồi: “Là phóng viên Ôn đúng chứ?”

Thi Hào gật đầu.

“Được thôi.” Lý Thiến Vi trả lời một cách nhiệt tình: “Vậy cô mau hỏi thử đi. Chúng ta càng đi đông người thì sẽ càng náo nhiệt và vui vẻ hơn mà.”

Thi Hào mỉm cười: “Được.”

Mấy người bọn họ đang trò chuyện sôi nổi nên cũng không để ý Lương Tây Kinh đã ra khỏi văn phòng từ lúc nào, sau đó lại quay về.

Thi Hào cầm điện thoại di động lên, đang định gửi tin nhắn cho Ôn Ý thì tin nhắn của Lương Tây Kinh đã được gửi đến trước.

Lương Tây Kinh: [Em từ chối bọn họ đi.]

Thi Hào nhìn về phía cánh cửa văn phòng đang đóng chặt rồi trả lời anh bằng một dấu chấm hỏi.

Lương Tây Kinh: [Ngày mai anh sẽ đưa em đến một nơi.]

Thi Hào chớp mắt: [Vừa rồi anh đã ra khỏi phòng làm việc hả?]

Lương Tây Kinh: [Ừm.]

Thi Hảo hiểu ra nhưng lại cảm thấy khá tò mò: [Đi đâu vậy? Nơi đó có thú vị hơn việc đi dã ngoại ở vùng ngoại ô không?]

Lương Tây Kinh: [... Em không muốn đi hửm?]

Thi Hảo mỉm cười: [Em chỉ muốn biết chúng ta sẽ đi đâu thôi.]

Lương Tây Kinh: [Ngày mai anh sẽ nói với em.]

Thấy anh thật sự không muốn nói ra trong ngày hôm nay, Thi Hảo đành bỏ qua cho anh một cách miễn cưỡng: [Được thôi. Nhưng nếu ngày mai chúng ta đi đến một nơi không thú vị bằng việc dã ngoại thì lần sau em sẽ không đi ra ngoài cùng anh nữa đâu đấy.]

Lương Tây Kinh không nói nên lời: [Được.]

-

Vì suy xét đến việc sẽ ra ngoài vào ngày hôm sau, mà Lương Tây Kinh sẽ bay đến nước Đức vào buổi tối hôm đó, khi Lương Tây Kinh hỏi Thi Hảo rằng cô sẽ về đâu trong tối nay, Thi Hảo bèn quyết định sẽ coi trọng bạn trai hơn bạn bè một lần.

Chỉ có điều, hai người còn chưa kịp đến biệt thự thì Lương Tây Kinh đã nhận được một cuộc gọi của Lương Hanh. Ông hỏi Lương Tây Kinh rằng anh có muốn về nhà ăn cơm không.

Lương Tây Kinh đang định từ chối thì Thi Hảo lại lắc đầu với anh rồi dùng khẩu hình nói với anh: Anh hãy đồng ý với chủ tịch đi.

Lương Tây Kinh cau mày nhìn cô.

Thi Hảo lấy điện thoại di động ra rồi gõ chữ: [Ngày mai, ban ngày thì chúng ta sẽ đi ra ngoài chơi, đến buổi tối anh lại phải bay tới nước Đức, trước khi đi công tác thì anh nên đi thăm chủ tịch mà.]

Lương Tây Kinh nhú mày.

Anh đã hứa sẽ đi cùng cô rồi.

Thi Hào biết Lương Tây Kinh đang lo lắng chuyện gì nên lại tiếp tục gõ chữ: [Buổi tối có Ôn Ý ở cùng em.]

Lương Tây Kinh im lặng trong phút chốc, sau đó trả lời Lương Hanh: “Cháu còn một chút việc phải làm ở đây, cháu sẽ nói chuyện với ông sau ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh bèn nhìn về phía Thi Hào: “Em có chắc là em muốn anh đi về nhà ông không?”

Thi Hào gật đầu với vẻ vô cùng kiên định: “Anh đi đi, chúng ta sẽ gặp nhau vào sáng mai mà.”

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hào chăm chú trong vài giây, anh thực sự không thể lay chuyển ý định của cô.

“Anh ăn cơm xong sẽ tới đón em nhé?”

Thi Hào chớp mắt: “Anh cứ ở nhà ông cụ đi, sáng mai chúng ta sẽ gặp nhau.”

Lương Tây Kinh: “...”

Sau khi đưa Thi Hào tới cổng khu dân cư, Lương Tây Kinh lại khẽ hỏi: “Đêm nay em thực sự không đến biệt thự à?”

Hai gò má của Thi Hào hơi đỏ ửng lên, cô trộm liếc nhìn anh: “Tổng giám đốc Lương à, anh kiểm chế một chút đi nào.”

Cô mím môi và không dám nhìn anh: “Sáng mai gặp nhé. Anh về đi, nhớ lái xe chậm thôi đấy.”

Lương Tây Kinh vân vê xương lông mày của mình. Anh muốn nói rằng: Bản thân bảo Thi Hào quay về biệt thự cũng chẳng phải là muốn làm loại chuyện đó đâu. Hai người họ cũng có thể đắp chăn trò chuyện hàn huyên một cách trong sáng mà.

Nhưng Thi Hào cứ khẳng khẳng yêu cầu Lương Tây Kinh trở về nhà ông nội cho nên anh cũng không cần biện bạch hay giải thích thừa thãi thêm nữa. Nếu như càng thanh minh thì ngược lại càng có chiều hướng giấu đầu hờ đuôi.

“Vậy anh đi đây.” Lương Tây Kinh lên tiếng.

Thi Hào tươi cười rạng rỡ: “Hẹn gặp lại, tổng giám đốc Lương.”

“...”

-

Sáng hôm sau, Thi Hào ngủ dậy vào lúc bảy giờ.

Khi cô thức giấc thì Ôn Ý vẫn còn đang ngủ. Thi Hào bèn rón ra rón rén đi vệ sinh cá nhân, sau đó do dự suốt một lúc giữa việc trang điểm hay không trang điểm, cuối cùng cô đã lựa chọn vẽ trước.

Đi ra khỏi khu dân cư, Thi Hào chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy người đang đợi mình ở cổng.

Không khí buổi sáng trong lành lẫn tươi mát. Lương Tây Kinh đang mặc một chiếc áo phông trắng cực kỳ đơn giản phối cùng chiếc quần jean ống rộng sáng màu, cả người anh tràn đầy hơi thở thanh xuân và khí chất trẻ trung mặc dù Lương Tây Kinh thực sự cũng không được xem là người lớn tuổi.

Thi Hào ngấm nhìn anh một lúc thật lâu rồi cúi đầu nhìn xuống quần áo trên người mình.

Lúc cô cúi đầu xuống, Lương Tây Kinh lại ngẩng đầu lên để ngắm cô một cách chăm chú.

Khi nhìn thấy áo sơ mi trắng có cổ cùng với chiếc quần jean ngắn của Thi Hào, khóe môi của Lương Tây Kinh lẳng lặng cong lên.

Rõ ràng là họ không hề có ước hẹn từ trước về việc sẽ mặc kiểu quần áo gì. Nhưng khi ngẩng nhìn từ xa thì trang phục hai người đang mặc còn giống quần áo của các cặp tình nhân hơn cả đồ đôi.

“Anh đang nhìn cái gì thế?” Cảm nhận được ánh mắt sáng rực của Lương Tây Kinh nên Thi Hào cố tình hỏi.

Lương Tây Kinh thẳng thắn trả lời: “Nhìn bạn gái của anh.”

“...”

Hai gò má của Thi Hào hơi nóng lên, cô cảm thấy ngượng ngùng trong vô thức.

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hào bằng ánh mắt quá đỗi nóng bỏng như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô, vậy nên cô có phần thẹn thùng đỏ mặt và ngoảnh mặt đi để nhìn sang chỗ khác: “Chúng ta đi ăn sáng trước nhé?”

“Em đói bụng hửm?” Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hào khó hiểu: “Em không đói. Đợi đến chỗ đó thì chúng ta mới ăn hả?”

Cô thực sự không đói bụng.

Lương Tây Kinh: “Nếu em không đói thì đợi đến đó hẵng ăn sau. Nếu đi muộn quá thì sẽ bị tắc đường rất nghiêm trọng đấy.”

Thi Hào gật đầu, tò mò hỏi: “Chúng ta sẽ đến một nơi rất xa à?”

Lương Tây Kinh: “Cũng tạm tạm thôi.”

Sau khi lên xe, Thi Hào vốn muốn nhìn xem Lương Tây Kinh đang định đi về hướng nào. Nhưng cô chưa kịp quan sát thì điện thoại di động của cô đã rung lên trước rồi. Đó là tin nhắn của Ôn Ý, cô ấy hỏi Thi Hào đi sớm vậy sao.

Thi Hào: [Ừm, bọn tớ đã xuất phát rồi. Hôm nay cậu định làm gì thế?]

Ôn Ý: [Tớ tình ngủ nướng trên giường ở nhà cậu cả ngày.]

Thi Hào: [Được. Cậu muốn ngủ chỗ nào cũng được hết. Tớ sẽ tranh thủ mang quà về cho cậu nhé.]

Ôn Ý: [Ồ, ok luôn.]

Hai người tán gẫu được vài câu thì Thi Hào đã quên mất việc quan sát điểm đến rồi.

Mãi đến khi chiếc xe lái vào bãi đậu xe, Thi Hào mới muộn màng ngẩng đầu lên rồi tập trung nhìn về một tòa nhà cách đó không xa. Cô chậm rãi chớp mắt, sau đó quay đầu nhìn người ngồi ở ghế lái: “... Anh đưa em đến khu vui chơi để làm gì thế?”

Lương Tây Kinh: “Hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi mà.”

Thi Hào biết hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu Nhi, chỉ là cô không ngờ Lương Tây Kinh lại nghĩ tới chuyện đưa mình đến địa điểm này.

Còn chưa kịp hỏi thì cô đột nhiên nhớ tới những lời mà mình và Lương Tây Kinh từng nói trong lúc hàn huyên.

Đó là ngày Quốc tế Thiếu nhi vào năm ngoái.

Một đồng nghiệp ở phòng trợ lý đã xin nghỉ phép. Nếu chỉ nghỉ một hoặc hai ngày thì họ không cần xin sự chấp thuận của Lương Tây Kinh mà chỉ cần nói với Thi Hào một tiếng là được rồi. Một điều hết sức trùng hợp là ngày Quốc tế Thiếu nhi năm đó lại rơi vào thứ Sáu, thế là có tới mấy đồng nghiệp trong phòng trợ lý đều xin nghỉ phép.

Mãi tới khi tan ca, Lương Tây Kinh mới hỏi Thi Hào rằng: Tại sao hôm nay lại có nhiều người xin nghỉ phép đến vậy? Có phải đây là

một ngày đặc biệt nào đó không?

Thi Hào đã nói với anh rằng: Hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu nhi nên những đồng nghiệp kia đều đã xin nghỉ phép để đưa con họ đến khu vui chơi.

Khi đó, Lương Tây Kinh đã nhìn Thi Hào với vẻ khó hiểu như thể anh vô cùng ngờ vực - Tại sao bọn họ nhất định phải đến khu vui chơi vào ngày Quốc tế Thiếu nhi vậy? Ngày hôm sau là ngày đi làm cuối cùng trong tuần rồi, chẳng phải đi chơi vào cuối tuần cũng giống nhau thôi sao?

Thi Hào suy nghĩ một chốc rồi trả lời anh: “Đây chính là một loại nghi thức trong cuộc sống đấy.”

Lương Tây Kinh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau khi ký xong văn kiện trong tay, anh đưa nó cho Thi Hào rồi hỏi: “Còn em thì sao? Ngày Quốc tế Thiếu nhi có cảm giác nào không?”

Thi Hào sừng sốt một lát, sau đó thẳng thắn đáp lại: “Tổng giám đốc Lương à, em đâu phải là con nít đâu.”

Thi Hào chỉ có thể đi làm vào ngày Quốc tế Thiếu nhi với tâm trạng ảm ức và cay cú mà thôi.

“ ... ”

“Anh biết.” Lương Tây Kinh im lặng rồi lại hỏi: “Ý anh là trước đây, trong trại trẻ mồ côi có tổ chức hoạt động vào ngày Quốc tế Thiếu nhi không?”

Lương Tây Kinh muốn biết những trải nghiệm trong cuộc sống quá khứ của cô.

Thi Hào suy nghĩ trong thoáng chốc: “Có chứ.”

Lương Tây Kinh: “Thông thường sẽ là hoạt động gì?”

Thi Hào: “Ăn một bữa cơm ngon lành, lại còn phát mấy viên kẹo nữa.”

Trước khi cô lên năm tuổi, điều kiện ở trại trẻ mồ côi không được tốt cho lắm. Vì vậy, có thể ăn một bữa ngon lành đã là một chuyện hết sức thỏa mãn và hài lòng rồi.

Lương Tây Kinh hắng giọng, sau đó không hỏi thêm câu nào nữa.

...

“Thi Hào à.” Giọng nói của Lương Tây Kinh kéo dòng suy nghĩ miên man đang trôi dạt xa xăm của Thi Hào quay về.

Cô ậm ừ rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Lương Tây Kinh.”

Anh biết Thi Hào đang muốn nói gì.

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống, nắm lấy cổ tay của cô rồi rờ xuống dưới để đan mười ngón tay với cô, giọng nói trầm vang lên: “Hôm nay chúng ta sẽ làm trẻ em một lần nhé, được không em?”

Lông mi của Thi Hào khẽ run rẩy, trái tim trong lồng ngực đập mạnh mẽ và mãnh liệt: “... Được ạ.”

Chương 38: Sợ à?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày Quốc tế Thiếu nhi năm nay diễn ra vào cuối tuần, có nhiều người ở khu vui chơi giải trí hơn dự đoán ban đầu của Thi Hào.

Cô và Lương Tây Kinh được xem là những người nằm trong hàng ngũ đến sớm, tuy vậy lúc soát vé để đi vào trong, hai người họ vẫn không thể tránh khỏi việc phải đứng xếp hàng.

Sau khi tiến vào trong, Thi Hào có hơi ngơ ngác, cô không biết nên chơi trò nào trước, bởi vì muốn chơi trò nào thì cũng phải xếp hàng.

Nhìn xung quanh một vòng, Thi Hào quay sang nhìn Lương Tây Kinh: “Chúng ta chơi cái gì trước đây?”

Lương Tây Kinh lấy một cuốn bản đồ khu vui chơi giải trí ở phía bên cạnh, mở ra xem: “Em cảm thấy có hứng thú với trò chơi nào hơn?”

Thi Hào xích lại gần nhìn, ăn ngay nói thật: “Em đều chơi được tốt.”

Trước đây Thi Hào đã từng đến khu vui chơi giải trí, lần đầu tiên cô đến là lúc còn học đại học, khi đó cô đi cùng với Ôn Ý. Lần thứ hai là sau khi đã đi làm, người đi cùng cô vẫn là Ôn Ý.

Hôm nay chính là lần thứ ba cô đến nơi đây.

Ở hai lần đầu tiên đến đây, về cơ bản là Thi Hào đã được trải nghiệm tất cả trò chơi trong khu vui chơi giải trí, cô không sợ độ cao cũng không sợ cảm giác mất trọng lực, đúng thật là trò chơi nào cũng chơi được.

Nghe cô nói như vậy, Lương Tây Kinh nhướn mày: “Vậy thì chơi hết đi.”

“Đồng người thật đấy.” Thi Hào nói: “Chắc là không có cách nào chơi hết được đâu.”

Lương Tây Kinh hắng giọng: “Vậy thì chơi trò mà em muốn chơi nhất trước đi, còn những trò khác thì đợi chúng ta lần sau lại đến rồi chơi sau.”

Thi Hào sững sốt, kinh ngạc nói: “Anh còn muốn đến đây chơi thêm lần nữa hả?”

Trước khi Lương Tây Kinh đưa cô đến khu vui chơi giải trí, Thi Hào không bao giờ nghĩ có một ngày nào đó hai người sẽ xuất hiện ở đây cùng nhau.

Lương Tây Kinh không thích những nơi đông người, lại càng ghét sự ồn ào. Những nơi ồn ào như khu vui chơi giải trí không bao giờ nằm trong kế hoạch của Lương Tây Kinh.

Nghe tiếng ồn chung quanh, Lương Tây Kinh nhìn cô: “Anh cảm thấy hôm nay cũng không tệ lắm.”

Chỉ cần có thể ở bên cạnh Thi Hào, Lương Tây Kinh dường như có thể chấp nhận mọi hoàn cảnh cho dù môi trường có tồi tệ đến đâu.

Thi Hào cũng không suy nghĩ quá sâu xa ý tứ trong câu nói của anh, nói thẳng như kẻ chỉ với anh: “Bởi vì anh vừa mới bắt đầu vào khu vui chơi giải trí thôi.”

“...”

Lương Tây Kinh cứng họng, cảm thấy hơi bất lực trước cô bạn gái thiếu khuyết tế bào lãnh mạn của mình.

Trông thấy vẻ mặt thay đổi của anh, Thi Hảo nghi hoặc: “Em nói sai điều gì à?”

Lương Tây Kinh: “Không.”

Ánh mắt của anh sâu hun hút: “Em đã quyết định nên đi đâu trước chưa?”

Thi Hảo suy nghĩ một lát, hai người bọn họ tới đây vào ngày Quốc tế Thiếu nhi, chơi trò nào chẳng được, chủ yếu là cảm nhận bầu không khí ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo quay đầu hỏi: “Tổng giám đốc Lương, nếu em ngồi tàu lượn siêu tốc thì sao?”

Lương Tây Kinh: “...”

Vẫn còn khá nhiều người xếp hàng để chơi trò chơi tàu lượn siêu tốc.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh bước vào đám đông, di chuyển lên phía trước cùng với mọi người. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, kể cả có chảy mồ hôi cũng không tách ra.

Sắp tới lượt bọn họ, đầu của Thi Hảo mới nháy số, hỏi: “Anh sợ à?”

Lương Tây Kinh quay sang liếc cô một cái: “Bây giờ em mới hỏi thì có phải quá muộn rồi không?”

Thi Hảo nín cười, cặp mắt cong cong như vàng trắng lười liềm: “Nếu anh sợ thì bây giờ chúng ta rời đi vẫn còn kịp đấy.”

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống, thu vào mắt dáng vẻ linh động của cô, trong mắt chợt hiện lên vẻ tươi cười: “Không cần.”

Thi Hảo giật mình, nhìn chằm chằm vào anh, có hơi bối rối hỏi: “Trước kia anh chưa từng đi khu vui chơi giải trí à?”

“Anh đến một lần cùng bọn Hứa Thực rồi.” Lương Tây Kinh trả lời.

Nhưng vào lần đó, Lương Tây Kinh không chơi trò gì cả, anh cảm thấy vô cùng trẻ trâu. Anh thực sự không hiểu, mấy trò chơi ở đây thì có gì hay ho đâu chứ.

Thi Hào khựng lại, nghĩ đến những tin đồn mà cô đã từng nghe nói trước đây... Ba mẹ Lương Tây Kinh không ưa thích anh gì anh, từ nhỏ anh đã được Lương Hanh nuôi lớn. Từ phía ba mẹ mình, về cơ bản, anh chưa từng nhận được một chút tình yêu thương nào của họ.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không đưa anh đến khu vui chơi giải trí vào ngày Quốc tế Thiếu nhi.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Thấy Thi Hào im lặng, Lương Tây Kinh giơ tay lên, cốc vào trán cô: “Đến lượt chúng ta rồi kìa.”

Thi Hào lấy lại tinh thần: “À vâng.”

Cả hai ngồi lên theo hướng dẫn của nhân viên, thắt dây an toàn.

Sau khi cài nút, Thi Hào đưa tay cho Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh híp mắt, khoe môi khẽ nhếch lên, nắm chặt tay cô, lại lần nữa đan mười ngón tay vào nhau: “Sợ à?”

Thi Hào thản nhiên nói dối anh: “Đúng thế, tổng giám đốc Lương nhớ bảo vệ em đấy.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Em yên tâm đi.”

Anh sẽ không để cô phải gặp bất cứ chuyện gì không may.

Đối với Thi Hào, tàu lượn siêu tốc là một trò chơi vừa có tính kích thích vừa có khả năng giải tỏa cảm xúc.

Nhân viên công tác khởi động, bọn họ từ từ đi lên, Thi Hảo theo bản năng quan sát Lương Tây Kinh. Về mặt anh trông vẫn như thường lệ, như thể anh không hề sợ hãi.

Đột nhiên, Lương Tây Kinh xoay đầu qua nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Thi Hảo lắc đầu, nắm chặt lấy tay anh: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Thi Hảo nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, mấp máy môi: “Hình như em càng ngày càng thích anh mất rồi.”

Lúc Thi Hảo nói những lời này, tàu lượn siêu tốc đã leo lên đến điểm cao nhất rồi nhanh chóng lao thẳng xuống dốc.

Lời nói của cô hòa tan vào trong không khí khiến người khác khó mà nghe rõ.

Sau khi đi xuống tàu lượn siêu tốc, Lương Tây Kinh vừa vặn chai nước khoáng ra đưa cho cô vừa hỏi: “Vừa rồi em nói với anh cái gì vậy?”

Anh không nghe thấy.

“...”

Thi Hảo tròn tròn mắt, đột nhiên không thốt ra nổi câu nói kia một lần nữa.

Cô uống một ngụm nước, trả lời anh: “Em nói là nếu anh sợ thì có thể biểu hiện ra bên ngoài, em sẽ không cười anh đâu.”

Lương Tây Kinh nhìn về phía cô: “Em nói nhiều như vậy à?”

Thi Hảo: “... Đúng vậy.”

Lương Tây Kinh gật đầu, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt anh nóng rực như ngọn lửa đang bùng cháy, đến mức mà Thi Hảo cảm thấy không được tự nhiên. Cô ngoảnh mặt đi, thay đổi chủ đề một cách gượng gạo: “Chúng ta không chơi trò chơi cảm giác mạnh như vậy nữa nhé?”

Lương Tây Kinh biết cô không nói thật nhưng cũng không muốn làm khó cô: “Đi thôi.”

-

Sau khi chơi một vài trò chơi thì đến giờ ăn trưa.

Đồ ăn trong khu vui chơi giải trí tương đối bình thường nên Thi Hảo và Lương Tây Kinh chỉ ăn tạm chút gì đó cho bữa trưa.

Sau khi ăn xong, Thi Hảo đề nghị tìm một chiếc ghế dài để nghỉ ngơi.

Cô thực sự cảm thấy đi chơi còn mệt hơn cả đi làm. Nhưng đi chơi lại có thể gạt hái được vô vàn niềm vui.

Hai người tìm kiếm một lúc, mới tìm thấy một chiếc ghế dài để ngồi xuống.

Thi Hảo lấy điện thoại di động ra, quan tâm hỏi han người đang phải ở nhà hôm nay.

Thi Hảo: [Cậu ăn trưa chưa?]

Tin nhắn được gửi đi, Ôn Ý chưa trả lời lại.

Thi Hảo cũng không thúc giục cô ấy, cô dựa vào vai Lương Tây Kinh lướt vòng bạn bè, nhìn thấy những bức ảnh cắm trại do Lý Thiển Vi và những người khác đăng, tiện tay ấn thích.

Lương Tây Kinh liếc mắt thoáng nhìn qua, thấy dáng vẻ khoe môi cô nhếch lên, nhẹ nhàng hỏi: “Em thích như thế à?”

Lý Thiến Vi có kỹ năng chụp ảnh không tồi, cô ấy chụp bức ảnh nào cũng rất đẹp.

Thi Hào mở từng cái ra để thưởng thức, không chú ý tới việc Lương Tây Kinh đang hỏi cái gì, thuận miệng dạ.

“ ... ”

Đang xem ảnh, Lý Thiến Vi gửi cho cô một tin nhắn: [Thi Hào, hôm nay thời tiết rất đẹp, đáng tiếc là cô không tới.]

Thi Hào mỉm cười, muốn nói mình không hề cảm thấy tiếc nuối tí nào. Có thể tới khu vui chơi giải trí cùng với Lương Tây Kinh trong ngày lễ như ngày Quốc tế thiếu nhi này là một chuyện khiến cô càng rung động và vui mừng hơn.

Mặc dù cô cũng rất tiếc vì không thể tham gia buổi cắm trại cùng các đồng nghiệp lần này nhưng bọn cô vẫn còn rất nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng có cơ hội đi cắm trại cùng nhau thôi.

Nghĩ một lát, Thi Hào trả lời cô ấy: [Lần sau tôi nhất định sẽ đi cùng mọi người.]

Lý Thiến Vi: [Được, được.]

Trong lúc nói chuyện, cô ấy còn gửi cho Thi Hào rất nhiều ảnh không được đăng trong vòng bạn bè.

Trò chuyện với Lý Thiến Vi một lúc, Ôn Ý mới nhắn tin trả lời cho cô: [Đang ăn rồi, hai người đang ở đâu thế? Đi chơi thế nào?]

Thi Hào: [Cũng được.]

Ôn Ý: [Vậy là ổn rồi, bảo tổng giám đốc Lương quan tâm cậu nhiều hơn đi.]

Thi Hào nở nụ cười: [Anh ấy biết bản thân nên làm gì mà.]

Trò chuyện được dăm ba câu, Ôn Ý đột nhiên nói: [Buổi tối hôm nay tớ không qua ngủ với cậu được.]

Thi Hào: [Hả?]

Ôn Ý: [Hả cái gì? Còn không phải do cậu chê tớ là bóng đèn à?]

Thi Hào: [Đương nhiên không phải!]

Ôn Ý cười cười, nói thẳng: [Tần Lâm trở về thành phố rồi.]

Thi Hào hiểu: [Được, cho dù thế nào, nếu cậu muốn tới chỗ tớ ở thì cứ việc tới, ở bao lâu cũng được.]

Ôn Ý: [Biết rồi, hai người đi chơi vui vẻ nha.]

Sau khi nghỉ ngơi, Thi Hào và Lương Tây Kinh tiếp tục đi xếp hàng.

Lại chơi thêm vài trò chơi, đến bốn giờ chiều, hai người mới rời khỏi khu vui chơi giải trí.

Lúc đang rời đi, Thi Hào và Lương Tây Kinh còn nghe thấy một cặp vợ chồng trẻ tuổi ở bên cạnh nói: “Đi thôi, chúng ta đi cơm thôi. Buổi tối ở đây chả trò gì thú vị cả, không giống như Disneyland, buổi tối càng đẹp hơn, còn có thể xem pháo hoa nữa.”

Thi Hào lắng nghe, gật đầu tán thành.

Nhưng cô quá bận rộn, công việc luôn chồng chất, đến bây giờ vẫn chưa từng đến Disneyland.

Đi ra khỏi khu vui chơi giải trí, Lương Tây Kinh hỏi: “Em có muốn đi ăn chút gì không?”

Thi Hào lặng im một lát rồi mới hỏi: “Đồ vật của anh được thu dọn xong chưa?”

Cô đang nói đến hành lý của anh cho chuyến công tác tới Đức sắp tới.

Lương Tây Kinh cười: “Gần xong rồi.”

Anh không có đồ vật gì muốn mang theo.

“Gần xong vẫn là chưa xong.” Thi Hảo liếc anh một cái: “Chúng ta về biệt thự trước đi.”

Cô nhìn Lương Tây Kinh: “Thu dọn đồ đạc xong rồi đi ăn tối, sau đó anh ra sân bay.”

Chuyến bay của Lương Tây Kinh từ Bắc Kinh đến Đức vào lúc mười một giờ đêm, bọn họ vẫn còn dư rất nhiều thời gian.

-

Từ khu vui chơi giải trí về nhà, Thi Hảo muốn thu dọn hành lý cho Lương Tây Kinh, lại bị anh đè xuống ghế sofa.

“Thi Hảo, hiện tại em không phải là thư ký của anh.” Lương Tây Kinh nhìn cô, nói: “Không cần phải làm những chuyện này.”

Thi Hảo ngược mắt lên nhìn anh: “Anh cũng không cần bạn gái làm những chuyện này hả?”

Lương Tây Kinh: “Không cần.”

Thi Hảo chớp mắt, đột nhiên nhớ tới bài viết mà trước kia cô lướt thấy trên mạng, nói đùa với Lương Tây Kinh: “Trước đây em đọc được một bài viết.”

Lương Tây Kinh: “Nội dung như thế nào?”

Thi Hảo: “Có một chàng trai nói rằng bạn gái của cậu ta cái gì cũng không biết, không biết nấu cơm, không biết làm việc nhà, cũng không biết vun vén nhà cửa...” Cô cố gắng nhớ lại, kể từng cái một

cho Lương Tây Kinh: “Chàng trai đó đã đăng một bài hỏi đáp kiểu có nên tiếp tục hẹn hò với một người bạn gái như vậy không?”

Lương Tây Kinh nhướn mày: “Không ai mắng cậu ta à?”

Thi Hảo bật cười: “Có rất nhiều người.”

Lương Tây Kinh gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

“...” Thi Hảo ngơ ngác, không ngờ Lương Tây Kinh lại nói như vậy. Cô nhìn anh chăm chăm: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh: “Em nói đi.”

Thi Hảo suy nghĩ hồi lâu, hỏi: “Anh không có yêu cầu đặc biệt gì đối với bạn gái của mình sao?”

Lương Tây Kinh rủ mắt xuống: “Em muốn biết à?”

Thi Hảo: “Anh không muốn nói thì em cũng không hỏi nữa.”

Lương Tây Kinh cứng lưỡi, nói: “Thi Hảo.”

Thi Hảo theo bản năng đáp: “Cái gì?”

“...”

Lương Tây Kinh không nói gì, khẽ híp mắt nhìn cô một lúc, sau đó xoay người đi vào phòng bếp: “Không có gì.”

“?”

Thi Hảo ngẩn người, mắt tròn tròn nói: “Sao anh mới nói được một nửa đã bỏ đi thế?”

Lương Tây Kinh rót hai ly nước, thản nhiên trả lời cô: “Sao em lại ngốc như vậy chứ?”

Lời này khiến Thi Hào thấy không phục, kể từ ngày cô đi học đến giờ, thành tích của cô vẫn luôn rất tốt.

Không thể so được với những thiên tài như đám người Lương Tây Kinh nhưng Thi Hào vẫn luôn là một học sinh đứng top đầu từ khi còn nhỏ: “Có anh mới ngốc ý.”

Cô phản bác lại.

Lương Tây Kinh không biết nên nói gì cho phải, đưa cốc nước cho cô, xoa mái tóc bù xù vì ban nãy ngủ trên xe của cô: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi thu dọn, lát nữa anh đưa em ra ngoài ăn cơm tối.”

“Đừng ra ngoài ăn.” Thi Hào chỉ vào phòng bếp: “Trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn gì không? Em muốn tự mình làm.”

Lương Tây Kinh cúi đầu, chạm vào khoe môi cô: “Em chắc chứ?”

Thi Hào ôm anh, giọng điệu khẳng định: “Rất chắc chắn.”

“...”

Thật ra Lương Tây Kinh rất ít khi để ý sinh hoạt đời thường, kiểu công việc này thường do người giúp việc hoặc Dương Cao Phi làm.

Thỉnh thoảng, vào lúc đi công tác, Thi Hào làm thư ký của anh cũng sẽ thay anh chuẩn bị.

Sau khi đi dạo quanh phòng để đồ một vòng, Lương Tây Kinh chọn bừa một vài bộ âu phục.

Anh ở trên lầu chọn đồ, còn Thi Hào ở dưới bếp nấu nướng. Cô muốn nấu món ăn mà Lương Tây Kinh thích nhất trước khi anh đi công tác.

Nguyên liệu trong tủ lạnh vô cùng đầy đủ, khẩu vị của Thi Hào và Lương Tây Kinh tương đối thanh đạm.

Lương Tây Kinh giống với On Ý, thích ăn thịt kho tàu cùng với thịt bò.

Loay hoay một hồi, trước tiên Thi Hảo cho thịt gà đã sơ chế trong tủ lạnh vào trong nồi, chuẩn bị hầm canh. Sau khi bỏ gà vào nồi, Thi Hảo bắt đầu chế biến thịt kho tàu và thịt bò.

Những món ăn mà cô muốn làm đều mất nhiều thời gian, phải chuẩn bị từ sớm.

Hai người đều bận rộn chuyện của mình, lúc Lương Tây Kinh đi xuống từ trên lầu, Thi Hảo cũng bắt đầu chuẩn bị thịt kho tàu.

Anh đứng trong gian bếp, nhìn xung quanh một vòng: “Em có cần anh giúp gì không?”

Thi Hảo đang cắt khoai tây, cô còn muốn làm món nạm bò hầm khoai tây.

Nghe thấy câu hỏi của Lương Tây Kinh, cô không ngẩng đầu lên, đáp: “Không cần đâu.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh gật đầu, nhìn chằm chằm vào rau cải ở bên cạnh: “Rau cải không cần rửa à?”

Thi Hảo: “Rửa rồi.”

“...”

Lương Tây Kinh lâm vào thế bí, sờ đầu mũi: “... Thôi được rồi.”

Phòng bếp yên tĩnh ngay tức khắc, Thi Hảo sơ chế xong tất cả đồ ăn, nhận ra có người đứng ở cửa phòng bếp trong sự muộn màng. Cô dờ khóc dờ cười: “Anh thu dọn đồ đạc xong chưa?”

Lương Tây Kinh hắng giọng: “Em thực sự không cần anh à?”

“Thật sự không cần.” Thi Hào nghiêm túc nói: “Anh đi xử lý tài liệu đi, đến đó nhất định không có thời gian xử lý.”

Lương Tây Kinh không có cách nào khác: “VẬY anh đến phòng làm việc cá nhân đây, nếu em cần gì thì nhớ gọi anh.”

Thi Hào: “Vâng.”

Lương Tây Kinh trở lại phòng làm việc cá nhân, xử lý từng email chưa đọc trong hộp thư điện tử. Sau đó anh gọi điện thoại cho Dương Cao Phi, yêu cầu anh ấy và tài xế đến biệt thự đón anh sau tám giờ.

Trong lần công tác ở Đức này của Lương Tây Kinh, người đi cùng anh ngoài chị Trần giỏi tiếng Đức, còn có Dương Cao Phi.

Sau khi hoàn thành công việc, Lương Tây Kinh lại đi xuống lầu.

Lúc này, bữa tối do Thi Hào đứng bếp gần như đã được hoàn thành.

Lương Tây Kinh phụ trách bung thức ăn lên bàn.

Sau khi đặt đồ ăn lên bàn, anh trầm ngâm mấy giây, sau đó nhìn Thi Hào: “Sau này em vẫn nên để người giúp việc làm đi.”

Thi Hào hiểu ý của anh, cố ý hỏi: “Anh lo đồ em nấu không thể ăn được à?”

Lương Tây Kinh liếc cô một cái: “Em bị mệt.”

Thi Hào buồn cười: “Tổng giám đốc Lương.”

Cô nhìn thẳng vào mắt của Lương Tây Kinh, đôi mắt cô cong cong: “Anh thương em đi, vậy thì em sẽ không cảm thấy mệt mỏi.”

Lương Tây Kinh hơi ngược mắt lên, hùa theo cô: “Em muốn phần thưởng gì?”

Thi Hào: “Tự anh suy nghĩ đi.”

“...” Lương Tây Kinh bật cười, lúc Thi Hào chạy vào phòng ăn, một tay anh đã kéo người lại. Anh cúi người, chậm rãi đến gần cô, giọng nói trầm xuống: “Được thôi.”

Dứt lời, anh hôn lên đôi môi xinh đẹp của Thi Hào.

Hơi thở lạnh lẽo của anh bao phủ khắp người cô, nhịp tim Thi Hào cũng chậm lại. Cô nhắm mắt, lông mi khẽ run, kiễng chân, ngửa đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Nếu như không phải lo lắng thức ăn nguội sẽ ăn không ngon, lãng phí công sức của Thi Hào, Thi Hào đoán Lương Tây Kinh sẽ không bỏ qua cô nhanh như vậy.

Lương Tây Kinh hơi lùi lại, lặng lẽ nhìn Thi Hào, khàn giọng nói: “Ăn cơm trước đi.”

Bọn họ tính đợi tí nữa ăn xong rồi tiếp tục.

Lúc ngồi vào bàn ăn, khuôn mặt Thi Hào đỏ bừng, cổ cũng đỏ au, môi còn đỏ hơn cả khi được thoa son.

Cô hơi ngượng ngùng sờ gò má nóng hổi của mình, chột ánh mắt của hai người họ chạm nhau.

Mấy giây sau, Thi Hào rời mắt sang chỗ khác: “Ăn thôi nhỉ?”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Lương Tây Kinh vẫn luôn biết kỹ năng nấu ăn của Thi Hào rất tốt.

Chỉ là bữa ăn tối nay không tránh khỏi khiến anh kinh ngạc. Đương nhiên, cũng có thể là do người tình trong mắt hóa Tây Thi, anh cảm thấy Thi Hào nấu cái gì cũng đều ngon hết.

Hai người lặng lẽ ăn, đồ ăn bắt đầu vơi dần.

Nếu không phải bởi vì Thi Hảo biết ăn nhiều sẽ khiến bụng khó chịu thì cô thật sự muốn ăn thêm chút nữa.

Sau khi ăn xong, Lương Tây Kinh đảm nhận việc thu dọn.

Thu dọn xong xuôi thì thời gian không còn quá sớm nhưng cũng không tính là quá muộn.

Thi Hảo nhìn đồng hồ trên tường: “Tài xế sẽ tới đón anh lúc mấy giờ?”

Lương Tây Kinh: “Tầm tám giờ ba mươi phút.”

Nói tới đây, anh híp mắt nhìn Thi Hảo, hạ thấp giọng xuống, hỏi: “Có muốn đến sân bay cùng anh không?”

Thi Hảo sửng sốt: “Trợ lý Dương không tới đón anh sao?”

Lương Tây Kinh ngậy người, lúc này mới nhớ ra rằng bản thân anh vẫn chưa nói cho Thi Hảo biết việc Dương Cao Phi biết họ đang ở bên nhau.

Lặng thinh một lát, Lương Tây Kinh đang cân nhắc có nên nói với Thi Hảo hay không thì cô đã nhạy bén nhận ra có điều gì đó sai sai: “Anh ấy biết chuyện chúng ta?”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thi Hảo, Lương Tây Kinh gật đầu: “Anh ấy là người kín miệng.”

Thi Hảo lộ rõ vẻ ngạc nhiên, mấp má môi như muốn lên tiếng, lại phát hiện dường như không có gì để nói.

Nếu là người khác biết được thì cô sẽ rất ngạc nhiên nhưng Dương Cao Phi từ trước đến nay luôn là người tỉ mỉ, cẩn thận, anh ấy vốn dĩ là người đồng hành với Lương Tây Kinh trong thời gian lâu nhất. Đối với chuyện anh ấy có thể nhận ra được mối quan hệ giữa

hai người họ, chỉ cần anh ấy để ý kỹ thì đó cũng là việc rất bình thường.

Nhưng Dương Cao Phi có thể nhận ra được thì những người khác chắc chắn sớm muộn gì cũng có thể nắm bắt được chuyện này.

Nghĩ tới đây, Thi Hảo ngược mắt nhìn Lương Tây Kinh, dáng vẻ muốn nói rồi lại thôi.

“Em muốn nói gì?” Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hảo mím môi, thản nhiên hỏi: “Anh không lo lắng những người khác sẽ biết sao?”

Nói đến đây, Lương Tây Kinh cảm thấy đã đến lúc hỏi Thi Hảo xem trong lòng cô nghĩ như thế nào.

Anh gọi cô: “Thi Hảo.”

Thi Hảo nhìn anh bằng đôi mắt ngời sáng.

Lương Tây Kinh lặng im một lúc rồi chậm rãi hỏi: “Em đã bao giờ nghĩ đến việc nói với ông ấy về mối quan hệ của chúng ta chưa?”

Sau khi nghe rõ những lời mà Lương Tây Kinh nói, Thi Hảo thực sự sửng người.

Cô có thể cảm nhận được rằng gần đây Lương Tây Kinh đang có thái độ thuận theo tự nhiên đối với mối quan hệ của họ, và cô cũng mơ hồ cảm thấy rằng Lương Tây Kinh muốn công khai chuyện tình cảm của hai người họ.

Thế nhưng, Thi Hảo không nghĩ đến anh sẽ công khai sớm như vậy.

“Chưa từng nghĩ đến sao?” Lương Tây Kinh nhìn Thi Hảo một cách chăm chú, không bỏ sót bất kỳ biến hóa nhỏ nào trên mặt cô: “Em lo lắng ông ấy sẽ không đồng ý sao?”

Sắc mặt Thi Hảo cứng đờ, không biết nên trả lời anh như thế nào.

Cô lo lắng rất nhiều thứ.

Ngoài việc Lương Hanh sẽ không đồng ý, cô còn rất sợ Lương Hanh sẽ nhìn cô với ánh mắt như thể ông ấy đã đặt niềm tin và lòng tốt của mình vào sai người. Cô không muốn làm Lương Hanh thất vọng, càng không muốn khiến Lương Hanh cảm thấy hối hận.

Hối hận vì đã từng dang tay ra với cô, đưa cô đến thành phố Giang, trợ cấp cho cô đi học, thậm chí còn cảm thấy tự trách vì đã khuyến khích cô phấn đấu đạt được vị trí thư ký của Lương Tây Kinh.

Phòng khách tĩnh lặng một hồi lâu.

Lương Tây Kinh nhìn thẳng vào người cô, anh ngậy người trong chốc lát, vươn tay kéo Thi Hảo vào trong lòng: “Không cần căng thẳng, anh chỉ hỏi vậy thôi.”

Anh dừng lại, rồi trấn an Thi Hảo và nói: “Nếu trước đây chưa từng nghĩ đến thì bây giờ có phải em nên suy nghĩ đến việc đó rồi không?”

Hàng mi Thi Hảo khẽ run, lồng ngực phập phồng.

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Lương Tây Kinh, khóe môi hơi mấp máy: “Anh muốn nói cho ông ấy biết sao?”

Lương Tây Kinh: “Nếu như em muốn.”

Đương nhiên là anh muốn nói.

Thi Hảo và anh nhìn nhau hồi lâu, trạng thái tinh thần của cô căng thẳng nhưng cô cũng kìm nén, không muốn nói ra lời trong lòng mình rằng bản thân không hề muốn công khai chuyện hai người đang yêu nhau.

Cô lẳng lẳng nhìn Lương Tây Kinh: “Cho em chút thời gian được không?”

Lương Tây Kinh đồng ý.

Cả hai không bàn luận gì thêm về vấn đề này nữa.

Lương Tây Kinh sẽ phải đi khá lâu, có thể là một tuần nhưng cũng có thể kéo dài tận nửa tháng. Thi Hảo muốn dành cho anh nhiều thời gian hơn mọi khi trước lúc chia xa.

Hai người lại hôn nhau.

Nếu không phải do không còn quá nhiều thời gian nữa, Thi Hảo hoài nghi Lương Tây Kinh còn muốn kéo cô về phòng.

Sau khi hôn nhau thật lâu trên ghế sofa, nhiệt độ cơ thể của hai người dần dần nóng lên. Môi lưỡi quấn quýt quyện vào nhau, nụ hôn lần này của họ mãnh liệt hơn hẳn những nụ hôn trước đó.

Khi bọn họ sắp mất kiểm soát thì Dương Cao Phi gọi điện thoại.

Thi Hảo đẩy vai Lương Tây Kinh để nhắc nhở anh. Ánh mắt anh sâu hun hút, anh cắn đôi môi đỏ mọng của cô rồi mới bắt máy.

Vừa bắt máy, giọng nói của Dương Cao Phi từ đầu bên kia truyền đến: “Tổng giám đốc Lương, tôi và tài xế đang trên đường đến, khoảng mười phút nữa sẽ đến nơi.”

Giọng nói của Lương Tây Kinh trầm khàn: “Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hảo đứng dậy, rời khỏi đùi Lương Tây Kinh.

Khuôn mặt cô nóng bừng, dùng tay chỉ vào phòng ngủ cho khách nằm ở tầng một: “Em đi rửa mặt đây.”

Lương Tây Kinh nhìn cô vội vàng chạy vào phòng, cầm ly nước lạnh trên bàn uống một ngụm, áp chế cơn nóng hừng hực trong người.

Lúc Dương Cao Phi đến, Thi Hào vẫn chưa rời đi.

Nhìn thấy hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà, Dương Cao Phi dừng lại vài giây rồi nói với giọng điệu vô cùng bình thường: “Chào tổng giám đốc Lương, chào thư ký Thi.”

Hai người đồng loạt gật đầu.

Sau khi lên xe, Lương Tây Kinh nhìn thời gian: “Anh đưa em về nhà trước nhé?”

Thi Hào từ chối: “Không cần đâu ạ.”

Lương Tây Kinh cau mày, đang định nói rằng anh cảm thấy lo lắng, Thi Hào đã ngẩng đầu nhìn anh: “Em muốn tiễn anh ra sân bay.”

“...” Lương Tây Kinh thầm kích động trong lòng, giọng nói trầm lên tiếng: “Vậy cũng được.”

Anh nghịch lòng bàn tay cô: “Thả lỏng ra nào.”

Thi Hào ậm ừ, cố gắng khiến bản thân cô không cảm thấy quá căng thẳng.

Những ngày nghỉ lễ thường diễn ra tình trạng ùn tắc giao thông nghiêm trọng.

Đến sân bay, Dương Cao Phi và tài xế phụ trách xách hành lý, Thi Hào đi xuống xe.

Cô dán mắt vào người bên cạnh không rời rồi chủ động vươn tay ôm lấy anh.

“Lúc tới nơi thì báo tin cho em nhé.”

Lương Tây Kinh đáp lại, vuốt ve cổ cô một cách trìu mến: “Em hết sợ rồi sao?”

“Vẫn sợ chứ.” Thi Hảo bình tĩnh đáp.

Chỉ là giờ phút này, cô không khống chế được dục vọng ích kỷ của mình, muốn ôm lấy anh.

Lương Tây Kinh đưa tay ra, cánh tay rắn rỏi thon dài của anh siết chặt cô vào lòng mình hơn.

Ôm một hồi, Thi Hảo lui về phía sau hai bước: “Anh mau vào đi.”

Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt của anh nóng rực.

Dường như đoán được anh muốn nói cái gì, Thi Hảo chủ động lên tiếng trước: “Khi anh trở về thì em sẽ đến đón anh.”

Lương Tây Kinh bình tĩnh nhìn cô và đồng ý: “Được.”

Vừa dứt lời, anh lại căn dặn: “Về đến nhà thì nhớ báo cho anh biết, với cả nhớ chăm sóc tốt cho bản thân đấy.”

Thi Hảo: “Anh yên tâm đi, anh cũng nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Thi Hảo lên xe, tài xế đưa cô quay về.

Thấy chiếc xe đã đi xa, Lương Tây Kinh mới thu ánh nhìn lại rồi cùng Dương Cao Phi bước vào sân bay.

Khi hai người bước vào, chị Trần và Ngụy Nguyệt Đình đã đến.

Bọn họ đi cùng một chuyến bay.

-

Về đến nhà, Thi Hảo nhắn tin thông báo cho Lương Tây Kinh biết, nhân tiện hỏi về tình hình phía bên anh.

Lương Tây Kinh vừa lên máy bay và chuẩn bị cất cánh.

Hai người tán gẫu thêm vài câu rồi Thi Hảo đi vào phòng tắm rửa.

Sau khi tắm xong, cô nhìn đồng hồ, đoán rằng bây giờ máy bay đang ở trên không trung nên không gửi tin nhắn cho anh nữa. Cô lôi cuốn văn học nước ngoài đã đọc dở ra và tiếp tục đọc.

Trước khi đi ngủ, Thi Hảo rảnh rỗi mở vòng bạn bè ở trên ứng dụng WeChat ra.

Cô lướt xem rồi like dạo, đột nhiên nhìn thấy một chùm ảnh có phong nền là khu vui chơi mà cô thấy vô cùng quen mắt. Cô chuyển tầm mắt rồi dừng lại ở biệt danh trên WeChat của người này trong vòng bạn bè cô.

Là Minh Đào.

Sau khi Minh Đào bị sa thải, Thi Hảo không hủy kết bạn với cô ta và cô ta cũng vậy.

Hai người vẫn nằm trong danh sách bạn bè của nhau.

Thi Hảo bỗng cảm thấy hít thở không thông, không biết hôm nay cô ta có nhìn thấy cô và Lương Tây Kinh hẹn hò ở khu vui chơi hay không.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo lập tức gọi cho Ôn Ý.

Nghe xong, Ôn Ý vội vàng an ủi cô: “Trong khu vui chơi có nhiều người như vậy, nhất định là cô ta không nhìn thấy hai người đâu. Nếu cô ta nhìn thấy thì có lẽ đã chủ động lại gần bắt chuyện với cậu rồi.”

Thi Hào vẫn còn đắm chìm trong tâm trạng lo lắng: “Nếu cô ta không tìm đến thì sao?”

Ôn Ý trả lời: “Cô ta đã bị Lương Tây Kinh đuổi việc, trăm phần trăm đang nung nấu ý định trả thù hai người các cậu. Nếu cô ta đã nhìn thấy mà còn không đến tìm hai người ra điều kiện, cậu cho rằng cô ta là kẻ ngu ngốc sao?”

Những gì mà Ôn Ý nói, nghe cũng có vẻ có lý.

Nhưng kể cả thế, Thi Hào vẫn rất lo lắng và bất an.

Nỗi bất an của cô kéo dài suốt mấy ngày trời.

Đến ngày đầu tiên trong tuần, trong lúc làm việc, tinh thần Thi Hào cứ bồn chồn cả ngày y như những hôm trước.

May mắn thay, cho đến khi cô tan làm cũng không nghe ngóng được bất kỳ tin đồn nào về mình. Ngay cả nhóm hay buôn chuyện trong công ty kia cũng không hề nhắc đến cô.

Dần dần, tâm trạng căng thẳng cả một ngày của Thi Hào cũng bắt đầu thả lỏng.

Vào thứ Ba, Thi Hào nhìn thấy đồng nghiệp trong nhóm chuyên buôn dưa lê bán dưa chuột đang thảo luận về chuyện Lương Tây Kinh và Ngụy Nguyệt Đình đều đang đi công tác ở Đức.

Thi Hào biết hai người họ sẽ đi cùng nhau, cô từng lướt thấy trên vòng bạn bè của ứng dụng WeChat, cảm thấy chẳng có gì hay ho thế là thoát khỏi ứng dụng.

Cứ thế, đến tận thứ Sáu, cuộc sống của Thi Hào vẫn yên bình và tĩnh lặng như thường lệ.

Khi cô chuẩn bị tan làm, điện thoại di động của cô reo lên.

Nhìn thấy tên của người gọi, tinh thần Thi Hảo đột nhiên trở nên căng thẳng, cô bình tĩnh lại, uống một ngụm nước rồi mới bắt máy: “Cháu chào chủ tịch ạ.”

“...” Đầu dây bên kia yên lặng một lát rồi giọng nói của Lương Hanh mới vang lên: “Thi Hảo đấy à, hôm nay cháu có phải tăng ca không?”

Thi Hảo mơ hồ đoán được sắp phát sinh chuyện gì, trong lòng căng thẳng không thôi nhưng vẫn cố bình tĩnh trả lời: “Dạ không ạ.”

Lương Hanh ậm ừ: “Ông ở dưới lầu, lâu rồi ông cũng không đến công ty, sau khi tan làm thì cháu đi tham quan công ty cùng với ông nhé?”

Sống lưng Thi Hảo lạnh toát, cô nhắm mắt lại, đáp lời: “Được ạ.”

Chương 39: Con người ấy mà, đâu thể vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nửa giờ sau, Thi Hào gặp Lương Hanh ở quán cà phê được đặt tại tầng trệt của công ty.

Vì hôm nay là thứ Sáu nên hầu hết các đồng nghiệp trong công ty vừa tan làm đã vội vàng đi về nhà ngay.

"Cháu chào chủ tịch ạ." Thi Hào trông thấy Lương Hanh đang ngồi cách đó không xa, lập tức lên tiếng chào.

Người quản gia đứng bên cạnh Lương Hanh là bác Tôn, tất cả vệ sĩ đều đứng ở phía xa. Khi nhìn thấy Thi Hào, Lương Hanh lập tức nở cười hiền hậu: "Thi Hào đến rồi đấy à?"

Thi Hào lên tiếng trả lời.

"Cháu ngồi xuống đi." Lương Hanh ra hiệu cho cô ngồi xuống phía đối diện mình rồi nói: "Các đồng nghiệp của cháu đã về hết chưa?"

Thi Hào biết ông nghĩ gì, ông đang lo lắng rằng lúc này vẫn còn nhiều nhân viên ở công ty.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, chậm rãi đến gần rồi ngồi xuống ghế: "Hôm nay là thứ Sáu nên công ty có khá ít đồng nghiệp ở lại tầng cao ạ."

Lương Hanh gật đầu, ông hiểu ý tứ trong câu nói mà cô muốn truyền đạt.

Thi Hào ngồi xuống, bác Tôn hỏi cô có muốn uống gì không.

"Cho cháu một cốc Americano nóng ạ." Thi Hào do dự mấy giây rồi nói.

Bác Tôn ngạc nhiên, Lương Hanh cũng ngẩng phắt đầu lên nhìn cô: "Không sợ mất ngủ à?"

Thi Hào: "Không ạ, cháu quen rồi."

Bác Tôn nhìn Lương Hanh, Lương Hanh phất tay: "Ông đi gọi đồ đi."

Không lâu sau, bác Tôn đưa cho Thi Hào một cốc Americano nóng do nhân viên của quán cà phê làm.

Thi Hào cảm ơn ông ấy rồi nhận lấy cốc cà phê, cô cầm lên, nhấp một ngụm nhỏ. Trong nháy mắt, hương vị đắng chát tràn ngập trong khoang miệng. Vị đắng lan tỏa khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn hẳn.

Thi Hào chậm rãi uống cốc cà phê, khi cô uống xong, Lương Hanh mới đứng lên, bảo: "Đi thôi."

Thi Hào mím môi, mỉm cười rồi nói: "Vâng ạ."

Đã gần bảy giờ tối, giờ này các đồng nghiệp chắc hẳn đã về hết.

Thi Hào ngẩng đầu nhìn lên trên tầng, cô nhận ra chỉ còn mỗi phòng nghiên cứu và phát triển là còn sáng đèn.

Giống như những gì mà Lương Hanh đã nói, họ thật sự đi dạo quanh công ty.

Đầu tiên ông đi dạo một vòng tầng trệt với Thi Hào, hai người nói chuyện về tình hình phát triển của tập đoàn Lương Thị trong mấy năm vừa qua.

Sáu năm trước, tập đoàn Lương Thị từng rơi vào khủng hoảng tài chính.

Lương Tây Kinh về nước vào thời điểm đó, trước khi tiếp quản tập đoàn, anh đã làm việc ở chi nhánh nước ngoài của tập đoàn. Sau khi tốt nghiệp, anh bắt đầu phấn đấu từ những chức vụ thấp nhất.

Cuộc khủng hoảng tài chính khiến Lương Hanh lâm bệnh nặng, Lương Tây Kinh phải ngay lập tức bay về nước tiếp quản công việc kinh doanh của Lương Hanh.

Vào thời điểm đó, không ai tin rằng tập đoàn Lương Thị có thể vùng dậy phát triển, thậm chí mọi người còn cho rằng chuyện tập đoàn Lương Thị tuyên bố phá sản là chuyện sớm muộn.

Tuy nhiên mọi người không ngờ rằng chàng trai trẻ tuổi Lương Tây Kinh lại có thể quyết đoán và tàn nhẫn như vậy.

Anh đã ngay lập tức từ bỏ những dự án thua lỗ, kịp thời ngăn chặn những tổn thất cho tập đoàn, sau đó anh vô cùng quyết đoán cho mở rộng thêm mảng kinh doanh của tập đoàn ở những ngành nghề đang phát triển. Trong những năm đó, Lương Tây Kinh như một cỗ máy làm việc không có cảm xúc, trong mắt anh chỉ xoay quanh công việc và công việc.

Lúc Thi Hào vẫn còn trong giai đoạn làm thực tập sinh ở tập đoàn Lương Thị, cô thường hay chạm mặt anh lúc sáu giờ sáng ở tầng trệt của tập đoàn.

Khoảng một hai năm sau, Lương Tây Kinh dường như đã bám rễ luôn ở công ty, dù có bận rộn thế nào anh cũng dành thời gian tập thể dục ba đến bốn lần một tuần. Lúc nào Thi Hào gặp anh vào sáng sớm cũng thấy anh đang chạy bộ.

Lần duy nhất cô không thấy anh tập thể dục là khi anh bị ốm.

Trong vòng hai năm, Lương Tây Kinh đã biến tập đoàn Lương Thị từ thua lỗ thành sinh lợi.

Mấy năm trở lại đây anh đã dẫn dắt tập đoàn Lương Thị trở về quỹ đạo ban đầu, giá trị của tập đoàn cũng như giá trị của bản thân anh càng ngày càng tăng cao.

...

Lương Hanh vừa nhớ lại chuyện lúc đó vừa kể cho Thi Hào nghe. Lương Tây Kinh vừa về nước đã đến bệnh viện thăm ông, sau khi nghe xong báo cáo, anh đã bảo rằng ông cứ yên tâm dưỡng bệnh, anh sẽ không để cho tâm huyết cả đời của ông bị hủy hoại trong tay anh.

Sau đó anh đã chứng minh là mình nói được thì sẽ làm được.

Nói đến đây, Lương Hanh quan sang nhìn Thi Hào: "Tuy lúc đó ông tin tưởng nó nhưng vẫn chưa thật sự yên tâm cho lắm."

Thi Hào chưa kịp lên tiếng trả lời thì Lương Hanh đã hỏi cô: "Cháu có biết vì sao ông không yên tâm không?"

Thi Hào lắc đầu: "Ông kể đi ạ."

Lương Hanh chấp tay sau lưng đi về phía trước rồi khẽ nói: "Thật ra thì tính cách của nó mạnh mẽ nhưng cũng rất cố chấp, không biết chính sách mềm mỏng là gì cả, khi làm việc mà cứng rắn quá thì sẽ tự đặt mình vào những tình huống nguy hiểm."

Thi Hào nghe vậy, cô yên lặng một lúc rồi nói: "Nhưng tất cả những gì mà anh ấy làm từ trước đến giờ đều là những lựa chọn đúng đắn hết ạ."

Lương Hanh liếc nhìn cô: "Trên thương trường chỉ cần không phạm pháp là được, nào có phân biệt đúng hay sai bao giờ?"

Thi Hào im lặng, không đáp.

Lương Hanh tiếp tục đi lên phía trước: "Cháu có biết trong hai năm đầu tiên mà nó tiếp quản tập đoàn đã gây thù chuốc oán với bao nhiêu người trong hội đồng quản trị không?" Ông dừng lại một lát rồi thở dài: "Nếu lúc đó thái độ của nó mềm mỏng đi một chút thì chưa biết chừng lần đó nó sẽ không bị thương nặng như vậy."

Thi Hào không biết nên trả lời như thế nào.

Hai năm trước Lương Tây Kinh từng bị thương không nhẹ. Một người trong hội đồng quản trị đã tiết lộ bí mật của công ty ra ngoài, khi điều tra ra được người đã làm việc đó, Lương Tây Kinh không giữ cho người ta một chút mặt mũi nào, tổng thẳng người ta vào tù, chặn toàn bộ đường lui của người đó.

Người nhà của người đó giữ mối hận này trong lòng, trong một bữa tiệc, họ đã ra tay trả thù Lương Tây Kinh.

Vì vậy Lương Tây Kinh mới bị thương và phải nằm viện trong một khoảng thời gian.

Thi Hào suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: "Chủ tịch, cháu không đồng ý với suy nghĩ này của ông."

Lương Hanh ngạc nhiên: "Cháu đồng ý với cách làm của nó?"

Thi Hào nhìn thẳng vào vẻ mặt uy nghiêm của ông: "Vâng, tổng giám đốc Lương không làm gì sai cả ạ."

Thật ra ý tứ của Lương Hanh không phải là Lương Tây Kinh làm sai, ông chỉ hy vọng Lương Tây Kinh có thể giải quyết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng hơn.

Yên lặng một lúc, Lương Hanh mỉm cười: "Thi Hào, cháu đã làm thư ký của Tây Kinh hơn hai năm rồi đúng không?"

Thi Hào mím môi: "Vâng."

Lương Hanh tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Cháu càng ngày càng giống nó rồi đấy."

"..." Thi Hào nghe rõ từng câu từng chữ của Lương Hanh, cô thờ chậm lại một nhịp. Cô liếc nhìn Lương Hanh, không đoán ra ý nghĩa đằng sau câu nói này của ông.

Cô chưa kịp hiểu thì Lương Hanh đã chuyển chủ đề nói chuyện, ông trò chuyện với cô về những vấn đề khác của công ty.

Đi từ tầng trệt lên, Lương Hanh đi cùng Thi Hào đến phòng nghiên cứu và phát triển và phòng Marketing.

Sau khi đi ngang qua hai phòng này, hai người đi thẳng đến văn phòng của tổng giám đốc.

Đã lâu rồi Lương Hanh không đến công ty, ông hỏi Thi Hào rất nhiều vấn đề.

Chỗ ngồi của trợ lý và tổng giám đốc đã có sự thay đổi, trong văn phòng của Lương Tây Kinh đang trồng cây xanh.

Nhìn hai cây xanh trong văn phòng, Lương Hanh hỏi Thi Hào: "Nó trồng cây xanh từ bao giờ thế?"

Thi Hào nhìn theo ánh mắt của ông, cảm thấy căng thẳng trong lòng. Cô nín thở vài giây rồi nói nhỏ: "Từ đầu năm nay ạ."

Cây xanh trong văn phòng của Lương Tây Kinh được chuyển đến từ ban công của Thi Hào.

Lúc đó là thời điểm cuối tuần, lại cận kề năm mới, hai người đang ôm ấp yêu thương nhau, không hiểu sao lại đi bàn bạc về món quà mừng năm mới.

Thi Hào đã chuẩn bị sẵn quà cho Ôn Ý và các đồng nghiệp khác.

Lương Tây Kinh thấy vậy, nhú mày rồi hỏi cô: "Thế còn của anh thì sao?"

Thi Hảo ngẩn người, không ngờ rằng anh sẽ đòi cô quà.

Cô vốn dĩ đâu có chuẩn bị quà cho anh.

Hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu, Lương Tây Kinh nhìn cô chằm chằm rồi hỏi: "Không có à?"

"... Có chứ." Thi Hảo khẽ chớp mắt mấy lần, ứng biến vô cùng linh hoạt: "Hai cây xanh đẹp nhất trên ban công kia là quà năm mới mà em đã chuẩn bị cho anh đó."

Lương Tây Kinh bó tay, không thềm để ý đến cô nữa.

Tuy nhiên, không ngờ, sang đến ngày hôm sau, anh lại mang cây xanh của cô đi rồi đặt trong văn phòng của mình.

Nghe Thi Hảo nói vậy, Lương Hanh gật đầu: "Không tệ, trước kia văn phòng của nó chán ngắt, giờ có thêm cây cối xanh tươi mới có chút hơi thở của con người."

Thi Hảo cũng phụ hoạ theo vài câu.

Sau khi ở trong văn phòng Lương Tây Kinh một lúc, Lương Hanh muốn mời Thi Hảo ăn tối để cảm ơn cô đã giúp đỡ Lương Tây Kinh.

Nếu việc này mà Thi Hảo còn không hiểu ý ông thì cô cũng không xứng làm thư ký cho Lương Tây Kinh nữa.

Đối diện với ánh mắt của Lương Hanh, Thi Hảo chậm rãi nói: "Vâng, thế chủ tịch muốn ăn gì ạ? Cháu đi mua đồ ăn nhé?"

"Không cần." Lương Hanh từ chối, xoay người đi ra ngoài: "Ông đã sắp xếp xong cả rồi."

*

Trước khi đến nơi ăn tối, Thi Hảo không thể nào ngờ tới việc Lương Hanh sẽ đưa cô đến chỗ này để thưởng thức bữa tối.

Sau khi xuống xe, cô ngẩng đầu lên, khẽ chớp mắt nhìn nhà hàng trước mặt.

"Thưa chủ tịch." Cô xoay đầu, muốn hỏi ông tại sao lại đưa mình đến đây, tuy nhiên cô còn chưa kịp thốt nên lời đã nghe thấy Lương Hanh hỏi: "Cháu còn nhớ chỗ này không?"

Thi Hảo nheo mắt lại: "Có ạ."

Nhà hàng trước mặt này là nhà hàng đầu tiên mà Thi Hảo ăn ở thành phố Giang.

Lần đó cũng là do Lương Hanh đưa cô đến đây.

Đây là một nhà hàng bình thường, giá tiền của từng món trong thực đơn khá rẻ. Lần đầu Thi Hảo đến đây còn khá dè dặt, không dám hít thở quá mạnh cũng như không dám nói chuyện.

Ban đầu Lương Hanh định đưa cô đến một nhà hàng sang trọng nhưng ông lại lo cô sẽ cảm thấy quá căng thẳng. Nghĩ vậy, ông bảo tài xế dừng xe trước cửa nhà hàng này, sau đó dẫn cô đi vào.

Cách trang trí của nhà hàng này khá giống với nhà hàng mà trước đây Thi Hảo từng đến ăn ở thị trấn, vì vậy nên cô có thể ăn một cách thoải mái.

Nghe được câu trả lời của Thi Hảo, Lương Hanh cười: "Lâu lắm rồi không đến chỗ này, hôm nay nếm thử xem hương vị có thay đổi gì không."

Thi Hảo bình tĩnh lại rồi nói: "Vâng thưa chủ tịch."

Sau khi tìm chỗ ngồi xuống, Thi Hảo nói chuyện với Lương Hanh vài câu rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh trong những nhà hàng nhỏ như này thường khá cũ nát, nhưng cũng may là ở đây được dọn dẹp khá sạch sẽ.

Đứng trước bồn rửa tay, Thi Hào nhìn bản thân mình trong gương đang nhúu mày lại, trông cứ như là đang đi đánh trận với kẻ thù vậy.

Lúc Lương Hanh gọi điện thoại để rủ cô đi dạo quanh công ty, Thi Hào nghĩ, khả năng ông biết chuyện giữa cô và Lương Tây Kinh chỉ có năm mươi phần trăm là cùng. Tuy nhiên, khi ông kêu tài xế đưa cô đến đây, cô hoàn toàn có thể khẳng định một trăm phần trăm... Lương Hanh đã biết tổng chuyện tình cảm của cô và Lương Tây Kinh.

Ngày này đến sớm hơn so với dự tính của Thi Hào, tuy nhiên cô đã chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Thi Hào hít sâu một hơi, dùng nước vỗ lên mặt để bản thân có thể bình tĩnh và tỉnh táo hơn.

Dù Lương Hanh có thái độ như thế nào thì cô cũng sẽ chấp nhận.

Đây là do cô nợ Lương Hanh.

...

Khi cô trở về chỗ ngồi, đúng lúc nhân viên phục vụ đang bày thức ăn lên trên bàn ăn.

Lương Hanh cũng có thói quen giống với Lương Tây Kinh, lúc ăn cơm, ông không thích nói chuyện, vì vậy Thi Hào cũng giữ yên lặng theo ông.

Thi Hào ăn đồ ăn mà trong miệng không cảm nhận được bất cứ hương vị gì, mới ăn được một ít đã đặt đũa xuống.

Ngay sau đó, Lương Hanh cũng cầm khăn giấy lên lau miệng:
"Cháu ăn no chưa?"

Thi Hảo: "Cháu thấy no rồi ạ."

Lương Hanh nhìn về phía dòng người vội vã tấp nập ở bên ngoài cửa sổ, ông bất chợt hỏi: "Thi Hảo, cháu đến thành phố Giang được bao lâu rồi?"

Thi Hảo bình tĩnh trả lời: "Cũng được gần hai mươi năm rồi ạ."

Lương Hanh gật đầu: "Thế cháu làm việc ở tập đoàn bao lâu rồi? Đã được năm năm chưa?"

Thi Hảo: "Năm năm nếu tính cả quãng thời gian làm thực tập sinh ạ."

Lương Hanh gật đầu, nhìn về phía cô: "Lúc làm việc, cháu có thấy vui không?"

Lông mi Thi Hảo run lên, bờ môi khẽ hé mở: "Vui ạ."

Trong những năm làm việc ở tập đoàn, cô đã trải qua rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ.

Lương Hanh hiểu ý, ông nở nụ cười rồi nói: "Vậy thì tốt."

Ông thở dài: "Ông cứ lo cháu sẽ gặp áp lực lớn, khi đi làm không còn cảm thấy vui vẻ nữa." Ông dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: "Vui là tốt rồi, chứng minh rằng ông Lương đã không lựa chọn sai lầm."

Nghe ông nói vậy, Thi Hảo không thể giả ngu được nữa, giọng nói của cô run rẩy, nhìn thẳng vào mắt Lương Hanh: "Chủ tịch, cháu xin lỗi ạ."

Lương Hanh vẫn điềm nhiên mỉm cười: "Thi Hảo, cháu không làm gì có lỗi với ông cả."

Thi Hảo lắc đầu: "Cháu... Vô cùng xin lỗi ông ạ."

Nói nhiều cũng vô ích, Thi Hào cũng không muốn giải thích cho bản thân, hơn nữa, tình cảm giữa cô và Lương Tây Kinh là tình yêu chân thành.

Lương Hanh không nói không rằng.

Ông chăm chú nhìn cô một lúc lâu rồi hỏi: "Cháu thích điểm nào ở Tây Kinh?"

Thi Hào sững sốt, nhìn Lương Hanh rồi lấy hết can đảm nói: "Nhiều lắm ạ."

Cô không thể nói cụ thể cho Lương Hanh nhưng cô vẫn truyền đạt suy nghĩ trong lòng: "Từ khi cháu và anh ấy xác định mối quan hệ, cháu cảm thấy thoải mái và rất hạnh phúc."

Lương Hanh gật đầu: "Cháu có biết chuyện về ba mẹ của nó không?"

"..." Thi Hào nhú mày: "Cháu đã từng nghe nói rồi ạ."

Lương Hanh gật đầu, cầm lấy tách trà trước mặt, nhấp một ngụm rồi bình tĩnh tiếp lời: "Ông vẫn luôn cho rằng hai người có hoàn cảnh lớn lên khác nhau thì sẽ không thể có tương lai hạnh phúc. Ba mẹ của nó chính là vết xe đổ đấy."

Nói đến đây, ông bất ngờ hỏi Thi Hào: "Cháu nghĩ thế nào về tương lai của hai đứa?"

Nhịp thở của Thi Hào hơi ngừng lại, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Lương Hanh tiếp tục hỏi: "Nó có biết chuyện cháu đi tìm nhà không?"

"..."

Thi Hào hơi mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng không thể nào mở miệng được.

Cô chưa nói cho Lương Tây Kinh, anh không hề biết chuyện này.

Lương Hanh: "Tại sao không nói cho nó biết?"

Thi Hào yên lặng.

Lương Hanh nói trúng tim đen của cô: "Không phải do cháu không có thời gian hay cơ hội mà là do cháu không biết nên nói với nó thế nào, đúng không?"

Thi Hào: "Vâng."

Cô phải thừa nhận rằng cô không nghĩ ra lý do gì để nói cho Lương Tây Kinh nghe mà anh không tỏ ra tức giận.

Với phong thái của một người từng trải, Lương Hanh nói với cô: "Điều cấm kỵ nhất trong chuyện tình cảm chính là giấu giếm đối phương."

Mà nguyên nhân che giấu là vì không tự tin vào mối quan hệ này, luôn lo được lo mất.

Ông nhìn Thi Hào: "Giữa hai đứa có rất nhiều chuyện không được trao đổi thẳng thắn được với nhau, cháu cảm thấy chuyện tình cảm như vậy có thể đi được bao xa?"

Thi Hào mở miệng muốn nói không phải như vậy nhưng lại không nói ra được lời nào. Bởi vì cô biết những điều Lương Hanh đang nói cũng có phần đúng, cô và Lương Tây Kinh đã coi nhẹ sự thật đó.

Một lúc lâu sau, Lương Hanh nói: "Thi Hào, cháu có bao giờ nghĩ đến chuyện chuyển công tác chưa?"

Cuối cùng ông đã nói ra mục đích chính mà ông tìm đến Thi Hào ngày hôm nay: "Cháu của hiện tại không phù hợp làm thư ký cho

tổng giám đốc tập đoàn Lương Thị nữa."

Ngực cô đau nhói, trái tim Thi Hảo như vừa bị ngàn vạn mũi kim đâm vào.

Cô biết mình không có đủ tư cách để phản bác lại lời của Lương Hanh, cũng không thể nào từ chối yêu cầu của ông được. Cô mím chặt môi, kìm nén những giọt nước mắt chuẩn bị rơi xuống, gắng gượng mãi mới lên tiếng: "Vâng, cháu biết mình nên làm gì ạ."

Lương Hanh yên lặng một lúc, không nhìn cô nữa: "Chúng ta đi về thôi."

Thi Hảo theo ông ra ngoài.

Đi đến bên cạnh xe, Lương Hanh nhìn về phía cô, thấy cô vẫn còn đang đứng ở bên ngoài: "Cháu không định lên xe à?"

"Cháu muốn đi dạo một chút ạ." Thi Hảo cảm thấy bản thân đang vô cùng rối bời: "Chủ tịch cứ về trước đi ạ, cháu có thể tự về được."

Lương Hanh ngồi trong xe nhìn cô chằm chằm một lúc: "Nhớ chú ý an toàn đấy."

Thi Hảo: "Vâng, tạm biệt ông ạ, ông nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

Trước khi rời đi, Lương Hanh nhìn cô rồi nói: "Ông Lương không muốn Tây Kinh giẫm vào vết xe đổ của ba nó, hy vọng cháu có thể hiểu."

Thi Hảo khàn giọng trả lời: "Cháu hiểu rồi ạ."

Nhìn thấy xe của Lương Hanh đã đi xa, nước mắt Thi Hảo vốn được kìm nén rất lâu bắt đầu rơi xuống lã chã.

Cô đưa tay lên lau giọt nước mắt đã tràn ra khỏi khóe mắt, không nhìn được ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Gió đêm thổi lất phất, Thi Hảo ngồi ở bồn hoa bên đường một lúc lâu.

Lâu đến mức cô cảm thấy cơ thể lạnh cóng mới hoàn hồn, lê lét thân thể mệt mỏi trở về nhà.

Về đến nhà, Thi Hảo tiến vào phòng tắm.

Xong xuôi, Lương Tây Kinh đúng lúc gọi video đến cho cô.

Thi Hảo liếc nhìn thời gian vừa đúng mười một giờ.

Cô thường đặt điện thoại xuống vào lúc mười một giờ rưỡi để đi ngủ. Vì vậy Lương Tây Kinh vừa đến Đức, tức khắc đổi đồng hồ sinh học của mình từ tỉnh giấc vào lúc năm rưỡi sáng thành bắt đầu ngày mới từ năm giờ sáng.

Chỉ cần cả đêm hôm trước không có công việc nào cần phải làm, anh sẽ thức dậy lúc năm giờ sáng, gọi điện thoại cho Thi Hảo và nói chuyện với cô qua mạng.

Nhìn chằm chằm cuộc gọi video trong chốc lát, Thi Hảo di chuyển ngón tay đổi chế độ gọi video sang chế độ chỉ gọi mà không kèm theo video.

Cuộc gọi được kết nối, giọng nói trầm của Lương Tây Kinh truyền đến: “Sao lại đổi thành giọng nói rồi?”

Thi Hảo không muốn biểu lộ rõ ràng cảm xúc của mình ở trước mặt anh, cô không muốn để cho Lương Tây Kinh lo lắng. Công việc của Lương Tây Kinh ở bên đó vẫn chưa xong, cô càng không hi vọng anh sẽ vội vàng trở về nước chỉ vì cô.

Đang suy tư thì Thi Hảo liếc thấy chiếc mặt nạ nằm ở trên bàn: “Em vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị đắp mặt nạ.”

Lý do này vô cùng hợp tình hợp lý, Lương Tây Kinh sẽ không tỏ ra nghi ngờ.

Đúng như dự đoán, Lương Tây Kinh không hỏi nhiều, mà đổi đề tài: “Hôm nay em về nhà lúc mấy giờ thế?”

Vừa ngủ dậy, anh lướt xem thông báo trên điện thoại di động thì phát hiện trong điện thoại không có tin nhắn thông báo đã về đến nhà do Thi Hảo gửi tới.

Nhưng mà trước đây Thi Hảo cũng đã từng quên nên Lương Tây Kinh cũng không cảm thấy quá khó hiểu.

Thi Hảo bóc túi đựng mặt nạ ra, sau đó đắp lên mặt. Cô vừa điều chỉnh mặt nạ cho phù hợp với khuôn mặt vừa nói: “Em quên mất, hôm nay em tan làm đúng giờ.”

Lương Tây Kinh ậm ừ: “Vậy bữa tối ngày hôm nay em ăn gì?”

Nhắc đến chuyện này, Thi Hảo cố gắng nhớ lại, cô căn bản không chú ý đến lúc mình ăn cơm với Lương Hanh đã nhét cái gì vào trong miệng.

Cô báo cáo bữa tên của hai món ăn, Lương Tây Kinh lại hỏi: “Ăn ngon không?”

“Cũng được.”

“Ừm.” Lương Tây Kinh nhẹ nhàng nói: “Đợi anh về rồi đi nếm thử một chút.”

Nghe thấy thế, Thi Hảo có hơi ngẩn người, mới đáp vâng.

Hai người trò chuyện giống như thường ngày, Thi Hảo không kiềm được cảm xúc muốn tắt điện thoại đi của mình, cô còn chưa kịp nói điều đó ra khỏi miệng, Lương Tây Kinh đã phát giác ra: “Thi Hảo.”

Anh cau mày, nhìn nội dung cuộc trò chuyện hôm nay của hai người, hạ thấp giọng nói, hỏi: “Hôm nay em gặp phải chuyện không vui à?”

Mặc dù những gì mà Thi Hảo đã kể không khác gì thường ngày.

Nhưng cho dù như thế, Lương Tây Kinh vẫn có thể cảm giác được tâm trạng cô không tốt lắm. Cô đang kìm nén cảm xúc của bản thân.

Nếu như là trước đây, Thi Hảo còn có thể duy trì tốt cảm xúc ở ngoài mặt.

Vậy thì vào lúc này, khi cô nghe thấy những lời này của Lương Tây Kinh, cô thật sự không kìm nén được nữa. Vì không muốn để Lương Tây Kinh sinh nghi, Thi Hảo cắn môi, nói dối bằng một câu chuyện buồn bực: “Tối nay em cùng với Ôn Ý đi xem phim.”

Lương Tây Kinh: “Sau đó thì sao?”

Thi Hảo: “Kết thúc của phim không hay, rõ ràng là một câu chuyện tình cảm lãng mạn nhưng lại có kết cục bi thương.”

Lương Tây Kinh bật cười: “Tại vì cái này?”

“Ừm.” Thi Hảo nổi giận: “Em cảm thấy bản thân mình bị lừa gạt.”

Lương Tây Kinh cười không ngừng, anh đang muốn lên tiếng thì Thi Hảo lại đột nhiên gọi tên anh: “Lương Tây Kinh.”

“Hửm?”

Tây Thi kéo mặt nạ trên mặt xuống, cup mắt hỏi: “Nếu như anh bị lừa gạt, anh sẽ làm như thế nào?”

Lương Tây Kinh yên lặng mấy giây: “Còn phải xem xem đó là chuyện gì và người đó là ai.”

Thi Hảo ngẩn ra: “Xem xem người đó là ai?”

Lương Tây Kinh chậm rãi nói: “Giả dụ người đó không có vị trí quan trọng trong lòng anh, cho dù lừa anh thì anh cũng không cảm thấy có vấn đề gì to tát cả.”

Anh không phải là người dễ bị mắc mưu.

Thi Hảo khựng lại, tim đập thình thịch: “Vậy nếu như... Anh cảm thấy đó là một người quan trọng thì sao?”

“Người quan trọng à?” Lương Tây Kinh lặp lại mấy từ này, anh cười khế: “Anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

Dường như Thi Hảo nghe ra được ý nghĩa đằng sau lời nói của anh.

Lương Tây Kinh sở dĩ không nghĩ đến chuyện đó là vì anh cảm thấy rằng người được anh đặt trong lòng sẽ không và cũng không nên lừa gạt anh.

Thi Hảo biết suy nghĩ của anh.

“Ồ.” Thi Hảo giả vờ bình tĩnh, thản nhiên như không: “Em cũng chưa từng nghĩ đến điều đó. Buổi tối, khi Ôn Ý hỏi em, em cũng trả lời không biết.”

Lương Tây Kinh: “Ôn Ý hỏi em cái này để làm gì?”

Thi Hảo nói dối không chớp mắt: “Em cũng không biết nữa.”

Hai người trò chuyện một lát, Thi Hảo cố ý ngáp một cái: “Em cảm thấy hơi buồn ngủ rồi.”

Lương Tây Kinh hiểu ý cô: “Ngủ đi, không ngủ được thì nói cho anh biết.”

Thi Hảo: “Anh ngủ ngon nha.”

“Em cũng ngủ ngon nhé.”

Sau khi cúp máy, Lương Tây Kinh suy nghĩ một lúc lâu, lát sau gọi điện thoại cho Dương Cao Phi: “Anh đi hỏi tổng giám đốc Phó xem hôm nay công ty có xảy ra chuyện gì không.”

Dương Cao Phi vừa tỉnh ngủ, thoáng chốc không phản ứng kịp: “Chuyện ở trong nước sao?”

Hỏi xong, anh ấy bồng võ mặt mình để tỉnh táo hơn. Mình hỏi vớ hỏi vẩn gì thế không biết? Bình thường Lương Tây Kinh nào có quan tâm đến những chuyện vặt vãnh của chi nhánh công ty ở nước ngoài: “Vâng thưa tổng giám đốc Lương.”

Biểu hiện của Thi Hào hoàn toàn như mọi ngày, đổi thành người khác nhất định sẽ không nghi ngờ.

Nhưng Lương Tây Kinh không phải là họ.

Anh là bạn trai của Thi Hào, anh biết rõ cô như thế nào lúc bình thường và sẽ có phản ứng ra sao khi có chuyện xảy ra.

Anh cẩn thận suy nghĩ một chút về vấn đề mà Thi Hào hỏi, Lương Tây Kinh gửi một tin nhắn cho Hứa Thực, để anh ấy đi một chuyến đến nhà ông nội anh nhằm thăm hỏi ông.

Chẳng biết vì sao, anh cứ có cảm giác bồn chồn không yên.

-

Phía bên Thi Hào, sau khi Thi Hào và Lương Tây Kinh tạm biệt, cô gửi cho Ôn Ý vài tin nhắn.

Cô sợ lời nói dối bị vạch trần, cần Ôn Ý phối hợp với cô một chút.

Đọc xong tin nhắn cô gửi đến, Ôn Ý lập tức gọi điện thoại cho cô: “... Chủ tịch biết rồi à?”

Thi Hảo ôm đầu gối, ngồi ở trên giường, khẽ ‘ừ’ đáp lại.

Ôn Ý há hốc mồm vì kinh ngạc, vội vàng nói: “Bây giờ tớ sẽ qua nhà cậu ngay.”

Thi Hảo nhắm mắt lại: “Ừm.”

Chưa đầy ba mươi phút sau, Ôn Ý xuất hiện ở trong nhà của Thi Hảo.

Từ cảm xúc của Thi Hảo, cô ấy đã biết kết cục của cuộc trò chuyện giữa Thi Hảo và chủ tịch. Cô ấy không hỏi nhiều, chỉ dang tay ôm lấy Thi Hảo, dịu dàng nói: “Cho dù cậu quyết định như thế nào, tớ đều sẽ đứng ở phía sau làm hậu thuẫn của cậu.”

Thi Hảo cười gượng: “Tớ biết mà.”

Có Ôn Ý ở bên, lòng Thi Hảo dần bình tĩnh lại.

Một hồi lâu sau, Thi Hảo nhìn về phía Ôn Ý: “Tớ muốn uống chút rượu.”

Ôn Ý: “Trong nhà cậu có không? Nếu không có thì tớ tặng cho cậu.”

“Không.” Thi Hảo nói: “Chúng ta ra cửa hàng tiện lợi ngồi một lát nhé?”

Ôn Ý: “Đi nào.”

Hai người thay tạm một bộ quần áo ở nhà nhưng vẫn đủ kín đáo để có thể mặc đi ra ngoài đường.

Ở cửa khu dân cư của Thi Hảo có một vài cửa hàng tiện lợi đang mở cửa, đằng trước cửa của cửa hàng tiện lợi cũng có chỗ để khách ngồi.

Sau khi mua mấy lon bia, hai người lặng lẽ uống.

Thi Hảo không ừ hử, Ôn Ý cũng không mở lời truy hỏi. Có những lúc ở cạnh bên là được rồi.

Khi uống đến lon thứ ba, sắc mặt Thi Hảo đỏ bừng nói: “Ôn Ý, tớ cũng muốn đổi sang công việc mới.”

Ôn Ý ngẩn ra, sống mũi của cô ấy có hơi cay cay.

Cô ấy khẽ thở dài một hơi, giả vờ thoải mái nói: “Không sao, cái cũ không đi thì cái mới sẽ không đến. Đến khi thay đổi công việc, nói không chừng cuộc sống của chúng ta sẽ càng tốt đẹp hơn, con người ấy mà, đâu thể vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng?”

Thi Hảo nở nụ cười gượng gạo: “Cậu nói đúng.”

Ôn Ý nhìn cô, do dự nói: “Cậu đã nói chuyện đó với Lương Tây Kinh chưa?”

Thi Hảo lắc đầu: “Đợi anh ấy về nước đã.”

Cô uống một ngụm rượu: “Tớ muốn nói trực tiếp với anh ấy.”

“Cũng đúng.” Ôn Ý tán thành: “Có những lời nên thẳng thắn vẫn tốt hơn.”

Hai người ngồi trước cửa hàng tiện lợi hơn nửa tiếng mới say khướt trở về nhà.

Cuối tuần, vì để cho Thi Hảo vui lên một chút, Ôn Ý đã đặc biệt ‘chi một số tiền lớn’ để mời cô đi vui chơi khắp chốn, sắp xếp kín lịch nhằm không cho cô thời gian để suy nghĩ lung tung.

Những ngày tiếp theo, Thi Hảo vẫn biểu hiện bình thường như mọi khi.

Vào thứ Tư, Dương Cao Phi đã gửi cho cô thông tin chuyến bay của Lương Tây Kinh, nói với cô rằng Lương Tây Kinh sẽ trở về vào thứ Năm.

Thi Hảo trả lời ‘biết rồi’, sau đó đặt điện thoại di động xuống.

Đến khi tan làm, Thi Hảo đợi các đồng nghiệp rời đi hết mới mở phần mềm soạn thảo văn bản ra gõ cụm từ ‘Thư từ chức’.

Cô chưa từng viết và cũng không biết phải viết như thế nào, cô không rõ mình nên bắt đầu từ đâu.

Ngây người đối mặt với máy tính nửa giờ đồng hồ, Thi Hảo chống tay lên trán, nhắm mắt lại, gỡ lý do từ chức của bản thân hết sức thuyết phục.

Xong xuôi, Thi Hảo thu dọn đồ đạc rời đi.

Buổi tối trước khi ngủ, Thi Hảo nhận được điện thoại của Lương Tây Kinh.

Giống như thường ngày, cả hai nói về tình huống của mỗi người, chia sẻ cuộc sống hằng ngày.

Trước khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh mở miệng hỏi: “Ngày mai em có đến sân bay không?”

Thi Hảo đột nhiên nhớ đến lời mà bản thân cô đã nói trước khi anh bay ra nước ngoài công tác: “Có ạ.”

Cô muốn đi đón anh.

Phía Lương Tây Kinh yên lặng vài giây rồi mới nói: “Anh đợi em ở sân bay.”

Chương 40: Từ chức

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh bước ra ban công.

Lúc này, thành phố Munich vẫn còn đang say giấc nồng, trời vừa hửng sáng, khung cảnh đường phố mờ ảo khiến người ta không thể nhìn thấy rõ cảnh quan.

Lương Tây Kinh đứng bên cửa sổ nhìn dòng xe cộ bên dưới với vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Giờ phút này, đột nhiên anh lại thấy nhớ Thi Hào.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu, mãi cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

Lương Tây Kinh đáp một tiếng, nghe thấy giọng nói của Dương Cao Phi: "Tổng giám đốc Lương, anh muốn ăn sáng tại phòng hay là ở dưới lầu?"

Đây là bữa sáng cuối cùng của bọn họ ở tại đây.

Lương Tây Kinh im lặng một lúc, lạnh nhạt đáp: "Xuống dưới đi."

Dương Cao Phi gật đầu.

Khi Lương Tây Kinh và Dương Cao Phi đã ngồi ở trong nhà hàng tầng dưới thì Ngụy Nguyệt Đình và trợ lý của cô ta cũng lục tục xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Lương Tây Kinh thì cô ta đã lập tức sà xuống, ngồi đối diện anh như thể thân quen, nhẹ nhàng nói: "Chào tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh khẽ gật đầu đáp lại.

Ngụy Nguyệt Đình thấy anh hờ hững như thế thì bắt đầu huyền thuyên: "Sắp phải về nước rồi, hai ngày nay hình như tổng giám đốc Lương không được vui cho lắm, công ty có chuyện gì sao?"

Lương Tây Kinh chẳng buồn ngước mắt nhìn cô ta, chỉ thờ ơ đáp: "Không có."

Vừa dứt lời, anh cũng không cho Ngụy Nguyệt Đình có cơ hội nói thêm mà quay sang trò chuyện với Dương Cao Phi về mấy vấn đề vật vãnh trong công việc.

Họ trò chuyện xong thì mấy người khác trong công ty lần lượt đến nhà hàng để dùng bữa.

Họ có một sự kiện vào buổi sáng, sau khi sự kiện kết thúc sẽ được hoạt động tự do, và rạng sáng hôm sau họ sẽ lên chuyến bay trở về thành phố Giang.

...

Sau một buổi sáng bận rộn, mọi người rời khỏi hội trường và thảo luận về việc đi dạo phố và mua sắm ở Munich.

Lương Tây Kinh đứng cách đó không xa, anh chỉ lắng nghe chứ không hề tham gia vào.

Phần lớn các đồng nghiệp đi theo anh trong chuyến công tác này đều chẳng sợ anh mấy.

Hơn nữa, mọi người đều biết rằng đi cùng Lương Tây Kinh tự do hơn nhiều so với đi cùng các phó tổng giám đốc khác.

Lương Tây Kinh là kiểu ông chủ chỉ cần nhân viên hoàn thành phần xong công việc của mình thì có thể hoàn toàn tự do làm chuyện khác.

Sau khi mọi người thảo luận xong điểm dừng chân thứ nhất và thứ hai, có vài người quay đầu nhìn Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương, anh có muốn đi dạo chút không?"

Lương Tây Kinh đang định từ chối thì chợt nhớ ra lúc nãy bọn họ vừa bàn rằng sẽ đi đến nhà thờ.

Anh hơi khựng lại một chút rồi khẽ gật đầu: "Tôi muốn ghé qua nhà thờ."

Mọi người sửng sốt: "Nhà thờ á?"

Lương Tây Kinh ngược mắt lên: "Điểm dừng đầu tiên của mọi người không phải là đi nhà thờ sao?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đúng là bọn họ định đi nhà thờ thật, chỉ là bọn họ không ngờ người đã đến Munich nhiều lần như Lương Tây Kinh lại còn muốn đi nhà thờ, trông anh đâu có giống mấy người thích chụp ảnh check-in đâu.

Lương Tây Kinh biết mọi người đang thắc mắc điều gì nhưng anh cũng không giải thích nhiều.

Anh nhìn về phía Dương Cao Phi: "Anh sắp xếp tài xế đi."

Dương Cao Phi đáp lời.

Thế là một lát sau, đoàn người lên đường xuất phát đến nhà thờ.

Lương Tây Kinh ngồi ở ghế sau, chị Trần ngồi bên cạnh, còn Dương Cao Phi ngồi ở ghế lái phụ.

Bên trong xe vô cùng yên ắng.

Bỗng một chốc sau, điện thoại di động của chị Trần reo lên không ngừng.

Lương Tây Kinh lơ đãng nhìn qua, chị Trần vội hoảng hốt nói: "Xin lỗi tổng giám đốc Lương, có phải làm phiền cậu rồi không?"

Chị chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi nói: "Con trai tôi vừa tan học, nó đang la ó đòi được ngắm Munich."

"Chị cứ tự nhiên đi." Lương Tây Kinh đáp: "Bây giờ đâu phải giờ hành chính."

Chị Trần thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: "Cảm ơn tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, chị Trần nghe thấy Lương Tây Kinh hỏi: "Chị và chồng kết hôn bao lâu rồi?"

Chị Trần hơi bối rối, chị khẽ liếc mắt nhìn Dương Cao Phi đang ngồi trên ghế phụ lái, sau đó trả lời: "...Tám năm."

Con trai chị cũng đã năm tuổi rồi.

Lương Tây Kinh lại hỏi: "Hai người yêu nhau bao lâu thì kết hôn?"

"..." Chị Trần thấy Lương Tây Kinh hỏi với vẻ nghiêm túc như thế thì khẽ mím môi, bất đắc dĩ cười nói: "Tôi với chồng là bạn học đại học, chúng tôi yêu nhau vào năm thứ hai đại học, năm năm sau thì kết hôn."

Lương Tây Kinh gật đầu, không lên tiếng nữa.

Chị Trần chớp mắt, ngờ vực hỏi: "Sao đột nhiên tổng giám đốc Lương lại hỏi chuyện này?"

Chị lớn tuổi hơn Lương Tây Kinh một chút và cũng không e dè anh như những đồng nghiệp khác. Huống hồ chị có thể cảm nhận được rằng Lương Tây Kinh chỉ muốn trò chuyện với chị về những chuyện lông gà vỏ tỏi thôi.

Lương Tây Kinh không có thói quen chia sẻ những suy nghĩ ở trong lòng, chỉ nói khẽ: "Tôi chỉ hỏi vậy thôi."

Chị Trần nghe vậy thì cũng không nói gì.

Dương Cao Phi ngồi ở ghế lái phụ nghe thấy thế thì hậm hực sờ sờ chóp mũi. Anh ấy nghĩ đến chuyện mà Lương Tây Kinh đã nhờ mình điều tra hai hôm trước rồi thầm thở dài trong lòng.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến nhà thờ.

Lúc xuống xe, Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn nhà thờ cách đó không xa, lấy điện thoại di động ra chụp vài tấm.

Chụp xong, anh gửi ảnh cho Thi Hào.

Sở dĩ, lý do khiến Lương Tây Kinh muốn đến nhà thờ là vì khi hai người họ nhắc tới nước Đức, cô đã hỏi anh rằng trước đây anh đã đến thăm những danh lam thắng cảnh nào ở Đức.

Lương Tây Kinh chẳng thăm thú được mấy nơi, nếu có thì cũng đã là chuyện của mấy năm về trước.

Nghe vậy, Thi Hào thuận miệng nói: "Vậy lần này lúc rảnh rồi thì anh đi tham quan vài nơi xem, làm quen trước một chút, lần sau mình cùng đi."

Lương Tây Kinh nhướn mày: "Em muốn đi nơi nào nhất?"

Thi Hào: "Nhà thờ? Vì nhìn trong ảnh đẹp quá."

Lương Tây Kinh đáp lại: "Có thời gian thì anh sẽ đi ngắm."

Thi Hào cong môi: "Nếu anh đi thì nhớ chụp ảnh nha."

"..."

Sau khi tham quan bên ngoài xong thì Lương Tây Kinh cũng cùng các nhân viên đi vào bên trong nhà thờ.

Anh chụp khá nhiều ảnh và gửi hết cho Thi Hào.

Nhưng có vẻ như cô đang bận nên không thấy trả lời.

...

Sau khi rời khỏi nhà thờ, Lương Tây Kinh và Dương Cao Phi tách khỏi đội ngũ nhân viên và đi đến một con phố rất náo nhiệt ở Munich, nơi mà Thi Hào đã từng vô tình nhìn thấy thông qua một tấm ảnh được đăng trên mạng.

Bọn họ dạo quanh một lúc, Lương Tây Kinh đã đến trung tâm mua sắm lớn nhất ở Munich.

Dương Cao Phi đứng ở phía sau, nhìn dáng vẻ anh đang nghiêm túc lựa chọn mà không khỏi cảm khái - trên đời này chắc chỉ có Thi Hào mới có thể khiến Lương Tây Kinh biến thành một người đàn ông bình thường.

Khi cả hai đi dạo trong cửa hàng, họ tình cờ gặp Nguyệt Nguyệt Đình.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Lương Tây Kinh thì Nguyệt Nguyệt Đình đã cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Cô ta cup mắt xuống và nhìn vào chiếc túi hiệu mà Dương Cao Phi đang cầm trong tay.

Tất cả những món đồ của Lương Tây Kinh đều là hàng đặt may riêng, không đời nào anh mua cho mình những thứ hàng hiệu xa xỉ này, vì vậy, thứ mà Dương Cao Phi đang cầm chỉ có thể là đồ anh mua tặng cho phụ nữ.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Nguyệt Đình không kìm được kêu lên: "Tổng giám đốc Lương, thật là khéo quá."

Lương Tây Kinh nghe thấy giọng cô ta thì liếc mắt nhìn sang, gật đầu chào lại: "Tổng giám đốc Ngụy."

Ngụy Nguyệt Đình cười gượng: "Tổng giám đốc Lương muốn mua gì thế?"

Lương Tây Kinh: "Xem bừa thôi."

Ngụy Nguyệt Đình: "..."

Cô ta đang vắt óc tìm chủ đề để nói chuyện thì đã thấy Lương Tây Kinh cầm lấy hai chiếc váy hai dây, quay sang hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh về kích cỡ khác có cùng kiểu dáng.

Khi nghe anh nói về kích cỡ đó, đôi mắt Ngụy Nguyệt Đình khẽ lóe lên.

Một lúc sau, nhân viên bán hàng mang ra hai chiếc váy theo kích cỡ mà anh mong muốn, Lương Tây Kinh đi thanh toán hóa đơn.

Ngụy Nguyệt Đình nhìn theo, không nhịn được hỏi: "Tổng giám đốc Lương mua váy cho bạn gái sao?"

Lương Tây Kinh chỉ “ừm” một tiếng.

"..."

Bấy giờ Ngụy Nguyệt Đình mới ngó người ra, lúng túng cười nói: "Còn cần mua gì nữa không, tổng giám đốc Lương có cần tôi chọn giúp không?"

"Không cần." Lương Tây Kinh lịch sự từ chối: "Tôi mua xong rồi, gặp lại tổng giám đốc Ngụy sau."

Rời khỏi trung tâm mua sắm, Lương Tây Kinh quay trở lại khách sạn.

Đột nhiên điện thoại di động của anh rung lên, là tin nhắn của Thi Hào.

Cô đang khen những bức ảnh mà anh đã chụp.

Lương Tây Kinh rủ mi, nhìn chăm chăm vào những dòng tin nhắn đang nhảy liên tục trên màn hình.

Chờ Thi Hào bình luận xong, anh mới gõ tin nhắn hỏi cô: "Năm nay còn chưa nghỉ phép, em có định khi nào thì nghỉ chưa?"

Nhìn thấy tin nhắn của Lương Tây Kinh, Thi Hào lập tức thất thần. Có khi năm nay cô còn không được nghỉ phép năm ấy chứ.

Cô không biết Lương Tây Kinh chỉ hỏi bâng quơ hay đã biết gì rồi.

Cô đắn đo một chút, sau đó mới thấp thòm trả lời: "Em cũng chưa biết nữa, sao tự nhiên anh lại hỏi thế?"

Lương Tây Kinh: "Muốn đưa em sang đây chơi."

Thi Hào ngẩn người ra.

Khung chat lặng đi một lúc lâu, cô mới trả lời Lương Tây Kinh: "Đến lúc đó mình bàn tiếp nhé?"

Điện thoại anh rung lên, Lương Tây Kinh mở nó ra. Khi nhìn thấy câu nói ấy của Thi Hào, trong đầu anh bất giác nhớ đến điều mà Lương Hanh đã hỏi - điều gì khiến anh cho rằng mình và Thi Hào có thể ở bên nhau.

Anh muốn bước tiếp cùng Thi Hào nhưng anh có từng nghĩ tới chuyện Thi Hào có đồng ý hay không chưa.

Mà quan trọng hơn là ngay đến chuyện mua nhà Thi Hào còn không chịu nói cho anh biết, có bao giờ anh đã tự hỏi rằng tại sao cô lại phải giấu diếm anh không.

...

Ngày đó sau khi gọi cho Thi Hào, Lương Tây Kinh đã nhận thấy có điều bất thường.

Anh nhờ Dương Cao Phi điều tra mới phát hiện ra rằng Lương Hanh đã biết về mối quan hệ giữa anh và Thi Hào, đồng thời ông cũng đã lên đi gặp cô.

Ngay khi nhận được tin, Lương Tây Kinh đã gọi cho Lương Hanh.

Dường như Lương Hanh đã dự liệu từ trước, vừa nhắc máy ông đã hỏi ngược lại anh đủ điều.

Lương Tây Kinh sẽ không tức giận và mất lý trí chỉ vì Thi Hào đã mua một căn nhà mà không nói với anh. Anh không trẻ con như vậy, đầu óc anh vô cùng tỉnh táo.

Nếu như Thi Hào không nói cho anh biết thì chắc chắn cô có lý do riêng của mình.

Nhưng anh rất muốn biết lý do ấy là gì.

Vì sao cô chưa bao giờ đề cập đến chuyện Lương Hanh đến gặp cô.

Chẳng lẽ cô muốn đợi đến khi anh về nước sẽ nói trực tiếp với anh, hay vẫn muốn tiếp tục giấu giếm.

Anh suy nghĩ một lúc lâu sau đó nhìn chăm chăm vào câu nói của Thi Hào.

Anh hơi ngập ngừng nhưng vẫn trả lời cô: "Được."

Anh cho cô thời gian.

...

Chuyến bay của Lương Tây Kinh hạ cánh vào buổi trưa.

Sáng thứ năm, Thi Hào hoàn thành xong công việc, cùng tài xế đến sân bay.

Tuy là ngày trong tuần nhưng sân bay cũng đông đúc không kém gì so với cuối tuần, tấp nập kẻ đến người đi.

Khi Thi Hào và tài xế đến nơi, Lương Tây Kinh vừa mới hạ cánh.

Thấy tin nhắn của Lương Tây Kinh, Thi Hào chỉ trả lời một chữ “vâng”.

Nhắn xong, cô xuống xe và đợi anh ở lối ra.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh và nhóm của anh bước ra ngoài.

Ban đầu, Thi Hào nghĩ rằng cô không nhớ anh nhiều đến vậy.

Nhưng đến khi cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh, cô mới bồi hồi nhận ra rằng mình thật sự rất nhớ Lương Tây Kinh. Cô muốn hít thở cùng bầu không khí với anh, muốn nói chuyện với anh, muốn đi làm cùng anh, muốn ôm chặt lấy anh.

Cô còn muốn nhiều điều hơn nữa.

Cô còn đang mải mê nghĩ ngợi thì Lương Tây Kinh đã chú ý đến sự hiện diện của cô.

Anh liếc nhìn về phía cô với ánh mắt có chút sâu xa.

Hai người nhìn nhau vài giây, Thi Hào mới hoàn hồn: "Tổng giám đốc Lương."

Đằng sau họ đều là nhân viên của tập đoàn, Lương Tây Kinh không để lộ cảm xúc gì, anh khẽ gật đầu rồi cúi người bước lên xe.

Có ba chiếc ô tô đến đón họ.

Thi Hào bố trí xong xuôi, đợi tất cả các đồng nghiệp khác vào xe rồi mới quay trở lại chiếc xe mà Lương Tây Kinh đang ngồi.

Dương Cao Phi ngồi ở ghế phụ, Thi Hào rất tự giác bước xuống ghế sau, ngồi song song với Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh ngồi ở trong xe, anh nhướn mắt dặn dò tài xế: "Trở về công ty đi."

Tài xế đáp lời.

Cùng lúc đó, vách ngăn trong xe cũng được kéo lên.

Mí mắt Thi Hào giãn giãn, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Lương Tây Kinh đang nhìn điện thoại, anh không ngẩng đầu lên: "Em muốn nói gì?"

Thi Hào mấp máy khóe miệng, báo cáo với anh lịch làm việc buổi chiều.

Cô dứt lời một lúc lâu, Lương Tây Kinh ngược nhìn Thi Hào với đôi mắt sâu thẳm: "Hết rồi à?"

Thi Hào không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, vô thức trả lời: "Hết rồi."

Mặt mày Lương Tây Kinh sa sầm, anh lẳng lặng nhìn cô một lát, khóe môi mím chặt: "Tôi biết rồi."

"..."

Bọn họ trở lại văn phòng cũng vừa đúng lúc tan ca chiều.

Lương Tây Kinh không dừng lại một giây nào, hoàn toàn tập trung vào công việc.

Thi Hào vẫn cầm tài liệu ra ra vào vào văn phòng của anh nhiều lần như thường lệ.

Nhưng Thi Hào có thể cảm nhận được rằng Lương Tây Kinh đang không vui, cô không biết vì sao anh lại bức dọc như vậy.

Đến sáu giờ, Lương Tây Kinh đã ký xong tài liệu cuối cùng và đưa nó cho cô: "Thư ký Thi."

Thi Hào nhận lấy, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Cô đi rồi Lương Tây Kinh mới đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, tính toán thời gian cô cần để xử lý những tài liệu đó.

Gần đến giờ, Lương Tây Kinh gọi vào số điện thoại nội bộ của cô.

"Tổng giám đốc Lương." Thi Hào nghe máy rất nhanh.

Lương Tây Kinh hắng giọng: "Xong chưa?"

Thi Hào: "...Ừm."

Lương Tây Kinh lại đằng hắng: "Chuẩn bị tan làm chưa?"

Thi Hào đang định nói vâng thì ánh mắt khế đảo qua lá đơn từ chức mà cô đã in ra và kẹp dưới văn kiện. Cô trầm mặc vài giây, mím môi hỏi: "Tổng giám đốc Lương, bây giờ anh có rảnh không?"

"Vào đi." Lương Tây Kinh đáp.

Chẳng biết vì sao khi nghe được hai chữ này, Thi Hào bỗng nghĩ, anh ắt hẳn đã biết cô muốn làm gì.

Thi Hào hít một hơi thật sâu rồi cầm đơn từ chức đi về phía phòng làm việc của Lương Tây Kinh.

Cô muốn từ chức, Lương Tây Kinh chỉ cần phê chuẩn cho cô là được.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lương Tây Kinh cúi kinh nói lòng cà vạt rồi mới nói: "Mời vào."

Thi Hào đẩy cửa ra, đối diện với ánh mắt của người đang ngồi sau bàn làm việc.

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chăm: "Đóng cửa lại đi."

Thi Hào đóng cửa lại, sau đó rào bước đến gần anh.

"Tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh híp mắt, ánh mắt rơi vào thứ cô đang cầm trên tay, lên tiếng trước: "Đây là văn kiện cần anh ký?"

Nghe được những lời này, lòng cô như thắt lại, niềm chua xót trào dâng trong đôi mắt.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của anh, cắn răng mà nói từng chữ một: "Đây là đơn xin từ chức của em."

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chăm trong im lặng.

Hồi lâu sau, anh mới đưa mắt nhìn lá đơn trong tay cô: "Nghĩ kỹ chưa?"

Thi Hào: "Kỹ rồi."

Lương Tây Kinh cầm đơn từ chức và mở ra, hỏi cô với ngữ khí bình tĩnh: "Bước đầu tiên là từ chức, bước tiếp theo là chia tay sao?"

Mặc dù cô đã đoán trước được điều này nhưng Thi Hào vẫn có chút sững sờ khi Lương Tây Kinh vạch trần mọi việc.

"Anh biết từ bao giờ vậy?" Cô hỏi.

Sắc mặt Lương Tây Kinh lạnh xuống: "Đây là trọng điểm sao?"

Thi Hảo ngẩn ra.

Giằng co vài giây, Lương Tây Kinh lặp lại câu hỏi vừa rồi.

"Ông cụ muốn em từ chức em cũng chịu, vậy nếu ông cụ muốn chúng ta chia tay thì có phải em cũng đồng ý luôn không?"

Đôi môi Thi Hảo mấp máy, cảm giác như cổ họng mình đang bị bóp nghẹt, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Phải mất một lúc cô mới thốt nên lời: "Chúng ta không nên ở bên nhau."

"Thế nào là nên, thế nào là không nên?" Lương Tây Kinh lạnh giọng hỏi.

Thi Hảo không nói nên câu.

Họ đều không phải những người sẽ cãi nhau để biện minh cho mình.

Cả hai im lặng hồi lâu, Lương Tây Kinh dùng ánh mắt u ám nhìn cô chằm chằm, nói ra điều cô đang giấu giếm: "Em có định nói cho anh biết việc em mua nhà không?"

Thi Hảo ngẩng phắt lên, toan hỏi anh biết từ lúc nào nhưng đã đến nước này thì đây cũng không phải là vấn đề quan trọng nữa.

Một lúc lâu sau, Thi Hảo mới mở miệng nói: "...Có, em định nói với anh mà."

Lương Tây Kinh: "Thế sao lại không nói?"

Thi Hảo há miệng, không biết nói sao cho phải. Vốn dĩ cô đã có cơ hội để nói, vậy có vì sao cô lại chần chừ không nói? Cô đang lo lắng điều gì chứ, từ ngày Lương Hanh hỏi cô, cô đã luôn suy nghĩ rất lung.

Đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được đáp án.

Văn phòng lặng ngắt như tờ.

Không biết qua bao lâu, Thi Hảo nghe thấy Lương Tây Kinh hỏi: "Em chưa từng xem anh là bạn trai của em có phải không?"

Cõi lòng Thi Hảo chấn động: "Không phải đâu..."

Cô còn chưa nói hết câu đã bị Lương Tây Kinh ngắt lời: "Nếu không phải thì tại sao lúc ông cụ đến tìm em không chịu nói với anh?" Anh thẳng thừng nói trúng tim đen của cô: "Em chưa từng nghĩ chúng ta sẽ có tương lai sao?"

Chương 41: Cho dù có bận hay không thì con cũng đều nghĩ tới cô ấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hào không dám nghĩ về điều đó, Lương Tây Kinh có thể hiểu được.

Nhưng chuyện Thi Hào đặt suy nghĩ của anh vào trong phạm vi suy xét của cô đã khiến Lương Tây Kinh cảm thấy thất vọng.

Anh luôn cảm thấy rằng chuyện tình cảm thì cả hai bên nên chia sẻ với nhau. Chuyện của anh và Thi Hào thuộc về dạng trời xui đất khiến nhưng sau khi chuyện đó xảy ra thì hai người đều rất tỉnh táo.

Nhất là vào lúc đầu khi Thi Hào và anh thỏa thuận với nhau rằng không được để mối quan hệ này bị lộ ra, Lương Tây Kinh cũng có thể hiểu được.

Cô là thư ký của anh, vốn dĩ đã có không ít người nhìn cô với ánh mắt đầy thành kiến. Việc che giấu mối quan hệ giữa hai người có thể giảm bớt rất nhiều lời đàm tiếu, đối với cô mà nói thì đây cũng là một kiểu bảo vệ.

Vì vậy Lương Tây Kinh đã đồng ý mà không chút do dự.

Thế nhưng bọn họ đã ở bên nhau hơn một năm, anh vốn tưởng rằng khi Thi Hào đưa ra quyết định thì chắc cô cũng đã cân nhắc suy nghĩ về tình huống của đối phương giống như anh.

Nhưng cô lại không.

Nghe thấy lời chất vấn của Lương Tây Kinh, Thi Hào thực sự cảm thấy hơi tủi thân.

Tương lai của họ.

Làm sao cô dám nghĩ về nó.

Giữa cô và anh vốn đã khác nhau một trời một vực, ở bên Lương Tây Kinh đã là chuyện liều lĩnh mất lý trí nhất mà cô từng làm.

Cô không đủ tư cách và không cho phép bản thân sống buông thả, làm những chuyện mất lý trí thêm nữa.

Hơn nữa giữa hai người bọn họ còn có Lương Hanh.

Lương Hanh là người đã đưa tay giúp đỡ Thi Hào và cứu cô ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng. Cô đã thất tín bội nghĩa một lần rồi, không đời nào cô sẽ để chuyện ấy xảy ra lần thứ hai.

Ánh mắt của Lương Tây Kinh dán chặt trên người cô, chú ý đến tất cả mọi thay đổi trên mặt cô.

Một lúc lâu sau khi bị anh hỏi đến á khẩu không nói nên lời, Thi Hào mới lên tiếng: “Em xin lỗi.”

Lương Tây Kinh rất thất vọng, điều anh muốn nghe không phải là lời xin lỗi.

Anh quay đầu đi không nhìn cô nữa, chỉ nói: “Ông cụ kêu em và anh chia tay, em có đồng ý hay không?”

Thi Hào còn chưa mở miệng, Lương Tây Kinh đã nhắc nhở cô: “Thi Hào, có những lời một khi đã nói ra khỏi miệng thì không thể rút lại được đâu, em nghĩ kỹ đi rồi trả lời anh.”

Vành mắt Thi Hào cay cay, cô và Lương Tây Kinh nhìn nhau một lúc lâu, trong đầu không ngừng vang vọng những lời mà Lương Hanh đã nói với cô trước đó.

Ông không đồng ý cho họ ở bên nhau, ông không hi vọng Lương Tây Kinh đi theo con đường cũ của ba mẹ mình và lặp lại sai lầm tương tự.

Chuyện ba mẹ của Lương Tây Kinh là một ví dụ điển hình cho chuyện này.

Thi Hào đã từng nghe có người nhắc đến, sự chênh lệch giữa thân phận xuất thân của bố mẹ anh cũng giống như hai người họ, ban đầu Lương Hanh cũng không đồng ý cho hai người họ ở bên nhau thế nhưng họ vẫn kiên quyết.

Nào ngờ kết hôn còn chưa quá nửa năm, giữa hai người họ đã xảy ra mâu thuẫn. Điều này khiến Lương Tây Kinh từ khi sinh ra đã phải sống một cuộc sống không được ba mẹ yêu thương và thậm chí là bị ghét bỏ.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại tiếng hít thở phập phồng của hai người họ.

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hào với đôi mắt sáng quắc, chờ đợi câu trả lời của cô.

Giằng co hồi lâu, Thi Hào tránh ánh mắt của Lương Tây Kinh, nhìn sang chỗ khác, nức nở nói: “Lương Tây Kinh, em đã đồng ý với chủ tịch.”

Rốt cuộc thì cô cũng không thể nhẫn tâm nói ra hai từ “chia tay”.

Lương Tây Kinh mím chặt khóe môi, vẻ mặt lạnh lùng: “Sau đó thì sao?”

Anh lạnh giọng nói: “Thi Hào, em nhìn vào mắt mà anh nói.”

“...”

Thi Hào hít một hơi thật sâu rồi nhìn vào mắt anh một lần nữa.

Cô nhìn anh, sau khi sắp xếp lại câu từ xong xuôi thì cô mới lên tiếng: “Em sẽ từ chức.” Cô dừng lại một chút rồi nói nốt câu cuối cùng: “Lương Tây Kinh, chúng ta chia tay đi.”

Khi nói ra hai câu này, Thi Hảo cảm thấy trái tim mình như bị một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên thủng, giống như bị ngàn vạn mũi kim đâm vào.

Vốn dĩ cô cho rằng trong mối quan hệ này, cô vẫn luôn rất lý trí. Kể từ ngày đồng ý ở bên Lương Tây Kinh, cô đã biết hai người bọn họ sẽ không có một kết thúc tốt đẹp.

Vì vậy, cô vẫn luôn kìm nén tình cảm và sự yêu mến của mình dành cho Lương Tây Kinh.

Trước đó cô vẫn luôn cảm thấy mình cũng không thích Lương Tây Kinh quá nhiều nếu mà chia tay với anh thì cùng lắm chỉ khiến cô buồn một thời gian thôi.

Nhưng vào giờ khắc này, cô lại cảm thấy như bị một con dao đâm vào tim vậy, miệng viết thư không có cách nào khép lại được.

Nghe rõ những gì cô nói, Lương Tây Kinh nhắm mắt lại sau đó mở mắt nặng nề nhìn cô và trầm giọng nói: “Thi Hảo, anh cho em một cơ hội đổi ý cuối cùng. Nếu như bây giờ em nói lại thì anh có thể giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.” Anh biết cô lo lắng nên ngay sau đó nói lập tức nói: “Bên phía ông thì anh sẽ đi nói chuyện.”

Anh tự tin rằng bản thân có khả năng khiến Lương Hanh buông bỏ chấp niệm này.

Nghe vậy, trong lòng Thi Hảo có chút chấn động và mừng rỡ.

Thế nhưng cô không thể ích kỉ như vậy được.

Lương Hanh là người đã nuôi lớn Lương Tây Kinh, cô không muốn họ cãi nhau vì mình. Cô không thể làm được loại chuyện như vậy.

Im lặng hồi lâu, Lương Tây Kinh không đợi được câu trả lời của Thi Hảo.

Lồng ngực anh đau nhói, đột nhiên anh cảm thấy cực kỳ thất bại.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh cầm chiếc bút máy đặt ở bên cạnh lên và phê chuẩn vào lá đơn xin từ chức của cô.

Sau khi ký xong, anh đưa đơn lại cho cô.

Nhìn đơn xin từ chức treo lơ lửng giữa không trung, Thi Hảo tiến lên một bước và vươn tay nhận lấy: “Cám ơn tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh không nói gì.

Thi Hảo xoay người rời đi, lúc cô chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc thì anh mới lên tiếng: “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.”

Lưng quay về phía anh, Thi Hảo kiềm chế để chính mình khóc thành tiếng: “... Được.”

Chỉ trong chốc lát, Lương Tây Kinh nhìn cánh cửa phòng làm việc mở ra rồi lại đóng lại.

Tiếng bước chân ở bên ngoài xa dần, anh ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt một lúc lâu rồi mới đứng dậy rời đi.

Tin Thi Hảo từ chức sau khi được chuyển đến bộ phận nhân sự thì đã truyền ra rộng hơn.

Cả công ty đều kinh ngạc, tất cả đồng nghiệp đều bất ngờ và bàng hoàng trước việc cô sẽ từ chức.

Thi Hảo cũng không để ý đến mấy cuộc thảo luận của đồng nghiệp, Dương Cao Phi biết rất rõ về công việc trong tay cô nên cô chỉ cần bàn giao công việc cho Dương Cao Phi là được.

Trong vòng chưa đầy nửa tháng, Thi Hảo đã thuận lợi từ chức khỏi tập đoàn Lương thị.

Trong nửa tháng bàn giao đó, cô và Lương Tây Kinh nói chuyện với nhau không quá mười câu.

Cho dù có nói chuyện thì thái độ cũng luôn luôn giống như giải quyết việc chung.

Ngày cô rời khỏi tập đoàn là vào thứ sáu.

Các đồng nghiệp trong phòng trợ lý tổng giám đốc muốn tổ chức tiệc chia tay cho Thi Hào. Vốn dĩ cô không có tâm trạng nhưng lại không thể từ chối.

Gần tới giờ về, Lý Thiến Vi hỏi cô: “Tổng giám đốc Lương có đi không?”

Thi Hào khẽ lắc đầu, trong lòng có chút đau âm ỉ: “Không đi.”

Cô không hỏi Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh cũng không nhắc tới.

Sau khi tan làm, Thi Hào thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Cô mang đồ về nhà trước rồi đến nhà hàng.

Nhìn cô đi vào thang máy, Dương Cao Phi giơ tay xoa xoa ấn đường sau đó đi vào phòng làm việc của Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh nhận tài liệu anh ấy đưa rồi ký tên.

Sau khi ký xong, anh liếc nhìn Dương Cao Phi đang do dự muốn nói lại thôi bên cạnh mình: “Anh muốn nói gì?”

Dương Cao Phi im lặng, nhỏ giọng nói: “Thư ký Thi đi rồi.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ.

Thời tiết đã nóng hơn, ánh mặt trời vào giờ tan tầm vẫn chói mắt như vậy.

Vài giây sau, Lương Tây Kinh nói: “Sắp xếp tài xế đưa cô ấy về.”

Dương Cao Phi sững sốt sau đó vội đáp ứng.

Sau khi gọi cho tài xế dọn dò xong, Dương Cao Phi lại nhìn Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh: “Nói hết một lần đi.”

Dương Cao Phi hít một hơi thật sâu, có hơi lo sợ: “... Lát nữa chúng tôi sẽ đi ăn tối với thư ký Thi, anh có đi không?”

Lương Tây Kinh hơi giật mình, im lặng vài giây: “Tôi không đi, anh để ý cô ấy một chút.”

Nếu như anh đi thì Thi Hào sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Anh không muốn tạo áp lực cho cô, càng không muốn khiến cô lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng.

Bữa tiệc chia tay này, Thi Hào ăn khá là thỏa mãn.

Cô tiếp xúc với các đồng nghiệp trong phòng trợ lý không tính là nhiều nhưng cũng không phải là quá ít. Mối quan hệ giữa mọi người trong phòng tương đối hòa hợp, đối với chuyện cô từ chức thì mọi người cũng dành cho cô những lời chúc phúc tốt đẹp nhất.

Mặc dù họ không biết lý do tại sao cô từ chức nhưng các đồng nghiệp đều vô cùng tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Sau khi tiệc tan, Ôn Ý đến đón cô.

Thi Hào cũng không uống nhiều, cô rất tỉnh táo.

“Cậu muốn đi xe về hay là đi bộ?” Nhà hàng cách nơi Thi Hào ở rất gần.

Thi Hảo đứng nguyên tại chỗ, ngược mắt lên nhìn cô ấy, vành mắt gần lệ: “Ôn Ý.”

Cô tủi thân nói: “Tớ không muốn về nhà.”

Cô không muốn về nhà chút nào, nơi đó vẫn còn mùi hương của Lương Tây Kinh.

Ôn Ý nghe vậy thì trong lòng run lên, cô ấy cũng cảm thấy khó chịu theo.

Cô ấy ôm lấy Thi Hảo, nhẹ nhàng an ủi: “Được rồi, vậy chúng ta không về nhà nữa, cậu muốn đi đâu thì chúng ta đi đó.”

Thi Hảo ghen ngào gật đầu sau đó dựa vào người Ôn Ý và khóc một cách thoải mái.

Từ ngày chia tay Lương Tây Kinh cho đến nay, cô vẫn luôn cố kìm nén cảm xúc của mình. Vào lúc này, cô đã không thể kiềm chế được nữa.

Ôn Ý ôm cô để mặc cô trút ra tất cả.

Đợi đến khi cô khóc mệt rồi thì cô ấy mới đỡ cô rồi đưa cô trở về nhà.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh dậy thì không ai nhắc đến chuyện khóc ngày hôm qua nữa.

Sau khi hai người ăn sáng xong, Ôn Ý ngẩng đầu lên nhìn cô: “Hay là chúng ta ra ngoài chơi mấy ngày?”

Thi Hảo khẽ giật mình: “Đi đâu cơ?”

Ôn Ý: “Công việc của tớ cũng bàn giao gần xong rồi, trùng hợp lại có mấy ngày phép.” Cô ấy nói: “Cũng không thể để công ty được hỏi được, tớ phải nghỉ hết ngày phép xong rồi mới nghỉ việc.”

Thi Hào gật đầu.

Ôn Ý nhìn cô: “Cậu có nơi nào muốn đi không?”

Thi Hào ngẫm nghĩ: “Không có.”

Nơi cô muốn đi quá xa, không phải cứ nói muốn đi là có thể đi được.

Ôn Ý “a” một tiếng: “Vậy chúng ta đi biển đi?”

Thi Hào không có ý kiến gì.

Hai người nói đi là đi ngay, sau đó đặt vé và ngay trong đêm đó bọn họ đã xuất hiện ở thành phố bên cạnh bờ biển vui chơi mấy ngày. Cô quyết định chơi cho đã rồi mới trở về tìm việc.

Thi Hào đi du lịch, Lương Tây Kinh cũng rời khỏi thành phố Giang.

Anh đáp xuống Bắc Kinh và đi thẳng đến Tây Viên.

Nghe Trình Tuệ nói rằng anh sẽ đến, Tiêu Bạch Hủy ngạc nhiên trong giây lát.

Bà ấy cầm cọ vẽ, bày ra vẽ không thể tin được mà hỏi: “Nó đến một mình à?”

Trình Tuệ gật đầu, khẽ nói: “Trông tâm trạng cậu ấy cũng không tốt lắm.”

Tiêu Bạch Hủy mím môi, nhìn chăm chăm bức tranh còn dang dở trước mặt trong giây lát rồi dặn dò: “Chị đi bảo nhà bếp làm chút đồ ăn đi.”

Bà ấy đoán chắc rằng Lương Tây Kinh còn chưa ăn.

Trình Tuệ trả lời: “Vậy còn bà chủ...”

“Lát nữa tôi xuống.” Tiêu Bạch Hủy nói.

“Cậu chủ.” Trình Tuệ đi xuống cầu thang, hỏi Lương Tây Kinh: “Cậu ăn cơm chưa?”

Lương Tây Kinh không hề ngạc nhiên khi không thấy Tiêu Bạch Hủy xuống: “Chưa ăn.”

Anh liếc nhìn lên tầng: “Bà ấy đang ở trong phòng vẽ tranh à?”

Trình Tuệ gật đầu.

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, im lặng vài giây rồi nói: “Tôi có thể đi lên xem không?”

Trình Tuệ sửng sờ, bà ấy không ngờ được rằng anh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Lương Tây Kinh cũng không làm khó bà ấy, anh chỉ nói: “Dì hỏi bà ấy thử xem.”

Trình Tuệ: “...Được.”

Bà ấy quay người lại lên tầng.

Vài phút sau, Trình Tuệ đi xuống: “Cậu chủ, bà chủ đang đợi cậu ở trên tầng.”

Lương Tây Kinh đứng dậy và đi lên tầng.

Cùng lúc đó, Tiêu Bạch Hủy đang ở trên tầng yên lặng chờ đợi.

Bà ấy không biết tại sao Lương Tây Kinh lại muốn đến phòng vẽ tranh nhưng đây là yêu cầu đầu tiên mà anh đã đưa ra dù đã đến Tây Viên rất nhiều lần. Bà ấy không cách nào từ chối được.

Mặc dù Tiêu Bạch Hủy và đứa con trai này không thân thiết từ nhỏ nhưng bà ấy vẫn rất hiểu rõ anh.

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì anh sẽ không vô duyên vô cớ đến Tây Viên, càng sẽ không nhắc đến việc muốn đến phòng vẽ tranh xem thử.

Tiêu Bạch Hủy nhớ mang máng rằng lần cuối cùng Lương Tây Kinh có tâm trạng tồi tệ là khi Lương Hanh bị ốm phải nhập viện để phẫu thuật và anh phải tiếp quản tập đoàn Lương thị.

Lương Tây Kinh bay trong đêm đến Bắc Kinh, hút vài điếu thuốc trong sân rồi bay cả đêm về.

Tiếng bước chân vang lên, Tiêu Bạch Hủy ngược mắt lên nhìn người xuất hiện ở cửa.

Hai mẹ con nhìn nhau, Tiêu Bạch Hủy lên tiếng: “Vào đi.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng.

Phòng vẽ tranh của Tiêu Bạch Hủy rất lớn, có rất nhiều tác phẩm bà ấy đã vẽ gần đây.

Lương Tây Kinh nhắc chân đến gần và đảo mắt nhìn xung quanh một lượt. Đột nhiên, anh chú ý đến một bức tranh ở trong góc.

Tiêu Bạch Hủy nhìn theo ánh mắt của anh, sắc mặt bà ấy hơi cứng đờ.

Bà ấy mím môi khẽ thở dài: “Muốn đi xem một chút không?”

Lương Tây Kinh đi tới và nhìn thấy rõ người trong tranh: “Mẹ vẽ nó khi nào?”

Tiêu Bạch Hủy: “Mùa đông năm ngoái.”

Đó là một bức tranh chân dung bà ấy vẽ cho Lương Tây Kinh, vốn định coi như là một món quà sinh nhật tặng anh. Nhưng sau đó vì đủ loại lý do mà bà ấy đã không gửi nó.

Lương Tây Kinh nhìn nó một lúc lâu, sau đó khàn giọng hỏi: “Con có thể mang nó đi không?”

Tiêu Bạch Hủy do dự vài giây: “Có thể.”

Ở phòng vẽ tranh chưa được bao lâu thì Trình Tuệ đã gọi hai người xuống ăn tối.

Mối quan hệ giữa hai mẹ con không nóng cũng không lạnh, hai người chỉ lặng lẽ ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Lương Tây Kinh chuẩn bị rời đi.

Tiêu Bạch Hủy nghe xong, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ngày mai con có đi làm không?”

Lương Tây Kinh lắc đầu.

Tiêu Bạch Hủy nghiêng đầu nhìn Trình Tuệ: “Đêm nay con ngủ lại đây đi.”

Bà ấy không thích những người khác ở Tây Viên, càng không muốn người lạ ở Tây Viên. Nhưng Lương Tây Kinh thì khác.

Mặc dù mẹ con họ không gặp nhau thường xuyên, mối quan hệ của hai người cũng không được coi là thân thiết. Nhưng Tiêu Bạch Hủy biết và hiểu rõ Lương Tây Kinh, bà ấy biết rằng lúc này anh cần một “chỗ dung thân”.

Lương Tây Kinh im lặng vài giây rồi nhẹ giọng đáp: “Được.”

Anh không từ chối Tiêu Bạch Hủy bởi vì anh thực sự không muốn quay trở lại thành phố Giang. Giữa Lương Tây Kinh và Tiêu Bạch Hủy có sự ngăn cách nhưng thỉnh thoảng lúc phiên muộn thì anh vẫn thích đến chỗ này của bà ấy.

Ở đây yên tĩnh, có thể khiến tâm trí anh bình tĩnh lại.

Trình Tuệ thu dọn phòng ăn rồi đi trải giường chiếu cho Lương Tây Kinh.

Sau khi bà ấy rời đi, phòng khách lại chìm vào im lặng lần nữa.

Gió bên ngoài rất mạnh, cơn gió mùa hè rất thoải mái.

Buổi tối Tiêu Bạch Hủy ăn hơi nhiều, bà ấy rất hiếm khi chủ động đề nghị: “Chúng ta đi dạo một chút đi.”

Lương Tây Kinh đi theo sau.

Tây Viên rất lớn.

Ngoại trừ biệt thự mà Tiêu Bạch Hủy ở ra thì những chỗ khác dường như không có ai quét dọn, trông giống như một khu vườn khô héo không có ai ở.

Hai người đi về phía khu vườn khô.

Đi một lúc lâu, Tiêu Bạch Hủy mới mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

Lương Tây Kinh không nói lời nào.

Tiêu Bạch Hủy nghiêng đầu và đoán một lần nữa: “Chia tay với Thi Hảo rồi?”

Lần này, Lương Tây Kinh cuối cùng đã quay đầu nhìn bà ấy.

Tiêu Bạch Hủy: “Thế nào?”

Lương Tây Kinh thở ơ hỏi: “Mẹ biết từ khi nào?”

Tiêu Bạch Hủy thản nhiên nói: “Năm ngoái.”

Lương Tây Kinh mím môi: “Con biểu hiện ra rõ như vậy sao?”

“... Về phía ông cụ thì con che giấu cũng khá tốt.” Tiêu Bạch Hủy nói.

Lương Tây Kinh cứng họng.

Anh còn chưa kịp lên tiếng, Tiêu Bạch Hủy khó có được lại hỏi anh: “Có tiện nói chuyện với mẹ không? Tại sao lại chia tay, ông cụ không đồng ý à?”

Lương Tây Kinh: “Vâng.”

Anh nhìn về phía xa xăm và nói với bà ấy: “Cô ấy được ông cụ đưa từ trại trẻ mồ côi về và nuôi lớn.”

Tiêu Bạch Hủy cũng hiểu ra: “... Đối với con bé, ông cụ quan trọng hơn con.”

Lương Tây Kinh bị đâm một đao, chỉ giữ im lặng.

Tiêu Bạch Hủy: “Còn gì nữa không?”

Lương Tây Kinh: “Hết rồi.”

Tiêu Bạch Hủy im lặng một lúc rồi đoán tiếp: “Ông cụ tìm con bé muốn con bé chia tay với con?”

Lương Tây Kinh tiếp tục: “... Vâng.”

Tiêu Bạch Hủy cười nói: “Con không giữ con bé lại?”

“Có.” Lương Tây Kinh thản nhiên nói.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lương Tây Kinh, Tiêu Bạch Hủy khẽ thở dài: “Con nói như thế nào?”

Lương Tây Kinh thuật lại với bà ấy những gì anh đã nói.

Tiêu Bạch Hủy nghe xong trầm mặc một hồi mới hỏi: “Con thích con bé đến mức nào?”

Lương Tây Kinh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời đêm đen kịt, trong đầu hiện lên dáng vẻ của Thi Hảo. Thi Hảo thích đứng ở trên ban công ngắm trăng, còn thường xuyên kéo anh cùng nhau ngắm trăng.

Nhìn về phía xa, khoe môi Lương Tây Kinh hơi mấp máy: “Cho dù có bận hay không thì con cũng đều nghĩ tới cô ấy.”

Muốn cùng cô ấy chia sẻ ánh trăng sáng này, muốn biết cô ấy đang làm gì, một ngày có ăn đủ ba bữa, có ăn đúng giờ không, muốn biết tâm trạng thay đổi trong một ngày của cô ấy, muốn biết những điều cô ấy thấy, những người cô ấy gặp. Từng giây từng phút lúc nào anh cũng muốn nghe được giọng nói của cô ấy và thấy cô ấy trong tầm mắt mình.

Ngay cả khi nhìn thấy nhà hàng Nhật Bản mà anh ghét nhất thì anh vẫn luôn có suy nghĩ muốn đi ăn cùng với cô.

Nghe Lương Tây Kinh nói vậy, Tiêu Bạch Hủy mỉm cười vui mừng: “Con thực sự đã trưởng thành rồi.”

Lương Tây Kinh không tiếp lời.

Tiêu Bạch Hủy nhìn anh, khích lệ nói: “Nếu như con đã thích con bé như vậy thì hãy thử cố gắng thuyết phục ông nội của con.”

Bà ấy thẳng thắn nói: “Ông ấy thương con nhất nên sẽ không từ chối con đâu.”

Lương Tây Kinh trầm giọng nói: “Con biết.”

Tiêu Bạch Hủy sững sờ, hiểu rõ: “Con cảm thấy con bé không đủ thích con sao?”

“Không phải.” Lương Tây Kinh nói: “Con biết cô ấy thích con.”

Thi Hảo có thích mình hay không, điều này anh có thể nhận ra được.

“Vậy tại sao bây giờ con lại sầu não như vậy?” Không phải Tiêu Bạch Hủy không nhìn ra sự phiền muộn của anh.

Lương Tây Kinh có cảm giác muốn hút thuốc lá nhưng bên cạnh là Tiêu Bạch Hủy nên anh đã kiềm chế lại. Anh mím môi dưới, bực bội nói: “Cô ấy không có lòng tin với con.”

Điều mà Lương Tây Kinh bực bội nhất là Thi Hảo không chỉ không có niềm tin vào anh mà còn không có niềm tin vào chính mình.

Khi Lương Hanh đến tìm cô, cô thậm chí không hề đấu tranh hay nỗ lực gì mà trực tiếp đáp ứng mọi yêu cầu của ông cụ. Anh biết Thi Hảo cảm thấy có lỗi với Lương Hanh, lòng biết ơn và sự ràng buộc đạo đức của cô quá nặng.

Hơn nữa thái độ sáng khoái của cô còn khiến Lương Tây Kinh đặc biệt khó chịu.

Một cơn gió nóng như thiêu như đốt thổi qua, Lương Tây Kinh vừa nghĩ đến chuyện này đã cảm thấy gió mát mùa hạ so với gió rét mùa đông năm trước còn lạnh hơn, còn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Bọn họ là những người yêu của nhau, gặp chuyện gì hần cũng phải nên trao đổi thương lượng với nhau. Thi Hảo thì hay rồi, cô luôn luôn đưa ra quyết định dựa trên tất cả những gì cô cho là đúng.

Cô suy xét đến tất cả mọi người, duy chỉ có anh là không.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của anh, Tiêu Bạch Hủy có chút đau lòng: “Con định làm gì?”

“Con không biết.”

Tiêu Bạch Hủy: “... Con đặt mình vào vị trí của con bé mà thử suy nghĩ xem, nếu như con là Thi Hảo thì con sẽ lựa chọn như thế nào.” Bà ấy phân tích: “Mẹ đã gặp Thi Hảo, mẹ biết con bé là loại con gái như thế nào, những năm qua con bé sống không hề dễ dàng.”

Tất nhiên là Lương Tây Kinh biết.

Nếu như không phải không muốn làm cô khó xử thì anh cũng sẽ không phê chuẩn cho cô từ chức.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lương Tây Kinh, Tiêu Bạch Hủy thờ ơ nói: “Thật ra hiện giờ hai người các con chia tay cũng tốt.”

Lương Tây Kinh nhìn bà ấy.

Tiêu Bạch Hủy thẳng thắn nói: “Hai người các con trước kia lúc đi làm rồi tan làm đều ở cạnh nhau, hoàn toàn không có không gian để suy nghĩ chuyện tương lai. Bây giờ chia tay rồi thì có thể bình tĩnh suy nghĩ lại liệu có đúng là nhất định phải là đối phương mà không phải người khác hay không.”

Bà ấy nhìn Lương Tây Kinh: “Sau khi suy nghĩ rõ ràng rồi thì thuyết phục ông nội của con.”

Lương Tây Kinh: “Ông ấy không phải là nguyên nhân gốc rễ của vấn đề.”

“Đối với con là không phải nhưng đối với Thi Hảo lại đúng.” Tiêu Bạch Hủy nói rõ ràng cho anh: “Chuyện này con không thể quá so đo.”

Lương Tây Kinh cảm thấy giống như có một luồng hơi ấm vừa lướt qua.

Một lúc lâu sau, anh khẽ gật đầu: “Con biết rồi.”

Hai mẹ con đi loanh quanh một vòng, sau khi trở về biệt thự, Tiêu Bạch Hủy đi thẳng lên tầng đến phòng vẽ tranh.

Ở trong sân Lương Tây Kinh hút một điếu thuốc, lấy điện thoại di động ra và ấn vào khung chat với Thi Hảo rồi lại đóng lại.

Sau khi hút xong một điếu, Tần Yển đã gửi tin nhắn trước: [Có cần anh em bay đến thành phố Giang uống với cậu một ly không?]

Lương Tây Kinh: [?]

Tần Yển: [Thấy thư ký Thi vui vẻ như vậy, trong lòng cậu không thấy khó chịu sao?]

Lương Tây Kinh: [?]

Tần Yển: [??? Cậu không xem vòng bạn bè của thư ký Thi sao?]

Lương Tây Kinh nheo mắt sau đó nhấp vào vòng bạn bè.

Làm mới vòng bạn bè một lần nữa, cuối cùng anh cũng nhìn thấy chín bức ảnh chụp đi cảnh du lịch mà Thi Hảo vừa đăng một phút trước.

Chương 42: Cùng đi ăn tối với tôi nhé?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lương Tây Kinh không phải là loại người sau khi chia tay bạn gái rồi thì lại hi vọng người ta sống không tốt.

Ngược lại anh hy vọng rằng Thi Hào sẽ được hạnh phúc.

Chỉ là nhìn vào những bức ảnh ở trước mắt, trái tim anh dường như đang mắc nghẹn lại khó lòng nuốt trôi được.

Chia tay với mình, rời khỏi công ty, cô ấy vui như vậy ư?

“Hắt xì...” Từ bãi biển trở về khách sạn và đăng ảnh lên vòng bạn bè xong, Thi Hào đang định nằm trên sofa một lát rồi mới đi tắm thì bỗng nhiên lại hắt xì hơi một cái.

Ôn Ý đang tẩy trang nghe vậy thì vội vàng quay đầu nhìn cô: “Cậu bị cảm rồi à?”

Thi Hào xoa xoa mũi, cau mày nói: “Đâu có đâu.”

Cô uể oải nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Có thể là ai đó đang mắng tở.”

Ôn Ý: “...”

Cô ấy liếc nhìn cô, không nhịn được bật cười: “Để tở xem ai dám.”

Thi Hào nghiêng người, cong môi: “Nhất định là có người dám.”

Hai người đang nói chuyện phiếm, Ôn Ý nhìn vẻ mặt thành thoi của cô thì hỏi nhỏ: “Tâm trạng của cậu đã ổn hơn chút nào chưa?”

“... Rồi.” Thi Hào dừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn cô ấy: “Mọi người nói quả nhiên không sai.”

Ôn Ý: “Sao cơ?”

Thi Hào: “Cảnh đẹp và thức ăn ngon có thể khiến con người ta quên đi hết mọi ưu phiền.”

Ôn Ý liếc nhìn cô một cái, chua chát nói: “Lẽ nào chị em tốt không thể à?”

Thi Hào cong môi sau đó đỡ cô ấy: “So với hai cái trước thì chị em tốt càng quan trọng hơn.”

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên sau khi Ôn Ý được đỡ đã vui vẻ trở lại.

Cô ấy tự vui một mình một hồi: “VẬY cậu ở đây một mình một lát nhé, tớ đi tắm đã.”

Thi Hào ừ một tiếng, vẫy vẫy tay với cô ấy: “Cậu mau đi tắm đi.”

Ôn Ý bước vào phòng tắm, trong phòng trở nên yên tĩnh như cũ.

Thi Hào nhìn điện thoại, có không ít bạn bè và đồng nghiệp đã thích và bình luận về những bức ảnh trên vòng bạn bè mà cô vừa đăng tải lên. Trong số đó, Thi Hào cũng nhìn thấy lượt thích và bình luận của Tần Yến.

Anh ấy hỏi cô đang đi chơi ở đâu.

Thi Hào sững sốt, không biết nên trả lời anh ấy như thế nào. Cô cũng không xác định được anh ấy chỉ là đang thuận miệng hỏi, hay là... Hỏi thay Lương Tây Kinh.

Khi cái tên Lương Tây Kinh bỗng hiện lên trong đầu cô, Thi Hào lập tức dập tắt suy nghĩ này.

Sẽ không đâu.

Lương Tây Kinh sẽ không làm loại chuyện này, anh không phải loại người không thể buông xuống, vương vấn không dứt được, lại càng sẽ không để Tần Yến đến hỏi bóng hỏi gió như này.

Nghĩ đến đây, Thi Hào cảm thấy thoải mái hơn một chút nhưng dường như cũng không phải như vậy.

Thật khó để diễn tả tâm trạng của cô lúc này.

Đột nhiên điện thoại của Thi Hào rung lên, là tin nhắn của Lý Thiến Vi: [Thi Hào!! Cô đi chơi cũng vui quá rồi đấy hu hu hu, cô làm tôi cũng muốn ra ngoài chơi.]

Thi Hào cau mày, mời cô ấy: [Cô còn chưa dùng ngày phép của năm nay đúng không? Hay là cô xin nghỉ phép rồi qua đây chơi?]

Lý Thiến Vi: [Tôi cũng muốn lắm nhưng cô không biết công ty gần đây bận rộn đến mức nào đâu.]

Thi Hào hơi khựng lại: [Dạo này công ty bận việc gì vậy?]

Theo sự hiểu biết của Thi Hào đối với tập đoàn thì lúc này thì dù mọi người ở công ty có bận thì cũng không bao gồm phòng trợ lý của tổng giám đốc.

Phòng trợ lý bọn họ thường bận rộn một chút vào khoảng thời gian đầu năm và cuối năm lúc tiếp nhận các dự án lớn.

Lý Thiến Vi: [Tổng giám đốc Lương gần đây phát điên rồi.]

Thi Hào: [Sao vậy?]

Lý Thiến Vi nói một lèo với cô: [Tôi cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra với anh ấy, có lẽ anh ấy đã gặp phải thất bại ở đâu đó chẳng? Hoặc có thể là lần trước công ty không cạnh tranh được dự án ở thành phố Bình nên anh ấy đã báo thù công ty đó bằng việc giành lấy một số dự án, chúng tôi đã bận rộn đến mức ngay cả thời

gian nghỉ trưa cũng phải hy sinh, hoàn toàn không dám xin nghỉ phép.]

Nhìn thấy tin nhắn Lý Thiến Vi nhắn tới, Thi Hào sửng sốt một chút sau đó mới trả lời lại: [Thì ra là như vậy.]

Lý Thiến Vi: [Đúng vậy, nhưng dù chúng tôi có bận rộn tới mức nào cũng không bận rộn bằng anh ấy. Anh ấy y hệt như những lời đồn trước đây của mọi người trong công ty rằng giống như khi vừa mới tiếp quản tập đoàn. Có một hôm hơn bảy giờ sáng tôi đến công ty đã gặp được anh ấy rồi.]

Thi Hào híp mắt: [Gần đây anh ấy ở luôn ở công ty sao?]

Lý Thiến Vi: [Tôi nghe trợ lý Dương nói vậy đấy, còn cụ thể như thế nào thì tôi không biết rõ.]

Không đợi Thi Hào lên tiếng, Lý Thiến Vi lại phàn nàn tiếp: [Hơn nữa sau khi cô từ chức, chúng tôi đã mất đi một người cùng gánh vác công việc hu hu hu.]

Thi Hào: [... Thư ký mới còn chưa tới sao?]

Lý Thiến Vi: [? Đâu có tuyển thư ký mới đâu.]

Thi Hào: [Còn chưa tuyển được à?]

Lý Thiến Vi: [Không phải. Là tổng giám đốc Lương không tuyển người.]

Hồ hấp của Thi Hào có chút đình trệ, cô không nhịn được hỏi: [Không tuyển người là có ý gì?]

Lý Thiến Vi: [Cụ thể như thế nào thì tôi không biết rõ. Dù sao thì tôi nghe nói trợ lý Dương hỏi tổng giám đốc Lương rằng vị trí thư ký còn trống nên chọn trực tiếp trong công ty hay tuyển người mới.]

Tổng giám đốc Lương nói rằng vị trí này tạm thời không tuyển người.]

Nói đến đây, Lý Thiến Vi bùi ngùi nói: [Sau khi cô từ chức rời đi, tôi luôn cảm thấy bên cạnh rất vắng vẻ, tôi rất nhớ cô.]

Thi Hào cười khổ, gõ chữ trả lời: [Tôi cũng rất nhớ mọi người.]

Lý Thiến Vi: [Vậy thì khi nào có thời gian cô nhớ phải quay lại thăm chúng tôi đây. Cô đã tìm được công việc mới chưa?]

Thi Hào: [Chờ tôi về mang quà cho mọi người nha, còn chuyện tìm việc thì tôi tính để một thời gian nữa rồi suy nghĩ sau.]

Lý Thiến Vi: [Cũng đúng, vậy cô cứ chơi thật vui đi đã, tuần trước tôi ngủ không ngon nên giờ có hơi buồn ngủ.]

Thi Hào: [Được, cô đi ngủ trước đi. Chúc ngủ ngon nha.]

Lý Thiến Vi: [Ngủ ngon.]

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Lý Thiến Vi, Thi Hào nhìn chằm chằm vào điện thoại mất nửa phút.

Cô cố nhin nhưng cuối cùng vẫn không tìm được mà tìm kiếm cái avatar quen thuộc rồi nhấn vào.

Cuộc trò chuyện giữa hai người dừng lại ở lúc Lương Tây Kinh còn đang ở Đức, anh nói với cô rằng anh muốn đưa cô đến đó chơi, cô trả lời là đến lúc đó rồi nói sau và anh nói được.

Nhìn thấy hai câu này, Thi Hào cố nén sự xúc động. Cô đi đến ban công, nhìn ánh trăng sáng trong bên ngoài cửa sổ và đường chân trời biển đen kịt ở cách đó không xa.

Khách sạn của cô và Ôn Ý thuê ở gần biển, khi mở cửa sổ có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ rì rào.

Thi Hào nhìn về phía xa, lắng nghe, nghĩ đến lúc chiều đứng bên bờ biển với Ôn Ý, bàn chân đạp trên cát mềm, Ôn Ý hỏi cô có cảm thấy vui hơn không.

Thi Hào nói có.

Nhưng cô còn một câu chưa nói là, dường như cô nhớ Lương Tây Kinh nhiều hơn cô nghĩ.

Khuôn mặt của Lương Tây Kinh thoáng chốc hiện lên trong tâm trí cô, cô nghe thấy rõ tiếng tim mình đập.

Ôn Ý bước từ trong buồng tắm ra, nhìn bóng lưng cô độc lẻ loi của cô: “Hào Hào, cậu đang làm gì vậy?”

Thi Hào xoay người, nhìn cô ấy nói: “Ôn Ý, không có sau đó nữa rồi.”

Ôn Ý sửng sốt, mặc dù nghe không hiểu ngữ cảnh và trọng điểm của câu này là gì nhưng cô ấy biết cô đang ám chỉ điều gì.

Cô ấy tiến đến ôm lấy cô: “Không sao đâu, còn có tớ ở bên cậu mà.”

Thi Hào cúi đầu dựa vào vai cô ấy, rầu rĩ đáp lại.

Sau khi ra biển chơi bốn ngày, Thi Hào và Ôn Ý trở về thành phố Giang.

Sau khi trở lại thành phố Giang, Thi Hào đã nhân cơ hội đi làm giấy tờ cho căn nhà mà lúc trước cô nhìn trúng. Sau khi mua nhà xong, cô bắt đầu tập trung tìm kiếm công việc.

Về phương diện này, Thi Hào còn rất bối rối.

Thi Hào chỉ làm ở tập đoàn Lương thị và chưa từng phỏng vấn ở chỗ khác bao giờ, vừa nghĩ đến chuyện phải đi phỏng vấn là cô lại cảm thấy hơi lo lắng.

Còn may là cô đã làm thư ký của Lương Tây Kinh trong rất nhiều năm nên cho dù cô có lo lắng thì cũng sẽ không thể hiện điều đó ra ngoài. Thi Hào vẫn là có cái bản lĩnh “cố làm ra vẻ”.

Sau đó suốt một khoảng thời gian, Thi Hào bận rộn đi tìm việc làm.

Sau gần nửa tháng tìm kiếm, Thi Hào vẫn chưa thể tìm được một công việc tử tế.

Hôm nay ngay sau khi phỏng vấn xong, Thi Hào đã tình cờ gặp Dương Văn Tuấn.

Nhìn thấy cô, Dương Văn Tuấn vô cùng kinh ngạc: “Thi Hào, sao em lại ở đây?”

Thi Hào bất đắc dĩ cười cười, hướng về phía trên tầng chỉ chỉ: “Em tới đây phỏng vấn.”

Dương Văn Tuấn ngạc nhiên: “Phỏng vấn?”

Thi Hào gật đầu.

Dương Văn Tuấn hiểu rõ, anh ấy liếc nhìn thời gian trên đồng hồ: “Sắp đến bữa trưa rồi, có tiện để đàn anh mời em một bữa hay không?”

Thi Hào mỉm cười: “Được.”

Gần đó có vài nhà hàng khá ngon, sau khi hỏi khẩu vị của Thi Hào, Dương Văn Tuấn đã cùng cô đến đó.

Sau khi đến nhà hàng ngồi xuống bàn, Dương Văn Tuấn đưa thực đơn cho cô: “Em cứ tùy ý gọi.”

Thi Hào cười nói: “VẬY em không khách sáo với anh đâu nha.”

Dương Văn Tuấn làm một tư thế xin mời.

Sau khi gọi món xong, Dương Văn Tuấn trò chuyện với cô: “Em tìm việc có thuận lợi hay không?”

Anh ấy không hỏi Thi Hào tại sao lại từ chức.

Thi Hào nhướn mắt: “Em muốn thử chuyển qua một ngành nghề mới.”

Dương Văn Tuấn hiểu ra: “Mục tiêu phương hướng của em là gì?”

Thi Hào: “Em muốn thử làm chiến lược tiếp thị.”

Đây là một trong những chuyên ngành của cô, đồng thời cũng là phương hướng cô quan tâm.

Lúc trước cô đã từng là một ngày nào đó sau khi cô từ chức, cô sẽ chuyển công việc và đi theo hướng chiến lược tiếp thị.

Chỉ là tìm được một công việc về chiến lược tiếp thị tốt còn khó hơn cô tưởng.

Thi Hào trước đây là thư ký của Lương Tây Kinh, nếu lấy lý lịch này ra thì rất nhiều công ty sẽ đổ xô đến cướp lấy cô.

Các công ty phỏng vấn cô đều hỏi cô có cân nhắc làm thư ký hay trợ lý không, nếu cô đồng ý thì có thể đi làm ngay.

Thi Hào đành phải từ chối và thế là suốt nửa tháng qua cô vẫn luôn vấp phải trắc trở.

Dương Văn Tuấn gật đầu: “Tìm việc đúng là có chút phiền phức.”

Thi Hào bật cười: “Chẳng qua em cũng không gấp gáp, tìm một công việc tốt thì không gấp được.”

Dương Văn Tuấn công nhận: “Cũng đúng.”

Anh ấy nhìn Thi Hảo, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu có gì cần đàn anh giúp đỡ thì cứ việc nói.”

Thi Hảo lắc đầu: “Tạm thời em chưa cần ạ.”

Trò chuyện và ăn uống với Dương Văn Tuấn thoải mái hơn Thi Hảo tưởng tượng.

Anh ấy sẽ không hỏi quá nhiều những vấn đề mà Thi Hảo không muốn nhắc tới, anh ấy rất có chừng có mực cũng rất thông minh, nói chuyện luôn biết điểm dừng ở đâu.

Sau khi ăn xong, Dương Văn Tuấn phải quay lại công ty để làm việc.

Công ty của anh ấy ở gần đây.

Sau khi tạm biệt anh ấy, Thi Hảo chậm rãi đi về phía lối vào tàu điện ngầm.

Cách đó không xa, có một chiếc ô tô bên đường bấm còi inh ỏi về phía cô.

Lúc đầu Thi Hảo cũng không để ý lắm, cô cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến khi tiếng còi không ngừng vang lên cô mới nhú mày nghiêng đầu nhìn.

“Thư ký Thi.” Là Hứa Duệ Tiến, ông ta ngồi trong xe, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô: “Sao cô lại đi một mình dưới trời nắng thế?”

Ông ta mời cô: “Cô đi đâu, tôi tiễn cô một đoạn?”

“...”

Thi Hảo dừng bước chân lại, cười nhẹ nói: “Không cần phiền tổng giám đốc Hứa, tôi chỉ tới gần đây thôi.”

Hứa Duệ Tiến nhướng mày nhìn cô từ trên xuống dưới: “Thư ký Thi, nghe nói cô từ chức rồi à?”

Tin Thi Hào từ chức đã được lan truyền trong ngành từ lâu.

Không ít người cũng rất tò mò về lý do từ chức của cô nhưng không có ai nghe ngóng được lý do thực sự là gì.

Nghe được lời này của Hứa Duệ Tiến, Thi Hào lên tiếng: “Tin tức của tổng giám đốc Hứa nhanh nhạy thật đấy.”

Hứa Duệ Tiến nhìn cô: “Những gì tôi đã nói với cô trước đây không phải là nói đùa.”

Ông ta nói: “Cô có thể đến Tinh Nhuệ bất cứ lúc nào cô muốn.”

Hứa Duệ Tiến và Lương Tây Kinh không hợp nhau nhưng ông ta biết rất rõ năng lực của Thi Hào. Nếu như Thi Hào có thể đến Tinh Nhuệ để làm việc thì cô nhất định sẽ hoàn thành tốt công việc của mình, đồng thời có thể chọc Lương Tây Kinh tức chết.

Đối với Hứa Duệ Tiến mà nói thì đây quả thực là một mũi tên trúng hai đích.

Thi Hào cười cười, nghiêm túc nói: “Cám ơn tổng giám đốc Hứa đã coi trọng tôi, chỉ là tôi không muốn làm công việc thư ký nữa.”

Hứa Duệ Tiến ngạc nhiên: “Thư ký Thi muốn chuyển ngành ư?”

Thi Hào gật đầu.

Hứa Duệ Tiến tò mò: “Thư ký Thi muốn chuyển qua công việc gì?”

“Tôi muốn chuyển qua mảng quảng cáo.” Thi Hào nói.

Nghe vậy, Hứa Duệ Tiến trầm ngâm vài giây: “Bộ phận quảng cáo của Tinh Nhuệ cũng hoan nghênh thư ký Thi.”

Lần này đến lượt Thi Hào kinh ngạc. Cô không ngờ Hứa Duệ Tiến lại cố chấp như vậy.

Sau khi cân nhắc vài giây, Thi Hào lịch sự nói: “Tổng giám đốc Hứa, tôi cần suy nghĩ kỹ đã.”

“Được.” Hứa Duệ Tiến lấy danh thiếp ra đưa cho cô: “Thư ký Thi cân nhắc xong có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Thi Hào nhận lấy: “Được, tổng giám đốc Hứa.”

Cô nhất quyết không lên xe, Hứa Duệ Tiến cũng không ép cô nữa.

Đợi đến khi xe của Hứa Duệ Tiến lái vào làn đường xe chạy, Thi Hào không nhìn theo nữa. Cô nhìn chăm chăm tấm danh thiếp trước mặt một lúc rồi ném thẳng vào thùng rác bên cạnh.

Thi Hào cô cho dù không tìm được việc làm cũng sẽ không làm ở công ty của Hứa Duệ Tiến.

Bên kia, Hứa Duệ Tiến nhìn theo bóng người cách đó không xa biến mất, khóe môi dưới khẽ nhếch lên.

Ông ta khép hờ mắt, nói với tài xế: “Đi tới tập đoàn Lương thị.”

Đối với vị khách không mời mà đến này, từ trước đến nay Lương Tây Kinh vẫn không chào đón cho lắm.

Nghe Dương Cao Phi báo cáo rằng Hứa Duệ Tiến muốn gặp anh, Lương Tây Kinh cũng không ngược mắt lên mà trực tiếp từ chối: “Không rảnh.”

Nói xong, Dương Cao Phi vẫn đứng yên tại chỗ bất động.

Lương Tây Kinh cau mày: “Còn chuyện gì cần nói nữa không?”

“...” Dương Cao Phi bắt gặp ánh mắt của anh thì hậm hực sờ sờ chóp mũi: “Ông ta nói vừa mới gặp thư ký Thi.”

Vừa dứt lời, phòng làm việc yên tĩnh trong chốc lát.

Ngay sau đó, Dương Cao Phi nghe thấy Lương Tây Kinh nói: “Để ông ta lên.”

Dương Cao Phi: “Vâng.”

...

“Tổng giám đốc Lương, hẹn gặp cậu khó thật đấy.” Hứa Duệ Tiến vừa bước vào phòng làm việc của Lương Tây Kinh đã chế nhạo ngay.

Lương Tây Kinh nhướn mi liếc nhìn ông ta với vẻ mặt thờ ơ: “Tổng giám đốc Hứa đến có chuyện gì vậy?”

Hứa Duệ Tiến tự nhiên ngồi xuống ghế sofa bên cạnh: “Cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, tôi chỉ là có chuyện muốn hỏi tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh thờ ơ nói: “Ông nói đi.”

Hứa Duệ Tiến hơi nhướn mày, có chút đặc ý hỏi: “Tổng giám đốc Lương hẳn là sẽ không phiền nếu thư ký Thi đến Tinh Nhuệ làm việc đúng không?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Lương Tây Kinh không thay đổi, anh vẫn bình tĩnh nói: “Thư ký Thi đã từ chức rồi, sau này cô ấy có lựa chọn làm việc ở đâu thì tập đoàn cũng sẽ không can thiệp.”

Hứa Duệ Tiến khế tắc lưỡi: “Tổng giám đốc Lương rộng lượng vậy sao?”

Lương Tây Kinh hơi nhếch mép, như cười như không nhìn ông ta: “Sao nào? Ông cho rằng thư ký Thi không đến Tinh Nhuệ là bởi vì tập đoàn Lương thị không cho phép à?”

Vẻ mặt Hứa Duệ Tiến cứng đờ.

Lương Tây Kinh cười lạnh giấu cột: “Ông quá coi thường thư ký Thi rồi.”

Không nói đến chuyện Lương Tây Kinh trước nay chưa từng hạn chế sự lựa chọn của cô, cho dù có hạn chế thì chỉ cần Thi Hào muốn đi thì cô vẫn sẽ đi.

Lý do khiến cô từ chối với Hứa Duệ Tiến chỉ có một, đó là sự phát triển trong tương lai của Tinh Nhuệ sẽ không được tốt lắm.

Nghe được lời này của Lương Tây Kinh, sắc mặt Hứa Duệ Tiến tối sầm lại: “Tổng giám đốc Lương không có coi thường thư ký Thi, vậy thì tại sao thư ký Thi lại từ chức?”

Nói tới đây, sắc mặt Lương Tây Kinh cũng trở nên khó coi: “Chuyện này không liên quan tới ông.”

“Phải không?” Hứa Duệ Tiến bĩu môi: “Tôi chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Ông ta dừng lại một chút rồi nói: “Tôi còn tưởng là do thư ký Thi yêu đương, bạn trai cô ấy không thích cô ấy làm thư ký nên cô ấy mới từ chức.”

Lương Tây Kinh hơi nheo mắt lại.

Hứa Duệ Tiến đứng lên chào tạm biệt: “Lúc trưa tôi và thư ký Thi tình cờ ăn trưa ở cùng một nhà hàng.” Ông ta nhìn Lương Tây Kinh, ẩn ý nói: “Tôi thấy bạn trai của cô ấy khá là quen, nhìn điều kiện về mọi mặt cũng không tồi, tổng giám đốc Lương đã từng gặp cậu ta bao giờ chưa?”

Lương Tây Kinh nheo mắt, giọng điệu bình tĩnh: “Chuyện tôi đã từng gặp hay chưa có cần phải nói với tổng giám đốc Hứa không?”

Hứa Duệ Tiến cứng họng.

Lương Tây Kinh cũng không thêm phí lời với ông ta, anh gọi Dương Cao Phi đến tiễn khách.

Sau khi người rời đi, Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng kín, phiền muộn kéo cà vạt.

Anh không cảm thấy Thi Hào sẽ yêu đương nhanh như thế nhưng khi nghe Hứa Duệ Tiến nói như vậy thì tâm trí của anh vẫn không tài nào tránh khỏi việc rối bời.

Lương Tây Kinh nghiêng mắt nhìn chăm chú vào mặt trời thiêu đốt ngoài cửa sổ một lúc lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Cao Phi còn đang cầm một chồng tài liệu tìm anh ký tên: “Tổng giám đốc Lương, anh định đi đâu vậy?”

Lương Tây Kinh: “Tôi ra ngoài một lát, có việc gấp thì gọi điện cho tôi.”

Dương Cao Phi chớp mắt một cái Lương Tây Kinh đã vào thang máy rồi.

Lần đầu tiên Thi Hào gặp lại Lương Tây Kinh sau khi từ chức là vào một buổi tối rất bình thường.

Ngày hôm sau là cuối tuần, tuần phỏng vấn này của Thi Hào đã kết thúc. Ôn Ý nói cuối tuần sẽ đến ở cùng cô, vì vậy cô nghĩ đến việc đi siêu thị mua thêm chút đồ ăn thức uống.

Thi Hào đẩy xe hàng đi dạo một vòng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một bóng người cao lớn thẳng tắp đứng cách đó không xa.

Cô chớp mắt rồi lập tức hoài nghi mình bị hoa mắt.

Tại sao Lương Tây Kinh lại ở đây? Siêu thị này cách biệt thự của anh không phải mười kilomet thì cũng phải tới tám kilomet, anh đến đây để đi dạo siêu thị ư?

Chẳng lẽ là đi theo cô tới đây? Ý nghĩ này vừa lóe lên, Thi Hảo đã lập tức dập tắt - Lương Tây Kinh cũng không biến thái như vậy, đây hẳn là trùng hợp mà thôi.

Trong lúc Thi Hảo đang nghĩ ngợi, Lương Tây Kinh đã nhận ra sự tồn tại của cô và nhìn thẳng vào cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Im lặng một lúc, Lương Tây Kinh đã lên tiếng trước đánh đòn phủ đầu: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh thì cảm thấy rằng mình giả vờ như không nhận thì quá cũng giấu đầu hở đuôi. Hơn nữa, Lương Tây Kinh trông rất thờ ơ, như thể anh đã quên rằng hai người là người yêu cũ của nhau.

Nghĩ đến đây, Thi Hảo cũng điều chỉnh lại tâm tình của mình, để cho mình dùng thái độ bình thường đối đãi với anh: “Tổng giám đốc Lương, thật là trùng hợp.”

Lương Tây Kinh: “Trùng hợp?”

“?”

Thi Hảo bỗng đoán không ra suy nghĩ của anh, cô chỉ cứng ngắt gật đầu: “... Vâng, tôi không ngờ lại gặp được tổng giám đốc Lương ở đây.”

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô, thuận miệng nói: “Anh cũng không ngờ.”

Thi Hảo có chút cứng họng, muốn hỏi anh rằng anh không ngờ cái gì? Siêu thị này là nơi gần khu dân cư cô ở nhất, cô là hội viên ở đây, mỗi lần mua đồ gì đều đến đây, sao anh lại không ngờ tới?

Thế nhưng những lời này Thi Hảo sẽ không hỏi.

Cô khẽ mỉm cười, giả ngu nói: “Gần đây tổng giám đốc Lương mới chuyển nhà à?”

Nghe ra được hàm ý trong lời nói của cô, Lương Tây Kinh hờ hững nói: “Không phải.”

Biết Thi Hào đang oán thăm điều gì, Lương Tây Kinh lại thờ ơ nói: “Anh không quen đi siêu thị ở gần biệt thự.”

Sở dĩ anh quen thuộc nơi này là bởi vì Thi Hào thường kéo anh tới làm cu li.

Trong chốc lát Thi Hào không nói gì, ánh mắt khẽ chớp: “Ồ.”

Cô đột nhiên không biết phải nói gì.

Lương Tây Kinh nheo mắt lại, tầm mắt rơi trên khuôn mặt mộc của cô. Làn da của cô vẫn trắng nõn sáng bóng như trước, bởi vì trời nóng nên hai gò má phơn phớt đỏ, trông thần sắc khá tốt.

Tầm mắt của Lương Tây Kinh dừng một chút, cúi đầu nhìn mấy lon bia trong giỏ hàng: “Có tiệc sao?”

Thi Hào sửng sờ, sau đó mới hiểu ra: “... Vâng.”

Cô không nói đó là Ôn Ý.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh giật khóe môi dưới: “Thư ký Thi.”

Thi Hào nhìn anh.

Lương Tây Kinh: “Em đã ăn tối chưa?”

Thi Hào nhìn vào mắt anh, khẽ gật đầu: “Tôi ăn rồi.” Nói xong, cô không nhịn được hỏi: “Tổng giám đốc Lương vẫn chưa ăn tối sao?”

Lương Tây Kinh: “Chưa.”

Thi Hảo ồ một tiếng, không nói gì nữa.

Nhìn thấy cô như vậy, câu nói muốn cô đi ăn cơm với anh đến miệng rồi lại không nói ra được nữa.

Bầu không khí yên lặng kéo dài.

Thi Hảo có hơi không được tự nhiên, cô thông qua hình ảnh phản chiếu của kệ hàng nhìn Lương Tây Kinh chăm chú.

Một tháng không gặp, dường như anh đã gầy đi rồi.

Ngay lúc Thi Hảo còn đang suy nghĩ, tầm mắt của Lương Tây Kinh lại tập trung trên người cô: “Em còn muốn mua cái gì nữa?”

Thi Hảo ngừng một lát, nhìn đồ trong giỏ hàng, mấp máy môi: “Mua thêm đồ ăn.”

Lương Tây Kinh gật đầu và không hỏi thêm câu nào nữa.

Thi Hảo hít sâu một hơi, chỉ vào bên cạnh: “Tôi muốn qua đó.”

Lương Tây Kinh trầm giọng nói: “Đi đi.”

Hai người tách ra.

Sau đó, Thi Hảo không gặp lại Lương Tây Kinh nữa.

Mãi cho đến khi cô chọn đồ rồi thanh toán xong bước ra ngoài, cô mới nhìn thấy một bóng người cô độc đứng ở lối ra.

Trên tay Lương Tây Kinh chỉ cầm một chai nước khoáng, còn lại không có gì khác.

Thi Hảo yên lặng quan sát, cô đang suy nghĩ có nên đi qua chào hỏi hay không thì đã thấy có người đi trước cô một bước tới đó.

Cô định thần nhìn lại thì thấy đó là một cô gái trang điểm rất đẹp.

“ ... ”

Thi Hảo nhìn, trong lòng nhin không được cảm thán, Lương Tây Kinh thực sự rất trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể câu được người tới bắt chuyện rồi.

Thi Hảo suy nghĩ miên man nên đã không chú ý thấy ánh mắt của Lương Tây Kinh đã chuyển qua người cô nhiều lần.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai cô: “Thư ký Thi.”

Thi Hảo định thần lại, nhìn người đột nhiên đi tới trước mặt mình: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh nhìn chiếc túi trong tay cô: “Có cần anh giúp không?”

Thi Hảo vốn nên nói không cần nhưng lời vừa nói tới miệng lại đột nhiên thành: “Tổng giám đốc Lương không bận gì sao?”

Lương Tây Kinh ngược mắt lên, cố ý hỏi: “Tan làm rồi anh còn bận gì nữa?”

Thi Hảo vô thức nhìn về phía cô gái còn chưa đi xa.

Lương Tây Kinh nhìn theo ánh mắt của cô, khó hiểu hỏi: “Đối với em, anh là kiểu người tùy tiện như vậy sao?”

Thi Hảo ghen hợm: “... Tôi không có ý đó.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, cũng không hỏi ý kiến của cô thêm nữa mà trực tiếp cầm lấy chiếc túi trong tay cô: “Đi thôi.”

Trái tim Thi Hảo run lên, cô nói khế: “Tôi có thể xách được.”

Lương Tây Kinh không để ý đến cô: “Tiện tay thôi, anh có chuyện muốn hỏi em.”

Thi Hảo sửng sốt: “Chuyện gì vậy?”

Thấy dáng vẻ cảnh giác của cô, Lương Tây Kinh thản nhiên nói: “Chuyện công việc.”

“... Được.”

Hai người một trước một sau đi đến khu dân cư quen thuộc, khi đi đến cửa khu, nhân viên bảo vệ nhận ra Lương Tây Kinh nên cũng không hỏi gì mà trực tiếp mở cửa cho hai người vào.

Đi tới cửa nhà Thi Hảo, Lương Tây Kinh đặt đồ xuống, cũng không làm khó cô: “Em vào cất đồ trước đi, anh ở dưới tầng chờ em.”

Thi Hảo hô hấp hơi chậm lại, mấp máy môi: “Được, tôi sẽ xuống ngay.”

Sau khi mở cửa vào nhà, Thi Hảo xách đồ vào phòng bếp, rửa sạch tay rồi lại vội vã ra cửa lần nữa.

Lúc cô xuống tầng, Lương Tây Kinh còn chưa hút xong điều thuốc.

Nghe thấy động tĩnh, anh lập tức dập tắt điều thuốc trên tay.

“Nhanh vậy à?”

Thi Hảo khẽ ừ một tiếng, hỏi: “Tổng giám đốc Lương tìm tôi hỏi chuyện công việc gì?”

Cô nghi ngờ: “Tôi còn bàn giao sót chuyện nào à?”

Thật ra, cô biết mình không hề bàn giao thiếu chỗ nào cả.

Lương Tây Kinh cũng biết cô sẽ không như vậy.

Sở dĩ anh nói như vậy chẳng qua là để tìm cớ mà thôi. Tại sao Lương Tây Kinh lại kiếm cớ, tại sao Thi Hào lại không vạch trần, hai người họ đều biết rõ trong lòng.

Nghe ra được sự nghi ngờ của Thi Hào, Lương Tây Kinh bóp nắn điều thuốc đã tắt còn chưa ném đi trong tay, thay đổi chủ đề một cách gượng gạo: “Em tìm việc mới như nào rồi?”

Thi Hào không ngờ anh lại hỏi cái này, cô trầm mặc mấy giây rồi thành thật nói: “Cũng không thuận lợi cho lắm.”

Lương Tây Kinh nhìn cô: “Sao em không tìm việc thư ký?”

Anh nghe không ít người nhắc đến chuyện phỏng vấn của Thi Hào, nói vị trí cô ứng tuyển là chiến lược tiếp thị.

“Làm một rồi.” Thi Hào cũng không suy nghĩ sâu xa, cô chỉ thản nhiên cho hay: “Tôi muốn thử sức ở một lĩnh vực mới.”

Những lời này qua tai Lương Tây Kinh lại trở thành - cô ấy cảm thấy làm thư ký của mình rất mệt mỏi.

Anh im lặng trong chốc lát rồi hỏi cô: “Làm thư ký của anh mệt như vậy sao?”

Thi Hào hơi sững sốt, cô nhận ra anh đã hiểu lầm ý của mình.

Cô cau mày nhìn anh, nói thẳng: “... Tôi không có ý đó.”

Lương Tây Kinh bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cô.

Một lúc sau, mãi cho đến lúc Thi Hào sắp hít thở không thông thì anh mới dời tầm mắt, nói ra mục đích tới tìm cô: “Cùng đi ăn tối với anh nhé?”

Chương 43: Tặng hoa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vốn dĩ Thi Hảo muốn từ chối lời đề nghị này của Lương Tây Kinh nhưng ngay khi đối diện với đôi mắt của anh thì ngay lập tức cô không thể thốt ra được câu từ chối.

Thi Hảo im lặng không nói gì trong vài giây, sau đó hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Lương Tây Kinh: “Tùy em.”

“...”

Thi Hảo nhe răng, đang định nói anh, Lương Tây Kinh lại nói thêm: “Em quyết định đi.”

Cô chọn món gì anh cũng đều đồng ý ăn.

Nghe anh trả lời như vậy, Thi Hảo không nhịn được mĩa mai: “Thế tôi chọn ăn món Nhật thì anh cũng chịu à?”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú: “Em muốn ăn món Nhật à?”

Ánh mắt hai người giao nhau, dây dưa với nhau như thể muốn độ sức phân thắng bại.

Sau vài giây, cuối cùng người không chịu nổi phải chuyển mắt nhìn đi hướng khác vẫn là Thi Hảo: “Tôi đã ăn cơm rồi.” Cô nhấn mạnh: “Lát nữa tôi còn bận việc, chúng ta ra ngoài cửa ăn đại chút gì đó thôi được không?”

Lương Tây Kinh “ừ” một tiếng: “Lát nữa em có hẹn à?”

Thi Hảo: "... Ừ."

Lát nữa cô phải đi đón Ôn Ý, cũng xem như là có hẹn.

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh chìm vào im lặng.

Anh không nói lời nào, Thi Hảo cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hai người im lặng đi tới một quán ăn nhỏ nằm ngoài cửa khu dân cư mà họ đã từng đi ăn với nhau, hương vị cũng không tồi.

Lúc này đã quá giờ cơm, trong quán ăn không còn bóng một người khách nào.

Thi Hảo chủ động đi vào trong quán trước, tìm chỗ ngồi xuống: "Anh chọn đồ đi, tôi không đói."

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô một cái: "Em không muốn gọi gì hết à?"

Thi Hảo nghĩ đến thói quen ăn uống giống nhau của hai người, cô quay đầu nhìn bảng thực đơn treo trên tường: "Vậy thì tôi uống ít nước."

Lương Tây Kinh báo lại với chủ quán.

Thi Hảo vô thức rút khăn giấy để ở bên cạnh để lau bàn cho Lương Tây Kinh. Mỗi lần đến những nơi nhỏ thế này, anh thường khá ưa sạch sẽ.

Đang lau dờ, Thi Hảo để ý thấy ánh mắt Lương Tây Kinh nhìn sang bên này.

Bấy giờ cô mới muộn màng nhận ra, bỏ tờ khăn giấy nằm lại đó, sắc mặt hơi căng cứng: "Anh tự lau đi."

Hiện tại, cô không phải thư ký của Lương Tây Kinh, không cần làm những chuyện này nữa.

Lương Tây Kinh không phản đối lời cô nói.

Anh im lặng cầm lấy tờ khăn giấy, không chỉ lau sạch phần bàn bên mình mà thậm chí còn lau luôn cả bên chỗ của Thi Hào.

“...”

Chẳng bao lâu sau, chủ quán mang đồ hai người gọi ra, bày lên bàn.

Phần của Thi Hào là một bát canh. Lương Tây Kinh cũng chỉ gọi cho mình một bát cháo thịt nạc, anh cũng không cảm thấy ngon miệng.

Hai người ngồi với nhau trong quán ăn nhỏ sơ sài, chật chội, ánh đèn màu vàng cam ấm áp khiến khuôn mặt của cả hai trông hiền hòa hơn nhiều.

Ánh đèn rút ngắn khoảng cách giữa hai người họ, giúp họ tạm thời quên đi bức tường ngăn cách đôi bên.

Ăn được vài miếng, Lương Tây Kinh chủ động bắt chuyện: “Em tìm việc tới đâu rồi?”

Thi Hào không bất ngờ khi thấy anh hỏi, cô khẽ đáp: “Không được khả quan lắm.”

Lương Tây Kinh quan sát khuôn mặt cúi thấp xuống của cô, trong lòng chợt nảy ra một ý.

Anh uống một hớp nước, mở miệng một lần nữa: “Mới bắt đầu đổi nghề thì việc tìm công việc mới sẽ hơi khó khăn một chút, em không cần phải nóng vội, cứ chuẩn bị tâm lý thật tốt là được.”

Thi Hào: “Tôi biết.”

Lương Tây Kinh hắng giọng, hỏi: “Em nộp hồ sơ cho những công ty nào rồi?”

Thi Hào cảnh giác: “Anh hỏi chuyện này làm gì?”

Lương Tây Kinh nhú mày: “Em không tiện nói à?”

“...” Thi Hào ngược mắt lên nhìn thấy bóng mình in trong đôi mắt đen láy của anh, đôi môi cô mấp máy: “Tôi nộp cho vài công ty quảng cáo tương đối nổi tiếng.”

Lương Tây Kinh hiểu ra: “Hầu hết những công ty như vậy đều sẽ chọn những nhân viên có kinh nghiệm làm việc dày dặn, chắc hẳn em cũng sẽ không thích hình thức tổ chức bộ máy hoạt động của bọn họ đâu.”

Anh thoáng dừng lời, sau đó đưa ra cho Thi Hào một gợi ý: “Em có thể thử nộp hồ sơ cho các công ty quảng cáo “trẻ” mới nổi xem sao, những công ty này khá hoan nghênh những gương mặt mới còn non trẻ gia nhập công ty.”

Đương nhiên Thi Hào đã cân nhắc tới vấn đề mà Lương Tây Kinh đề cập tới rồi.

Trước khi anh nói điều này với cô, cô đã nộp hồ sơ cho hai công ty “trẻ” mới nổi trong vòng hai năm trở lại đây, một trong số họ đã hẹn cô thứ hai đi phỏng vấn.

Nghe Lương Tây Kinh nói xong, Thi Hào gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Lương Tây Kinh quan sát sắc mặt nghiêm túc của cô, anh không nói thêm gì nữa. Có một số chuyện chỉ nên gợi ý một chút thôi là được rồi. Thi Hào là người thông minh, biết cách ứng xử linh hoạt, cô sẽ không tự giam mình trong một phạm vi nào đó, không bước chân ra ngoài.

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi quán ăn nhỏ.

Họ đi ngược trở về theo con đường cũ. Tới cửa khu dân cư nơi Thi Hào ở, cô hít một hơi thật sâu, phá tan bầu không khí gượng gạo giữa hai người: "... Tôi về tới nhà rồi."

Lương Tây Kinh cup mắt nhìn xuống, lẳng lặng nhìn cô, để lại một câu: "Nhớ bảo vệ bản thân thật tốt, đi chơi ở bên ngoài đừng uống lung tung."

"?"

Thi Hào ngẩn người trong thoáng chốc, cô ngược mắt lên chạm vào ánh mắt của anh mới sức hiểu ra anh nói vậy là sao.

Trước khi đi ăn cơm, cô có nói là lát nữa mình có hẹn, không phải là Lương Tây Kinh nghĩ... Cô định đi hẹn hò với người khác đấy chứ?

"Tôi..." Thi Hào vô thức muốn giải thích nhưng lời tới bên môi rồi cô lại chợt nghĩ, hiện tại quan hệ của hai người như vậy, hình như cô không có lý do gì bắt buộc phải giải thích chuyện này với Lương Tây Kinh.

Thi Hào đang do dự thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên: "Tôi nghe điện thoại chút."

Lương Tây Kinh dứt hai tay vào túi quần, thôi không nhìn cô nữa: "Đi đi, về nghỉ sớm một chút."

Trong lúc Thi Hào còn chưa kịp hoàn hồn, Lương Tây Kinh đã xoay lưng bước đi.

Nhìn theo bóng lưng anh đi xa dần, Thi Hào chậm chạp chớp nhẹ bờ mi, bấm nhận cuộc gọi của Ôn Ý: "Alo."

Giọng Ôn Ý vang lên: "Sao cậu lâu nghe máy vậy? Vừa rồi cậu đang bận gì à?"

Thi Hào thấy Lương Tây Kinh lái xe đi khỏi đây, cô mấp máy môi: “Ừm, cậu đến đâu rồi?”

Ôn Ý: “Tớ mới vừa xuống khỏi tàu điện ngầm.”

Thi Hào “ừ” một tiếng: “Vây để tớ qua đó đón cậu.”

“Ừ.”

Thi Hào cúp điện thoại, ngược mắt nhìn về phía con đường từ lâu đã không còn bóng dáng chiếc xe của người cô thân quen, cô nhẹ nhàng dụi mắt, cất bước đi về phía trạm tàu điện ngầm.

-

Thứ hai đầu tuần, sau hôm gặp Lương Tây Kinh, Thi Hào đi phỏng vấn ở công ty quảng cáo.

Không biết là do may mắn hay là do công ty quảng cáo “trẻ” mới nổi thực sự rất thích những người còn non trẻ, Thi Hào đậu phỏng vấn cho vị trí công việc làm chiến lược tiếp thị đúng như cô mong muốn.

Từ ngày đi thực tập tới nay, Thi Hào đã từng làm công tác nghiên cứu thị trường, làm trợ lý và thư ký, duy chỉ chưa từng làm công việc chiến lược tiếp thị.

Tuy nhiên, hồi học đại học, thực ra cô và bạn học từng cùng nhau lên chiến lược cho dự án phi lợi nhuận. Ở thời điểm hiện tại, những phương án chiến lược đó đều đã lỗi thời nhưng khi phỏng vấn, vị tổng giám đốc đó lại rất thích ý tưởng của cô ở thời điểm ấy.

Thi Hào thuận lợi vượt qua được vòng phỏng vấn, sau vài ngày nghỉ ngơi để sắp xếp lại mọi thứ, cô lại một lần nữa vui đầu vào công việc mới.

Tận hai tháng sau, cô mới gặp lại Lương Tây Kinh một lần nữa.

Sau khi đi làm cho công ty mới, vì nhận thức rằng bản thân là người mới còn non kinh nghiệm nên Thi Hào càng làm việc hăng hái hơn. Gần hai tháng qua, cô phải nghiên cứu rất nhiều dự án quảng cáo cũ, hiểu sâu hơn về các kiến thức có liên quan tới công việc.

Cho nên, Thi Hào luôn bận tối mắt tối mũi.

Ngay cả cuối tuần, thỉnh thoảng cô cũng rủ Ôn Ý cùng lên thư viện, đi làm các khảo sát với mình.

Sự bận rộn có thể giúp con người ta quên đi nhiều chuyện phiền lòng, ít nhất thì Thi Hào cảm thấy như vậy.

Ngày hôm đó, Thi Hào vừa ngồi vào chỗ thì bị tổng giám đốc Bối Diệp Đồng gọi vào phòng làm việc.

Mới đầu, Thi Hào cảm thấy rất khó hiểu.

Mãi tới khi Bối Diệp Đồng hỏi cô: “Trước đây, hồi làm thư ký cho tổng giám đốc Lương, cô có chút hiểu biết gì về xu hướng tiếp thị cho các nhãn hiệu của tập đoàn Lương thị không?”

Thi Hào hiểu ra: “Công ty chúng ta muốn cạnh tranh hợp tác với khách hàng là tập đoàn Lương thị à?”

Bối Diệp Đồng dùng ánh mắt khen ngợi cô: “Trước đây, tập đoàn Lương thị luôn chọn lựa các công ty quảng cáo mà họ từng hợp tác nhưng năm nay, họ đầu tư rất nhiều vào lĩnh vực khoa học kỹ thuật, có xu hướng đầu thầu công khai để lựa chọn đơn vị truyền thông quảng cáo.”

Công ty quảng cáo Anonymous của họ vừa khéo lại nhận được thư mời dự thầu của tập đoàn Lương thị.

Nói đến đây, Bối Diệp Đồng nhìn Thi Hào: “Chúng tôi muốn thử xem sao.”

Nếu như có thể giành được hợp đồng quảng cáo của tập đoàn Lương thị thì đối với công ty của Thi Hào, đây chính là cách quảng cáo tốt nhất.

Tuy nhiên, chưa chắc tập đoàn Lương thị đã thích những ý tưởng độc đáo khi lựa chọn công ty quảng cáo.

Hồi Thi Hào còn làm việc cho tập đoàn Lương thị, bộ phận truyền thông quảng cáo luôn do một người chú của Lương Tây Kinh quản lý.

Lối suy nghĩ của vị giám đốc đó tương đối bảo thủ, chỉ chọn hợp tác với những công ty quảng cáo đã từng hợp tác trước đây. Cô không biết nguyên nhân vì sao năm nay họ lại tổ chức đấu thầu rộng rãi nhưng nếu đã tiến hành công khai thì chắc hẳn phải có nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Thi Hào hỏi: “Chị Đồng muốn tôi phụ trách việc này à?”

Bối Diệp Đồng cười, không ép buộc cô: “Tùy xem ý cô thế nào. Theo lẽ thường thì chắc hẳn cô hiểu rất rõ về công ty họ, giao vụ này cho nhóm cô làm có thể bắt bài chuẩn sở thích của họ nhưng nếu cô không làm được thì chúng tôi cũng không ép.”

Sợ Thi Hào cảm thấy áp lực, Bối Diệp Đồng trấn an cô: “Cô suy nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời tôi, công ty Anonymous của chúng tôi tôn trọng quyết định của nhân viên.”

Thi Hào gật đầu, nhoen miệng cười: “Tôi hiểu, chị cho tôi suy nghĩ một chút, tôi sẽ đưa ra câu trả lời trước khi hết giờ làm, vậy được chứ?”

Thi Hào tới công ty này được hai tháng, cô biết đồng nghiệp và sếp của mình là người như thế nào.

Ở đây, bất kể là người trẻ tuổi hay người lớn tuổi đều là những người đầy cá tính.

Do vậy, đúng như Bối Diệp Đồng nói, họ rất tôn trọng quyết định của nhân viên, không phải trước mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu, Thi Hảo cực kỳ thích điều này.

Sau khi ra khỏi văn phòng của Bối Diệp Đồng, Thi Hảo ngẩn người, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Từ sâu tận đáy lòng mình, thực ra Thi Hảo biết cô không nên nhận công việc này, cô đã chia tay Lương Tây Kinh rồi, không thể cứ dây dưa, mập mờ thêm nữa.

Cô sợ mình sẽ không cầm lòng nổi.

Hai tháng qua, cô vất vả dùng sự bận rộn để bắt trái tim mình phải ngủ yên.

Thế nhưng, nghĩ kĩ lại, Thi Hảo cảm thấy dường như mình càng trốn tránh thì lại càng giống như vẫn chưa dứt ra khỏi mối quan hệ này.

Quan trọng hơn hết là, nếu như cô có thể lên chiến lược tiếp thị cho tập đoàn Lương thị, ngoài chuyện còn có thể khiến Lương Tây Kinh và mọi người hài lòng thì sau này thì con đường sự nghiệp của cô sẽ dễ đi hơn bây giờ nhiều.

Thi Hảo xoắn xuýt một lúc lâu vẫn không đưa ra được câu trả lời.

Cuối cùng, cô đành nhờ Ôn Ý tư vấn cho mình.

Ôn Ý đọc tin nhắn của cô xong, trả lời thẳng thừng: “Cậu ngốc đấy à? Đương nhiên phải nhận chứ! Khoan nói tới chuyện cậu có thể giành được cơ hội này hay không, chỉ riêng chuyện lập đề án dự thầu thôi cũng coi như là một bước thử nghiệm đột phá đối với cậu

rồi. Nếu thuận lợi giành được hợp đồng này thì đương nhiên quá tốt, nếu không giành được thì coi như rèn luyện.”

Ôn Ý: “Cậu sợ gặp Lương Tây Kinh à?”

Thi Hào: “Tớ không sợ chuyện đó.”

Điều cô sợ là sự hiện diện của anh sẽ khiến cô lại nảy sinh suy nghĩ không nên có.

Ôn Ý: “Trước đây, anh ấy có bao giờ tham gia vào các hoạt động tranh thầu quảng cáo thế này không?”

Thi Hào: “... Không.”

Cô là người biết rõ nhất, Lương Tây Kinh hầu như không quan tâm tới phần truyền thông. Tập đoàn Lương thị không cần quảng cáo tiếp thị, sở dĩ hiện tại cần có nó là để ra mắt sản phẩm bên mảng khoa học kỹ thuật.

Ôn Ý: “Thế thì đúng rồi! Cậu có nhận làm vụ này cũng chưa chắc đã chạm mặt anh ấy đâu.”

Thi Hào: “Cậu nói như thể vừa an ủi tớ vừa cắm dao vào tim tớ vậy.”

Ôn Ý: “... Vậy cậu có muốn làm không?”

Thi Hào: “Muốn!”

Nghe Ôn Ý khuyên, cuối cùng Thi Hào cũng suy nghĩ thấu đáo. Bất kể có chạm mặt Lương Tây Kinh hay không, dù thế nào đi nữa cô cũng muốn làm dự án quảng cáo này. Nếu giành được thì quá tốt rồi, không giành được thì coi như rèn luyện.

Không cần phải đợi tới khi hết giờ làm, Thi Hào lập tức trả lời Bối Diệp Đồng, cô đồng ý làm dự án này.

Sau đó, suốt mấy ngày liền, Thi Hảo và các đồng nghiệp bận rộn tiến hành triển khai các nội dung để đáp ứng yêu cầu mà tập đoàn Lương thị nêu trong thư mời dự thầu.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, Thi Hảo kiểm tra lại lần cuối rồi gửi đi.

Sau khi nộp hồ sơ đấu thầu xong, Thi Hảo cũng không dám chắc hồ sơ của mình có nổi trội hơn của các công ty khác cũng tham gia đấu thầu hay không.

Cô ôm tâm trạng thấp thỏm suốt mấy ngày cho tới khi công ty quảng cáo Anonymous nhận được thư hồi âm: Sau khi trải qua nhiều vòng sàng lọc, công ty Anonymous được chọn lọt vào vòng công khai cạnh tranh giá thầu và chất lượng dự án.

“Thi Hảo.” Ngay khi nhận được tin báo, Bối Diệp Đồng hỏi ý Thi Hảo: “Cô có muốn tới tập đoàn Lương thị không?”

Mặc dù Bối Diệp Đồng không biết vì sao Thi Hảo lại xin nghỉ việc ở tập đoàn Lương thị nhưng chuyện này cô cần phải quay lại đó tham gia hội nghị đấu thầu, Bối Diệp Đồng muốn hỏi ý kiến của cô trước.

Thi Hảo ngẩn người, không ngờ Bối Diệp Đồng lại suy xét vấn đề một cách chu đáo như vậy.

Cô thoải mái nhìn về phía đối phương, nhẹ nhàng nói: “Tôi không có vấn đề gì hết, chuyện này tùy chị bố trí.”

Bối Diệp Đồng: “Được, chiến lược tiếp thị này hầu như là ý tưởng của cô, tôi phân công cô là người thuyết trình chính.”

Thi Hảo đồng ý.

-

Vài ngày sau, Thi Hào, Bối Diệp Đồng và một đồng nghiệp khác tới tập đoàn Lương thị.

Xa cách nơi này đã một thời gian, Thi Hào bỗng cảm thấy tòa nhà này thật xa lạ.

Thấy cô tới, đồng nghiệp lễ tân ngạc nhiên chào: “Thư ký Thi.”

Nghe thấy cách gọi thân quen này, Thi Hào không khỏi bùi ngùi cảm khái. Cô cong môi cười, nhìn về phía người đồng nghiệp đó: “Lâu rồi không gặp.”

Nhân viên lễ tân nhìn cô: “Cô tới đây có chuyện gì vậy?”

Thi Hào giới thiệu: “Chúng tôi là công ty quảng cáo Anonymous, chúng tôi tới đây để dự mở thầu dự án sản phẩm mới.”

Nhân viên lễ tân hiểu ra: “Thư ký Thi, bạn cô ký tên vào đây đi, để tôi bảo đồng nghiệp dẫn mọi người lên trên phòng hội nghị.”

Thi Hào cười khẽ: “Ừ, cảm ơn cô.”

Ký tên xong, nhóm Thi Hào bước vào thang máy.

Đến phòng họp, nhân viên dẫn bọn họ tới đây sắp xếp chỗ cho bọn họ ngồi rồi rời đi.

Sau khi người này đi rồi, Bối Diệp Đồng mới lên tiếng: “Thi Hào.”

Thi Hào đang mải nghĩ về nội dung của dự án bỗng bị gọi tên bất thình lình, cô ngẩn người: “Chị Đồng.”

Bối Diệp Đồng buồn cười nhìn cô: “Không có gì, tôi bỗng nhiên phát hiện ra hình như công ty Anonymous của chúng ta thật được báu vật thật rồi.”

Thi Hào cũng thấy buồn cười theo: “Chị Đồng, lời này đợi bao giờ chúng ta giành được hợp đồng này đã rồi hẵng nói thì hơn, chị nói

trước như vậy khiến tôi cảm thấy rất áp lực.”

Bối Diệp Đồng liếc cô một cái: “Cô phải tin tưởng bản thân mình chứ, chiến lược tiếp thị cô lập rất sáng tạo, tôi tin các đồng nghiệp cũ của cô xem xong đều sẽ thích.”

Thi Hào nghe vậy bèn chớp chớp mắt với Bối Diệp Đồng: “Hy vọng là vậy.”

Nói xong chuyện này, Bối Diệp Đồng thuận miệng hỏi: “Bình thường, tổng giám đốc Lương có tới dự hội nghị mở thầu kiểu này không?”

Thi Hào sửng người, vô thức nhìn Bối Diệp Đồng.

Bối Diệp Đồng xua tay: “Tôi không hề có ý gì khác, chị Đồng của cô làm tổng giám đốc của Anonymous đã hai năm nhưng chưa từng được gặp vị sếp lớn nào tầm cỡ như tổng giám đốc Lương.”

Lời Bối Diệp Đồng nói khiến Thi Hào cảm thấy buồn cười, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “... Hồi xưa thì anh ấy không tham gia đâu.”

Còn hôm nay anh ấy có tới đây không, Thi Hào không dám chắc.

Ý nghĩ này vừa mới manh nha xuất hiện, Thi Hào lập tức chôn vùi nó.

Không biết cô nghĩ như vậy thì có phải là tự luyến quá không nhỉ? Trước đây, Lương Tây Kinh không tới thì đương nhiên hôm nay anh cũng sẽ không tới. Cô không thể thấy mình tới đây bèn tự động cho rằng Lương Tây Kinh sẽ đến như vậy được.

Lúc này, Lương Tây Kinh mới bước từ một phòng họp khác ra, trở về văn phòng, ngồi xuống ghế.

Không bao lâu sau, Dương Cao Phi ôm một xấp tài liệu cần xin chữ ký tới đưa cho anh.

Lương Tây Kinh ký xong, liếc mắt thấy Dương Cao Phi vẫn còn đứng ở đây: “Còn chuyện gì khác à?”

Dương Cao Phi thật sự không dám tùy tiện phỏng đoán suy nghĩ trong lòng anh nhưng nếu như không báo cáo tin tức này, anh ấy lo mình khó lòng giữ nổi chén cơm này. Dương Cao Phi xoắn xuýt mấy giây rồi điềm tĩnh báo cáo: “Tổng giám đốc Lương, nửa tiếng nữa sẽ tổ chức mở thầu dự án quảng cáo sản phẩm khoa học kỹ thuật mới.”

Lương Tây Kinh tỏ thái độ thờ ơ: “Người phụ trách đi vắng à?”

Anh không hiểu được ẩn ý của Dương Cao Phi.

Dương Cao Phi hơi ghen lời, anh ấy nói nhỏ: “Trong số ba công ty lọt vào vòng cạnh tranh giá thầu và chất lượng dự án cuối cùng có công ty quảng cáo Anonymous.” Dương Cao Phi ngập ngừng rồi chủ động bổ sung thêm: “Đó là công ty mới của thư ký Thi.”

“...”

Lương Tây Kinh ngược mắt lên nhìn thẳng vào Dương Cao Phi.

Sau một giây im lặng, anh mở miệng hỏi: “Cô ấy tới đây à?”

Lương Tây Kinh biết công ty mới của Thi Hảo là công ty nào, anh cũng biết năm nay công ty mình mở đấu thầu công khai dự án quảng cáo.

Đồng thời, anh cũng biết công ty của Thi Hảo đã vượt qua được rất nhiều vòng sàng lọc, lọt vào tới vòng cuối cùng.

Tuy nhiên, mãi khi mọi chuyện đã xong xuôi rồi anh mới biết tin này.

Bình thường, những chuyện nhỏ nhặt thế này không cần anh phải trực tiếp ra quyết định.

Sở dĩ anh biết tin này là do thỉnh thoảng Dương Cao Phi lại kể anh nghe dăm ba câu.

Dương Cao Phi hăng giọng: “Nghe các đồng nghiệp nói, hình như thư ký Thi là người thuyết trình chính để cạnh tranh chất lượng dự án.”

Lương Tây Kinh ngược mắt lên nhìn, chuyện này không có gì bất ngờ.

Dương Cao Phi quan sát thái độ của anh, thận trọng nói: “Anh có qua đó ngồi dự không ạ?”

Dương Cao Phi vừa nói xong, Lương Tây Kinh lập tức đứng dậy: “Tầng mấy vậy?”

“...”

Tầng hai mươi ba.

Không ít đồng nghiệp ngơ ngác khi thấy Lương Tây Kinh đột nhiên xuất hiện: “Tổng giám đốc Lương, sao anh lại xuống dưới này vậy?”

Lương Tây Kinh nhìn tay quản lý đó, thản nhiên hỏi: “Đã bắt đầu cạnh tranh chất lượng dự án chưa?”

Quản lý liên tục lắc đầu nguầy nguậy: “Ba công ty vừa mới tới đông đủ, năm phút nữa sẽ bắt đầu.”

Anh ta cố gắng đoán thử ý của Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương muốn tham dự ạ?”

Lương Tây Kinh sai bước đi vào phòng, lúc tới gần cửa phòng hội nghị, anh bỗng dừng lại.

Nhìn xuyên qua tấm kính trong suốt, anh trông thấy Thi Hào ngồi ở góc chệch chéo phía đối diện, có vẻ như cô đang học thuộc nội

dung bài thuyết trình sắp tới, môi mấp máy tập trung nói không ngừng nghỉ.

Hai tháng không gặp, dường như cô gầy đi nhiều.

“Tổng giám đốc Lương?” Trán của viên quản lý bắt đầu đổ mồ hôi, anh ta không biết vì sao anh lại dừng lại.

Lương Tây Kinh hoàn hồn, đứng nhìn khuôn mặt anh nhớ nhung đã lâu qua tấm kính trong suốt một lúc lâu mới quay người rời khỏi đây: “Không có gì, tôi xuống đây xem thử một chút thôi.”

Quản lý: “Dạ?”

Lương Tây Kinh đánh mắt ra hiệu với Dương Cao Phi.

Dương Cao Phi ngầm hiểu ý, nói: “Tổng giám đốc Lương chỉ tiện thể đi ngang qua thôi, quản lý Lưu chủ trì tổ chức tranh thầu đi.” Anh ấy ngấm nghĩ rồi nhắc nhở: “Nhớ phải đảm bảo công bằng tuyệt đối.”

Một trong số các công ty quảng cáo tham gia tranh thầu là của người thân của quản lý Lưu.

Nghe vậy, quản lý Lưu đổ mồ hôi lạnh dọc sống lưng: “Tổng giám đốc Lương, tôi hiểu rồi.”

Rời khỏi tầng hai mươi ba, để mọi người tin tưởng, Lương Tây Kinh giả bộ tiếp tục đi lượn thêm mấy tầng bên dưới.

Trước sự xuất hiện khá đột ngột của anh, các nhân viên trong tập đoàn không khỏi thấp thỏm, mất tập trung, sợ bị anh “đi thị sát” phát hiện ra vấn đề gì đó làm không tốt.

May là không có chuyện gì cả.

Lương Tây Kinh thật sự chỉ xuống nhìn qua một chút rồi đi luôn.

Trở lại văn phòng, Lương Tây Kinh sai Dương Cao Phi đi pha cà phê.

Dương Cao Phi xem giờ, định khuyên anh buổi chiều uống cà phê không tốt cho sức khỏe nhưng lời ra tới miệng rồi lại phải nuốt vào trong.

Anh ấy có nói cũng chẳng ích gì.

Cửa phòng làm việc mở ra rồi đóng lại.

Lương Tây Kinh cụp mắt nhìn tập tài liệu để mở trên mặt bàn nhưng không nhập tâm đọc vào đâu được một chữ nào.

Trong đầu của anh không ngừng hiện lên khuôn mặt của Thi Hào... Sở dĩ vừa rồi anh rời khỏi đó là để tránh sự xuất hiện của anh phân tán sự tập trung của cô, khiến cô căng thẳng.

Lương Tây Kinh biết năng lực của Thi Hào ở mức nào, anh hiểu cô rất rõ.

Anh không can thiệp vào công việc mới của cô, cũng không dám khẳng định mình có tầm ảnh hưởng nhất định với cô nhưng anh biết, nếu anh vào, chắc chắn cô sẽ thấy áp lực.

-

Ở một nơi khác, khi Lương Tây Kinh quay người rời đi, Thi Hào dường như nhận ra, cô ngẩng đầu lên nhìn thử bên ngoài.

Tuy nhiên, từ chỗ ngồi của cô không thể nhìn thấy toàn bộ bên ngoài phòng hội nghị.

Các đồng nghiệp cũ vẫn đi qua đi lại bên ngoài phòng họp như bình thường, cô không nhìn thấy điều gì khác.

Thi Hào ngẩn người một hồi, sau đó tiếp tục làm công việc đang dang dở.

Buổi tranh thầu công khai chính thức bắt đầu, mọi người trong phòng họp nhanh chóng tiến hành việc so giá thắng thầu và cạnh tranh về chất lượng chiến lược tiếp thị.

Thi Hào rất bình tĩnh.

Cô đặt niềm tin vào kế hoạch của mình. Mặc dù cô biết nhiều khả năng kết quả trúng thầu đã được quyết định ngầm từ trước, nhất là với phần hành quảng cáo nhưng càng như vậy, cô lại càng bình tĩnh.

Kết quả thế nào không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là cô muốn làm tốt chuyện này.

Sau khi kết thúc buổi mở thầu công khai, kết quả sẽ được thông báo vào ngày hôm sau.

Thi Hào và các đồng nghiệp rời khỏi phòng họp, chuẩn bị ra về.

Thang máy đi xuống dưới tầng một, Thi Hào và các đồng nghiệp bước ra khỏi thang máy, cô ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy ngay một bóng hình thân thuộc đang đứng đưa lưng về phía cô.

Thi Hào bất giác dừng bước. Như được linh tính mách bảo, Lương Tây Kinh quay đầu lại nhìn cô.

Hai người đứng xa xa nhìn nhau mấy giây.

Thi Hào còn chưa kịp làm gì, Bối Diệp Đồng và một đồng nghiệp khác đã kích động hỏi cô: “Thi Hào, đây có phải là ông chủ cũ của cô không?”

“... Vâng.” Thi Hào hoàn hồn lại chào hỏi: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh gật nhẹ đầu, đảo mắt nhìn ba người họ: “Kết thúc mở thầu rồi à?”

Thi Hào trả lời: “Ừm.”

Lương Tây Kinh gật đầu, cười rất khế: “Chúc cô may mắn.”

Thi Hào ngẩn người, ngược mắt nhìn lên, chạm vào đôi mắt đen láy của anh.

Không chờ cô nói bất kỳ điều gì, Lương Tây Kinh đã nhẹ nhàng nói: “Không cần phải cảm thấy áp lực nặng nề quá, tôi đã xem chiến lược tiếp thị của bạn cô rồi, ý tưởng rất đặc biệt.”

Môi Thi Hào nhẹ nhàng mấp máy: “Cám ơn tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh chuyển mắt nhìn đi chỗ khác: “Cố lên.”

Thi Hào cong môi: “... Vâng.” Cô chỉ tay sang bên cạnh, trái tim căng như sợi dây đàn: “Vậy chúng tôi đi trước đây.”

Lương Tây Kinh quan sát biểu cảm cố tỏ ra bình tĩnh của cô: “Đi đi.”

Thi Hào ra về cùng với các đồng nghiệp, tới khi ngồi vào xe rồi, dây thần kinh căng cứng của cô mới chùng xuống.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vô tình bắt gặp ánh mắt của Bối Diệp Đồng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ít giây sau, Bối Diệp Đồng đánh mắt nhìn đi chỗ khác, dành tặng lời khen cho cô: “Hôm nay cô làm khá tốt đấy.”

Thi Hào thở phào nhẹ nhõm: “Cám ơn chị Đồng.”

Bối Diệp Đồng định nói thêm gì đó khác nhưng một đồng nghiệp tầm tuổi Thi Hào không chịu nổi nữa phải cảm thán: “Trời ạ, Thi Hào, ông chủ của cô đẹp trai quá! Hồi trước, tôi chỉ mới nhìn thấy anh ấy trên tivi thôi, không ngờ người thật còn đẹp hơn trên tivi nhiều.”

Nói đến đây, cô ấy tò mò hỏi: “Có ông chủ đẹp trai như vậy, rốt cuộc sao cô lại nỡ lòng nào xin nghỉ việc thế?”

“...”

Thị Hảo mấp máy môi, không biết phải trả lời như thế nào.

Bối Diệp Đồng thấy cô lúng túng bèn nói: “Đẹp trai thì có ích gì chứ, cô không thấy tổng giám đốc Lương có khí thế quá mạnh mẽ hay sao?”

“... Đúng vậy.” Đồng nghiệp nói.

Bối Diệp Đồng hăng giọng khoe khoang: “Không phải chủ công ty nào cũng bình dị, gần gũi như chị Đồng của các cô đâu, đúng không Thị Hảo?”

Thị Hảo cười một tiếng: “Đúng vậy.”

Cô mấp máy môi, nhẹ nhàng nói: “Làm việc cho tập đoàn Lương Thị phải chịu đựng áp lực khá lớn nên tôi mới xin nghỉ.”

Chủ đề này được thảo luận tới đây là dừng, đồng nghiệp cũng không hỏi thêm gì nữa.

Thị Hảo liếc sang bên cạnh nhìn Bối Diệp Đồng, nhẹ nhàng nói: “Chị Đồng, cảm ơn chị.”

Bối Diệp Đồng nheo mắt nhìn cô, khế nói: “Tôi cũng không muốn để mất một nhân viên mới có năng lực lại biết nỗ lực cố gắng như cô.”

Thị Hảo hiểu ý, nở nụ cười, trái tim chơi vơi cũng quay trở về chỗ của nó trong lồng ngực.

Cô ngoái đầu lại nhìn đằng sau.

Tòa nhà cao sừng sững của tập đoàn Lương thị dần dần mất hút khỏi tầm mắt.

Thi Hào lẳng lặng nhìn ngắm cho đến khi điện thoại rung lên.

Cô cúi đầu xuống xem, Dương Văn Tuấn gửi tin nhắn cho cô.

Kể từ lần trước, sau khi cô chạm mặt Dương Văn Tuấn khi đang đi tìm việc làm, thỉnh thoảng Dương Văn Tuấn lại gửi tin nhắn cho cô, không quá thường xuyên nên Thi Hào cũng rất khó từ chối.

Cô thực sự rất khó nói lời từ chối với những người từng chìa tay ra giúp đỡ cô.

Ôn Ý từng đánh giá rằng, Thi Hào quá mềm lòng, quá niệm tình xưa, như vậy là không tốt.

Đương nhiên Thi Hào cũng ý thức được điều này nhưng một năm khi đói bằng một gói khi no, ơn tình này đáng để cô cảm kích cả đời.

Dương Văn Tuấn hẹn cô đi ăn tối với anh ấy.

Thi Hào suy nghĩ mấy giây, nhắn lại: “Tối nay chắc em phải tăng ca rồi.”

Dương Văn Tuấn: “Không sao, anh cũng đang còn việc chưa làm xong, bao giờ em tăng ca xong thì báo anh biết nhé.”

Thi Hào cảm thấy khá khó xử, cô muốn hỏi xem có phải anh ấy có chuyện gì muốn nói với mình không nhưng rồi lại nghĩ, người ta chưa nói gì, mình đã chủ động nhắc tới thì không được hay cho lắm.

Cô không phải đồ ngốc.

Thi Hào mơ hồ cảm thấy Dương Văn Tuấn có ý với mình.

Có vẻ như là sợ cô từ chối, Dương Văn Tuấn nhắn thêm: “Anh có chút chuyện muốn nói với em.”

Thi Hảo suy nghĩ một thoáng rồi đáp: “Được, vậy tối gặp nhé.”

Dương Văn Tuấn: “Hẹn tối gặp.”

Trả lời tin nhắn của Dương Văn Tuấn xong, Thi Hảo lập tức nhận được tin nhắn của Tần Yến.

Cô nhìn ngày giờ, tò mò không biết rốt cuộc hôm nay là ngày đặc biệt gì mà hết người này tới người khác hẹn cô ăn cơm.

Tần Yến đến thành phố Giang nên nói muốn hẹn cô và Ôn Ý cùng dùng cơm.

Mới cách đây không lâu, Ôn Ý viết tin bài về Tần Yến nên nợ ơn Tần Yến một lần.

Nếu như Dương Văn Tuấn không hẹn cô trước thì Thi Hảo đã đồng ý rồi.

Thế nhưng hiện giờ, cô không đi được.

Thi Hảo không do dự quá lâu, cô trả lời anh ấy: “Xin lỗi tổng giám đốc Tần, tối nay tôi có hẹn rồi.”

Tần Yến: “... Không khéo vậy sao.”

Thi Hảo: “Ừm, anh ở thành phố Giang được mấy hôm?”

Tần Yến: “Khá lâu đấy, hai hôm nữa chúng ta hẹn nhau sau cũng được.”

Thi Hảo: “Được.”

Nhìn thấy tin nhắn của Thi Hảo, Tần Yến ngẩng đầu lên nhìn về phía người vẫn đang ngồi trong văn phòng: “... Tối nay thư ký Thi có hẹn rồi.”

Thi Hảo vừa đi khỏi tập đoàn thì Tần Yến tới.

Cho nên, Tần Yến cảm thấy khá đáng tiếc, nếu như anh ấy tới sớm mười phút thì đã kịp xem trò cười của Lương Tây Kinh rồi.

Nghe Tần Yến nói vậy, động tác tay của Lương Tây Kinh khựng lại, anh ngược mắt lên nhìn về phía đối phương bằng ánh mắt sắc bén.

Tần Yến nhún vai: “Cậu có nhìn tôi cũng chẳng ích gì đâu, đây là chuyện do chính miệng thư ký Thi nói mà.”

Lương Tây Kinh thôi không nhìn Tần Yến nữa, vẻ mặt khá hờ hững.

Tần Yến nhìn anh một lát rồi khẽ chép miệng: “Rốt cuộc cậu tính thế nào đây?”

Lương Tây Kinh: “Tính cái gì thế nào cơ?”

Tần Yến trợn tròn mắt: “Cậu đừng nói với tôi là cậu không có ý gì với thư ký Thi cả nhé.”

“...”

Lương Tây Kinh im lặng.

Tần Yến nheo mắt nhìn anh: “Nếu có ý thì nhanh nhanh hành động đi.”

“Hành động như thế nào?” Lương Tây Kinh hỏi.

Tần Yến ngẩn người, hoài nghi nhìn anh: “... Theo đuổi đi chứ còn gì nữa, cậu đừng nói với tôi là ngay cả theo đuổi con gái như thế nào cậu cũng không biết đấy nhé.”

Lương Tây Kinh hơi ngược mắt lên nhìn Tần Yến, bộc lộ ý tứ rất rõ ràng.

Tần Yến nghẹn lời, chỉ muốn chửi tục: “Cậu phách lối quá rồi đấy, đáng ra thư ký Thi phải trừng trị cậu mới phải.”

Lương Tây Kinh phớt lờ câu cảm ràm của Tần Yến, nhíu mày nói: “Nói rõ ra đi, phải theo đuổi như thế nào?”

“...” Tần Yến cạn lời nghẹn họng mất một lúc lâu mới chần chừ đáp: “Tặng hoa? Lấy lòng? Bầu bạn?”

Thực ra, Tần Yến cũng không biết cách tán gái.

Lương Tây Kinh lạnh lùng liếc xéo Tần Yến một cái, có linh cảm hết sức rõ ràng rằng tất cả những điều anh ấy nói đều vô dụng.

Anh liếc xem giờ, nhẹ nhàng nói: “Cậu hỏi cô ấy xem tối nay cô ấy ăn cơm ở đâu.”

Tần Yến: “?”

Tần Yến chớp chớp mắt mấy cái, mắt sáng hẳn lên: “Thế nào? Cậu định tới phá đám hả?”

Lương Tây Kinh: “... Tôi không trẻ con vậy đâu.”

Tần Yến quan sát dáng vẻ bình chân như vại của anh, phàn nàn bảo: “Chẳng thà cậu cứ trẻ con một chút còn hơn.”

Hại tên “thái giám”* là anh ấy đây đứng xem mà sốt hết cả ruột.

*Trung Quốc có câu tục ngữ “hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội cuống cuồng”, ý rằng, đương sự của vấn đề còn không sốt sắng giải quyết vấn đề bằng người đóng vai trò giúp đỡ đương sự.

-

Sau khi hoàn thành xong phần việc của mình, Thi Hào đi gặp Dương Văn Tuấn.

Nhà hàng Dương Văn Tuấn đặt chỗ là nhà hàng món Nhật lần trước cô mời anh ấy.

Lúc Thi Hào đến, Dương Văn Tuấn đã đến rồi.

“Xin lỗi, em tới muộn.” Thi Hào cười áy náy.

Dương Văn Tuấn đưa thực đơn cho cô: “Là tại anh đến sớm thôi.” Anh ấy nói: “Anh vừa gọi mấy món em thích rồi, em xem thử xem có muốn gọi thêm gì khác nữa không.”

Thi Hào mỉm cười: “Dạ, cảm ơn.”

Không gian của nhà hàng món Nhật rất tuyệt, ánh đèn chiếu nghiêng nghiêng, bầu không khí cũng rất dễ chịu.

Thi Hào vừa ăn vừa thỉnh thoảng chạm phải ánh mắt Dương Văn Tuấn nhìn mình.

Bữa cơm này Thi Hào ăn không được thoải mái.

Khi đã ăn tương đối đủ rồi, Dương Văn Tuấn nhìn cô: “Em ăn xong rồi à?”

Thi Hào gật đầu.

Hai người lần lượt một trước một sau rời khỏi nhà hàng, chỗ này khá gần nhà Thi Hào, Dương Văn Tuấn đề nghị: “Em có muốn đi bộ về nhà cho tiêu cơm không?”

“... Được thôi.” Thi Hào đồng ý.

Hai người lặng lẽ đi về phía khu dân cư.

Đi được nửa đường, đúng lúc gặp được một hàng hoa bán rong.

Dương Văn Tuấn nhìn bên đó, hỏi cô: “Anh nhớ em thích hoa tulip phải không nhỉ?”

Thi Hào hiểu ý của Dương Văn Tuấn, cô uyển chuyển từ chối: “Hôm qua em mới vừa mua rồi.”

Dương Văn Tuấn liếc nhìn sang bên cạnh, nhấn mạnh: “Chỉ là một bó hoa thôi mà.”

Nói rồi, Dương Văn Tuấn vẫn mua hoa tặng Thi Hào.

Thi Hào không còn cách nào khác, đành phải nhận: “Cám ơn anh.”

Hai người tiếp tục đi tiếp.

Lúc đến cửa khu dân cư, Thi Hào mới mở miệng một lần nữa: “Đàn anh, em về tới nhà rồi.”

Dương Văn Tuấn “ừm” một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thi Hào, em là người thông minh, hẳn là em đoán được dụng ý hôm nay anh hẹn em là gì.”

“...”

Thi Hào giật mình, còn chưa kịp mở miệng, Dương Văn Tuấn đã hỏi: “Hiện tại em đang độc thân phải không?”

“Phải.” Thi Hào chân thành nhìn Dương Văn Tuấn: “Nhưng em khuyên anh không nên nói tiếp.”

Dương Văn Tuấn dừng lại: “Vì sao?”

Thi Hào hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt anh ấy, ăn ngay nói thật: “Tạm thời em không có ý định bắt đầu một chuyện tình cảm mới.”

Dương Văn Tuấn: “Nếu như anh nói rằng anh có thể đợi thì sao?”

“VẬY THÌ TỐT HƠN HẾT LÀ ANH ĐỪNG ĐỢI.” Thi Hào đáp mà không hề nghĩ ngợi.

Dương Văn Tuấn nghẹn lời.

Thi Hào tự biết bản thân nói năng hơi quá đáng, cô lúng túng sờ chóp mũi: “Xin lỗi, ý em không phải vậy.”

Dương Văn Tuấn thở dài, không làm khó cô: “Em cứ nói tiếp đi.”

“Ừm...” Thi Hào sắp xếp lại câu từ một lần nữa: “Thực ra em cũng không biết phải nói như thế nào nhưng em rất chắc chắn em không có ý gì với anh cả.”

Dương Văn Tuấn ngẩn người, bội phục sự thẳng thắn bộc bạch của cô.

Anh ấy im lặng một lát, bỗng nhiên hỏi: “Em vẫn còn thích Lương Tây Kinh phải không?”

Thi Hào ngơ ngác nhìn anh ấy.

Dương Văn Tuấn nói rõ ra: “Chuyện này không khó để nhận ra.”

Thi Hào cười chua chát: “Đúng vậy, nếu quan sát kĩ thì sẽ nhận ra thôi.”

Dương Văn Tuấn không thích nụ cười khiên cưỡng của cô, anh ấy nói khẽ: “Hai người chia tay nhau là vì... Người nhà của tổng giám đốc Lương à?”

“Đó chỉ là một nửa lý do thôi.” Thi Hào trả lời anh ấy.

Dương Văn Tuấn gật đầu, rất biết chừng mực không hỏi thêm gì nữa: “Được thôi.”

Anh ấy cũng là người thẳng thắn: “Vậy xem như hôm nay anh tỏ tình thất bại rồi.”

Thi Hào bật cười vì lời anh ấy nói: “Đàn anh, anh rất tốt.”

“Đừng phát giấy khen người tốt việc tốt cho anh như vậy.” Dương Văn Tuấn nói: “Anh đi đây.”

Thi Hảo nhắc lại một lần nữa: “Cám ơn anh.”

Dương Văn Tuấn thấy cô như vậy, trong lòng thật không nỡ: “Đừng cảm thấy áp lực quá, chúng ta vẫn là bạn.”

Thi Hảo cười trong trẻo: “Vâng.”

Nhìn theo bóng Dương Văn Tuấn đi xa, Thi Hảo cúi đầu nhìn chăm chăm bó hoa tulip trong tay mình một lúc, sau đó định đi vào nhà.

Vừa quay đầu lại, cô lập tức bắt gặp Lương Tây Kinh đứng cách cô một quãng ngắn, cầm trên tay một bó hoa hồng màu hồng nhạt.

Không biết anh đã đến đây từ lúc nào, đã đứng nhìn cô và Dương Văn Tuấn trong bao lâu.

Trái tim Thi Hảo bỗng thắt lại, cô đứng như trời trồng, không biết phải làm gì cho phải.

Bỗng nhiên, Lương Tây Kinh sai bước đi về phía cô.

Anh dừng lại trước mặt Thi Hảo, liếc nhìn bó hoa tulip trong tay cô, tỏ ý chê bai: “Anh ta không biết là không được bày hoa tulip trong nhà hay sao?”

“?”

Thi Hảo ngẩn người, buột miệng hỏi: “Sao anh biết?”

Hình như kiến thức thường thức này không nằm trong phạm vi Lương Tây Kinh hiểu rõ thì phải. Tính anh xa cách cuộc đời trần tục còn hơn cả những gì mọi người tưởng tượng.

Lương Tây Kinh mấp máy môi, phớt lờ cô.

Thi Hào mím môi, tự biết câu hỏi của mình khá ngu ngốc.

Im lặng một lúc lâu, cô không nhịn được hỏi: “Anh tới đây từ lúc nào vậy?”

Lương Tây Kinh: “Từ trước khi hai người về tới đây.”

“...”

Cuộc trò chuyện hôm nay không thể tiếp tục nổi nữa rồi.

Thi Hào nói câu nào anh chặn họng luôn câu đó, cô chẳng muốn nói thêm gì với anh nữa.

Dường như đoán được suy nghĩ của cô, Lương Tây Kinh nhìn quàng thâm dưới mí mắt cô: “Anh ta không biết dạo này em bận rộn công việc à?”

Thi Hào không hiểu logic nhảy cóc đề tài của anh, thắc mắc nhìn anh tỏ ý khó hiểu.

Lương Tây Kinh: “Đúng là chẳng có mắt quan sát gì cả.”

Biết Thi Hào bận còn hẹn cô đi ăn.

Thi Hào hiểu ý anh muốn nói gì, cô hơi ngượng ngùng.

Cô vốn định nói cô mới vừa xong việc rồi, hôm nay không còn bận như trước nữa nhưng lời ra tới miệng, Thi Hào lại cảm thấy mình chú ý sai vấn đề mất rồi.

Cô hoàn hồn, nhìn bó hoa hồng trong tay anh: “Anh tới đây làm gì?”

Lương Tây Kinh nhú mày: “Chẳng phải đã quá rõ ràng rồi hay sao?”

Thi Hảo giả ngu, cố ý phớt lờ tiếng trái tim đập thình thịch như trống dồn.

Lương Tây Kinh nhét bó hoa hồng mình cầm trên tay vào ngực cô, nói ngắn gọn súc tích: “Tặng hoa.”

Chương 44: Hoa cát tường

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngay sau đó một bó hoa lập tức xuất hiện ở trong tay cô.

Tay Thi Hào khá là nhỏ mà bó hoa lại quá to khiến cô suýt nữa không ôm hết nó.

Cô ngơ ngác nhìn bó hoa trong ngực một lúc lâu rồi mới ngược lên nhìn người đang trước, môi cứ mấp máy nhưng không biết phải nói gì.

Cô không dám hỏi anh muốn làm gì, cô sợ ngọn lửa nhớ nhung da diết vừa mới dập tắt lại len lỏi cháy lên.

Cô không thể làm thế.

Sau khi Lương Tây Kinh đưa hoa cho Thi Hào thì anh vẫn âm thầm quan sát sự thay đổi trong ánh mắt cô.

Anh bắt gặp sự ngạc nhiên và mừng rỡ khẽ lóe lên trong mắt cô.

Đôi bên im lặng một lúc lâu, Lương Tây Kinh mới kiềm chế xúc động muốn ôm chầm lấy cô lại mà nói: "Em quay về đi."

Thi Hào mím môi, chớp mắt: "Anh..."

Lương Tây Kinh: "Cái gì?"

Thi Hào nuốt lời nói lại rồi lắc đầu: "Không có gì, lái xe từ từ."

Lương Tây Kinh khẽ ừ, anh biết cô không biết nên nói gì với mình: "Đi đi, nhớ ngủ sớm nhé."

Thi Hào chớp mắt: "Được."

Lương Tây Kinh nhìn cô đi vào chung cư, anh cứ đứng yên một chỗ để gió phả vào người trong giây lát mới lên xe, lái về phía nhà cũ.

Lương Hanh không hề ngạc nhiên khi thấy Lương Tây Kinh quay về nhà cũ mà không thông báo gì.

Lúc đầu, ông còn hỏi tại sao anh lại về nhưng bây giờ nghe thấy anh về, ông cũng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Bác Tôn ở một bên nghe vậy thì cảm thấy rất phấn khởi thế nên ông ấy bèn hỏi: "Cậu chủ, cậu ăn cơm chưa?"

Lương Tây Kinh: "Vẫn chưa."

Lương Hanh: "..."

Ông nhìn đồng hồ treo tường rồi nhíu mày: "Đã mấy giờ rồi mà cháu còn chưa ăn cơm."

Lương Tây Kinh: "Cháu không cảm thấy đói."

Lương Hanh ghen lời, hừ lạnh trừng mắt với anh: "Cháu đừng diễn khổ nhục kế với ông, ông không để cháu xoay vòng vòng đâu!"

Sau khi Lương Hanh đi tìm Thi Hảo khiến cô phải từ chức và ép hai người chia tay, Lương Tây Kinh đã về nhà cũ hỏi ông vì sao lại làm thế.

Khi đó hai người còn ầm ĩ một trận.

Suốt nửa tháng kế tiếp, Lương Tây Kinh không về nhà một lần.

Sau đó anh bay đến Bắc Kinh một chuyến, có điều khi quay về thành phố Giang anh như biến thành người khác, thi thoảng xuất hiện lắt lư trước mặt Lương Hanh chứng minh sự tồn tại của mình, đôi khi còn nhắc đến Thi Hảo với ông.

Ban đầu Lương Hanh không hiểu anh làm thế vì mục đích gì, sau khi suy nghĩ kỹ càng ông mới vỡ lẽ, thằng oắt thối tha này định dùng kế lung lay khiến thái độ của ông dịu đi.

Nghe ông nói vậy, Lương Tây Kinh mặt không đổi sắc, khẽ nhéo hàng chân mày của mình rồi mệt mỏi nói: "Bác Tôn, cứ kêu phòng bếp làm món gì đó cho cháu ăn là được rồi."

Bác Tôn bất đắc dĩ: "Cậu chủ muốn ăn món gì?"

Lương Tây Kinh: "Không muốn ăn gì cả, cái gì cũng được."

Bác Tôn: "... Vâng."

Quản gia rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại Lương Tây Kinh và Lương Hanh.

Lương Hanh lơ đãng nhìn quầng thâm dưới mắt anh, sau đó cắn răng dờ mắt sang chỗ khác, không nhìn anh nữa.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng Lương Hanh không nhịn được nói: "Ông nghe nói Thi Hào đang tham dự đấu thầu dự án quảng cáo sản phẩm khoa học công nghệ của tập đoàn dưới trướng công ty mới có đúng không?"

Lương Tây Kinh không thềm ngược mắt lên, trả lời bằng giọng quái dị: "Tin tức của ông nhanh nhạy thật."

...

Mặt Lương Hanh cứng đờ, nhẫn nhẹn nói tiếp: "Ông là chủ tịch của tập đoàn."

Không cho phép chủ tịch tập đoàn nắm bắt tin tức nhanh chóng à?

Lương Tây Kinh nghe hiểu ngụ ý của ông, anh bất cần khẽ à một tiếng.

Lương Hanh vô cùng bất mãn với thái độ cà lơ phất phơ này của anh: "Ý tưởng sáng tạo công ty của họ thế nào?"

"Không biết nữa." Lương Tây Kinh trả lời.

Lương Hanh nhú mày: "Không biết là sao?"

Anh nâng mắt, bình thản nhìn ông: "Bộ phận truyền thông quảng cáo đều do tổng giám đốc Phó quản lý, cháu không can thiệp quá sâu vào bên đó."

Lương Hanh nhìn chằm chằm vào anh: "Thi Hảo không đến công ty sao?"

Lương Tây Kinh: "Có đến."

Lương Hanh hỏi tiếp: "Cháu không đến dự buổi triển khai dự án à?"

Lương Tây Kinh khẽ vâng.

Lương Hanh ngớ người, có hơi bất ngờ.

Ông tưởng khi Thi Hảo đến công ty, dù Lương Tây Kinh có bận cách mấy cũng sẽ dành chút thời gian đi đến phòng họp một chuyến, không ngờ anh lại không đi.

Ông nghĩ đến đây bèn định chế giễu anh rằng xem ra anh đã buông bỏ Thi Hảo thật rồi.

Nhưng câu nói vừa đến bên miệng, Lương Hanh đã cảm thấy sai ở đâu đó... Lương Tây Kinh đã ở bên cạnh ông từ nhỏ đến lớn nên ông là người hiểu anh nhất. Anh càng quý trọng người nào hay thứ nào đó thì sẽ càng cẩn thận không dám chạm vào quá nhiều.

Anh không đến dự buổi họp triển khai dự án là vì sợ sẽ ảnh hưởng đến Thi Hảo, khiến cô cảm thấy áp lực.

Lương Hanh nghĩ đến đây bèn thở dài.

Tại sao hai người họ yêu nhau cơ chứ?

Trước kia Lương Tây Kinh cũng từng có thư ký là phái nữ nhưng chưa từng xuất hiện chuyện như thế này.

Bỗng nhiên, điện thoại của anh đổ chuông.

Khi thấy người điện đến là ai, Lương Tây Kinh bèn bắt máy: "A lô?"

Giọng nói của Tần Yến vang lên trong căn phòng khách yên tĩnh: "Làm xong chưa? Tôi và Hứa Thực đang ở quán bar, cậu có đến không?"

Lương Tây Kinh lạnh lùng từ chối: "Không đến."

Tần Yến khẽ chặc một tiếng, bèn chế giễu anh mà không thêm suy nghĩ: "Thư ký Thi cũng đến, cậu còn định tăng ca ở công ty à?"

Anh ấy nói đến đây mới nhớ ra: "Phải rồi, một người bạn của tôi vừa nói tôi biết rằng cậu ấy bắt gặp thư ký Thi cười nói vui vẻ với một chàng trai trong nhà hàng Nhật Bản."

Lương Tây Kinh: "..."

Tần Yến: "Cậu biết người dùng cơm với cô ấy là ai không?"

Không đợi Lương Tây Kinh trả lời, Tần Yến đã nói tiếp: "Đó là anh chàng kiến trúc sư mà chúng ta đã gặp mặt trong Hội nghị tài chính lần trước, cũng chính là đàn anh của thư ký Thi. Lúc đó, tôi đã cảm giác anh ta có tình cảm với thư ký Thi, không ngờ đúng là như vậy."

Tần Yến cảm thán: "Cậu nói xem anh ta mời thư ký Thi đến một nhà hàng Nhật Bản cao cấp như vậy có phải là vì muốn thổ lộ với cô ấy hay không?"

Lương Tây Kinh nghe vậy bèn lạnh mặt: "Cậu câm miệng."

Tần Yến hừ một tiếng, sau đó bèn giễu cợt anh như đang chứng kiến trò hay: "Nếu cậu không nhanh chóng khiến thư ký Thi quay lại, tôi sợ rằng cô ấy sẽ thuộc về người khác."

Lương Tây Kinh lười nghe anh ấy lắm nhảm bèn cúp điện thoại.

Chỉ trong chớp mắt, phòng khách rơi vào bầu không khí im lặng đáng sợ.

Ngay lúc đó, bác Tôn cũng bùng bửa khuya do đầu bếp chuẩn bị lên. Ông ấy cảm nhận được bầu không khí trong phòng khách khá kỳ lạ bèn ho nhẹ: "Cậu chủ, cơm đến rồi."

Lương Tây Kinh từ ghế sofa đứng dậy, thoáng nhìn đồ ăn trong tay ông ấy rồi nói: "Bác Tôn đưa vào phòng cháu đi, tối nay cháu sẽ dùng."

Dứt lời, anh nhìn sang Lương Hanh: "Cháu về phòng nghỉ ngơi trước đây."

Lương Hanh chưa kịp nói gì thì anh đã rời đi.

"..."

Một lúc lâu sau, bác Tôn không nhận được hỏi: "Ông lại dạy dỗ cậu ấy rồi sao?"

Lương Hanh bèn liếc ông ấy, tức giận nói: "Tôi có dám chọc nó đâu!"

Bác Tôn khẽ mấp má môi, muốn phản bác nhưng lại không dám.

Một lúc sau, Lương Hanh hỏi: "Tôi ép Thi Hảo từ chức, không chấp nhận hai đứa nó đến với nhau là sai rồi sao?"

Bác Tôn không dám trả lời.

Lương Hanh trầm lắng bẩm: "Tôi cũng chỉ muốn tốt cho chúng thôi mà." Ông cứ thì thầm linh tinh một mình: "Hơn nữa, nếu tình cảm của chúng thật sự như keo sơn gắn kết thì chúng có chia tay chỉ vì một vài câu nói của tôi không?"

Bác Tôn hậm hực sờ mũi, sau đó nhắc nhở Lương Hanh: "Ông có ảnh hưởng đặc biệt tới cô Thi."

Lương Hanh vừa có ơn cứu mạng vừa có ơn tri ngộ với Thi Hảo.

Nếu đổi lại thành người khác nói với Thi Hảo rằng cô không xứng với Lương Tây Kinh, bắt buộc cô phải chia tay với anh, chắc chắn Thi Hảo sẽ phản kháng và chống đối.

Nhưng người nói với cô như vậy lại là Lương Hanh. Cô đã ích kỷ "đánh cắp" một khoảng thời gian riêng tư dài như thế, sao có thể không làm theo những gì ông nói được chứ?

Nếu cô từ chối lời cầu xin của ông và tiếp tục ở bên cạnh Lương Tây Kinh, cô sẽ chẳng yên lòng.

Cô vốn không phải người ích kỷ, đây là ưu điểm của cô cũng là "khuyết điểm" của cô.

Lương Hanh hiểu ý của bác Tôn. Ông im lặng rất lâu mới thở dài, khoát tay với bác Tôn: "Tôi đi nghỉ ngơi đây, ông mang đồ ăn vào phòng cho nó đi."

Bác Tôn bèn lên tiếng thưa vâng.

...

Một bên khác, Thi Hảo về đến nhà bèn ngơ ngác nhìn hai bó hoa.

Cô không phải kẻ ngốc nên biết tại sao Lương Tây Kinh lại tặng hoa cho mình.

Cô và anh đã hẹn hò với nhau hơn một năm, nếu không biết từng cử chỉ từng hành động của anh có ý gì, cô cũng không xứng làm bạn gái cũ của anh.

Hơn nữa, cách đó nửa tiếng trước khi anh tặng hoa thì Dương Văn Tuấn đã tặng cho cô một bó hoa tulip và còn tỏ tình với cô nữa.

Không biết Thi Hào ngần ngại bao lâu, lúc cô chuẩn bị rửa mặt thì điện thoại bỗng rung lên, là tin nhắn của Lương Tây Kinh: "Tôi tới rồi."

Thi Hào ngần ra, sau đó ngón tay nhẹ nhàng gõ: "Ừm."

Cô vừa gửi tin nhắn đi bèn kéo lên trên... Lần cuối hai người trò chuyện với nhau trên wechat đã là ba tháng trước.

Trước đây Lương Tây Kinh không có thói quen báo cáo với người khác.

Lúc Thi Hào và anh vẫn còn bên nhau, anh cũng ít khi đích thân nhắn tin thông báo cho cô biết những chuyện vặt vãnh như về đến nhà này.

Có lần Thi Hào say rượu đã lỡ miệng, cô hỏi anh tại sao về nhà không báo cho cô, khiến cô không biết anh về đến nhà lúc mấy giờ, có an toàn hay không. Lần nào cô cũng phải gặp anh ở công ty vào ngày hôm sau thì trái tim đang vọt lên cổ của cô mới có thể quay về chỗ cũ.

Hôm đó say khi tỉnh rượu, Thi Hào bắt đầu nhận được tin nhắn Lương Tây Kinh về đến nhà sau khi tan tầm hoặc là bản báo cáo một loạt lịch trình cần đến sau khi bay đi công tác.

Có đôi khi Lương Tây Kinh ra khỏi thành phố cũng sẽ nói cho Thi Hào biết anh sẽ đi đâu, mấy giờ đi, khi nào đến, dự định bao giờ mới về.

Mỗi khi người ta rảnh rỗi đều sẽ bất giác nhớ lại những chuyện cũ dường như không quan trọng đã bị lãng quên trong quá khứ.

Từng cảnh tượng hiện lên giống như một thước phim điện ảnh.

Thi Hào sa vào hồi ức không muốn thoát ra.

Cho đến khi cô cảm thấy mệt mỏi rã rời và buồn ngủ, lúc này cô mới đứng dậy xoa mắt rồi đi vào phòng tắm.

Hơi nước mờ mịt tỏa ra, tiếng nước chảy ào ào hòa lẫn với dòng nước mắt trôi xuống cống thoát nước, biến mất không thấy đâu nữa.

...

Hôm sau khi thức dậy, Thi Hào ổn định cảm xúc xong mới đi đến công ty.

Mặc dù vẫn chưa có thông báo bằng văn bản từ bên phía tập đoàn Lương thị nhưng Thi Hào vẫn cần phải xử lý những công việc khác.

Cô bận bịu suốt một tiếng đồng hồ, bỗng nhiên đồng nghiệp gọi cô: "Thi Hào?"

Cô trả lời: "Sao thế?"

Đồng nghiệp nói: "Có shipper tìm cô."

Thi Hào nghi ngờ: "Ở đâu thế?"

"Ngoài cửa đó." Đồng nghiệp nói tiếp: "Shipper nói có điện cho cô nhưng không ai bắt máy."

Thi Hào ngẩn ra, cô lấy điện thoại ra mới phát hiện buổi sáng thức dậy cô đã quên chuyển chế độ im lặng sang đổ chuông.

Cô đi đến cửa phòng làm việc, anh chàng shipper bật cười hì hì nhìn cô: "Cô là Thi Hào đúng không?"

Thi Hào nhìn bó uất kim hương trong tay anh ấy: "... Vâng là tôi đây."

Anh chàng shipper bèn đưa hoa cho cô: "Đây là hoa của cô, mời cô ký nhận."

"..."

Sau khi ký nhận xong, Thi Hào bèn ngơ ngác nhìn bó hoa tulip ở trong tay.

Ngay sau đó, giọng nói của đồng nghiệp vang lên bên tai: "Thi Hào, ai tặng hoa cho cô thế?"

Không đợi cô trả lời, một đồng nghiệp khác đã nói: "Cái này còn phải hỏi à? Không phải bạn trai thì là người đang theo đuổi cô ấy rồi."

"Thi Hào không có bạn trai." Một đồng nghiệp đã từng hỏi về chuyện tình cảm của cô bèn nói, sau đó mỉm cười khẳng định: "Thế chắc chắn là của người theo đuổi Thi Hào rồi."

Thi Hào nghe họ nói vậy thì chỉ cười, thản nhiên nói: "Tôi cũng không biết người tặng là ai."

Đồng nghiệp kinh ngạc: "Không có danh thiếp sao?"

Thi Hào ngẫm nghĩ một lát, thật sự không có.

Có điều cô vẫn đoán ra được là ai tặng hoa cho cô.

Đồng nghiệp khoát tay: "Mà cũng không quan trọng, dù sao sớm muộn cũng biết." Cô ấy nhìn bó hoa tulip ở trong tay cô bèn nói: "Chẳng phải đây là hoa tulip của Pháp ư? Nó là loại đẹp hơn và đắt hơn hoa tulip bình thường rất nhiều đúng không?"

Thi Hảo nhìn bó hoa màu hồng nhạt như hoa đào trong lòng bèn nhẹ nhàng gật đầu đáp: "Đúng là hoa tulip của Pháp."

Đúng lúc này, Bối Diệp Đồng vừa bước ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy cô ôm một bó hoa to đùng bèn chọc ghẹo cô: "Đẹp quá, Thi Hảo đặt nó trong phòng làm việc đi để mọi người được ngắm thỏa thích."

Thi Hảo mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại: "Được."

Cô tìm một cái bình hoa rồi cắm hoa tulip vào, đặt bình hoa ở chỗ cửa sổ.

Sau khi xong xuôi, cô bèn lấy điện thoại rồi chụp một bức ảnh.

Vốn dĩ Thi Hảo cho rằng người tặng hoa sẽ đi tìm mình nhưng một ngày đã trôi qua cả cô chả thấy tin tức gì của người đó cả.

Người tặng hoa không nhắn nhủ gì nên Thi Hảo cũng không chủ động hỏi thăm người tặng có phải là bạn hay không.

Điều khiến cô cảm thấy bất ngờ đó là mấy hôm sau, cô lại nhận một bó hoa khác.

Mỗi ngày đều tặng một loại hoa khác nhau.

Nào là hoa tulip, hoa hồng, thược dược, phong linh... Thậm chí còn có hoa cát tường.

Mỗi ngày phòng làm việc của Thi Hảo đều được đổi một bó hoa tươi khác nhau, chưa đến một tuần, cả công ty đều biết có người đang theo đuổi cô.

Ngặt nỗi không ai biết người theo đuổi Thi Hảo là ai.

Dù họ có hỏi cô thì cô cũng không biết.

Thế nhưng có một chuyện đáng mừng đó là mặc dù Thi Hào không có thông tin gì về người tặng hoa nhưng cô nhận được tin tức tốt từ công ty tặng hoa.

Việc quảng cáo cho sản phẩm khoa học công nghệ mới của tập đoàn Lương thị được giao cho một công ty "giấu tên".

Dựa vào những ý tưởng sáng tạo của mình, Thi Hào đã chiến thắng trong chiến dịch quảng cáo lần này.

Sau khi Thi Hào nhận được dự án thì ngày càng bận rộn hơn so với lúc trước rất nhiều.

Vì tập đoàn Lương thị đang cần gấp nên Thi Hào và đồng nghiệp chỉ có thể tăng ca lên kế hoạch, thiết kế PowerPoint.

Đợt khi Thi Hào thức cả đêm hoàn thành dự án và thông qua một số yêu cầu tiêu chuẩn bên phía tập đoàn Lương thị, cuối cùng cô cũng có một cuối tuần hoàn chỉnh thuộc về mình.

Ôn Ý biết cô đã thuận lợi hoàn thành dự án do mình phụ trách nên đã cố tình nhắn tin cho cô: [Tối nay ăn mừng một bữa hay không?]

Thi Hào: [Ngày mai hẳn đi, tối nay tan làm tớ chỉ mình về nhà vui đầu ngủ một giấc mười hai tiếng đồng hồ thôi.]

Ôn Ý: [Được!]

Thi Hào trò chuyện với cô ấy đôi ba câu, không nhận được bèn lướt xuống dưới.

Cô lướt một lúc khá lâu mới nhìn thấy ảnh đại diện wechat quen thuộc, cuộc trò chuyện của hai người vẫn dừng lại ở câu trả lời của cô vào tối hôm đó.

Thi Hào nhìn chăm chăm vào khung chat của hai người một lúc lâu, khi cô vừa định thoát ra thì dòng chữ "đối phương đang soạn tin

nhắn" bất ngờ xuất hiện trong khung chat.

Thi Hào mở to hai mắt.

Một phút sau, một tin nhắn mới xuất hiện trong khung chat.

Lương Tây Kinh: [Tối nay em phải tặng ca ư?]

Thi Hào đọc tin nhắn này thì thật sự rất muốn trả lời với anh rằng cô không cần phải tặng ca.

Thế nhưng một Thi Hào phiên bản mini đầy lý trí xuất hiện trong đầu cô và nhắc nhở cô không được trả lời. Cô đã mất lý trí và cũng mặc bản thân phóng túng một lần, không thể lặp lại hết lần này đến lần khác được.

Cô đã hứa với Lương Hanh.

Dường như Lương Tây Kinh biết cô đang nghĩ gì bèn nhắn cho cô một tin thế này: [Ngày mai là sinh nhật của Hứa Thực, cậu ấy muốn mời em đến chung vui.]

Thi Hào và Hứa Thực không thân với nhau lắm. Sỡ dĩ anh ấy mời cô là vì Lương Tây Kinh cũng muốn thế.

Thi Hào thấy tin nhắn này bèn bắt đầu dao động.

Bỗng nhiên, Ôn Ý nhắn cho cô một tin: [Ngày mai là sinh nhật của Hứa Thực! Anh ấy mời tớ đến quán bar uống rượu, cậu có đi không? Cậu đi thì tớ đi.]

Thi Hào: [... Tớ vừa thấy tin nhắn của Lương Tây Kinh.]

Ôn Ý: [Cậu quyết định thế nào?]

Thi Hào suy nghĩ giây lát mới trả lời cô ấy: [Đi.]

Sau khi trả lời On Ý xong, cô cũng nhắn tin hồi đáp cho Lương Tây Kinh: [... Được, gặp mặt ở đâu?]

Lương Tây Kinh: [Để anh phái tài xế đến đón em.]

Anh sợ Thi Hào sẽ từ chối nên bổ sung thêm: [Chỉ một mình tài xế thôi, tại vì nơi tổ chức tiệc rượu ở khá xa.]

Anh đã nói đến nước này, Thi Hào không có lý do từ chối nữa.

Thi Hào nhẹ nhàng chớp mắt: [Được, có lẽ tôi sẽ tan tầm đúng giờ.]

Lương Tây Kinh: [Ừm.]

...

Vừa đúng sáu giờ, Thi Hào đã bắt đầu thu dọn đồ đạc rời đi.

Lương Tây Kinh có gửi ảnh biển số xe qua wechat của cô. Thi Hào vừa ra sảnh lớn của công ty thì đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen đậu ngay bên đường.

Thi Hào nhìn biển số xe, từ từ bước lại gần.

Tài xế là người quen của cô và cũng là tài xế riêng mà Lương Tây Kinh tin tưởng nhất, Đới Phong.

"Thư ký Thi." Đới Phong xuống xe mở cửa cho cô: "Đã lâu không gặp."

Thi Hào khẽ cười: "Đã lâu không gặp."

Vừa lên xe, Đới Phong đã quay đầu nhìn cô: "Tổng giám đốc Lương nói còn phải đi đón cô Ôn nữa."

Thi Hào gật đầu: "Anh ấy có nhắn wechat báo cho tôi hay."

Hay người chạy đến công ty của On Ý nhưng ngặt nỗi đúng lúc vào giờ cao điểm khi nhân viên tan làm nên đường lớn rất hỗn loạn.

Thi Hào ngấm nhìn dòng xe tắc nập bên ngoài cửa sổ, bỗng nhớ đến một chuyện quan trọng: "... Hôm nay Lương Tây Kinh đích thân lái xe đi hay sao?"

Đới Phong không biết Thi Hào không nắm lịch trình của Lương Tây Kinh nên nói thẳng: "Có lẽ tổng giám đốc Lương sẽ đi thẳng đến trạm tàu cao tốc."

"Trạm tàu cao tốc?" Thi Hào bất giác hỏi ngược lại: "Anh ấy đi công tác ư?"

Đới Phong ngạc nhiên hỏi cô: "Cô không biết sao?"

"... Ừm." Thi Hào lúng túng trả lời: "Anh ấy không nói với tôi."

Và cô cũng không có hỏi.

Đới Phong đã hiểu: "Bên phía chi nhánh ở nước ngoài gặp chút trục trặc, tổng giám đốc Lương đã đi đến đó tầm nửa tháng trước."

Nửa tháng trước.

Thi Hào nhắm tính thời gian, có lẽ sau khi cô và Lương Tây Kinh gặp mặt vào cuối tuần, anh đã bay ra nước ngoài.

Nghĩ đến đây, Thi Hào không nhận được gửi tin nhắn cho Lý Thiến Vi, hỏi thăm tình hình của chi nhánh ở nước ngoài.

Cô không thấy bất cứ tin tức nào trên internet cả, có lẽ ai đó đã dè nó xuống.

Chưa được bao lâu, Lý Thiến Vi đã nói cho cô những gì cô ấy biết.

Dự án của chi nhánh nước ngoài xảy ra vấn đề, có người gây hấn và có người bị thương. Lương Tây Kinh vừa hay tin thì đã bay qua đó ngay, đến tận hôm qua mọi chuyện mới vừa kết thúc.

Lý Thiến Vi: "Tôi nghe các đồng nghiệp nói suốt nửa tháng qua, tổng giám đốc Lương không có lấy một đêm yên giấc. Một số người bên đó vừa ngang ngược vừa vô lý, hình như tổng giám đốc Lương đã bị thương khi vừa bay qua đó ngày đầu tiên."

Con người của Thi Hào co rụt lại, hoảng hốt hỏi: "Bị thương? Nghiêm trọng hay không?"

Lý Thiến Vi: "Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ nghe các đồng nghiệp kể lại."

Lý Thiến Vi tò mò: "Tại sao đột nhiên cô lại hỏi vấn đề này?"

Thi Hào cố gắng khiến bản thân tỉnh táo hơn.

Cô nhắm mắt lại, bấm vào lòng bàn tay để mình bình tĩnh lại: "Vừa rồi tôi nghe nói chi nhánh ở nước ngoài xảy ra chuyện nên chỉ muốn hỏi một chút."

Lý Thiến Vi hiểu: "Có lẽ không có vấn đề gì lớn, bằng không công ty đã thông báo lâu rồi."

Mặc dù cô ấy nói thế nhưng Thi Hào chẳng thể yên tâm nổi.

Cô nghĩ chỉ khi cô tận mắt nhìn thấy Lương Tây Kinh bình an vô sự thì cô mới có thể thở phào.

Ôn Ý vừa lên xe thì phát hiện tâm trạng của Thi Hào không đúng cho lắm, cô ấy muốn hỏi cô bị làm sao vậy nhưng tài xế lại lắc đầu với cô ấy.

Ôn Ý ngừng lại vài giây, không lên tiếng.

Hứa Thực tổ chức tiệc sinh nhật của mình ở vùng ngoại thành.

Họ sắp xếp cắm trại dã ngoại, ca hát uống rượu ở ngoại thành.

Khi Thi Hào và Ôn Ý đến nơi, ánh đèn chiếu sáng khắp ngõ ngách, bầu không khí cực kỳ sôi nổi.

Hứa Thực phát hiện hai người đã đến bèn nhiệt tình chào hai cô: "Thư ký Thi, phóng viên Ôn."

Thi Hào và Ôn Ý bước lại gần: "Sếp Tiểu Hứa."

Hứa Thực khoát tay, cười rồi nói: "Gọi tên tôi được rồi, sếp Tiểu Hứa vừa xa lạ vừa nghe quái thế nào ấy."

Thi Hào và Ôn Ý cùng đồng thanh nói được.

Hứa Thực chỉ về một hướng khác: "Đó là bạn bè của tôi, các cô có muốn làm quen với họ hay không?"

Thi Hào: "Được."

Sua khi giới thiệu đôi bên với nhau, Thi Hào và Ôn Ý tìm một góc vắng vẻ rồi ngồi xuống.

Ôn Ý đưa cho cô một ly rượu: "Sao tớ thấy cậu chẳng tập trung gì hết vậy? Cậu đang nghĩ gì thế? Nghĩ về Lương Tây Kinh à?"

Từ trước đến giờ Thi Hào không giấu diếm bất cứ bí mật nào với cô ấy, thế nên bèn ừ rồi nói: "... Tớ nghe Thiến Vi nói khoảng thời gian trước anh ấy đã bị thương nhẹ."

Ôn Ý kinh ngạc: "Có nặng lắm không?"

Cô ấy vừa hỏi xong thì đã tự vỗ vào đầu của mình: "Ôi tớ ngốc quá, cậu lo lắng thế này chắc chắn không biết tình hình cụ thể ra sao."

"... Ừm." Thi Hào nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Ôn Ý."

Ôn Ý cụp mắt xuống, để cô dựa vào vai mình: "Cậu muốn nói gì với tớ?"

Thi Hào nhìn về phương xa rồi từ từ nhắm mắt lại: "Tớ cảm giác mình rất mâu thuẫn."

Ôn Ý hiểu cô cảm thấy mâu thuẫn ở chỗ nào.

Nói thật thì nếu cô ấy là Thi Hào, có lẽ bây giờ cô ấy cũng hoang mang mà thôi.

Cô ấy im lặng giây lát mới thờ dãi: "Cậu không mâu thuẫn đâu Thi Hào à."

Thi Hào nhìn Ôn Ý.

Ôn Ý nói: "Cậu cảm thấy có lỗi với ông Lương, phẩm chất đạo đức của cậu quá lớn nên không cho phép cậu ích kỷ."

Thi Hào mấp máy môi, nhẹ nhàng nói: "Tớ đã từng ích kỷ một lần."

Ôn Ý bất đắc dĩ: "Cậu có bao giờ nghĩ đến thử một lần hay chưa?"

Thi Hào im lặng.

Tất nhiên cô cũng muốn thử nhưng cô không có can đảm, mặt dày đề cập với Lương Hanh, bởi vì cô không dám chắc mình và Lương Tây Kinh sẽ có một tương lai tươi sáng khi tiếp tục ở bên nhau không.

Nói cho cùng, Thi Hào không tự tin về bản thân mình.

Lúc hai người đang trò chuyện, cô bèn nghe thấy âm thanh vang lên không xa.

Vừa nghe thấy vậy, cô đã ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Lương Tây Kinh đã đến.

Anh vừa xuất hiện thì đã bị người khác cản lại.

Thi Hảo nhìn về phía xa, chưa kịp phản ứng thì Lương Tây Kinh đã nhìn về phía cô giống như tâm linh tương thông.

Kế tiếp anh nói gì đó với người trước mặt mình rồi chỉ về phía Thi Hảo, nhắc chân bước về phía cô.

"..."

"Tớ đi trước đây." Ôn Ý biết điều nói: "Hai người cứ từ từ tâm sự nhé."

Thi Hảo nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm."

Làn gió ở ngoại ô thổi đến, Thi Hảo ngửi được hơi thở lành lạnh của người đang đứng bên cạnh cô.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu đối diện với đôi mắt quạnh quẽ của anh, bờ môi khẽ nhúc nhích: "Sao anh đến trễ hơn tôi thế?"

Lương Tây Kinh nghe cô nói vậy thì khẽ cười: "Do chuyến bay bị hoãn lại."

Thi Hảo bèn ồ lên: "Tài xế nói anh trở về bằng tàu cao tốc."

"..."

Thi Hảo hỏi xong mới ngó ra... Có lẽ Lương Tây Kinh quay về thành phố Giang bằng tàu cao tốc là vì chuyến bay đêm nay đã bị hoãn.

Cô cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân vì sao anh đổi thành tàu cao tốc.

Đúng như Thi Hảo dự đoán, do cô đồng ý đến tiệc sinh nhật hôm nay nên anh mới bảo Dương Cao Phi đổi thành tàu cao tốc.

Khi anh hạ cánh xuống Bắc Kinh vào giữa trưa, anh đã ôm hy vọng thử một lần để hỏi xem cô có muốn đến tiệc sinh nhật hay không. Anh không biết Thi Hảo sẽ đồng ý hay từ chối nữa.

Sau khi nhận được câu trả lời của cô, anh mới hay tin chuyến bay tối nay bị hoãn lại.

Lương Tây Kinh không muốn cô đợi quá lâu nên đã bảo Dương Cao Phi đổi vé, quay về bằng tàu cao tốc.

Hai người im lặng giây lát.

Thi Hảo dời tầm mắt sang chỗ khác, không nhìn anh nữa, một lúc lâu sau cô bèn quay lại: "... Tôi nghe nói anh bị thương đúng không?"

Lương Tây Kinh nhú mày, giọng điệu bất ngờ lạnh đi: "Ai nói cho em biết?"

Thi Hảo nhìn chăm chăm vào anh, không nói một lời.

Lương Tây Kinh giật mình, anh cup mắt xuống rồi thở dài: "Chỉ là vết thương nhỏ, không sao đâu, em đừng lo lắng."

Thật ra anh không báo cho cô hay là vì sợ cô sẽ lo lắng.

"Tôi không lo." Thi Hảo mạnh miệng: "Tôi chỉ buộc miệng hỏi thôi."

Lương Tây Kinh yên lặng: "... Ừm."

Bầu không khí giữa hai người im lặng, lắng nghe tiếng gió gào thét xung quanh.

Một lúc sau, Thi Hảo mới nghe tiếng Lương Tây Kinh gọi mình: "Thi Hảo."

Cô nghiêng đầu hỏi: "Anh muốn nói gì?"

Lương Tây Kinh rũ mắt, nhìn cô bằng đôi mắt sáng như sao trời:
"Em còn thích hoa không?"

"..." Vừa nhắc đến hoa, cô đã ngẩng đầu nhìn anh rồi chậm rì rì trả lời: "Anh biết tôi rất thích hoa nhưng mà..."

Cô còn chưa nói xong thì anh đã đoán được nửa câu sau là gì.

Anh ngắt lời cô, không cho cô nói tiếp, bèn hỏi: "Anh muốn hỏi em một vấn đề."

Nhịp tim của cô bất ngờ tăng vọt, hô hấp trở nên dồn dập, dường như cô có thể đoán được anh định hỏi điều gì: "Anh nói đi."

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chú, sau đó hỏi nhỏ: "Anh vẫn luôn muốn biết nếu người ép em từ chức và chia tay với anh không phải ông nội thì em có đồng ý không?"

Anh rất muốn biết đáp án.

Thi Hảo thoáng giật mình, cô đối diện với ánh mắt của anh, không thể trả lời dối lòng được: "... Không."

Chương 45: Tôi chỉ thích cô ấy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước khi nhận được câu trả lời của Thi Hào, Lương Tây Kinh cũng không chắc cô sẽ đưa ra một đáp án hoàn toàn phủ định.

Cho đến khi nghe thấy những gì cô nói, đôi mắt anh mới khẽ di chuyển, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt hai người hòa vào nhau trong đêm tối.

Một lúc sao, môi Thi Hào mấp máy, bổ sung thêm một câu giấu đầu hở đuôi: "Tôi rất thích công việc thư ký của tôi."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh khựng lại một lúc, rất bình tĩnh hỏi cô: "Chỉ thích mỗi công việc thư ký này thôi sao?"

Thi Hào giả vờ không nghe ra ẩn ý trong câu hỏi của anh, cô nhìn đi chỗ khác nói: "Tôi thấy hơi khát."

Lương Tây Kinh rũ mắt, lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu rồi mới đứng dậy đi lấy nước cho cô.

Cuối cùng anh vẫn không nỡ ép cô nhiều quá.

Cũng may, anh đã có được đáp án mà anh muốn có nhất, còn những thứ khác thì cứ từ từ.

Nhìn thấy Lương Tây Kinh rời đi, Thi Hào mới thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng chỉ là mấy câu hỏi chuyện rất đơn giản nhưng cô lại cảm thấy mấy phút lúc này trôi qua như nửa tiếng đồng hồ, thậm chí còn

dài hơn cả một ngày.

Ổn định lại tâm trạng, Thi Hào nghiêng đầu nhìn người đang đi ra xa.

Lương Tây Kinh lại bị cô bạn nữ do Hứa Thực dẫn đến cản lại, kéo anh lại nói chuyện. Nhìn từ góc của cô sang thì không thể nhìn thấy rõ sắc mặt Lương Tây Kinh, chỉ có thể thấy bộ dạng cười tươi tắn của cô gái đang đứng đối diện với anh.

Cô gái kia trông rất xinh đẹp, vừa cao vừa gầy, trông có hơi giống cô ngôi sao nữ đẹp chói mắt lúc trước từng theo đuổi Lương Tây Kinh.

Cảm nhận được ánh mắt của Thi Hào, Lương Tây Kinh quay đầu lại nhìn về phía cô.

Thi Hào đang ngẩn ngơ nên không chú ý đến ánh mắt anh đang nhìn về phía này. Nhìn cô gái đang thần thờ, Lương Tây Kinh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người đang đứng trước mặt lại nhai hỏi này hỏi nọ: "Cô còn muốn hỏi gì nữa? Hỏi hết một lần luôn đi."

Cô gái sững sờ, lại nhìn về phía Thi Hào đang ngồi ở phía xa, nhỏ giọng thì thầm: "Vậy nên lúc trước anh từ chối chị của tôi là bởi vì thích kiểu xinh đẹp ngọt ngào trong sáng?"

"Không phải." Lương Tây Kinh trả lời cô ấy không chút do dự: "Tôi không thích kiểu người như vậy."

Cô gái há hốc mồm: "Vậy anh..."

Cô ấy còn chưa kịp nói hết câu, Lương Tây Kinh cúi người cầm lấy hai chai nước trên bàn trước rồi mới nói: "Tôi chỉ thích cô ấy."

Đối với Lương Tây Kinh thì kiểu người như thế nào không phải trọng điểm.

Trọng điểm là Thi Hào.

“...”

Cô gái tròn tròn mắt nhìn anh, bộ dạng không tin nổi: "Anh Tây Kinh, anh mà cũng có thể nói ra mấy câu thế này sao?"

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô ấy: "Kỳ lạ lắm à?"

Đột nhiên cô gái gật đầu: "Lúc trước khi chị tôi theo đuổi anh, anh trông như chẳng cần có tình cảm ấy, sao bây giờ lại trở nên tầm thường thế?"

Lương Tây Kinh nhếch khóe môi, anh không cảm thấy câu này của cô ấy có ý khen ngợi.

Nhưng không quan trọng.

Anh thờ ơ nói: "Không nói chuyện với cô nữa, tôi đi trước đây."

Cô gái bĩu môi, suy nghĩ rồi hỏi: "Lát nữa tôi có thể nói chuyện với chị ấy không?"

"Cô muốn đi thì cứ đi." Lương Tây Kinh nói: "Đừng khiến cô ấy sợ là được."

Cô gái phòng má, miễn cưỡng đồng ý: "Được thôi."

...

Lương Tây Kinh cầm chai nước khoáng đi đến bên cạnh Thi Hào, anh mở nắp chai nước ra rồi mới đưa cho cô: "Em có còn cần gì nữa không?"

Thi Hào uống mấy ngụm nước, mới trả lời: "Còn gì nữa?"

Lương Tây Kinh chỉ sang phía bên kia: "Mấy người Hứa Thực đang nướng BBQ bên kia, em có muốn ăn không?"

Thi Hảo nhìn theo hướng tay anh chỉ, hơi tò mò: "Bọn họ biết làm à? Tôi muốn đi xem thử."

Lương Tây Kinh hắng giọng: "Em qua đấy đi."

Hai người đi về phía đám người Hứa Thực, Thi Hảo không hỏi Lương Tây Kinh vừa nãy anh nói chuyện với ai, Lương Tây Kinh cũng không nhắc đến.

Mối quan hệ hiện tại của hai người không hợp để hỏi chuyện này, cũng không hợp để nói.

Nhìn thấy hai người đi đến, Ôn Ý vội vàng vẫy tay liên tục với Thi Hảo: "Mau đến đây, ở đây có món ngô cậu thích nhất này."

Thi Hảo cong môi, nhận lấy ngô Ôn Ý đưa: "Mới vừa nướng xong đấy à?"

Ôn Ý gật đầu: "Cậu mau nếm thử tay nghề của sếp Tiểu Hứa của chúng ta đi."

Thi Hảo buồn cười, nhìn về phía Hứa Thực: "Vất vả rồi, để tôi ăn thử."

Hứa Thực: "Nhớ khen tôi đấy nhé."

Thi Hảo nói được.

Kỹ thuật nướng BBQ của Hứa Thực cũng không tệ lắm, quả thật là anh ấy biết làm.

Thi Hảo ăn thử hai miếng rồi đưa ra đánh giá cũng không tệ lắm.

Hứa Thực lập tức có động lực: "Cô còn muốn ăn gì nữa không? Gọi thoải mái đi?"

Thi Hảo nhìn một lượt, muốn ăn thịt.

Lời cô muốn nói vừa đến bên môi, đã thấy Lương Tây Kinh cúi người cầm lấy hai xiên thịt thăn trước.

Thi Hảo còn chưa kịp nói câu nào thì Lương Tây Kinh đã nghiêng đầu hỏi cô: "Em có muốn ăn cánh gà không?"

"... Muốn." Thi Hảo chớp mắt.

Lương Tây Kinh: "Thịt bò thì sao?"

Thi Hảo: "Cũng muốn."

Lương Tây Kinh hỏi cô từng món một rồi cầm lấy thứ cô muốn, đi đến bên cạnh Hứa Thực.

Hứa Thực nhận ra, liếc nhìn Ôn Ý, nhỏ giọng: "Hình như tôi là bóng đèn."

Ôn Ý: "Không phải hình như đâu."

Cả hai người bọn họ đều là bóng đèn.

Tiếng nói chuyện của hai người không nhỏ, Thi Hảo và Lương Tây Kinh nghe thấy rõ ràng. Nhưng hai người không giải thích gì nhiều, có đôi lúc nói nhiều lại khiến người ta có cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Huống hồ không phải Ôn Ý và Hứa Thực không biết tình trạng hiện giờ của mối quan hệ của hai người.

Không chú ý đến lời bàn tán của hai người họ, Lương Tây Kinh đặt những thứ Thi Hảo chọn lên vỉ nướng thịt, nướng cho cô.

Nhìn động tác thành thạo của anh, Thi Hảo thấy hơi kinh ngạc.

Trong ấn tượng của cô, Lương Tây Kinh không phải là loại người sẽ biết làm những việc như này.

Lương Tây Kinh như biết được cô đang nghĩ gì, anh thản nhiên nói: "Anh biết chút chút."

Mấy buổi họp mặt thường có hoạt động nướng BBQ, thỉnh thoảng Lương Tây Kinh cũng tham gia. Nhưng đa phần là anh không cần phải tự động tay vào làm.

Thi Hào đã hiểu.

Cô rũ mắt, tầm mắt vô thức dừng lại trên tay anh. Lương Tây Kinh có đôi tay rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Dưới ánh đèn không quá sáng, làn da trên mu bàn tay anh trắng nõn khiến người nhìn không nỡ dời tầm mắt.

Bình tĩnh nhìn một lúc, trước mặt Thi Hào xuất hiện một xiên thịt bò.

Lương Tây Kinh: "Em ăn thử xem."

Thi Hào đưa tay ra nhận lấy, rồi sau đó cắn một miếng trong cái nhìn chăm chú của anh.

"Hương vị thế nào?" Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hào cố gắng nuốt miếng thịt bò kia xuống, ăn ngay nói thật: "... Nướng hơi kỹ quá, rất khó nhai."

Lương Tây Kinh: "..."

Không ai nói gì một lúc, Thi Hào nhìn biểu cảm bối rối của anh, bỗng dưng tâm trạng thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Cô nhìn chằm chằm thịt nướng còn trong tay anh, đề nghị: "Để tôi làm cho đi."

Vốn dĩ Lương Tây Kinh định từ chối thì anh đã bị một câu của Thi Hào chặn lại.

“Tổng giám đốc Lương, đừng lãng phí đồ ăn.”

“...”

Cuối cùng, toàn bộ số thịt nướng Lương Tây Kinh nuốt xuống bụng đều do Thi Hảo nướng.

Thỉnh thoảng Ôn Ý đến ăn ké một hai xiên, đều sẽ nhận được cái nhìn chăm chăm đầy chết chóc của Lương Tây Kinh.

Ham muốn chiếm hữu của người này còn lớn hơn mọi người tưởng nhiều.

Tiệc nướng kết thúc, đám người ngồi trên ghế gấp nghỉ ngơi, ngắm sao ngắm ánh trăng.

Không khí ở vùng ngoại ô trong lành, ban đêm cũng đẹp hơn trong nội thành nhiều.

Bên cạnh Thi Hảo là Lương Tây Kinh, một bên khác là Ôn Ý.

Cô ngồi giữa hai người, đột nhiên tâm tư cô trở nên tĩnh lặng.

Gió có hơi to.

Khi Thi Hảo vừa mới cảm thấy hơi lạnh thì một cái chăn mang theo hơi thở mát lạnh khoác lên vai cô. Người thấy mùi hương quen thuộc, cô hơi ngước mắt, nhìn người không biết đã đứng dậy rồi đi rồi lại vòng về đây từ lúc nào.

“Cảm ơn.” Thi Hảo nói.

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô, muốn nói gì đấy, tiếng chuông điện thoại của anh lại vang lên trước: “Anh đi nghe điện thoại.”

Nhìn bóng dáng thẳng tắp của Lương Tây Kinh đi xa, Thi Hảo thần thờ.

Cái chần trên vai bao bọc lấy cô, khiến cơ thể cô dần trở nên ấm áp. Khoảnh khắc ấy Thi Hảo phát hiện cô nhớ hơi thở ấm áp này hơn những gì cô nghĩ nhiều.

Trong lúc cô nghĩ ngợi, một bóng người đứng trước mặt cô.

Thi Hảo ngược mắt, cô gái vừa nãy chào hỏi với Lương Tây Kinh tươi cười với cô: “Chào chị, em tên là Đinh Niệm Chân.”

“... Xin chào.” Thi Hảo trả lời.

Đinh Niệm Chân rũ mắt nhìn cô, chỉ vào vị trí bên cạnh: “Em có thể ngồi đây được không?”

Thi Hảo: “Em cứ ngồi đi.”

Lương Tây Kinh đi nhận điện thoại, Đinh Niệm Chân là bạn của Hứa Thực, cô không có lý do gì để từ chối.

Đinh Niệm Chân ừ một tiếng, ngồi xuống luôn.

Sau khi ngồi xuống, cô ấy nghiêng đầu nhìn chằm chằm Thi Hảo, trong ánh mắt đầy sự đánh giá. Nhưng cách đánh giá này của cô ấy không hề khiến Thi Hảo cảm thấy không thoải mái.

Bởi vậy, cô không nói gì.

Đinh Niệm Chân đợi chờ, chờ mãi vẫn không thấy Thi Hảo hỏi cô ấy vì sao lại nhìn cô, cô ấy thật sự không chờ nổi nữa, không nhịn được nói: “Sao chị không tò mò tại sao em lại muốn ngồi bên cạnh chị thế?”

Nghe thấy câu này, Thi Hảo cười: “Chẳng phải bây giờ em đang muốn nói đấy sao?”

Đinh Niệm Chân: “...”

Cô ấy ghen hòng, nói một cách trẻ con: "Chị với Lương Tây Kinh có điểm giống nhau thật."

Thi Hảo còn chưa kịp tiếp lời thì cô ấy đã tiếp tục lảm bảm: "Bảo sao anh ấy lại thích chị thế."

"..."

Thi Hảo ngơ ngác, trong ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Nhìn thấy cảm xúc cô để lộ, Đinh Niệm Chân trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Không thể nào, chị không biết à?"

"Không phải." Thi Hảo thu hồi lại suy nghĩ, mím môi, không biết nên hỏi cô ấy như thế nào.

Đinh Niệm Chân sợ chết khiếp: "Chị biết là tốt rồi, em còn tưởng em vạch trần tâm tư của Lương Tây Kinh trước, làm hỏng mất kế hoạch của anh ấy."

Nghe thấy câu nào cô ấy cũng nhắc đến Lương Tây Kinh, rõ ràng rất quen thuộc với Lương Tây Kinh. Nhưng Thi Hảo rất chắc chắn, lúc trước cô chưa từng thấy cô ấy, cũng chưa từng nghe thấy cái tên này từ chỗ mấy người Lương Tây Kinh.

Nhưng cô chưa nghe thấy bao giờ cũng bình thường thôi.

Trước kia cô với Lương Tây Kinh yêu đương lén lút, cô chỉ có cơ hội được gặp bạn có quan hệ hợp tác với Lương Tây Kinh.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên cô tham gia buổi gặp mặt riêng tư có nhiều người như thế của đám người Hứa Thực.

Trước khi đến đây, nhiều nhất cô chỉ từng lén ăn một bữa cơm với Tần Yến.

Nghĩ vậy, Thi Hảo không nhịn được hỏi: "Em là bạn của Lương Tây Kinh à?"

“Không hẳn là thế.” Đinh Niệm Chân nói: "Em thân với Hứa Thực hơn một chút.”

Thi Hào gật đầu.

Đinh Niệm Chân lại nói: “Chị em khá thân với Lương Tây Kinh.”

Thi Hào tiếp tục gật đầu.

Đinh Niệm Chân hơi khó chịu với thái độ của cô, tự cho là thân chọc chọc cánh tay cô: "Sao chị không hỏi em chị của em là ai thế?”

Thi Hào chớp mắt, phối hợp hỏi cô ấy: "Chị của em là ai?”

Đinh Niệm Chân: “Chị của em là Thẩm Âm.”

“Hả?” Thi Hào kinh ngạc: "Thẩm Âm?”

Đinh Niệm Chân: “Đúng vậy, chị có quen không?”

Thi Hào: “... Có.”

Cô không chỉ quen biết Thẩm Âm mà cô còn từng gặp mặt Thẩm Âm không ít lần.

Thẩm Âm là ngôi sao nữ bắt đầu theo đuổi Lương Tây Kinh nhiệt tình sau lần gặp mặt anh vào hai năm trước trong một sự kiện. Về ngoài của cô ấy chói mắt, dáng người cũng đẹp, điều kiện ở mặt nào của cô ấy cũng rất tốt.

Những chuyện rầm rầm rộ rộ năm đó Thẩm Âm làm để theo đuổi Lương Tây Kinh, đến nay vẫn còn hằn rõ trong ký ức của Thi Hào.

Nhưng cô chưa từng nghe nói chuyện Thẩm Âm có em gái.

“Em với chị ấy một người theo họ mẹ một người theo họ ba.” Đinh Niệm Chân nói.

Thi Hào đã hiểu: "Xin lỗi, trước đây chị không biết."

Đình Niệm Chân không mấy quan tâm xua tay, nhìn cô nói: "Lương Tây Kinh từ chối chị em vì chị à?"

Thi Hào cười xấu hổ.

Đình Niệm Chân nhìn cô ấy, không chút suy nghĩ nói: "Tuy em cảm thấy chị trông không xinh đẹp hơn chị em là bao nhưng chắc chắn ánh mắt của Lương Tây Kinh cũng không tệ."

Thi Hào yên lặng.

Đình Niệm Chân cứ lăm bắm một mình, dò hỏi: "Em có thể chụp ảnh chung với chị không?"

Thi Hào: "Cái gì cơ?"

Đình Niệm Chân: "Chị của em biết em đến buổi liên hoan của anh Hứa Thực nên cố ý dẫn em đến thì nhớ đến gặp bạn gái của Lương Tây Kinh xong chụp ảnh rồi gửi cho chị ấy, chị ấy muốn xem thử xem người phụ nữ mà chị ấy thua trông như thế nào."

Thi Hào ghen hòng, muốn nói bản thân và Lương Tây Kinh đã chia tay, không cần phải chụp.

Nhưng sau khi lời này đến bên miệng, Thi Hào lại không nói nên lời.

Cô im lặng không nói câu nào một lúc, cuối cùng làm theo ý Đình Niệm Chân: "Chụp đi, chị không để ý đâu."

Ánh mắt Đình Niệm Chân sáng lên: "Được."

Hai người đứng trước điện thoại, chụp chung một bức ảnh tự sướng.

Chụp xong, Đình Niệm Chân gửi cho chị cô ấy.

Gửi đi được một lúc, cô ấy vẫn không nhận được tin nhắn trả lời của chị gái. Vừa hay Hứa Thực gọi đi uống rượu, Đinh Niệm Chân lại tự cho là bọn họ đã thân thiết, muốn kết bạn WeChat với Thi Hào, xong việc cô ấy mới đứng dậy đi uống rượu

Người mới vừa rời đi, Lương Tây Kinh đã trở lại.

Anh đi đến bên cạnh Thi Hào, thấy bộ dạng cười toe toét của cô, anh khẽ nhướn mày: "Em vui lắm à?"

Thi Hào không trả lời câu hỏi này của anh: "Anh gọi điện xong rồi à?"

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào gật đầu, suy nghĩ rồi nói: "Em gái cô Thẩm quen thân với sếp Tiểu Hứa lắm hả?"

Lương Tây Kinh chẳng lại, lia mắt nhìn sang bên khác: "Quen biết nhau từ mấy năm trước."

Thi Hào: "Ồ."

Lương Tây Kinh nhìn cô, nghi ngờ: "Em muốn nói gì?"

Nghe thấy vậy, Thi Hào hơi mất tự nhiên liếc nhìn anh: "Sao anh lại nói với cô ấy anh..."

Câu tiếp theo của cô còn chưa nói ra khỏi miệng, Lương Tây Kinh đã nói tiếp: "Anh thích em?"

Chương 46: Thử hẹn hò với anh không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối với của Lương Tây Kinh, chuyện anh thích Thi Hào chẳng có gì mà không thể thừa nhận được.

Anh vẫn luôn thẳng thắn, thành thật trên phương diện tình cảm của chính mình.

Ngược lại là Thi Hào, cô là người mạnh miệng không thích biểu đạt ra ngoài.

Nhưng Lương Tây Kinh biết nguyên nhân cô mạnh miệng, cô tự ti về chính mình nên không dám để lộ ra.

Anh biết rõ điều đó nên anh sẽ không khiến cô phải khó xử ở mấy chuyện như này.

Nhắc đến chuyện này, Lương Tây Kinh nhìn cô: "Em để ý mấy câu anh nói với cô ấy à?"

Thi Hào bị anh hỏi làm cho ngẩn người ra, đến Lương Tây Kinh còn không sợ bị người khác biết, cô có thể có ý kiến gì được.

Nếu lòng ham hư vinh của cô lớn hơn chút nữa, thậm chí cô còn có thể đắc ý nói với người khác chuyện tổng giám đốc tập đoàn Lương thị mà ngôi sao nữ có mấy chục triệu fans không theo đuổi được lại thích cô.

Không ai nói gì một lúc, Thi Hào nói: "... Đâu phải anh nói tôi thích anh đâu, tôi để ý làm gì?"

Lương Tây Kinh hắng giọng, đột nhiên anh hỏi: "Em thích sao?"

"?"

Thi Hào sững sờ mấy giây mới hiểu ra ý của anh. Cô ghen hòng, liếc nhìn anh một cái rồi giữ vững sự im lặng.

Lương Tây Kinh đang bầy cô bằng lời nói đấy à?

Có phải người này lắm mưu mô quá không vậy.

Lương Tây Kinh nhìn gương mặt bình tĩnh của cô, thoáng nhếch khóe môi: “Không muốn trả lời thì đừng trả lời, anh có ép em đâu.”

Trong lòng Thi Hào nghĩ, bây giờ cô đã không còn là cấp dưới của Lương Tây Kinh nữa, anh có muốn ép cô thì cũng chẳng ép được, cô không còn chịu sự điều hành quản lý của anh nữa.

Lương Tây Kinh không bỏ sót bất cứ thay đổi biểu cảm nào của cô, trong mắt anh hiện lên ý cười, khóe môi dần nhếch lên, anh cảm thấy Thi Hào rất đáng yêu.

Anh che miệng, nhin cười nói: “Em có muốn sang bên kia uống một ly không?”

Thi Hào nghiêng đầu: “... Đi thôi.”

Hai người bọn họ không tham gia cũng không ổn lắm.

Hai người tham gia vào tiệc rượu, vừa chơi trò chơi vừa uống.

Thi Hào chỉ uống hai ly, số rượu phải uống khi chơi trò chơi thua sau đó vào tất cả đều bụng của Lương Tây Kinh.

Anh muốn uống, Thi Hào cũng chẳng giành với anh.

Người đến đây chơi đều là bạn cũ của anh và Hứa Thực, mặc dù đã chia tay nhưng cô vẫn cho anh đủ thể diện trước mặt người ngoài.

Huống hồ lúc này anh lại đang giúp cô.

Đến khi uống xong đã có mấy người say khướt.

Chơi đến rạng sáng, có người mang bánh kem đến.

Hứa Thực thối nển rồi ước một điều ước, phía xa bắt đầu bắn pháo hoa.

Xem pháo hoa xong, đoàn người mới rời khỏi vùng ngoại ô, có người về nhà, cũng có người đến quán bar chơi tiếp.

Khi Lương Tây Kinh đưa Thi Hào và Ôn Ý trở về, cô mới biết được vì sao sinh nhật này của Hứa Thực lại tổ chức vào tối thứ sáu.

Chiều thứ bảy anh ấy phải ra nước ngoài, không thể tổ chức tiệc với mọi người vào tối thứ bảy được.

Ôn Ý không uống nhiều rượu lắm, đưa Ôn Ý về nhà xong, Lương Tây Kinh bảo tài xế đưa Thi Hào trở về.

Ôn Ý vừa đi, trong xe chỉ còn lại hai người họ.

Đới Phong rất biết điều, giả làm người vô hình, kéo tấm chăn xuống.

Ghế sau rơi vào yên tĩnh.

Thi Hào nhìn chằm chằm tấm chăn một lúc lâu, quay đầu sang nhìn người bên cạnh. Tối nay Lương Tây Kinh đã uống không ít, cô không chắc là anh đang say hay không say.

Nhờ ánh đèn yếu ớt chiếu vào từ ngoài cửa sổ, Thi Hào quan sát anh.

Bỗng dưng, Lương Tây Kinh nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau một lát, Thi Hào mới chậm rãi nói: “Anh say à?”

Lương Tây Kinh im lặng một lúc, vốn dĩ anh định nói say nhưng lại sợ Thi Hào lo lắng.

Anh im miệng không nói gì, môi khẽ nhúc nhích: "Cũng ổn."

Lương Tây Kinh nói: "Em biết tửu lượng của anh mà."

"..."

Nhắc tới đây, trong đầu Thi Hào bỗng nhiên hiện lên bộ dạng lần đầu tiên Lương Tây Kinh uống say.

Lúc anh uống say hoàn toàn không giống với lúc tỉnh táo.

Lương Tây Kinh uống say cực kỳ cực kỳ dính người, là loại con ma men bạn có đi đâu thì anh cũng dính theo đến cùng.

Ngoại trừ dính người ra thì anh cũng nói cực kỳ nhiều.

Thi Hào đã quen biết anh lâu như thế mà chỉ mới thấy anh say có một lần.

Lần đấy cũng là lần khiến hai người vượt qua mối quan hệ cấp trên cấp dưới, ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới thì còn có một loại quan hệ nữa.

"Em đang nghĩ gì thế?" Thấy Thi Hào không nói lời nào, Lương Tây Kinh hỏi.

Đôi mắt Thi Hào khẽ nâng lên, bỗng nhiên hỏi: "Tôi đang nghĩ xem tại sao lúc đấy anh lại hẹn tôi đi uống rượu."

Lúc trước cô đã muốn hỏi nhưng mãi vẫn không tìm được thời cơ thích hợp.

Cô sợ mình sẽ hỏi trúng một số vấn đề mà Lương Tây Kinh không muốn nhắc đến.

Lương Tây Kinh hơi bất ngờ với câu hỏi của cô.

Vốn dĩ anh tưởng cô sẽ không tò mò chuyện này

Bầu không khí dần dần trở nên yên lặng.

Thi Hào đợi một lúc, không đợi đến khi Lương Tây Kinh lên tiếng. Cô mất tự nhiên mím môi, nhẹ nhàng nói: “Không tiện thì anh có thể không nói.”

Lương Tây Kinh cười: “Đối với em thì anh không có gì là không tiện hết.”

Anh giải thích: “Anh đang nghĩ xem nên nói với em thế nào.”

Nghe thấy anh nói thế, Thi Hào cảm thấy trái tim của cô mất kiểm soát, đập hụt mất mấy nhịp.

Hàng lông mi của cô run rẩy, có chút không chống cự nổi một Lương Tây Kinh thẳng thắn như vậy.

“À...” Thi Hào chỉ có thể gượng gạo mà nói tiếp: “Vậy anh... Cứ từ từ nghĩ tiếp đi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh vẫn còn cười cười, hồi tưởng lại ký ức của một năm trước.

...

Ngày anh uống say là đêm hôm giao thừa.

Tối ngày ba mươi tháng mười hai, tập đoàn Lương thị cho nghỉ tết dương lịch. Kỳ nghỉ tết dương lịch cộng thêm ngày cuối tuần là tổng cộng ba ngày.

Cái đêm Lương Tây Kinh được nghỉ, anh đã ăn cơm ở nhà cũ với Lương Hanh rồi sau đó bay đến Bắc Kinh.

Năm nào đến năm mới anh cũng đến Tây Viên.

Giữa trưa hôm ấy đến Tây Viên, Tiêu Bạch Hủy đang vẽ tranh trong phòng vẽ.

Lương Tây Kinh không đến quấy rầy bà ấy mà đi dạo một mình quanh Tây Viên một vòng.

Đến chạng vạng tối, Tiêu Bạch Hủy mới đi ra khỏi phòng vẽ.

Sắc mặt bà ấy trông không được tốt lắm, thái độ với Lương Tây Kinh cũng khá tệ. Từ khi còn trẻ bà ấy đã bị bệnh, tình trạng bệnh lúc tốt lúc xấu, đủ mọi yếu tố chồng chất lên nhau thế nhưng bà ấy không đi đến bệnh viện dưỡng bệnh.

Vốn dĩ Lương Tây Kinh định nói ít chuyện với bà ấy, mới vừa mở miệng, Tiêu Bạch Hủy đã mất kiên nhẫn ngắt lời anh, bảo anh là đừng có nói mấy chuyện đấy với bà ấy, bây giờ bà ấy không muốn nghe thấy giọng anh.

Lương Tây Kinh lập tức yên lặng.

Một lát sau, Tiêu Bạch Hủy lại nói, bảo anh sau này ít đến Tây Viên thôi, bà ấy không muốn nhìn thấy anh. Vừa nhìn thấy Lương Tây Kinh là bà ấy lại nhớ đến ba của anh.

Ba của Lương Tây Kinh đã mang đến cho bà ấy rất nhiều cơn ác mộng.

Phát hiện cảm xúc của Tiêu Bạch Hủy đang ở trạng thái tệ nhất, Trình Tuệ nói với Lương Tây Kinh, hy vọng anh có thể rời khỏi Tây Viên, thậm chí là rời khỏi Bắc Kinh.

Đêm đó Lương Tây Kinh trở về thành phố Giang.

Vốn dĩ anh muốn đến quán bar tìm Hứa Thực uống rượu đón năm mới. Từ sân bay đến quán bar của mấy người Hứa Thực sẽ

phải đi ngang qua khu dân cư nơi Thi Hào ở.

Đường xá trong đêm giao thừa lúc nào cũng tắc nghẽn.

Lương Tây Kinh ngồi bên trong xe, vốn dĩ tâm trạng anh không tốt lắm, lại vì chuyện kẹt xe nên tâm trạng lại càng tệ đến mức không muốn nói chuyện.

Hứa Thực gọi điện thoại thúc giục, hỏi khi nào anh đến, giọng anh thờ ơ nói đang trên đường đến.

Hứa Thực tò mò hỏi, Lương Tây Kinh định cúp điện thoại của anh ấy, còn chưa kịp làm thế thì khi anh vô tình nghiêng đầu lại nhìn thấy Thi Hào đang chậm rãi đi bộ ở ven đường.

Hai bên đường có rất nhiều người đi bộ.

Đại đa số người đều có người đồng hành cùng bọn họ. Chỉ riêng mình Thi Hào là cô đơn một mình.

Bỗng dưng Lương Tây Kinh nhớ tới chuyện Lương Hanh đã từng nói với anh và sự hiểu biết của anh đối với Thi Hào.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, anh đã bảo với Hứa Thực là sẽ không đến quán bar.

Cúp điện thoại, Lương Tây Kinh đẩy cửa xuống xe, lập tức đi đến trước mặt Thi Hào, hỏi cô: “Thư ký Thi, có muốn đi uống ít rượu với tôi không?”

Sợ bị Thi Hào từ chối, Lương Tây Kinh bổ sung thêm: “Coi như tính vào lương làm thêm giờ của cô.”

“...”

Thi Hào ngạc nhiên trong phút chốc, cứ thế ngơ ngác nhìn anh chằm chằm, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại hỏi: “Anh nghiêm túc đấy à?”

Lương Tây Kinh: “Tôi vẫn chưa uống rượu.”

Anh tỉnh táo.

Thi Hào chớp mắt, nhìn xung quanh một vòng: “... Đến cửa hàng tiện lợi uống hả?”

Lương Tây Kinh nhìn theo tầm mắt của cô, nở nụ cười: “Được.”

Ngay sau đó hai người đi đến cửa hàng tiện lợi ở khu dân cư Thi Hào ở, cầm mấy lon bia.

Đây là lần đầu hai người uống rượu riêng với nhau, không ai nói câu nào, chỉ có cầm đầu tu ừng ực.

Tâm trạng Lương Tây Kinh không tốt nên anh cũng không muốn nói chuyện.

Trong chớp mắt, trên mặt bàn đã có rất nhiều vỏ lon bia.

Lúc Thi Hào nhận ra thì Lương Tây Kinh đã đến cửa hàng tiện lợi lấy rượu trắng.

Anh đã uống khá nhiều rượu trắng với bia.

“Tổng giám đốc Lương.” Thi Hào gọi tên anh: “Anh đừng uống nữa.”

Cô giật lấy rượu trắng trong tay anh: “Uống nhiều quá sẽ khó chịu đấy.”

Lương Tây Kinh thấy cô cướp rượu trắng đi thì nhú mày: “Một ly cuối cùng thôi.”

Thi Hào: “...”

Nhân lúc cô không chú ý, Lương Tây Kinh đã cướp lại rượu.

Cuối cùng không có gì quá bất ngờ, Lương Tây Kinh đã say mèm.

Anh dựa lên bàn của cửa hàng tiện lợi ngủ, khác biệt hoàn toàn với bộ dạng lạnh lùng thờ ơ của anh lúc đi làm.

Thi Hào chọc chọc cánh tay anh, cô muốn đưa anh về, muốn gọi điện thoại cho Lương Hanh, cô vừa mới lấy điện thoại ra đã bị Lương Tây Kinh giật mất.

Anh không cho cô gọi.

Cuối cùng, Thi Hào hết cách, chỉ có thể dẫn anh về nơi cô ở trước.

Có thể là do đêm đó cô cũng uống không ít, cũng có thể là cô biết rõ nỗi khát khao trong nội tâm mình cùng với chút suy nghĩ luôn giấu kín nên mới thúc đẩy cô làm ra chuyện không có lý trí như vậy.

...

Mang Lương Tây Kinh về nhà mình, Thi Hào để anh nằm trên ghế sofa phòng khách.

Chờ đến khi cô cầm khăn lông sạch sẽ đi ra từ phòng tắm, Lương Tây Kinh đã cởi áo khoác ra vứt trên mặt đất. Mà bản thân anh đang có ý định muốn cởi cúc áo sơ mi.

Thi Hào nhanh tay lẹ mắt cản động tác của anh lại.

Vật lộn mất một lúc.

Cuối cùng Lương Tây Kinh cũng ngủ thiếp đi trên ghế sofa nhà cô.

Dáng vẻ lúc Lương Tây Kinh ngủ có chút giống một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Thi Hào nhìn chăm chăm khuôn mặt anh lúc ngủ, trong đầu xuất hiện rất nhiều tin đồn từng nghe thấy ở tập đoàn. Từ khi Lương Tây Kinh còn rất nhỏ, ba mẹ anh đã ở riêng, từ nhỏ đến lớn anh đều ở với Lương Hanh.

Tuy nói anh có điều kiện tốt, cái gì cũng có nhưng thực tế thì anh lại thiếu tình yêu thương.

Nếu không phải như thế thì anh cũng sẽ không thường xuyên bay đến Bắc Kinh.

Chỉ cần đến Bắc Kinh, chắc chắn anh sẽ đến Tây Viên thăm mẹ anh.

Thi Hào không biết bản thân đã ngồi xồm bên cạnh ghế sofa nhìn chăm chăm Lương Tây Kinh bao lâu. Nói tóm lại, lúc cô lấy lại tinh thần thì Lương Tây Kinh đã mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào cô.

Anh nhìn cô, trông mắt sâu thẳm tựa như đang cất giấu một ngọn lửa.

“Thi Hào.” Khi Thi Hào hoảng loạn muốn chuyển tầm mắt ra chỗ khác, bỗng nhiên anh gọi cô: “Năm mới vui vẻ.”

Theo bản năng, Thi Hào lập tức nhìn đồng hồ trên tường, lúc này cô mới phát hiện, đã đến năm mới rồi.

Cô nhẹ nhàng chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Năm mới vui vẻ.”

Hai người cùng nhau trải qua đêm giao thừa năm nay.

Lương Tây Kinh hắng giọng, tự dưng anh hỏi: “Sao cô không tìm bạn bè đến để ăn tết cùng?”

“...”

Thi Hào không nghĩ gì nhiều đã nói thẳng: “Ôn Ý về nhà rồi.”

Lương Tây Kinh híp mắt, hơi nhếch môi lên: “Y tôi là những người bạn khác cơ.”

Thi Hào vẫn không tài nào nhận ra được ý tứ sâu xa của anh: “Tôi không có bạn bè nào khác.”

Một người bạn khác của cô không ở thành phố Giang.

Nói câu này xong, Thi Hào mới vô thức nhận ra hình như cô đã làm lộ chuyện gì rồi.

Mà câu hỏi của Lương Tây Kinh, không phải chỉ mấy cô bạn của cô, ý của anh muốn hỏi một chuyện khác.

Người trưởng thành có rất nhiều ám chỉ nằm trong một ánh mắt, một câu nói.

Dù chỉ trong thoáng chốc như vậy nhưng tuyến phòng thủ chắn ngang giữa hai người đang dần dần rút ngắn.

Thi Hào ngược mắt, đối diện với ánh mắt sáng quắc của Lương Tây Kinh, cảm nhận sâu sắc được bản thân không thể chịu thua, càng không thể lúng túng: “Anh thì sao, sao chỉ có một mình anh vậy?”

Cô hỏi Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh nhìn cô nói: “Giống với cô thôi.”

“...”

Bỗng nhiên, trong phòng khách dần trở nên yên tĩnh.

Vào lúc Thi Hào đang định nói cái gì đó rồi đi tắm rửa bởi vì từ lúc về đến nhà đến giờ cô vẫn chưa kịp đóng cửa sổ nên cô nghe thấy tiếng động phát ra từ trên lầu.

Khoảnh khắc ấy mặt Thi Hào đỏ bừng.

Rõ ràng là Lương Tây Kinh cũng nghe thấy. Khóe môi anh cong lên, cười ngả ngớn, cười như không cười nhìn Thi Hảo: “Hàng xóm của cô...”

Anh còn chưa kịp nói xong câu này, Thi Hảo đã vội muốn đứng lên đi đóng cửa sổ nhưng lại chậm nửa nhịp bởi vì cô đã ngồi bên ghế sofa quá lâu nên chân đã tê rần.

Đột nhiên không kịp đề phòng, Thi Hảo ngã lên người Lương Tây Kinh.

Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hai người truyền đến đối phương qua lớp quần áo mỏng tanh, hơi thở dồn dập quẩn quýt, ánh mắt dán chặt vào nhau.

Mắt của Lương Tây Kinh có màu hơi nhạt nhưng khi anh nhìn cô thì ánh mắt anh lại trở nên sâu thẳm như đầm lầy, không nhìn thấy đáy. Thi Hảo rất tò mò, cô rất muốn nhìn thấy bí mật chôn sâu trong con người của anh.

Khoảnh khắc cô nhìn vào mắt anh, cơ thể cứng đờ, căng ra giống như một sợi dây đàn, chỉ cần kéo mạnh thôi là sẽ đứt.

Sau khi đối diện nhau.

Lương Tây Kinh hỏi cô: “Bây giờ cô có bạn trai không?”

Môi Thi Hảo khẽ nhúc nhích, cô quên mất mình đã trả lời anh hay chưa.

Nói tóm lại, chờ đến khi cô hoàn hồn lại thì nụ hôn của Lương Tây Kinh đã rơi xuống.

Mà tay cô cũng thuận theo nỗi khát vọng sâu nhất trong nội tâm cô từ lâu, cô ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Tuyển phòng thủ giữa hai người đã bị bỏ ngõ, bọn họ thông thả đến gần nhau hơn, làm tuyển phòng thủ tan rã, đến khi biến mất hoàn toàn.

Nhưng đêm hôm đó hai người chỉ hôn nhau.

Sau đó ngủ như thế nào thì Thi Hảo đã quên.

Cô chỉ nhớ rõ ngày hôm sau lúc mở mắt ra, Lương Tây Kinh đã đứng bên giường cô.

Anh đang đợi cô tỉnh lại.

Ký ức của đêm hôm trước liên tục ủa về trong đầu, Thi Hảo hít một hơi, cứng họng nhìn Lương Tây Kinh.

“Lương...” Cô đang suy nghĩ nên làm gì để phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, Lương Tây Kinh lại nói trước: “Thi Hảo.”

Thi Hảo nhìn anh.

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn chăm chăm vào cô: “Cô có còn nhớ câu hỏi hôm qua tôi hỏi cô không?”

Thi Hảo sửng sò: “Cái gì cơ?”

Lương Tây Kinh: “Bây giờ cô không có bạn trai đúng không?”

“... Ừ.” Thi Hảo mất tự nhiên trả lời một câu.

Đôi mắt Lương Tây Kinh chợt hiện lên ý cười: “Ngày đầu tiên của năm mới, cô có muốn có bạn trai không?”

Thi Hảo ngẩn ngơ, biết rõ còn cố hỏi: “Anh có ý gì?”

“Bây giờ tôi đang tình tảo.” Lương Tây Kinh lặp lại câu hỏi đêm qua anh nói lúc trước khi thả cô ra: “Cô có muốn thử hẹn hò với tôi không?”

Chương 47: Anh đang theo đuổi em

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ai mà ngờ bọn họ chỉ thử một lần thôi mà kéo dài đến hơn một năm.

Chỉ có điều Thi Hào cảm thấy nếu như vào đêm trước ngày hôm đó Lương Tây Kinh không uống rượu say rồi hôn cô thì cô cũng sẽ không bị anh quyến rũ đến nỗi mụ mị đầu óc mà đáp lại như thế. Như thế thì sau ngày hôm đó anh cũng sẽ không nảy ra cái ý tưởng muốn hai người thử yêu đương một lần như vậy.

Quay ngược thời gian quay trở lại để nghiên cứu ngọn nguồn mới biết từ khi bắt đầu bọn họ đã không hề sáng suốt và lý trí một chút nào rồi.

Bỗng nhiên xe dừng lại, hai người lập tức thuận theo đó mà tách xa nhau ra.

Thi Hào cup mắt không nhìn Lương Tây Kinh nữa mà nhìn về phía cổng khu dân cư đã gần ngay trước mắt: "Tôi đến nơi rồi."

Lương Tây Kinh đẩy cửa xe ra rồi nghiêng đầu nói: "Để anh đưa em vào."

"..."

Hai người một trước một sau xuống xe. Thi Hào đi tới bên cạnh Lương Tây Kinh: "Tôi không uống nhiều lắm."

Ý của cô là mình không cần anh đưa vào.

Lương Tây Kinh: "Anh uống nhiều lắm."

"?"

Thi Hảo bối rối nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi: "Anh nói gì cơ?"

Vừa rồi ngồi trong xe là người nào nói mình không say đấy?

Ánh mắt của Lương Tây Kinh vẫn rất thản nhiên: "Anh nói anh uống nhiều lắm, muốn đi hóng gió chút cho tỉnh rượu."

Thi Hảo cạn lời, cô vô thức muốn vạch trần lời nói dối của anh nhưng lời đã đến khóe miệng rồi chẳng hiểu sao cô lại không thốt ra được.

Trong lúc tranh chấp thì cả hai đã vào đến khu dân cư.

Từ cổng khu dân cư đi vào trong rồi lại về đến cửa nhà cô còn một đoạn đường nữa.

Hai người sóng vai nhau đi tới, giữ khoảng cách không quá xa nhưng cũng không quá gần.

Giờ đã rất khuya rồi nên phần lớn các nhà đều đã tắt đèn đi ngủ. Lúc nhìn lên chỉ thấy chỉ còn có vài nhà đèn vẫn sáng.

Lương Tây Kinh không nói gì, Thi Hảo cũng giữ im lặng.

Đi tới dưới tầng của khu dân cư, Lương Tây Kinh mới mở miệng: "Em mua nhà rồi à?"

Thi Hảo ừm một tiếng.

Lương Tây Kinh không ngạc nhiên chút nào: "Định bao giờ thì dọn vào ở?"

"Giờ vẫn đang trong quá trình sửa sang lại." Mặc dù nhà mà Thi Hảo mua không phải nhà thô nhưng cô lại không thích phong cách trang trí ban đầu của nó nên muốn đập đi xây lại theo ý mình sau đó mới dọn vào ở.

Lương Tây Kinh gật đầu một cái rồi hỏi lại: "Sửa đến đâu rồi?"

Nghe anh hỏi vậy, Thi Hảo nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi thật thà đáp: "Đã lâu rồi tôi không qua đó nên cũng không biết."

Gần đây công việc của cô quá bận rộn nên tất nhiên mấy chuyện vụn vặt này đã bị cô quẳng ra sau đầu.

Lương Tây Kinh: "..."

Anh bật cười thành tiếng rồi cụp mắt xuống nhìn cô một cái: "Ngày mai muốn đi xem một chút không?"

"..."

Thi Hảo không phải đồ ngu nên tất nhiên là nghe ra ý khác trong lời nói của Lương Tây Kinh.

Cô suy nghĩ trong chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi hẹn Ôn Ý rồi."

Lương Tây Kinh không hề lúng túng chút nào khi bị từ chối. Anh vẫn hỏi với vẻ mặt bình thường: "Em không cần tài xế à?"

Nghe vậy, Thi Hảo không biết nên trả lời sao mới ổn.

May mà Lương Tây Kinh không có ý định làm khó cô, lại vừa lúc đi tới trước cửa nhà nên anh chỉ hất cằm ra hiệu: "Em vào nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Thi Hảo mím môi ừ khẽ một tiếng: "Anh cũng vậy."

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chú sau đó hơi hạ thấp giọng xuống: "Ngủ ngon."

"... Ngủ ngon."

-

Tiếng bước chân ngoài cửa đã nhỏ dần. Thi Hảo đứng sau cửa mấy giây rồi mới dịch người đi về phía sân thượng.

Đứng trên sân thượng nhà cô có thể nhìn thấy mọi người đi tới đi lui ở dưới tầng.

Thi Hảo mới ra đến sân thượng, Lương Tây Kinh vừa đi xuống tầng dưới như cảm nhận được gì đó nên đã quay đầu nhìn về phía bên này một cái.

Động tác của Thi Hảo cực kỳ nhanh nhẹn. Cô gần như ngay lập tức ngồi thụp xuống tránh đi tầm mắt anh.

...

Nhìn bóng dáng anh xa dần, Thi Hảo ngơ ngác đứng tại chỗ...

Thật ra thì trong khoảnh khắc Lương Tây Kinh hỏi cô không cần tài xế à vừa rồi, cô có hơi ngạc nhiên. Cô không ngờ được rằng sau khi bị mình từ chối, anh lại dùng cách này để hỏi cô có cần anh không.

Trước kia Lương Tây Kinh chưa bao giờ làm ra loại chuyện "đuổi theo tới cùng quyết không buông tay" như thế này.

Nói là đuổi theo tới cùng quyết không buông tay thì có hơi quá nhưng Thi Hảo cảm thấy rất khó để đưa ra bình luận. Cô chỉ biết là trước đây Lương Tây Kinh không kiên nhẫn được như vậy.

Lương Tây Kinh của ngày trước là kiểu chỉ cần cô từ chối một cái là anh cũng sẽ im luôn không nói thêm lời nào nữa.

Bỗng dưng điện thoại trong tay cô rung lên một cái, là tin nhắn Lương Tây Kinh gửi tới: [Vừa rồi anh quên chưa nói với em.]

Lương Tây Kinh: [Chuyện hẹn em đi uống rượu kia là chuyện mà anh muốn làm từ rất lâu rồi.]

Anh đang giải thích tại sao hôm giao thừa đó lại tự nhiên xuống xe chặn đường Thi Hảo hỏi cô có muốn đi uống rượu cùng anh không.

Đối với Lương Tây Kinh mà nói thì chuyện này rất bình thường, cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt.

Đơn giản là vì anh muốn làm vậy thôi.

Nhưng có một sự thật là Lương Tây Kinh đã có ý tưởng này từ rất lâu trước kia rồi. Chẳng qua là do anh ngại đủ các loại yếu tố khác nhau nên anh vẫn chưa mượn được cái cơ nào hoàn hảo.

Thế nhưng đêm hôm đó anh đã mượn được.

Thi Hảo cảm thấy chấn động. Cô nhìn chăm chăm vào mấy chữ "muốn làm từ rất lâu rồi" cuối cùng mà anh gửi tới, không nhận được nghĩ xem anh nói lời này là có ý gì đây?

Muốn làm từ rất lâu rồi á?

Không phải là anh tình cờ gặp được cô, thấy cô lẻ loi một mình ở bên ngoài nên mới tiến tới mời sao?

Thi Hảo tròn to mắt nhìn điện thoại di động, theo bản năng cô muốn hỏi đến cùng: [Anh nói vậy là có ý gì?]

Sau khi gõ xong mấy chữ này, Thi Hảo lại cảm thấy mình đang tự cho bản thân hy vọng.

Bây giờ quan hệ giữa hai người bọn họ như thế này mà cô lại gửi cho Lương Tây Kinh một tin nhắn như vậy rõ ràng là không phù hợp chút nào.

Sau một hồi băn khoăn, Thi Hảo xóa hết đoạn vừa gõ đi.

Cùng lúc đó, Lương Tây Kinh nhắn tin xong không thoát ra ngay mà cứ ngồi nhìn chăm chăm vào khung đối thoại của hai người.

Anh thấy dòng chữ "Đối phương đang nhập" cứ xuất hiện rồi lại biến mất.

Đợi một hồi lâu mà người bên kia không hề trả lời lại.

Mãi đến khi mắt nhìn chăm chăm lâu quá bị mỏi thì Lương Tây Kinh mới giơ tay lên nhéo chỗ giữa hai lông mày một cái rồi thoát ra khỏi khung đối thoại.

Thi Hảo chưa muốn quay về nên tạm thời anh sẽ chiều theo ý cô vậy.

Buổi trưa ngày hôm sau, Thi Hảo và Ôn Ý đi tới căn nhà đang sửa chữa kia xem một chút.

Cuối tuần công nhân không làm việc nên hai người không cần phải giao tiếp với ai cả, vừa vui vẻ vừa thoải mái.

Việc sửa sang vẫn còn đang trong giai đoạn đầu tiên nên nói thật là cũng chẳng có gì để xem cả.

Hai người đi loanh quanh một vòng rồi ra ngoài.

Chỉ là không ngờ rằng bọn họ lại chạm mặt Lý Thiến Vi ở trong khu dân cư.

"Thi Hảo!" Lý Thiến Vi vui vẻ gọi: "Không ngờ hôm nay có thể gặp được cô ở chỗ này."

Thi Hảo cười một tiếng: "Tôi cũng không ngờ."

Lý Thiến Vi quay sang chào hỏi Ôn Ý: "Phóng viên Ôn, đã lâu không gặp cô."

Ôn Ý không khỏi bật cười: "Cô đang đi đâu vậy?"

Lý Thiến Vi: "Trưa nay tôi muốn ăn món súp gà nấu cùng bong bóng cá nhưng chỗ bán món này không ship tận nhà nên tôi đành

phải ra đó ăn."

Nói xong cô ấy lại hỏi hai người: "Hai người có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé."

Thi Hảo: "Được, hôm nay để tôi bao."

Lý Thiến Vi: "Hôm nay tôi trả tiền."

Cô ấy chỉ chỉ qua bên cạnh: "Cô vừa mới mua nhà lại còn sửa nhà nữa. Chờ cô dọn vào nhà mới rồi cho cô mời lại đây."

Thi Hảo bật cười, đành phải đồng ý: "Vậy cũng được."

Sau khi thống nhất, ba người di chuyển đến quán ăn gần đó ăn món súp gà nấu với bong bóng cá.

Thi Hảo vốn thích ăn nhậu nên rất yêu thích món súp này.

Chỉ có điều lúc này là giờ ăn cơm nên trong quán có rất nhiều người.

Ba người tìm chỗ ngồi xuống, gọi một ít đồ ăn rồi mới bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau.

"Thi Hảo, tôi đã nhìn thấy kế hoạch quảng cáo của hai người rồi, trông cực kỳ thú vị." Lý Thiến Vi nhớ lại rồi nói: "Mọi người trong công ty đều rất thích ý kiến sáng tạo của cô."

Thi Hảo ngạc nhiên: "Sáng hôm qua chúng tôi mới gửi đi cơ mà? Sao mới buổi chiều cô đã thấy rồi?"

Lý Thiến Vi cười ha ha: "Tôi nhìn thấy trong văn phòng của tổng giám đốc Lương đấy."

Thi Hảo chớp mắt.

Lý Thiến Vi giải thích: "Tôi vào đó đưa tài liệu đúng lúc trợ lý Dương đang mở video quảng cáo mà các cô làm ra cho tổng giám đốc Lương xem. Sau đó tôi nhìn thấy."

Thi Hào hiểu ra.

Lý Thiến Vi nhìn cô: "Nói mới nhớ, ở chỗ chúng tôi ai cũng đều cảm thấy có gì đó kỳ lạ lắm."

Tình thần Thi Hào căng lên như dây đàn. Cô cảnh giác nhìn cô ấy: "Cái gì kỳ lạ?"

Lý Thiến Vi đáp: "Trước kia tổng giám đốc Lương chẳng quan tâm gì đến quảng cáo tuyên truyền cả. Anh ấy cũng chưa bao giờ duyệt mấy cái video quảng cáo như này, chỉ cần tổng giám đốc Phó duyệt là qua cửa. Thế mà lần này anh ấy lại hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần."

Thi Hào hơi sững người: "Anh ấy hỏi cái gì?"

"Thì hỏi các cô đã nộp phương án quay quảng cáo chưa, đưa tới cho anh ấy xem một chút các kiểu ấy." Lý Thiến Vi nói với cô: "Chỉ là mấy chuyện này tôi cũng chỉ nghe đồng nghiệp nói thôi chứ cụ thể như nào bản thân tôi cũng không biết."

Trái tim Thi Hào đập loạn nhịp. Chẳng phải theo cô nhớ thì Lương Tây Kinh đã từng nói rằng anh không để ý đến chuyện này, cũng không can thiệp vào lựa chọn của giám đốc cấp dưới à?

Nhưng bây giờ công ty bọn họ lại để ý đến lần quảng cáo tuyên truyền này như thế, rốt cuộc là do ý tưởng sáng tạo xuất sắc hay là do Lương Tây Kinh cho cô đi cửa sau đây?

Để ý thấy vẻ mặt Thi Hào hơi kỳ lạ, Lý Thiến Vi đang định hỏi cô sao thế thì nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên.

Sau đó, cô ấy cũng quên luôn không hỏi nữa, vẻ mặt của Thi Hào cũng trở lại như bình thường.

An xong, ba người rủ nhau đi dạo quanh đó một lúc cho tiêu cơm.

Buổi tối Lý Thiến Vi phải quay về nhà ba mẹ ăn cơm nên chỉ đi dạo với hai người một hồi rồi chào tạm biệt trước.

Sau khi cô ấy đi rồi, Ôn Ý huých cùi chỏ vào Thi Hào một cái: "Cậu nghĩ cái gì vậy? Cả buổi chiều trông cậu không được vui cho lắm."

Thi Hào nhìn cô ấy rồi bày tỏ nỗi băn khoăn của mình.

Nghe xong, Ôn Ý không khách khí lườm cô một cái: "Lương Tây Kinh mà biết cậu xem nhẹ bản thân như thế hẳn là sẽ tức giận lắm cho mà xem."

Thi Hào mím môi.

Ôn Ý thẳng thắn nói: "Cậu không có lòng tin với ý tưởng của mình đến vậy à?"

"Không phải." Thi Hào cũng không chắc lắm: "Tớ có lòng tin nhưng mà..."

"Nhưng mà vì mối quan hệ giữa cậu và Lương Tây Kinh hơi đặc biệt nên cậu không khống chế được mà suy nghĩ vẩn vơ rồi cuộc anh ấy có cho mình đi cửa sau có đúng không?" Ôn Ý nghiêng đầu nhìn cô: "Chuyện này tớ phải nói cho cậu rõ mới được. Đầu tiên là cậu phải tin tưởng vào năng lực của bản thân. Quan trọng là Lương Tây Kinh cũng không phải người sẽ lấy tương lai phát triển của sản phẩm công ty ra mạo hiểm. Nếu kế hoạch mà các cậu vạch ra không có chút mới mẻ nào thì anh ấy sẽ không thể nào chọn được."

Không đợi Thi Hào mở miệng, Ôn Ý đã tiếp tục: "Huống chi Thiến Vi cũng chỉ nói là anh ấy hỏi thăm về tiến độ mấy lần thôi chứ có nói đã quyết định chọn công ty các cậu đâu? Người quyết định là tổng giám đốc Phó kia mà."

Bị Ôn Ý nói cho một tràng, nổi nghi ngờ và lo lắng trong lòng Thi Hào hoàn toàn tan biến hết.

Là tại lòng dạ của cô hẹp hòi.

Thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, Ôn Ý nhướn mày: "Cậu muốn nói gì để phản bác lời tớ à?"

Thi Hào: "... Tớ muốn nói là cậu nói rất đúng."

Cô hậm hực sờ chóp mũi một cái: "Lúc này suy nghĩ của tớ hơi lệch lạc, vừa phủ nhận năng lực của bản thân và đồng nghiệp vừa coi thường Lương Tây Kinh."

Ôn Ý bày ra biểu cảm trẻ con dễ dạy: "Trong lòng cậu hiểu rõ là được rồi."

Nhắc tới Lương Tây Kinh, Ôn Ý tò mò hỏi: "Tối hôm qua sau khi tớ xuống xe giữa hai người có xảy ra chuyện gì không?"

Thi Hào lườm cô ấy một cái: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Ôn Ý bị hỏi ngược quay sang đùa giỡn cô: "Tớ thấy hình như tổng giám đốc Lương có ý muốn quay đầu nối lại tình xưa đấy."

Thi Hào khựng lại rồi lên tiếng nhắc nhở: "Cái cụm từ này nghe chẳng tốt lành gì cả."

"À." Ôn Ý chợt đổi giọng: "Anh ấy không nói gì với cậu hả?"

Thi Hào liếc sang bên cạnh đối mặt với cô ấy hồi lâu rồi đáp: "Có chứ."

Ánh mắt Ôn Ý sáng bừng lên: "Sau đó thì sao?"

Thi Hào: "... Tớ không trả lời tin nhắn của anh ấy."

Ôn Ý: "..."

Còn chưa nói được mấy câu, Ôn Ý đã than thở vỗ vỗ vai Thi Hảo: "Nhân danh chị em bạn dì, tớ đề nghị cậu nếu thật sự không buông được thì hãy cho bản thân thêm một cơ hội nữa đi."

Cô ấy nghiêm túc nói: "Thật ra thì tớ cảm thấy chủ tịch sẽ không làm khó hai người quá đáng quá đâu."

Thi Hảo im lặng.

Một hồi lâu sau cô mới mở miệng: "Tớ sẽ suy nghĩ kỹ càng."

Ôn Ý: "Ừ."

-

Thi Hảo ra ngoài ăn uống đi dạo với Ôn Ý xong về đến nhà thì đã tám giờ.

Khoảng thời gian trước cô ở lại công ty tăng ca rất nhiều, hôm nay vất vả lắm mới có một ngày nghỉ ngơi thì lại phải "bôn ba".

Về đến nhà, Thi Hảo lập tức nằm bẹp trên ghế sofa, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cô tỉnh lại là do bị chuông điện thoại di động đánh thức.

Lúc ngủ Thi Hảo có tính nết rất khó chịu nên sau khi tìm ra nguyên nhân đánh thức mình, cô thẳng tay bật chế độ im lặng cho điện thoại luôn.

Bật xong, cô lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Nửa phút sau, cô hơi tỉnh lại một chút vì bất giác nhận ra mình còn chưa tắm, chẳng qua bây giờ đã mười giờ đêm rồi.

Thi Hảo ngọ nguậy cho tỉnh táo một chút rồi mở điện thoại lên, truy tìm đầu số đã gửi tin nhắn cho mình.

Là Lương Tây Kinh. Anh liên tục gửi cho Thi Hào sáu bảy tin nhắn.

Tròng mắt Thi Hào khẽ đảo một cái rồi mở nội dung tin nhắn của anh ra đọc.

Đọc xong, cô ngẩn người tại chỗ.

Thứ mà Lương Tây Kinh gửi cho Thi Hào là hình ảnh của trại trẻ mồ côi và các bạn nhỏ ở đó.

Thi Hào bấm vào từng cái xem kỹ rồi không nhận được phải hỏi lại: "Anh tới trại trẻ mồ côi à?"

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Thi Hào hơi bất ngờ: "... Sao tự nhiên anh lại muốn tới đó vậy?"

Lương Tây Kinh: "Rảnh rồi nên tới thôi."

Còn lâu Thi Hào mới tin lời này.

Lương Tây Kinh đâu phải người thích chơi với các bạn nhỏ đâu. Đã quen biết và ở bên anh trong một thời gian dài nên Thi Hào biết rõ anh chẳng có cảm giác gì với trẻ con cả.

Cô im lặng nhìn khung đối thoại của hai người một hồi rồi đáp lại một câu: "À."

Lương Tây Kinh nhướn mày: "Chỉ vậy thôi sao?"

Thi Hào cụp mắt, trong đầu chợt vang lên những lời Ôn Ý vừa nói.

Cô cắn môi dưới, đang lúc do dự thì Lương Tây Kinh lại lần nữa nhắn tin qua: "Em vệ sinh cá nhân chưa?"

Thi Hào: "Sao thế?"

Lương Tây Kinh: "Có tiện ra ngoài một chút không? Anh có món đồ quên đưa cho em."

Thi Hào vô thức hỏi: "Là cái gì vậy?"

Lương Tây Kinh: "Ra ngoài rồi anh nói cho."

Thi Hào: "... Nếu tôi không ra thì sao?"

Cô cảm thấy mình cũng không phải rất cần thứ mà Lương Tây Kinh đưa tới.

Thấy lời này, chẳng hiểu sao Lương Tây Kinh lại bật cười: "Vậy anh sẽ tự đưa vào cho em."

Thi Hào bĩu môi như một đứa trẻ, muốn nói rằng an ninh khu dân cư nơi cô ở nghiêm khắc lắm đấy.

Lúc suy nghĩ này loé lên, cô chợt nhớ ra trước kia lúc vẫn còn ở bên Lương Tây Kinh, cô đã từng cho anh một tấm thẻ từ vào cửa. Sau khi hai người chia tay, cô quên chưa đòi lại mà anh cũng không chủ động trả cho cô.

Thi Hào im lặng trong chốc lát rồi đành phải trả lời: "Anh đến rồi à?"

Lương Tây Kinh: "Năm phút nữa."

Thi Hào: "... Bây giờ tôi ra đây."

Lương Tây Kinh: "Được."

Trong màn đêm dày đặc, lúc Thi Hào lè mề đi ra đến cửa khu chung cư thì Lương Tây Kinh đã xuống xe rồi, thậm chí còn đang đứng tám chuyện với bảo vệ.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay đầu nhìn thẳng về phía cô.

Hai người đối mặt nhau mấy giây.

Bảo vệ rất có mắt nhìn nói: "Bạn gái anh tới rồi kìa, tôi đi làm việc trước đây."

Lương Tây Kinh cười cười.

"..."

Bảo vệ đứng dậy quay về phòng bảo vệ. Thi Hảo tiến lại gần Lương Tây Kinh thêm chút nữa rồi nhìn anh với vẻ nghi ngờ: "Anh..."

Lương Tây Kinh: "Sao cơ?"

Thi Hảo: "Sao vừa rồi anh không phủ nhận?"

Bọn họ đã không còn là bạn trai bạn gái của nhau nữa rồi.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh cảm thấy rất buồn cười: "Còn chưa rõ à?"

Thi Hảo nhìn anh.

Lương Tây Kinh cup mắt xuống, dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô chăm chăm: "Anh ta nói rất hợp ý anh thì sao anh phải phủ nhận?"

Thi Hảo ghen lời, không ngờ anh lại mặt dày đến vậy.

Môi cô giật giật rồi phun ra một câu: "... Anh học Tần Lâm đấy à?"

Khoảng thời gian trước Ôn Ý có nói với cô rằng Tần Lâm muốn nối lại tình xưa với mình. Anh ấy xuất hiện ở thành phố Giang cả ngày lẫn đêm, bám lấy cô ấy mãi không buông.

Chẳng hiểu sao khoảng thời gian đó Thi Hảo lại bận rộn quá nên không rảnh quan tâm đến đời sống tình cảm của chị em tốt. Hôm nay gặp Ôn Ý cô cũng quên không hỏi đến chuyện giữa hai người bọn họ. Chỉ là cô vẫn nhớ rõ cụm từ bám mãi không buông này.

Nghe ra ý trong lời Thi Hảo, Lương Tây Kinh hơi ngược mắt lên: "Thật ra thì cũng không phải."

Anh không để thủ đoạn theo đuổi người ta của Tần Lâm vào mắt.

"..."

Thi Hảo hơi bối rối, không biết phải tiếp lời như nào mới được.

Môi cô giật giật rồi dứt khoát nói sang chuyện khác luôn: "Anh muốn đưa cho tôi cái gì vậy?"

Trên tay Lương Tây Kinh trừ một điều thuốc chưa châm ra thì chẳng còn gì nữa cả.

Anh nhìn theo tầm mắt cô rồi bảo cô đứng ở đây đợi một chút: "Đồ ở trên xe, để anh đi lấy."

Thi Hảo ừm một tiếng.

Nhìn Lương Tây Kinh đi vòng tới chiếc xe đậu bên kia đường, Thi Hảo vô thức bước về phía trước theo anh hai bước.

Bỗng nhiên anh dừng lại quay đầu nhìn về phía cô.

Thi Hảo: "... Tôi vừa mới ăn no về nên muốn đi lòng vòng chút."

Lương Tây Kinh nhướng mày, cong môi cười một cái: "Được."

Hai người đi tới cạnh chiếc xe, Thi Hảo muộn màng phát hiện ra một điều: "Anh không dẫn tài xế theo à?"

Không phải chứ.

Anh không dẫn tài xế tới sao vừa rồi lại đứng tám chuyện với cô được?

Biết cô đang nghi ngờ điều gì nên Lương Tây Kinh lạnh nhạt giải đáp: "Tài xế qua cửa hàng tiện lợi mua đồ rồi."

Thi Hảo gật đầu một cái, không hỏi nhiều nữa.

Lương Tây Kinh mở cửa xe ra khom người vào trong lấy đồ.

Thi Hảo lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên bó hoa to đùng anh vừa ôm từ trong xe ra. Trước khi ra ngoài, Thi Hảo thật sự không ngờ được rằng thứ mà Lương Tây Kinh quên đưa cho cô là một bó hoa.

Để ý tới biểu cảm đờ đẫn của cô, anh cười khẽ một tiếng: "Bất ngờ đến vậy sao?"

"... Ừ." Thi Hảo nhìn bó hoa kia rồi hít sâu một hơi nói: "Thật ra thì ngày hôm qua tôi đã muốn nói với anh điều này rồi. Sau này anh đừng tặng hoa cho tôi nữa."

Lương Tây Kinh hỏi: "Em không thích à?"

Thi Hảo nhìn thẳng vào mắt anh trong chốc lát rồi bối rối nhìn về phía xa xăm, khẽ khàng đáp: "Chúng ta đã chia tay rồi."

Xế chiều hôm nay suy nghĩ từ sâu tận đáy lòng cô có hơi dao động.

Nếu được thì cô thật sự vẫn rất muốn cho bản thân và cho Lương Tây Kinh thêm một cơ hội như lời Ôn Ý nói.

Nhưng cô không thể. Cô đã đồng ý với Lương Hanh rồi, cô không thể nói mà không giữ lời.

Thật ra thì đáng lẽ tối hôm qua lúc gặp Lương Tây Kinh cô nên nói với anh lời này rồi mới phải.

Chỉ là anh không cho cô cơ hội ấy. Sau đó bọn họ lại nói sang chuyện khác nên cô cũng đành phải làm như quên mất.

Lương Tây Kinh im lặng một hồi rồi nhìn cô: "Anh nghĩ hẳn là em có thể cảm nhận được..."

Thi Hào nhìn anh.

Lương Tây Kinh: "Anh đang theo đuổi em."

Lông mi Thi Hào run lên, hơi thở hơi chậm lại: "Chúng ta..."

Biết cô lo lắng điều gì, Lương Tây Kinh nói tiếp: "Không cần phải để ý đến người khác. Em chỉ cần trả lời anh một câu rằng có bằng lòng cho anh thêm một cơ hội theo đuổi em hay không thôi."

Cổ họng Thi Hào khô khốc. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi chậm rãi lắc đầu một cái.

"Em không bằng lòng à?" Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hào mím môi im lặng.

Lương Tây Kinh bình tĩnh lại rồi thấp giọng hỏi tiếp: "Là vì chủ tịch phải không?"

Đôi mắt Thi Hào hơi lóe lên một cái nhưng vẫn không nói gì.

Lương Tây Kinh: "Nguyên nhân em từ chối anh trừ ông ấy ra thì còn có vấn đề nào khác nữa không?"

Anh dùng ánh mắt sâu lắng nhìn cô chăm chú sau đó nhả ra từng chữ một: "Thi Hào, em có chút thích anh."

Không phải là cô không thích anh.

Thi Hào không biết mình nên trả lời như thế nào.

Chốc lát sau, Lương Tây Kinh nhét bó hoa vào lòng cô rồi chậm rãi cất giọng trầm thấp: "Em cứ suy nghĩ lại cho kỹ đi, nghĩ xong lại

trả lời anh." Anh dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: "Coi như anh không nghe thấy lời từ chối vừa rồi của em."

-

Về đến nhà, lòng Thi Hảo loạn như cào cào, hai tai nóng bừng.

Những lời Lương Tây Kinh nói trước khi đi không ngừng quanh quẩn trong đầu cô. Anh túm tay cô đè lên ngực mình để cô có thể cảm nhận được nhịp tim anh, sau đó ghé sát tai cô nói một câu.

Anh nói: "Vì em mà trái tim này đập loạn nhịp. Bao giờ em nghĩ xong muốn tóm lấy nó thì có thể nắm lại cho anh bất cứ lúc nào."

Thi Hảo vô thức giơ tay lên chạm vào ngực trái mình.

Trái tim bên trong đang đập như trống. Từ khi Lương Tây Kinh thốt ra câu nói kia đến giờ, nhịp tim của cô chưa từng thôi đập mãnh liệt.

Trong phòng khách rất yên tĩnh nên thậm chí Thi Hảo còn nghe rõ cả tiếng đập kia.

Chẳng biết đã đứng đó rồi cảm nhận mấy bao lâu mà một lúc sau cô mới nhìn sang bó hoa hồng Lương Tây Kinh vừa mới tặng mình một cách cực kì kín đáo.

Bó hoa mà tối nay anh tự tay tặng đó là một bó hồng đỏ.

Thi Hảo chưa từng nói mình thích hoa hồng, chỉ là cô cũng không ghét. Chỉ cần là hoa thì cô đều sẽ có cảm giác thích.

Giống như đối với Lương Tây Kinh vậy. Rõ ràng là cô biết mình không buông được nhưng vẫn không mở lòng đón nhận anh lần nữa.

Cô cũng hiểu mình như vậy là không đúng, quá già mồm, trong ngoài không giống nhau. Chẳng qua cô không tự khống chế được.

Bỗng nhiên điện thoại di động của cô rung lên một cái. Lương Tây Kinh gửi tin nhắn tới báo cho cô biết mình đã về đến nhà.

Thi Hào đang nhìn chăm chăm vào dòng chữ kia thì anh lại gửi thêm một bức ảnh nữa. Đó là ảnh chụp Lương Hanh.

Lương Tây Kinh: "Anh vừa về nhà cũ."

Thi Hào hơi run lên. Nhìn hai tin nhắn này, trái tim vừa mới bình tĩnh lại của cô lại lần nữa loạn nhịp

Lương Tây Kinh nói thật. Anh không để lời từ chối lúc nãy cô nói vào lòng, hoặc cũng có thể hiểu là anh cố gắng không để ý tới. Mỗi hành động của anh đều đang nói cho Thi Hào biết rằng anh rất quan tâm và muốn bắt đầu lại một lần nữa với cô.

Trong phút chốc, hai người tí hon xuất hiện trong đầu Thi Hào, đánh nhau rất kịch liệt.

Một bên nói cho cô biết phải chọn lý trí, đau dài không bằng đau ngắn, đã đồng ý với Lương Hanh rồi thì không được đổi ý. Chẳng lẽ cô thật sự muốn trở thành một kẻ nói mà không giữ lời khiến Lương Hanh hoàn toàn thất vọng về mình sao?

Cô phải luôn nhớ kỹ một sự thật rằng nếu không có Lương Hanh thì có thể cô đã chết đói từ lâu rồi.

Nhưng bên còn lại lại ý kiến rằng tại sao cô không đấu tranh vì bản thân một chút?

Cô vẫn còn thích Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh cũng thích cô. Chẳng phải chuyện may mắn nhất trong đời người là người mình thích cũng thích mình sao?

Và lại trước kia lúc nào cô cũng lo lắng mình không có can đảm để bàn điều kiện với Lương Hanh. Lý do là vì cô không chắc liệu

mình và Lương Tây Kinh có thể nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời hay không. Thật ra thì quan niệm này là sai lầm.

Chuyện tương lai đâu có ai biết trước được. Sao cô biết mình và Lương Tây Kinh sẽ không thể bên nhau hạnh phúc đến già chứ?

Thi Hào, mày phải tin tưởng bản thân và tin tưởng Lương Tây Kinh mới đúng.

"..."

Sáng hôm sau, Thi Hào bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra nhấc máy: "Alo? Xin hỏi ai vậy ạ?"

Nghe ra giọng điệu mất kiên nhẫn của cô, Lương Tây Kinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút rồi ngạc nhiên hỏi lại: "Em còn chưa dậy à?"

"..." Thi Hào chớp mắt mấy cái, nhìn lại tên người gọi hiển thị trên điện thoại rồi chợt tỉnh ngủ, uể oải đáp: "... Hôm nay là chủ nhật."

Tối hôm qua cô bận rộn trấn an hai người tí hon trong đầu mình đến ba giờ sáng mới ngủ.

Lương Tây Kinh: "Vậy em ngủ tiếp đi."

Thi Hào cạn lời, trước khi cúp điện thoại còn lẩm bẩm một câu: "Đánh thức người ta rồi còn ngủ gì nữa."

Lương Tây Kinh khựng lại: "Xin lỗi em."

Thi Hào thở dài một hơi, không so đo với anh nữa: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Lương Tây Kinh nhìn thời tiết rất đẹp ngoài kia rồi hỏi: "Em muốn đi leo núi không?"

Trước kia đã có lần Thi Hảo nói với anh rằng chờ đến cuối thu cô muốn đi leo núi. Thời tiết cuối thu mát mẻ, phong cảnh trên núi cũng đẹp tuyệt vời.

Thi Hảo rời giường, đi tới bên cửa sổ kéo rèm ra, nhìn mặt trời bên ngoài rồi thản nhiên đáp: "Hôm nay tôi có hẹn rồi."

Lương Tây Kinh im lặng mất mấy giây: "Vậy thì để lần sau vậy."

Nghe ra giọng điệu thất vọng của anh, cô không đành lòng lắm nhưng cũng chỉ mím môi ừ khế một tiếng.

Trước khi mọi chuyện chắc chắn, cô không muốn cho Lương Tây Kinh thêm chút hy vọng nào.

Sau khi cúp điện thoại, Thi Hảo mở WeChat ra, thấy Lương Hanh đã trả lời tin nhắn lúc nửa đêm qua cô gửi hỏi hôm nay ông có rảnh không, cô muốn mời ông ăn một bữa cơm.

Lương Hanh: [Ăn món Quảng Đông nhé? Thăng nhóc thúì kia nói cháu thích ăn mấy món đó.]

Chương 48: Cháu thích đáng về anh ấy thích cháu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối mùa thu, ánh mặt trời vừa ấm áp vừa mang đến cảm giác thoải mái.

Thi Hào soạn sửa xong đi ra khỏi nhà. Cô đến nhà hàng trước giờ hẹn chừng nửa tiếng đồng hồ.

Sau khi vào phòng bao, Thi Hào nhìn cánh cửa đang đóng chặt rồi thở dài một hơi.

Cô rất căng thẳng nên rất muốn làm gì đó để đánh lạc hướng bản thân không nghĩ tới nữa.

Sau một hồi băn khoăn, Thi Hào bấm vào ảnh đại diện của Ôn Ý.

Thi Hào: [Kể cho tớ nghe mấy chuyện hài làm người ta cười thoải mái đi.]

Ôn Ý: [?]

Thi Hào: [Trưa nay tớ có hẹn dùng bữa với chủ tịch.]

Ôn Ý: [???

Ôn Ý: [Cậu chuẩn bị đấu tranh cho bản thân mình rồi hả?]

Nhìn tin nhắn cô ấy gửi lại, Thi Hào nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: [Cậu có cảm thấy tớ đang không biết tự lượng sức mình và hơi bốc đồng hay không?]

Có lẽ là vì lời này của Thi Hào thật sự khiến người ta bức mình nên Ôn Ý gửi thẳng cho cô nguyên một cái tin nhắn thoại: "Thi Hào, cậu nghĩ cái quái gì vậy hả? Giờ tớ chỉ mong cậu bốc đồng như thế

mà thôi. Cậu và tổng giám đốc Lương thích nhau. Anh ấy không thể buông tay cậu được, cậu cũng không quên được anh ấy. Hơn nữa cái gì mà không biết tự lượng sức mình cơ? Cậu đang cố gắng đấu tranh cho tình yêu của bản thân. Ai dám nói cậu không biết tự lượng sức mình nào? Tớ sẽ chửi kẻ đó thay cậu."

Ôn Ý: "Bản thân cậu cũng không được nói mấy lời đó. Cậu nói ra mấy câu xem nhẹ bản thân như thế nữa là tớ block cậu luôn."

Thi Hào bật cười: [Tớ không có ý đó.]

Ôn Ý: [Dù có ý gì đi chăng nữa thì cậu cũng cứ cố gắng lên là được. Tớ sẽ luôn đứng về phía cậu. Tớ cảm thấy chủ tịch cũng không phải người bất chấp lý lẽ đâu. Cậu kiên cường hơn một chút có khi ông ấy sẽ cho phép đấy.]

Thi Hào: [Được.]

Sau khi nói chuyện với Ôn Ý một hồi, Thi Hào cảm thấy tâm trạng mình đã được thả lỏng hơn nhiều.

Cô thoáng nhận ra cảm giác căng thẳng đã tan biến đi không ít rồi.

-

Thấy sắp đến giờ hẹn, Thi Hào bèn vào nhà vệ sinh một chuyến.

Cô vòng vèo từ trong nhà vệ sinh về phòng, vừa mới ngồi xuống thì Lương Hanh tới.

"Chủ tịch." Thi Hào vội vàng đứng bật dậy khỏi ghế.

Lương Hanh cười ha hả nhìn cô một cái rồi ra hiệu cho cô ngồi xuống: "Thi Hào, đã lâu không gặp."

Thi Hào gật đầu.

Đúng là đã mấy tháng rồi bọn họ chưa gặp lại nhau.

"Chúng ta gọi món trước đã." Lương Hanh nói: "Sau đó vừa ăn vừa nói chuyện."

Thi Hảo nhẹ nhàng đáp: "Vâng, được ạ."

Hai người gọi chút đồ ăn ngon. Lương Hanh bảo quản gia châm trà cho Thi Hảo.

"Nếm thử một chút xem tay nghề bác Tôn của cháu như thế nào."

Thi Hảo nhận lấy rồi nói lời cảm ơn: "Cháu thử xem sao."

"Mùi vị thế nào?" Chờ cô uống xong Lương Hanh mới lên tiếng hỏi.

Cô ngược mắt lên đối diện với ánh mắt hiền hoà kia: "Cháu không biết phải hình dung kiểu gì nữa."

Cô không nghiên cứu nhiều về trà.

Lương Hanh bật cười: "Uống có ngon không?"

"Vâng." Thi Hảo cảm nhận vị trà đang ngập tràn trong miệng mình: "Cũng không tệ lắm ạ."

Lương Hanh gật đầu một cái: "Sau này nếu cháu rảnh rồi thì mời cháu tới nhà uống nhé."

Thi Hảo ngẩn người, bỗng dưng cô muốn biết ý khác trong câu nói này của ông là gì.

Nhưng cô còn chưa kịp hỏi thì nhân viên phục vụ đã đưa đồ ăn vào phòng rồi.

Thi Hảo bị cắt ngang nên đành phải tạm thời nuốt mấy lời đã ra đến khóe miệng xuống.

Lương Hanh không thích nói chuyện trong lúc ăn cơm.

Thi Hảo biết rõ điều này nên rất tự giác giữ yên lặng khi dùng bữa. Cô sốt ruột nhưng cũng không thể vội vàng nhất thời.

Tương tự, cô đoán chắc rằng Lương Hanh đã biết mục đích của cô khi hẹn ông ra ngoài ăn cơm hôm nay.

Hai người yên lặng ăn uống.

Đến khi khá no rồi Lương Hanh mới mở lời trước: "Cháu làm việc ở công ty mới thế nào? Công việc có thuận lợi không?"

Thi Hảo thản nhiên đáp: "Khi vừa bắt đầu làm việc cháu còn chưa quen lắm nhưng giờ thì tốt hơn nhiều rồi ạ."

Lương Hanh gật gù: "Vậy đồng nghiệp thì sao? Cháu không bị bắt nạt trong môi trường mới chứ?"

Nghe thấy câu hỏi ấm áp như vậy, trái tim Thi Hảo dần trở nên ấm hơn. Đây là lần thứ hai cô nhận được những lời lẽ quan tâm ân cần như thế này rồi.

Lần trước là lúc cô vừa mới vào tập đoàn Lương thị, lúc đó Lương Hanh đã mời cô đi ăn cơm để chúc mừng cô được nhận vào làm việc chính thức. Ông cũng hỏi cô những câu như vừa rồi.

"Không ạ." Thi Hảo đề những suy nghĩ đang cuộn trào trong lòng xuống rồi ngược mắt lên nhìn ông: "Các đồng nghiệp đều rất thân thiện với cháu."

Lương Hanh chậm rãi thở ra một hơi: "Vậy ông nội Lương yên tâm rồi."

Thi Hảo ngừng một lát rồi mở miệng nói: "Chủ tịch, hôm nay cháu hẹn ngài ra ngoài là muốn chính thức nói với ngài một lời xin lỗi."

Lương Hanh biết rõ rồi nhưng vẫn hỏi: "Cháu muốn xin lỗi chuyện gì?"

Thi Hảo nhìn thẳng vào khuôn mặt uy nghiêm của ông, hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời: "Xin lỗi ngài, cháu làm ngài thất vọng rồi."

Lương Hanh cười nhẹ: "Thi Hảo, chuyện này trước kia cháu cũng đã nói rồi mà. Ông nội Lương biết mấy người trẻ tuổi các cháu có rất nhiều lúc kích động làm theo cảm tính, thế nên ông không để trong lòng đâu."

"Không ạ." Thi Hảo nhìn ông rồi tỉnh táo nói: "Thưa ngài, việc chúng cháu đến bên nhau không phải là kích động nhất thời."

Nghe cô nói vậy, nụ cười trên mặt Lương Hanh nhạt dần đi: "Không phải là kích động nhất thời ư?"

Thi Hảo: "Vâng, chúng cháu không phải do kích động nhất thời."

Cô thừa nhận: "Cháu rất thích Lương Tây Kinh. Cho dù anh ấy không phải là tổng giám đốc của tập đoàn LươngThị thì cháu vẫn thích anh ấy."

Lương Hanh nói với vẻ ý tứ hàm súc: "Thi Hảo, cái giả thiết này không trụ nổi ở chỗ ông nội Lương đâu."

Bởi vì Lương Tây Kinh là tổng giám đốc của tập đoàn Lương thị, là người thừa kế duy nhất của tập đoàn.

Thi Hảo tự biết mình nói ra lời này hơi mâu thuẫn, chỉ là...

Cô nhìn Lương Hanh: "Cháu biết anh ấy là cháu trai ngài, là cấp trên của cháu. Mấy thân phận này không thể nào xóa bỏ hoàn toàn được."

Nhưng Thi Hảo thích Lương Tây Kinh chỉ bởi vì anh là Lương Tây Kinh thôi.

Cô biết nếu để Lương Hanh nghe thấy những lời này, ông sẽ cho rằng cô quá ngây thơ.

Nhưng dù có ngây thơ thì cô cũng phải bày tỏ rõ ràng cho Lương Hanh biết. Còn việc ông có tin hay không thì đó là việc của ông.

Lương Hanh không nói gì.

Thi Hảo siết chặt tay thành nắm đấm để lấy can đảm tiếp tục: "Chủ tịch, cháu biết thân phận của cháu và Lương Tây Kinh có sự chênh lệch rất lớn. Hai chúng cháu lớn lên trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau. Dù bây giờ có ở bên nhau rất hoà thuận thì tương lai cũng chưa chắc sẽ có thể như thế mãi. Sự lo lắng của ngài cũng là vấn đề mà chúng cháu phải tính đến."

Cô dừng một chút rồi tiếp tục chân thành nói: "Nhưng rốt cuộc tương lai như thế nào vẫn là một ẩn số mà."

Chưa chắc cô và Lương Tây Kinh đã không thể có được một cái kết tốt đẹp.

Lương Hanh nghe hiểu ý của cô.

Ông im lặng hồi lâu rồi nhìn Thi Hảo với vẻ mặt nghiêm túc: "Hôm nay cháu hẹn ông nội Lương ra đây là muốn thuyết phục ông đồng ý cho hai cháu tiếp tục ở bên nhau sao?"

Thi Hảo: "Cháu muốn vậy nhưng cháu không chắc chắn."

Thi Hảo mím môi nói khẽ: "Cũng giống vậy, cháu biết rất rõ rằng cháu không có tư cách ngồi đây nói với ngài những lời này. Nếu không có ngài thì đã không có cháu của bây giờ rồi. Hẳn là cháu nên tri ân báo đáp chứ không phải làm ra một số chuyện khiến ngài tức giận như bây giờ."

Lương Hanh chỉ cười không nói gì.

Thi Hảo hít một hơi thật sâu rồi thẳng thắn trình bày: "Nhưng cháu đã suy nghĩ suốt mấy tháng nay rồi và vẫn cảm thấy mình muốn hẹn

ngài ra nói chuyện một lần. Dù kết quả có như thế nào thì ít nhất cháu cũng đã cố gắng đấu tranh."

Như vậy dù Lương Hanh có không đồng ý thì ít nhất cô cũng sẽ không còn quá tiếc nuối nữa.

Lương Hanh lẳng lặng ngắm nhìn cô một hồi lâu rồi đột nhiên hỏi bất ngờ: "Thi Hào, cháu thích cái gì ở Tây Kinh?"

Thi Hào ngần ra sau đó cẩn thận suy nghĩ một chút: "Cháu cũng không biết nữa."

Lương Hanh ngạc nhiên: "Hả?"

Thi Hào thật thà: "Lương Tây Kinh có rất nhiều điểm thu hút cháu. Chỉ là nếu kể ra những thứ nhỏ nhặt này thì có vẻ như không có gì đặc biệt." Cô nhìn về phía Lương Hanh rồi sắp xếp ngôn ngữ một chút: "Cháu nghĩ là cháu thích dáng vẻ anh ấy thích cháu."

Lương Hanh sửng sò: "Thi Hào, cháu có biết cháu đang nói cái gì không?"

"Cháu biết ạ." Cô cũng biết những lời mình nói có hơi ngớ ngẩn, thậm chí là hơi quá đáng.

Nhưng việc cô thích Lương Tây Kinh là thật, thích dáng vẻ anh thích cô cũng là thật.

Trong những khoảnh khắc đó, trên người anh không còn cảm giác cô độc nữa. Anh cũng không còn là một bóng dáng mịt mờ khó nắm bắt nữa mà trở nên rõ ràng hơn. Cụ thể là ở chỗ Thi Hào sẽ phát hiện ra anh thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì. Thỉnh thoảng anh còn nhúng tay vào mấy tin đồn liên quan đến Thi Hào rồi tiến hành phê bình một cách có lý lẽ có chứng cứ nữa.

Lương Tây Kinh lúc thích Thi Hào là một người thật sự hiện hữu và có cảm giác tồn tại chứ không phải là tổng giám đốc tập đoàn

Lương thị ở trên chín tầng mây với tính cách lạnh lùng, thủ đoạn tàn nhẫn và không hề thân với ai cả.

Lương Hanh lảng lảng nhìn chăm chăm Thi Hào hồi lâu rồi khen ngợi: "Cháu can đảm đấy."

Thi Hào hậm hực sờ chóp mũi một cái, không biết nên trả lời thế nào.

Thế là trong phòng bao trở nên yên tĩnh.

Đang lúc Thi Hào vắt cạn chất xám để nghĩ ra chủ đề nói chuyện và tiếp tục thuyết phục Lương Hanh thì ông đã mở miệng trước: "Thi Hào, nếu ông nội Lương vẫn không đồng ý, cứ khẳng khẳng không cho hai đứa đến với nhau thì cháu sẽ làm gì?"

Thi Hào ngẩn người, suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp: "Cháu cũng không biết ạ."

Lương Hanh: "Từ bỏ à?"

"... Cháu không muốn từ bỏ." Thi Hào đáp thật lòng: "Có lẽ cháu sẽ tiếp tục tìm cách khác để thuyết phục ngài, chứng minh cho ngài thấy quyết tâm muốn được ở bên nhau của cháu và Lương Tây Kinh."

Lương Hanh gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu.

Ông nhìn Thi Hào khiến lòng cô càng thêm thấp thỏm.

Hồi lâu sau Lương Hanh mới khẽ thở dài một hơi: "Thi Hào, hai người thích nhau, bị thu hút bởi người còn lại là một chuyện rất dễ dàng."

Ông dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Nhưng yêu nhau và ở bên nhau trọn đời mới là chuyện khó làm. Cháu cảm thấy các cháu có thể yêu nhau được bao lâu?"

Thi Hảo im lặng suy nghĩ rồi chậm rãi lắc đầu một cái: "Cháu không biết."

Cô không thể nào cho Lương Hanh một câu trả lời chắc chắn được.

Lương Hanh nhướn mày: "Cháu không có lòng tin như vậy sao ông nội Lương đồng ý được?"

Thi Hảo ghen lời. Cô lại nghĩ ngợi thêm chốc lát nữa rồi mới nghiêm túc đáp: "Chủ tịch, hôm nay cháu chưa nói được với ngài rằng cháu và Lương Tây Kinh chắc chắn sẽ có thể nắm tay nhau yêu nhau đến khi chúng cháu sáu mươi tuổi hay tám mươi tuổi. Nhưng từ khi bắt đầu đến giờ cả hai chúng cháu đều dùng thái độ vô cùng quý trọng để giữ gìn mối quan hệ này."

Dù là tình yêu hay cuộc sống thì bọn họ cũng sẽ cố gắng hết mình để đi về phía trước.

Tạm thời Thi Hảo chưa biết được kết quả sẽ như thế nào. Nhưng mà cô nghĩ rằng chắc chắn Lương Tây Kinh sẽ có cùng suy nghĩ với cô. Bọn họ sẽ cùng dốc hết sức đi về phía người kia, rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại.

Thi Hảo nói xong, Lương Hanh im lặng rất lâu không trả lời.

Cô hơi hốt hoảng mở miệng: "Chủ tịch, ngài đừng cảm thấy cháu đang ép ngài. Cháu có thể hiểu được vì sao ngài không đồng ý nên hôm nay cháu cũng chỉ là muốn nói ra những suy nghĩ ở trong lòng của cháu với ngài thôi."

"..."

Nghe thấy lời này, Lương Hanh buồn cười nhìn cô: "Cháu nghĩ lòng dạ ông nội Lương thật sự làm từ sắt đá, sẽ không cho hai đứa bất cứ một cơ hội nào à?"

Thi Hảo hơi ngẩn người nhìn ông với vẻ ngạc nhiên: "Lời này của ngài... Là có ý gì ạ?"

Cô không dám suy đoán lung tung.

Lương Hanh lờm cô một cái rồi hừ lạnh: "Có phải hai đứa các cháu đứa nào cũng cảm thấy ông nội Lương khó nói chuyện, lú lẫn ngu xuẩn không?"

Thi Hảo cứng họng: "Cháu có nghĩ như vậy đâu."

Lương Hanh: "Cháu thì không nhưng thằng nhóc thúi kia thì có."

Nói đến đây, Lương Hanh cực kỳ tức giận: "Biết ông bắt cháu từ chức rồi khuyên hai đứa chia tay, thằng nhóc thúi kia chạy về làm ầm lên với ông thì thôi đi, còn lòi nọt cũ ngày trước ra nói nữa. Mấy tháng gần đây chưa có ngày nào gặp ông mà nó tươi tỉnh, làm ông nội cứ nghĩ mình làm ra chuyện xấu gì đó giống như tội ác tà trời không bằng."

Thi Hảo giữ im lặng không bình luận gì.

Chê bai Lương Tây Kinh xong, Lương Hanh lại thở một hơi thật dài: "Thật ra thì ông nội Lương biết cháu không giống như bà mẹ Tiêu Bạch Huệ kia của Lương Tây Kinh, nó cũng không giống ba mình. Nhưng cháu biết đấy, ông nội Lương chỉ có một đứa cháu trai là nó thôi. Ông không hy vọng nó sẽ đi lên con đường mà trước đó ba mẹ nó đã từng đi."

Thi Hảo chậm rãi gật đầu một cái.

Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, cô hiểu mà.

Lương Hanh nhìn cô: "Ông nội Lương nhìn cháu trưởng thành nên ông nội Lương hiểu cháu. Nó cũng vậy, ông cũng hiểu nó."

Ong thản nhiên nói: "Ong không hề muốn làm khó hai đứa chút nào. Chỉ là ông thật sự không đồng ý với chuyện trước đây giữa hai đứa." Ông nói với Thi Hảo: "Ông nội Lương cũng đã nghĩ rồi. Nếu sau khi hai đứa chia tay nhau mà hối hận, có đủ can đảm để đấu tranh trước mặt ông muốn xin ông cho thêm cơ hội ở bên nhau lần nữa thì cũng không phải là ông không thể cho."

Nghe thấy lời này, mắt Thi Hảo sáng bừng lên.

Lương Hanh hắt cho cô một bát nước lạnh: "Đừng có vui mừng quá sớm."

Thi Hảo: "..."

Lương Hanh hạ thấp giọng xuống: "Ông già rồi, không muốn nhúng tay quá sâu vào chuyện giữa hai đứa. Chẳng qua ông hy vọng các cháu đừng bao giờ quên vì được ở bên nhau mà cả hai đã cố gắng đến nhường nào, phải luôn nhớ kỷ nguyên ban đầu của bản thân. Tương lai dù các cháu chọn đi cùng nhau hay chia tay thì cũng cố gắng hết sức đừng làm tổn thương những người khác. Hẳn là cháu hiểu được ý của ông nội."

Cổ họng Thi Hảo khô khốc: "Cháu hiểu ạ."

Lương Tây Kinh là một trong những người bị hại và bị tổn thương sau khi ba mẹ anh ly hôn.

Lương Hanh ừ một tiếng: "Những gì nên nói ông nội Lương nói hết rồi. Còn lại thì hai đứa xem mà làm đi."

Thi Hảo thoải mái cười một tiếng: "Cảm ơn chủ tịch."

Thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt cô, Lương Hanh thầm thở dài trong lòng.

Trước kia hai đứa bé này đã phải chịu nhiều đau khổ rồi nên ông cũng không nỡ nhìn chúng nó phải tiếp tục chịu khổ thêm nữa.

Chỉ là những lời cần nói thì vẫn phải nói.

Lương Hanh suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở Thi Hào: "Cháu đã nghỉ việc ở tập đoàn rồi sao còn gọi ông là chủ tịch?"

Ông dạy cô: "Gọi ông là ông nội Lương."

Thi Hào vẫn cười, cơ thể thả lỏng hơn nhiều: "Ông nội Lương."

Lương Hanh nhìn cô với vẻ chế giễu: "Nếu ông nội Lương cứ khăng khăng không cho phép thì cháu vẫn sẽ gọi ông là chủ tịch phải không?"

"..."

Thi Hào ấp úng: "Cháu xin lỗi ạ."

Lương Hanh phẩy phẩy tay. Ông có phải người bụng dạ nhỏ nhen đầu óc hẹp hòi đâu mà so đo chút chuyện nhỏ này với cô.

Sau một hồi im lặng, Lương Hanh nhớ tới mấy tin đồn gần đây truyền đến tai mình.

"Có phải gần đây thằng nhóc thúi kia đang theo đuổi cháu không?"

Thi Hào: "Dạ?"

Lương Hanh: "Trước kia hai đứa bắt đầu một cách không chính thức nên lần này nó muốn theo đuổi cháu đấy. Cháu cứ để nó theo đuổi cật lực một thời gian đi, đừng vội đồng ý, làm khó nó nhiều vào để trả thù cho ông nội Lương, nhớ chưa?"

Thi Hào ngơ ngác chớp mắt.

Lương Hanh hừ nhẹ: "Để nó chịu thiệt nhiều chút đi."

Sợ Thi Hào mềm lòng, Lương Hanh khuyên nhủ: "Tóm được vào tay nhanh quá chắc chắn nó sẽ không biết quý trọng. Cháu phải cho

nó nhớ lâu một chút."

"..."

Thi Hảo cặn lời một hồi lâu rồi gật đầu đồng ý dưới ánh nhìn soi mói của Lương Hanh: "Ông nội Lương, ông cứ yên tâm đi ạ, cháu sẽ làm theo."

Lương Hanh hài lòng: "Đúng là nên như thế."

Ông nhìn đồng hồ: "VẬY ông nội Lương về trước đây, không là thằng nhóc thúi kia lại nghi ngờ."

Thi Hảo không khỏi tức cười: "Vâng, vậy cháu tiễn ông ra ngoài."

Lương Hanh: "Được."

-

Sau khi chào tạm biệt Lương Hanh, Thi Hảo chia sẻ tin tốt này cho Ôn Ý đầu tiên.

Cô vừa mới gửi tin nhắn đi thì Ôn Ý gọi điện tới.

"Trời ơi! Chủ tịch tốt quá chừng luôn á." Ôn Ý khiếp sợ: "Ông ấy nói với cậu như vậy thật à?"

Thi Hảo đáp: "Hình như tớ biết nguyên nhân tại sao hồi trước ông ấy đề nghị tớ từ chức và chia tay Lương Tây Kinh rồi."

Ôn Ý: "Tại sao vậy?"

Thi Hảo: "Trước kia vì chức vụ nên mối quan hệ giữa hai chúng tớ quá đặc biệt. Ông nội Lương không muốn thấy cảnh chúng tớ bị miệng lưỡi thiên hạ làm phiền."

VẬY nên ông đã đề nghị Thi Hảo nghỉ việc.

^ . . .

On Ý: "Thế chuyện chia tay thì sao?"

"Ông ấy bảo chúng tớ bắt đầu một cách không chính thức nên tình cảm sẽ không được lâu dài." Thi Hào cẩn thận nhớ lại ý định của Lương Hanh: "Ông ấy đề nghị chúng tớ chia tay hẳn là để cho cả hai có thời gian nhận thức rõ tình cảm của mình với người kia sau đó đưa ra lựa chọn."

On Ý suy nghĩ một chút: "Nếu là vậy thì có vẻ như cũng rất hợp lý."

Trên con đường tình cảm nào có chuyện không trắc trở, chỉ có vượt qua mới đón nhận được tương lai tốt đẹp hơn.

Thi Hào ừ một tiếng.

On Ý lại kêu lên: "Thôi bỏ qua chuyện này đi, dù sao thì đây cũng là một tin tốt. Chỉ cần chủ tịch cho phép là được rồi, những chuyện khác phải xem cậu và Lương Tây Kinh nữa thôi."

Thi Hào: "... Ừ."

Cô kiềm chế để mình không cười rộ lên rồi nói với On Ý: "Chủ tịch bảo tớ làm khó Lương Tây Kinh một chút, đừng đồng ý với anh ấy nhanh quá."

On Ý cười hì hì: "Chuyện này tớ ủng hộ chủ tịch nhé. Cậu đừng cho Lương Tây Kinh qua cửa dễ dàng thoải mái quá."

Thi Hào suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy tớ phải làm khó anh ấy kiểu gì giờ?"

"?"

On Ý ngơ ngác: "... Câu hỏi hay đấy, tớ cũng không biết trả lời sao luôn. Tớ lên Baidu tra cho cậu nhé?"

Thi Hào: "Vậy thà để tớ tự tra còn hơn."

On Ý: "Cũng đúng."

Cô ấy cực kỳ vui vẻ: "Nói tóm lại là hai người có thể thử yêu đương hết mình xem sao. Vốn dĩ trước kia cũng hiếm khi thấy hai người thể hiện tình cảm với nhau nên các cậu cũng chẳng thể trải nghiệm cuộc sống có tình yêu là như nào." Cô ấy tốt bụng nhắc nhở Thi Hào: "Cậu nhân cơ hội này hưởng thụ một lần đi."

Nghe vậy, Thi Hào cười cong cả mắt: "Tớ sẽ cố gắng."

Nói chuyện với Ôn Ý xong, Thi Hào thông dong đi về nhà.

Về đến nơi, Lương Tây Kinh gửi cho cô một tin nhắn hỏi cô có đang ở nhà không.

Đọc được dòng tin này, Thi Hào nhìn xung quanh một chút nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô thật sự rất tò mò rốt cuộc tại sao anh lại có thể nhắn tin hỏi đúng lúc cô vừa về như vậy được.

Sau một hồi suy nghĩ, Thi Hào nhấn vào màn hình chuẩn bị trả lời.

Bỗng nhiên động tác của cô khựng lại.

Lương Hanh nói đúng, cô phải làm khó Lương Tây Kinh một chút mới được. Nếu trả lời nhanh quá có khi anh lại tưởng lúc nào cô cũng chờ đợi tin nhắn của anh.

Thi Hào khó khăn đợi thêm năm phút nữa rồi mới trả lời: "Tôi vừa mới về đến nhà, có chuyện gì sao?"

Thông báo tin nhắn hiện lên trên màn hình. Lương Tây Kinh nhìn chằm chằm vào dòng chữ đến từ Thi Hào rồi nhú mày lại. Có chuyện gì sao á?

Anh thì còn có chuyện gì nữa.

Anh chỉ muốn biết cô và người nào đó "hẹn nhau" ra ngoài đã về chưa thôi.

Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm điện thoại mình mãi đến khi nghe thấy đoạn đối thoại của Hứa Thực và Đinh Niệm Chân truyền tới từ cách đó không xa.

Hai người bạn họ đang bàn về chuyện đi dự buổi ra mắt phim mới tối nay của chị gái Đinh Niệm Chân. Hứa Thực nói nói một hồi rồi gọi Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương, cậu đi không?"

Lương Tây Kinh chẳng thèm ngẩng đầu lên: "Không đi."

Hứa Thực: "Đi cổ vũ cho Thẩm Âm một chút thôi mà?" Anh ấy khuyên nhủ: "Vừa rồi tôi có đọc được một tin nói rằng nữ phụ của bộ phim sắp công chiếu này có người chống lưng. Một mình Thẩm Âm phải chống lại bên kia đấy. Chúng ta cùng đi ủng hộ cô ấy chút đi."

Hứa Thực và Đinh Niệm Chân đang trong giai đoạn mập mờ nên tất nhiên anh ấy phải dốc sức vì chị gái của đối tượng mập mờ của mình rồi.

Lương Tây Kinh không để ý đến tin tức trong giới giải trí lắm, càng không quan tâm đến Thẩm Âm.

Vẻ mặt anh vẫn như cũ không hề dao động: "Tôi không đi, hai người đi là được rồi."

Đinh Niệm Chân đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Anh Tây Kinh, anh có thể dẫn cả người mình thích đi cùng mà."

Cô ấy đề nghị: "Chị gái em rất muốn gặp một lần xem người phụ nữ có thể nắm giữ trái tim anh là ai."

Lương Tây Kinh chỉ liếc cô ấy một cái chứ không đáp lại.

Đinh Niệm Chân nhận ra anh thật sự không muốn đi nên thôi không khuyên nữa. Cô ấy tiếp tục thảo luận với Hứa Thực. Hai người lại nói đến một nam diễn viên không tham gia vào cuộc chiến giữa những người phụ nữ.

Nghe thấy tên nam diễn viên kia, Lương Tây Kinh nhú mày ngẩng đầu lên: "Người hợp tác đóng phim với chị cô là ai cơ?"

Đinh Niệm Chân "à" lên một tiếng: "Là Bùi Diên, sao vậy ạ?"

Lương Tây Kinh cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai. Anh đã từng nghe Thi Hảo nhắc đến Bùi Diên mấy lần rồi.

Thi Hảo không theo đuổi thần tượng, chỉ thỉnh thoảng xem phim truyền hình hoặc phim ngoài rạp thôi. Bùi Diên là nam diễn viên mà cô rất thích. Cô xem không bỏ sót bất kỳ bộ phim nào anh ấy đóng.

Lương Tây Kinh nhớ rất rõ rằng có một lần cô và Ôn Ý hẹn nhau tới tận nơi xem Bùi Diên ghi hình một chương trình truyền hình giải trí. Không may lần đó tập đoàn xảy ra chuyện nên cần nhân viên ở lại tăng ca. Thế là ước mơ được gặp Bùi Diên ngoài đời của Thi Hảo tan biến.

Để bù đắp, Lương Tây Kinh còn cho cô thêm một khoản "tiền tăng ca" nữa.

Nghĩ đến đây, anh ngược mắt lên nhìn về phía Đinh Niệm Chân: "Chỗ chị cô còn vé hàng ghế đằng trước không?"

Đinh Niệm Chân: "... Chắc là còn á. Anh muốn đi hả?"

Lương Tây Kinh: "Cô hỏi chị cô trước xem còn vé không đã. Nếu có thì tôi muốn hai tấm."

Đinh Niệm Chân và Hứa Thực quay sang nhìn nhau một cái, cảm thấy rất khó hiểu nhưng vẫn đáp: "Vâng."

Đình Niệm Chân hỏi Thẩm Âm rồi quay lại xác nhận chắc chắn với Lương Tây Kinh rằng vẫn còn vé. Bấy giờ anh mới nhắn tin cho Thi Hào: "Tối nay em có bận gì không?"

Thi Hào: "Tối nay tôi không muốn ra ngoài lắm."

Đây là lời thật lòng của Thi Hào. Khoảng thời gian trước cô bận quá, ngay cả cuối tuần cũng không được thư giãn.

Lương Tây Kinh: "Em có muốn đi dự buổi ra mắt phim mới của Bùi Diên không?"

Đọc được tin nhắn của Lương Tây Kinh, Thi Hào nhảy dựng lên khỏi ghế sofa. Cô giơ tay lên dụi mắt một cái, sợ mình xuất hiện ảo giác.

Nửa phút sau, Lương Tây Kinh nhận được tin nhắn trả lời của Thi Hào: "Anh có vé hả?"

Hỏi xong cô mới cảm thấy mình đã hỏi một câu rất ngu.

Lương Tây Kinh muốn có vé thì dễ như trở bàn tay ấy chứ.

Lương Tây Kinh: "Ừ, đi cùng bọn Hứa Thực nữa. Em đi không?"

Thi Hào hơi động lòng: "Còn ai nữa?"

Lương Tây Kinh: "Đình Niệm Chân."

Thi Hào nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Để tôi nói với Ôn Ý một tiếng cái đã."

Hai người bọn họ đã giao hẹn với nhau muốn cùng đi gặp Bùi Diên rồi. Bây giờ cô muốn đi trước nên dù sao cũng phải nói với Ôn Ý một câu.

Lương Tây Kinh: "Em có thể hỏi xem cô ấy có muốn đi cùng không."

Dù trong tay Thẩm Âm không có vé thì chỉ cần Ôn Ý và Thi Hảo muốn đi cùng nhau, anh vẫn có thể nhờ vào các mối quan hệ để lấy được vé cho cô.

Thi Hảo: "Được."

Sau khi hỏi Ôn Ý, Thi Hảo nhắn lại cho Lương Tây Kinh: "Cô ấy không đi, bảo là tối nay bận rồi."

Trên thực tế thì câu trả lời của Ôn Ý là cô ấy đóng vai kỳ đà cản mũi đủ rồi, không muốn tiếp tục làm kỳ đà cản mũi đáng ghét nữa. Sau này cô ấy vẫn còn muốn phỏng vấn Lương Tây Kinh nên phải để lại cho anh chút ấn tượng tốt đẹp, không thể chạy theo làm bóng đèn rồi bị anh ghi thù được.

Nhắn tin xong, Thi Hảo nhìn cuộc gọi tới của Lương Tây Kinh hiển thị trên màn hình điện thoại.

Cô hắng giọng một cái để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh hơn rồi mới chậm rãi nhắc máy: "Alo."

Chất giọng trầm thấp êm tai của Lương Tây Kinh truyền vào tai cô: "Lát nữa anh qua đón em nhé?"

Sợ bị Thi Hảo từ chối nên Lương Tây Kinh lạnh nhạt thêm vào một câu: "Bên kia có khá nhiều người hâm mộ, đường đi hay kẹt nên chúng ta tới sớm một chút."

Anh đã nói đến mức này rồi mà Thi Hảo còn từ chối nữa thì không ổn lắm.

Thế là cô gật đầu: "Trước khi tới anh nhớ nói với tôi một tiếng."

Lương Tây Kinh đồng ý.

-

Bốn giờ chiều, Thi Hào trang điểm xong thay một bộ quần áo khác rồi đi ra khỏi nhà.

Lương Tây Kinh vừa mới đậu xe xong đã thấy bóng cô thấp thoáng cách ở chỗ đó không xa rồi. Sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của Thi Hào, ánh mắt anh có hơi khựng lại một chút vì bất ngờ.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Lương Tây Kinh, Thi Hào cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô đến gần, nhìn thẳng vào anh đang ngồi trong xe.

Ánh mắt u ám tối tăm và nóng bỏng của Lương Tây Kinh chiếu thẳng lên người cô, trông cứ như muốn bóc sạch sành sanh mấy lớp vải trên người cô vậy.

Thi Hào hơi mất tự nhiên lên tiếng: "Sao anh lại tự lái xe thế này?"

Lương Tây Kinh hơi cụp mắt ngấm nhìn khuôn mặt chi lớn chừng bàn tay kia rồi lại nhìn chăm chăm vào đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, trông mắt hơi tối xuống: "Chẳng phải em không thích trong xe có tài xế à?"

Mặc dù có vách ngăn nhưng một khi trong khi có tài xế thì Thi Hào vẫn rất khó mà thả lỏng cơ thể được.

Cô hơi ngừng lại rồi ừ qua loa một tiếng,

Lương Tây Kinh giơ tay lên, đang định cởi dây an toàn xuống xe thì bị Thi Hào ngăn lại: "Tôi tự lên được rồi."

"..."

Sau khi cô ngồi lên xe, Lương Tây Kinh cũng không nổ máy ngay.

Thi Hào thắt dây an toàn xong quay sang nhìn anh với vẻ khó hiểu: "Sao anh chưa đi?"

Lương Tây Kinh cup mắt, thoáng cảm thấy Thi Hảo hơi khác ngày thường.

Nhưng cụ thể là khác chỗ nào thì anh lại không chỉ ra được.

"Đi ngay đây." Anh dẫn sự nghi ngờ xuống bụng: "Em muốn ăn chút gì đó trước không?"

Thi Hảo lắc đầu: "Tôi không đói bụng."

Lương Tây Kinh đáp ừ.

Trong xe trở nên yên tĩnh.

Người được hơi thở mát lạnh quanh quẩn trong khoang xe, trái tim Thi Hảo đột nhiên bình tĩnh lại.

Bỗng như nhớ ra gì đó nên cô mở miệng hỏi: "Sao tự nhiên anh lại muốn đi dự buổi ra mắt phim mới của Bùi Diên vậy?"

"... Đinh Niệm Chân và Hứa Thực muốn đi." Lương Tây Kinh quên nói cho Thi Hảo biết: "Em quan tâm đến bộ phim này lắm à?"

Thi Hảo nghiêng đầu nhìn anh rồi giả ngu đáp: "Quan tâm đến bộ phim này là sao? Vai nam chính hay vai nữ chính?"

Lương Tây Kinh ghen lời: "Em biết nữ chính là ai không?"

Thi Hảo: "Biết chứ."

Cô cố ý nói: "Là ngôi sao nữ Thẩm Âm trước kia từng theo đuổi anh chứ ai."

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh không phản bác được.

Tự nhiên anh cảm thấy hơi hối hận vì đã hẹn Thi Hảo đi dự buổi ra mắt phim mới này.

Quan sát vẻ mặt cứng đờ của anh, trong mắt Thi Hảo hiện lên chút vui vẻ.

Cô nhìn đi chỗ khác, nhếch môi lên rồi hỏi bất thành lời: "Giờ cô Thẩm đã có bạn trai chưa?"

Lương Tây Kinh nhanh chóng trả lời: "Anh cũng không biết."

Anh có quan tâm đến cuộc sống riêng của Thẩm Âm đâu mà biết.

Thi Hảo à một tiếng đầy sâu xa rồi lại hỏi: "Vậy cô ấy còn thích anh nữa không?"

Chương 49: Dịp cuối tuần năm ngoái chúng ta đã tách nhau ra bao nhiêu lần rồi?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bầu không khí bên trong xe yên tĩnh chốc lát, Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn về phía Thi Hào, hỏi: "Em muốn biết lắm hả?"

Thi Hào bày ra dáng vẻ em không muốn biết thì em còn hỏi làm gì.

Lương Tây Kinh thoáng dừng một chút, tranh thủ lúc đèn đỏ hỏi cô: "Em để ý à?"

"..." Thi Hào nín thinh, cô có cảm giác anh đang đào hố cho mình.

Cô nhìn anh một cái, nói bằng vẻ mặt không chút cảm xúc: "Tôi để ý làm gì? Cô ấy đã theo đuổi anh đâu, à hay là anh có quan hệ lén lút với cô ấy?"

Hai chữ lén lút cô vừa dùng khiến Lương Tây Kinh câm nín.

Anh cụp mi nhìn chằm chằm vào Thi Hào, hờ hững đáp: "Em cảm thấy anh quá rảnh rỗi hay là cảm thấy thể lực của anh quá tốt vậy?"

Thi Hào bị lời nói của anh làm cho đứng hình: "Anh..."

Lương Tây Kinh liếc cô một cái, tiếp tục hỏi: "Em có nhớ dịp cuối tuần của năm ngoái chúng ta đã tách nhau ra bao nhiêu lần hay không?"

"..."

Vào những ngày cuối tuần của năm ngoái, chỉ cần những dịp Lương Tây Kinh không đi công tác, hai người sẽ dính lấy nhau trong biệt thự.

Âm một tiếng, những hình ảnh kiều diễm bỗng xuất hiện trong đầu Thi Hảo. Gò má và vành tai của cô lập tức đỏ bừng cả lên, cô giấu đầu hờ đui hắng giọng hỏi lại: "Sao tôi phải nhớ lại mấy chuyện đã qua làm cái gì?"

Thi Hảo mạnh miệng: "Em buồn ngủ lắm, ngủ một lát đây."

Lương Tây Kinh nhìn cô, ánh mắt anh dừng lại trên vành tai đỏ chót của cô, khóe môi khẽ cong lên.

"Ngủ đi." Anh biết Thi Hảo đang xấu hổ nên không làm khó dễ cô: "Đến nơi anh sẽ gọi em."

Thi Hảo: "... Ừ."

...

Ven đường tại nơi diễn ra buổi ra mắt phim có rất nhiều người hâm mộ đến cổ vũ, các phóng viên bên giới truyền thông cũng đã có mặt đông đủ.

Lương Tây Kinh và Thi Hảo đi từ sớm nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị tắc đường cả một đoạn rất dài.

Lúc hai người xuống xe, chỉ còn khoảng chừng hai phút nữa là buổi ra mắt phim chính thức bắt đầu.

Hứa Thực và Đinh Niệm Chân đã đến từ rất sớm.

Mấy người họ ngồi cùng một chỗ với nhau.

Lúc Thi Hảo và Lương Tây Kinh đi vào, Đinh Niệm Chân còn vẫy tay nhiệt tình chào hỏi Thi Hảo: "Chị Thi Hảo."

Thi Hảo nở nụ cười với cô ấy, cô cũng chào hỏi lại cô ấy: "Vậy chị cũng gọi em là em gái Niệm Chân nhé?"

Có vẻ như Đinh Niệm Chân rất gần gũi, tính cách cũng rất vui vẻ, hòa đồng: "Thế nào cũng được ạ, chị cũng có thể gọi em là Niệm Chân."

Thi Hào nói được.

Sau khi ngồi xuống, Thi Hào nhìn về phía xung quanh một vòng, cô không thấy Bùi Diên và Thẩm Âm.

Thấy hành động của cô, Lương Tây Kinh đưa ly nước suối vừa lấy được cho cô, khẽ nói: "Lát nữa họ mới tới."

Thi Hào nhận lấy ly nước, gật đầu ý bảo mình biết rồi.

Không tới hai phút sau, Thẩm Âm, Bùi Diên và những nhân vật chính khác cũng góp mặt bộ phim cùng nhau xuất hiện.

Nhìn thấy Bùi Diên, hai mắt của Thi Hào sáng lên, cả gương mặt tràn ngập sự mừng rỡ.

"Chị Thi Hào ơi, chị thích anh Bùi Diên hả?" Đinh Niệm Chân ngồi ngay bên cạnh thấy vậy, tò mò hỏi.

Thi Hào hắng giọng một tiếng đáp: "Thích từ lâu lắm rồi."

Lương Tây Kinh ngồi cạnh nghe thấy vậy, vô thức cau mày.

Anh nhìn người đàn ông trên sân khấu, thật sự không thể hiểu được người này có điểm nào đáng để người ta thích, thậm chí còn thích nhiều năm đến như vậy.

Thi Hào không biết suy nghĩ trong lòng của Lương Tây Kinh, trước khi buổi ra mắt phim chính thức bắt đầu, cô và Đinh Niệm Chân còn nói với nhau rất nhiều chuyện về Bùi Diên.

Cô không phải là một người hâm mộ ngôi sao cuồng nhiệt, cô chỉ là một người hâm mộ qua đường, thường xuyên xem các bộ phim điện ảnh và truyền hình thôi.

Đinh Niệm Chân lập tức hỏi: "Chắc chị không phải là người hâm mộ qua đường đâu nhỉ?"

Thi Hào cười đáp: "Chị chưa thống kê số liệu nên cũng không biết nữa."

Cô không thường xuyên dùng mấy thứ như weibo gì đó, cô chỉ là một khán giả bình thường mà thôi.

Đinh Niệm Chân gật đầu: "Thế thì chị chỉ có thể là người hâm mộ qua đường thôi."

Thi Hào cong khóe môi.

Đinh Niệm Chân nhìn dáng vẻ vui tươi của cô, ngẫm nghĩ một lúc cô ấy bèn nói: "Chị Thi Hào, chị có muốn chụp ảnh với anh Bùi Diên không?"

Thi Hào không có nghe rõ bèn hỏi lại: "Em vừa nói cái gì cơ?"

Đinh Niệm Chân hỏi lại: "Nếu chị muốn, em sẽ nhờ chị em hỏi anh ấy một chút, sau khi buổi ra mắt phim kết thúc chúng ta cùng chụp với nhau một tấm nhé?"

"Không cần đâu." Thi Hào suy nghĩ trong giây lát, sau đó từ chối lời đề nghị của cô ấy.

Cô có cảm giác bản thân mình có thể đến tận nơi để xem phim đã là may mắn lắm rồi. Còn chuyện chụp ảnh chung gì đó, cô không muốn làm khó Bùi Diên, cũng không muốn nhờ Thẩm Âm hoặc Đinh Niệm Chân để phải mang cái ớn này.

Một lát sau, bộ phim chính thức bắt đầu.

Toàn bộ đèn trong phòng đều tắt, tất cả mọi người chìm trong bóng tối.

Thi Hào vừa mới nói chuyện với Đình Niệm Chân xong, tay áo của cô đã bị người bên cạnh kéo lại. Dựa vào ánh sáng trên màn hình chiếu phim, Thi Hào khẽ quay đầu qua, lập tức bắt gặp ánh mắt sâu thẳm thẳm của Lương Tây Kinh.

Chẳng biết vì sao, bị anh nhìn như vậy, cảm giác chột dạ bỗng dấy lên trong lòng Thi Hào.

Thế nhưng ngẫm nghĩ một lúc, cô lại cảm thấy hiện giờ hai người bọn họ đang trong trạng thái chia tay, cô đâu cần phải thấy chột dạ khi nói chuyện với Đình Niệm Chân về Bùi Diên chứ, nhỉ?

Nghĩ thế, Thi Hào như được tiếp thêm sức lực, cô hỏi anh: "Làm sao đấy?"

Dựa vào ánh sáng được phản chiếu từ trên màn hình chiếu phim, Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm vào Thi Hào, không nói một lời nào.

Bị anh nhìn chăm chăm như thế, Thi Hào cảm thấy rất căng thẳng.

Khí chất của Lương Tây Kinh là kiểu rất mạnh mẽ, khi anh không nói lời nào, cứ im lặng nhìn chăm chăm vào người nào đó thật sự sẽ khiến cho người ta có một loại ảo giác rằng bản thân đã gây ra tội lỗi gì tày trời gì đó.

Cả hai im lặng một lúc lâu, Thi Hào khẽ thì thầm: "Bộ phim bắt đầu rồi."

Lương Tây Kinh híp mắt lại, lúc này anh mới chịu nhìn qua chỗ khác, không nhìn Thi Hào nữa, bình tĩnh nói: "Xem phim đi."

"..."

Thi Hào thấy ánh mắt của anh đã nhìn qua chỗ khác, tầm mắt cô dừng lại tại đường nét gò má sắc nét trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh. Có lẽ là vì tâm trạng không thoải mái nên quai hàm của

Lương Tây Kinh căng lên, khiến cho người ta cảm nhận được sự lạnh lùng tỏa ra trên người anh từ trong ra ngoài.

Thi Hào còn đang mãi nhìn anh, Đinh Niệm Chân bỗng chạm vào tay cô một cái, nói: "Chị Thi Hào ơi, anh Bùi Diên đẹp trai quá đi mất."

Thi Hào ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp hình ảnh của Bùi Diên được chiếu trên màn hình lớn.

Ngay giây phút ấy cô lập tức ném Lương Tây Kinh ra sau đầu, chăm chú xem phim cùng với Đinh Niệm Chân.

Lương Tây Kinh đợi một lúc lâu vẫn không đợi được người bên cạnh nói gì.

Anh giận dữ, nhìn dáng vẻ sung sướng ngất người đàn ông khác của cô, quai hàm của anh siết lại thật chặt nhưng anh chẳng thể làm được gì Thi Hào.

...

Bộ phim này là một câu chuyện gay cấn, hay hơn những gì Thi Hào mong đợi, cách kể chuyện khá hoàn chỉnh, kết hợp với kỹ năng diễn xuất của Bùi Diên và Thẩm Âm đủ để khiến mọi người nhập tâm vào nó.

Thi Hào không thích thể loại phim này lắm nhưng cũng không đến nỗi ghét.

Thi thoảng cô vẫn sẽ xem.

Nhưng cô không xem nhiều, bởi vì mỗi lần xem thể loại phim này xong cô đều sẽ gặp ác mộng.

Thi Hào chính là cái kiểu người ban ngày xem phim kinh dị, ban đêm sẽ mơ thấy nhân vật chính hoặc là kẻ xấu đuổi theo và giết mình.

Nếu như nhân vật chính của bộ phim này không phải là Bùi Diên, có lẽ cô sẽ không tự hành hạ mình bằng cách đến xem bộ phim này vào một ngày tâm trạng tốt như hôm nay.

Còn Lương Tây Kinh đưa Thi Hào đến đây, chỉ đơn giản là vì anh không hề biết rằng câu chuyện xưa của bộ phim này rất kinh dị và có nhiều tình tiết đáng sợ.

Xem được một nửa, lông mày anh vẫn cau chặt lại, không hề thả lỏng.

"Thi Hào." Lương Tây Kinh nén giọng khẽ gọi tên của cô: "Em không sợ à?"

Thi Hào thoáng nhìn về phía anh, thản nhiên nói: "Bây giờ vẫn khá ổn."

Lương Tây Kinh cup mi mắt: "Không sợ đêm về gặp ác mộng sao?"

"..." Thi Hào nhìn thẳng vào mắt anh, khóe môi của cô giật giật: "Đâu có đáng sợ đến thế, tôi vẫn xem tiếp được."

Lương Tây Kinh không lên tiếng nữa.

Thi Hào khẽ hỏi: "Trước đó anh không biết câu chuyện xưa của bộ phim này à?"

Lương Tây Kinh cộc cằn đáp lại: "Quên không hỏi."

Thi Hào đã hiểu rõ mọi chuyện: "Xem cũng đã xem rồi, tôi muốn xem cho xong. Không biết hung thủ là ai, đêm nay tôi sẽ không ngủ được mất."

Lương Tây Kinh không nói gì, anh im lặng một lát rồi nói: "Em cứ xem tiếp đi."

Anh sẽ ở lại xem cùng với cô.

Thi Hào gật đầu, tiếp tục dồn sự chú ý vào bộ phim.

Tổng thời lượng của bộ phim là hơn một trăm ba mươi phút, nội dung đầy đủ hơn rất nhiều so với những bộ phim mà Thi Hào đã từng xem trước đó, xem xong cũng không có cảm giác nặng nề, đè nén.

Cô mơ hồ cảm thấy, bộ phim này có thể khiến Bùi Diên, cũng có thể khiến Thẩm Âm phá vỡ ấn tượng vốn có trong lòng người hâm mộ của họ và đương nhiên doanh thu phòng vé của bộ phim này cũng sẽ không tệ.

Khi buổi ra mắt kết thúc, theo thông lệ, những người sáng tạo chính của bộ phim sẽ nhận phỏng vấn, chia sẻ quá trình làm phim từ chuyện xưa với mọi người.

Đương nhiên mấy người Thi Hào cũng sẽ không rời đi vào lúc này.

Ánh đèn trong rạp chiếu phim sáng lên, cô chậm rãi chớp mắt, thích ứng với nguồn sáng ấy.

Những người sáng tạo chính của bộ phim đã được phỏng vấn xong hiện giờ họ đang trả lời các câu hỏi do một số người hâm mộ dưới sân khấu đưa ra.

Thi Hào chăm chú lắng nghe, ánh mắt của cô dừng lại ở trên người Bùi Diên.

Hết nhìn rồi lại nhìn, bỗng nhiên cô được gọi tên.

Ngay lúc ấy, tất cả các máy quay tại hiện trường đều tập trung vào người cô.

Thi Hào ngạc nhiên mất một lúc lâu mới nhận ra có chuyện gì vừa xảy ra.

Có một nhân viên đã yêu cầu Bùi Diên chọn một khán giả để đặt câu hỏi và anh ấy đã chọn Thi Hào, người đang nhìn chăm chăm vào anh ấy.

Sau khi nhận lấy chiếc micro do nhân viên đưa, đầu óc Thi Hào trống rỗng.

Cuối cùng, dưới sự nhắc nhở của Đinh Niệm Chân, cô cũng ngắc ngứ hỏi ra được một câu có liên quan đến nội dung của bộ phim.

Bùi Diên nghe xong, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, thông thả trả lời vấn đề của cô.

Hỏi xong, lòng bàn tay của Thi Hào ướt đẫm mồ hôi.

Đinh Niệm Chân ngồi cạnh cô sung sướng thốt lên: "Chị Thi Hào, chị căng thẳng quá rồi đấy."

Thi Hào thản nhiên đáp: "Vừa rồi chị không để ý lắm."

Dứt lời, Thi Hào bỗng nhớ tới chuyện gì đó, cô quay qua nhìn người bên cạnh mình. Lương Tây Kinh đang cúi đầu, cặp mắt nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt của anh nóng bỏng.

Cô mím môi, đang định nói cái gì đó bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của những người có mặt tại hiện trường lúc này đang tập trung về chỗ bọn họ.

Trong khi Thi Hào còn đang ngẩn ngơ, Lương Tây Kinh đã nhận lấy chiếc micro do nhân viên đưa tới.

Thì ra là lúc Thẩm Âm chọn khán giả đã chọn trúng Lương Tây Kinh.

"..."

"Đậu xanh." Hứa Thực lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, anh ấy quay qua nói thầm với Đinh Niệm Chân: "Chắc chị em không

cố ý đâu nhỉ?"

Đinh Niệm Chân: "... Em không biết."

Hai người họ còn đang thảo luận, chỉ có mỗi Thi Hào là nhìn chăm chăm Lương Tây Kinh, cô đang rất tò mò, không biết anh sẽ hỏi những gì.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người đang đổ dồn về phía mình, Lương Tây Kinh thoáng nhìn về phía Thi Hào một chút, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía những người trên sân khấu, hờ hững nói: "Xin lỗi, tôi không có vấn đề gì muốn hỏi hết."

Mọi người ồ lên.

Phóng viên cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Trong lúc mọi người còn đang ngạc nhiên suy nghĩ về chuyện đó, phóng viên, thanh niên chuyên đi đào hố trên chộc người khác bỗng hỏi: "Có phải ý của anh đây là, bộ phim này rất hay, anh không có bất cứ thắc mắc nào muốn hỏi, đúng không?"

Lương Tây Kinh không phải kiểu người biết nể mặt mũi người khác nhưng anh cũng chẳng phải người muốn đả Thảm Âm phải lúng túng, lại càng không phải kiểu người có EQ rất thấp nhưng mà vì ngay cả tên của nhân vật chính của bộ phim anh cũng không nhớ.

Suy nghĩ một chút, Lương Tây Kinh thản nhiên nói: "Tôi xem không kỹ."

Anh vừa nói xong, sắc mặt của những nhân viên sáng tạo chính trên sân khấu lập tức trở nên khó coi.

Lời này của Lương Tây Kinh nếu như bị truyền ra thì dân cư mạng sẽ cảm thấy bộ phim này không đáng để xem cho nên anh mới không xem kỹ.

Đám phóng viên liếc mắt nhìn nhau, sau đó tiếp tục truy hỏi: "Ý của anh đây là, bộ phim này chưa đủ hay?"

"Đương nhiên không phải thế." Lương Tây Kinh đáp, thoáng dừng một chút anh tiếp tục nói: "Tôi đến đây xem phim với bạn mình, toàn bộ sự chú ý của tôi đều đặt trên người cô ấy."

Đây mới là nguyên nhân anh không xem kỹ bộ phim.

Lúc Thi Hào xem phim thì anh nhìn Thi Hào.

Cô thích bộ phim này, thích diễn viên nam đóng bộ phim này còn thứ anh thích là cô.

Ngay lúc ấy, tầm mắt của tất cả mọi người lại đáp trên người Thi Hào một lần nữa.

Thi Hào: "..."

Cô thật sự muốn độn thổ, chạy trốn luôn cho rồi.

Thẩm Âm cũng nhìn Thi Hào vài lần, trước khi phóng viên đưa ra câu hỏi tiếp theo, cô ấy đã lên tiếng trêu đùa: "Không ngờ tổng giám đốc Lương cũng có ngày rơi vào lưới tình."

Mọi người có mặt tại hiện trường ngạc nhiên, cả đám vô thức nhớ ra tổng giám đốc Lương trong lời Thẩm Âm vừa nói là ai, cả đám thì nhau hít thật sâu.

Lương Tây Kinh vẫn rất bình tĩnh, anh nhìn về phía Thẩm Âm nói: "Tôi cũng là con người mà."

Có thất tình lục dục là chuyện hết sức bình thường.

Nghe anh nói như thế, đạo diễn cười ha hả nói: "Không ngờ hôm nay tổng giám đốc Lương cũng có mặt tại đây."

Lương Tây Kinh cũng đáp lại một câu mang tính hình thức: "Bộ phim rất hay, bạn tôi rất thích."

"..."

Về phần anh và người bạn anh vừa nhắc đến có quan hệ thế nào, hẳn là người có mắt đều sẽ nhận ra được.

Mọi người không làm khó dễ Lương Tây Kinh nữa, cuộc phỏng vấn tiếp tục diễn ra.

Sau khi ngồi xuống, Lương Tây Kinh nhìn về phía Thi Hào với dáng vẻ muốn nói lại thôi, anh nói bằng giọng điệu âm trầm: "Để ý đến những lời anh nói vậy cơ à?"

Thi Hào nín bặt, sau đó cô không nhin nổi nữa bèn hỏi: "Em để ý cái gì cơ?"

Vừa rồi Lương Tây Kinh không hề nói cô là bạn gái cũ của anh, cũng không đưa ra quá nhiều ám chỉ cho người khác.

Không những thế, anh còn rất nể mặt Thi Hào.

Thi Hào đoán, có lẽ bây giờ đang có rất nhiều người suy đoán thân phận của cô. Thậm chí có khi có người còn đang nghĩ có phải kiếp trước cô đã giải cứu thế giới thế nên kiếp này mới có thể khiến tổng giám đốc của tập đoàn Lương thị hạ mình đi cùng cô tới tham dự buổi ra mắt phim, đã vậy trong lời nói còn như đang âm thầm tiết lộ rằng... Vì cô ấy thích nên tôi mới đến xem.

Lương Tây Kinh nhìn cô bằng ánh mắt mờ mờ, anh cố bày ra dáng vẻ trấn định nói: "Rất có thể tối nay ông cụ sẽ gọi điện thoại đến mắng anh."

Cơ thể của Thi Hào cứng đờ, cô không nói cho anh biết rằng ông cụ đã đồng ý cho bọn họ tự do yêu đương.

Cô im lặng một lúc sau đó khẽ lườm anh một cái: "Ai bảo anh phách lối như vậy?"

"Phách lối á?" Lương Tây Kinh lặp lại hai chữ ấy, rồi nói: "Cũng đâu đến nỗi."

Anh chỉ ăn ngay nói thật thôi mà.

Thi Hào ghen lời, cô không muốn nói chuyện với anh nữa.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, buổi ra mắt phim kết thúc, đoàn người lục tục ra về.

Thi Hào không định tìm Bùi Diên chụp ảnh chung, cô nói với Đinh Niệm Chân một tiếng, sau đó lập tức rời đi với Lương Tây Kinh.

Có thể đến tận đây để xem trực tiếp thế này là cô đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Hơn nữa, cô biết Lương Tây Kinh để ý. Cô cố tình để anh ghen nhưng cố cũng hiểu đạo lý thế nào là đủ.

...

Những người hâm mộ đến buổi ra mắt phim vẫn ở quang đó chưa rời đi, con đường hai người tới bãi đậu xe lấy xe còn đông đúc, chen chúc hơn cả lúc đến.

Vừa ngồi được lên xe, Thi Hào đã nhận được tin nhắn với một loạt dấu chấm hỏi do Lý Thiển Vi gửi tới.

Giây phút ấy, Thi Hào cảm thấy hơi hồi hộp... Sao cô có thể quên mất chuyện những video phỏng vấn trong buổi ra mắt phim sẽ được công chiếu, thậm chí còn được đám phóng viên đăng lên weibo, leo thẳng lên hot search được cơ chứ?

Lên hotsearch, rất có thể sẽ bị đồng nghiệp và bạn bè trông thấy.

Thi Hào còn chưa kịp nhả lại, Lý Thiến Vi đã gửi một tin nhắn mới đến: [Tổng giám đốc Lương đang theo đuổi cô hả?]

Lý Thiến Vi: [Tôi vừa xem tiết mục phỏng vấn ra mắt phim mới của mấy người Bùi Diên trên hotsearch, trong video tôi đã thấy cô và tổng giám đốc Lương, chuyện giữa hai người là như nào thế?]

Lý Thiến Vi: [Đám đồng nghiệp trong nhóm công ty cũng có người nhìn thấy, bọn họ cũng đang tò mò lắm! Cô mau mau nói cho tôi nghe một chút xem nào, không thể để tôi thành người cuối cùng biết chuyện được.]

Lý Thiến Vi: [Thi Hào!]

...

Di động rung lên liên tục không ngừng.

Lương Tây Kinh nhìn về phía Thi Hào, hỏi: "Tin nhắn của ai thế?"

Thi Hào ngược mắt nhìn anh, ánh mắt u oán: "... Thiến Vi."

Lương Tây Kinh: "Cô ấy tìm em làm gì?"

Thi Hào im lặng một lúc rồi hỏi anh: "Đừng nói là anh quên mức độ nổi tiếng của Bùi Diên và Thẩm Âm rồi nhé?"

Lương Tây Kinh nhướng mày, anh đang định hỏi tình huống cụ thể thì chuông điện thoại di động của anh bỗng vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi đến, Lương Tây Kinh nói một tiếng với Thi Hào: "Anh nghe điện thoại trước đã."

"Ừm."

Cuộc điện thoại này do Dương Cao Phi gọi tới.

Anh ấy cũng vừa mới nhận được tin tức, đợi đến khi Lương Tây Kinh bắt máy, Dương Cao Phi vội vàng nói: "Tổng giám đốc Lương, video anh và thư ký Thi tham gia buổi ra mắt phim đã truyền ra ngoài rồi." Anh ấy thoáng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Tuy bây giờ tin chưa lên hotsearch nhưng có rất nhiều cư dân mạng tò mò về thân phận và mối quan hệ giữa anh và thư ký Thi, bên tôi cần phải xử lý thế nào đây?"

Đến giờ Lương Tây Kinh mới nhận ra vấn đề, anh không hiểu về giới giải trí lắm và anh cũng chẳng bao giờ để ý đến chuyện của giới này, thế nên việc bỏ qua chúng là chuyện rất bình thường.

Nghe Dương Cao Phi nói như vậy, Lương Tây Kinh cau mày, vô thức quay qua nhìn Thi Hảo: "Để tôi hỏi Thi Hảo một chút, tối nay sẽ trả lời anh."

Dương Cao Phi đáp: "Được."

Cúp điện thoại, Lương Tây Kinh khẽ nói: "Xin lỗi em."

Thi Hảo mang theo vẻ mặt nghi ngờ nhìn anh: "Anh xin lỗi cái gì cơ?"

Lương Tây Kinh khựng lại, anh cảm thấy hơi ngạc nhiên: "Em không tức giận à?"

"... Tại sao tôi phải tức giận?" Thi Hảo hỏi ngược lại.

Hôm nay, có rất nhiều lần Lương Tây Kinh cảm thấy Thi Hảo không đúng lắm, nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ rất lo lắng khi tin tức của cả hai lộ ra ngoài, thân phận bị người ta dòm ngó, thậm chí cả mối quan hệ giữa cả hai nữa.

Nhưng hôm nay, cô không ngần ngại chút nào.

Biết Lương Tây Kinh đang suy nghĩ điều gì, Thi Hảo giải thích: "... Cái người nói đi xem cùng bạn trước mặt mọi người đâu phải là tôi."

Nói xong câu ấy cô còn khẽ thì thầm: "Nếu tôi là người ham hư vinh một chút, có khi còn thấy tự hào đấy. Có gì phải giận chứ?"

Lương Tây Kinh ngạc nhiên, anh hiểu ý của Thi Hào.

Anh lẳng lặng nhìn chăm chăm vào cô và xác nhận: "Em không giận thật chứ?"

"... Ừ." Thi Hào bị anh nhìn kỹ như vậy cảm thấy hơi mất tự nhiên: "Chuyện trên mạng anh muốn xử lý như thế nào thì cứ làm như thế ấy, tôi thì thế nào cũng được."

Cô còn nhấn mạnh thêm một câu: "Dù gì tôi cũng nghỉ việc hơn ba tháng rồi."

Thi Hào cũng không phải là người sợ người ta nói ra nói vào.

Quan sát sự thay đổi trên gương mặt của Thi Hào, Lương Tây Kinh khẽ híp mắt, khẽ nói: "Vậy thì mặc kệ chuyện trên mạng đi."

Thi Hào "à" lên một tiếng, cô không có ý kiến gì thêm nữa.

Nghe được câu trả lời của cô, Lương Tây Kinh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm trong giây lát, sau đó anh cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Dương Cao Phi. Lương Tây Kinh nói với anh ấy rằng, cứ bỏ qua các bình luận tích cực trên mạng, nếu có bình luận ác ý đối với Thi Hào, lập tức xóa bỏ.

Cũng trong lúc ấy, sau khi nói chuyện cùng Lương Tây Kinh xong, Thi Hào mới trả lời tin nhắn của Lý Thiến Vi: [Đồng nghiệp trong công ty nói sao?]

Lý Thiến Vi: [Cô thử nói xem?]

Thi Hào đang định nhắn lại là cô không biết, Lý Thiến Vi đã gửi cho cô một vài tấm ảnh chụp màn hình.

Cô mở ra, trong ảnh chụp màn hình toàn là các gương mặt quen thuộc.

Có người hỏi có ai xem video trên hotsearch kia không, có nhìn thấy Lương Tây Kinh và Thi Hảo không?

Phía dưới có người trả lời lại, người này nói có.

Thế là bọn họ đã có một cuộc thảo luận vô cùng sôi nổi.

[Chuyện giữa tổng giám đốc Lương và thư ký Thi là như nào đấy?]

[@Lý Thiến Vi, Thiến Vi, cô có biết không? Đừng có nói là cô biết nhưng cố tình giấu mọi người nhé, cô đó chẳng đáng tin tẹo nào!]

[Tôi đâu có biết, ngày trước hai người họ cũng như chúng ta thôi mà.]

[Thật hay giả đấy?]

[Tôi cảm thấy là thật đấy, rất có thể là sau khi thư ký Thi nghỉ việc, tổng giám đốc Lương mới nhận ra tình cảm của mình dành cho thư ký Thi không giống với chúng ta, sau đó mới có chuyện như bây giờ?]

[Các anh em, tôi đã hỏi thăm được rồi, đồng nghiệp trong công ty mới của thư ký Thi nói, có người liên tục đặt hoa gửi tặng cho thư ký Thi suốt nửa tháng nay nhưng người đó chưa bao giờ xuất hiện. Tôi có một nghi ngờ sâu sắc rằng người này chính là tổng giám đốc Lương của chúng ta. Bởi vì đồng nghiệp của thư ký Thi bên kia nói, những đóa hoa đó đều là hoa nhập khẩu, người bình thường không mua nổi đâu.]

...

Nhìn thấy những tin nhắn thảo luận này, Thi Hào không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Lý Thiến Vi nhắn hỏi: [Xem xong chưa? Có thể nói tình huống cụ thể cho tôi biết được chưa? Tôi hứa sẽ giữ bí mật.]

Cô ấy thật sự cảm thấy rất tò mò.

Thi Hào cũng không gạt cô ấy thêm nữa: [Như những gì cô nhìn thấy trên video đó.]

Lý Thiến Vi: "Bây giờ cô và tổng giám đốc Lương là?"

Thi Hào: "Bạn bè."

Bọn họ vẫn chưa phải bạn trai, bạn gái của nhau.

Lý Thiến Vi bỗng nhớ tới một chuyện rất quan trọng, ngày trước Thi Hào từng nói với cô ấy rằng cô đã có người mình thích, đã vậy còn đang ở bên người đó.

Chắc người kia không phải là Lương Tây Kinh đâu nhỉ?

Căn cứ vào những việc nhỏ nhặt trước đó quan sát được, Lý Thiến Vi bắt đầu suy đoán.

Thế nhưng lời này, cô ấy không hỏi Thi Hào.

Thi Hào nói quan hệ giữa cả hai bây giờ là bạn bè, thế nên trước đó họ có bên nhau hay không, không quan trọng.

Nghĩ thế, Lý Thiến Vi bỗng hỏi: [Bây giờ tổng giám đốc Lương đang theo đuổi cô hả?]

Thi Hào: [... Hình như là thế.]

Lý Thiến Vi: [Thế nào gọi là hình như là thế?]

Thi Hào: [Là hình như thế đấy.]

Lý Thiến Vi: "..."

Lý Thiến Vi: [Ha ha ha, thế nếu tổng giám đốc Lương theo đuổi được cô mà tôi lại là bạn cô thì liệu tôi có thể dọa dẫm tổng giám đốc Lương để đòi anh ấy mời một bữa thịnh soạn không?]

Thi Hào ngạc nhiên, cô không ngờ trọng điểm của cô nàng này lại "đặc biệt" đến thế.

Cô yên lặng mỉm cười, nhả tin trả lời cô ấy: [Đợi đến khi anh ấy theo đuổi đặc, tôi sẽ báo ngay cho cô biết.]

Lý Thiến Vi: [Được, cô không cần phải lo chuyện đám đồng nghiệp trong công ty, chỉ cần có gì đó như gió thổi cỏ lay tôi cũng sẽ báo ngay cho cô biết.]

Thi Hào: [Được.]

Hai người cứ thế giao hẹn với nhau.

Nói chuyện với Lý Thiến Vi xong, Thi Hào thoát ra khỏi khung chat với cô ấy nhìn khung chat chung một chút, cô nhận được không ít tin nhắn của đồng nghiệp ngày trước và cả bây giờ.

Tin nhắn của mọi người không ai kém ai, người nào cũng tò mò về mối quan hệ của cô và Lương Tây Kinh.

Thi Hào nhìn chằm chằm vào những tin nhắn kia một lát, sau đó hỏi người bên cạnh: "... Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh vừa lái xe ra khỏi đoạn đường tắc, chậm rãi đáp lời cô: "Sao thế?"

Thi Hào nhìn về phía con đường đã thông suốt trước mắt. Vì không muốn Lương Tây Kinh phân tâm, cô nói: "Để sau rồi nói."

Lương Tây Kinh: "..."

Lương Tây Kinh có cảm giác rất bất đắc dĩ với việc Thi Hào thường xuyên nói một nửa xong dừng kiểu này.

...

Suốt một quãng đường về đến công khu dân cư, cả hai đều thấy đói bụng.

Lương Tây Kinh đậu xe lại, hỏi ý kiến của Thi Hào: "Cùng ăn một bữa nhé?"

Thi Hào nghe ra ý tứ thăm dò trong giọng nói của anh, cô nhìn xung quanh một vòng, rồi hỏi: "Anh muốn ăn cái gì?"

Đã qua giờ cơm, xung quanh khu dân cư chỉ còn vài cửa hàng bình thường mở cửa. Lương Tây Kinh là người rất kén chọn đồ ăn.

Thông qua ánh sáng hắt vào từ cửa xe, Lương Tây Kinh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm thẳm, anh trầm giọng nói: "Nghe theo em."

Nghe anh nói vậy, Thi Hào suy nghĩ một lát, rồi bảo: "Đi thôi."

Hai người xuống xe, Thi Hào dẫn Lương Tây Kinh đi về phía trước.

Đi tới một cửa hàng nhỏ, Thi Hào quay đầu nhìn anh, ý tứ rất rõ ràng.

Lương Tây Kinh: "Muốn ăn cái này à?"

Thi Hào gật đầu.

Lương Tây Kinh: "Vào đi thôi."

Thi Hào ngẩng đầu, chỉ về phía biển hiệu của cửa hàng: "Đây một quán cơm Hàn Quốc bình dân, anh có chắc chắn là mình có thể

không?"

Lương Tây Kinh không ăn đồ Nhật, cũng không ăn món Hàn.

Lương Tây Kinh đứng bên cạnh cô, thân hình thẳng tắp, tự dưng anh cảm thấy hơi nghi nghi: "Em muốn ăn thì ăn thôi."

Anh chẳng có gì là không thể hết.

Thi Hào ngạc nhiên, cô biết anh đang nhường nhịn mình.

Cô ngược mắt, nhìn anh một lúc, có chút không đành lòng: "Hay là chúng ta qua cửa hàng bên cạnh đi."

Không cho Lương Tây Kinh có cơ hội mở miệng, Thi Hào vội vã lôi người qua.

"..."

Quán mì vẫn thẩn chỉ có một bàn khách, quán cũng nhỏ hẹp.

Thi Hào và Lương Tây Kinh đi vào ngồi xuống, gọi hai bát mì vẫn thẩn.

Chỉ một lát sau, ông chủ đã bê đồ ra.

Hai người đều đang rất đói, Thi Hào vui đầu vào ăn, Lương Tây Kinh nhìn cô một chốc, quyết định lấp đầy cái bụng trước.

Ăn mì vẫn thẩn xong, hai người vòng về theo đường cũ.

Từ quán mì vẫn thẩn trở lại khu dân cư chỗ Thi Hào ở sẽ đi ngang qua rất nhiều quán nhỏ. Những quán nhỏ này vẫn đang mở cửa buôn bán, thế nhưng không đông khách lắm.

Thi Hào và Lương Tây Kinh sóng vai đi bên nhau.

Bỗng dưng, Lương Tây Kinh dừng bước, khẽ gọi: "Thi Hào."

Thi Hào dừng lại theo: "Gì cơ?"

Lương Tây Kinh chỉ tay về phía cửa hàng nho nhỏ bên cạnh, khẽ nói: "Chờ anh một chút."

Thi Hào ngược mắt lên nhìn thì thấy đó là một cửa tiệm bán hoa còn đang mở.

Cô còn chưa kịp ngăn cản, Lương Tây Kinh đã đẩy cửa bước vào, bắt đầu chọn hoa.

Thấy cô vẫn đứng chờ người ra ở bên ngoài, Lương Tây Kinh lấy điện thoại di động ra gửi cho cô một tin nhắn: "Mua được không?"

Thi Hào đột nhiên rất muốn nói một câu, ngày trước dù cô không cho anh vẫn cứ mua. Hôm nay, bỗng dưng anh hỏi thế là có ý gì

Lúc cô vẫn còn đang nghi ngờ, Lương Tây Kinh đã gửi tin nhắn thứ hai: "Anh muốn xác định một chuyện."

Trái tim Thi Hào bỗng đập thịch một cái, cô đã đoán ra được chuyện mà anh muốn xác định là gì rồi.

Tối nay cô đã cho Lương Tây Kinh một tín hiệu, tín hiệu ấy đúng là hơi rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Thi Hào biết rõ còn cố hỏi: "Xác định chuyện gì?"

Tin vừa gửi xong thì Lương Tây Kinh bước từ trong cửa hàng ra, đứng trước mặt cô, cố kìm nén hỏi: "Thi Hào, anh muốn xác nhận lại với em một chuyện. Chuyện là anh muốn theo đuổi em, hãy để anh theo đuổi em nhé?"

Chương 50: Mười ngón đan xen

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người đứng bên lề đường, bên tai vang lên tiếng xe cộ qua lại trên con đường này.

Thi Hảo nhìn thẳng vào mắt Lương Tây Kinh, giờ đây nhịp tim cô dồn dập như đánh trống.

Cô đã từng nói với Ôn Ý rằng một người có thích cậu hay không, cậu có thể cảm nhận được thông qua cử chỉ và hành động của người đó.

Ngược lại, cậu có thích ai đó hay không thì trái tim cậu hiểu rõ nhất.

Chuyện bản thân mình thích Lương Tây Linh, Thi Hảo không có cách nào có thể lừa mình dối người.

Cô thích anh, hơn nữa còn rất khó có thể dẫn lòng từ chối lời nói vừa rồi của anh.

Trong lòng cô坦然 thừa nhận chuyện này, Thi Hảo thở dài một hơi đầy nặng nề: "... Nếu tối nay em vẫn nói không đồng ý thì sao?"

Cô cố ý nói như vậy để xem anh sẽ xử lý như thế nào.

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn xuống: "Đây là lời thật lòng của em sao?"

"..."

Trước câu hỏi này của anh, Thi Hảo có phần ghen lời không biết nên nói gì, trong lúc cô còn đang xem nghĩ xem mình nên nói thế nào

thì Lương Tây Kinh đã giơ tay ra trước.

Buổi tối gió rất to, anh đưa tay ra, lòng bàn tay thô ráp đầy những vết chai của anh lướt qua gương mặt trắng nõn của cô, mang đến cho cô một xúc cảm tê tê dại dại. Hô hấp Thi Hảo hơi ngừng lại như hẫng một nhịp thở, cô trơ mắt nhìn anh vén sợi tóc hai bên gò má cô lên, vén ra sau tai cho cô.

Khoảnh khắc này, trái tim Thi Hảo như ngừng đập.

Tiếp theo đó, Lương Tây Kinh cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô...

Lúc mặt anh cúi xuống, hàng mi dài cong cong để lại một cái bóng hình quạt dưới đôi mắt anh. Dưới ánh sáng của ánh đèn đường chung quanh, Lương Tây Kinh lúc này mang đến cho người ta một cảm giác như đang vẫy đuôi cầu xin sự thương xót.

Thi Hảo lại một lần nữa cảm thấy anh giống như một chú chó con bị người khác bỏ rơi.

“Anh...” Thi Hảo có hơi không chịu nổi điệu bộ này của anh: “Đừng có giả vờ đáng thương nữa.”

Cô nhắc nhở anh: “Kể cả anh có làm thế này thì em cũng không chấp nhận đâu.”

Lương Tây Kinh nhú mày, giọng điệu trầm khàn nói: “Vậy anh phải làm thế nào em mới chấp nhận?”

Cô muốn anh làm thế nào thì anh sẽ làm thế đó.

Nghe anh nói như thế, Thi Hảo lại hiếm khi im lặng như lúc này, một lúc sau cô tức giận nói: “Sao em lại phải nói cho anh biết?”

Lương Tây Kinh mỉm cười, không hề tức giận mà thậm chí còn vui vẻ nói: “Được, thế để anh tự đoán vậy.”

“ ... ”

Thi Hào bối rối trước câu trả lời của anh, mãi một lúc sau cô mới muộn màng nhận ra hình như anh đang ngầm cho rằng câu vừa nãy cô nói với anh không phải lời thật lòng nên hiển nhiên anh cũng cảm thấy cô cho phép anh theo đuổi mình.

“Em muốn nói gì?” Lương Tây Kinh để ý thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, anh biết rõ cô có điều muốn nói còn cố hỏi.

Thi Hào liếc mắt nhìn anh một cái rồi úp úp mở mở nói: “Em mà nói không cho phép thì anh sẽ không theo đuổi em à?”

Lương Tây Kinh: “Không đâu.”

Nghe anh trả lời như thế, Thi Hào ghen ứ như có gì đó chắn ngang cổ họng: “Thế anh bày đặt hỏi em làm gì cho thêm chuyện.”

“Anh chỉ muốn xác nhận xem em phản đối chuyện này đến mức nào thôi.” Lương Tây Kinh thản nhiên nói.

Thi Hào lập tức giật mình nhận ra mình đã tự nhảy vào cái hố anh đào sẵn.

Cô của tối hôm qua còn cực kỳ phản đối chuyện anh muốn theo đuổi cô, thậm chí còn nói những lời khiến anh tổn thương. Còn cô của hôm nay thì sao, rõ ràng thái độ của cô đã dịu xuống.

Dĩ nhiên Lương Tây Kinh đã nhận được tín hiệu cô đưa ra cho anh.

Sau khi im lặng một lúc, Thi Hào có phần mất tự nhiên nhìn sang chỗ khác, mạnh miệng nói: “Em cũng chỉ bằng lòng cho phép anh theo đuổi em thôi, còn em có đồng ý làm bạn gái anh hay không thì phải xem biểu hiện của anh thế nào đã.”

Lương Tây Kinh vẫn cười cười: “Được. Anh sẽ cố gắng.”

Thi Hảo ừm một tiếng, vành tai bắt đầu đỏ ửng hết cả lên.

Lương Tây Kinh kìm nén ý cười chất chứa trong đôi mắt mình, nhìn sang bên cạnh rồi nói: “Anh đi mua hoa.”

“... Ừ.”

Không bao lâu sau, Lương Tây Kinh đi từ trong tiệm hoa ra với bó hoa cầm trên tay.

Lần này, hoa anh mua lại là hoa cát tường.

Sau khi mua hoa xong, hai người tiếp tục sai bước đi về.

Đến cổng khu dân cư, Thi Hảo quay đầu lại: “... Anh về đi.”

Lương Tây Kinh nhìn bó hoa cô đang ôm trong lòng, sau đó lại nhìn vào khuôn mặt cô: “Anh đưa em đến cổng nhà em rồi về.”

Thi Hảo nhìn anh mấy giây, sau đó cũng thỏa hiệp ngầm đồng ý cho anh đưa mình về.

Giờ giấc hiện tại cũng không còn sớm nữa nhưng cũng không phải quá muộn.

Giờ này vẫn có không ít gia đình trong khu dân cư này vẫn sáng đèn, hai người họ đi bộ trong khuôn viên khu dân cư, có thể nghe thấy tiếng phim truyền hình truyền ra từ cửa sổ đang mở của các hộ dân, cũng có thể nghe thấy tiếng phụ huynh răn dạy con trẻ trong nhà, tiếng hò hét bảo đứa trẻ đi ngủ.

Bọn họ bước từng bước một chậm rãi trên con đường về.

Lúc đi đến cửa nhà, Thi Hảo mở cửa ra sau đó quay đầu lại nhìn về phía Lương Tây Kinh, ý bảo anh rằng... Anh có thể về nhà rồi.

Lương Tây Kinh vẫn bình thản ung dung, bất ngờ hỏi cô: “Đêm em có sợ không?”

“...” Trước câu hỏi đầy bất ngờ này, Thi Hào có hơi giật mình, cô nhớ lại tình tiết bộ phim mình được xem ở buổi công chiếu: “Chắc không đâu.”

Lương Tây Kinh: “Em chắc chứ?”

Thi Hào mím môi, hơi gật đầu: “Em chắc, anh đi về đi.”

Ánh mắt Lương Tây Kinh sáng rực lên nhìn chăm chăm vào cô, trầm giọng nói: “Em ngủ sớm đi, nếu không ngủ được thì gọi điện thoại cho anh.”

Hàng lông mi Thi Hào khẽ run: “Anh lái xe chậm thôi.”

Lương Tây Kinh thấy cô vào phòng mới quay người rời đi.

Dù đã đi đến cổng khu dân cư nhưng anh cũng không vội rời khỏi đây.

Anh đứng dựa vào thân xe, nhớ lại một loạt phản ứng vừa nãy của Thi Hào, trong lúc đó, khóe môi anh luôn lặng lẽ cong lên nở nụ cười đầy vui vẻ. Lương Tây Kinh có thể nhìn ra được Thi Hào đang rất căng thẳng.

Anh cũng biết cô đang lo lắng điều gì nên cũng không ép cô cho anh ở lại.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Lương Tây Kinh lái xe về nhà cũ.

Bây giờ Thi Hào mới chỉ tạm thời mềm lòng đồng ý cho phép anh theo đuổi cô, còn muốn để Thi Hào hoàn toàn không còn lo lắng gì nữa đồng ý ở bên anh, trước hết anh cần khiến một người khác hoàn toàn không quan tâm chuyện này nữa.

-

Lương Hanh không hề cảm thấy kinh ngạc trước chuyện Lương Tây Kinh thường xuyên về nhà cũ.

Ong vẫn chưa đi ngủ nghỉ ngơi nên khi nghe thấy tiếng xe, ông và bác Tôn liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhỏ giọng thầm thì: “Trước đây lúc nó ở bên Thi Hảo, phải bao lâu nó mới trở về thăm tôi một lần?”

Bác Tôn nhin cười nói: “Ông còn so đo với cậu ấy chuyện này nữa.”

Lương Hanh hừ lạnh: “Sao trước kia tôi lại không phát hiện hai đứa không phù hợp với nhau chứ.”

Bác Tôn hắng giọng một tiếng, liếc mắt nhìn ra bên ngoài: “Cậu ấy sắp vào đây rồi.”

Lương Hanh lập tức ngậm miệng không nói gì nữa, đôi mắt ông ta nhìn vào đoạn tin tức đang phát trên TV.

Lương Tây Kinh đi vào phòng khách thấy Lương Hanh đang ở đây, anh lại nhìn lên đồng hồ treo trên tường: “Sao ông vẫn chưa ngủ?”

Bây giờ đã hơn mười giờ, bình thường giờ này Lương Hanh nên đi ngủ rồi mới phải.

Giọng điệu Lương Hanh lạnh nhạt: “Ông xem hết bản tin này đã.”

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn TV, đi đến bên cạnh ông rồi ngồi xuống: “Cháu xem với ông.”

“...”

Lương Hanh vừa liếc mắt nhìn đứa cháu trai này của mình đã biết ngay nó đang có ý đồ gì.

Nhưng ông cũng không vạch trần Lương Tây Kinh mà chỉ kiêu ngạo hừ một tiếng.

Bản tin cũng chỉ có thời lượng mười mấy phút.

Xem hết bản tin, Lương Hanh chuẩn bị về phòng để đi ngủ.

Đúng lúc này, Lương Tây Kinh lên tiếng nói: “Để cháu đưa ông lên.”

Lương Hanh nhìn anh một cái, không chịu nổi thái độ ân cần này của anh nữa: “Cháu có việc gì thì cứ nói thẳng ra, đừng có vòng vo tam quốc nữa.”

Nghe ông nói vậy, Lương Tây Kinh cười cười, sau đó nghiêm mặt nói: “Ông biết cháu muốn nói chuyện gì với ông mà.”

Lương Hanh giả ngu: “Cháu không nói sao ông biết được?”

Lương Tây Kinh nhìn ông, ánh mắt rất bình tĩnh: “Ông nội, cháu thích Thi Hào, cháu muốn ở bên cô ấy.”

Lúc đầu anh cũng không muốn quanh co lòng vòng nhắc đến chuyện này với Lương Hanh nhưng anh chỉ muốn cho ông thời gian chuẩn bị sẵn tâm lý anh sẽ nói.

Nhưng nếu ông đã hỏi thì Lương Tây Kinh cũng sẽ thuận theo tự nhiên ăn ngay nói thật với ông.

Anh không ngại để Lương Hanh biết chuyện anh rất, rất thích Thi Hào.

Thật ra Lương Hanh cũng có đôi chút bất ngờ về chuyện Lương Tây Kinh lại thành thật nói ra như thế. Ông vẫn nhớ mang máng, sau khi hai vợ chồng Tiêu Bạch Hủy luôn tỏ ra mình rất không thích nó thì bản thân Lương Tây Kinh trước đây lúc nào cũng lẻo đẻo đi theo sau hai vợ chồng bà ta, nói ba mẹ con nhớ hai người, từ khi nào lại trở nên không thích bày tỏ tình cảm nữa.

Sau này Lương Tây Kinh chuyển đến sống cùng Lương Hanh, không nói đến chuyện giải bày lòng mình mà đến cả nói chuyện cũng nói ít đi rất nhiều.

Thỉnh thoảng Lương Hanh có mua cho anh thứ gì, dù có hỏi han một lúc lâu rằng cháu có thích hay không thì anh cũng sẽ không lên tiếng trả lời ông.

Suốt ngày anh làm bộ lạnh lùng, không cho ai tới gần.

Khi anh dứt câu, Lương Hanh không nói lời nào, Lương Tây Kinh cũng không lên tiếng thúc giục ông.

Anh im lặng không nói gì một lúc lâu, sau đó lại nói thêm: “Cháu biết ông đang lo lắng chuyện gì nhưng cháu và Thi Hảo không phải bọn họ. Cháu không phải hạng người vô trách nhiệm như thế, Thi Hảo cũng không phải.” Lương Tây Kinh dừng một lát rồi chậm rãi nói: “Cháu hi vọng ông có thể chấp nhận Thi Hảo, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì thì dù là ai trong chúng ta cũng không thể nào đoán trước được, ông không thể vì chuyện của họ mà có thành kiến với tất cả những người có hoàn cảnh gia đình môn không đăng hộ không đối được.”

Năm đó ba mẹ Lương Tây Kinh chính là hai người khác nhau một trời một vực, như ngày và đêm. Lúc đó bọn họ cũng kiên định muốn ở bên nhau, muốn Lương Hanh đồng ý.

Nhưng đáng tiếc là tiệc vui chóng tàn.

Sau khi bọn họ kết hôn với nhau chẳng bao lâu, giữa họ đã có mâu thuẫn. Thời gian dần trôi qua, mâu thuẫn đó cũng càng ngày càng sâu sắc hơn.

Cuối cùng, người gánh chịu đỉnh điểm của sự mâu thuẫn giữa họ chính là Lương Tây Kinh.

Tất cả những tâm trạng tiêu cực của bọn họ đều trút hết lên người Lương Tây Kinh.

Nếu không phải như thế thì Lương Hanh cũng không đến nỗi ép Thi Hảo và Lương Tây Kinh phải chia tay nhau.

Nghĩ đến chuyện này, Lương Tây Kinh nhấn mạnh: “Đối với cháu mà nói, cháu chưa bao giờ cảm thấy Thi Hào có điểm gì thua kém những thiên kim tiểu thư mà ông muốn giới thiệu cho cháu.”

Trái lại, đúng với câu người tình trong mắt hóa Tây Thi, Lương Tây Kinh cảm thấy Thi Hào còn ưu tú hơn mấy cô ấy rất nhiều.

Cho dù có thể hoàn cảnh gia đình của cô không xuất sắc như bọn họ nhưng đối với anh, Thi Hào mãi mãi luôn là người tốt nhất cũng phù hợp nhất.

Nghe những lời này của Lương Tây Kinh, Lương Hanh không nhìn được thâm nghĩ trong lòng... Thi Hào quả thật khiến Lương Tây Kinh thay đổi rất nhiều.

Lương Tây Kinh của bây giờ mới là đứa trẻ trong trí nhớ của ông.

“Ông nội?” Lương Tây Kinh nhìn Lương Hanh bình tĩnh uy nghiêm.

Lương Hanh nghe tiếng Lương Tây Kinh gọi mình thì hoàn hồn: “Cháu thích Thi Hào như thế sao?”

Lương Tây Kinh hơi giật mình, quyết đoán trả lời: “Thích ạ.”

Lương Hanh im lặng một lát rồi lại hỏi anh: “Cháu đã bao giờ nghĩ đến chuyện các cháu có thể đi đến cuối con đường với nhau hay không? Nhớ đâu một ngày nào đó hai đứa chia tay nhau thì Thi Hào sẽ thế nào?”

Lương Tây Kinh ngơ ngác, suy nghĩ vài giây nói: “Bây giờ cháu không thể trả lời ông một cách chắc chắn được, tương lai chúng cháu sẽ không chia tay nhau.

Anh không thể biết trước chuyện tương lai ra sao. Anh chỉ có thể nói với Lương Hanh rằng anh và Thi Hào sẽ cùng nhau cố gắng để tiếp tục ở bên nhau. Nếu như sau khi bọn họ đã cố gắng rồi mà kết

quả giữa hai người vẫn không được như ý muốn, vậy chỉ ít họ sẽ bớt tiếc nuối vì ít ra mình đã cố gắng hết mình.

Hơn nữa, Lương Tây Kinh cảm thấy nếu như sau này người sống vai bên anh không phải là Thi Hảo, bên cạnh anh cũng không cần những người khác tồn tại.

Lương Hanh im lặng một lúc lâu, nhìn chăm chăm vào Lương Tây Kinh, tỏ vẻ rất miễn cưỡng nói: “Cháu đừng khiến ông thất vọng.”

Nói xong câu này, Lương Hanh không thêm nói chuyện với Lương Tây Kinh nữa, ông đi thẳng lên lầu đi ngủ.

Lương Tây Kinh cứ sững sờ đứng im tại chỗ mấy giây, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi nhìn về phía quản gia không đi theo ông đang đứng bên cạnh mình: “Bác Tôn, vừa nãy ông cháu nói vậy là có ý gì?”

Bác Tôn thấy khuôn mặt vốn dĩ còn cau có căng thẳng của anh đã giãn ra thì cười ha hả nói: “Ông cụ như này là đồng ý rồi đấy, những chuyện khác cậu cần cố gắng nhiều hơn.”

Ông ấy vỗ vỗ vai Lương Tây Kinh: “Cô Thi luôn rất ưu tú, ông cụ cũng rất thích cô ấy. Chỉ là trong chuyện tình cảm có quá nhiều chuyện không thể đoán trước, cậu cũng không được trách ông cụ nhần tâm.”

Lương Tây Kinh trả lời: “Cháu biết.”

Bác Tôn hắng giọng: “Tôi đi lên lầu trên đây, cậu chủ cũng đi nghỉ sớm đi.”

Lương Tây Kinh: “Cảm ơn bác Tôn.”

“Chậu chủ khách sáo rồi. Đây đều là chuyện bác Tôn phải làm.”

-

Lương Tây Kinh ở lại phòng khách tiêu hóa lời Lương Hanh vừa nói, sau đó mới kìm nén khóe môi đang cong lên của mình đi lên lầu.

Sau khi tắm xong, anh lại thao thức không ngủ được.

Suy nghĩ một lát, Lương Tây Kinh lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Thi Hào, hỏi xem cô đã ngủ chưa.

Thi Hào: “Ngủ rồi nhưng bị anh đánh thức đó.”

Lương Tây Kinh: “Thật không?”

Nhìn thấy tin nhắn Lương Tây Kinh gửi tới, Thi Hào oán thăm trong lòng, cô còn có thể lừa anh hay sao?

Cô đang chuẩn bị trả lời anh bằng một gói biểu cảm tức giận, Lương Tây Kinh đã gọi điện thoại cho cô trước.

Thi Hào nằm trên giường, chậm rãi nhận cuộc gọi: “Alo.”

Lương Tây Kinh: “... Em bị anh đánh thức thật sao?”

Trước câu hỏi của anh, Thi Hào không nói gì.

Nhưng Lương Tây Kinh lại rất hiểu cô: “Em không ngủ được à?”

“... Sắp ngủ được rồi.” Thi Hào mạnh miệng.

Lương Tây Kinh trầm giọng cười một tiếng, giọng nói khàn khàn tê tê đại đại phát ra từ loa điện thoại truyền đến tai Thi Hào, khiến vành tai Thi Hào nóng lên đầy chột dạ.

“Anh cười gì mà cười?” Thi Hào nói một câu dọa dẫm chả có tý uy hiếp gì với anh: “Anh mà còn cười nữa là em cúp máy đấy.”

Ngay khi nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh thôi không cười nữa, hắng giọng: “Đến làm ở công ty mới, em thấy thế nào?”

Anh biết trước khi đi ngủ Thi Hào có xem bộ phim thể loại giật gân kinh dị nên không ngủ được nhưng anh cũng biết cô quen mạnh miệng, không muốn thừa nhận.

Bởi vậy, Lương Tây Kinh chỉ có thể đổi chủ đề, nói một vài chuyện vụn vặt lẫn tẩn với cô, phân tán sự chú ý vẫn đang nghĩ về nội dung tình tiết bộ phim của cô.

Thi Hào hiểu dụng ý của Lương Tây Kinh nên phối hợp nói: “Cũng không tệ lắm, những đồng nghiệp mới của em đều rất đáng yêu.”

Lời này của cô khiến Lương Tây Kinh có chút ý kiến.

Lông mày như ngọn núi của anh hơi nhướng lên, ấu trĩ hỏi: “Em nói thế có ý là đồng nghiệp cũ của em không đáng yêu sao?”

Thi Hào: “Ngoại trừ ông chủ cũ của em ra thì đồng nghiệp cũ cũng rất đáng yêu.”

Lương Tây Kinh ghen lời trước câu nói này của cô.

Đáng lẽ anh không nên lăm mồm hỏi cô.

Nhận ra sự im lặng của Lương Tây Kinh, Thi Hào kìm nén khóe môi đang cong lên của mình: “Tổng giám đốc Lương, sao anh không nói gì thế?”

Một lúc sau Lương Tây Kinh mới hỏi: “Trong mắt em, ông chủ cũ của em không có một chút xíu ưu điểm gì sao?”

Thi Hào nghiêm túc suy nghĩ: “Chắc là có đấy.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Thi Hào nín cười, cố ý nói: “Công tư phân minh chắc cũng được coi là ưu điểm nhỉ?”

“...”

Lương Tây Kinh bị sốc với câu trả lời này, anh đưa tay lên day day xương lồng mào: “Em không thích anh công tư phân mình ư?”

Thi Hào cảm thấy anh đang đào hố cho cô nhảy vào.

Cô suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Anh nên hỏi nhân viên hiện tại của anh thì hơn.”

Lương Tây Kinh nghe hiểu câu này của cô là có ý gì, anh ừ một tiếng, vẫn truy tìm căn nguyên hỏi cô: “Vậy nhân viên cũ thì sao?”

Lương Tây Kinh hỏi tới cùng: “Nhân viên cũ có thích không?”

Thi Hào im lặng không nói gì một lát, sau đó mới nói: “Quan trọng lắm sao?”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Thi Hào “À” lên một tiếng, sau màn hình điện thoại anh không nhìn thấy cô giờ tay chạm nhẹ vào khoe môi đang cong lên của mình, úp úp mở mở nói: “Cũng tạm được.”

Nhận được câu trả lời của Thi Hào, Lương Tây Kinh cười cười.

Mặc dù anh không quá hài lòng về đáp án này nhưng anh biết đây là câu trả lời tốt nhất Thi Hào có thể đưa cho anh ngay lúc này.

Lương Tây Kinh đáp lời, lại hỏi cô những vấn đề khác trong công việc.

Chủ đề nói chuyện của hai người trải dài từ chuyện công việc cho đến cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, thậm chí còn nhắc đến quá trình sửa chữa phòng mới của Thi Hào.

Thời gian dần trôi qua, trong lúc họ không nhận ra, mí mắt Thi Hào bắt đầu díp lại, cô hoàn toàn không chịu được nữa ngủ thiếp đi.

Lương Tây Kinh hỏi cô ngày mai cô có chỗ nào muốn đi không, anh hỏi một hồi lâu vẫn không thấy người bên kia trả lời mình. Anh nín thở tập trung lắng nghe, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Thi Hào.

Thi Hào đã ngủ thiếp đi rồi.

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ cười cười, dán sát điện thoại vào mặt mình nói ngủ ngon với cô, sau đó cũng nhắm mắt lại.

Anh không cúp điện thoại, đề phòng nửa đêm Thi Hào nằm mơ tỉnh lại lại sợ hãi.

-

Một đêm ngủ ngon không mộng mị.

Ngày hôm sau, khi Thi Hào tỉnh lại, điện thoại đã tắt nguồn vì hết pin.

Cô xem thấy điện thoại không còn một chút pin nào thì kinh ngạc mất mấy giây, nhớ ra lúc mình ngủ vẫn đang gọi điện thoại với Lương Tây Kinh, cô ngủ thiếp đi mà quên cúp máy.

Cắm sạc điện thoại xong, Thi Hào mở lại máy.

Vừa mở máy lên, thông báo có tin nhắn wechat đã ùn ùn kéo đến đè lên nhau, trên màn hình lại hiện lên tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến, hỏi cô đã thức chưa.

Thi Hào: "... Tối hôm qua sao anh không cúp máy?"

Cô cũng đã ngủ thiếp đi rồi, anh còn gọi điện làm gì.

Lương Tây Kinh không nói anh không cúp vì anh lo cho em, nhắm mắt lại trả lời: "Anh quên mất."

Thi Hào: "..."

Cô biết chắc chắn Lương Tây Kinh không phải quên cúp máy, mà nguyên nhân cụ thể là gì, cô cũng lờ mờ biết được.

Nhưng cô không tiếp tục hỏi anh nữa, Thi Hào chuyển chủ đề nói sang chuyện khác: “Anh dậy lâu rồi à?”

Lương Tây Kinh: “Anh sắp đến cổng khu dân cư em ở rồi.”

Thi Hào: “Hả?”

Cô không hiểu ý của Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh: “Anh đưa em đi làm nhé?”

Thi Hào liếc mắt nhìn giờ trên điện thoại, bối rối trả lời: “Không nói chuyện với anh nữa, em đi rửa mặt đã.”

Nếu còn nói chuyện nữa thì cô đi làm trễ mất.

Lương Tây Kinh bật cười: “Anh đợi em ở cổng, em không cần vội đâu.”

Rửa mặt xong, Thi Hào không kịp ăn bữa sáng đã vội vội vàng vàng chạy ra cổng khu dân cư.

Vừa ra khỏi cổng, cô đã nhìn thấy Lương Tây Kinh đang đứng ven đường.

Nhìn thấy chiếc xe đỗ ở đấy, Thi Hào do dự vài giây, sau đó mới tiếp tục đi đến chỗ anh.

“Chào buổi sáng.” Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn cô, nhân tiện mở cửa xe ra.

Thi Hào không lên xe ngay, cô và Đới Phong liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Lương Tây Kinh: “... Anh nhất định muốn đưa em đi làm sao?”

Lương Tây Kinh: “Em không muốn anh đưa em đi à?”

Thi Hào nhìn chiếc Bentley trước mặt mình, ăn ngay nói thật: “Giờ này đường xá có hơi tắc, em muốn đi tàu điện ngầm đi làm.”

Nếu cô đi làm bằng chiếc xe này chắc sắp sẽ khuyên cô nghỉ việc mất.

Tuy tối hôm qua Lương Tây Kinh xuất hiện tại buổi công chiếu phim với cô có không ít người biết, quan hệ của hai người họ cũng không cần thiết phải giấu giấu điểm điểm...

Chỉ có điều lái chiếc xe này đi làm cũng có phần quá phách lối khoa trương.

Tạm thời Thi Hào vẫn chưa muốn nổi tiếng.

Không cần Thi Hào nói ra thì anh cũng biết được suy nghĩ thật lòng của cô, Lương Tây Kinh đóng cửa xe lại: “Anh đến công ty trước đi.”

Đới Phong: “... Vâng.”

Nói chuyện với Đới Phong xong, Lương Tây Kinh hai tay đút túi quần nhìn về phía Thi Hào: “Đi thôi.”

“Anh nhất quyết muốn đi tàu điện ngầm với em sao?” Thi Hào vẫn chưa quên vẻ mặt của Lương Tây Kinh khi đi tàu điện ngầm với mình vào lần trước, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Giờ này người đi tàu điện ngầm nhiều lắm đấy.”

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn cô: “Em nói thế là do không muốn anh đi hay là đang lo anh không thích ứng được?”

Trước câu hỏi anh đưa ra, Thi Hào im lặng không trả lời.

Lương Tây Kinh khẽ cười, nói: “Trước đây có rất ít cơ hội có thể đi cùng em, bây giờ đi nhiều hơn, có lẽ anh sẽ thích ứng được.”

Anh đã nói đến mức này rồi, Thi Hào không có lý do gì để tiếp tục từ chối.

Cô gật gật đầu, đi về một hướng khác: “Được.”

Lương Tây Kinh đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc người ở ga tàu điện ngầm sẽ rất đông.

Thế nhưng khi tận mắt chứng kiến biển người mênh mông ở nơi này, vốn dĩ anh còn không để ý nhưng bây giờ vẫn kinh ngạc.

Anh hỏi Thi Hào: “Hàng người dài như vậy, phải xếp hàng bao lâu mới có thể đi vào?”

Thi Hào nhìn hàng người phía trước khắp một lượt: “Không lâu lắm đâu, xếp hàng cũng chỉ tầm xấp xỉ mười lăm phút thôi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Thấy Lương Tây Kinh nhú mày, Thi Hào nhướn mày, cười nhạo nói: “Anh hối hận rồi à?”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, thấy nụ cười đầy đắc ý của cô, anh giơ tay lên nhéo má cô, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Em muốn thấy anh hối hận lắm sao?”

Thi Hào đẩy tay anh ra: “Em trang điểm rồi đấy.”

“...” Lương Tây Kinh nhắm mắt lại, sau đó ánh mắt thâm sâu lại nhìn vào mặt cô.

Từ sau khi từ chức ở tập đoàn, cách trang điểm của Thi Hào đã có sự thay đổi rất lớn.

Trước kia vì để làm tốt chức vị thư ký của Lương Tây Kinh, cũng vì ngăn chặn không cho người ngoài có cơ hội đánh giá thấp mình, cảm thấy cô quá non nớt quá trẻ nên cách trang điểm của cô luôn theo hơi hướng trưởng thành nghiêm túc.

Nhưng bây giờ, cô trang điểm bình thường lại giống như một đóa hoa sen mới nở, vừa thuần khiết lại rất xinh đẹp.

Khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm chứa tình cảm của Lương Tây Kinh, hơi thở của Thi Hào như nghẹn lại, trái tim đập dồn dập như trống, vô cùng căng thẳng.

Cô có hơi xấu hổ mím môi dưới, né tránh ánh mắt anh: “Đừng nhìn nữa.”

Thi Hào nhỏ giọng nói.

Lương Tây Kinh không lên tiếng trả lời, anh rũ mắt nhìn xuống, ánh mắt liếc nhìn cánh tay đang buông thõng bên hông của cô, giọng điệu bình tĩnh nói: “Anh có thể nắm tay em không?”

“?”

Thi Hào kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Gì cơ?”

Lương Tây Kinh có biết anh đang nói gì không vậy.

Biết cô đang nghi ngờ chuyện gì, Lương Tây Kinh nói có sách mách có chứng nói: “Ở đây nhiều người, anh sợ em đi lạc.”

Thi Hào nghẹn họng không nói lên lời, chỉ im lặng nhìn anh dường như muốn nói... Anh coi em là trẻ con ba tuổi hay sao?

Lương Tây Kinh cong môi cười, bàn tay thuận theo cánh tay cô di chuyển xuống dưới, ngón tay len vào những kẽ tay cô, lòng bàn tay anh dán sát vào lòng bàn tay cô, mười ngón đan xen: “Anh sợ lạc đường.”

“...”

Thông qua hai lòng bàn tay đang dán sát vào nhau, Thi Hào có thể cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay dày rộng của anh. Thuận

chí nường theo đầu ngón tay anh kê sát vào mu bàn tay mình, cô còn cảm nhận được trái tim anh cũng đang đập nhanh như mình vậy.

Thi Hảo ngơ ngác thất thần mất hai giây, chỉ biết đi theo anh.

Cô biết cô thích nắm tay anh.

Sau khi tay hai người đan vào nhau, lúc đi vào trạm lại tách ra, sau đó Lương Tây Kinh lại tự nhiên nắm tay Thi Hảo lần nữa.

Lần bốn họ nắm tay này, đến tận khi tàu điện ngầm đến trạm dừng, Lương Tây Kinh vẫn không nỡ buông tay Thi Hảo ra.

Công ty mới của Thi Hảo cách lối vào trạm tàu điện ngầm cũng khá gần, chỉ cần ba phút đi bộ đã tới.

Sau khi đi ra lối ra trạm tàu điện ngầm, Lương Tây Kinh đưa cô đến dưới lầu công ty.

“Em vào đây.” Thi Hảo nhìn anh: “Anh mau đến công ty đi.”

Lương Tây Kinh hỏi ý kiến của cô: “Tan làm anh tới đón em nhé?”

“...”

Thi Hảo hỏi: “Anh không bận sao?”

Lương Tây Kinh mặt không đổi sắc nói: “Không bận.”

Thi Hảo liếc mắt nhìn anh, không nhìn được lẩm bẩm: “Hôm nay là thứ hai mà.”

Sao Lương Tây Kinh có thể không bận được chứ.

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt có niềm háo hức đang dâng trào, trầm giọng nói: “Em muốn không?”

Bận hay không bận không quan trọng.

Chỉ cần Thi Hào đồng ý, anh có thể tới bất cứ lúc nào.

Thi Hào nhìn anh một lúc, sau đó lắc đầu từ chối: “Không muốn.”

Lương Tây Kinh hơi ngước mắt lên, nhìn cô trong giây lát: “Được, em đi làm đi, anh đến công ty đây.”

Thi Hào gật đầu: “Gặp lại sau nhé.”

Sau khi hai người chào tạm biệt nhau xong, Thi Hào quẹt thẻ đi làm.

Vừa đến văn phòng, Thi Hào đã nhận được ánh nhìn chăm chú của vô số đồng nghiệp. Cô cũng không ngạc nhiên chút nào, hôm qua cô và Lương Tây Kinh xuất hiện tại buổi công chiếu phim, những lời Lương Tây Kinh nói, đồng nghiệp của cô đều nghe thấy, hơn nữa còn nhìn thấy tận mắt luôn rồi.

Thi Hào hít sâu một hơi rồi bình tĩnh rồi đi đến phòng uống nước rót một ly nước trước đã.

Sau khi lấy nước xong cô quay về chỗ ngồi, người đồng nghiệp ngồi bên cạnh cô cứ nhìn cô chăm chăm, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Nếu đồng nghiệp đã không chủ động mở miệng hỏi, Thi Hào cũng giả ngu không chủ động mở miệng nói ra.

Tình trạng này kéo dài mãi cho đến khi Bối Diệp Đồng đến công ty mới chấm dứt.

Cô ấy liếc mắt nhìn một vòng rồi gọi: “Thi Hào, cô đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Thi Hào: “...”

Dưới sự chú ý của đông đảo mọi người có mặt trong văn phòng, Thi Hào đi vào phòng làm việc của Bối Diệp Đồng, sau khi đi vào cô thở phào một hơi.

Nhìn thấy hành động này của cô, Bối Diệp Đồng cười cười: “Cô căng thẳng như vậy làm gì? Bọn họ hỏi cô chuyện giữa cô và tổng giám đốc Lương à?”

Thi Hào: “...”

Cô có hơi bối rối trước câu hỏi này: “Chị cũng nhìn thấy sao?”

Bối Diệp Đồng nói đùa với cô: “Muốn không nhìn thấy cũng khó, lúc sau hai người các cô xuất hiện trên top tìm kiếm cô hẳn phải biết chứ.”

Ban đầu, Thi Hào và Lương Tây Kinh chỉ lộ diện cùng nhau tại buổi công chiếu phim, cư dân mạng cũng không quan tâm đến sự xuất hiện của hai người họ. Nhưng sau khi xem hết video rồi sau đó lại có người đào ra được thân phận của Lương Tây Kinh, cư dân mạng lại bắt đầu thảo luận sôi nổi về hai người.

Cũng không ngạc nhiên khi hai người bị những cư dân mạng không biết hai người là ai đưa lên top tìm kiếm.

Bởi vì hầu hết bình luận của cư dân mạng về họ cũng khá tốt nên Lương Tây Kinh mới không bảo Dương Cao Phi trực tiếp xóa top tìm kiếm đi mà chỉ hạ hạng của chủ đề trên top tìm kiếm thấp xuống, để độ hot giảm xuống một cách tự nhiên.

Thi Hào: “Tôi biết.”

Bối Diệp Đồng hắng giọng, liếc cô: “Tổng giám đốc Lương đang theo đuổi cô à?”

Thi Hào sửng sốt, có phần bất ngờ trước phán đoán chuẩn xác của cô ấy.

Bối Diệp Đồng: “Rất dễ đoán.”

Thi Hào “À” một tiếng, không biết nên nói gì.

Bối Diệp Đồng cũng không làm khó cô, cô ấy nói thẳng: “Tôi gọi cô vào đây không phải vì chuyện này, tôi cũng chỉ tiện thể hóng chuyện mà thôi, công ty chúng ta rất có tình người, cho dù là chuyện nhân viên yêu đương hay yêu đương với ai cũng đều mặc kệ.”

Nói đến đây, cô ấy nháy mắt với Thi Hào.

Thi Hào buồn cười: “Thế tôi cảm ơn chị Đồng trước vậy.”

Bối Diệp Đồng: “Đến lúc tổng giám đốc theo đuổi được cô, nhớ để cậu ấy mời ăn cơm là được.”

Thi Hào: “... Chắc chắn rồi.”

Nói chuyện với nhau về vài chuyện lặt vặt xong, Bối Diệp Đồng sắp xếp công việc mới cho Thi Hào.

Vừa ra khỏi phòng làm việc của Bối Diệp Đồng, Thi Hào đã đối mặt với ánh nhìn của mọi người nhìn vào mình, cô không nhịn được thấy buồn cười.

Đến khi Thi Hào ngồi xuống, người đồng nghiệp bên cạnh rất cuộc không nín nổi tò mò hỏi: “Thi Hào, hôm qua khán giả xuất hiện trong buổi công chiếu phim của đám anh Thẩm là cô sao?”

Thi Hào: “Là tôi.”

Mắt đồng nghiệp sáng lên: “Thế người bên cạnh cô... Là tổng giám đốc Thẩm sao?”

Thi Hào: “Là anh ấy.”

Mấy người đồng nghiệp nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía cô: “Thế cô và tổng giám đốc Lương?”

Thi Hào biết mọi người tò mò muốn biết chuyện gì nhưng cô vẫn thừa nước đục thả câu nói: “Thì giống như những gì tổng giám đốc Lương nói trong video đó thôi, chúng tôi là bạn.”

Các đồng nghiệp: “...”

Đây không phải câu trả lời bọn họ muốn nghe.

Mọi người vẫn muốn hỏi thêm nhưng Bối Diệp Đồng đã đi từ trong phòng làm việc ra: “Đi họp thôi nào mọi người, còn chuyện trò thì để sau hãy nói.”

“...”

Bên kia, Lương Tây Kinh cũng giống như Thi Hảo, anh vừa đến văn phòng đã nhận được ánh nhìn của rất nhiều người.

Chỉ có điều anh là ông chủ nên cho dù mọi người có tò mò cũng không dám lên tiếng đặt câu hỏi.

Lương Tây Kinh nói một tiếng cho Thi Hảo biết mình đã đến công ty, sau đó mới bận rộn xử lý công việc trong tay.

Hơn mười giờ, Thi Hảo nhận được tin nhắn Lương Tây Kinh gửi tới: “Em bận không?”

Thi Hảo liếc mắt nhìn đồng hồ, có hơi kinh ngạc: “Sáng hôm nay anh không họp à?”

Nếu cô nhớ không lầm thì vào mười giờ sáng thứ hai mỗi tuần, Lương Tây Kinh có một buổi họp cố định.

Lương Tây Kinh: “Đang họp.”

Thi Hảo: “?”

Lương Tây Kinh: “Bọn họ dài dòng quá.”

Thi Hảo chế giễu anh: “Sao trước kia anh không chê họ dài dòng đi mà bây giờ mới chê.”

Lương Tây Kinh: “Trước kia em ở đây.”

Chương 51: Cưỡng hôn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước đây, trong những buổi họp, Thi Hảo đều sẽ ngồi bên cạnh Lương Tây Kinh.

Trong hầu hết các cuộc họp, sau khi Lương Tây Kinh nghe xong những nội dung chính trong báo cáo của những quản lý, anh đều sẽ tập trung hết sự chú ý của mình về phía Thi Hảo.

Lúc nhìn thấy Thi Hảo mơ màng, không tập trung hoặc đang làm việc khác trong lúc họp, thậm chí là ngủ gật, anh cũng đều cảm thấy rất thú vị.

Khi Thi Hảo nhận ra ý nghĩa khác trong câu nói này của Lương Tây Kinh, khóe môi của cô không kìm được mà cong lên.

Đột nhiên, cô phát hiện ra rằng sau khi hai người chia tay, Lương Tây Kinh trở nên rất biết cách ăn nói.

Vui được một lát, Thi Hảo không nhịn được mà hỏi: [Tổng giám đốc Lương, buổi sáng anh đã ăn kẹo rồi sao?]

Lương Tây Kinh mím môi: [Anh chưa có dịp để ăn.]

Thi Hảo: [Ồ.]

Cô chợt nhớ ra, hình như văn phòng của Lương Tây Kinh đúng là không có kẹo. Bản thân anh không thích ăn đồ ngọt.

Hai người nói chuyện phiếm được một lúc thì cuộc họp bên phía Thi Hảo đã kết thúc rồi, cô cũng trở nên bận bịu nên không còn để ý đến anh nữa.

Bên phía Lương Tây Kinh cũng vậy.

Sau khi cuộc họp kết thúc, anh bận bịu đến mức thậm chí không có thời gian để ăn trưa đúng giờ.

Khi Thi Hào nhìn thấy tin nhắn của anh lần nữa là lúc mà cô tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa.

Lương Tây Kinh gửi cho cô một bức ảnh bữa trưa trong văn phòng của anh lúc một giờ mười phút. Thi Hào phóng to đồ ăn trong ảnh ra xem, sau đó lại ngược mắt lên nhìn đồng hồ, cô cử động ngón tay: [Bận rộn đến vậy sao?]

Tin nhắn đã được gửi đi nhưng có lẽ Lương Tây Kinh đang bận nên không có kịp thời trả lời cô.

Thi Hào cũng không quá để tâm, tự mình xử lý công việc trong tay, hôm nay cô muốn tranh thủ tan làm sớm một chút.

Không quan tâm đến thứ gì khác, cô chỉ tập trung làm việc suốt mấy tiếng đồng hồ, sau khi Thi Hào hoàn thành xong công việc cấp bách thì cũng vừa đúng lúc đến giờ tan làm.

Trên điện thoại hiện ra mấy tin nhắn chưa đọc.

Thi Hào nhấp vào tin nhắn để đọc, lúc ba giờ hơn Lương Tây Kinh có trả lời tin nhắn trước đó của cô và nói rằng có lẽ chiều nay anh thực sự không thể đến đón cô tan làm được rồi, bởi vì anh đột xuất có một chiều đi ăn vào tối nay.

Thi Hào không hề có một chút gì gọi là ngạc nhiên.

Thứ hai hàng tuần luôn là khoảng thời gian bận rộn nhất của Lương Tây Kinh, nếu anh có thể đến đón cô thì đó mới là điều kỳ lạ.

Về điểm này, Thi Hào hiểu rất rõ.

Sau khi trả lời Lương Tây Kinh bằng một biểu tượng cảm xúc, Thi Hào do dự một chút, sau đó cô dứt khoát làm trước luôn phần công

việc của ngày mai.

Một mình tan làm về nhà đúng giờ cũng khá là nhàm chán.

Đến khi Thi Hảo làm xong công việc rồi tan làm lần nữa thì đã là tám giờ tối.

Các đồng nghiệp của cô cũng đang lần lượt chuẩn bị ra về.

Vừa đi ra khỏi văn phòng thì điện thoại của Thi Hảo hiện lên một tin nhắn của Lương Tây Kinh: [Em đang làm gì vậy?]

Cô không nói với Lương Tây Kinh rằng cô ở lại công ty tăng ca.

Thi Hảo chớp chớp mắt, thắc mắc hỏi: [Không phải anh đang đi ăn sao?]

Lương Tây Kinh: [Ừ.]

Thi Hảo cười nói: [Tổng giám đốc Lương, sao ngay cả khi đang đi ăn anh cũng làm việc riêng thế?]

Lương Tây Kinh nhìn một cặp đôi ngồi xéo ở phía đối diện, anh cúi đầu xuống trả lời tin nhắn của Thi Hảo: [Anh nhớ em.]

Thi Hảo ngơ ra một lúc, cô rất bất ngờ trước câu nói yêu thương đột ngột này của anh.

Cô cầm điện thoại trong tay, không muốn để mình tỏ ra quá nhiệt tình nên lạnh lùng trả lời lại: [Ồ!]

Lương Tây Kinh không nói nên lời, anh chỉ mỉm cười bất lực.

Đột nhiên, có một người ngồi cùng bàn nhận thấy sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của anh nên tò mò hỏi: "Tổng giám đốc Lương đang cười gì vậy?"

Lương Tây Kinh cất điện thoại vào rồi bình thản nói: "Tôi nhìn thấy một tin nhắn rất thú vị."

Nghe anh nói vậy, mọi người cùng quay lại nhìn mặt nhau, không kìm được tính tò mò, muốn hóng chuyện nên hỏi: "Anh và thư ký Thi có chuyện gì vậy?"

Hầu hết mọi người trên bàn ăn đều đã thấy qua Thi Hảo, video tối qua hầu hết bọn họ cũng đều đã xem qua rồi. Mặc dù có một số người không phải thấy được trên Weibo nhưng chung quy vẫn là đã nhìn thấy rồi.

Lương Tây Kinh nhìn cái người đặt câu hỏi đó một cái: "Anh cảm thấy là có chuyện gì?"

Nghe câu này, có một số người mỉm cười một cách khó hiểu.

Với họ, tổng giám đốc và thư ký thì còn có thể xảy ra chuyện gì? Hầu hết những tin đồn bí mật mà họ nghe được đều là những câu chuyện về tổng giám đốc và thư ký.

Điều khiến họ cảm thấy lạ là đến Lương Tây Kinh cũng không thể thoát được cảnh này.

Lương Tây Kinh biết mọi người đang nghĩ gì, anh trầm giọng nói: "Như trong video đã nói." Anh nhìn lướt qua mọi người, bất ngờ nói: "Tôi đang theo đuổi cô ấy."

"Hả?" Có người vô cùng kinh ngạc: "Theo... Anh đang theo đuổi thư ký Thi sao?"

Vẻ mặt của Lương Tây Kinh rất bình tĩnh: "Có vấn đề gì sao?"

Nói xong câu đó, anh lại bổ sung thêm: "Cô ấy đã từ chức ở tập đoàn Lương Thị được vài tháng rồi."

Mọi người ai nấy cũng đều quay mặt lại nhìn nhau, họ dường như đã hiểu được hàm ý trong lời nói của Lương Tây Kinh.

Ngay lúc mọi người đang hoài nghi, lo lắng, Cận Thanh Trạc đang ngồi bên cạnh hóng chuyện bỗng lên tiếng bày trò: "Ông cụ có biết chuyện này không?"

Lương Tây Kinh liếc anh ấy một cái nhưng anh hiểu ý định của anh ấy: "Ông ấy rất thích Thi Hào."

Mọi người trong bàn ăn đều ngớ ra... Thì ra việc Lương Tây Kinh theo đuổi Thi Hào, Lương Hanh đã biết chuyện và cũng không hề ngăn cản.

Mọi người bất giác nhớ lại trong suốt mấy tháng nay, quả thực không còn nghe thấy tin đồn Lương Hanh sắp xếp đối tượng xem mắt cho Lương Tây Kinh nữa. Xem ra ông ấy đã biết Lương Tây Kinh thích Thi Hào nên đã ngầm đồng ý để hai người đến với nhau.

Trong nháy mắt, khi mọi người trong bàn ăn nhắc tới Thi Hào lần nữa, thái độ của bọn họ đã thay đổi rất nhiều.

"Vậy thì chúng tôi chúc tổng giám đốc Lương nhanh chóng theo đuổi được thư ký Thi."

"Vậy lần sau tổng giám đốc Lương đi ăn với chúng tôi có thể dẫn theo thư ký Thi được rồi chứ?"

"..."

Mọi người bàn tán xôn xao, khoe môi của Lương Tây Kinh cong lên: "Tôi sẽ cố gắng."

Sau cuộc trò chuyện này, Cận Thanh Trạc liếc nhìn người ngồi bên cạnh, hỏi nhỏ: "Cậu định cảm ơn tôi như thế nào đây?"

Lương Tây Kinh: "Cậu vừa về nước tôi đã sắp xếp ngay một bữa ăn cho cậu rồi, đây còn không tính là lời cảm ơn à?"

Cận Thanh Trạc: "..."

Đây là kiểu cảm ơn gì, anh ấy không hề có chút hứng thú gì với bữa tối này.

Lương Tây Kinh mỉm cười, anh chỉ qua bên kia: "Người đó đến từ Giang Nam."

Cận Thanh Trạc nhướn mày lên, hiểu ý anh.

Năm ngoái, Lương Tây Kinh đã mua một mảnh đất ở đây, anh dự định sẽ xây một biệt thự Trung Quốc kiểu dáng cách tân ở thành phố Giang. Kiểu biệt thự này ở Giang Nam có rất nhiều nhưng ở thành phố Giang lại khá ít.

Mà người đến bữa ăn hôm nay lại là ông chủ từ Giang Nam đến để thảo luận về việc đầu tư.

Cận Thanh Trạc nhìn anh một cái: "Lúc trước nói chuyện thấy thế nào?"

Lương Tây Kinh: "Cũng không tệ."

Cận Thanh Trạc gật đầu rồi lại hỏi về những tình hình khác.

Cuộc trò chuyện trong bữa ăn diễn ra không ngừng, mọi người đều trò chuyện rất vui vẻ.

Họ vừa trò chuyện vừa uống rượu, lúc bữa ăn kết thúc, Lương Tây Kinh đã uống rất nhiều rượu rồi nên giờ anh có hơi say.

-

Mặt khác, Thi Hảo đợi được một lát nhưng vẫn chưa nhận được tin nhắn của Lương Tây Kinh nên cô đành đi tắm trước.

Sau khi tắm xong, cô nói chuyện với On Ý một chút.

Nói chuyện xong, Thi Hào lấy cuốn sách đang đọc dang dở ra đọc tiếp.

Cô đang đọc sách thì chuông điện thoại bỗng reo lên.

Thi Hào nghiêng đầu qua, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại trong vài giây rồi chậm rãi bắt máy lên: "A lô."

Giọng nói của Lương Tây Kinh xen lẫn với tiếng gió trong đêm được truyền qua đầu dây bên cô, giọng nói anh trầm ấm và quyến rũ, nghe vào cảm thấy rất gợi cảm: "Em vẫn chưa ngủ à?"

Thi Hào cảm thấy anh đã biết mà còn cố tình hỏi, cô im lặng một chút rồi nói: "Ngủ rồi."

Lương Tây Kinh: "Hử?"

Thi Hào: "Em lại bị anh đánh thức nữa rồi."

"..."

Lương Tây Kinh nhất thời không nói nên lời, sau đó giọng nói trầm ấm của anh cười lên, âm thanh gợi cảm ấy truyền vào trong tai Thi Hào: "Vậy bây giờ anh cúp máy nhé, cho em ngủ tiếp?"

Ở nơi mà anh không nhìn thấy Thi Hào đang cong môi lên, có chút tức giận nói: "Anh cố tình à?"

Lương Tây Kinh mím môi, hạ cửa kính xe xuống, để làn gió cuối thu ùa vào trong xe.

Dường như chỉ có như vậy thì anh mới có thể tỉnh táo lại một chút.

"Thi Hào." Anh nhìn ánh đèn neon bên ngoài cửa kính xe rồi gọi tên cô.

Thi Hảo nghe thấy giọng nói rõ ràng là có vấn đề của anh, cô giơ tay lên xoa xoa lỗ tai: "Gì vậy? Có phải anh lại uống say rồi không?"

Lương Tây Kinh: "Có một chút."

Thi Hảo cau mày lại, cực kỳ không tán thành nói: "Sao lại uống nhiều như vậy?"

Hỏi xong cô mới biết mình đã hỏi một câu ngu ngốc.

Lương Tây Kinh giải thích: "Bữa ăn hôm nay có rất nhiều người."

Anh trò chuyện và uống với mỗi người một ly thì tự khắc cũng thành uống nhiều.

Thi Hảo ừm một tiếng, cô đứng dậy đi ra ban công hóng mát, giọng cô nhỏ nhẹ hỏi: "Anh còn đang trên đường về nhà sao?"

"Ừ." Lương Tây Kinh xoa xoa thái dương: "Anh vừa đi về."

Thi Hảo nhìn qua đồng hồ, suy nghĩ một chút rồi nói: "Bảo dì nấu cho anh ly trà giải rượu đi."

Ở biệt thự, chỉ cần là Lương Tây Kinh muốn thì dì sẽ qua đó chăm sóc cho anh.

Chỉ là hầu như là mọi lúc, anh cũng không cần đến dì.

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh nói: "Nấu không được."

"Tại sao?" Thi Hảo hỏi.

Bây giờ chưa đến mười giờ, theo lý mà nói thì dì vẫn có thể đến đó được. Về điểm này, Thi Hảo nắm rất rõ.

Lương Tây Kinh: "Dì đi du lịch rồi."

Thi Hảo: "..."

Thi Hảo dường như cảm thấy được có một cái hố ở đằng sau Lương Tây Kinh đang chờ mình vậy. Cô đứng bên cạnh cái "hố" đó do dự vài giây, cuối cùng cô vẫn tự mình nhảy vào đó: "Vậy anh qua đây uống đi."

Vừa dứt lời, Thi Hảo sợ Lương Tây Kinh hiểu lầm, cô nhấn mạnh: "Anh chỉ có thể ở lại năm phút thôi đó, uống xong là phải về ngay."

Nghe thấy vậy, khóe môi của Lương Tây Kinh nhếch lên, dùng giọng nói rất dễ chịu trả lời cô: "Nhất trí."

Thi Hảo: "... Vậy em cúp máy đây?"

Lương Tây Kinh: "Em có việc phải làm à?"

Cô nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, Thi Hảo nhượng bộ: "Không có."

Cô ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng khuyết đang treo lơ lửng dưới bầu trời đêm và trò chuyện phiếm với anh: "Anh thấy trong người rất khó chịu à?"

Thực ra uống quá nhiều rượu thì trong người sẽ cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Lương Tây Kinh nặng nề trả lời: "Có một chút."

Thi Hảo ừm một tiếng, lại hỏi: "Còn bao lâu nữa anh đến?"

Lương Tây Kinh nhìn ra cảnh vật bên đường: "Khoảng mười phút nữa sẽ đến."

Sau khi lên xe, tài xế hỏi anh muốn về biệt thự hay nhà cũ, Lương Tây Kinh đã trả lời là... Đến chỗ Thi Hảo.

Nghe được câu này của anh, Thi Hảo mới nhận ra rằng ngay cả khi cô không nói về trà giải rượu thì Lương Tây Kinh cũng có ý định sẽ đến tìm cô.

Biết được sự thật này, một tia vui sướng vụt qua trong tim cô.

Có người lúc nào cũng đặt mình ở trong tim khiến cô không thể không rung động.

Im lặng một lát, Thi Hào canh thời gian: "VẬY em vào bếp nấu trà giải rượu trước đây."

Giọng Lương Tây Kinh có chút khàn khàn, trả lời cô: "ĐƯỢC."

Sau khi cúp máy, Thi Hào đi vào bếp nấu trà giải rượu.

Vừa nấu xong thì chuông cửa vang lên.

Thi Hào đi đến cửa rồi mở ra.

Ánh đèn ở ngoài hành lang và phòng khách cùng chiếu xuống, cô vừa nhìn thoáng ra là thấy người đàn ông đang đứng ở cửa, trên tay cầm theo chiếc áo vest, chiếc áo sơ mi đang mặc trên người cũng được nói lỏng ra. Khuôn mặt anh vô cùng tuấn tú, dưới ánh đèn, các đường nét trên khuôn mặt anh trông thật mềm mại, ánh mắt đang nhìn cô cũng thật dịu dàng.

Hai người họ nhìn nhau.

Ở một khoảng cách không gần cũng không xa, Thi Hào cảm thấy trong ánh mắt của Lương Tây Kinh nhìn mình như vừa có một ngọn lửa mới nhóm lên rực sáng.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh rồi nhìn ngược lại bản thân mình, lúc này cô mới để ý rằng mình quên mất mặc áo khoác bên ngoài chiếc đầm ngủ, cô ra mở cửa cho anh mà trên người chỉ mặc một chiếc đầm hai dây mỏng manh. Dưới ánh đèn, làn da của cô trắng nõn như tuyết, cực kỳ quyến rũ.

"Anh..." Vành tai của Thi Hào nóng lên, cô tránh đi ánh mắt rạo rực của anh: "Anh vào nhà đi."

Anh mắt của Lương Tây Kinh dán trên người cô một hồi, sau đó mới lưu luyến không nổi mà dời đi chỗ khác.

Trái cổ của anh di chuyển lên xuống, anh cúi đầu xuống nhìn đôi giày mà Thi Hảo vừa lấy ra... Đây là đôi giày mới.

Lương Tây Kinh ngược mắt lên.

Thi Hảo: "... Đôi trước em bỏ rồi."

Lương Tây Kinh ừm một tiếng, sau khi thay giày xong, anh đi theo cô vào trong nhà.

"Anh ngồi một lát nhé." Thi Hảo dặn dò: "Trà giải rượu đã nấu xong rồi, em vào bếp bung ra cho anh."

Lương Tây Kinh trả lời được.

Lương Tây Kinh đi đến ghế sofa ngồi xuống, anh liếc nhìn những cuốn sách mà Thi Hảo đặt trên bàn.

Khi nhìn thấy dòng chữ trên bìa sách, anh bỗng khựng lại rồi khom lưng cầm lên xem.

Thi Hảo bung trà giải rượu từ trong bếp đi ra, Lương Tây Kinh thì đang cầm cuốn sách mà cô đang đọc dang dở rồi một lần nữa anh lại hướng ánh mắt nhìn về phía cô.

Ánh mắt anh bây giờ còn nóng bỏng, rạo rức hơn lúc nãy.

Thi Hảo sửng sốt: "Sao vậy?"

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chăm: "Tại sao em lại đọc sách tiếng Đức?"

Thi Hảo giả vờ bình tĩnh, cô đặt ly trà giải rượu lên bàn trà rồi trả lời: "Thì học chứ sao nữa."

Tại sao cô lại muốn học, Lương Tây Kinh không cần hỏi nhiều nữa.

Im lặng được một lát, Thi Hào cố gắng chuyển đề tài: "Trà giải rượu có vẻ nguội bớt rồi, anh có thể..."

Từ “uống” cô còn chưa kịp thốt ra thì Lương Tây Kinh đã cúi người tiến lại gần, chặn ngang câu mà cô sắp nói. Một tay anh đặt ở sau gáy cô, còn tay kia thì ôm lấy eo cô, lưỡi anh tách hàm răng của cô ra, cưỡng hôn cô.

Chương 52: "Em là bạn gái duy nhất của anh."

Tải ebook: dtv-ebook.com

May thay, Lương Tây Kinh vẫn còn nhớ rằng hiện anh đang trong thân phận là người theo đuổi Thi Hào, anh chỉ đẩy lưởi vào trong hàm răng của cô rồi cắn mạnh lấy đầu lưởi của cô một cái, sau đó rời khỏi môi cô.

Anh hơi cúi mắt xuống nhìn chằm chằm Thi Hào, trầm giọng nói: "Xin lỗi, anh nhịn không được."

"..."

Hai bên má của Thi Hào nóng lên, đầu lưởi bị anh cắn đến giờ vẫn còn cảm thấy hơi đau: "Anh... Em vẫn chưa đồng ý."

Đầu óc Thi Hào choáng váng, cô cảm nhận được mùi rượu nồng nặc trong miệng Lương Tây Kinh, giờ đây cô chỉ có thể nói ra những lời không có một chút sức uy hiếp như vậy.

Lương Tây Kinh trêu mếu cạ nhẹ vào đầu mũi của cô: "Anh biết mà."

Chính bởi vì anh biết điều đó nên mới có chút kiềm chế lại.

Còn nếu không, anh sẽ càng quá đáng hơn.

Thi Hào biết ý của anh nên cô yếu ớt liếc anh một cái.

Lương Tây Kinh nhắm mắt lại, giọng điệu không còn bình tĩnh như mọi khi: "Em bắt đầu học từ khi nào vậy?"

Anh đang hỏi về chuyện học tiếng Đức.

Việc Thi Hảo học tiếng Đức, đối với những người khác mà nói, đó có thể không phải là vấn đề lớn.

Nhưng đối với Lương Tây Kinh thì khác.

Cô biết rằng anh có ý định hợp tác với người Đức, trong tương lai, số lần anh bay đến Đức sẽ nhiều hơn bình thường rất là nhiều. Cô học tiếng Đức, một phần là vì bản thân nhưng mặt khác quan trọng hơn là để đồng hành cùng với Lương Tây Kinh.

Về điểm này, Lương Tây Kinh hiểu rất rõ.

Đồng thời, anh cũng hiểu rõ rằng Thi Hảo không hề bỏ cuộc.

Chỉ là trước khi biết được việc cô đang học tiếng Đức, đó đều là những cảm giác đơn phương của Lương Tây Kinh. Nhưng mới vừa rồi, anh mới vô cùng chắc chắn rằng mình không phải đang "chiến đấu một mình". Từ đầu đến cuối, Thi Hảo đều có cùng suy nghĩ với mình.

Hai người họ đều thấu hiểu lẫn nhau, họ luôn cố gắng, nỗ lực để hướng tới vị trí của đối phương.

Mặt Thi Hảo nóng bừng, đầy xấu hổ.

Cô không muốn Lương Tây Kinh biết mình đang lén lút học tiếng Đức, vừa rồi cũng là do anh bất ngờ gọi điện đến, cô vui quá nên để quên quyển sách trên bàn trà.

Tuy nhiên, dù gì thì anh cũng đã biết rồi.

Cô im lặng vài giây, nhìn anh: "... Trước khi nghỉ việc."

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chăm: "Khó học không?"

"Khó." Thi Hảo trả lời thật lòng: "Thật ra em cũng không muốn học cho lắm."

Lương Tây Kinh lại còn cười cười, khoe môi anh cử động: "Anh có thể hôn em thêm một lát được không?"

"?"

Thi Hảo ngơ ngác một lúc, dùng vẻ mặt không thể tin tưởng được nhìn anh: "Không được."

Cô nói với thái độ vô cùng kiên quyết: "Lương Tây Kinh, có người nào chưa theo đuổi được người khác mà đã động tay động chân đâu chứ." Thi Hảo không nhịn được mà trừng mắt nhìn anh rồi lẩm bẩm: "Trước đây anh theo đuổi những cô gái khác đều như vậy à?"

Nghe câu này, Lương Tây Kinh kêu oan: "Trước đây anh chưa bao giờ theo đuổi cô gái nào cả."

"..."

Cổ họng Thi Hảo khế nghẹn một cái, cô cảm thấy anh thật là biết cách chọc tức người khác: "Ý của anh là đều là người khác đuổi theo anh đúng không?"

Lương Tây Kinh không lên tiếng nhưng câu trả lời đã rất rõ ràng.

Thi Hảo liếc anh một cái, thì thầm trong miệng: "Nếu như bạn gái cũ của anh mà biết anh nói như vậy chắc sẽ tức chết mất."

Lương Tây Kinh cau mày, lùi lại vài bước để nói rộng khoảng cách giữa hai người ra.

Anh sợ rằng mình sẽ lại không kiềm chế được mà hôn cô lần nữa.

"Ai nói cho em nghe là anh có bạn gái cũ?"

Thi Hảo ngó người ra, cô định nói rằng cô chính là bạn gái cũ của anh đây. Nhưng vào lúc này, cái đó không phải là trọng tâm vấn đề, cô muộn màng nhận ra một ý nghĩa khác trong lời nói của anh...

"Anh... chưa từng quen ai bao giờ à?"

Lương Tây Kinh: "Nếu không tính việc quen với em?"

Thi Hảo có chút xấu hổ: "Ngoại trừ em ra."

Lương Tây Kinh: "Không có."

"?"

Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Thi Hảo, Lương Tây Kinh cau mày, giờ tay ra nhéo nhẹ vào phần thịt mềm mại ở bên hông eo cô, có chút buồn bực hỏi: "Em tưởng rằng anh từng quen qua người khác sao?"

Thi Hảo bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Lương Tây Kinh khó hiểu: "Bộ em từng nghe qua những tin đồn tương tự từ người khác sao?"

"Không có." Thi Hảo im lặng vài giây rồi thẳng thắn nói: "Tự em cảm thấy vậy."

Lương Tây Kinh suýt nữa là bị cô chọc cho tức chết: "Tự em cảm thấy?"

Anh hỏi: "Anh phát ra tín hiệu sai lệch cho em hồi nào vậy?"

Nói đến đây, Thi Hảo cảm thấy mình có thể biện minh được rồi.

Cô nhìn Lương Tây Kinh rồi đánh giá từ trên xuống dưới, giọng cô vô cùng tự tin: "Cái lần anh hôn em... Hoàn toàn không giống là lần đầu tiên."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh cố gắng hết sức để nhớ lại thì phát hiện ra đêm đó có rất nhiều chi tiết anh đã không thể nhớ rõ rồi. Nhưng anh vẫn mơ hồ nhớ

ra được... "Không phải anh đã căn rách môi em luôn sao?"

Thi Hảo bị câu nói của anh làm cho mắc nghẹn, mặt cô đỏ bừng lên: "Ngoại trừ việc này ra."

Dù ở bất kỳ điểm nào thì những hành động của Lương Tây Kinh cũng hoàn toàn không giống như một người không có kinh nghiệm yêu đương vậy.

Ánh mắt của Lương Tây Kinh nhìn về phía cô, anh cảm thấy mình thật sự rất oan.

Chẳng lẽ anh phải nói rằng những chuyện này dù không có người dạy thì vẫn có thể tự biết hay sao?

Im lặng một lúc, Lương Tây Kinh uất ức thì thầm: "Em là bạn gái duy nhất của anh."

"... Bạn gái cũ." Thi Hảo sửa lại câu nói của anh.

Lương Tây Kinh tức giận liếc cô một cái, sau đó quay qua uống cạn ly trà giải rượu trên bàn trà.

Thi Hảo nhìn hành động ấu trĩ này của anh bỗng cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng vì sợ Lương Tây Kinh cảm thấy mất mặt nên cô đành nhin cười.

"Lúc trước anh cũng đâu có nói." Cô cố gắng biện hộ: "Hơn nữa anh lại còn lớn hơn em đến mấy tuổi."

Là một người bình thường thì sẽ không có ai nghĩ tới việc Lương Tây Kinh đã gần ba mươi tuổi rồi mà mới yêu lần đầu.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh nhìn Thi Hảo rồi chậm rãi nói: "Đầu tiên là cảm thấy anh đã từng quen qua rất nhiều bạn gái, bây giờ lại nói anh lớn tuổi."

Anh dừng lại một chút, nói với một giọng rất uất ức: "Còn gì nữa không? Tối hôm nay em nói ra hết luôn đi."

Thi Hào: "..."

Cô không có ý đó.

Nhưng nói nhiều thì sai nhiều.

Suy nghĩ một lát, Thi Hào chậm rãi lắc đầu: "Hết rồi."

Cổ họng của Lương Tây Kinh nghẹn lại.

Đối diện với ánh mắt giận dữ của Lương Tây Kinh, Thi Hào ngại ngùng sờ sờ đầu mũi: "Em xin lỗi anh nhé?"

Lương Tây Kinh: "Không cần."

Thi Hào chớp chớp mắt: "Vậy anh muốn thế nào mới hết giận dữ em?"

Lương Tây Kinh cúi đầu xuống, quan sát những thay đổi nhỏ trên nét mặt cô.

Một lát sau, lúc Thi Hào sắp chịu không nổi ánh mắt áp bức của anh nữa thì anh nói: "Cuối tuần này đi với anh đến một nơi."

Thi Hào ngơ ngác: "Đi đâu thế?"

Lương Tây Kinh: "Tạm thời không nói được."

Thi Hào trầm ngâm trong chốc lát, cô chỉ có thể trả lời anh rằng: "Nếu như em không tăng ca thì em sẽ đi với anh."

Lương Tây Kinh đương nhiên là đồng ý.

-

Phòng khách lại một lần nữa chìm trong sự yên tĩnh.

Lương Tây Kinh không chủ động đề cập đến việc đi về, Thi Hào thì nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh nên cũng có chút không nỡ.

Cô đang định cầm điện thoại lên lướt để phân tán sự tập trung của mình thì đột nhiên Lương Tây Kinh nắm lấy bàn tay đó của cô.

Thi Hào định vùng vẫy thì Lương Tây Kinh đã ôm lấy cả người cô vào lòng. Anh vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, anh nói bằng giọng khàn khàn, đầy gợi cảm: "Ôm vài phút rồi anh đi."

"..."

Nghe vậy, cánh tay đang giơ lên cao vài giây định đẩy Lương Tây Kinh ra của Thi Hào từ từ hạ xuống.

Cô trả lời: "Nể mặt anh đang say rượu, em cho anh ôm ba phút đó."

Lương Tây Kinh trầm giọng nói: "Được."

Nói xong, anh siết tay lại, ôm Thi Hào chặt hơn nữa, chặt đến mức cả hai người đều trở nên có chút khó thở.

Năm phút sau, Lương Tây Kinh mới buông Thi Hào ra.

Anh kiềm chế lại cơn rạo rực trong người, chăm chú nhìn Thi Hào ở một khoảng cách gần, trầm giọng nói: "Anh về đây, em ngủ sớm đi."

Thi Hào mím môi để bình tĩnh lại, dời ánh mắt đi nơi khác nói: "Ừm, anh bảo tài xế lái xe chậm một chút."

Lương Tây Kinh đồng ý.

Trước khi đi, Lương Tây Kinh chỉ vào bàn trà: "Trà giải rượu rất ngon."

Thi Hảo: "... Tạm biệt."

Lương Tây Kinh cười cười, nhìn khoe môi mềm mại, hồng hào của cô, mắt anh khẽ tối sầm lại: "Sáng mai anh sẽ đến đón em."

Thi Hảo: "Thôi không cần đâu."

Cô lịch sự từ chối: "Em có thể tự đến công ty được."

Lương Tây Kinh giơ tay ra véo nhẹ vào má cô: "Yên tâm đi, chuyện em lo lắng sẽ không xảy ra đâu."

Thi Hảo: "..."

Sau khi Lương Tây Kinh rời khỏi, Thi Hảo đứng sau cửa một lúc lâu rồi mới đi vào phòng.

Bước vào phòng, cô nhìn vào chiếc gương soi toàn thân được đặt trong góc tường.

Do dự vài giây, Thi Hảo đứng yên trước chiếc gương.

Nhìn thấy mình trong gương với đôi má ửng hồng và đôi môi hồng hào, Thi Hảo đưa tay lên chạm vào khoe môi... Dường như, cô cảm thấy hương vị ngọt ngào của rượu trong miệng Lương Tây Kinh vẫn còn đọng lại trên đó.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao khoe môi của Thi Hảo lại nhếch lên.

-

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, khi Thi Hảo đi đến khu dân cư gặp Lương Tây Kinh, cô mới hiểu được câu nói "chuyện cô lo lắng sẽ không xảy ra đâu" mà anh đã nói vào tối hôm qua trước khi về nhà có nghĩa là gì rồi.

Lương Tây Kinh đã đổi một chiếc xe khác.

Nhìn chiếc xe trước mặt, Thi Hảo từ từ chuyển ánh mắt nhìn về phía anh: "... Anh cảm thấy chiếc xe này trông có vẻ khiêm tốn hơn à?"

Lương Tây Kinh: "Không khiêm tốn sao?"

Một chiếc ô tô trị giá ba triệu quả thực trông khiêm tốn hơn một chiếc ô tô trị giá hàng chục triệu.

Tuy nhiên, Thi Hảo cảm thấy rất rõ rằng sự khiêm tốn mà cô nghĩ đến, nó vô cùng, vô cùng khác với sự khiêm tốn mà Lương Tây Kinh nhận định.

Hai người họ với bốn con mắt cùng nhìn nhau trong vài giây.

Thi Hảo nhượng bộ: "Cũng được."

Cô không đành lòng để Lương Tây Kinh lại chen chúc trên tàu điện ngầm với mình: "Anh đã ăn sáng chưa?"

Lương Tây Kinh: "Vẫn chưa, anh muốn ăn với em."

Thi Hảo cảm thấy anh đang cố tỏ ra tội nghiệp với cô nhưng cô lại luôn mềm lòng trước chiêu này của Lương Tây Kinh.

"Vậy anh muốn ăn gần đây hay ăn gần công ty em?" Thi Hảo nhìn xung quanh, thấy vẫn còn sớm, hai người họ vẫn có thể từ tốn ăn một bữa sáng rồi mới đến công ty.

Lương Tây Kinh: "Tùy em đấy."

Hôm qua, Thi Hảo nghe đồng nghiệp nói có một quán điểm tâm ở gần công ty, có món bánh bao súp rất ngon, cô cũng thấy hơi thèm.

Thi Hảo cũng không đắn đo quá nhiều, cô quyết định: "Vậy chúng ta đến khu vực gần công ty để ăn đi."

Lương Tây Kinh không có phản đối.

Chỉ là cả hai đều quên mất một điều.

Nếu ăn sáng ở gần công ty của Thi Hào, rất có thể họ sẽ bắt gặp đồng nghiệp của Thi Hào.

Hai người vừa đến quán điểm tâm và ngồi xuống, gọi các món muốn ăn thì đồng nghiệp của Thi Hào từ bên ngoài mở rèm ra đi vào.

Vừa nhìn thấy Thi Hào thì hai đồng nghiệp đó giơ tay lên chào cô: "Thi..." Mới gọi tên cô được một nửa thì hai người đó nhìn thấy Lương Tây Kinh đang ngồi bên cạnh, nụ cười trên gương mặt họ bỗng đông cứng lại.

"..."

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai người họ, Thi Hào cố nhin cười mà vẫy tay với họ: "Chào buổi sáng."

Hai đồng nghiệp gật đầu chào lại rồi nói nhỏ: "Chào buổi sáng."

Thi Hào nhìn xung quanh: "Có muốn ngồi chung không?"

Thời điểm này là giờ cao điểm của buổi sáng, trong quán đã không còn bàn trống nên chỉ có thể ngồi ghép bàn.

Thấy hai người đó đang do dự, Lương Tây Kinh lên tiếng: "Ngồi chung không?"

Nếu Lương Tây Kinh đã không để bụng thì hai người họ cũng không do dự nữa: "Chào buổi sáng, tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh khẽ cười nói: "Muốn ăn gì?"

Sau khi gọi món thì hai đồng nghiệp đó ngồi chờ món với nụ cười trên môi.

Thi Hảo nhìn thấy thì nhin không được mà cười lên.

“Em cười gì vậy?” Lương Tây Kinh chú ý đến dáng vẻ của cô nên hỏi.

Thi Hảo quay đầu lại nhìn anh, giả vờ giấu anh: "Không nói anh nghe."

Lương Tây Kinh: "..."

Sau khi ăn xong bữa sáng này, hai đồng nghiệp đó vội vàng chào họ một câu rồi đi đến công ty trước.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh đi phía sau, nhìn thấy bóng lưng vội vã của họ, Lương Tây Kinh hỏi: "Bọn em sắp trễ rồi sao?"

"..."

Thi Hảo nhin không được, cười ha hả nói: "Anh không phát hiện ra sao?"

Lương Tây Kinh: "Cái gì?"

Thi Hảo liếc anh một cái: "Họ rất sợ anh đó."

"..."

Lương Tây Kinh kinh ngạc và cảm thấy có chút bất lực: "Anh đáng sợ như vậy sao?"

Tại sao anh lại không biết.

Thi Hảo quay đầu lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt góc cạnh của anh một hồi: "Mặt anh nhìn không đáng sợ nhưng thân phận và lai lịch của anh thì rất đáng sợ đó."

Lương Tây Kinh dở khóc dở cười.

“Còn em thì sao?” Lương Tây Kinh đưa cô đến lầu dưới của công ty, anh đột nhiên hỏi: “Em có cảm thấy sợ bao giờ chưa?”

Thi Hào chớp chớp mắt, thẳng thắn nói: "Đối với em, về phương diện này thì anh không có sức uy hiếp."

Lương Tây Kinh: "..."

Chương 53: Chuyên phục vụ Thi Hào

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước khi Thi Hào bước chân vào làm cho công ty trước cô đã chút hiểu biết về Lương Tây Kinh.

Lương Hanh rất hay tới viện mồ côi thăm cô. Lúc nói chuyện với cô, ông thường nhắc tới Lương Tây Kinh. Bởi vậy, dù là trước khi gặp Lương Tây Kinh hay là sau này sau khi đã gặp anh, trong lòng Thi Hào thấy anh cũng không đáng sợ lắm.

Nghe Thi Hào giải thích xong, Lương Tây Kinh cũng vẫn chưa cảm thấy hài lòng cho lắm.

Anh cau mày, hỏi cô: "Ông cụ hay kể chuyện về anh cho em nghe lắm hả?"

Thi Hào gật đầu.

Lương Tây Kinh tò mò: "Ông hay nói với em những gì?"

"... Em cảm thấy anh không nên biết thì tốt hơn." Thi Hào uyển chuyển nhắc nhở.

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hào xem kỹ thời gian, cố trốn tránh vấn đề này: "Hay là anh đi hỏi chủ tịch đi, em phải đi làm rồi."

"..."

Thời gian đúng là không còn sớm, Lương Tây Kinh cũng không nóng vội.

Anh nhìn tòa nhà văn phòng cách đó không xa, chậm rãi đồng ý: "Tan tầm anh sẽ tới đón em."

Thi Hào đang định gật đầu, bỗng nhớ tới chuyện gì đó bèn dí dỏm nói đùa: "Anh có chắc là tối nay mình không có bữa tiệc nào không?"

Ánh mắt của Lương Tây Kinh rơi trên người cô: "Không có."

"Ồ." Khóe môi của Thi Hào khẽ cong lên, vẽ ra một nụ cười: "Vậy anh cứ tới đi."

Lương Tây Kinh nắn bóp lòng bàn tay cô, dặn: "Em cứ an tâm mà làm."

Cũng như hôm trước, hôm nay Thi Hào đi làm cũng nhận được rất nhiều ánh mắt chú ý.

May mà cô không có cảm giác gì quá lớn với những ánh nhìn ấy, cô tỏ ra vô cùng bình tĩnh bước đến chỗ làm việc của mình và ngồi xuống, sau đó nói chuyện một cách hết sức tự nhiên với các đồng nghiệp của mình.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ làm việc.

Bên chiến lược tiếp thị của họ bận rộn hơn các bộ phận khác rất nhiều, mọi người cố gắng lắm mới nói chuyện phiếm được với nhau đôi câu, sau đó lại phải vùi đầu vào làm việc.

Loáng một cái đã đến giữa trưa.

Ăn cơm trưa xong, Thi Hào quay lại chỗ làm việc nghỉ ngơi. Tối hôm qua cô ngủ hơi muộn nên bây giờ cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

Mơ màng ngủ được một lúc, Thi Hào bị tin nhắn của Ôn Ý gửi đến đánh thức.

Ôn Ý: "Tối nay mình đi ăn với nhau chứ hả?"

On Ý: "Hôm nay tốt rảnh."

...

Thi Hào vẫn còn buồn ngủ mở mắt ra, cố lên tinh thần nhắn một tin trả lời cô ấy: "Có lẽ tối nay không được rồi."

On Ý: "?"

Thi Hào: "Có người hẹn với tôi trước cả cậu cơ."

On Ý: "Lương Tây Kinh à?"

Thi Hào: "... Đúng rồi."

On Ý tỏ ra rất là hào phóng: "Được thôi, vậy hôm nay tôi sẽ tặng cậu cho anh ấy. Lần sau kiểu gì tôi cũng phải cướp được cậu về tay."

Thi Hào bị cô ấy chọc cười, im lặng cong khóe môi: "Tôi sẽ truyền đạt lời này của cậu đến cho anh ấy."

On Ý: "."

On Ý không nhịn được nhiều chuyện hỏi: "Bây giờ tiến độ của các cậu đến đâu rồi?"

Thi Hào suy nghĩ một chút, sau đó nhắn lại: "Tiến độ bình thường chẳng?"

On Ý: "Tổng giám đốc Lương tài thật đấy."

Thi Hào: "Sao cậu không nói tôi tài?"

On Ý: "Cậu cũng tài."

Hai người tâng bốc nhau trong wechat một lúc, Thi Hào lại lăn ra ngủ.

Lần thức giấc tiếp theo đã đến giờ làm việc buổi chiều.

Cả ngày hôm nay, Thi Hào không hề nói chuyện phiếm với Lương Tây Kinh.

Cô bận rộn, anh còn bận hơn.

Gần tới lúc tan tầm, Thi Hào còn đánh rơi mất sợi dây chuyền.

Bên phía khách hàng có phương án cần sửa đổi, cô càng không thể tan làm đúng giờ được.

Lúc nhận được điện thoại của Lương Tây Kinh, giọng điệu của Thi Hào tràn ngập nỗi áy náy: "Có lẽ em phải tăng ca, anh đừng tới đây đón em nữa."

Lương Tây Kinh đang định lên xe, nghe cô nói như thế bước chân anh bỗng dừng lại: "Tăng ca thêm bao lâu nữa?"

Thi Hào: "Em cũng không biết."

Cô bấm vào phần phản hồi từ khách hàng: "Có lẽ tương đối muộn."

Lương Tây Kinh hỏi lại: "Có đói không?"

"Vẫn còn ổn." Thi Hào nói: "Báo với anh một tiếng thế thôi, em làm tiếp đây."

Lương Tây Kinh bật cười: "Được, hết bận thì nói với anh một tiếng."

Thi Hào thuận miệng đồng ý rồi cúp điện thoại.

Lương Tây Kinh cau mày, nói với Đới Phong: "Anh cứ tan làm trước đi, tối nay tôi tự lái xe về."

Đới Phong đáp: "Tổng giám đốc Lương, bất cứ khi nào anh cần có thể liên hệ với tôi."

Lương Tây Kinh đứng tại chỗ suy nghĩ vài giây, sau đó vòng về công ty tăng ca.

Thi Hảo chưa tan làm, anh có tan làm đúng giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vừa mới trở lại văn phòng, Lương Tây Kinh đã nhận được một cuộc điện thoại do Tần Yến gọi tới: "Tối nay đi uống rượu không?"

Lương Tây Kinh đáp: "Không uống."

Tần Yến ghen hờn: "Sao cậu chưa hỏi tôi uống ở đâu mà đã từ chối rồi?"

Lương Tây Kinh mím môi: "Tôi còn cần phải hỏi à?"

Cận Thanh Trạc trở về, tối qua Tần Yến và Hứa Thực đã hẹn nhau trên nhóm, nói là họ phải tới Giang Thành để làm thịt Cận Thanh Trạc một trận.

Tần Yến im lặng một lát rồi mới nói: "Anh tôi cũng tới."

Lương Tây Kinh: "Có việc công ty cần bàn bạc nên tối nay tôi không uống rượu."

"..." Tần Yến nghiêng rằng, đang định nói cái gì đó thì điện thoại di động bị Tần Lâm lấy đi, anh ấy nói một câu trúng phóc: "Tối nay cậu có hẹn với thư ký Thi chứ gì?"

Lương Tây Kinh: "..."

Tần Lâm: "Không phải thì đến đây uống rượu."

Lần thứ hai bị cúp điện thoại, Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười, anh vô cùng nghi ngờ những người này được phái tới đây để gây khó dễ

cho mình.

Im lặng trong chốc lát, Lương Tây Kinh cầm điện thoại di động lên gọi cho dì ở nhà một cú điện thoại, nói với bà ấy một vài món ăn mà Thi Hào thích.

Lương Tây Kinh bận cho đến khi dì báo cơm nước đã chuẩn bị gần xong rồi, lúc này anh mới đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Mới vừa trở lại biệt thự, Lương Tây Kinh lại nhận được điện thoại thúc giục của Hứa Thực gọi tới: "Cậu không đến thật đấy à?"

Lương Tây Kinh: "Tối nay đến."

Hứa Thực: "Được, vậy bọn tôi chờ cậu."

Nói xong, Lương Tây Kinh mang cơm canh dì đã chuẩn bị xong tới công ty của Thi Hào.

Bận được nửa chừng, Thi Hào nhận được tin nhắn của Lương Tây Kinh gửi tới: "Anh đặt bữa tối cho em rồi, có rảnh xuống tầng lấy lên không?"

Thi Hào ngạc nhiên: "Đến rồi à?"

Lương Tây Kinh: "Ừm."

Thi Hào vội vã lưu lại phương án đã viết được một nửa, sau đó nhắn tin trả lời anh: "Em xuống tầng lấy ngay đây."

...

Công ty với của Thi Hào cách tập đoàn Lương Thị không xa lắm nhưng cũng không tính là gần.

Cả hai công ty đều có một điểm chung, đó là chúng đều nằm trên đoạn đường phồn hoa của các khu vực khác nhau.

Tập đoàn Lương Thị nằm ở đoạn đường phồn hoa của trung tâm thành phố, còn công ty của Thi Hảo cách trung tâm thành phố hơi xa một chút nhưng cũng vẫn nằm trên con đường phồn hoa của nội thành.

Quẹt thẻ đi ra khỏi đại sảnh của văn phòng, Thi Hảo vừa bước chân ra ngoài đã nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa.

Có lẽ Lương Tây Kinh đã về nhà một chuyến bởi quần áo trên người anh khác với bộ quần áo khi anh đưa cô đến công ty lúc sáng.

Sáng sớm là âu phục thẳng thớm, trầm ổn, bây giờ lại là áo gió dáng dài với phong cách nhàn nhã, giản dị, từ xa nhìn lại trông khá giống một ngôi sao lớn ăn mặc giản dị, cố che đi phong thái của bản thân mình.

Suy nghĩ này vừa thoáng xuất hiện, Thi Hảo lập tức phủ định... Lương Tây Kinh còn sáng hơn cả ngôi sao lớn.

Nhận thấy ánh mắt của cô, Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn lên, khóa chặt tầm mắt của cô.

Ánh mắt cả hai chạm nhau chừng hai giây, Lương Tây Kinh đi về phía cô.

Lương Tây Kinh chưa kịp nói gì, Thi Hảo đã nhìn xung quanh phía sau anh, hỏi: "Nhân viên giao thức ăn đâu?"

"..."

Lương Tây Kinh gờ thứ xách trong tay lên lắc qua lắc lại trước mắt cô, nghiêm túc nói: "Hôm nay anh mới tìm được công việc bán thời gian."

Thi Hảo: "... Công việc bán thời gian như như một người giao hàng á?"

Lương Tây Kinh: "Ừm, không thích à?"

Nghe vậy, Thi Hảo liếc xéo anh một cái: "Một lần phi thân ra ngoài thế này của anh kiếm được bao nhiêu tiền?"

Lương Tây Kinh cau mày: "Làm sao?"

Thi Hảo chế nhạo: "Em muốn xem xem bản thân có thể gọi nổi hay không."

Lương Tây Kinh mỉm cười, khóe môi hơi cong lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô: "Em cứ gọi đi, không cần trả tiền."

Thi Hảo thoáng nhìn anh một cái, thì thào: "Không hay lắm đâu."

Sau đó Cô thản nhiên bổ sung: "Đồ ăn giao đến mà lại không cần tiền em sợ không an toàn."

Bắt được nét giảo hoạt dưới đáy mắt cô, Lương Tây Kinh siết chặt quai hàm, giơ tay gõ nhẹ lên trán cô một cái, trầm giọng nói: "Cố ý đấy à?"

Thi Hảo làm ra vẻ mặt vô tội: "Em nào có."

Pha trò tếu táo hai câu, Lương Tây Kinh đưa đồ ăn cho cô: "Bằng này đã đủ chưa?"

Thi Hảo nhìn vào trong túi, có chừng năm, sáu hộp đựng đồ ăn trong đó. Cô gật đầu: "Đủ rồi."

Đồng nghiệp cùng tăng ca tối với cô không nhiều.

Lương Tây Kinh hắng giọng một tiếng, đưa cho cô, nói: "Mau đi ăn cơm đi."

"Anh thì sao?" Thi Hảo nhận đồ, không quên hỏi anh: "Ăn chưa?"

Lương Tây Kinh đáp: "Lát nữa anh tới quán bar, Cận Thanh Trạc trở về, bọn họ muốn tới đó tụ tập."

Nói đến đây, anh cụp mi mắt hỏi ý kiến của Thi Hào: "Tối nay, chừng nào em hết bận thì nói với anh, anh tới đón em nhé?"

"Không cần đâu." Thi Hào vô cùng tri kỷ đáp: "Anh cứ đi tụ tập với mấy người tổng giám đốc Cận đi, sau khi tan làm em đi tàu điện ngầm về là được."

Lương Tây Kinh không nói lời nào.

Thi Hào nhìn gò má lạnh lùng của anh, cảm thấy hơi buồn cười: "Anh làm nhân viên giao hàng bán thời gian còn chưa đủ à? Còn muốn kiêm thêm chức tài xế bán thời gian nữa chắc?"

Lương Tây Kinh: "Chỉ cần chuyên phục vụ cho mình Thi Hào chuyên môn, muốn anh làm bán thời gian hay toàn thời gian gì cũng được hết."

"..."

Thi Hào giận dữ mắng Lương Tây Kinh một chút: "Miệng tổng giám đốc Lương đúng là càng ngày càng ngọt."

Lương Tây Kinh cong môi hỏi: "Không thích à?"

"Cũng coi như tạm tạm." Thi Hào đáp một cách thận trọng.

Lương Tây Kinh gật đầu: "Vậy là được rồi."

Nói chuyện thêm hai câu nữa, Thi Hào bỗng nhớ bản thân vẫn còn công việc dang dở phải hoàn thành.

Cô nhanh chóng vẫy tay với Lương Tây Kinh, sau đó xoay người về văn phòng tiếp tục tăng ca.

Đối với sự tuyệt tình của Thi Hảo, Lương Tây Kinh cũng chẳng thể làm gì được.

Anh nhìn theo bóng lưng của Thi Hảo mãi cho đến khi không nhìn thấy gì nữa, mới xoay người miễn cưỡng rời đi.

...

Tại quán bar Người Quen.

Lúc Lương Tây Kinh tới nơi, đám Tần Yến đã uống xong một tuần rượu.

Điều khiến anh bất ngờ là trong phòng khách còn có vài người quen cũ.

Thấy anh xuất hiện, Thẩm Âm là người đầu tiên lên tiếng: "Ôi, người bạn bậu đến rồi này."

Cô ấy nhìn về phía sau Lương Tây Kinh, cố ý hỏi: "Bạn của anh, thư ký Thi đâu?"

Thẩm Âm không những quen biết Thi Hảo mà còn từng qua lại với cô.

Đương nhiên, cô ấy cũng là người nhận ra quan hệ giữa Lương Tây Kinh và Thi Hảo sớm nhất.

Nhớ ngày ấy cô đã theo đuổi Lương Tây Kinh vô cùng quyết liệt trong suốt một quãng thời gian rất dài, Lương Tây Kinh bỗng nhiên nói với cô ấy rằng bản thân đã có bạn gái.

Khi ấy suy nghĩ đầu tiên của Thẩm Âm là, người đàn ông này đang kiếm một cái vụng về để từ chối mình.

Nhưng cô ấy hiểu Lương Tây Kinh rất rõ, anh không phải loại người quanh co lòng vòng như vậy. Dù sao sao thì trước lần ấy anh đã từng từ chối Thẩm Âm rất nhiều lần rồi.

Thẩm Âm không nhin được hỏi thăm, cô ấy đã hỏi bạn gái của anh là ai.

Anh nói không thể nói cho cô ấy được.

Thẩm Âm mang theo tâm trạng nghi ngờ, tiếp tục theo đuổi anh.

Mấy ngày sau, Lương Tây Kinh vẫn lặp lại câu nói cũ, anh không chỉ nhấn mạnh với cô ấy rằng anh có bạn gái mà còn nói với Thẩm Âm rằng, nếu cô ấy còn tiếp tục theo đuổi, bạn gái anh sẽ không vui.

Anh cảm thấy tình cảm là thứ xuất phát từ hai phía, anh không có cảm giác gì với Thẩm Âm nên anh hi vọng cô sớm từ bỏ.

Thẩm Âm có thể dính chặt lấy một người đàn ông nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không hạ thấp giá trị của bản thân, đi làm một người thứ ba.

Cô ấy nhìn Lương Tây Kinh, hỏi tới cùng: "Anh muốn tôi từ bỏ cũng được thôi, chỉ cần anh nói cho tôi biết bạn gái anh là ai, chắc chắn tôi sẽ không nói cho ai biết."

Lương Tây Kinh vẫn không chịu hé răng.

Thẩm Âm lại đổi cách hỏi khác: "Anh không nói tên cũng được." Ngẫm nghĩ một lúc, cô ấy tiếp tục nói: "Có phải là người tôi biết không?"

Lương Tây Kinh thờ ơ ừm một tiếng coi như trả lời.

Thẩm Âm kinh ngạc: "Tôi biết á?"

Ngay khoảnh khắc ấy, trong đầu Thẩm Âm xuất hiện vô số cái tên.

Thẩm Âm tiếp tục hỏi nhưng Lương Tây Kinh không tiếp lời.

Mãi cho đến khi cô ấy chuẩn bị rời đi, Thi Hảo gõ cửa, bước vào văn phòng tìm anh xin chữ ký, sau khi ký xong, anh còn cười với Thi

Hào rồi mới để cô rời đi.

Ngay lúc ấy, Thẩm Âm tinh ý nhận ra rằng, giọng điệu nói chuyện của Lương Tây Kinh khi có Thi Hào ở đó khác hoàn toàn so với khi cô không ở đó, ngay cả ánh mắt anh nhìn Thi Hào cũng rất khác.

Cô kinh ngạc vài giây, sau đó vô thức thốt lên: "Bạn gái của anh là thư ký Thi?"

Lương Tây Kinh thoáng nhìn về phía cô ấy, nói bằng giọng điệu bình tĩnh: "Cô Thẩm này, những gì nên nói tôi cũng đã nói cả rồi, mong cô sớm ngày tìm được chân ái của cuộc đời mình."

Thẩm Âm: "..."

Cô ấy rất muốn phản bác lại anh, nói rằng cô ấy rất thích anh. Nhưng còn chưa kịp nói, Thẩm Âm đã cảm thấy nói thế chẳng khác nào tự chuốc nhục vào thân, thế là cô ấy không nói nữa.

Nói tới mức ấy rồi, Thẩm Âm cũng không muốn dây dưa thêm nữa.

Cô gật đầu, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Nếu như bạn gái anh là thư ký Thi, vậy tôi sẽ thừa nhận điều đó."

Tuy rằng cả hai tiếp xúc không nhiều nhưng Thi Hào tạo cho Thẩm Âm một cảm giác rất tốt. Cô ấy cảm thấy bản thân mình không muốn tranh đoạt với người này.

Đương nhiên, Thẩm Âm cũng không có hứng làm người thứ ba.

Trên thế giới này thứ nhiều nhất chính là đàn ông, kiểu gì thì kiểu Thẩm Âm cô cũng có thể tìm được một người tốt đẹp hơn cả Lương Tây Kinh.

...

Nghe thấy những lời Thẩm Âm nói, Tần Yến là người đầu tiên bật cười thành tiếng: "Ngôi sao lớn Thẩm này, cô cố ý đấy à?"

Đuôi lông mày của Thẩm Âm khẽ nhướng lên: "Đúng rồi."

Cô ấy thoáng nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Ai bảo, trước đó người này dám từ chối tôi vì thư ký Thi cơ chứ."

Tần Yến không nhịn được cười: "Sao cô thù dai thế? Đừng có nói là cô vẫn thích cậu ấy đấy nhé?"

Thẩm Âm nguýt anh ấy một cái: "Anh chớ có nói lung tung, tôi sợ người ta tự ái, còn sợ thư ký Thi không vui."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh thờ ơ nhìn cô ấy một chút, hỏi lại: "Cô sợ Thi Hào không vui á?"

Thẩm Âm nói năng hùng hồn: "Đúng vậy, có vấn đề gì không?"

Cô ấy còn tỏ ra vô cùng kiêu ngạo bổ sung thêm một câu: "Đó người ta gọi là sự đồng cảm của người đẹp, có nói với anh anh cũng chẳng hiểu."

Lương Tây Kinh không còn lời nào để nói.

Anh thờ ơ gật đầu, sau đó quay qua nói chuyện với Tần Lâm và Cận Thanh Trạc, cách xa Thẩm Âm.

Cái khiến anh thấy bất ngờ là hai người này cũng có chung mối thù với Thẩm Âm, vừa thấy anh đã bắt đầu chọc ngoáy: "Vẫn chưa theo đuổi được thư ký Thi à?"

Tần Lâm hỏi: "Sao cô ấy không đến?"

Cận Thanh Trạc: "Cậu ấy thế kia mà có thể theo đuổi được người ta mới là tài."

Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn hai người đó, thờ ơ nói: "Tối nay hai người uống rượu do Thẩm Âm mời à?"

Cận Thanh Trạc: "..."

Tần Lâm: "..."

Hai người đồng loạt lắc đầu một cái: "Không dẫn được thư ký Thi tới, sao cậu còn đến muộn thế hả?"

Vốn họ còn cho là Lương Tây Kinh đến muộn như vậy là vì hẹn Thi Hảo cùng tới.

Lương Tây Kinh đến chỗ bên cạnh họ ngồi xuống, lười nhác nói: "Cô tăng ca."

Hai người nghe vậy lập tức bừng tỉnh.

Thẩm Âm lên tiếng: "Cô ấy tăng ca còn anh thì đến quán bar?"

Lương Tây Kinh không để ý đến cô ấy nữa.

Thẩm Âm khẽ chặc một tiếng: "Tổng giám đốc Lương, anh theo đuổi người ta như thế là không được đâu đấy."

Lương Tây Kinh không lên tiếng, Tần Yến nhướn mày: "Xin hỏi cô Thẩm đây có cao kiến gì không?"

Nói xong, anh ấy chỉ về phía bên cạnh ra hiệu: "Tôi hỏi thay bọn họ. Chính tôi cũng cần học hỏi thêm một chút."

Bên cạnh anh ấy vẫn còn vài người đàn ông đáng thương chưa theo đuổi được bạn gái.

Thẩm Âm bày ra dáng vẻ kinh nghiệm phong phú, khiêm tốn nói: "Cũng không thể nói là cao kiến được."

Cô ấy nói có sách mách có chứng, tấn công Lương Tây Kinh từ mọi hướng: "Nhưng cái người như Lương Tây Kinh, bạn gái đang bận tăng ca còn anh ta thì đến quán bar nhậu nhẹt thế này chắc chắn là không được rồi."

"..."

Tần Yến gật đầu, ngoài mặt thì tỏ vẻ lắng nghe, phía dưới khẽ đụng vào cánh tay của Lương Tây Kinh, trêu chọc: "Nghe thấy cô giáo Thẩm nói gì chưa? Phải khắc sâu vào trong tim đấy."

Lương Tây Kinh lờm anh ấy một cái, mở miệng nói: "Cô theo đuổi được Thẩm Minh Yến rồi à?"

Sau khi từ bỏ Lương Tây Kinh, Thẩm Âm đã trống vắng một quãng thời gian rất dài.

Mãi đến nửa năm trước, trong buổi tụ họp trên du thuyền, cô ấy vô tình nhìn thấy Thẩm Minh Yến và yêu anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô ấy lập tức điều tra Thẩm Minh Yến, sau khi biết anh ta độc thân, Thẩm Âm bắt đầu tìm đủ mọi cách trong tối ngoài sáng để tạo cơ hội tình cờ gặp anh ta.

Thế nhưng ở lần theo đuổi người này, Thẩm Âm rất biết điều, những người hâm mộ cô ấy, thậm chí ngay cả những người bên cạnh cô ấy cũng không hề biết việc này.

Vậy thì tại sao Lương Tây Kinh lại biết?

Nghĩ đến đây, Thẩm Âm mang vẻ ngờ vực nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Anh điều tra tôi đấy à?"

Lương Tây Kinh: "Tôi không rảnh rồi đến thế."

Anh chỉ tình cờ nghe được chuyện này thôi.

Thẩm Âm: "..."

Tần Yến: "... Cô đang theo đuổi tổng giám đốc Thẩm á?"

Thẩm Âm lúng túng cười cười.

Lương Tây Kinh có thù tất báo, lập tức bồi thêm một nhát dao nữa: "Thế mà hai người cũng can đảm làm ra chuyện một dám dạy một dám nghe."

Chương 54: Tự chủ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đấu khẩu thắng hai người bọn họ xong, Lương Tây Kinh sáng khoái tinh thần đi qua chỗ khác cách xa bọn họ.

Anh chuyển sang ngồi chỗ mới, cảm thấy hơi nhớ Thi Hào.

Lương Tây Kinh ngồi trong phòng VIP một lát, đưa mắt nhìn những người uống rượu nói chuyện phiếm xung quanh, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Thi Hào: “Bạn lắm không?”

Thi Hào tranh thủ trả lời tin nhắn của anh giữa lúc bận bịu công việc: “Cũng tạm ổn.”

Chỉ cần thêm một tiếng nữa là cô có thể về được rồi.

Thi Hào ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh vẫn chưa tới quán bar à?”

Lương Tây Kinh: “Tôi tới rồi, mọi người đang uống rượu.”

Anh không uống.

Lương Tây Kinh gửi tin nhắn này xong lại nhắn bổ sung thêm một câu: “Thẩm Âm và Đinh Niệm Chân cũng ở đây.”

Thi Hào ngạc nhiên mất mấy giây: “Thẩm Âm mà bọn tôi biết ấy à?”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Thi Hào lấy làm lạ, chẳng phải lúc này đáng lẽ ra Thẩm Âm đang bận quảng bá phim mới cùng với Bùi Diên hay sao? Sao lại có thời gian rảnh để tới quán bar được?

Tuy nhiên, Thi Hảo không hỏi thắc mắc này của mình ra.

Chưa biết chừng là do tình cờ Thẩm Âm có thời gian rảnh buổi tối nên qua đó uống một chén cũng nên.

Cô không mấy để tâm, nhả lại với Lương Tây Kinh: “Ồ!”

Thế nhưng, cô hoàn toàn không ngờ được rằng, từ góc nhìn của Lương Tây Kinh thì tin nhắn này có vẻ như không được vui.

Lương Tây Kinh luôn cố gắng hết khả năng để Thi Hảo cảm thấy thoải mái hơn một chút, anh suy nghĩ giây lát rồi nói với hội Cận Thanh Trạc: “Thi Hảo sắp tan làm rồi, tôi về trước đây.”

Cận Thanh Trạc: “...”

Hứa Thực liếc nhìn anh một cái, đưa ra một đề nghị: “Hay là rủ thư ký Thi cũng tới đây làm vài ly đi được không?”

Lương Tây Kinh: “Để khi khác.”

Anh giải thích: “Ngày mai cô ấy vẫn phải đi làm.”

Cũng đúng.

Mọi người ngẫm nghĩ, không nài ép thêm nữa.

Rời khỏi quán bar, Lương Tây Kinh lái xe quay lại dưới lầu của công ty của Thi Hảo.

Lương Tây Kinh đậu xe ở ven đường, không báo cho cô biết anh đã tới đây, sau khi xác nhận cô vẫn còn đang ở công ty, anh dặn cô bao giờ chuẩn bị về thì báo với anh một tiếng, sau đó Lương Tây Kinh xuống xe đứng chờ.

Cuối thu, gió se se lạnh thổi từng hồi khiến ngay cả để Lương Tây Kinh cũng cảm thấy lạnh.

Anh xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn tầng văn phòng của Thi Hào... Trên đó vẫn sáng đèn như cũ.

Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm mấy giây rồi đi về phía cửa hàng tiện lợi gần đó.

Tiếng “chào mừng quý khách” vang lên bên tai anh, cô gái trẻ đứng trông quầy thu ngân ngược mắt lên nhìn, trông thấy một người đàn ông cao ráo đi vào trong cửa hàng. Mắt cô gái sáng lên, trong tiềm thức thoáng cảm thấy Lương Tây Kinh khá quen mắt nhưng không sao nhớ ra chính xác đã nhìn thấy anh ở đâu.

Cô gái tò mò để ý thấy Lương Tây Kinh đi thẳng tới dãy kệ bán kẹo.

Lương Tây Kinh rất ít khi đi mua kẹo, cũng không biết loại kẹo nào ngon.

Anh nhìn chăm chăm những hộp kẹo sắc sỡ đến độ hoa mắt bày trên kệ trong giây lát, sau đó quyết định chọn những loại trông có vẻ ngon lấy mỗi loại một hộp.

Mua xong kẹo, Lương Tây Kinh rời khỏi cửa hàng tiện lợi, qua bên cạnh đứng hút thuốc.

Anh đang hút dở điếu thuốc thì nhận được cuộc điện thoại của Lương Hanh.

“Alo.” Lương Tây Kinh nghe máy.

Lương Hanh nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của anh bèn “ừ” một tiếng đầy lạnh lùng: “Có chuyện này ông phải nhắc cháu.”

Lương Tây Kinh: “Ông nói đi ạ.”

Lương Hanh: “Cuối tuần sau là tới giỗ bà nội cháu rồi đấy.” Ông nói: “Cháu nhớ để trống lịch cuối tuần nhé.”

“Cháu nhớ ạ.” Lương Tây Kinh đáp: “Cuối tuần, cháu sẽ ở thành phố Giang.”

Lương Hanh hắng giọng: “Không còn chuyện gì nữa, ông chỉ gọi để nhắc cháu một chút vậy thôi.”

Lương Tây Kinh cười: “Ông nội.”

Lương Hanh: “Nói đi.”

Lương Tây Kinh: “Có phải ông muốn hỏi cháu đang ở đâu phải không?”

Không đợi Lương Hanh đáp “không”, Lương Tây Kinh đã chủ động nói cho ông biết: “Cháu đang ở dưới lầu công ty của Thi Hào chờ cô ấy tan làm.”

Nghe vậy, Lương Hanh nhìn giờ, hàng mày cau chặt lại: “Công ty của Thi Hào làm gì vậy? Sao muộn thế này rồi mà vẫn còn tăng ca, công việc bận rộn tới mức ấy cơ à?”

Lương Tây Kinh: “Bọn họ phải chăm sóc khách hàng.”

Chỉ cần khách hàng có ý kiến muốn sửa chữa thì bọn Thi Hào bắt buộc phải làm theo.

Dân trong nghề này thường bảo nhau, khách hàng là ba mẹ, dù khách hàng có bắt ba giờ sáng dậy sửa chữa phương án cũng phải dậy.

Lương Hanh cực kỳ phản đối lý do này của Lương Tây Kinh: “Chẳng lẽ khách hàng không tan làm à?”

Lương Tây Kinh đưa tay bóp xương mày: “Ông có nổi cáu với cháu cũng vô ích thôi.”

Lương Hanh: “Không phải cháu cũng là khách hàng của công ty của Thi Hào hả?”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Ông bệnh Thi Hảo đấy à?”

Anh đâu phải là người bắt bọn Thi Hảo phải sửa đi sửa lại hay thậm chí gây áp lực để bọn họ chạy tiến độ đâu.

Bị Lương Tây Kinh vạch trần, Lương Hanh cũng không giận: “Ông không được bệnh Thi Hảo à? Chẳng phải cháu cũng nói là không phải Thi Hảo thì không thể là ai khác đó sao, sao lại không cho ông được bệnh Thi Hảo sớm một chút?”

“Cháu cho đấy chứ.” Lương Tây Kinh hết sức hoan nghênh: “Lát nữa cháu sẽ nói cho cô ấy biết ông lo lắng cho cô ấy thế nào.”

Lương Hanh: “...”

Ông cụ nghẹn lời nhưng vẫn làm kiêu: “Không cần cháu nói thay ông, lần sau cháu dẫn Thi Hảo về đây, ông tự nói với nó.”

Lương Tây Kinh vâng dạ đồng ý.

Hai người trò chuyện “thân thiện” được một lúc thì điện thoại của Lương Tây Kinh nháy thông báo Thi Hảo gửi tin nhắn mới cho anh, cô nói cô chuẩn bị tan làm.

Lương Tây Kinh lập tức chào tạm biệt Lương Hanh rồi kết thúc cuộc gọi.

...

Ở bên kia, Thi Hảo gửi tin nhắn xong, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Trong lúc đứng đợi thang máy, cô nhận được tin nhắn WeChat Lương Tây Kinh gửi: “Tôi đang ở dưới lầu rồi.”

Thấy anh nhắn vậy, khóe môi Thi Hảo bất giác cong lên.

Thực ra, dù Lương Tây Kinh không đến thì cô cũng sẽ không hụt hẫng, cô không cần anh đợi cô tới khuya như vậy.

Tuy nhiên, nếu anh tới thì đúng là cô sẽ vui hơn nhiều.

-

Xuống đến dưới lầu, Thi Hào trông thấy người đang chờ mình.

“Lương Tây...” Thi Hào đang gọi dở tên anh thì bỗng nhiên đổi giọng: “Lái xe Lương.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh nhướn mày, thấy vẻ mặt cô tươi rói, khóe môi anh cong lên nhẹ nhẹ: “Cô Thi.”

Thi Hào liếc anh một cái: “Anh tới từ bao giờ vậy?”

Lương Tây Kinh mở cửa xe cho cô, chờ cô lên xe rồi, anh mới đi vòng qua ghế lái, mở cửa xe bên đó, leo lên xe rồi trả lời cô: “Trước khi em tan làm một chút.”

Câu này có nói cũng ngang không nói.

Thi Hào gật đầu, bỗng nhiên tay cô bị nhét thêm một chiếc hộp. Nương theo ánh sáng hắt vào qua ô cửa kính, cô cẩn thận xem thử, hóa ra là một hộp kẹo.

“... Anh cho tôi kẹo làm gì?” Thi Hào thắc mắc.

Lương Tây Kinh chỉ tay sang bên cạnh: “Tôi mới mua nó ở cửa hàng tiện lợi.”

Thi Hào hiểu ra: “Cảm ơn anh.”

Lương Tây Kinh đưa mắt nhìn xuống, quan sát cảm xúc thay đổi thông qua nét mặt của cô: “Em không thích à?”

Thi Hảo lắc đầu: “Không phải.”

Cô cầm hộp kẹo, trong lòng khá kích động: “Lâu lắm rồi không ai mua kẹo cho tôi.”

Cô bỗng không biết phải biểu đạt như thế nào.

Lương Tây Kinh giật mình, hiểu ra ý của cô.

Anh thoáng im lặng rồi hỏi nhỏ: “Hồi nhỏ em thường ăn loại kẹo nào?”

Thi Hảo cố gắng nhớ lại: “Tôi không nhớ rõ nữa nhưng hồi nhỏ tôi rất thèm ăn kẹo mút.”

Lương Tây Kinh hiểu kì: “Vì sao?”

Thi Hảo cười vô tư: “Vì nó đắt.”

Hồi cô còn nhỏ, kẹo mút năm xu một que, trại trẻ mồ côi có quá đông trẻ con nên dù mẹ viện trưởng có tặng thưởng bánh kẹo cho mọi người thì cũng chỉ mua kẹo, không mua kẹo mút.

Lần đầu tiên Thi Hảo được ăn que kẹo mút mà cô đã thèm từ lâu đó là khi được ba mẹ nuôi đón về nhà mới.

Họ sắm sửa quần áo mới cho cô, chuẩn bị cả quà cho cô. Trên đường về nhà mới, họ dừng xe lại, mua kẹo que mà Thi Hảo đã thèm cực kỳ lâu cho cô.

Lương Tây Kinh ngăn người: “Xin lỗi.”

Thi Hảo buồn cười nhìn anh: “Có phải anh bỏ rơi tôi đâu, sao lại xin lỗi?”

Lương Tây Kinh cup hàng mi xuống, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Em có nghĩ tới chuyện đi tìm họ không?”

“Họ” ở đây ý là ba mẹ của Thi Hảo.

Nếu như Thi Hảo muốn tìm thì dù khó khăn thế nào, Lương Tây Kinh cũng sẽ tìm cho cô.

Thi Hảo lắc đầu: “Không.”

Cô bóc hộp kẹo Lương Tây Kinh mua cho mình, bỏ một viên kẹo vào trong miệng, bình thản nói: “Tôi không còn cần họ nữa.”

Thi Hảo đã qua độ tuổi cần có tình yêu của ba mẹ rồi, hướng hồ, cô không mấy lưu luyến người đã vứt bỏ mình.

Hồi cô còn nhỏ, bởi vì nơi cô sinh ra khá heo hút, mạng internet và khoa học kỹ thuật đều kém phát triển nên nơi này thường xuyên xảy ra chuyện trẻ em bị bỏ rơi.

Hiện tượng này thường xuyên xảy ra ở trấn nhỏ đó.

Thi Hảo nhớ mang máng, mỗi lần trại trẻ mồ côi nhận được trẻ em bị bỏ rơi trước cửa, cảnh sát đều đến lập hồ sơ, bảo sẽ tìm kiếm.

Tuy nhiên, không lần nào người ta tìm được.

Tới khi Thi Hảo trưởng thành, cô mới nhận ra nơi họ ở cập nhật tin tức quá chậm, trình độ phát triển cũng quá chậm.

Năm nào ở nông thôn cũng có rất nhiều trẻ em chào đời, thậm chí không sinh con ở bệnh viện, hoàn toàn không thể thực hiện việc mỗi trẻ em ra đời đều có giấy chứng sinh.

Do vậy, có những đứa trẻ đã trở thành người “không tên không tuổi”.

Lương Tây Kinh đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt rực sáng nhìn cô: “Thi Hảo.”

“Ừm?” Thi Hảo cắn viên kẹo ngậm trong miệng, ngẩng đầu lên tình cờ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, ánh mắt cô giật mình: “Sao...”

Cô còn chưa nói hết câu, Lương Tây Kinh đã cởi dây an toàn, vòng tay ôm cô vào lòng.

Mùi hương mát lạnh của anh len vào trong mũi cô.

Khoảnh khắc được anh ôm vào lòng, cảm giác tử thân vừa trôi dạt trong lòng Thi Hảo lập tức được anh bổ khuyết.

Theo bản năng, Thi Hảo rúc mặt vào cổ anh, cọ qua cọ lại, khàn khàn gọi: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, cánh môi ấm áp lướt qua vành tai cô, giọng anh trầm ấm: “Ừm?”

Thi Hảo hít một hơi thật sâu, lí nhí nói: “Tôi hơi muốn nhận lời anh rồi đó.”

Cô muện màng nhận ra, cô rất lưu luyến lồng ngực của anh.

Lúc hai người ôm nhau, trái tim họ luôn đập rộn ràng thành thịch thành thịch, cảm nhận được nhau, đáp lại nhau.

Lương Tây Kinh khựng người, anh thân mật cọ vào vành tai ửng đỏ của cô: “Không cần phải miễn cưỡng.”

Thi Hảo mấp má môi, thối lui khỏi lồng ngực của anh, ngược mắt lên nhìn anh chăm chú: “Anh nói đúng, đêm nay ngay cả hoa anh cũng không chuẩn bị, nếu giờ tôi nhận lời anh thì đúng là có phần hời cho anh quá.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh dờ khóc dờ cười, ngón tay thon dài véo nhẹ vành tai sờ rất sướng tay của cô, giọng anh trầm ấm: “Em nghĩ vậy thật hả?”

Thi Hảo không nói lời nào.

Lương Tây Kinh gật đầu: “Vậy để lát tôi chuẩn bị cho em.”

“... Lát nữa thì không được.” Thi Hảo bổ sung: “Ai bảo anh không chuẩn bị trước.”

Lương Tây Kinh mỉm cười, không nói cho cô biết anh đã chuẩn bị trước rồi, chẳng qua hoa để cách chỗ này hơi xa, anh bảo người ta mang hoa thẳng qua bên chỗ Thi Hảo ở mất rồi.

“Được.” Lương Tây Kinh tốt tính đồng ý: “Lần sao tôi sẽ chuẩn bị trước.”

Thi Hảo: “... Ừ.”

Hai người ngồi trong xe ôm nhau một lúc, Lương Tây Kinh mới lái xe chở cô về nhà.

Về đến cửa nhà, Lương Tây Kinh với tay lấy bó hoa được giao tới đây trao cho cô: “Đi ngủ sớm một chút.”

Thi Hảo ôm bó hoa, nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh của anh, nhịp tim đập dồn dập: “Vậy tôi đi vào đây nhé?”

Lương Tây Kinh gật đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chăm chú, hầu kết nhấp nhô lên xuống: “Em vào đi.”

Thi Hảo mở cửa nhà.

Lương Tây Kinh nhìn cô đi vào nhà, kiềm chế đứng ở cửa ra vào, không đi vào theo.

Bỗng nhiên, Thi Hảo đặt bó hoa lên nóc tủ giày ở cửa ra vào, xoay người lại nói: “Lương Tây Kinh, anh lại gần đây một chút.”

Lương Tây Kinh vẫn chưa về.

Nghe Thi Hào nói vậy, anh thoáng khựng người, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, không có bất kỳ hành động nào.

Thi Hào nhú mày không vui, bước tới gần anh thêm mấy bước: “Anh xoay người lại đây đi.”

“...” Dường như đã đoán ra cô định làm gì, Lương Tây Kinh đưa cao tay lên, cặp mắt xuống nhìn dán vào mặt cô: “Em định làm gì vậy?”

Ánh mắt của anh như mang theo hơi nóng khiến người Thi Hào nóng bừng.

Cô ghìm trái tim đập rộn ràng của mình lại, thoáng ngừng thở: “Anh biết rõ rồi còn cố hỏi.”

Cơ bắp trên người Lương Tây Kinh căng lên, hầu kết trượt lên trượt xuống, anh hỏi thẳng: “Em muốn hôn tôi à?”

Ý đồ bị vạch trần, Thi Hào thẹn quá hoá giận.

Cô lườm Lương Tây Kinh, cảm thấy hối hận vì mình đã nảy ra ý này.

Đôi môi Thi Hào mấp máy, cô nói: “Tôi đâu có...”

Cô còn chưa nói xong, Lương Tây Kinh đã nghiêng đầu, áp môi lên môi cô.

Ánh đèn chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, rọi sáng cơ thể của hai người.

Thân hình hai người lồng vào nhau, cảm xúc mập mờ được phóng đại tới vô cùng.

Môi họ chạm vào nhau trong vài giây.

Trước khi Thi Hảo kịp hoàn hồn, Lương Tây Kinh hết sức kiềm chế lùi người lại.

Anh nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ thắm của Thi Hảo, khàn giọng nhắc nhở: “Thi Hảo, sự tự chủ của tôi không tốt lắm đâu.”

Hai người họ vẫn chưa thành đôi, anh có thể kiềm chế dục vọng của mình. Tuy nhiên, nếu Thi Hảo chủ động trêu chọc anh, Lương Tây Kinh thực sự không dám đảm bảo trước điều gì.

“...”

Thi Hảo ghen lời, cô muốn nói là dường như cô có nhận lời hay không thì cũng sẽ không khác hiện tại là bao.

Tuy nhiên, cô chưa kịp nói câu này ra thì Lương Tây Kinh đã lên tiếng trước: “Ngày mai tôi phải tới thành phố Bình một chuyến, tối thứ sáu mới về.”

Thi Hảo giật mình.

Lương Tây Kinh cúi người xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt Thi Hảo, anh đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi mềm mại của cô: “Thứ bảy chúng ta gặp nhau nhé? Tôi dẫn em đi chơi.”

Thi Hảo chậm chạp chớp chớp mắt, cảm nhận dư âm xúc cảm còn lưu lại sau cái chạm nhẹ từ ngón tay của anh, cô khẽ nói: “... Được.”

Chương 55: "Trở về?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Lương Tây Kinh đi công tác thì một ngày làm việc của Thi Hảo không khác quá nhiều so với trước đó.

Tối thứ tư cô vốn định hẹn Ôn Ý đi chơi cùng nhau nhưng không thành vì cô phải tăng ca.

Đến tối thứ sáu thì Thi Hảo mới thật sự hẹn được Ôn Ý đi chơi.

"Công ty của các cậu đúng là không có tình người mà, chỉ biết bóc lột nhân viên thôi." Vừa thấy mặt, Ôn Ý đã không nhịn được mà lên tiếng phàn nàn.

Thi Hảo nhoẻn miệng cười: "Cậu nói rất đúng."

Cô vô cùng đồng tình.

Trước đó Thi Hảo từng nghe thấy người khác phàn nàn rằng người làm ngành quảng cáo không có chủ nhật càng đừng nói đến việc hết giờ làm.

Lúc đó cô chỉ nghĩ họ đang nói quá lên thôi, không ngờ phải làm thêm giờ nhiều đến vậy. Mãi cho đến khi thực sự bắt đầu làm việc, cô mới thấu hiểu chuyện như vậy quá bình thường, có người thậm chí còn không có cả thời gian để mà ngủ.

Ôn Ý liếc mắt nhìn cô một cái: "Nhưng mà tớ lại thấy cậu làm rất hăng say."

"Nếu có thể biến những suy nghĩ trong đầu cậu thành hiện thực thì cậu cũng sẽ cảm thấy mê say thôi." Thi Hảo nói.

Bây giờ điều mà Thi Hào đang muốn hướng tới đó là phải làm tốt công việc hiện tại của mình.

Nếu không thì trong lúc học đại học cô cũng sẽ không vừa học vừa làm rồi. Cô là một người rất thích sự khiêu chiến, cũng rất thích cảm giác đạt được thành tựu trong công việc như thế này.

Có lẽ vì từ nhỏ đến lớn cô cũng không có kỹ năng gì quá đặc biệt, cho nên trên khía cạnh công việc thì tham vọng của Thi Hào cũng mạnh mẽ hơn đồng nghiệp một ít. Cô rất thích làm việc và cũng thực sự thích mỗi một công việc mà mình đang làm.

Ôn Ý thích và cũng bội phục nhất điều này của Thi Hào.

"Lần trước tớ đi qua Quảng trường Thời Đại đã thấy ý tưởng quảng cáo điện thoại mới của thương hiệu đó do công ty cậu làm, đúng là tốt lắm đấy."

Vừa nhắc đến, Thi Hào vẫn thấy khá tự hào: "Trong quảng cáo này có một phần ý tưởng của tớ đó."

Ôn Ý: "Tớ nhìn thấy rồi."

Cứ nói đến vấn đề công việc thì Thi Hào luôn có thể ăn nói đĩnh đạc như vậy.

Sau khi nói chuyện được một lát, sau khi Ôn Ý xem xét kỹ càng mới phát hiện ra: "Đã hết giờ làm việc rồi đấy, sao cậu còn muốn kể chuyện công việc với tớ thế hả?"

Thi Hào: "..."

Cô không thể dừng lại.

Ôn Ý vốn cũng đã quen rồi, cô ấy ra hiệu cho cô quét mã QR trên bàn: "Chọn xem muốn ăn cái gì trước đi."

Thi Hào "à" một tiếng rồi cầm điện thoại lên bắt đầu lựa chọn.

Tối nay hai người ăn lẩu, sở thích ăn uống của hai người tương đối thanh đạm nên chọn ăn lẩu Quảng Đông.

Thi Hào rất thích ăn loại lẩu này.

Sau khi chọn thức ăn ngon xong thì Ôn Ý mới rảnh rỗi quan tâm đến chuyện tình cảm của cô.

"Sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi hẹn tớ thế, Lương Tây Kinh đâu rồi?"

Thi Hào: "Đến thành phố Bình rồi."

Ôn Ý ngạc nhiên đến mức ngăn người: "Thành phố Bình á?"

Thi Hào biết ý của cô ấy nên cười rồi giải thích: "Anh ấy đã từng nhắc đến vài lần, chắc là có liên quan đến dự án du lịch đầu thầu thua lỗ giữa năm vừa rồi, lại cần tập đoàn Lương Thị bên này đầu tư."

Thi Hào không biết tình hình thực tế cụ thể là như thế nào, cô không hỏi và bên phía Lương Tây Kinh cũng không hề xác định được điều đó, vì vậy cô không thể cho cô ấy một câu trả lời chắc chắn được.

Ôn Ý đã hiểu: "Mất rồi tìm lại được à?"

"Coi như không tính cái đó." Thi Hào cân nhắc một chút rồi mới trả lời.

Ôn Ý gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Bỗng nhiên cô ấy lại nhớ tới một điều quan trọng nhất đó là: "Lương Tây Kinh đến thành phố Bình, cậu không lo lắng cô cả nhà họ Tiền bên đó à?"

Dự án ở thành phố Bình kia chắc chắn phải hợp tác với nhà họ Tiền.

Lương Tây Kinh tiếp quản dự án thì cơ hội qua lại với nhà họ Tiền cũng tăng lên.

Thi Hào: "Tớ phải lo lắng điều gì?"

Ôn Ý nhìn dáng vẻ vô cùng bình tĩnh của cô rồi nói: "Thôi cũng đành vậy, dựa vào cái đầu chỉ toàn chuyện yêu đương của tổng giám đốc Lương thì cậu cũng chẳng phải lo lắng điều gì thật."

Thi Hào nghe thấy cô ấy nói như vậy lại bật cười: "Cái đầu toàn chuyện tình yêu của Lương Tây Kinh á?"

"Đúng vậy." Ôn Ý nhìn cô nói: "Cậu không biết à?"

Thi Hào mờ mịt: "Tớ phải biết điều gì cơ?"

"Lúc hai người cùng lên top tìm kiếm ấy, tớ lên mạng thì thấy không ít người bình luận về anh ấy như vậy đấy." Ôn Ý nói với cô: "Cậu không cảm thấy như vậy à?"

Thi Hào: "..."

Cô nghĩ lại một chút và vẫn cảm thấy không chắc chắn lắm: "Có lẽ là cũng có một chút."

Biểu cảm trên mặt Ôn Ý có vẻ không đúng lắm.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, sau khi nói chuyện một lát Ôn Ý hỏi xem chủ nhật này Thi Hào có sắp xếp gì không.

Lương Tây Kinh đã đi công tác rồi, cô có cần cô ấy ở cùng không?

Thi Hào: "Đêm nay anh ấy về rồi, ngày mai anh ấy sẽ dẫn tớ đi chơi."

Ôn Ý nhướn mày tò mò hỏi: "Đi đâu chơi cơ?"

Thi Hào: "... Anh ấy chưa nói với tớ."

Ôn Ý lộ vẻ mặt như đã hiểu: "Có lẽ anh ấy muốn dành tặng cho cậu một bất ngờ."

Thi Hào: "Hi vọng đó không phải là khiếp sợ."

"..."

...

Sau khi ăn cơm tối xong hai người đến trung tâm thương mại gần đây để đi dạo.

Thời tiết lạnh giá nên Thi Hào và Ôn Ý không muốn rời khỏi nơi có điều hòa nhiệt độ.

Đi dạo được một vòng thì Thi Hào dừng chân lại.

Theo bản năng Ôn Ý cũng dừng lại theo: "Làm sao vậy?"

Thi Hào ngược mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng cách đó không xa, sau đó cô lại nghiêng đầu nhìn cửa hàng sang trọng ở bên cạnh: "Tớ nhìn thấy một người quen."

Ôn Ý nhìn theo ánh mắt của cô, cũng nhíu mày: "Đó là... Minh Đào?"

Khi Minh Đào vừa đến tập đoàn Lương Thị làm việc, Ôn Ý đã từng gặp cô ta một lần.

Thi Hào gật đầu.

Ôn Ý hơi nghi ngờ: "Bây giờ cô ta..." Cô ấy nhìn cô ta và người đàn ông bên cạnh đang xách một túi hàng hiệu lớn, cô ấy cố gắng sắp xếp lại từ ngữ rồi mới nói: "Sống rất tốt."

"..."

Thi Hào lườm cô ấy một cái: "Hình như vẫn còn tốt lắm."

^ .

Ôn Ý âm ừ: "Có phải cậu đã giấu tở chuyện gì đúng không?"

Chuyện mà trước đó Thi Hảo không nói cho Ôn Ý biết đó là chuyện cô cảm thấy chuyện tình bí mật của cô và Lương Tây Kinh bị lộ có thể có liên quan đến Minh Đào.

Nhưng mà cô lại không có chứng cứ xác thực, hơn nữa đây cũng chỉ là suy đoán của cô nên cô cũng không nói với bất cứ ai.

Hơn nữa cô và Lương Tây Kinh yêu nhau đã lâu thì chuyện bị lộ ra cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, vừa nghĩ như vậy Thi Hảo cũng không để tâm mãi như vậy nữa.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Cô vẫn luôn cảm giác có khúc mắc gì thì cứ nói thẳng, thật sự không thích có người giở trò sau lưng mình.

Ôn Ý nghe Thi Hảo bảo thế thì nhướn mày: "Ngoại trừ cô ta có vẻ như không ai có thể đoán được nữa."

Thi Hảo: "Khi nào có cơ hội tở sẽ xác nhận lại một chút."

Cũng không thể đổ lỗi cho người ta như vậy được.

Ôn Ý bày tỏ sự đồng ý sâu sắc: "Cậu hỏi Lương Tây Kinh thử."

Thi Hảo hắng giọng.

Nói đến đây Ôn Ý lại tò mò: "Cô ta có thông tin liên lạc của chủ tịch thật à?"

Thi Hảo: "Email của Lương Tây Kinh và chủ tịch đều được công khai."

Tất cả nhân viên trong công ty đều có thể biết được.

On Ý hiểu rõ, cô ấy nhìn bóng lưng của Minh Đào và người đàn ông kia dần đi xa rồi vươn tay vỗ vai cô an ủi: "Bây giờ đừng nghĩ tới chuyện này nữa, chúng ta đi mua sắm tiếp đi."

Thi Hào nói được.

Sau khi mua rất nhiều thứ hai người mới miễn cưỡng thu tay mà trở về nhà.

Thi Hào về đến nhà, cô vừa tắm rửa xong thì nhận được tin nhắn của Lương Tây Kinh, anh nói với cô rằng anh đã đến sân bay rồi.

Thi Hào ngược mắt nhìn thời gian trên góc trái màn hình: "Đến lúc sáng sớm mới hạ cánh à?"

Lương Tây Kinh: "Có lẽ là như vậy."

Thi Hào: "Anh chắc chắn rằng ngày mai vẫn muốn ra ngoài à?"

Cô muốn để Lương Tây Kinh được nghỉ ngơi một ngày cho khỏe.

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống: "Không muốn đi à?"

Thi Hào: "... Anh hiểu ý của em mà."

Lương Tây Kinh mỉm cười rồi gửi cho cô một đoạn tin nhắn âm thanh: "Thi Hào, em biết mà, thể lực và tinh lực của anh rất tốt đấy."

Thi Hào nghe giọng của Lương Tây Kinh xong thì lên xoa vành tai ở nơi anh không nhìn thấy, cô không khuyên anh nữa mà hỏi lại: "Ngày mai mấy giờ chúng ta gặp nhau?"

Lương Tây Kinh: "Bao giờ em dậy thì nói với anh."

Thi Hào: "Chín giờ?"

Lương Tây Kinh: "Được."

Lúc chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện, Thi Hào mới nhớ tới mà hỏi: "Em có cần phải mang theo quần áo không?"

Dường như Lương Tây Kinh thật sự muốn đưa cô ra ngoài trải qua một ngày chủ nhật.

Lương Tây Kinh: "Đến bên đó mua cũng vậy thôi."

Thi Hào: "Em vẫn nên mang theo thì hơn."

Lương Tây Kinh: "..."

Sau khi hẹn trước thời gian, Thi Hào thu dọn một số đồ đạc đơn giản, đến khi Lương Tây Kinh gửi thông tin thời gian máy bay hạ cánh cho cô thì cô mới đặt điện thoại xuống đi ngủ.

...

Sáng sớm ngày hôm sau thời tiết tại thành phố Giang vẫn rất tốt.

Thi Hào tỉnh lại từ rất sớm, cô nằm trên giường thêm một lúc rồi mới từ từ đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Cô trang điểm xong mới đứng trước tủ quần áo bắt đầu lựa chọn.

Thi Hào nhìn một lúc lâu, sau đó ánh mắt cô dừng lại trên chiếc váy dệt kim màu trắng tối qua vừa mua khi đi dạo cùng với Ôn Ý.

Thi Hào vừa thay quần áo xong thì Lương Tây Kinh đã gửi tin nhắn đến hỏi cô đã dậy chưa.

Thi Hào: "Em dậy rồi."

Tin nhắn vừa được gửi đi thì Lương Tây Kinh đã gọi điện tới.

"A lô." Thi Hào nhấn nút kết nối cuộc gọi rồi đi về phía chiếc gương chuẩn bị làm tóc: "Anh tỉnh dậy sớm thế?"

Lương Tây Kinh: "Bây giờ đã là tám giờ, không còn sớm nữa rồi."

Thi Hào: "... À."

Lương Tây Kinh cúi đầu cười, trầm giọng nói với cô: "Bây giờ anh đến đón em được không?"

Thi Hào chớp mắt: "Được."

Khoảng cách từ biệt thự đến chỗ ở của Thi Hào cũng không quá xa.

Thi Hào cầm máy uốn tóc lên để uốn tóc, cô uống một cốc nước rồi mới thay giày xách túi ra ngoài.

Xe của Lương Tây Kinh vừa dừng lại thì bắt gặp một người cúi đầu nhìn điện thoại mỉm cười xinh đẹp đứng trước cửa khu dân cư.

Anh dừng lại, lúc anh đang định xuống xe đi về phía Thi Hào thì cô đã nghe thấy tiếng động và ngẩng đầu lên trước, sau khi xác nhận được đó là xe của anh Thi Hào mới nảo bước đi tới.

"Sao nhanh thế?" Thi Hào kinh ngạc.

Ánh mắt của Lương Tây Kinh nhìn về phía cô bỗng nóng như lửa đốt: "Ừm."

Yết hầu của anh cũng chuyển động lên xuống: "Sáng thứ bảy không bị tắc đường."

Thi Hào giật mình.

Thi Hào lên xe rồi thắt dây an toàn lên: "Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Lương Tây Kinh: "Đi ăn sáng trước đi."

"..."
~

An sáng xong lại lên xe, Thi Hào quên hỏi Lương Tây Kinh xem điểm đến cuối cùng của họ ở đâu.

Khi xe lên đường cao tốc Thi Hào ngủ thiếp đi mất rồi.

Khi cô tỉnh lại thì bọn họ đã đến đích.

Thi Hào mở mắt ra, cô vừa liếc mắt một cái đã thấy tòa kiến trúc vô cùng gây chú ý ở cách đó không xa.

Cô kinh ngạc mất vài giây sau đó nhìn về phía Lương Tây Kinh với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi: "... Chỗ anh muốn đưa em đến là ở đây à?"

Thi Hào không ngờ nơi mà Lương Tây Kinh nói muốn đưa cô đến lại là Disneyland.

Lương Tây Kinh cup mắt xuống xiết chặt lấy lòng bàn tay của cô: "Thích không?"

Thi Hào giật mình cảm động không nói nên lời: "Đây là nơi mà em luôn muốn đến."

Lương Tây Kinh vẫn mỉm cười: "Xuống xe nào, em muốn chơi trước hay đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một lát?"

Ánh mắt của Thi Hào bỗng sáng ngời: "Đêm nay chúng ta ở đây à?"

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào suy nghĩ vài giây: "Chơi trước đi, tối nay lại về phòng nghỉ."

Lương Tây Kinh bật cười: "Được."

Có quá nhiều người ở Disneyland, Lương Tây Kinh không muốn để lần đầu Thi Hào đến đây lại có một trải nghiệm không tốt nên mới

bảo Dương Cao Phi đặt vé VIP nên hai người không phải xếp hàng như những người khác.

"Em muốn chơi cái gì trước?" Lương Tây Kinh cầm bản đồ hướng dẫn trong tay rồi hỏi Thi Hào.

Thi Hào nhìn một lát: "Em muốn đến chỗ cướp biển Caribbean bên kia xem trước."

Lương Tây Kinh: "Được."

Bất kể Thi Hào muốn chơi cái gì thì trong suốt cả quá trình Lương Tây Kinh đều phối hợp rất tốt.

Sau khi ra khỏi chỗ cướp biển Caribbean, Thi Hào có hứng thú với vòng xoay năng lượng ánh sáng Tron đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi trên mạng.

Vì không cần phải xếp hàng cho nên một buổi chiều hai người chơi được rất nhiều trò chơi khác nhau.

Chơi đến sáu giờ Thi Hào cảm thấy mệt, lúc này hai người mới tìm một quán ăn trong công viên để nghỉ ngơi.

Vừa ngồi xuống điện thoại của Thi Hào nhận được một tin nhắn của

Ôn Ý.

Ôn Ý: "Hình như kỹ thuật chụp ảnh của tổng giám đốc Lương đã được cải thiện rất nhiều."

Thi Hào vừa gửi cho Ôn Ý mấy tấm ảnh chụp ở Disneyland.

Thi Hào nén cười trả lời cô ấy: "Tớ cũng nghĩ như vậy."

Ôn Ý: "Hu hu hu nhìn kỹ mấy bức ảnh đó, nhìn thôi cũng đã muốn đi chơi rồi!"

Thi Hào nhoẻn miệng cười: "Lần sau hai chúng ta cùng đi."

Ôn Ý: "Được."

Cô ấy không thể không khen Lương Tây Kinh một câu: "Đúng là chỉ có tổng giám đốc Lương biết cậu muốn đi đâu."

Thi Hào: "..."

Hai người nói chuyện một lúc, Lương Tây Kinh nhắc nhở Thi Hào: "Em nói chuyện với Ôn Ý à?"

Thi Hào nhìn anh: "Vâng, sao anh lại có suy nghĩ muốn dẫn em đến đây thế?"

Lương Tây Kinh thản nhiên: "Anh cảm thấy em sẽ thích."

Anh vẫn luôn biết rõ Thi Hào thích điều gì bà anh cũng biết cô chưa từng được tới Disneyland, vì vậy anh đã nghĩ khi nào rảnh sẽ đưa cô tới đây.

Thi Hào nghe thấy đáp án này thì cười rạng rỡ: "Em cảm ơn."

Cô nghiêng đầu nhìn du khách đang đi qua lại ngoài cửa sổ nhẹ nhàng nói: "Em rất thích."

Cô thật sự rất thích nơi này.

Hầu hết thời gian Thi Hào luôn vô cùng bình tĩnh và lý trí, nhưng trong lòng cô cũng cất giấu sự mơ mộng của một nàng công chúa.

Ở Disneyland, cô sẽ cảm thấy bản thân cũng là một cô công chúa nhỏ được chiều chuộng yêu thương.

Lương Tây Kinh chú ý đến cảm xúc biến hóa trong đôi mắt của cô thì hơi giật mình, bỗng nhiên anh cảm thấy hơi buồn bực: "Thi Hào."

Thi Hào: "Hả?"

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Em có muốn đến nước Đức một chuyến vào lễ Giáng Sinh không?"

Thi Hào chớp chớp mắt: "Anh phải đến nước Đức công tác à?"

Lương Tây Kinh: "Anh muốn đưa em đến lâu đài Neuschwanstein xem một lần."

Ở đó cũng là nguyên mẫu của lâu đài Disneyland.

Khuôn mặt Thi Hào biểu lộ sự vui vẻ, cô muốn đồng ý nhưng lời đồng ý với đến miệng lại phải dè nén trở về: "... Em không biết có thể được nghỉ hay không."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh lặng người nói với vẻ hối hận: "Anh không nên đồng ý cho em từ chức."

Thi Hào nhú mày: "Làm sao hả? Nếu em không từ chức thì anh lại thiên vị em à?"

Lương Tây Kinh: "Đúng là anh có suy nghĩ đó."

Anh có thể tùy tiện phê duyệt đơn xin nghỉ phép cho Thi Hào.

Thi Hào dờ khóc dờ cười.

Đề cập đến chuyện này Lương Tây Kinh lại nói: "Sau khi trở về anh sẽ đến gặp ông chủ của em một lát."

Thi Hào nước mắt nhìn anh sau đó nói đùa một câu: "Anh đừng nói với em là anh muốn thu mua công ty của chúng em đấy nhé."

Lương Tây Kinh vốn không có ý nghĩ này nhưng sau khi nghe thấy Thi Hào nói như vậy thì anh lại cảm thấy ý tưởng này cũng không tồi: "Đề nghị này của em cũng không tồi đâu, sau khi trở về anh sẽ kiểm tra tình hình công ty của em."

"..."

Thi Hào ghen ghét, cô giơ chân đá cho cái chân đang ở dưới bàn của anh một phát: "Tổng giám đốc Lương, bình tĩnh một chút."

Lương Tây Kinh nhoẻn miệng cười: "Anh sẽ cố gắng."

Sau khi ăn tối ở công viên Disneyland, hai người đi ra ngoài ngắm nhìn ban đêm ở Disneyland.

Hơn bảy giờ Thi Hào và Lương Tây Kinh mới đi về phía tòa nhà bên kia.

Bọn họ muốn đi ngắm pháo hoa.

Vừa đứng ở phía trước Thi Hào quay đầu lại định nói chuyện với Lương Tây Kinh, lại bắt gặp một đôi tình nhân đang hôn nhau đứng bên cạnh Lương Tây Kinh.

Dưới ánh đèn nghiêng nghiêng bên đường, nụ hôn của hai người giống như cảnh trong bộ phim điện ảnh.

Thi Hào không tự chủ được cứ nhìn hai người đó mất một lúc.

Lương Tây Kinh chú ý đến ánh mắt của cô, anh nhướn mày, cũng quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô: "Em đang nhìn cái gì vậy?"

Thi Hào giật mình rồi ngại ngùng không dám nhìn sang đó nữa, cô chột dạ đến mức ánh mắt cũng trở nên mơ hồ: "... Không nhìn cái gì cả."

Lương Tây Kinh cười nhẹ: "Hâm mộ hả?"

Thi Hào liếc mắt nhìn anh, giả vờ bình tĩnh nói: "Em hâm mộ cái gì chứ?"

Lương Tây Kinh cười không nói.

Thi Hảo đưng phải đôi mắt đen láy của anh, từ lỗ tai đến cổ của cô lập tức nóng bừng, đôi môi cô khẽ mấp máy như muốn che đậy gì đó nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Rối rắm một lúc, bàn tay của Thi Hảo lại bị Lương Tây Kinh nắm lấy.

Lòng bàn tay của cô như chạm phải một luồng nhiệt nóng bỏng, trái tim của cô cũng hơi nóng lên: "Anh..."

"Thi Hảo." Lương Tây Kinh cúi đầu, thân mật quẹt qua chóp mũi của cô, giọng nói của anh cũng hơi trầm xuống: "Có những lời này anh định để sau này mới nói nhưng mà anh không chờ nổi nữa."

Lương Tây Kinh vốn muốn chờ thêm một chút nữa, ít nhất anh phải sắp xếp người trang trí một màn tỏ tình hoành tráng, để sau này Thi Hảo có nhớ lại thì cũng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng anh thấy rằng không có sự sắp xếp nào phù hợp hơn thời điểm hiện tại.

Tức là thời khắc này, trong lúc bất ngờ bắt gặp ánh mắt sáng ngời của Thi Hảo, trong lòng anh có chút xúc động không kìm chế được nói những lời nói đó ra ngay tại đây.

Lông mi của Thi Hảo khẽ rung lên, dường như cô biết anh đang muốn nói đến điều gì.

Cô ngược mắt lên đối diện với ánh mắt của anh.

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, anh đặt một nụ hôn lên trên đôi môi của cô, thấp giọng hỏi: "Em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không, chúng ta làm quen lại và yêu thương nhau thật lòng được không em?"

Anh nói: "Anh thật sự thích em, anh muốn ở bên cạnh em."

Thi Hảo ngửa đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, mấp máy môi: "... Thật ra em rất tò mò, anh thích em ở điểm nào?"

Trước đó cô rất muốn hỏi những lời này.

Đối với Lương Tây Kinh câu hỏi này là một câu hỏi khó trả lời.

Anh im lặng một lát rồi thản nhiên nói: "Rất nhiều."

Thi Hảo: "Hả?"

Lương Tây Kinh thấp giọng: "Thích vì em là Thi Hảo."

Đó là một đáp án gì vậy.

Thi Hảo hơi ngây ngời.

Lương Tây Kinh khẽ nhếch môi hôn lên chóp mũi của cô một cái: "Bởi vì em là Thi Hảo, cho nên anh thích tất cả mọi thứ của em."

Anh thích một Thi Hảo lý trí và không lý trí, thích sự kiên cường, yếu ớt của cô. Rất nhiều rất nhiều.

Chỉ cần là của cô thì anh đều thích, thích mà chẳng có một nguyên nhân nào cả.

Nghe thấy Lương Tây Kinh nói như vậy trái tim của Thi Hảo như bị đình trệ.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có một người thích bản thân đến như vậy.

Cô chớp chớp mắt, lúc cô đang định mở miệng thì Lương Tây Kinh bỗng nhiên nắm lấy tay cô rồi đặt lên trên ngực anh, để cô tự cảm nhận trái tim của anh đang đập vì cô.

Ánh mắt của anh dừng lại trên mặt cô để quan sát từng thay đổi trên gương mặt của cô, anh thấp giọng nói: "Em còn cần anh không?"

"..."

Tai của Thi Hảo như tê rần lại, cô thật sự cảm thấy Lương Tây Kinh biết cách nói để bắt chẹt bản thân mà.

Thật ra trước khi Lương Tây Kinh hỏi những câu này thì trong lòng Thi Hảo đã có tính toán. Mấy hôm trước cô đã có suy nghĩ buông thả và đồng ý ở bên anh nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Đến bây giờ, cô có thể cảm thấy trái tim đập loạn nhịp của anh cách lớp áo không mỏng không dày đó.

Thình thịch thình thịch, từng nhịp từng nhịp khiến cho lòng bàn tay của cô cũng nóng rực lên.

Đầu ngón tay nối liền với trái tim.

Trong khoảnh khắc chạm vào trái tim anh Thi Hảo cảm thấy như trái tim của mình cũng đang nóng lên.

Cô không biết diễn tả cảm giác lúc này như thế nào, cô chỉ biết mình không thể từ chối Lương Tây Kinh, cô muốn ở bên anh.

Bất luận tương lai có xảy ra chuyện gì hay là bọn họ có thể ở bên nhau mãi mãi hay không, vào khoảnh khắc này cô chỉ muốn ở bên Lương Tây Kinh. Yêu anh giống như những cặp đôi bình thường, hẹn hò, ôm ấp, hôn môi, làm tất cả những gì mà những đôi tình nhân sẽ làm và cả những chuyện bọn họ thích làm nữa.

Sau khi hỏi xong câu kia Lương Tây Kinh không nói thêm lời nào nữa.

Anh nhìn chăm chăm Thi Hảo hồi lâu, chờ đợi câu trả lời của cô, trong đôi mắt đầy cảm xúc của anh như đang phản chiếu lại hình bóng của cô.

Vành tai của Thi Hảo nóng ran khi đối diện với ánh mắt ấy của Lương Tây Kinh: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hảo mím môi, khuôn mặt cô cũng đỏ bừng lên: "Mấy ngày hôm trước anh đã đoán được chuyện em muốn làm, sao hôm nay anh lại không đoán nữa rồi hả?"

Trong phút chốc Lương Tây Kinh không nhận ra cô đang ám chỉ tối hôm đó anh hỏi cô có muốn hôn cô hay không.

Một giây sau, Thi Hảo kiễng chân lên chủ động choàng hai tay lên cổ anh để anh cúi đầu xuống, sau đó cô hôn lên trên môi anh.

Hai đôi môi chạm vào nhau.

Cơ thể của Lương Tây Kinh bỗng cứng đờ, thế rồi anh đảo khách thành chủ ngậm lấy đôi môi của cô và xâm nhập thật sâu.

"..."

Khoảnh khắc hàm răng của Thi Hảo bị Lương Tây Kinh đẩy ra tiếng pháo hoa cũng nổ vang bên tai.

Pháo hoa tuyệt đẹp nở rộ trên lầu đài.

Đồng thời, trái tim im lặng bấy lâu của cô cũng như được đốt cháy.

Bầu trời đêm tối đen được chiếu sáng bởi ánh trắng và màn pháo hoa nở rộ, Thi Hảo và Lương Tây Kinh ôm hôn thật sâu trong đám đông.

Anh móc lấy đầu lưỡi của cô, xâm nhập từng chút một.

Nhịp tim của Thi Hảo dần tăng lên, cô bị anh hôn đến mức chân cũng mềm nhũn nhưng cô lại không muốn nhận thua. Hai tay cô siết

chặt lấy rồi nhiệt tình đáp lại anh, đón nhận tất cả những gì anh trao cho.

Môi lưỡi hai người cuốn lấy nhau trong một thời gian dài.

Tiếng la hét xung quanh kèm tiếng pháo hoa nổ rộ liên tục vang lên nhưng mà âm thanh bọn họ nghe thấy rõ nhất là tiếng nước chụt chụt, tiếng tim đập của mình và đối phương.

Hôn một lúc lâu, đến khi Thi Hào sắp không chịu nổi nữa thì Lương Tây Kinh mới buông cô ra để cô dựa vào ngực mình.

Anh đợi cô hít thở, đôi môi lại xê dịch sang bên cạnh dừng lại ở bên má cô, anh ngậm lấy vành tai đỏ bừng của cô nói bằng giọng khàn khàn: "Giống như những gì anh đang nghĩ có đúng hay không?"

Thi Hào bị anh giam trong lồng ngực, cô thở hổn hển cố gắng để nhịp tim trở lại như cũ, ghen ngào nói: "Biết rõ còn cố hỏi."

Lương Tây Kinh nâng tay đỡ lấy cái gáy lộ ra của cô, cố ý nói: "Em không nói thì anh không biết."

Thi Hào không nói nên lời, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Anh mưu mô quá rồi đấy."

Lương Tây Kinh không nghe rõ, anh nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt cô thêm một lần nữa: "Em nói cái gì?"

Thi Hào ngược mắt nhìn thấy ánh mắt khát vọng bị đè nén của anh, đôi môi cô mấp máy: "Em nói..." Cô giả hoạt nói: "Miễn cưỡng chấp nhận anh."

Nghe thế Lương Tây Kinh bật cười.

Anh nắm lấy bàn tay đang đâm lung tung của Thi Hào, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Vậy thì anh phải cảm ơn bạn gái trước."

Nghe thấy hai chữ "Bạn gái" kia, Thi Hảo khẽ hừ nhẹ một tiếng, không hề giống tức giận mà giống làm nũng hơn.

Lương Tây Kinh thấy cô nắng mưa thất thường như vậy.

Anh định hôn lần nữa lại bị Thi Hảo đẩy ra: "Lát nữa rồi hôn, em muốn ngắm nhìn pháo hoa một chút."

Nếu không xem nữa thì màn pháo hoa này sẽ kết thúc mất.

Lương Tây Kinh hắng giọng ôm người vào trong lòng, miễn cưỡng đồng ý: "Được."

Nhưng mà ban nãy hai người dính nhau hơi lâu nên màn pháo hoa cũng đến giai đoạn cuối cùng rồi.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh quay đầu, mới xem được không đến nửa phút thì màn bắn pháo hoa đã kết thúc rồi.

Thi Hảo chớp chớp mắt, cô cảm thấy không thể tin được mà hỏi lại: "Xong rồi hả?"

Lương Tây Kinh: "..."

Anh bóp phần thịt mềm mại trên eo của cô rồi chặn đôi môi đang nhếch lên của cô: "Lần sau lại bổ sung cho em nhé."

Thi Hảo tức giận liếc mắt nhìn anh một cái.

Lương Tây Kinh hí mắt há miệng cắn lên đôi môi của cô, tràn giọng nói: "Trở về?"

"..."

Cô biết đại khái là sẽ xảy ra chuyện gì.

Hai người đi nhận phòng, sau đó đi vào trong thang máy để lên tầng.

Lương Tây Kinh xách đồ đạc, mười ngón tay của hai người vẫn đan chặt vào nhau không hề tách rời.

Chẳng biết lòng bàn tay đã đổ mồ hôi từ lúc nào.

Nhưng chẳng ai bảo buông tay cả.

Thang máy vang lên một tiếng "đỉnh tầng".

Thi Hào và Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn lên, đồng thời nhìn ra bên ngoài, hai người nhìn nhau rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Lối đi hơi dài vì phòng của hai người họ ở tận cuối cùng.

Dưới ánh sáng của bóng đèn trên tường, đôi khi bóng dáng của họ chồng lên nhau.

Thi Hào cúi đầu nhìn bóng dáng in trên thảm, trái tim cũng theo đó mà đập như đánh trống. Cô hít một hơi thật sâu như muốn bình tĩnh lại một chút nhưng lại phát hiện ra làm như vậy không có tác dụng gì cả.

Trái tim của cô đập vô cùng nhanh và không thể ngăn cản nổi giống như ngọn cỏ đầy sức sống nảy mầm vào ngày xuân vậy.

Bỗng dưng Lương Tây Kinh dừng lại.

Anh lấy thẻ phòng mở cửa ra, trước khi mở cửa anh còn liếc mắt nhìn Thi Hào một cái.

Cửa được đẩy ra Thi Hào bước vào trong, cô đang định tìm dép lê để thay.

Lương Tây Kinh đi vào theo cô.

Tiếng khóa cửa vang lên bên tai, theo bản năng Thi Hào quay đầu lại: "Em không tìm..."

Cô chưa kịp nói hết câu thì Lương Tây Kinh đã ôm cô lên xoay người áp lên tường.

Lúc này Thi Hảo bị ép phải ngửa đầu lên, nhờ đó mà Lương Tây Kinh có thể ngậm chặt đôi môi của cô một cách chính xác.

Chương 56: Sống chung

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi đêm trời chuyển lạnh, trước lúc chuyển vào đây căn phòng luôn mở cửa sổ để thông khí.

Thế nhưng Thi Hào lại cảm thấy nóng, chỗ nào trên người cũng nóng.

Nụ hôn của Lương Tây Kinh đặt lên gò má cô rồi dọc theo chóp mũi đi xuống bờ môi cô.

Thi Hào vòng chặt cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Giữa căn phòng tĩnh lặng, hai người nghe thấy tiếng thở hổn hển hòa lẫn với tiếng tim đập thình thịch của đối phương.

Thi Hào bỗng cảm giác như thể bản thân đã tan ra trong lòng bàn tay Lương Tây Kinh.

Sự kiềm chế của cả hai người đã hoàn toàn biến mất ngay khi cánh cửa kia đóng lại.

...

Gió vẫn rít gào liên tục bên ngoài cửa sổ.

Rất lâu rất lâu sau hai người mới đi ra khỏi phòng tắm và quay trở về phòng.

Bên ngoài cửa sổ trời đã tối mịt, Disneyland vốn ồn ào náo nhiệt cũng đã trở nên yên lặng.

Gió từ bên ngoài luồn vào qua cửa sổ, cuốn góc rèm tung bay phấp phới rồi quẩn vào lẫn nhau.

Thế nhưng cảm giác ướt át mềm mại vẫn tiếp diễn trên gò má, bởi vì Lương Tây Kinh vẫn đang hôn cô.

Cô bị giam cầm trong phòng với những nụ hôn nhẹ nhàng của anh.

Thi Hảo thấy nhột, nhiều lần muốn tránh đi nhưng bị anh giữ chặt chẳng để cô giãy giụa.

"Anh có làm không hả?" Thi Hảo không chịu nổi sự khiêu khích như thế của anh, cô run run khòe mi, không nhịn nổi lên tiếng thúc giục: "Lương Tây Kinh, anh muốn hôn thì hôn nhanh đi."

Lương Tây Kinh vẫn thong thả hít vào thở ra, vẫn chẳng chịu nói rộng khoảng cách giữa hai người.

Yết hầu anh lặn lên lộn xuống, hai hàng mi rủ xuống, mũi chạm vào chóp mũi cô, sau đó anh cất giọng khàn khàn: "Không thích anh hôn em thế này à?"

"... Đâu có." Thi Hảo ngửa đầu lên nhìn cô: "Hơi nhột thôi."

Lương Tây Kinh hiểu ra, anh nghiêng đầu xuống, dán môi lên bờ môi cô, khe khẽ hỏi: "Thế này thì sao?"

Thi Hảo đang định mở miệng trả lời thì Lương Tây Kinh đã thừa dịp chen vào quần lấy lưởi cô lần nữa, không chịu bỏ qua một tấc một thước nào.

Trong khi Thi Hảo đang thờ thề thảo thì anh ghé lại sát cô và dụ dỗ: "Được rồi, chúng ta làm lần nữa chứ?"

Lúc anh gọi tên Thi Hảo giọng nói vô cùng gợi cảm và quyến rũ, khiến người ta khó lòng mà kháng cự được.

Thi Hảo nhất thời động lòng nhưng rồi lại nhanh chóng trợn tròn mắt lên lắc đầu từ chối anh.

Cô còn chưa kịp thốt ra hai chữ "đừng mà" thì Lương Tây Kinh đã ranh mãnh chiếm đoạt luôn tiếng nói của cô, ngăm coi như cô đã bằng lòng.

Anh vốn chẳng hề cho cô cơ hội để từ chối.

...

Tới khi mọi thứ yên ắng trở lại thì đêm đã khuya.

Ánh đèn bên ngoài Disneyland cũng đã mờ tối, người trong khu vườn cũng đều đã đi hết.

Ngoài trời yên ắng tới nỗi chỉ còn lại tiếng gió cuối thu thét gào.

Thi Hào đi ra khỏi phòng tắm, nằm cuộn tròn lại một góc nhắm mắt lại nghỉ ngơi, chẳng buồn động đậy thêm chút nào nữa.

Lương Tây Kinh thu dọn mọi thứ gọn gàng rồi quay trở lại giường và ôm lấy cô như lẽ đương nhiên.

"Mệt rồi à?" Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn của cô.

Khóe mắt Thi Hào nặng trĩu, cô chui vào trong lồng ngực của Lương Tây Kinh, miệng lẩm bẩm: "Buồn ngủ."

Lương Tây Kinh cong khóe môi, dỗ dành cô: "Vậy ngủ đi thôi."

Thi Hào "ừ" một tiếng xong lại cảm thấy mình khó mà ngủ nổi.

Thân thể thì mệt mỏi nhưng tinh thần lại vẫn cứ phơ phới.

Thi Hào lặn qua lộn lại trong lồng ngực Lương Tây Kinh một hồi lâu rồi lại bất đắc dĩ mở mắt ra: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Lương Tây Kinh liếc mắt xem giờ: "Ba giờ."

"Ờ." Thi Hào thở dài một hơi: "Cảm thấy không ngủ được."

Lương Tây Kinh khẽ nhướn khóe mày.

Thi Hảo vội vàng lên tiếng bổ sung trước khi Lương Tây Kinh kịp mở miệng: "Em mệt lắm."

Cô không muốn làm thêm lần nữa đâu.

Lương Tây Kinh: "..."

Anh nhăn nhó xoa xoa chóp mũi: "Anh đâu có muốn làm lần nữa."

Dù rằng anh có muốn thì anh cũng biết cân nhắc tới thân thể của Thi Hảo, hơn nữa tương lai của họ vẫn còn dài.

Thi Hảo phồng má xụ mặt chẳng hề tin lời anh nói.

Lương Tây Kinh đành bật cười, cánh tay dài siết chặt người cô, sau đó anh khẽ hỏi: "Sao lại không ngủ được?"

Thi Hảo: "Không biết nữa."

Cô mở mắt ra nhìn anh rồi cố ý nói: "Có lẽ là vì vui quá."

Lương Tây Kinh hơi ngây ra, ánh mắt sáng rực nhìn cô chăm chăm.

Anh nhìn như thế khiến Thi Hảo hơi đỏ mặt, cô ngượng ngùng: "Sao thế?" Cô giơ tay lên chọt chọt vào ngực Lương Tây Kinh: "Em vui cũng không được à?"

Lương Tây Kinh tóm lấy ngón tay đang làm loạn của cô, đảo mắt: "Được."

Anh chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Thi Hảo lờm anh một cái rồi lại chủ động ôm anh, gọi tên anh: "Lương Tây Kinh."

"Ừ?" Môi Lương Tây Kinh lướt qua vành tai cô: "Muốn nói gì nào?"

Thi Hảo chui ra khỏi lồng ngực anh, đối diện với khuôn mặt tuấn tú của anh, nghiêm túc nói: "Em cũng rất thích rất thích anh."

Cô thích Lương Tây Kinh chẳng hề thua kém Lương Tây Kinh thích cô.

Từ đầu tới cuối giữa họ vẫn luôn là mối quan hệ hai chiều.

Chỉ là trước kia trên người Thi Hảo có quá nhiều ràng buộc nên cô rất hiếm khi đáp lại lời tỏ tình của anh. Thế nhưng lúc này đây cô lại muốn nói cho anh nghe để anh biết rằng cô cũng rất thích anh. Anh tốt như thế thì sao cô có thể không thích anh cơ chứ.

Lương Tây Kinh sững sờ một lúc rồi yên lặng nhìn cô chăm chú nhưng không hề nói gì.

Thi Hảo ngược mắt lên đáp lại ánh mắt của anh.

Mấy giây sau, cô nhấp nhấp khóe môi, muốn hỏi anh: "Sao anh lại chẳng vui..."

Cô còn chưa kịp nói hết câu thì Lương Tây Kinh đã đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên môi cô lần nữa.

Lần này nụ hôn của anh còn mãnh liệt hung hãn hơn lúc ở ngoài cửa vừa nãy.

"..."

Tới lúc kết thúc nụ hôn Lương Tây Kinh mới buông Thi Hảo đã thở hổn hển hển ra, khế sờ vành tai đỏ rực của cô, khàn giọng nhắc nhở: "Em không muốn làm lần nữa thì lần sau đừng nói mấy lời như vậy vào lúc này."

Thi Hảo: "..."

Cô bực bội lườm anh: "Khả năng tự kiềm chế của anh quá kém."

Sao cô biết được là ngay cả một câu bày tỏ đơn giản như thế mà anh cũng không thừa nhận nổi cơ chứ.

Lương Tây Kinh nghe cô nói vậy cũng không phủ nhận.

Anh nhìn cô chăm chăm: "Từ trước tới giờ anh ở bên em chưa từng có thứ này."

Từ khi quen biết Thi Hảo thì Lương Tây Kinh đã hoàn toàn mất kiểm soát đối với khả năng kiềm chế của mình.

Thi Hảo nghe vậy thì không khỏi cong môi cười: "Dạo này miệng lưỡi của anh càng ngày càng ngọt."

Lương Tây Kinh nhướn mày: "Đây là lời nói thật."

Thi Hảo mỉm cười lườm anh, cảm giác tình yêu tràn đầy trong lồng ngực.

Hai người yên lặng ôm nhau một lúc, sau đó Thi Hảo hỏi anh: "Anh muốn đưa em tới Disneyland từ bao giờ thế?"

Lương Tây Kinh: "Từ lần trước tới khu vui chơi."

Thi Hảo: "...Ồ."

Cô ngược mắt lên nhìn anh rồi lại mỉm môi nói: "Em xin lỗi."

Lương Tây Kinh xoa xoa mái tóc rối bời của cô, khẽ khàng đáp lại: "Là lỗi của anh khi đã không giải quyết trước cho ổn thỏa."

Những vấn đề vẫn tồn tại giữa hai người là do anh xử lý quá chậm nên mới tạo nên tình cảnh như khi trước.

Thi Hảo lắc đầu: "Là do em không vượt qua được khúc mắc trong lòng kia."

Thi Hào nói tới đây thì lại đột nhiên nhớ ra: "Chủ tịch có biết chúng ta... Đi tới đây không?"

Cô không chắc Lương Tây Kinh đã biết chuyện Lương Hanh đã buông tha chuyện này chưa.

Cô không có ý nhắc đến chuyện này với Lương Tây Kinh nhưng cô mơ hồ cảm giác được hình như Lương Tây Kinh đã biết. Nếu không phải vậy thì anh thường xuyên tới tìm cô rồi lại còn đưa đón cô đi làm như thế thì sao Lương Hanh có thể không đi tìm anh để nói chuyện cơ chứ.

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Ông ấy biết."

Anh yên lặng một lúc rồi lại hỏi Thi Hào: "Có phải đợt trước ông ấy đã tới tìm em không?"

Cả hai người đều là những người thông minh.

Trước việc Thi Hào thay đổi thái độ hôm đó, Lương Tây Kinh đã rất mừng rỡ nhưng rồi cũng thấy nghi ngờ.

Hôm đó trở về anh đã cẩn thận nghĩ lại, ngoài thái độ của Lương Hanh ra thì anh thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác có thể khiến Thi Hào thay đổi cách nói chỉ trong một ngày.

Cô quá mang nặng gông xiềng đạo đức, sợ nhất là có lỗi với Lương Hanh.

Thi Hào gật đầu: "Là em đi tìm ông ấy."

Lương Tây Kinh ngẩn ra.

Thi Hào nhận ra được sự thay đổi trong ánh mắt của anh, khuôn mặt cô hơi nóng lên: "Thật ra là chủ tịch đã nghĩ thông suốt." Cô trầm ngâm một lúc và nhìn Lương Tây Kinh: "Ông ấy rất yêu thương anh."

Bởi vì Lương Hanh quá yêu thương Lương Tây Kinh, không nỡ khiến Lương Tây Kinh khổ sở nên ông mới có thể dễ dàng buông bỏ chuyện này như vậy.

Thi Hào hiểu rất rõ điều này.

Lương Tây Kinh lặng yên không đáp lại.

Mãi một lúc lâu sau anh mới ôm chặt lấy Thi Hào: "Ông ấy cũng rất thích em."

Thi Hào bật cười tươi rói: "Em biết mà."

Ôm một lúc rồi Lương Tây Kinh lại hỏi Thi Hào là Lương Hanh đã nói gì với cô.

Thi Hào nhớ lại, kể cho anh nghe vài ý chính.

Dần dần, cô càng nói càng thấy buồn ngủ. Sau đó cô cũng chẳng biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Lương Tây Kinh nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, cong môi yên lặng mỉm cười.

Anh cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn rồi cùng cô chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng hôm sau Thi Hào ngủ tới mười một giờ mới thức giấc.

Lúc cô tỉnh giấc thì trong phòng đã ấm ỉ, náo nhiệt.

Thi Hào mở cửa sổ ra ngắm nhìn thì vừa khéo nhìn thấy tòa lâu đài ở phía xa xa.

Cô hốt ha hốt hải đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, tới lúc rửa ráy xong đi ra thì Lương Tây Kinh vốn đang xử lý công việc ngoài

phòng khách đi vào: "Dậy rồi à?"

Thi Hào trừng mắt với anh: "Sao anh không gọi em dậy sớm một chút chứ, có mấy trò chúng ta còn chưa được chơi đâu."

Lương Tây Kinh khẽ cười, an ủi cô: "Chưa được chơi thì lần sau lại tới."

Thi Hào nghe anh nói như thế thì mới thoải mái hơn một chút: "Vậy chúng ta cũng phải chơi thêm một vòng nữa."

Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười, vui vẻ phớt lờ với cô: "Được, em còn muốn chơi cái gì nữa? Chúng ta đi ra xem một lát?"

Thi Hào gật đầu.

Bôi sơ qua kem chống nắng xong hai người lại ăn linh tinh vài thứ rồi mới lại hòa vào dòng người lần nữa.

Không cần xếp hàng nên hai người tiết kiệm được không ít thời gian.

Buổi chiều Thi Hào và Lương Tây Kinh ngắm xong diễu hành xe hoa thì mới lưu luyến không rời thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay trở về thành phố Giang.

Ra về sau một ngày rưỡi ở Disneyland, Thi Hào có cảm giác như mình vừa nằm mơ một giấc.

Thấy cô nói vậy, Lương Tây Kinh phản bác: "Không phải là mơ."

Thi Hào mỉm cười, nghiêng đầu sang nhìn anh: "Em biết."

Cô quay đầu lại nhìn tòa lâu đài ở phía xa, không khỏi cảm khái: "Trước kia em vẫn hay nghe người ta nói là tới Disneyland sẽ không cưỡng được mà sinh ra cảm giác mình là một nàng công chúa, khi ấy em vẫn cảm thấy lời này nói hơi quá."

Tới khi đến đây rồi, hôm qua lúc cô chơi ở vòng quay ngựa gỗ và chụp ảnh trước lâu đài cô cũng đột nhiên sinh ra cảm giác tự luyến cảm thấy hình như mình thật sự là một nàng công chúa nhỏ.

Lương Tây Kinh rũ mắt: "Em vốn là một nàng công chúa."

Thi Hảo nhìn ánh mắt chuyên tâm của anh và nhoẻn miệng cười: "Em không phải."

Lương Tây Kinh: "Em phải."

Anh nhẹ nhàng nói: "Trong lòng anh em vĩnh viễn là công chúa."

Ở bên Lương Tây Kinh, Thi Hảo có thể vĩnh viễn làm một nàng công chúa nhỏ."

Thi Hảo bật cười trước lời nói của anh, cô nhướn mày lên: "Thật sao?"

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Thi Hảo "ồ" một tiếng rồi đảo mắt, vui vẻ nói: "Vậy công chúa có thể đưa cho anh một yêu cầu không?"

Lương Tây Kinh: "Yêu cầu gì?"

Thi Hảo chỉ chỉ cửa hàng bên cạnh: "Có thể dừng lại bên đường một lúc không, em muốn ăn bánh bao áp chảo."

"..."

Ăn xong bánh bao áp chảo rồi hai người lại lần nữa xuất phát.

Trên đường xe cộ đông đúc, Thi Hảo vốn định thay phiên đổi lái với Lương Tây Kinh nhưng bị Lương Tây Kinh từ chối.

Cuối cùng cô chỉ có thể thoải mái làm hai việc là trò chuyện với anh và ngủ.

Đêm hôm qua bị giày vò tới khuya khoắt, dù cho hôm nay dậy muộn nhưng cũng đã chơi bời đã đời cả buổi nên Thi Hào đã mệt là người.

Lương Tây Kinh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô thì bất giác mỉm cười, tắt nhạc trong xe đi để Thi Hào có thể ngủ thoải mái.

Lúc Thi Hào tỉnh dậy thì họ đã đi ra khỏi đường cao tốc.

Nhìn thấy khung cảnh đường phố hai bên đường, Thi Hào chậm rãi chớp mắt, quay đầu sang nhìn người bên cạnh đặt một câu hỏi đã biết rõ đáp án: "... Anh không đưa em về nhà sao?"

Bây giờ đã là buổi tối. Vì là cuối tuần nên xe cộ trên đường phố thành phố Giang vẫn khá nhiều, cũng có không ít người đang tản bộ trên vỉa hè.

Đèn phía trước đang đỏ, Lương Tây Kinh đạp phanh xe rồi quay sang nhìn cô, thản nhiên nói: "Em muốn ở biệt thự hay là ở chỗ hiện giờ?"

"?"

Thi Hào mơ màng mất một lúc mới hiểu ra ý anh.

"Chúng ta mới ở bên nhau mà đã sống chung như vậy thì không được hay lắm nhỉ?" Cô cố ý che giấu ý cười trong mắt, cố ý trêu anh: "Chúng ta thế này có phải là tiến triển nhanh quá rồi không?"

Lương Tây Kinh nhướng cao hàng mày, hỏi đúng trọng điểm: "Nhanh sao?"

"Đúng vậy." Thi Hào nhin cười nhắc nhở anh: "Chúng ta mới ở chỉ ở bên nhau từ hôm qua thôi."

Lương Tây Kinh nghe cô nói vậy thì lờm cô một cái, phủ nhận kết luận này của cô: "Không phải."

Ơ trong lòng anh thì hai người đã ở bên nhau hai năm rồi, từ đó tới giờ chưa từng xa rời nhau.

Thi Hảo nghe hiểu được ý tứ của anh, cố ý chậm rãi ngân dài một tiếng "ồ".

Lương Tây Kinh có vẻ không được vừa ý lắm: "Ồ là có ý gì?"

Thi Hảo lườm anh: "Nếu như em nói là bây giờ ai về nhà nấy thì anh có đồng ý không?"

Lương Tây Kinh trả lời chẳng hề do dự: "Không."

"..."

Thi Hảo ghen hòng, lườm anh một cái: "Vậy anh còn hỏi ý kiến em làm gì."

Lương Tây Kinh: "Nếu em muốn sống ở biệt thự thì bây giờ chúng ta cùng sống ở biệt thự. Còn nếu em muốn ở chỗ hiện giờ thì anh chuyển tới."

Đây là các lựa chọn anh dành ra cho cô.

Nói thật lòng thì Thi Hảo cảm thấy không phải tự dưng mà Lương Tây Kinh bị người ta gọi là gian thương.

Đây mà là lựa chọn á?

Anh thế này rõ ràng là vốn chẳng hề cho cô được lựa chọn.

Cũng may Thi Hảo cũng không phải kiểu so đo tính toán thiệt hơn.

Cô cũng không lưỡng lự quá lâu, chọn luôn biệt thự.

Lương Tây Kinh: "Được."

Thi Hảo hơi ngược mắt lên liếc nhìn anh: "Có phải anh đã tính toán xong xuôi từ trước rồi không?"

Lương Tây Kinh thản nhiên đáp lại: "Ừ."

Anh không muốn lại yêu đương lén lút lút lút với Thi Hảo nữa, anh chỉ muốn yêu đương một cách quang minh chính đại, yêu cái kiểu mà ai ai cũng biết ấy.

Lương Tây Kinh thành thật như thế khiến Thi Hảo chẳng nói nổi câu nào chế giễu anh.

Thật ra trong lòng cô cũng muốn sống cùng Lương Tây Kinh, muốn lúc nào cũng dính chặt bên người anh.

Nhưng mà trước lúc chuyển tới biệt thự thì Thi Hảo vẫn muốn về nhà thu dọn một ít đồ đạc.

Lương Tây Kinh hỏi: "Không mệt sao?"

Thi Hảo: "Thu dọn sơ sơ thôi, em không mang theo quần áo đi làm."

Lương Tây Kinh nhíu mày: "Ở chỗ anh có mà."

Thi Hảo hơi ngạc nhiên, sau đó hiểu ra: "Lúc trước em bảo anh vớt đi mà anh không vớt à?"

Lương Tây Kinh yên lặng.

Sao anh có thể vớt quần áo của cô đi chứ.

Thi Hảo bưng tỉnh: "Vậy thì thôi khỏi về nữa."

Cô day day khoe môi đang vênh cao: "Đi thẳng tới biệt thự đi."

...

Đã mấy tháng rồi không tới biệt thự, Thi Hào loáng thoáng cảm giác biệt thự đã trở nên đẹp hơn.

Cảnh lá trong khoảng sân của tòa nhà đã ngả sang màu vàng màu đỏ hòa lẫn với ánh đèn tạo nên bầu không khí có cảm giác rất đặc biệt.

Thi Hào xuống xe, đưa mắt nhìn khoảng đất trống trải bên sườn, nghĩ tới điều gì đó.

Lương Tây Kinh nhìn theo ánh mắt cô: "Nghĩ gì thế?"

Thi Hào quay đầu: "Có phải trước kia ở đó có trồng gì đó không?"

Lương Tây Kinh: "Cỏ."

Thi Hào chớp mắt: "Anh định trồng gì hay sao mà nhổ hết cỏ thế rồi?"

Lương Tây Kinh gật đầu: "Em muốn trồng gì?"

Thi Hào nghe anh nói vậy thì chớp chớp mắt nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Lương Tây Kinh nắm tay cô đi vào trong nhà, chậm rãi giải thích: "Anh bảo người ta nhổ cỏ đi để trồng hoa hoặc trồng cây." Anh ngừng một lát, cúi xuống nhìn chằm chằm Thi Hào: "Em thích gì thì chúng ta sẽ trồng cái đó."

Thi Hào ngược mắt lên nhìn chằm chằm Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh không hiểu: "Em sao thế?"

Thi Hào giang rộng hai tay, chủ động ôm lấy anh: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh cười: "Gì thế?"

Thi Hảo dụi dụi trước ngực anh: "Sao anh lại tốt như thế chứ?"

Lương Tây Kinh khẽ búng lên trán cô: "Chỉ thế thôi đã thỏa mãn rồi à?"

Thi Hảo gật đầu, nghiêm trang trả lời: "Lúc em học đại học thì các bạn cùng phòng bàn tán nhau về hình tượng bạn trai lý tưởng, anh có biết hình tượng lý tưởng trong lòng em khi đó là kiểu nào không?"

Lương Tây Kinh mở cửa để Thi Hảo đi vào: "Kiểu nào?"

Thi Hảo nói với anh: "Đương nhiên điều kiện bắt buộc là phải đẹp trai, các điều kiện khác cũng phải ổn ổn. Nhưng mà ngoài ra thì em còn một yêu cầu nữa."

Lương Tây Kinh: "Yêu cầu gì?"

Thi Hảo thay giày, quay đầu lại nhìn anh: "Em nói em muốn tìm một người có thể cho em trồng hoa ở trong sân."

"..."

Lương Tây Kinh bật cười vì câu nói của cô, khe khẽ cười thành tiếng: "Thế thì có thể xem như anh vô tình đoán trúng sở thích của em rồi."

Ánh mắt Thi Hảo sáng rực: "Chuẩn không cần chỉnh."

Lương Tây Kinh nhếch môi: "Đó là vinh hạnh của anh."

Cất dọn đồ đạc xong xuôi Lương Tây Kinh mới nhìn giờ, hỏi Thi Hảo muốn ăn gì.

Vì đã quá giờ cơm nên cả hai người đều đã đói meo.

Thi Hảo chẳng kén chọn trong việc ăn uống, chọn qua loa vài món.

Lương Tây Kinh ừ xong gọi điện thoại cho nhà hàng của nhà họ Tần kêu người ta đưa đồ ăn tới.

Trong lúc chờ đồ ăn được đưa đến, Thi Hảo chỉ chỉ trên tầng: "Em muốn đi tắm?"

Mỗi lần ngồi xe thì chuyện đầu tiên cô làm sau khi về tới nhà sẽ là đi tắm.

Lương Tây Kinh xoa đầu cô: "Đi đi."

Cô quen cửa quen nẻo đi lên lầu.

Thi Hảo đi vào phòng, tiến thẳng tới phòng thay đồ.

Lúc nhìn thấy số quần áo quen thuộc ở trong ngăn tủ, Thi Hảo cong cong khóe mắt.

Trước kia cô chỉ tới chỗ này của Lương Tây Kinh vào cuối tuần nhưng cũng để lại đây không ít đồ đạc. Ngoài quần áo ngủ ra thì còn có mấy bộ quần áo mặc hằng ngày.

Thật ra lúc ban đầu khi treo mấy bộ quần áo này vào phòng thay đồ thì Thi Hảo từng có cảm giác thấp thỏm bất an.

Cô sợ Lương Tây Kinh sẽ để ý.

Nhưng rồi lâu ngày Thi Hảo đã trở nên to gan hơn. Thậm chí cô còn chiếm đoạt hẳn một cái tủ của Lương Tây Kinh, hơn nữa còn nói với Lương Tây Kinh rằng đó là tủ của riêng cô, anh không được treo quần áo của anh vào trong đó.

Lương Tây Kinh đành phải đồng ý.

Thế là bây giờ trong chiếc tủ này chỉ có quần áo của một mình Thi Hảo.

Cô nhớ mang máng là trước lúc cô và Lương Tây Kinh tách xa nhau thì quần áo đã treo như thế, tới bây giờ vẫn nguyên xi như vậy, Lương Tây Kinh chẳng hề đụng tới.

Thi Hào không nhin nổi phải bật cười trước đáp án mà mình nhận được.

Sau đó cô đột nhiên chú ý tới mấy cái hộp ở bên dưới.

Thi Hào lưỡng lự một lúc rồi vươn tay lấy ra...

Mấy chữ cái tiếng Anh trên hộp đều là những ký tự cô quen thuộc, cô đang định mở ra thì lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cầm điện thoại lên chụp một bức ảnh gửi cho người ở tầng dưới: "Đây là gì thế? Em xem có được không?"

Lương Tây Kinh nhanh chóng nhắn lại: "Tất cả mọi thứ trong nhà này chỉ cần em muốn xem thì đều có thể xem."

Thi Hào: "Vậy em mở ra nhé."

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Thi Hào lấy một cái hộp trong số đó rồi mở nắp ra.

Cô vừa mở ra đã nhìn thấy một chiếc váy suông màu trắng nhạt xếp gọn gàng bên trong hộp.

Thi Hào ngăn người nhìn, đúng lúc cô định lấy ra thì bên cạnh vang lên giọng nói của Lương Tây Kinh: "Em có muốn thử xem không?"

Thi Hào nghiêng đầu: "... Cho em à?"

Lương Tây Kinh cảm thấy câu hỏi của cô thật vô nghĩa: "Thế em nghĩ sao?"

Thi Hào cũng tự nhận ra mình đã hỏi một câu hơi ngốc, chỉ là cô vẫn không chắc lắm: "Anh mua bao giờ thế?"

Lương Tây Kinh: "Lúc ở bên Đức."

"..."

Thi Hào lập tức thấy hối hận vì đã hỏi anh chuyện này.

Lương Tây Kinh nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng bối rối của cô thì ánh mắt thoáng qua chút ý cười. Anh cất bước lại gần, giọng nói hơi trầm: "Thử một chút xem?"

Anh nói xong thì cúi người xuống, rút mấy cái hộp khác từ dưới tủ quần áo ra: "Thử luôn cả hai chiếc này nữa."

"..." Thi Hào ngạc nhiên, nhìn anh với vẻ khó tin: "Anh mua tận ba chiếc sao?"

Lương Tây Kinh: "Váy thì mua ba chiếc."

Thi Hào ngẩng đầu lên: "Còn gì khác nữa?"

Lương Tây Kinh không trả lời cô luôn mà ngắm nghía dáng vẻ ngạc nhiên của Thi Hào: "Em muốn xem luôn giờ à?"

Thi Hào gật đầu.

Cô cảm thấy tò mò.

Lương Tây Kinh mỉm cười, lấy mấy món quà mang từ Đức về cho cô.

Ngoài váy ra thì anh còn mua cho Thi Hào một cái túi, một cái vòng tay và mấy miếng nam châm nho nhỏ gắn tủ lạnh mà cô vẫn thường thích sưu tầm.

Thi Hào ngăm nhìn sổ quà tặng mà Lương Tây Kinh lấy ra, chậm rãi chớp mắt: "Sao trước đó anh... không nói với em?"

Cô hỏi theo bản năng.

Lương Tây Kinh nhướn mày hỏi lại cô: "Thế anh vừa về nước thì ai đã nói với anh là muốn từ chức đấy?"

Thi Hào á khẩu.

Lương Tây Kinh nói với giọng oan ức lắm: "Em đâu có cho anh cơ hội để tặng đâu."

Thi Hào ngượng ngùng: "Em..."

"Em cái gì?" Lương Tây Kinh nhìn cô.

Thi Hào nhấp nhấp khóe môi: "Em sai rồi."

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô một cái, cũng không định tính toán chuyện này với cô.

Anh hỏi Thi Hào: "Em có thích không?"

Thi Hào: "Thích."

Cô vừa liếc nhìn đã biết những món quà này là do Lương Tây Kinh cẩn thận lựa chọn.

Trong sổ váy mà Lương Tây Kinh mua cho Thi Hào thì có một chiếc là váy suông màu trắng mà Thi Hào thích, có thể mặc hằng ngày hoặc là tham gia một số bữa tiệc thông thường.

Một chiếc khác là váy màu tím nhạt thích hợp cho những bữa tiệc lớn. Lúc cô làm thư ký cho Lương Tây Kinh thỉnh thoảng sẽ cần tới những chiếc váy thế này để tham dự một số hoạt động.

Ngoài ra còn một chiếc váy ngắn dài tay màu vàng phù hợp để mặc vào cuối tuần.

Lương Tây Kinh nghe thấy câu trả lời của cô thì thở phào nhẹ nhõm: "Thế là tốt rồi."

Lúc mua anh đã biết là Thi Hào sẽ thích nhưng cũng sợ cô ngại đất.

Thi Hào nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng lo lắng của anh thì mím môi bật cười: "VẬY em đi tắm trước đây."

Lương Tây Kinh: "Được, vậy tắm xong thì thử váy xem?"

Thi Hào gật đầu.

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hào đi vào phòng tắm xong mới lấy váy ra khỏi hộp và treo lên tủ quần áo riêng của cô.

Đa số thời điểm Thi Hào đều thích làm dấu riêng lên những món đồ thuộc về mình.

Đây là thói quen của cô từ lúc bé ở trại trẻ mồ côi.

Lương Tây Kinh rất hiểu cho thói quen này.

Thi Hào tắm xong thì nhà hàng cũng đưa đồ ăn tới.

Hai người đều đã đói nên cũng không vội thử váy ngay.

Xuống tầng ăn uống xong xuôi, lại thu dọn một lượt nữa rồi hai người mới quay trở lại phòng thay đồ.

Thi Hào ngẩng nhìn váy treo trong tủ, hỏi Lương Tây Kinh: "Thử chiếc nào trước?"

Lương Tây Kinh liếc nhìn số váy kia rồi lại quay sang nhìn cô: "Màu tím nhạt thử xem?"

Thi Hảo lên tiếng đáp lại: "Được."

Cô đang định vươn tay lên lấy thì Lương Tây Kinh đã giơ tay ra trước, nhẹ nhàng nói: "Để anh."

"..."

Thi Hảo run run khówek mi, nhìn anh lấy váy ra rồi cúi mắt nhìn cô.

Không hiểu sao Thi Hảo lại có cảm giác ánh mắt lúc anh nhìn cô trông hơi nguy hiểm. Cô hít sâu một hơi rồi bất giác đưa tay sờ sờ phần xương quai xanh lộ ra ngoài, khẽ khàng hỏi anh: "Anh không đi ra ngoài à?"

Trong phòng thay đồ thoang thoảng mùi thơm ngọt, đó là mùi tinh dầu mà lúc trước Thi Hảo mua về đặt trong phòng thay đồ của Lương Tây Kinh.

Mùi vị rất đặc biệt, cả hai người đều rất thích.

Nhưng lúc này đây thứ mùi mà Lương Tây Kinh cảm nhận được nhiều hơn lại là thứ mùi thơm nhẹ nhẹ trên người Thi Hảo.

Đôi mắt trong veo của anh dán chặt lấy cô, ngắm nghía hai gò má ửng đỏ của cô rồi lướt xuống phần xương quai xanh trắng nõn, sau đó anh cất giọng khe khẽ gợi cảm: "Anh thay giúp em nhé?"

Chương 57: “Tôi đã theo đuổi được cô ấy, chúng tôi đang hẹn hò.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hào biết, khi Lương Tây Kinh chủ động đưa ra đề nghị thay quần áo giúp cô, chắc chắn là mục đích của anh không chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng mà...

Hình như cô không từ chối anh được.

Đối diện với ánh mắt đang cố đè nén dục vọng của anh, vành tai Thi Hào hơi nóng lên, thậm chí cô cảm thấy đầu ngón tay mình cũng đang nóng bừng.

Ánh mắt cô lấp lánh ánh nước: “... Anh có biết làm không đấy?”

Lương Tây Kinh vươn tay đón lấy quần áo rồi hỏi ngược lại cô: “Em đoán xem vào tối hôm qua, là ai đã thay quần áo cho em?”

“...” Thi Hào lập tức cảm thấy hối hận, mình lại rơi vào bẫy do anh giăng ra rồi.

Buổi tối ngày hôm qua, sau khi ra khỏi phòng tắm, cô mệt đến nỗi không muốn động đậy dù chỉ một ngón tay, là Lương Tây Kinh đã lau khô những giọt nước còn đọng lại trên cơ thể cô, váy ngủ cũng do anh mặc cho cô.

Bây giờ cô lại hỏi anh có biết làm không, hình như đây là câu hỏi hơi bị thừa thãi.

Trước đây, Thi Hào chưa bao giờ cảm thấy chuyện thử quần áo là một việc giày vò người ta đến vậy, càng không phát hiện cơ thể cô lại nhạy cảm đến thế.

Những nơi mà đầu ngón tay Lương Tây Kinh chạm vào đều không khỏi khơi dậy những phản ứng trực tiếp nhất trên cơ thể cô.

Hô hấp của cô chậm lại, cả người căng như dây đàn một cách khó tả.

Bên cạnh là một tấm gương đủ lớn để cô có thể đứng soi được toàn thân, thiết kế của chiếc gương mang hơi hướng cổ xưa.

Thi Hào vô tình nhìn vào gương, nhìn thấy bóng dáng hai người bọn họ trong đó. Lương Tây Kinh đứng ở phía sau cô, gương mặt anh tuấn, đường nét sắc bén, lại không kém phần lạnh lùng, có dáng vẻ của một chính nhân quân tử*.

*Chính nhân quân tử: Người tài đức, chính trực theo quan niệm của Nho giáo.

Anh chậm rãi cởi quần áo trên người cô, rồi lại mặc vào cho cô chiếc váy màu tím nhạt được trang trí bằng phương pháp thủ công.

Ngón tay thon dài của Lương Tây Kinh chạm vào phần da trên cánh tay cô, vén tóc cô lên, tùy ý thay váy, cuối cùng dừng lại ở phần xương cánh bướm nhô ra ở sau lưng.

Anh cụp mi xuống, bộ dáng nghiêm túc nghiên cứu khóa kéo của chiếc váy.

Rõ ràng đang thay quần áo một cách rất đàng hoàng, Lương Tây Kinh cũng không hề có bất cứ hành động nào quá đáng.

Nhưng Thi Hào lại có thể nhạy cảm phát hiện ra biến hóa ngày càng rõ rệt của cơ thể. Động tác này của Lương Tây Kinh, so với sự trêu chọc rõ ràng của anh, càng khiến cô có phản ứng mãnh liệt hơn.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào bờ vai đang lộ ra của cô, vô cùng nóng bỏng.

Giống như cảm nhận được cơ thể của cô đang căng thẳng, Lương Tây Kinh ngước lên, vẻ mặt hơi đăm chiêu thường thức đôi tai đang đỏ lên của cô rồi hỏi: “Làm sao vậy? Làm em đau à?”

“...”

Thi Hảo men theo hình ảnh trong gương, quan sát vết hằn chuyển động rõ ràng mỗi khi anh nói chuyện, nhịp tim ngày càng nhanh hơn.

“Không có gì đâu ạ.” Thi Hảo cố gắng ổn định trạng thái tinh thần rồi trả lời anh.

Lương Tây Kinh nhướn mày, nhìn chăm chăm vào thay đổi nhỏ về cảm xúc trên mặt cô.

Trong chốc lát, anh buông bàn tay đang dừng ở khóa váy ra, đầu ngón tay chạm vào vành tai đỏ bừng của cô, tiếp tục hỏi: “Vậy sao tai lại đỏ thế này?”

Bùm, dường như có pháo hoa đang nổ trong đầu Thi Hảo.

Cô vô thức quay đầu lại, định lờm anh một cái.

Nhưng vừa mới quay đầu về phía Lương Tây Kinh, anh đã cúi xuống một cách vô cùng gian xảo. Đôi môi mềm mại của Thi Hảo vừa hay chạm vào má anh.

Thi Hảo kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng gì, Lương Tây Kinh đã hỏi: “Muốn hôn anh hả?”

Thi Hảo tròn tròn mắt: “Em không...”

Còn chưa dứt lời, Lương Tây Kinh đã ngắt lời cô: “Quần áo còn chưa thay xong, thử xong hết đi rồi anh lại cho hôn tiếp.”

“???”

“...”

Trong phút chốc, Thi Hào không nói được gì, tỏ ra bối phục đối với dáng vẻ không biết xấu hổ của Lương Tây Kinh.

Sao lại có thể trả lời như vậy nhỉ?

“Còn lâu em mới muốn hôn anh.” Thi Hào không kìm được phản bác lại: “Rõ ràng là anh cũng muốn hôn em chứ gì.”

Lương Tây Kinh nghe cô nói như vậy nhưng cũng không phản bác gì.

Anh cup mắt, tầm mắt nhìn xuống vòng eo mềm mại của cô rồi chậm rãi hướng lên trên, dừng lại trên bờ vai nõn nà, đôi mắt sẫm lại, thản nhiên e hèm một tiếng rồi nói: “Anh muốn.”

Lần này Thi Hào lại càng không biết nên nói gì.

Cô ngược mắt, chạm phải đôi mắt đen láy của anh, đỏ mặt, trừng anh một cái: “Anh thay xong chưa? Để em soi gương xem.”

Lương Tây Kinh cười, cúi đầu hôn cô một cái rồi nói: “Xong rồi, em nhìn xem.”

Trong gương phản chiếu hình ảnh Thi Hào mặc chiếc váy màu tím nhạt, nếp gấp trên váy tựa như những cánh hoa đang bung nở, vô cùng xinh đẹp.

Giây phút nhìn vào gương, Thi Hào cảm giác như mình đang đứng trong bụi hoa và được vô số đóa hoa vây quanh vậy.

Lương Tây Kinh nhìn ngắm đôi mắt sáng bừng của cô rồi chậm rãi hỏi: “Em có thích không?”

Thi Hào gật đầu.

“Thích ạ.”

Lương Tây Kinh thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.”

Thi Hào nhìn sang hai chiếc váy còn lại, nói: “Em thử cả hai chiếc đó nữa.”

Vừa dứt lời, để đề phòng Lương Tây Kinh tiếp tục ‘công việc’ vừa rồi, Thi Hào nói: “Anh đi tắm rửa đi, để em tự thay.”

Lương Tây Kinh câm nín vài giây rồi đành nói: “Được.”

Anh nhìn chăm chăm vào Thi Hào: “Nếu em cần sự giúp đỡ thì cứ gọi anh.”

“... Vâng.”

Lương Tây Kinh đi ra khỏi phòng thay đồ, vào thẳng nhà vệ sinh.

Nghe tiếng nước chảy vang lên từ phòng tắm, Thi Hào mới chậm rãi cởi bộ váy trên người xuống.

Nhưng cô chỉ mãi đuổi Lương Tây Kinh đi mà quên mất một điều rất quan trọng... Đó là chiếc váy còn lại mà Lương Tây Kinh mua cho cô chính là kiểu váy hai dây màu trắng nhạt, khóa kéo cũng nằm ở sau lưng, về cơ bản, cô không thể tự kéo khóa chiếc váy được.

Lúc Lương Tây Kinh đi ra từ nhà tắm, Thi Hào vẫn đang loay hoay chưa kéo xong khóa váy.

Tóc anh vẫn chưa khô hẳn, nước vẫn nhỏ giọt xuống tong tong.

Thi Hào quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau vài giây, hai mắt Lương Tây Kinh sáng quắc nhìn cô chăm chăm, giọng khàn khàn hỏi: “Không kéo được khóa lên hả?”

Thi Hào gật đầu.

Lương Tây Kinh nhắc chân bước đến gần cô, cúi đầu nhìn rồi hỏi: “Muốn anh giúp không?”

“Anh biết rõ mà còn cố hỏi.” Thi Hào liếc anh một cái.

Lương Tây Kinh khẽ cười, tiện tay vắt chiếc khăn dùng để lau tóc trong tay sang một bên, rút ngắn khoảng cách với Thi Hào.

Hai người trán kề trán, Lương Tây Kinh nghiêng mặt sang bên một bên, áp mũi vào má cô: “... Nếu anh từ chối thì sao?”

Thi Hào: “Hả?”

Cô không ngờ rằng Lương Tây Kinh sẽ không đồng ý giúp cô mặc váy.

Lương Tây Kinh cứ ôm cô như vậy, cánh tay thon dài rắn rỏi vòng ra sau, chạm vào khóa váy sau lưng cô, cất lên giọng nói trầm khàn: “Em cũng biết rõ mà còn cố hỏi?”

Thi Hào lập tức hiểu ý của anh.

“Lương Tây Kinh...” Cô lẩm bẩm, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Anh có thể kiềm chế một chút được không hả?”

Lương Tây Kinh há miệng, cắn môi dưới của cô, lúng búng như ngậm hột thị: “Anh đã kiềm chế rất lâu rồi.”

Hơi phóng túng một chút cũng không có gì quá đáng.

Lông mi Thi Hào run lên, cô biết bản thân mình không ngăn được anh, chỉ có thể hòa theo ý của anh.

Hai người không rời khỏi phòng thay đồ, cơ thể Thi Hào còn căng thẳng hơn cả lúc anh thay váy giúp cô trước khi anh đi tắm, hô hấp cũng dồn dập hơn hẳn.

Tay Lương Tây Kinh chạm đến chỗ nào trên người cô là chỗ đó dấy lên cảm giác da thịt tê dại.

Một lúc sau, Thi Hảo nghe thấy tiếng Lương Tây Kinh vang lên bên tai: “Từ khi nào...”

Thi Hảo không nghe rõ, hé môi nói: “Anh nói gì cơ?”

Ngón tay với khớp xương rõ ràng của Lương Tây Kinh vén một góc váy lên, lặp lại câu nói vừa rồi: “Em ướt như thế này từ khi nào?”

“...” Hai gò má Thi Hảo ửng hồng, đôi mắt giống như được phủ lên một tầng hơi nước, giọng nói nhỏ nhẹ: “Từ lúc thay quần áo...”

Lúc anh thay quần áo cho cô.

...

Mấy tiếng sau, Thi Hảo sức cùng lực kiệt.

Cô ghé vào giường, bình ổn lại nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực, cảm thấy cô và Lương Tây Kinh có chút phóng túng quá mức.

Lương Tây Kinh còn đang dọn dẹp phòng thay đồ mà hai người vừa làm lộn xộn.

Thi Hảo nghe tiếng động vang lên bên trong phòng, suy nghĩ dần bay đi xa, tối nay nên giao hẹn với anh vài điều, ít nhất là đôi bên phải kiềm chế hơn một chút trong chuyện giường chiếu. Ngày mai cô còn phải đi làm.

Chờ Lương Tây Kinh thu dọn xong phòng thay đồ, hai người bước vào phòng tắm để tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, thoáng cái Thi Hảo đã quên sạch những lời muốn nói vừa rồi.

Cô chui rúc trong lòng Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh hỏi cô sắp tới có kế hoạch gì không.

Thi Hảo nghi hoặc nói: “Em cũng không rõ, anh hỏi cái này làm gì?”

Lương Tây Kinh cụp mắt: “Cuối tuần này em có rảnh không?”

Thi Hảo: “Hả?”

Lương Tây Kinh sờ đầu cô: “Anh muốn đưa em về nhà ông nội ăn cơm.”

Thi Hảo sáng tỏ, không dám cho anh câu trả lời chắc chắn: “Vây thứ năm, thứ sáu chúng ta bàn bạc lại chuyện này rồi quyết định nhé?”

Cô sợ có tình huống bất ngờ phát sinh trong công việc.

Lương Tây Kinh đồng ý.

Hàn huyên một lúc về chuyện sắp xếp công việc, Thi Hảo buồn ngủ, ngáp đến nổi chảy cả nước mắt, đến mức mà ngay cả khi Lương Tây Kinh nói cái gì thì cô cũng không nghe rõ.

Thấy cô như vậy, Lương Tây Kinh có chút không đành lòng.

Anh cúi đầu, thân mật cọ vào khóe môi cô, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi, sáng mai anh đưa em đến công ty.”

Thi Hảo từ từ nhắm hai mắt, mơ hồ đáp lại: “Chúc anh ngủ ngon.”

Trong lòng Lương Tây Kinh rung động, lại hôn lên mặt cô một cái: “Em cũng ngủ ngon nhé.”

Cuối cùng, anh vẫn không nhẫn tâm giày vò cô.

...

Một đêm mộng đẹp.

Thi Hảo ngủ ở một nơi quen thuộc, an toàn nên ngủ khá yên giấc.

Lúc cô tỉnh dậy, Lương Tây Kinh đang tắm rửa.

Nghe tiếng nước trong phòng tắm, Thi Hảo quay đầu nhìn đồng hồ trên bàn cạnh giường... Đã bảy giờ sáng.

Nếu cô đoán không nhầm, chắc hẳn Lương Tây Kinh đã đi chạy bộ buổi sáng xong xuôi.

Lúc cô đang ngồi suy nghĩ, tiếng nước trong phòng tắm dừng lại.

Lương Tây Kinh bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy đôi mắt sáng trong của cô, hơi khựng lại rồi hỏi: “Dậy rồi à?”

Thi Hảo gật đầu: “... Buổi sáng anh đi chạy bộ à?”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng rồi lại gần cô: “Đánh thức em à?”

“Không phải.” Thi Hảo nhìn khuôn mặt anh tuần phía trước, trong đầu hiện lên hàng loạt hình ảnh nóng bỏng diễn ra vào buổi tối ngày hôm qua: “Em cũng phải dậy rồi.”

Nói đến đây, cô nhìn Lương Tây Kinh một lượt từ trên xuống dưới, không nhịn được tò mò hỏi: “Anh dậy lúc mấy giờ thế?”

Lương Tây Kinh: “Sáu giờ, sao vậy?”

Muộn hơn mọi khi nửa tiếng.

Thi Hảo ngẩn ra, lẩm bẩm: “Sao sức khỏe anh lại tốt vậy nhỉ?”

Chẳng phải người ta nói đàn ông sau ba mươi tuổi thì sức khỏe bắt đầu tụt dốc sao?

Sao sức lực của Lương Tây Kinh lại... Tốt hơn cả mấy tháng trước thế này?

Lương Tây Kinh cứng họng, cặp mắt nhìn cô: “Em không hi vọng rằng anh có sức khỏe tốt à?”

“Nào có.” Thi Hảo vội vàng phủ nhận: “Em cực kì hy vọng là đằng khác.”

Dù sao thì... Hình như người hưởng thụ điều đó chính là cô.

Lương Tây Kinh giơ tay nhéo vành tai cô: “Đi rửa mặt đi, dì Trần đã đến để nấu bữa sáng rồi.”

Nghe vậy, hai mắt Thi Hảo sáng lên: “Nấu cái gì thế?”

Lương Tây Kinh: “Bữa sáng kiểu Trung Quốc mà em thích.”

Vừa dứt lời, Thi Hảo xốc chăn lên, bước vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân.

Tay nghề nấu cơm của người giúp việc do Lương Tây Kinh thuê vô cùng tốt. Trong khoảng thời gian xa Lương Tây Kinh, điều thứ hai mà cô mong nhớ là đồ ăn mà bà ấy nấu.

Về phần điều mong nhớ nhất, cô cảm thấy nó không thích hợp để nói ra miệng.

Đồ đạc mà Thi Hảo để lại ở chỗ Lương Tây Kinh lúc trước đều còn đây, đến mỹ phẩm chăm sóc da và đồ trang điểm, anh cũng thường xuyên nhờ người giúp việc lau dọn.

Sau khi rửa mặt xong, Thi Hảo trang điểm nhẹ nhàng rồi xuống tầng dưới.

Dưới tầng, Lương Tây Kinh đang ở trong phòng bếp, không biết đang nói chuyện gì với người giúp việc.

Thi Hảo không nghe rõ được câu nào.

Nghe thấy tiếng động, Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn về phía cô, ánh mắt dịu dàng.

Trong khoảnh khắc Thi Hào bắt gặp ánh mắt của Lương Tây Kinh, bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ngay tại thời khắc này.

“Chào cô Thi.” Người giúp việc mỉm cười chào cô: “Chúc cô một buổi sáng tốt lành.”

Thi Hào cảm thấy hơi ngại, cô đoán chắc chắn là bà ấy biết chuyện cô và Lương Tây Kinh từng chia tay nhau: “Chào buổi sáng ạ.”

Bà ấy mỉm cười, chỉ ra bên ngoài: “Cô cậu ngồi đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

Thi Hào gật đầu: “Dì vất vả rồi ạ.”

Đi đến cạnh bàn ăn, Lương Tây Kinh phát hiện ra dáng vẻ bối rối của cô, hơi buồn cười nói: “Em đang thấy ngượng ngùng đấy à?”

Thi Hào liếc anh một cái.

Lương Tây Kinh cong môi: “Dì ấy không biết.”

Thi Hào ngăn ra: “Dì ấy không hỏi gì à?”

Lương Tây Kinh: “Có hỏi.”

Thi Hào chớp mắt.

Lương Tây Kinh liếc cô một cái, nói với cô: “Anh nói rằng em đi công tác.”

“...”

Thi Hào nhướn mày: “Dì ấy tin à?”

“Anh không biết.” Lương Tây Kinh không biết dì Trần có tin không, dù sao anh đã nói như vậy.

Hai người đang nói, dì Trần bùng bữa sáng lên từ phòng bếp.

Trong nháy mắt, sự chú ý của Thi Hào bị dời đi.

Tối hôm qua hoạt động thể lực hơi nhiều, cô đã sớm đói đến nỗi bụng dạ xẹp lép. Không hề tỏ ra khách sáo với Lương Tây Kinh, Thi Hào nhanh chóng bắt đầu dùng bữa.

“Ăn chậm một chút.” Lương Tây Kinh đẩy cốc nước ấm đến cạnh cô, để cô chỉ cần vươn tay là lấy được.

Thi Hào vừa ăn vừa trả lời: “Em biết mà.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh mỉm cười bất đắc dĩ, lấy khăn giấy lau vết nước canh dính ở khóe miệng cho cô.

Ăn xong bữa sáng, Lương Tây Kinh muốn đưa Thi Hào đến công ty.

Thi Hào không từ chối.

Cho dù anh có chở cô đi hay không, trong mắt các nhân viên, mối quan hệ của hai người đã sớm công khai từ lâu rồi.

Thi Hào cảm thấy rằng quả thật cô không cần thiết phải giấu giếm gì.

Điều may mắn chính là, hai người đều có thói quen đi làm sớm hơn giờ làm việc nửa tiếng.

Vì vậy, lúc Thi Hào xuống xe cũng không gặp phải bất cứ đồng nghiệp nào mà cô quen biết.

...

Vài ngày sau đó, Lương Tây Kinh đều đưa Thi Hảo đi làm như thường.

Đến giờ tan tầm, nếu anh phải đi dự một bữa tiệc nào đó, anh thường bảo tài xế đến đón cô. Nhưng cũng có nhiều lúc sau khi anh đã đi ăn tiệc về mà Thi Hảo vẫn chưa tan làm.

Đối với chuyện Thi Hảo và Lương Tây Kinh quay lại, Ôn Ý là người đầu tiên biết được.

Ngoài Ôn Ý, Thi Hảo cũng thuận tiện nói cho Lý Thiển Vi biết. Thi Hảo từng nói, nếu có tin tốt thì cô sẽ nói cho cô ấy biết đầu tiên.

Ngày thứ Sáu, Lương Tây Kinh phải tham gia một hội nghị trực tuyến xuyên quốc gia, không thể đi đón Thi Hảo tan làm đúng giờ.

Thi Hảo hoàn toàn không cần anh lo lắng, cũng từ chối đề nghị để tài xế đến đón của anh.

Đúng giờ tan làm, Thi Hảo chào đồng nghiệp rồi đi đến ga tàu điện ngầm.

Bỗng dưng, điện thoại báo có tin nhắn, là của Lương Tây Kinh: [Em lên xe chưa?]

Anh tưởng cô muốn đi về nhà.

Thi Hảo: [Em mới vừa lên tàu điện ngầm.]

Lương Tây Kinh: [Hội nghị còn nửa tiếng nữa mới kết thúc, buổi tối em muốn ăn ở nhà hay là ăn ở nhà hàng?]

Thi Hảo cúi đầu gõ tin trả lời anh: [Ra ngoài ăn đi.]

Lương Tây Kinh: [Được.]

Hai người hàn huyên vài câu, Thi Hảo bước ra khỏi tàu.

Cô ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc quen thuộc trước mặt, hai mắt khẽ cong như vầng trăng non.

Nhìn thấy cô xuất hiện, nhân viên lễ tân còn chưa tan làm ngẩn người, nghi hoặc: "... Thư kí Thi, cô đến tìm tổng giám đốc Lương à?"

Thi Hảo nở nụ cười ngượng ngùng: "Ừm, tôi có thể đi lên không?"

Lễ tân đã sớm nghe người ta nói rằng Lương Tây Kinh theo đuổi cô, vội vàng nói: "Đương nhiên là có thể rồi, cô có cần tôi thông báo cho tổng giám đốc Lương một tiếng không?"

Thi Hảo nở nụ cười lịch sự nhìn cô ta: "Cô có thể không báo cho anh ấy biết được không?"

Cô đến đây mà không nói với Lương Tây Kinh do muốn gây bất ngờ cho anh.

Nhân viên lễ tân cười nói: "Đương nhiên có thể rồi."

Trong khoảng thời gian gần đây, cô ta nghe thấy không ít lời đồn. Cũng nghe ngóng được từ một người có nguồn tin đáng tin cậy, biết được Lương Tây Kinh thật sự đang theo đuổi Thi Hảo.

Hơn nữa, trợ lý Dương Cao Phi bên cạnh Lương Tây Kinh cũng từng nói với bọn họ rằng nếu ngày nào đó Thi Hảo đến tìm Lương Tây Kinh thì không cần báo cáo hay đặt lịch hẹn, cứ cho cô đi lên luôn là được.

Thi Hảo không biết những điều này, cô cố không để lộ nụ cười trên môi nói: "Cảm ơn."

Lễ tân nói nhỏ: "Thư kí Thi không cần khách sáo với tôi đâu."

Vào thang máy rồi nói tạm biệt với lễ tân, Thi Hảo ngẩng đầu nhìn con số đang thay đổi trong thang máy.

Rõ ràng đã từng làm việc ở đây một thời gian rất lâu, nhưng giờ quay trở lại nơi này, Thi Hảo vẫn không tìm được sự căng thẳng trong lòng.

Cô nghĩ, có lẽ là do tâm trạng đã thay đổi.

Điều khiến Thi Hảo không ngờ chính là, khi cửa thang máy mở ra, khoảnh khắc cô ngẩng đầu lại nhìn thấy Lương Tây Kinh cách đó không xa đang tiến lại gần.

Hai người nhìn nhau từ xa.

Thi Hảo ngẩn người, định nhìn thời gian... Không phải Lương Tây Kinh nói hội nghị nửa tiếng nữa mới kết thúc sao? Còn chưa đến nửa tiếng mà.

Cô nhớ mang máng, từ công ty của cô đến đây chỉ mất mười lăm phút.

Thi Hảo còn đang suy nghĩ, Lương Tây Kinh đã nhắc chân bước về phía cô.

Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn cô chăm chú, dắt cô ra khỏi thang máy.

Tay của Thi Hảo được anh nắm chặt, đang muốn nói chuyện thì Dương Cao Phi vẫn đang tăng ca ở bên cạnh nhìn thấy cô, anh ấy gật đầu chào hỏi: “Chào cô Thi Hảo, lâu rồi không gặp.”

Trong chốc lát, những đồng nghiệp trong phòng trợ lý cũng đều lần lượt chào cô.

“Thư kí Thi.”

“Thi Hảo, cô và tổng giám đốc Lương đang...”

Trong lòng mọi người đều đã rõ, nhưng vẫn chưa có thông tin xác thực.

Thi Hảo hơi bối rối, lén liếc nhìn Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh nhìn cô một cái, nhéo tay cô rồi sau đó giơ bàn tay đang nắm chặt tay cô lên nhìn về phía mọi người: “Chưa rõ ràng à?”

Nhân viên của phòng trợ lý: “...”

Thi Hảo: “...”

Nếu bây giờ cô bỏ đi liệu có kịp không?

Lương Tây Kinh rất bình tĩnh tuyên bố chủ quyền với mọi người: “Tôi đã theo đuổi được cô ấy, chúng tôi đang hẹn hò.”

Chương 58: "Lương Tây Kinh, hình như bạn gái của anh không thương anh cho lắm nhỉ?"

Tải ebook: dtv-ebook.com

Anh vừa nói dứt lời, tất cả mọi người vội vàng chúc mừng hai người họ.

"Chúc mừng tổng giám đốc Lương."

"Chúc mừng thư ký Thi nhé."

"..."

"Tổng giám đốc Lương có tin vui như vậy mà không mở tiệc mời khách à?"

Khi Thi Hào nghe thấy tiếng mọi người ồn ào chúc mừng, cô muốn bỏ trốn khỏi nơi này ngay lập tức.

Ngược lại với cô, Lương Tây Kinh vẫn rất bình tĩnh.

Anh mỉm cười liếc mắt qua người bên cạnh rồi khẽ nói: "Mọi người muốn ăn gì thì cứ gọi thoải mái, trợ lý Dương sẽ thanh toán bằng tiền của tôi sau."

Dương Cao Phi: "Mọi người còn không mau cảm ơn tổng giám đốc Lương đi."

Mọi người: "Cảm ơn tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh hắng giọng, anh nhìn Thi Hào đang vô cùng bối rối rồi nhẹ nhàng bảo: "Mọi người xong sớm rồi cũng về sớm đi nhé."

Lời này vừa nói ra, Thi Hào không hiểu sao mọi người đều nhìn cô và Lương Tây Kinh bằng ánh mắt kỳ quái. Cô còn chưa kịp hiểu

nguyên nhân của sự kỳ quái đó trong ánh mắt của bọn họ thì Lương Tây Kinh đã kéo cô vào trong văn phòng.

...

Sau khi đóng cửa văn phòng lại, Lương Tây Kinh cúi đầu ngấm nhìn gương mặt đỏ ửng của cô: "Xấu hổ à?"

Thi Hào không ngờ hôm nay lại có nhiều người ở lại công ty tăng ca đến như vậy, nếu biết thế này thì cô đã không đến đây.

"Sao mọi người vẫn chưa tan làm thế?" Theo những gì mà cô biết thì thứ Sáu là ngày mà các đồng nghiệp làm việc tích cực nhất, và cũng là ngày mà mọi người tan sở đúng giờ nhất.

Lương Tây Kinh thản nhiên nói: "Họ ở lại để thẩm định giá dự án làng du lịch thành phố Bình."

Thi Hào giật mình rồi hiểu ra.

"Tuần trước anh đi công tác để đàm phán chuyện này à?"

Lương Tây Kinh hắng giọng, hỏi ngược lại cô: "Em để ý à?"

Thi Hào ngược mắt lên đối diện với đôi mắt trầm tĩnh của anh, cô biết trong lời nói của anh còn có một tầng nghĩa khác.

Cô im lặng vài giây rồi tò mò hỏi: "Tập đoàn có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ dự án lần này vậy?"

Lương Tây Kinh: "Hay để lát nữa anh cho em xem bản báo cáo nhé?"

"Không cần." Thi Hào không cần nghĩ đã từ chối ngay: "Nhỡ đến một ngày nội dung trong bản báo cáo của anh bị lộ ra ngoài thì chẳng phải em khó chối tội à?"

Lương Tây Kinh im lặng.

Nói đến đây, Thi Hảo nhớ ra một chuyện muốn hỏi: "Đúng rồi, thật ra em có chuyện muốn hỏi chủ tịch, nhưng em nghĩ chắc hẳn anh cũng biết câu trả lời."

Lương Tây Kinh: "Chuyện gì?"

"Chuyện là trước đây, khi em với anh ở bên nhau... Sao chủ tịch lại biết chuyện đấy?" Thi Hảo hỏi.

Lương Tây Kinh ngạc nhiên hỏi: "Ông cụ không nói cho em biết à?"

Thi Hảo: "Không, em không hỏi ông ấy."

Lương Tây Kinh kéo cô ngồi xuống ghế sofa: "Thế em nghĩ tại sao ông ấy lại biết?"

Thi Hảo ăn ngay nói thật đáp: "Hôm bọn mình đi khu vui chơi, có người quen ở đó đã nhìn thấy."

Cô nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Anh biết người đó là ai à?"

Lương Tây Kinh: "Minh Đào."

Thi Hảo dừng lại một lúc rồi giật mình hỏi: "Thật sự do cô ta nói với chủ tịch à?"

Lương Tây Kinh: "Đúng là cô ta, nhưng cũng chẳng phải là cô ta."

Thi Hảo: "Ý anh là gì?"

Cô không hiểu lời anh nói.

Lương Tây Kinh kể rõ chi tiết cho cô nghe, Minh Đào nhìn thấy hai người ở khu vui chơi, thậm chí cô ta còn chụp và quay lại cảnh hai người nắm tay, ôm hôn nhau ở đó.

Tuy nhiên cô ta không có cách nào liên lạc được với Lương Hanh, gửi qua bưu điện thì sợ Lương Hanh không nhận được, vì vậy cô ta tìm đến Tiền Tĩnh Hà.

Cô ta lừa gạt được một khoản tiền từ Tiền Tĩnh Hà, sau đó cô ta gửi hết ảnh chụp và video cho Tiền Tĩnh Hà.

Thi Hảo trợn tròn mắt ngạc nhiên: "Những bức ảnh mà chủ tịch có được là do cô Tiền gửi đến á?"

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Thi Hảo khiếp sợ một hồi lâu, vẫn còn nghi ngờ hỏi: "Tại sao Minh Đào có thể liên lạc được với cô Tiền?"

Lương Tây Kinh bắt đắc dĩ nhìn cô: "Trước khi cô ta đến công ty làm việc thì hai người đó đã là bạn của nhau rồi."

Tiền Tĩnh Hà đã tìm Lương Tây Kinh rồi kể cho anh nghe chuyện này khi anh đi công tác ở thành phố Bình.

Tiền Tĩnh Hà không phải là một người phụ nữ quá độc ác.

Cô ta thích Lương Tây Kinh, vì để gả cho Lương Tây Kinh mà cô ta đã dùng một số thủ đoạn.

Khi Minh Đào gửi cho cô ta bức ảnh Lương Tây Kinh đang thân mật với một người phụ nữ khác, cô ta đã vô cùng đau lòng.

Cô ta rất tò mò vì ai mà Lương Tây Kinh lại từ chối mình.

Vì vậy cô ta không ngần ngại chi một khoản tiền để mua lại những bức ảnh tình cảm của Lương Tây Kinh và Thi Hảo.

Sau khi xem xong, Tiền Tĩnh Hà vô cùng tức giận.

Lúc trước, khi cô ta đến tìm Lương Tây Kinh, sao cô ta lại không phát hiện ra có điều gì đó mờ ám giữa hai người họ chứ?

Trước kia cô ta từng hỏi Thi Hào rằng Lương Tây Kinh thích kiểu người con gái như thế nào, Thi Hào còn giả vờ nói không biết.

Nghĩ đến những chuyện đó, cô ta thấy rất tức giận. Cô ta có cảm giác như Thi Hào đang trêu đùa mình vậy.

Vì vậy cô ta không hề do dự gửi những bức ảnh kia cho Lương Hanh với ý đồ chia rẽ và trả thù hai người họ.

Kết quả đúng như những gì cô ta đã dự đoán, cô ta nhờ người đi thăm dò và nhận được tin Thi Hào đã từ chức ở tập đoàn Lương Thị, không còn liên lạc gì với Lương Tây Kinh nữa.

Thế nhưng cô ta không thể nào ngờ được rằng mấy tháng sau lại nhìn thấy video hai người họ lần đầu công khai đi xem phim trên Weibo. Thậm chí Lương Tây Kinh còn nói là vì Thi Hào thích nên anh mới đi xem cùng cô.

Khi xem đoạn video đó, Tiền Tĩnh Hà lại đi tìm Lương Hanh. Cô ta không trực tiếp gửi video đó cho ông mà chỉ nói rằng cô ta thấy Lương Tây Kinh trên top tìm kiếm.

Đều là người thông minh với nhau cả.

Lương Hanh đương nhiên sẽ hiểu ý cô ta. Sau khi nhận được tin của cô, Lương Hanh đã gọi cho cô ta để biểu đạt ông thấy áy náy ra sao.

Trước đây, ông suy nghĩ chưa đủ thấu đáo, ông rất thích Tiền Tĩnh Hà nên muốn ghép đôi cô ta với Lương Tây Kinh. Tuy nhiên ông quên mất một điều rằng Lương Tây Kinh là người đã trưởng thành, anh đã tìm thấy người mà anh yêu và có suy nghĩ của riêng mình.

Tiền Tĩnh Hà được nuông chiều từ nhỏ nên cô ta có tính cách vô cùng kiêu ngạo, tuy cô ta không biết cách đối nhân xử thế nhưng cô ta cũng hiểu được ý tứ từ lời nói của Lương Hanh.

Lương Hanh cũng ngầm đồng ý cho hai người họ hẹn hò với nhau, vì vậy cô ta càng không có hy vọng gì ở ông nữa.

Tiền Tĩnh Hà buồn phiền trong một khoảng thời gian rất dài, sau khi ba mẹ và bạn bè cô ta khuyên bảo, cô ta cũng dần suy nghĩ thông suốt hơn.

Cho dù cô ta có dùng cách thức gì để gả cho Lương Tây Kinh thì Lương Tây Kinh sẽ không thích cô ta, trong tương lai, cô ta cũng sẽ không được hạnh phúc.

Cô ta muốn tìm một người giống với ba của mình.

Đây cũng là lý do tại sao cô ta chủ động đến tìm Lương Tây Kinh khi anh đến thành phố Bình.

Cô ta nhờ Lương Tây Kinh chuyển lời xin lỗi cho Thi Hào, đồng thời giải thích cặn kẽ chân tướng của chuyện này.

"..."

Sau khi nghe Lương Tây Kinh nói, Thi Hào im lặng một lúc rồi nói: "... Em không biết rằng sau đó lại xảy ra những chuyện này."

Lương Tây Kinh rủ mắt xuống: "Em cảm thấy không thoải mái à?"

Thi Hào im lặng, có phần không hiểu hỏi: "Em đối xử với Minh Đào tốt quá à?"

Cô không hiểu tại sao Minh Đào lại làm như vậy với mình.

Từ khi cô ta ụp nôi vu oan cho cô, cô đã luôn thắc mắc.

Lương Tây Kinh xoa đầu cô, an ủi: "Mỗi người đều có những ham muốn khác nhau."

Trong công việc, có người thì muốn từng bước một đi lên bằng chính sức lực mình, có người lại muốn đi đường ngang ngổ tăt.

Thi Hảo hiểu ý của Lương Tây Kinh.

Cô thở dài, tựa vào trong lòng ngực anh: "Thế nào."

Lương Tây Kinh: "Sao thế?"

Thi Hảo không kể cho anh nghe chuyện cô và Ôn Ý gặp Minh Đào trong cửa hàng bán vật phẩm cao cấp mà chỉ cọ vào trong ngực anh: "Không có gì."

Lương Tây Kinh không nói gì, nhìn cô đang dụi vào lòng anh giống như mèo con, đôi mắt sắc lạnh hơi tối lại, anh ôm cô hỏi: "Em có suy nghĩ gì về chuyện đó?"

Thi Hảo không hiểu: "Anh đang nói về Minh Đào à?"

Lương Tây kinh gật đầu.

"Cứ kệ cô ta thôi." Thi Hảo nghĩ một chút rồi nói: "Dù gì thì cô ta cũng không thật sự làm hại em, hơn nữa..."

Cô đối diện với ánh mắt của Lương Tây Kinh, đưa tay chọc vào vai anh rồi thì thầm: "Lợi dụng quyền lực để giải quyết chuyện cá nhân không hay ho lắm đâu."

Lương Tây Kinh cầm lấy ngón tay đang nghịch loạn của cô rồi đưa lên miệng hôn một cái: "Em không tức giận à?"

Thi Hảo nghiêm túc suy nghĩ: "Lúc vừa mới biết chuyện thì em có giận thật, nhưng giờ thì không còn giận nữa rồi."

Hành động của Minh Đào đã vô tình khiến cho hai người họ chín chắn hơn, cũng như trưởng thành hơn.

Thi Hảo nghĩ, nếu cô ta không động tay động chân vào thì có lẽ bây giờ cô và Lương Tây Kinh vẫn còn trong mối quan hệ tình cảm bí mật như trước.

Có nhiều chuyện xảy ra, được cái này thì cũng sẽ mất cái kia, cô cũng không muốn tính toán để bụng nhiều làm gì.

Hơn nữa, Minh Đào cũng không làm chuyện gì phạm pháp cả, vì vậy hai người

họ cũng không thể làm gì được cô ta.

Thay vì suốt ngày lo lắng về chuyện này thì thà nghĩ thoáng ra một chút còn hơn.

Cô đoán lúc này có thể Minh Đào đang cảm thấy hối hận, cô ta rắp tâm bày mưu tính kế vậy mà cuối cùng lại vô tình giúp đỡ Thi Hào và Lương Tây Kinh.

Hơn nữa, ngày nào mà Thi Hào và Lương Tây Kinh chưa xử lý cô ta, chắc chắn rằng trong lòng cô ta vẫn sẽ cảm thấy bất an. Cứ để cô ta sống trong sự dằn vặt bị giấu kín trong lòng ấy cũng là một hình thức tra tấn.

Thi Hào không muốn những người không liên quan làm ảnh hưởng đến tâm trạng và cuộc sống của cô.

Sau khi nghe thấy câu trả lời khẳng định đầy chắc chắn của Thi Hào, Lương Tây Kinh đồng ý: "Vậy thì kệ cô ta."

"Ừ." Thi Hào ngược mắt lên nhìn anh: "Đúng rồi, sao vừa nãy anh lại đi ra ngoài thế? Anh biết là em đến à?"

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô: "Em quên rằng trong văn phòng anh có màn hình giám sát trong thang máy à?"

Thi Hào: "..."

Đúng là cô quên thật.

Khi Lương Tây Kinh đang chuẩn bị kết thúc cuộc họp thì thấy có người xuất hiện trên màn hình giám sát.

Anh khẽ nhướng mày, chờ đối phương báo cáo xong là ngay lập tức tắt video, đi ra ngoài văn phòng.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thi Hào có cảm giác ánh mắt Lương Tây Kinh nhìn cô có phần nguy hiểm.

Cô giả vờ bình tĩnh vén tóc ra sau tai, ánh mắt lơ đãng hỏi: "Vậy anh đã xong việc chưa?"

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống: "Xong rồi."

Anh sẽ xử lý những việc không quan trọng khác vào khoảng thời gian khác.

Thi Hào ồ lên, ánh mắt cô sáng rực: "Anh sắp tan làm rồi à?".

Lương Tây Kinh cười nhẹ: "Chờ anh một lúc nhé."

"Vâng."

...

Khi hai người đi ra từ văn phòng, hầu hết nhân viên trong phòng trợ lý của tổng giám đốc đã về hết.

Sau khi đi ra khỏi công ty, Lương Tây Kinh đang định hỏi Thi Hào muốn ăn gì.

Anh vừa lên xe thì lại nhận được điện thoại từ Hứa Thực, anh ấy nói hôm nay là cuối tuần, vì vậy Hứa Thực rủ anh đi tụ tập ở câu lạc bộ rồi uống rượu và đánh golf với nhau.

Lương Tây Kinh suy nghĩ vài giây rồi hỏi ý kiến Thi Hào: "Em có muốn đi qua đó không?"

Thi Hào còn chưa trả lời thì Hứa Thực tai thính nghe thấy câu hỏi đó của anh, lên tiếng hỏi: "Thư ký Thi đang ở bên cạnh cậu à?"

"Thư ký Thi, đi cùng đi." Hứa Thực nhiệt tình nói: "Lâu lắm rồi không gặp cô, cô với Lương Tây Kinh đến đây chơi một lúc đi."

Nói đến đây, Hứa Thực nhớ ra một chuyện, hỏi: "Nhưng mà Thẩm Âm cũng đang ở đây, không biết cô có thấy ngại không?"

"Tôi không ngại." Thi Hào mỉm cười, cô trao đổi ánh mắt với Lương Tây Kinh rồi đồng ý: "Bây giờ bọn tôi đến ngay."

Hứa Thực: "Tôi chờ hai người đấy."

Sau khi cúp điện thoại, Lương Tây Kinh nói: "Em có thể từ chối cậu ấy nếu em muốn."

Thi Hào bật cười: "Thật ra cũng rất lâu rồi em chưa gặp họ."

Thi Hào cũng muốn đi.

Lương Tây Kinh liếc cô một cái, biết ý đồ của cô, cô muốn đến câu lạc bộ là để uống rượu: "Không được uống quá nhiều."

Thi Hào: "... Em sẽ cố gắng tự kiểm soát."

Trước đây Thi Hào từng đi cùng Lương Tây Kinh đến câu lạc bộ mà Hứa Thực hẹn gặp một lần rồi.

Khi đó cô vẫn còn là thư ký của Lương Tây Kinh, không tham gia hoạt động giải trí gì mà chỉ nghiêm túc ngồi gần người bên cạnh anh.

Hôm nay thì khác.

Khi hai người vừa xuất hiện, tất cả mọi người trong phòng VIP đều quay đầu nhìn về phía họ, tầm mắt của họ quét từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở mười ngón tay của hai người đang đan vào nhau.

Hứa Thực rất biết cách để khuấy động bầu không khí, anh ấy chế nhạo hỏi: "Tổng giám đốc Lương không giới thiệu cho mọi người biết à?"

Lương Tây Kinh mỉm cười, nói: "Bạn gái của tôi, Thi Hào."

Mọi người bắt đầu ồn ào.

Sau một hồi náo loạn, có người trêu chọc: "Thư ký Thi, sao cô lại đồng ý cậu ấy nhanh như vậy?"

"Đúng vậy đấy thư ký Thi à, đáng lẽ cô nên hành hạ tổng giám đốc Lương, cho cậu ấy chờ thật lâu vào, phải cho cậu ấy nếm mùi đau khổ chứ."

Thi Hào nhin cười: "Tổng giám đốc Lương thực sự có sức hút rất lớn."

Lúc ở bên ngoài, Thi Hào luôn giữ mặt mũi cho Lương Tây Kinh.

Hứa Thực nhẹ nhàng nói: "Có lớn đến đâu thì cũng không bằng thư ký Thi được."

Lương Tây Kinh nhíu mày, chỉnh sửa lại cách xưng hô: "Cô ấy đã từ chức ở tập đoàn lâu rồi, sau này mọi người cứ gọi cô ấy bằng tên cũng được."

Không biết Thẩm Âm từ đâu chui ra, cầm một ly rượu trên tay rồi đưa cho Lương Tây Kinh: "Thi Hào, cô có phiền nếu tôi mời anh ta một ly không?"

Trong phút chốc, đám người thích hóng chuyện thấy có chuyện vui để xem lại bắt đầu hò hét.

Thi Hào vô cùng hào phóng nói: "Cô Thẩm cứ tự nhiên."

Thẩm Âm cười càng tươi hơn, cô ấy khiêu khích bằng âm lượng chỉ có vài người bạn họ mới có thể nghe thấy: "Lương Tây Kinh, hình

như bạn gái của anh không thương anh cho lắm nhỉ?"

Thi Hảo: "..."

Lương Tây Kinh: "..."

Chương 59: Thành viên của hội FA như chúng ta không nên hỏi mới phải

Tải ebook: dtv-ebook.com

Biết Thẩm Âm cố ý làm hành động đó, Lương Tây Kinh cũng không để tâm đến cô ấy, nhưng mà võ miệng của anh lại không chịu thua kém người ta.

Anh nhận lấy ly rượu 'Trà thù' mà Thẩm Âm cố tình đưa tới, cố gắng uống cạn, cố ý chêm vào một câu: "Cô ấy bảo tôi cho cô chút mặt mũi."

"..."

Thẩm Âm cứng họng, lờm anh một cái, sau đó quay qua nói chuyện với Thi Hào: "Sao cô lại thích anh ta được cơ chứ?"

Thi Hào không đáp lại.

Thẩm Âm khế hừ nhẹ: "Cô qua bên kia ngồi đi, ở đây toàn là một đám đàn ông đáng ghét, không có gì hay ho cả."

Thi Hào không nhịn được cười, đáp: "Được."

Trước đây cô và Thẩm Âm đã từng quen biết, biết tính cách cô ấy thẳng thắn, rất dễ làm thân.

Lương Tây Kinh không quan tâm đến cuộc trò chuyện của các cô, chỉ dặn dò Thi Hào: "Em đừng có uống nhiều quá, thấy chán thì đi sang chỗ của anh."

Thi Hào gật đầu.

Tách khỏi Lương Tây Kinh, Thi Hào theo Thẩm Âm đi vào bên trong, có một chiếc ghế sofa và bàn trà ở một góc hẻo lánh, trên bàn

trà có không ít nước trái cây, còn có cả đồ ăn vặt được bày trên đó.

Người đang ngồi trên ghế sofa là Đinh Niệm Chân, còn có một số người mà Thi Hào chưa từng gặp qua, họ đều có dáng người thon thả, khuôn mặt xinh đẹp.

Không có gì đáng ngạc nhiên cả, chắc đây là những cô bạn gái do những người ở bên ngoài kia đưa đến.

Sau khi chào hỏi nhau, rồi giới thiệu ngắn gọn, Thi Hào ngồi xuống bên cạnh Đinh Niệm Chân.

“Chị Thi Hào.” Đinh Niệm Chân nhìn cô, thì thầm: “Chúc mừng chị và tổng giám đốc Lương nha.”

Thẩm Âm đang chọn đồ uống có nồng độ cồn không cao, nghe thấy câu nói này, lờm cô ấy: “Đinh Niệm Chân, em có còn nhớ rằng chị gái của em vẫn còn ở đây không?”

Cô ấy lẩm bẩm: “Người khác chúc mừng bọn họ thì không tính, nhưng chị gái của em là người đã thất bại trong cuộc chiến đó, em còn chúc mừng hai người bọn họ trước mặt chị gái mình đấy à?”

Tuy cô ấy sớm đã không còn thích Lương Tây Kinh nữa, nhưng em gái mình lại chúc mừng bạn gái hiện tại của người mà mình từng theo đuổi, thậm chí còn chúc mừng bọn họ đã ở bên nhau, cô ấy vẫn cảm thấy có hơi khó chịu.

Đinh Niệm Chân: “Ồ, chị còn mời chị Thi Hào đến uống rượu, ý chúc mừng của chị còn rõ ràng hơn em đấy chứ?”

Thẩm Âm: “...”

Cô ấy không còn lời nào để nói.

Thi Hào ở bên cạnh vô cùng vui mừng, nhận lấy rượu mà Thẩm Âm đưa qua, uống một hơi cạn sạch: “Cảm ơn cô Thẩm.”

Thẩm Âm liếc nhìn cô một cái: “Tôi nói trước cho cô biết, đây là ly rượu có nồng độ cồn rất thấp, đừng để lát nữa bạn trai của cô đến tìm tôi tính sổ.”

“Anh ấy sẽ không làm như thế đâu.” Thi Hảo cong môi cười: “Anh ấy không phải người như vậy.”

Thẩm Âm: “Đó là do anh ta có hình tượng tốt trong lòng cô.”

Nghe vậy, Thi Hảo tò mò: “Cô không có ấn tượng tốt với anh ấy à?”

Thẩm Âm cứng họng, vội vàng giơ ngón tay lên, ‘Suýt’ với cô: “Cô đừng nói như vậy, rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Tôi đã không còn thích anh ta từ lâu rồi, tôi cũng chả có ấn tượng gì tốt với anh ta, cô đừng có ghen đấy nhé.”

Cô ấy sợ lời nói của Thi Hảo sẽ bị người khác nghe lỏm được vô ý lan truyền đi, rồi sẽ có người đến giải quyết cô ấy.

Lúc trước, lúc Thẩm Âm theo đuổi Lương Tây Kinh, hoàn toàn là do cảm thấy anh có vẻ ngoài khá đẹp trai.

Cô ấy là người thuộc hội cuồng trai đẹp, chưa kể Lương Tây Kinh còn cực kì biết giữ mình, anh không hề có những tật xấu của những người đàn ông đáng ghét mà cô ấy biết.

Từ trước đến nay, Thẩm Âm luôn cảm thấy rằng đối với Lương Tây Kinh, nguyên nhân chủ yếu mà cô ấy theo đuổi anh xuất phát từ tính hiếu thắng của bản thân mình. Dù sao thì trước đó, chưa từng có người đàn ông nào phớt lờ cô ấy như vậy, anh chẳng thèm ngó ngang tới lời tỏ tình của cô ấy, thậm chí từ chối cô ấy không chút do dự.

Từ đó về sau cô ấy cứ kiên trì như vậy, cũng cố nuốt trôi cục tức kia, muốn khiến Lương Tây Kinh phải hối hận, phải cảm nhận được sự đau đớn của việc bị vả mặt.

Tất nhiên, nếu bảo cô ấy chưa bao giờ rung động trước Lương Tây Kinh thì chắc chắn là nói dối.

Chỉ có điều bây giờ cô ấy thật sự không còn thích anh nữa, cô ấy đã cắt đứt tình cảm của bản thân đối với anh từ lâu.

Nghe Thẩm Âm giải thích với mình như vậy, đôi mắt Thi Hào cong cong như vầng trăng lưỡi liềm: “Cô yên tâm đi, tôi không ghen đâu.”

Thẩm Âm gật đầu: “Vậy thì tốt rồi.”

Cô ấy cụng ly với Thi Hào một cái: “Nếu cô vì tôi mà phát cáu với Lương Tây Kinh, tôi sẽ bị Lương Tây Kinh ‘cấm cửa’ trong làng giải trí đấy.”

Đinh Niệm Chân vẫn luôn nghe lén cuộc trò chuyện giữa hai người nói: “Chị à, chị sợ cái gì chứ? Nếu Lương Tây Kinh dám ra lệnh cấm chị hoạt động trong giới giải trí, vậy thì chị bảo anh rể tương lai của em nâng đỡ, giúp chị tái xuất là được mà.”

“?”

Thi Hào kinh ngạc: “Anh rể tương lai?”

Sao cô không biết rằng Thẩm Âm đã có bạn trai vậy, trên mạng không thấy nói gì cả.

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, Thẩm Âm có hơi xấu hổ: “Còn chưa xem tuổi đâu.”

Thi Hào chớp mắt: “Ý cô là đã làm lễ Dạm ngõ rồi à?”

Thẩm Âm bị mạch não của cô làm cho hoảng sợ: “Cô đang nói cái gì vậy?”

Đinh Niệm Chân ở bên cạnh mỉm cười, nói: “Chị Thi Hào, để em nói cho chị biết, không chỉ là tên tuổi, ngày tháng năm sinh, ngay cả

mười tám đời tổ tiên của anh rể tương lai, chị gái em cũng muốn biết hết."

Thi Hào: "..."

Thẩm Âm liếc xéo Đinh Niệm Chân, cố ý ra vẻ nghiêm túc nói: "Còn nói linh tinh nữa, ngày mai chị sẽ nói với ba mẹ rằng tối nay em..."

Cô ấy còn chưa nói hết câu, Đinh Niệm Chân đã vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa: "Em không nói nữa, em đi ngay đây. Tạm biệt chị Thi Hào, hai người trò chuyện vui vẻ nhé."

Khi Đinh Niệm Chân rời đi, còn thuận tiện kéo hai cô gái ngồi bên cạnh đi luôn.

Bọn họ đi sang một chỗ khác để xem đánh bài.

-

Đinh Niệm Chân đã rời đi, Thi Hào chuyển ánh mắt sang người Thẩm Âm, tò mò hỏi: "Cô lại theo đuổi ai đó nữa à?"

"Lại?" Thẩm Âm bất mãn liếc cô một cái, sửa lại lời của cô: "Tôi tổng cộng chỉ mới theo đuổi hai người đàn ông thôi."

Thi Hào gật đầu, hóng hớt: "Vậy bây giờ cô đang theo đuổi ai thế?"

Cô thực sự rất muốn biết.

Thẩm Âm nhìn thấy trong đôi mắt của cô toát ra vẻ tò mò, hết sức cạ lời: "Cô rất muốn biết à?"

Thi Hào: "Đúng vậy, trên mạng không có bất cứ tin tức nào được lan truyền."

Thẩm Âm ngẩn ra nhìn cô, sau đó sờ mũi: "Có lẽ là cô chưa từng tiếp xúc với anh ấy."

Đôi mắt Thi Hào sáng ngời: "Cô cứ nói tên người ta trước đi."

Thẩm Âm nhất thời không nói nên lời, đành nói tên của anh ta cho cô biết: "Thẩm Minh Yến."

Cái tên này vừa mới nói ra, bên ngoài bỗng có người lên tiếng: "Ô tổng giám đốc Thẩm đấy à?"

"Tổng giám đốc Thẩm trở về khi nào thế? Công việc ở Hồng Kông đã xong chưa?"

"..."

Thi Hào và Thẩm Âm theo bản năng quay đầu lại, hai người bọn họ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc bộ âu phục được cắt may một cách cẩn thận, dáng người anh ta cao ráo, gương mặt đeo kính gọng vàng, khuôn mặt đẹp trai, lông mày sắc bén.

Thẩm Minh Yến.

Phát hiện ra ánh mắt đến từ phía các cô, Thẩm Minh Yến nhẹ nhàng liếc qua nhìn những người đang nhìn chằm chằm vào anh ta, trả lời những người khác: "Xong hết công việc rồi, tôi đến đây tìm tổng giám đốc Cận có chút việc."

Cận Thanh Trạc không vạch trần mục đích thực sự của anh ta, hếch cằm ra hiệu: "Tới sớm quá nhỉ?"

Thẩm Minh Yến liếc nhìn anh ấy, sau đó gật đầu chào hỏi với Lương Tây Kinh: "Chào tổng giám đốc Lương."

Lương Tây Kinh: "Chào tổng giám đốc Thẩm."

Có người đã ngửi thấy mùi thuốc súng thoang thoang thông qua những câu nói đơn giản mang ý tứ sâu xa đó.

Mùi thuốc súng này đến từ đến, hầu hết mọi người cũng không biết.

Sự xuất hiện của Thẩm Minh Yển chỉ khiến mọi người mất tập trung trong vài phút, sau đó lại khi tiếp tục với mấy trò giải trí trước đó.

Anh ta ngồi xuống cùng với Cận Thanh Trạc và Lương Tây Kinh, không tham gia vào trò chơi đánh bài. Mấy người bọn họ ngồi bên này, cũng không có người phụ nữ nào dám tới gần.

Thi Hảo nhìn một lát rồi không nhìn nữa.

Cô giơ tay chọc vào người bên cạnh vẫn đang nhìn chăm chăm người ở phía bên kia: "Cái cô nữ nghệ sĩ này, cô nên kiềm chế lại bản thân đi."

Thẩm Âm: "..."

Cô ấy bắt đầu dĩ rồi mắt đi, quay sang nhìn Thi Hảo: "Sao Thẩm Minh Yển lại quen biết mấy người Lương Tây Kinh thế?"

Sao trước giờ cô ấy chưa từng nghe thấy ai đề cập đến chuyện này vậy?

Nếu không phải lần trước Lương Tây Kinh nói là cô ấy bám riết lấy chuyện của Thẩm Minh Yển, cô còn tưởng rằng hai người họ không quen nhau.

Thi Hảo suy nghĩ, ăn ngay nói thật: "Trên phương diện làm ăn thì bọn họ vẫn luôn qua lại với nhau mà, nhưng không quá thân quen đâu."

Thẩm Minh Yển và Cận Thanh Trạc rõ ràng quen thân hơn, càng có nhiều mối hợp tác trong kinh doanh hơn.

Nếu Thi Hào nhớ không lầm, Thẩm Minh Yến và Lương Tây Kinh biết nhau, là do Cận Thanh Trạc ở giữa làm trung gian, giới thiệu hai người bọn họ với nhau.

Đó là lúc cô và Lương Tây Kinh đi công tác ở Hồng Kông. Đáng tiếc là vào cái ngày hai người đó gặp nhau, cơ thể Thi Hào thấy không được thoải mái, cho nên không cùng anh đi tham gia tiệc rượu, cũng vì lý do này, cô mới chưa từng gặp mặt Thẩm Minh Yến.

Nói xong, Thi Hào quan sát thấy sự thay đổi biểu cảm nhỏ xíu của Thẩm Âm: "Sao thế, cô căng thẳng à?"

Thẩm Âm tức giận nhìn cô: "Cô nói xem."

Cô ấy làm sao có thể không căng thẳng được đây? Người mà cô ấy theo đuổi trước kia, đang ngồi trò chuyện về công việc cùng với người mà cô ấy đang theo đuổi bây giờ. Cho dù cô ấy có cố chứng minh rằng mình không còn thích Lương Tây Kinh nữa, nhưng dường như khung cảnh này vẫn sặc mùi thuốc súng.

Hướng chi, cô ấy vẫn chưa trở thành người yêu của Thẩm Minh Yến.

Nếu Thẩm Minh Yến biết được những chiến tích khi cô ấy theo đuổi Lương Tây Kinh trong quá khứ, chắc chắn cô ấy sẽ không còn cơ hội.

Nghe cô ấy lầm bà lầm bầm, Thi Hào cảm thấy hơi buồn cười.

"Chắc là bọn họ không nói về mấy cái chuyện ngồi lê đôi mách này đâu." Cô an ủi Thẩm Âm.

Thẩm Âm: "Chưa chắc, cô nghĩ hơi bị sai rồi đấy."

Cô ấy nói cho Thi Hào biết, lần trước, Lương Tây Kinh vì muốn cãi lại cô ấy, nên đã vạch trần chuyện này ra để chế nhạo.

Nghe xong, Thi Hảo đỡ trán: "Để tôi kể cho cô nghe một chút về Lương Tây Kinh. Làm sao anh ấy có thể nhỏ nhen như vậy được, còn cười nhạo tai nạn xấu hổ của cô chứ."

Thẩm Âm: "Tôi không hề nói điều, anh ta không phải là hạng chính nhân quân tử gì đâu, cô không nên chấp nhận lời tỏ tình của anh ta nhanh như vậy được."

"..."

Hai người họ không coi ai ra gì 'kề tai nói nhỏ' ở trong góc, không để ý tới lúc hai người các cô đang bàn luận về người khác, thỉnh thoảng có ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ.

Lương Tây Kinh đưa tay lên sờ mũi, sau đó nhìn sang người đang tỏ thái độ lạnh lùng ở bên cạnh: "Tổng giám đốc Thẩm có thấy ngứa mũi không?"

Thẩm Minh Yến nhướn mày: "Bạn gái của tổng giám đốc Lương hào phóng thật đấy."

Lương Tây Kinh: "Từ trước đến nay bạn gái tôi luôn là người như vậy mà."

Anh giả vờ như không nghe hiểu giọng điệu quái gở của Thẩm Minh Yến, thẳng thắn đáp trả.

Nghe hai người ngồi bắt bẻ lẫn nhau, Cận Thanh Trạc khế cười: "Hai người các cậu là trẻ con đấy à?"

Lương Tây Kinh và Thẩm Minh Yến đồng thanh nói: "Có cậu mới là trẻ con ấy."

"..."

-

Phòng VIP trong câu lạc bộ vô cùng sôi động, sau khi thêm thông tin liên lạc của Thẩm Âm, Thi Hảo tính ăn chút gì đó để lấp đầy cái dạ dày.

Đang ăn, phía trên màn hình điện thoại hiện lên tin nhắn của Lương Tây Kinh: "Em muốn qua đây không?"

Thi Hảo theo bản năng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của người đang ngồi một mình trên sofa.

Cô nhìn xung quanh, đứng dậy đi tới gần anh: "Tổng giám đốc Cận với tổng giám đốc Thẩm đâu anh?"

Lương Tây Kinh giơ tay lên kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, vòng tay ôm lấy eo cô, giọng nói trầm xuống: "Một người đi nghe điện thoại, một người đi vệ sinh rồi."

Thi Hảo khẽ nhướn đuôi lông mày lên, thì thầm với anh: "Người đi vệ sinh là Tổng giám đốc Thẩm à?"

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống, nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, giọng sờ trán cô: "Em với Thẩm Âm nói chuyện rất vui vẻ đấy nhỉ?"

"Cũng không đến nỗi nào." Thi Hảo thản nhiên: "Cô ấy rất thú vị."

Lương Tây Kinh cau mày: "Em không ngại chuyện xảy ra lúc trước à?"

"..." Nghe thấy câu này, Thi Hảo ngược mắt, nhìn chằm chằm vào anh hỏi: "Sao em phải để ý? Lúc trước hai người lén lút yêu đương sau lưng em à?"

Lương Tây Kinh liếc cô một cái: "Em đừng nói lung tung."

Thi Hảo bật cười, dựa vào vai anh nói: "Cô ấy vừa mới nói cho em biết một bí mật của anh."

Lương Tây Kinh: "Hừm?"

Sao anh lại không biết Thẩm Âm nắm giữ bí mật của mình nhỉ?

Đôi mắt Thi Hào híp lại nhìn anh: "Lúc trước, tại sao anh lại từ chối cô ấy?"

Lương Tây Kinh ngừng lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô chơi đùa, ngược lại không hề cảm thấy xấu hổ: "Anh nói anh có bạn gái rồi."

Thi Hào chớp mắt, kéo dài giọng nói: "Chỉ thế thôi?"

Lương Tây Kinh: "... Người nên nói cho em biết tất cả mọi thứ là cô ấy mới đúng."

Thi Hào thấy anh như vậy, bỗng hơi kích động muốn hôn anh một cái.

Vừa rồi Thẩm Âm nói với cô rằng, lúc Lương Tây Kinh từ chối cô ấy, anh không chỉ đề cập là mình đã có bạn gái, thậm chí anh còn nhấn mạnh, Thi Hào tốt như thế nào, anh thích Thi Hào nhiều ra sao.

Trước đây, Thi Hào luôn cảm thấy mối quan hệ tình cảm giữa mình và Lương Tây Kinh là duyên phận nhất thời, đôi bên mang suy nghĩ thử ở bên nhau một thời gian.

Đương nhiên hai người có rung động với đối phương, cô có thể cảm nhận được tình cảm của Lương Tây Kinh dành cho mình, điều cô không ngờ tới chính là, hóa ra trước kia, Lương Tây Kinh đã thích cô nhiều như vậy.

Nhìn thấy sự giao hoạt trong mắt cô, Lương Tây Kinh cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp phả vào hai gò má của cô, ánh mắt dường như cũng trở nên mờ lung.

Yết hầu của anh nhấp nhô, ngửi thấy mùi rượu hoa quả chua ngọt trên người cô, hạ thấp giọng nói: "Em thấy rất đặc ý à?"

Khóe môi Thi Hào khẽ cong lên, lời nói mập mờ: "Có chút xiu thôi."

Lương Tây Kinh hắng giọng, ngón tay thon dài lưu luyến đặt trên gáy cô, chậm rãi nói: "Em có muốn cảm thấy đặc ý hơn nữa không?"

Chỉ là khi đó, anh không có lá gan nói sự thật cho Thi Hào biết. Anh luôn cảm thấy rằng nói với cô quá sớm sẽ khiến cô quá dương dương tự đắc, cũng khiến bản thân anh bị mất mặt.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Lương Tây Kinh cảm thấy, mình nên nói ra từ sớm.

Anh nên nói ngay cho cô biết, anh thích cô nhiều như thế nào.

Thi Hào khẽ giật mình, không hiểu ý tứ của anh.

Cô chớp mắt mấy cái, tò mò hỏi: "Đặc ý hơn như thế nào cơ?"

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, bờ môi kề sát khóe môi cô, hơi thở nóng bỏng: "Vừa rồi có phải em muốn hôn anh không?"

Anh nhìn thấy được khao khát trong đôi mắt của cô.

Thi Hào ngại ngùng, cô ngước mắt lên bắt gặp đôi lông mày đẹp đẽ của anh, luôn cảm thấy ánh mắt của anh khi nhìn mình vô cùng quyến rũ.

Cô không được tự nhiên mấp máy môi, nuốt nước bọt: "Chúng ta ra ngoài nhé?"

Lương Tây Kinh thấy dáng vẻ luống cuống của cô, anh biết cô không quen có hành động thân mật trước mặt người khác.

Anh siết chặt tay cô, kéo cô đứng lên khỏi ghế sofa: "Em muốn chúng ta đi đâu?"

Thi Hào: "... Em cũng không biết nữa."

Thấy hai người đi ra ngoài, Hứa Thực không chút nghĩ ngợi hỏi một câu: "Hai người đi đâu vậy?"

Thi Hảo và Lương Tây Kinh chưa kịp mở miệng, những người khác đã nói: "Nhìn dáng vẻ vội vã của tổng giám đốc Lương đi, chắc hẳn anh ấy đang muốn tìm một nơi để anh em em em với thư ký Thi Hảo đấy."

"Đúng vậy đúng vậy, thành viên của hội FA như chúng ta không nên hỏi mới phải."

"..."

Nghe thấy tiếng động ở trong phòng riêng càng ngày càng xa, Thi Hảo bị Lương Tây Kinh lôi kéo ra ngoài, nhịp tim đập thành thịch, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Đi ra khỏi phòng VIP, cô không rõ Lương Tây Kinh sẽ đưa cô đi đâu.

Lúc dừng lại, phạm vi tầm nhìn của Thi Hảo tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Cô khẽ chớp mắt, ngửa đầu nhìn người trước mặt, khẽ hé môi định nói chuyện. Cô vừa ngẩng đầu lên, Lương Tây Kinh đã cúi người xuống cắn môi dưới của cô, nếm được hương vị rượu nồng nàn trong miệng.

Chương 60: Anh trai

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lối thoát hiểm tối tăm và yên tĩnh.

Bên ngoài cánh cửa thoát hiểm dày cộp nặng nề thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân.

Mà phía sau cánh cửa, Thi Hào bị Lương Tây Kinh ôm chặt trong lòng và hôn môi, khiến cho bầu không khí trong không gian này càng thêm ám muội.

Cô bị anh hôn đến mức đầu óc trở nên choáng váng.

Trong lúc lằng lằng, cô nghe thấy Lương Tây Kinh thì thầm vào tai mình: “Sau này em muốn làm gì thì đừng có ngần ngại.”

Thi Hào nhắm mắt lại, hai tay vòng qua ôm lấy cổ anh, nói thều thào: “Anh nói gì cơ?”

Giọng nói của Lương Tây Kinh trầm xuống: “Em không cần phải cố ngần ngại bất cứ điều gì cả.”

Anh ngậm lấy môi dưới của cô, rồi mút thật mạnh, giọng anh trầm khàn, thủ thỉ: “Nếu em muốn hôn hay ôm anh, em có thể nói thẳng cho anh biết, hoặc cũng có thể chủ động hành động luôn cũng được.”

Đang lúc đang say đắm mơ màng, Thi Hào không nhận được mà hỏi anh: “Ngay cả lúc đó đang có nhiều người ở xung quanh cũng được sao?”

Vừa rồi cô thật sự rất muốn hôn anh, thế nhưng vừa nghĩ đến bên cạnh anh có nhiều bạn bè như vậy, cho nên cô mới kiềm chế bản thân không hành động theo cảm tính.

Lương Tây Kinh đáp: “Đương nhiên, đây là đặc quyền của em.”

Đây là quyền lợi độc nhất mà anh trao cho Thi Hào.

Anh thuộc về Thi Hào.

Thi Hào mấp máy môi, đang định nói đồng ý thì Lương Tây Kinh lại lần nữa lấp kín đôi môi cô.

Nụ hôn của anh mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng thiêu đốt cô, khiến nhiệt độ cơ thể của hai người nhanh chóng nóng lên.

Thi Hào cảm giác mình sắp không thở nổi.

Không biết vì sao, khi men say trong miệng hai người hòa quyện vào nhau, cô có cảm giác như quay lại cái đêm hơn một năm trước. Đêm hôm ấy, Lương Tây Kinh cũng hôn cô như vậy.

Mùi rượu lan tỏa trong miệng hai người, vừa ngọt ngào vừa say đắm.

Cô cảm thấy mình lại say mất rồi.

Không biết nụ hôn đã kéo dài bao lâu.

Khi hai chân Thi Hào sắp không trụ nổi nữa, chuẩn bị ngã đến nơi thì Lương Tây Kinh đã bắt lấy eo cô, ôm cô vào lòng và để cô tựa vào người mình nghỉ ngơi. Dựa vào chút ánh sáng chiếu vào thông qua khe cửa, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt hiện lên vẻ tươi cười: “Sao em lại yếu ớt như vậy chứ?”

“...”

Thi Hào thở hổn hển, thật sự không muốn nói chuyện với anh lúc này.

Cô cảm thấy bản thân không hề yếu ớt, chỉ tại vì anh quá mạnh bạo mà thôi.

Thi Hảo nhẹ nhàng nép vào trong ngực Lương Tây Kinh, ngửi mùi thơm nhè nhẹ trên người anh, đôi mắt khẽ chớp: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh: “Ừm.”

Thi Hảo nhón chân ghé vào bên tai anh nói: “Em không muốn quay lại phòng VIP.”

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống, hiểu ý cô: “Muốn về nhà à?”

“... Ừm.”

Vừa dứt lời, Lương Tây Kinh đã nắm lấy tay của Thi Hảo, dắt cô đi ra ngoài, hai người xuống lầu, lên xe rồi bảo tài xế đưa họ về nhà.

Về đến trước cửa nhà, Lương Tây Kinh bảo tài xế quay về, nhắc nhở anh ta nhớ chú ý an toàn, sau đó đưa Thi Hảo vào nhà.

Đóng cửa lại, ngăn cách tất cả mọi thứ với bên ngoài.

Túi xách và giày cao gót bị rơi xuống huyền quan, quần áo được cởi ra. Gió lạnh từ trong sân nhà thổi vào nhưng vẫn không hạ được nhiệt độ cơ thể của hai người.

Trước khi mùa đông giá lạnh đến gần, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã trải qua một đêm vô cùng ấm áp.

-

Ngày hôm sau, Thi Hảo ngủ dậy giấc mới thức dậy.

Khi cô tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn đang trong trạng thái mê man. Nằm trên giường một lúc, trong đầu cô bắt đầu tua lại những gì đã xảy ra đêm qua.

Qua một lúc lâu, Thi Hảo lại vui mình vào trong chăn.

Đoán chừng thời gian mà Thi Hảo sẽ thức dậy, khi Lương Tây Kinh mở cửa vào phòng thì đúng lúc bắt gặp cảnh này. Anh cười mỉm, vươn tay xoa đầu cô từ bên ngoài chăn: “Muốn ngủ tiếp không em?”

“...”

Thi Hảo ở dưới chăn lặng thinh vài giây rồi ấp úng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lương Tây Kinh nhướn mắt: “Mười giờ sáng.”

Thi Hảo xốc chăn lên, đỏ mặt tía tai nhìn anh: “Vậy sao anh không gọi em dậy chứ?”

“Anh gọi rồi.” Lương Tích Kinh rủ mắt xuống: “Nhưng em không chịu dậy.”

Đối mặt với ánh mắt đầy ý nhị của anh, Thi Hảo chỉ biết ậm ừ, chứ không có lời gì để phản bác lại.

Lương Tây Kinh nhìn cô một hồi lâu, sau đó đưa tay về phía cô: “Dậy tắm rửa nào, chúng ta về nhà ông nội ăn trưa nhé?”

Theo như những gì đã được thỏa thuận từ trước, vào cuối tuần, hai người bọn họ sẽ quay về nhà ông nội của anh thăm Lương Hanh.

Thi Hảo đáp ừm rồi đưa tay cho anh.

Một giây sau, Lương Tây Kinh bế thẳng cô vào phòng tắm.

“Em ớn chứ?” Anh hỏi.

Thi Hảo đỏ mặt, khẽ trả lời: “Ừm, anh đừng nhìn em.”

Vừa nhìn thấy Lương Tây Kinh, đầu óc cô không tự chủ được lại bắt đầu nhớ tới một số hành động cực kỳ chủ động của cô trong buổi tối ngày hôm qua.

Thi Hào nhớ rõ rằng tối qua cô không uống nhiều rượu, sao mà cô có thể ‘kích động’ đến mức dính chặt lấy Lương Tây Kinh như keo 502 như vậy nhỉ, thậm chí còn bị anh dụ dỗ gọi anh là anh trai nữa chứ.

Nhớ đến đây, Thi Hào muốn chạy trốn.

Lương Tây Kinh cụp mắt, nhìn vành tai càng lúc càng đỏ của cô, giơ tay lên che miệng, hắng giọng: “Anh xuống lầu đợi em, chúng ta ăn tạm món gì đó rồi hẵng ra ngoài nhé.”

Thi Hào ậm ờ đáp: “Vâng.”

Thi Hào thay một bộ quần áo thoải mái rồi xuống lầu ăn điểm tâm.

Ăn xong, cô quay về phòng để trang điểm. Khi đi gặp Lương Hanh, mặc dù không cần phải quá chú trọng về hình thức, nhưng Thi Hào cảm thấy vẫn cần trang điểm nhẹ nhàng.

Trang điểm xong, Thi Hào đi vào phòng thay đồ.

Cô đã sống ở đây được một tuần, phòng thay đồ của Lương Tây Kinh càng ngày càng có thêm nhiều quần áo của cô. Thi Hào đứng trước tủ quần áo suy nghĩ một chút, sau đó cô chọn một bộ trang phục mang phong cách trang nhã phù hợp với bản thân cô, người lớn trong nhà chắc hẳn sẽ thích kiểu ăn mặc như thế này.

Lúc ra ngoài, Lương Tây Kinh vừa xử lý xong tin nhắn trong hòm thư điện tử, ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Nhìn thấy trang phục của cô, anh nhướn mày lên: “Sao em lại ăn mặc trang trọng như vậy?”

Thi Hào mặc theo phong cách công sở.

Chiếc áo sơ mi dài tay có đường viền lá sen, chiếc váy kiểu đuôi cá, nhìn thế nào cũng thấy quần áo của cô vô cùng thanh lịch, giản dị.

Nghe anh hỏi vậy, Thi Hảo ngại ngùng đáp: “Chúng ta đi gặp chủ tịch mà.”

Lương Tây Kinh đặt máy tính xách tay xuống, không nhin được bật cười: “Ông ấy không để ý cái này đâu, thay bộ nào mà em cảm thấy thoải mái ấy.”

Thi Hảo nhìn về phía anh với vẻ không quá tin tưởng: “Em thực sự nên đổi trang phục à?”

Lương Tây Kinh kéo cô vào phòng thay đồ: “Em chẳng phải không thích ăn mặc như thế này sao?”

Anh nhớ rõ Thi Hảo từng phàn nàn rằng cô không thích mặc dáng váy như vậy, cảm thấy không tiện di chuyển.

Thi Hảo không ngờ rằng, ngay cả một câu nói vu vơ của cô mà anh cũng có thể nhớ rõ như vậy.

Sửng sốt trong phút chốc, Thi Hảo ngẩng đầu nhìn Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh đang chọn quần áo cho cô, khi nghe thấy cô gọi anh thì anh tức khắc nhìn sang chỗ cô.

Thi Hảo cố nín cười, chủ động ôm lấy anh: “Sao anh lại tốt như vậy chứ?”

“...”

Lương Tây Kinh cảm nhận được xúc cảm đến từ bàn tay đang đặt trên eo mình, anh khẽ nhướn mày: “Em không muốn đến nhà ông nội nữa phải không?”

Thi Hảo: “Hả?”

Cô không hề có ý đó.

Lương Tây Kinh nheo mắt lại, ánh mắt sâu hun hút tha thiết nhìn cô: “Nếu em còn muốn đến nhà ông nội thì trước hết buông anh ra đã, buổi tối quay về anh sẽ cho em ôm đến chán thì thôi.”

Thi Hào: “...”

Cô im lặng một hồi, rồi lặng lẽ lùi lại một bước: “Con người phải học cách kiềm chế bản thân.” Cô khẽ càu nhàu: “Không nên đắm mình vào sắc dục.”

Lương Tây Kinh bình tĩnh nhìn cô một cách chăm chú, đôi mắt khẽ chớp: “Anh còn chưa đòi bồi thường cho mấy tháng trước đâu đấy.”

Anh đâu được tính là người đắm mình vào sắc dục đâu.

Thi Hào chỉ biết câm nín.

May mắn thay, Lương Tây Kinh vẫn nhớ việc phải quay về nhà ông cụ ăn cơm.

Thi Hào thay một bộ quần áo thoải mái hơn, hai người ra ngoài, đi thẳng về nhà ông cụ.

Trước đây Thi Hào đã từng đến nhà ông nội của anh nên cũng không xa lạ gì với nơi đó.

Thế nhưng trước đây, cô luôn đến đó với tư cách là thư ký của Lương Tây Kinh, khác hẳn với lần này.

Vừa nghĩ đến phải gặp Lương Hanh với tư cách là bạn gái của Lương Tây Kinh, Thi Hào đã cảm thấy căng thẳng.

Cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của cô, Lương Tây Kinh khẽ cười, nói: “Em cứ thả lỏng đi, ông ấy sẽ không bắt bẻ gì em đâu.”

Thi Hào liếc nhìn anh: “Em biết mà.”

Thế nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự lo lắng trong lòng.

Thi Hảo nghĩ ngợi một lát rồi quyết định làm gì đó để dời sự chú ý.

“Em lướt Weibo một lát, anh cứ lái xe đi nhé.” Thi Hảo lấy điện thoại di động ra.

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Được.”

-

Điều mà Thi Hảo không ngờ tới là khi vừa mở Weibo ra, đập vào mắt cô là cái tên Thẩm Âm đang nằm trên top tìm kiếm.

Tin tức liên quan đến cô ấy đứng ở thứ hạng rất cao trong xu hướng tìm kiếm, trong bức ảnh, bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông cao ráo không nhìn rõ khuôn mặt. Nếu buổi tối ngày hôm qua Thi Hảo không gặp Thẩm Âm nên biết cô ấy mặc quần áo gì thì suýt chút nữa đã không nhận ra rồi.

Thi Hảo nhấp vào bức ảnh rồi nhìn kĩ, hóa ra người bên cạnh cô ấy là Thẩm Minh Yến.

Chẳng qua là người hâm mộ và cư dân mạng không biết mà thôi.

Cô nhìn xuống phần bình luận, ai cũng thắc mắc không biết người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai, là bạn trai hay là người thân trong gia đình.

Về phía Thẩm Âm, tạm thời vẫn chưa có phản hồi.

Loay hoay trong giây lát, Thi Hảo chụp ảnh màn hình gửi cho người mà cô mới kết bạn tối hôm qua, đôi bên còn chưa từng trò chuyện trên mạng.

Thi Hảo: [Chuyện này là thế nào đây? Tối hôm qua cô theo đuổi được người ta rồi sao?]

Thẩm Âm nhanh chóng trả lời: [Tôi theo đuổi người ta thành công rồi, ngạc nhiên chưa nè?]

Thi Hào: [???

Thi Hào: [Khá lắm cô gái.]

Thẩm Âm: [...]

Thẩm Âm: [Làm sao Lương Tây Kinh lại tìm được một người bạn gái ngây thơ như cô chứ?]

Cô ấy rõ ràng đang nói hươu nói vượn, vậy mà cô cũng tin.

Thi Hào nở nụ cười, biết rằng cô ấy chỉ đang nói đùa.

Nhưng ngẫm nghĩ lại thì cô cảm thấy cũng có thể có khả năng này xảy ra. Dựa theo tình hình tối ngày hôm qua, mặc dù Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến không nói với nhau được mấy câu, thế nhưng Thi Hào có thể cảm nhận được sự quan tâm mà Thẩm Minh Yến dành cho Thẩm Âm.

Nghĩ đến đây, Thi Hào trả lời: [Cô quá nhất gan.]

Thẩm Âm lại không phản bác: [Nếu là cô thì cô cũng buông à?]

Thi Hào: [...]

Hai người tán gẫu một hồi, Thi Hào hỏi: [Phía bên cô không định phản hồi sao?]

Thẩm Âm: [Tôi còn chưa có theo đuổi được người ta thì làm sao dám phản hồi chứ, tôi không muốn bị mất mặt đâu.]

Thi Hào: [... Tổng giám đốc Thẩm có ý chí sắt đá thật đấy, người phụ nữ xinh đẹp như cô mà anh ấy còn từ chối.]

Thẩm Âm: [Đúng thế, không hổ danh là người có khả năng ngồi cùng mâm với Lương Tây Kinh. Nếu không biết Thẩm Minh Yến lớn lên ở Hồng Kông, tôi còn tưởng rằng hai người họ quen biết nhau từ tấm bé ấy chứ.]

Thi Hào: [...]

Thẩm Âm: [Thôi quên đi, bận tâm làm gì. Cứ để cư dân mạng tò mò. Đêm hôm qua tôi đi ngủ quá muộn, sáng nay lại thức dậy quá sớm, tôi đi ngủ bù đây, chúng ta nói chuyện sau nhé.]

Thi Hào: [... Ok]

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Thẩm Âm, Thi Hào cảm thấy nỗi lo lắng của cô đã dần vơi bớt.

Cô quay sang nhìn người bên cạnh đang tập trung lái xe.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Lương Tây Kinh tranh thủ quay đầu nhìn cô vài giây: “Sao vậy?”

Thi Hào ung dung đáp: “Nhìn anh thôi.”

Lương Tây Kinh ngây ngẩn trong giây lát rồi thoáng mỉm cười: “Được thôi, em cứ nhìn thoải mái, muốn nhìn bao lâu cũng được.”

Thi Hào liếc xéo anh, giả vờ chảnh chọe nói: “Em có muốn nhìn lâu đâu chứ.” Cô chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tính toán khoảng cách từ vị trí hiện tại đến nhà của ông nội anh: “Chúng ta sắp đến nơi rồi sao?”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Mười phút sau, chiếc xe ô tô tiến vào nhà ông cụ.

Thi Hào hít sâu một hơi, đẩy cửa xe ra.

Vừa xuống xe, cô đã nghe thấy Lương Hanh gọi: “Thi Hào.”

Thi Hảo nhìn về hướng phát ra giọng nói, Lương Hanh đang tưới hoa ở sân trước, ông nở nụ cười hiền lành, vẫy tay với Thi Hảo: “Mau tới đây.”

Thi Hảo và Lương Tây Kinh nhìn nhau.

Lương Tây Kinh híp mắt mỉm cười: “Đi thôi, ông ấy sẽ không tạo áp lực cho em đâu.”

Thi Hảo bối rối, đi về phía Lương Hanh.

“Cháu chào chủ tịch ạ.”

Nghe thấy cô gọi như vậy, Lương Hanh nhìn cô, tỏ vẻ không hài lòng: “Cháu còn gọi ông là chủ tịch sao?”

“...” Thi Hảo bừng tỉnh, vội vàng sửa lời: “Dạ, cháu chào ông nội ạ.”

Lương Hanh niềm nở đáp lại: “Mới một thời gian không gặp mà cháu lại xinh hơn rồi.”

Thi Hảo nhú mày: “Gần đây sức khỏe của ông thế nào ạ?”

Lương Hanh nói với cô rằng sức khỏe của bản thân vẫn tốt.

Hai người đứng trong sân trò chuyện về những cây cối mà Lương Hanh đã trồng.

Trong khi trò chuyện, Thi Hảo dần thả lỏng tinh thần.

Biết Thi Hảo không còn căng thẳng nữa, Lương Hanh đề nghị dẫn cô vào nhà nghỉ ngơi.

Hai người lần lượt đi vào nhà, Lương Tây Kinh đưa cho Thi Hảo một cốc nước ấm, nắm lấy bàn tay bị gió bên ngoài thổi đến lạnh ngắt cho cô: “Sao lại lạnh như vậy?” Anh nhú mày, dịu dàng nói: “Làm ấm tay trước đã rồi hãy uống.”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lương Hanh hắng giọng, liếc mắt nhìn Lương Tây Kinh.

Vẻ mặt của Lương Tây Kinh hết sức bình tĩnh, không có chút xấu hổ nào: "Cốc của ông được đặt ở trên bàn trà ạ."

“ ... ”

Sau khi uống cốc nước ấm để làm ấm cơ thể, Thi Hào và Lương Tây Kinh ngồi trên ghế sofa trò chuyện với Lương Hanh.

Lương Hanh thực ra là một ông cụ rất hiền hòa, cho dù là đối với Lương Tây Kinh hay là với Thi Hào, ông đều vô cùng có kiên nhẫn.

Trò chuyện một hồi cũng đã đến giờ cơm trưa.

Lương Hanh không thèm để ý đến Lương Tây Kinh, chỉ quan tâm đến Thi Hào, ông nói rằng cô quá gầy, bảo cô ăn nhiều vào: "Thích ăn gì thì cứ nói cho ông nội biết, ông sẽ nói nhà bếp làm cho cháu."

Thi Hào nghe vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cô đè nén cảm xúc đang xao động trong lòng mình, cố gắng hết sức giữ giọng điệu bình tĩnh: "Vâng thưa ông nội, cháu biết rồi ạ."

Lương Hanh đáp lại, liếc sang người bên cạnh và khiển trách: "Còn không gấp thức ăn cho bạn gái cháu à?"

Lương Tây Kinh: " ... ”

Anh không khỏi đỏ trăn, bất đắc dĩ nói: "Ông cứ để Thi Hào tự mình ăn đi, ông cứ như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy mất tự nhiên."

Nghe thấy vậy, Lương Hanh không hài lòng, trừng mắt nhìn anh: "Người giống như cháu mà có thể theo đuổi được Thi Hào coi như là cháu may mắn đấy."

Lương Tây Kinh thẳng thừng phản bác lại ông: “Nếu không có sự ngăn cản của ông thì chúng cháu cũng đã không chia tay một thời gian rồi.”

Lương Hanh: “...”

Chương 61: “Hình như em thật sự muốn làm gì đó với anh.”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một bữa cơm trưa vô cùng ấm áp lặng lẽ trôi qua trong tiếng cãi vã của Lương Tây Kinh và Lương Hanh.

Lương Tây Kinh đặt đũa xuống, ngược mắt lên nhìn cô, hỏi: “Em ăn xong rồi sao?”

Thi Hào gật đầu.

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Em có thấy ngon miệng không?”

“Đồ ăn rất ngon.” Thi Hào liếc nhìn anh: “Ngay cả tay nghề của đầu bếp nhà mình mà anh cũng nghi ngờ sao?”

Lương Tây Kinh: “Về mặt này thì anh không hề nghi ngờ.”

Anh đi đến bên cạnh Thi Hào, kéo cô đứng dậy khỏi bàn ăn và nghiêm túc nói: “Anh chỉ sợ đồ ăn làm không hợp khẩu vị của em thôi.”

Thi Hào nhướn mày, trong lòng cảm thấy buồn cười, nhìn anh: “Anh quên mất vừa nãy ông nội đã nói gì sao?”

Lương Tây Kinh: “...”

Tất nhiên là anh vẫn chưa hề quên chuyện trên bàn ăn lúc nãy, Lương Hanh không hề chừa cho anh chút mặt mũi nào trước mặt Thi Hào. Ông kể lại việc mấy ngày nay Lương Tây Kinh đã liên tục gọi điện cho bác Tôn và đầu bếp như thế nào, cũng thường xuyên nhắc nhở bọn họ về những thứ mà Thi Hào thích ăn, cũng như những món mà cô không thích, nhắc cả việc khẩu vị của cô khá nhạt và một số chi tiết nhỏ khác.

Anh mắt của hai người chạm nhau.

Đôi mắt của Thi Hảo khẽ cong lên như vầng trăng lưỡi liềm, thì thầm: “Cảm ơn anh nhé.”

Lương Tây Kinh siết chặt lấy tay cô, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chỉ nói miệng thôi thì không tính.”

“...”

Không ngờ Thi Hảo lại hiểu được ngụ ý ẩn trong lời nói của anh.

Tai cô bắt đầu nóng lên, cảm thấy hơi ngượng ngùng, liếc anh một cái: “Em không nói chuyện với anh nữa, em muốn uống trà với chủ tịch.”

Lương Tây Kinh bật cười: “Em đi đi.”

Lương Hanh không muốn nhìn cảnh hai người bọn họ tình tứ trong phòng ăn nên đã sớm đi đến phòng khách.

Thi Hảo đi theo ông ra ngoài, ngồi vào phía đối diện: “Ông nội ơi, cháu chơi cờ với ông nhé.”

Bên cạnh bàn trà còn bày một bàn cờ đang chơi dở.

Lương Hanh nhìn cô hỏi: “Cháu cũng biết chơi cờ sao?”

Thi Hảo ngọt ngào nói: “Dạ, cháu cũng biết chút ít ạ.”

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh cũng không tiết lộ chuyện sau khi cô biết được mình sắp phải đi gặp Lương Hành xong, vào mỗi ngày, sau khi giờ làm việc kết thúc, cô đều dành thời gian để học chơi cờ trên mạng.

Hai người đánh cờ còn Lương Tây Kinh ngồi bên cạnh nhìn.

Chốc chốc anh lại góp ý cho Thi Hào, góp phần phá vỡ thế cờ của Lương Hanh.

Lương Hanh nhin một lát, cuối cùng cũng không nhin nổi nữa, luôn miệng chê trách anh: “Cháu không chơi thì sao không ra ngoài luôn đi? Đừng cứ ngồi đây làm phiền ông chơi cờ với Hào Hào nữa.”

Lương Tây Kinh khẽ nhướng mày, nhắc nhở ông: “Ông nội à, đây là bạn gái của cháu đó, ông bá chiếm bạn gái cháu còn bắt cháu phải ra ngoài nữa sao?”

Lương Hanh đang muốn phản bác lại anh thì tiếng chuông điện thoại của Lương Tây Kinh đã vang lên.

Nhìn thấy có cuộc gọi, anh thu lại biểu tình đùa giỡn của mình, chậm rãi nói: “Cháu đi ra ngoài nghe điện thoại một lát.”

“...”

Nhìn Lương Tây Kinh đi ra khỏi phòng khách, đứng xoay lưng lại với bọn họ ở trong sân, Thi Hào mãi mới có thể rời mắt khỏi bóng lưng của anh: “Ông nội ơi.”

Lương Hanh ậm ừ và ra hiệu: “Đánh cờ tiếp đi, đừng để ý đến nó nữa.”

Thi Hào gật đầu một cái: “Dạ.”

Chơi xong một ván cờ, Lương Hanh nhìn bộ dáng không yên lòng của Thi Hào, vừa vui vẻ vừa thoải mái, mỉm cười nói: “Cháu đừng lo, bên nó sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tất nhiên là Thi Hào cũng hiểu rõ, nhưng mà trong vô thức, lòng cô vẫn cảm thấy hơi bất an.

Đột nhiên, Lương Tây Kinh cúp điện thoại bước vào trong phòng.

Anh liếc nhìn Thi Hảo rồi lại quay đầu nhìn qua Lương Hanh:
“Cháu cần nói chuyện với cô ấy một chút ạ.”

Lương Hanh hơi khựng lại, khoát tay với hai người bọn họ: “Muốn đi đâu thì đi đi.”

Lương Tây Kinh kéo tay Thi Hảo đi thẳng lên lầu.

Lầu ba là nơi mà Lương Tây Kinh ở, cả tầng này đều là của mình anh. Ngoại trừ người giúp việc thì những người khác đều rất ít khi tới đây.

Đây đã là lần thứ hai Thi Hảo đến phòng của anh ở nhà ông nội. Lần đầu tiên đến đây là vào thời điểm cô còn làm thư ký cho Lương Tây Kinh, khi anh bị bệnh, cô đến đây đưa tài liệu cho anh.

Nhìn cách bày trí vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, tâm trạng của Thi Hảo xao động vài giây, nhìn Lương Tây Kinh: “Anh muốn nói cái gì với em?”

Lương Tây Kinh cup mắt, siết chặt bàn tay cô: “Anh phải bay một chuyến qua Mỹ.”

Thi Hảo ngây ra: “Có chuyện gì xảy ra vậy anh?”

Lương Tây Kinh im lặng một hồi mới khẽ nói: “Bên phía Lương Tự Minh xảy ra chút chuyện, anh cần phải đi xử lý một chút.”

Thi Hảo ngẩn người: “... Ba anh sao?”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hảo ngược mắt lên, quan sát vẻ mặt bình tĩnh của Lương Tây Kinh rồi dang tay ra ôm anh một cái: “Vậy anh nhớ phải chú ý an toàn nhé.”

Cô dừng một lát, lại nghĩ đến những tin đồn đã nghe được trước đây, dịu giọng nói: “Em và ông nội cũng sẽ rất nhớ anh.”

Tim Lương Tây Kinh bỗng nhiên đập lờ một nhịp, ánh mắt của anh dao động: “Anh biết rồi.”

Anh sờ đầu Thi Hảo một cái: “Em muốn ở lại đây hay là về nhà?”

Thi Hảo nghĩ ngợi vài giây rồi nói: “Em ở lại đây với chủ tịch đến tối rồi về.”

Cô lại hỏi Lương Tây Kinh: “Anh muốn đi ngay bây giờ luôn sao?”

Lương Tây Kinh: “Anh nói một tiếng với ông cụ rồi đi ngay.”

“Được.” Thi Hảo bình tĩnh nói: “Vậy anh đi đi.”

Lương Tây Kinh nhìn bộ dáng không có vẻ gì là nuối tiếc không muốn rời xa của cô, nhéo gò má cô một cái: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Thi Hảo mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

Lương Tây Kinh rử mắt, nhìn vẻ mặt vừa ngơ ngác vừa sững sờ của cô, yết hầu nhúc nhích lên xuống, hôn mạnh lên môi cô: “Để anh hôn em một chút đã.”

Mi mắt Thi Hảo run run, cảm nhận sâu sắc rằng chuyến bay đến Mỹ lần này của anh hẳn là không phải một chuyến đi nhẹ nhàng, cô chủ động nhón chân, muốn kéo dài nụ hôn của anh.

“ ... ”

Sau khi hôn một hồi lâu, Lương Tây Kinh mới dừng lại, lui về phía sau.

Anh giơ tay lên, ngón tay lau vệt nước trên môi của Thi Hảo, giọng nói khàn khàn nói: “Anh xuống lầu đây.”

Thi Hảo dần dần tỉnh táo lại: “Cần thu dọn hành lý không anh?”

Lương Tây Kinh do dự nhìn cô: “Em muốn giúp anh thu dọn sao?”

Thi Hảo: "... Vâng, để em thu dọn cho anh."

Lương Tây Kinh khàn giọng: "VẬY CŨNG ĐƯỢC."

Lương Tây Kinh đi xuống lầu nói chuyện với Lương Hanh, Thi Hảo cầm điện thoại tra thử một chút về thời tiết ở Los Angeles.

Thấy sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở bên kia cũng không lớn lắm, Thi Hảo bắt đầu thu dọn hành lý cho Lương Tây Kinh.

Dưới lầu, sau khi nghe Lương Tây Kinh nói xong, Lương Hanh im lặng trong chốc lát rồi nhìn anh: "Cháu đi đi."

Ông thở dài, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, chà xát cây gậy chống trong tay: "Nếu nó muốn quay về thì cứ dẫn nó về đi."

Lương Tây Kinh không lên tiếng.

Lương Hanh nhìn anh: "Cháu nhớ nói với mẹ cháu một tiếng, chuyện của bọn nó cũng nên chấm dứt rồi."

Lương Tây Kinh cup mắt xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một mùa đông mới lại đến, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, thời tiết se se lạnh.

Lại nhìn chằm chằm một hồi lâu, Lương Tây Kinh chậm rãi nói: "Dạ, cháu biết rồi, lúc nào cháu qua bên kia thì ông giúp cháu chăm sóc cho Thi Hảo được không ạ?"

Lương Hanh liếc nhìn anh một cái: "Cháu cứ yên tâm đi."

Ông hạ thấp giọng xuống: "Cháu không cần phải lo lắng cho chúng ta."

Lương Tây Kinh: "Cháu cảm ơn ông nội ạ."

...

Chạng vạng ngày hôm đó, Lương Tây Kinh ngay lập tức lên máy bay tư nhân để đi đến Los Angeles.

Thi Hào ở lại nhà ông cụ chơi cờ với Lương Hanh, sau khi chơi xong, hai người cùng đi ra sân phơi nắng.

Thi Hào lại ở nhà ông cụ đến tối, ăn cơm tối cùng Lương Hanh xong rồi mới về nhà.

Cô không trở lại biệt thự mà quay về ngôi nhà nhỏ của mình. Biệt thự quá rộng lớn, một mình cô ở đó sẽ cảm thấy trống trải.

Thi Hào cũng không hỏi Lương Tây Kinh về chuyện ở Los Angeles.

Mỗi một người đều có quyền giữ bí mật của riêng mình, chuyện về ba mẹ của Lương Tây Kinh chắc hẳn là tâm sự mà anh không muốn tiết lộ ra ngoài nhất.

Anh không kể nên Thi Hào cũng sẽ không hỏi nhiều.

Đối với những chuyện như thế này, Thi Hào tuyệt đối không can thiệp vào chuyện của anh.

Biết Lương Tây Kinh đã bay sang Los Angeles, Thẩm Âm vừa quay quảng cáo cho phim mới xong còn cố ý mời Thi Hào đi xem phim.

Thấy tin nhắn của cô ấy, Thi Hào nghi hoặc: [Chúng ta cùng nhau đi xem bộ phim gì vậy?]

Thẩm Âm: [Cô muốn xem phim nào thì chúng ta đi xem phim đó.]

Thi Hào không nhịn được cười: [Vào thứ Bảy tuần này sao? Hôm thứ Bảy tôi có hẹn đi ăn cùng bạn rồi.]

Thẩm Âm tò mò hỏi: [Bạn nào vậy, tôi có quen biết người đó không?]

Thật ra Ôn Ý có ấn tượng khá tốt với Thẩm Âm, trước khi Thẩm Âm theo đuổi Lương Tây Kinh, cô ấy còn từng khen Thẩm Âm với Thi Hào rất nhiều lần.

Sau khi biết được chuyện Thẩm Âm theo đuổi Lương Tây Kinh, Ôn Ý mới hạn chế nhắc đến Thẩm Âm trước mặt Thi Hào. Có vài lần, cũng không biết là Ôn Ý đang khen Thẩm Âm hay là cô, cô ấy lẩm bẩm với Thi Hào: “Vì sao hai người mà tớ yêu quý đều có gu bạn trai giống nhau vậy?”

Lúc ấy Thi Hào cũng không để tâm đến chuyện đó.

Nghĩ tới những chuyện này, Thi Hào trả lời Thẩm Âm: [Cô không ngại nếu tôi hỏi ý kiến của cậu ấy chứ?]

Thẩm Âm cũng không vì mình là ngôi sao nổi tiếng mà kiêu ngạo, thoải mái nói: [Được chứ.]

Thi Hào không ngờ rằng cô vừa mới mở lời, Ôn Ý đã nhiệt tình nhắn tin trả lời: [Tớ không ngại đâu! Có gì đâu mà để ý! Để Thẩm Âm đến cùng đi, tớ còn muốn xin chữ ký của cô ấy đây.]

Ôn Ý: [Nếu có Bùi Diên đi cùng thì càng tốt.]

Thi Hào: [...]

Thi Hào: [Cậu thích nhiều người thật đấy.]

Ôn Ý: [Tất nhiên rồi.]

Ôn Ý: [Nếu không thì tớ đã không cân nhắc đến việc tắm lại trên cùng một dòng sông rồi.]

Thi Hào: [...]

Hai ngày trước, lúc Thi Hào tám chuyện với Ôn Ý, cô ấy có nói với cô rằng cô ấy đang suy nghĩ về việc quay lại với Tần Lâm.

Nghe cô ấy nói như vậy, Thi Hào cũng thấy rất bình thường.

Sau khi Ôn Ý chia tay với Tần Lâm vẫn luôn không có hứng thú với chuyện yêu thêm ai khác. Theo cách nói của cô ấy, thay vì yêu đương, còn không bằng dành nhiều thời gian để đi kiếm tiền.

Nhớ đến cách hai người bọn họ đối xử với nhau khi còn là người yêu mà cô đã thấy trước đây, cô hiểu rõ rằng chuyện hai người quay về bên nhau chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng mà Ôn Ý thẳng thắn nói về chuyện mình sắp tắm lại trên cùng một dòng sông như vậy vẫn làm Thi Hào cảm thấy khá kinh ngạc.

Đối với việc này, cô rất muốn gửi cho Ôn Ý một biểu tượng cảm xúc giơ ngón tay cái.

Sau khi tan làm vào thứ Sáu, Thi Hào hẹn gặp Ôn Ý.

Lương Tây Kinh không ở trong nước, cô ấy sợ Thi Hào cảm thấy cô đơn nên cố tình tới ở chung với cô.

Hai người tới thẳng chỗ ở của Thi Hào.

Vừa bước vào phòng, Ôn Ý đã la hét rằng cô ấy sắp chết đói đến nơi, phải nấu món gì đó để lấp đầy cái dạ dày.

Thi Hào không nhịn được cười: “Vậy tớ giao phòng bếp lại cho cậu đấy.”

Ôn Ý liếc cô một cái, bắt đầu diễn sâu: “Bây giờ tớ không còn xứng được ăn cơm mà cậu tự tay nấu nữa rồi sao?”

“...”

Thi Hào phối hợp với màn biểu diễn của cô ấy: “Đúng rồi, lâu quá không gặp cậu nên hết yêu rồi.”

On Ý ghen ngào.

Sau khi thay một bộ đồ ở nhà thoải mái, Thi Hảo đang chuẩn bị qua phòng bếp để giúp đỡ thì Lương Tây Kinh đã gửi cho cô một tin nhắn, hỏi cô đã tan làm và về đến nhà chưa.

Thi Hảo vô thức thầm tính toán thời gian ở phía bên anh, nghi hoặc hỏi: “Sao anh còn chưa ngủ?”

Vừa gửi tin nhắn xong, Lương Tây Kinh đã gọi điện cho cô.

“A lô.” Thi Hảo nghe máy, nhẹ nhàng nói: “Sao anh còn chưa ngủ nữa? Anh vẫn còn phải làm việc sao?”

Nghe được giọng nói của cô, Lương Tây Kinh mỉm cười, anh giơ tay lên xoa bóp ấn đường, cảm giác mệt mỏi trong người đột nhiên tan biến ngay tức khắc: “Anh vừa về tới khách sạn.”

Thi Hảo nhú mày, nói với Ôn Ý đang ở phòng bếp một tiếng rồi đi ra ban công để nói chuyện cùng anh: “Ông ấy có khỏe không anh?”

“Vẫn còn sống.” Lương Tây Kinh hờ hững đáp.

Sở dĩ anh gấp rút bay đến Los Angeles như vậy là vì Lương Tử Minh đột nhiên bị ngất xỉu, phải đưa đến bệnh viện.

Hai năm trước, sau khi kiểm tra sức khỏe, họ đã phát hiện ra Lương Tử Minh đang mắc phải một căn bệnh.

Lúc đó, Lương Tây Kinh cũng tự mình bay một chuyến qua đây để đưa ông ấy đi bệnh viện, ông ấy đã phải nằm viện mấy ngày để điều trị. Nhưng mà cái con người này lúc nào cũng không chịu ngồi yên, khi vừa có chuyển biến tốt, ông ấy lại bắt đầu đi ‘phiêu bạt’ khắp thế giới.

Gần đây, sau khi phát hiện cơ thể mình lại khó chịu nên ông ấy mới chịu quay về Los Angeles.

Sau khi trở về nhà ở Los Angeles được hơn một tuần, ông ấy đã bị vệ sĩ phát hiện ngất xỉu trong nhà riêng.

Thi Hào cau mày, vẫn cảm thấy hơi lo lắng hỏi: “Mấy ngày nay anh đều ở bệnh viện, có phải không nghỉ ngơi đằng hoàng không?”

Lương Tây Kinh rủ mắt, nhìn về phía bóng tối bên ngoài cửa sổ: “Anh có nghỉ ngơi chứ, em đừng lo lắng.”

Làm sao Thi Hào có thể không lo lắng cho anh được đây?

Lương Tây Kinh không muốn chia sẻ những chuyện này với cô để tránh làm cho cô phiền lòng. Anh chuyển đề tài một cách gượng gạo, nói về những chuyện thường ngày với Thi Hào.

“Hôm nay em có phải bận rộn lắm không?”

Thi Hào ậm ừ: “Buổi chiều hôm nay em trình báo một bảng kế hoạch cho dự án, khách hàng đánh giá khá tốt nên chắc là cuối tuần này sẽ được rảnh rỗi.”

Lương Tây Kinh: “Bạn gái của anh càng ngày càng lợi hại.”

Thi Hào cười híp cả mắt: “Đúng rồi, Ôn Ý qua đây ở cùng với em.”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh cau mày: “Sao cô ấy lại cướp người với anh nữa?”

“...”

Thi Hào bị lời nói của anh chọc cười, khế hừ mũi: “Anh nói xem là vì sao?”

Lương Tây Kinh cúi đầu cười cười: “Anh sẽ cố gắng quay lại sớm một chút.”

Thi Hào đáp: “Vâng, em đợi anh về.”

Sắc mặt Lương Tây Kinh xụ xuống ngay lập tức, giọng nói của anh khàn khàn, gọi cô: “Hào Hào.”

Mỗi lần nghe thấy anh gọi mình như thế, tại Thi Hào đều sẽ không khống chế được mà trở nên nóng bừng, cô gãi tay, có chút mất tự nhiên xoa tai, nhẹ nhàng trả lời: “Sao thế?”

Lương Tây Kinh nói thẳng: “Anh nhớ em.”

Thi Hào đỏ mặt tía tai, hai mắt cô cong cong tựa vàng trắng khuyết: “Em cũng thế.”

Lương Tây Kinh ngược mắt: “Cũng cái gì?”

Thi Hào biết anh muốn nghe bản thân cô nói ra, cô cũng thuận theo ý anh: “Em cũng nhớ anh, rất, rất nhớ anh, anh phải sớm quay về đó.”

Lương Tây Kinh: “Được.”

Gọi điện thoại trò chuyện tâm tình một lúc, cân nhắc đến việc hiện tại ở phía Lương Tây Kinh đã về khuya, Thi Hào giục anh đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Sau khi cúp điện thoại, lúc Thi Hào quay lại phòng khách, món mì mà Ôn Ý nấu đã được mức ra khỏi nồi.

Cô ấy đưa Thi Hào một đôi đũa: “Bên phía tổng giám đốc Lương đang nửa đêm rồi nhỉ, sao anh ấy còn chưa đi ngủ thế?”

Thi Hào nhận lấy đôi đũa: “Anh ấy mới đi từ bệnh viện về.”

Ôn Ý gật đầu, nhấp một ngụm nước rồi thở dài: “Ba anh ấy mắc bệnh gì vậy, anh ấy có nói cho cậu biết không?”

Thi Hào lắc đầu.

Ôn Ý nhíu mày, có hơi ngạc nhiên: “Cậu không hỏi à?”

“Tớ không hỏi anh ấy.” Thi Hào cũng uống một ngụm nước rồi ngược lên nhìn cô ấy: “Từ trước đến nay anh ấy không thích nói đến chuyện của ba mẹ mình, tớ không dám hỏi nhiều.”

Ôn Ý mím môi nghĩ một hồi rồi lại thở dài: “Cũng phải, những gia đình thuộc tầng lớp thượng luôn có những bí mật mà bọn họ thực sự không muốn tiết lộ.”

Thi Hào”... Ừm.”

Có điều cô cảm thấy, sở dĩ Lương Tây Kinh không nhắc đến chuyện của ba anh không phải vì sợ cô biết được những ‘chuyện bí mật’ làm mất thể diện mà là anh sợ cô thương hại anh.

Lương Tây Kinh được Lương Hanh nuôi lớn từ bé đến lớn.

Nhưng nếu như ba mẹ yêu thương anh thì anh cũng không vẫn chỉ sống chung Lương Hanh cho đến khi trưởng thành.

Mặc dù ở cùng với Lương Hanh cũng không tính là khổ nhưng con người mà, ai chẳng có khát vọng được yêu thương. Đặc biệt là khi còn nhỏ, càng có nhiều người yêu quý bạn, bạn sẽ càng cảm thấy hạnh phúc.

Ôn Ý biết suy nghĩ của cô nên không hỏi nhiều nữa.

“Vậy cậu cũng đừng lo lắng quá.” Cô ấy an ủi cô: “Trong lòng tổng giám đốc Lương có tính toán của riêng mình.”

Thi Hào gật đầu: “Cậu nói cũng phải, cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

Ăn bữa tối xong, Thi Hào dọn dẹp bát đĩa để đem đi rửa.

Hai người phân công công việc rất rõ ràng.

Trước khi đi ngủ, Ôn Ý chợt nhớ ra nên hỏi: “Lúc nào Lương Tây Kinh mới quay về?”

“Chắc là tuần sau.” Thi Hào cũng không chắc chắn lắm.

Ôn Ý tính toán thời gian: “Tuần sau nữa là lễ Giáng sinh, các cậu có đi Đức nữa không?”

Thi Hào nghiêng đầu suy nghĩ vài giây: “Có lẽ là không kịp đâu.”

Lương Tây Kinh đột nhiên ra nước ngoài, chắc chắn có không ít công việc của anh ở tập đoàn bị dồn ứ.

Ít nhất anh cũng phải tăng ca thêm một tuần mới có thể giải quyết xong xuôi.

Sắp đến cuối năm, chuyện tập đoàn cần xử lý cũng nhiều hơn những thời điểm khác, anh không thể dành thời gian dẫn theo Thi Hào ra ngoài chơi nữa.

Hơn nữa kể cả anh có thể rút ra được thời gian rảnh, Thi Hào cũng không chắc chắn bản thân có thể sắp xếp được thời gian để đi chơi.

Nghe thấy vậy, Ôn Ý lại thở dài: “Làm tổng giám đốc thực sự là không dễ dàng gì.”

Thi Hào cười: “Thế nếu như cho cậu làm, cậu có làm không?”

Ôn Ý không thêm nghĩ: “Làm chứ.”

Cô ấy nhìn Thi Hào, lý lẽ hùng hồn: “Mặc dù làm tổng giám đốc không dễ nhưng làm nhân viên lại càng khó hơn.”

Thi Hào không thể không đồng ý, có lúc Ôn Ý nói chuyện cũng rất có lý.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, ba người bọn họ gặp mặt.

Thi Hảo đã gặp Thẩm Âm mấy lần, cô cũng đã sớm bình tĩnh lại. Nhưng Ôn Ý lại kích động giống như tham gia buổi họp mặt của người hâm mộ.

Nói chuyện được một lát, Thẩm Âm đi vào nhà vệ sinh.

Thi Hảo ngồi bên cạnh Ôn Ý, trầm ngâm nhìn cô ấy: “Phóng viên Ôn.”

Vừa nghe Thi Hảo gọi mình như vậy, Ôn Ý đã ngồi ngay ngắn lại, mặt mày nghiêm túc: “Sao?”

Thi Hảo nhìn cô ấy: “Cậu có biết dáng vẻ vừa rồi lúc cậu nói chuyện với Thẩm Âm giống cái gì không?”

Ôn Ý: “Cái gì?”

Thi Hảo: “Cậu giống một người hâm mộ yêu thầm cô ấy từ rất lâu rồi.”

“...”

Ôn Ý tròn tròn mắt: “Làm gì khoa trương đến thế? Không phải do đây là lần đầu tiên tớ gặp cô ấy nên mới hơi kích động sao?”

Thi Hảo liếc xéo cô ấy, không tiếp lời nữa.

Hai người trêu chọc nhau, một lát sau, Thẩm Âm quay lại.

“Đang nói gì thế?”

Thi Hảo: “Tôi nói cậu ấy giống như một người đang yêu thầm cô.”

Thẩm Âm nhướn mày, cố ý hỏi: “Thật hay giả đấy?”

Ôn Ý phối hợp cùng với hai người các cô: “Thật đấy, cô không cảm thấy tôi biến thái à?”

“Là vinh hạnh của tôi.” Thẩm Âm bắt tay cô ấy: “Có điều cô thích điểm gì ở tôi? Tôi có thể biết không?”

Ôn Ý lườm cô ấy: “Có lẽ là nhan sắc của cô đó.”

“Ồ.” Thẩm Âm nhếch môi: “Tôi cũng thích nhan sắc của tôi lắm.”

Vừa dứt lời, cô ấy lại thờ dài: “Có điều hình như có người không thích vẻ ngoài của tôi.”

Thi Hào với Ôn Ý nhìn nhau, hai mắt sáng lên: “Ai thế?”

Ôn Ý: “Antifan của cô?”

Thẩm Âm: “... Thẩm Minh Yến.”

Lần nào Thẩm Minh Yến thấy mặt cô cũng cau mày lại, sau đó tránh đi. Thẩm Minh Yến không nói ra miệng nhưng Thẩm Âm cảm thấy có lẽ là anh ta không thích vẻ ngoài của bản thân mình.

Nếu không thì anh ta cũng không đến mức thể hiện sự ghét bỏ ra mặt như thế.

Nghe cô ấy nói xong, Thi Hào với Ôn Ý đều trầm mặc một lát rồi thắc mắc: “Cô có muốn đổi cách nghĩ khác không?”

Thẩm Âm là một con người ham học hỏi, cô ấy hiếu kỳ: “Như thế nào?”

Ôn Ý nhìn khuôn mặt vừa xinh đẹp vừa rạng rỡ của cô ấy, suy đoán: “Tổng giám đốc Thẩm sợ là mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt này của cô thì sẽ bị rung động nên mới không nhìn nhiều đó.”

Gương mặt này của Thẩm Âm, không chỉ đàn ông, đến cả Ôn Ý và Thi Hào nhìn thấy cũng chẳng có sức kháng cự.

Cô ấy thực sự quá xinh đẹp.

Thẩm Âm vừa mới ra mắt được mấy năm gần đây, cho đến hiện tại còn có người nói nếu không phải cô ấy xinh đẹp như thế thì nào có thể đi đến ngày hôm nay. Tuy bây giờ kỹ năng diễn xuất của cô ấy đã có sự tiến bộ nhưng trước đó cô ấy thực sự là cái bình hoa di động chỉ có thể dùng để ngắm.

Bởi vì cái bình hoa này quá đẹp, nên mới có không ít khán giả yêu thích cô ấy.

Thẩm Âm nhớ lại, nghiêm túc lắc đầu: “Tôi cảm thấy không phải vậy.”

Thi Hào: “Tại sao?”

Thẩm Âm nhún vai: “Cô quên mất ở Hồng Kông có bao nhiêu người đẹp rồi à? Anh ấy đã thấy rất nhiều cô gái còn xinh đẹp hơn tôi, không phải vì nguyên nhân này đâu.”

“...”

Ba người nhìn nhau một hồi, thực sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Cuối cùng Thẩm Âm sắp xếp một nhiệm vụ cho Thi Hào: “Đợi Lương Tây Kinh quay về, cô bảo anh ấy đi nghe ngóng giúp tôi.”

“?”

Thi Hào ngẩn ra, giơ ngón tay cái cho Thẩm Âm: “Ý kiến này của cô thực sự không tệ.”

Thẩm Âm có chút kiêu ngạo: “Đương nhiên.”

Cô ấy cũng cảm thấy nó rất tốt.

Thi Hào: “...”

Cô không thể không bái phục Thẩm Âm.

Để người đàn ông mà mình từng theo đuổi đi hỏi người đàn ông mà mình đang theo đuổi xem nguyên nhân anh ta không thích bản thân mình là gì. Cái kiểu đi thăm dò tin tức độc lạ như thế này cũng chỉ có Thẩm Âm có thể nghĩ ra được.

Ba người bọn họ làm ổ trong phòng VIP, cả ba vừa ăn uống vừa trò chuyện, đợi đến khi phim chuẩn bị chiếu thì mới đi đến rạp chiếu phim.

Thẩm Âm lo lắng bị người khác nhận ra nên cố ý đặt mua vé xem phim VIP.

Phim mà ba người các cô xem là một bộ phim cũ được chiếu lại. Lúc Thi Hào học đại học đã từng xem phim này trên máy tính với Ôn Ý và cô khá thích nó.

Có điều bộ phim này không phải là bộ phim có kết cục có hậu.

Xem phim xong, ba người đến tiệm Spa thư giãn, kết thúc một ngày mệt mỏi.

...

Trước khi Lương Tây Kinh quay lại, Thi Hào trải qua những ngày tháng yên lành thoải mái.

Sự chênh lệch múi giờ của cả hai quá lớn, hai người bọn họ liên lạc không nhiều nhưng cũng chẳng tính là ít.

Vào mỗi buổi sáng, sau khi tỉnh dậy, Thi Hào luôn thấy Lương Tây Kinh gửi tin nhắn cho cô.

Cô cũng gửi rất nhiều tin nhắn cho Lương Tây Kinh. Có tin nhắn về công việc, về cuộc sống, còn cả những thứ linh tinh khác nữa.

Đến thứ Sáu.

Ôn Ý đã đi tới Bắc Kinh, Thi Hào tan làm, chuẩn bị quay về nhà.

Vừa vào thang máy, Thi Hào đã nhận được tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến, anh hỏi cô có phải tăng ca không.

Thi Hào cup mắt trả lời: [Hôm nay em không cần phải tăng ca.]

Tin nhắn vừa được gửi đi, thang máy đã dừng ở tầng bên dưới tầng mà cô làm việc.

Đồng nghiệp trong công ty đi vào, tiện thể chào hỏi Thi Hào: “Thi Hào đấy à, chuẩn bị tan làm hả?”

Thi Hào ngẩng lên, gật đầu: “Ừm, chuẩn bị đi đây.”

Đồng nghiệp nhìn cô mỉm cười: “Đi một mình?”

“Ừm.” Thi Hào thẳng thắn: “Bạn trai tôi đi công tác rồi.”

Nghe xong, đồng nghiệp cười ngại ngùng: “Tổng giám đốc Lương bận thế sao?”

Dần dần đồng nghiệp trong thang máy ngày càng đông.

Thi Hào với người đồng nghiệp kia không thân quen lắm nên cũng chẳng trao đổi thêm nữa, đến tầng một, cửa thang máy mở ra, Thi Hào mới nhìn thấy tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến, anh hỏi cô tối nay định làm gì.

Thi Hào ra khỏi thang máy, cúi đầu, uể oải đánh chữ: [Về ngủ thôi...]

Thi Hào còn chưa gõ xong đã nghe thấy tiếng gọi bên cạnh: “Thi Hào.”

Thi Hào ngẩng đầu: “Hả?”

Đồng nghiệp nữ kích động không thôi, liếc phía đối diện rồi chỉ tay: “Bạn trai cô kia.”

Thi Hào nhìn theo chỗ tay cô ấy chỉ, vừa nhìn đã thấy đối phương nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc.

Trong khoảnh khắc ấy, Thi Hào cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Cô chớp mắt, nhìn Lương Tây Kinh với vẻ kinh ngạc không thôi.

Đột nhiên người phía đối diện tiến lại gần cô.

Hơi thở quen thuộc bao trùm lấy cô, khóe mắt Thi Hào bỗng nhiên đỏ lên: “Sao anh lại...”

“Cái gì?” Lương Tây Kinh nhìn ra sự thay đổi nhỏ của biểu cảm trên khuôn mặt của cô, anh bật cười: “Không nhận ra bạn trai em nữa rồi?”

“Không phải.” Thi Hào cất điện thoại đi, cặp mắt nhìn hoa được anh nắm trong tay: “Rõ ràng là anh đã quay về, tại sao không nói trước với em một tiếng?”

Lương Tây Kinh giơ tay xoa má cô: “Anh muốn cho em một bất ngờ.”

Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn bọn họ.

Lương Tây Kinh dừng lại, đón lấy túi của Thi Hào trước rồi mới đưa hoa cho cô, sau đó nắm lấy bàn tay trắng của cô: “Chúng ta về nhà trước nhé?”

Cho đến lúc này Thi Hào mới có hơi không dám nhìn vào mắt của đồng nghiệp, cô khẽ gật đầu.

Hai người bọn họ ra khỏi công ty, rồi ngồi lên xe ô tô.

Lương Tây Kinh nâng tấm chắn lên rồi ra lệnh: “Quay về biệt thự.”

Xe nhập làn vào đường lớn rộng rãi.

Thi Hảo cố gắng làm trái tim đang đập thình thịch bình ổn lại, đang muốn nói chuyện với anh thì Lương Tây Kinh đột nhiên lên tiếng: “Qua đây một chút.”

Thi Hảo quay đầu sang nhìn tay vịn ở giữa rồi lại nhìn Lương Tây Kinh... Qua thế nào đây?

Lương Tây Kinh thu ánh mắt lại, giang tay ra với cô.

“?”

Thi Hảo ngờ vực mất hai giây mới phản ứng lại: “Ngồi lên đùi anh?”

Sắc mặt Lương Tây Kinh vẫn bình tĩnh: “Không muốn à?”

“Không phải.” Tai Thi Hảo đột nhiên nóng lên, cô cũng muốn thân cận với anh.

Chỉ có điều, cô sợ là anh không khống chế được bản thân.

Nghĩ thế, cô thì thầm: “Mình sắp về đến biệt thự rồi.”

Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm vào gò má ửng hồng của cô, trong mắt thoáng hiện lên chút ý cười: “Em nghĩ cái gì thế?”

Thi Hảo nhìn anh, ý của cô đã rất rõ ràng.

Lương Tây Kinh cong môi, kéo cô qua ngồi trên người mình, giọng nói trầm xuống: “Anh chỉ muốn ôm cô bạn gái nửa tháng chưa gặp mặt của anh thôi.”

Vừa dứt lời, anh lại khựng lại, dán sát vào tai Thi Hảo, giọng nói bỗng trở nên khàn khàn: “Đương nhiên nếu bạn gái anh muốn để anh làm gì đó, anh cũng sẽ không từ chối.”

Thi Hảo hơi lúng túng, tai đỏ lên, nhìn anh, vẫn cố cứng miệng: “Ai muốn để anh làm gì đó?”

Cô còn lâu mới có ý đó.

Lương Tây Kinh túm lấy eo cô, lòng bàn tay lần mò vào trong áo khoác cô, cách một tầng áo trong mỏng manh, lòng bàn tay dán sát lên người cô rồi lưu luyến vuốt v.e eo cô.

Cơ thể Thi Hảo có hai nơi m.ẫn cảm, một nơi là tai, nơi còn lại là eo. Cô sợ ngứa, mỗi lần Lương Tây Kinh cọ tay vào eo cô, cơ thể cô cũng không khống chế được mà mềm oặt, muốn tránh khỏi bàn tay anh.

Bị Lương Tây Kinh trêu chọc như thế, trái tim Thi Hảo đập càng nhanh hơn.

Cô nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc kia, khó kìm được sự rung động trong lòng.

Hai người quay lại chưa được bao lâu đã lại phải chia xa tận nửa tháng, nhưng nhớ giống như cơn gió vụt qua ngoài cửa sổ và rồi ập vào khi khoảnh khắc cửa sổ được mở ra.

Chú ý thấy sắc mặt cô thay đổi, Lương Tây Kinh cụp mắt nhìn cô: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Thi Hảo ngẩng mặt lên, hai tay vòng qua cổ anh, ép anh cúi đầu xuống: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Thi Hảo ngồi đối diện anh, chủ động dán sát lại môi anh, lúc chạm vào đôi môi của anh, cô nói không rõ tiếng: “Hình như em thực sự muốn làm gì đó với anh.”

Chương 62: Đồ Lưu manh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Con đường vào giờ tan tầm bị ùn tắc rất nghiêm trọng, đáng nhẽ ra Thi Hảo không cần mất tận nửa tiếng để đi từ công ty về đến biệt thự.

Nhưng hôm nay khi xe dừng lại thì đã là bảy giờ.

Chiếc xe dừng trước cổng biệt thự, Thi Hảo vội vội vàng vàng đẩy cửa bước xuống xe, cô thậm chí còn chưa kịp chào tạm biệt tài xế một tiếng.

Lương Tây Kinh nhìn theo bóng lưng vội vã chạy vào trong sân của cô, khóe môi anh bất giác cong lên.

Anh lấy hành lý và cầm theo chiếc áo khoác đã cởi ra lúc nãy rồi bước vào nhà một cách chậm rãi từ tốn.

Khi Lương Tây Kinh bước vào nhà thì không thấy ai ở tầng một.

Anh ngược mắt nhìn lên tầng hai, cũng chẳng vội lên đó tìm người. Anh cảm thấy hơi khát nên đã quay người đi vào phòng bếp và rót một cốc nước.

Đôi môi đã bị Thi Hảo cắn hai lần của anh vừa chạm vào miệng cốc thì có một giọng nói quen thuộc vang lên từ trên tầng: “Em cũng muốn uống nước.”

“...”

Lương Tây Kinh vừa ngược lên nhìn thì bắt gặp ngay ánh mắt của cái người đang thò đầu ra khỏi cầu thang kia.

Anh khẽ nhướn mày, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô: “Em xuống đây uống đi.”

Thi Hào đỏ mặt nũng nịu vài giây nhưng cuối cùng vẫn đi xuống lầu.

Thi Hào còn chưa kịp đi đến trước mặt Lương Tây Kinh thì anh đã đưa tay ra kéo cô ôm vào lòng.

Cùng lúc đó, cốc nước ấm cũng đã được đưa lên miệng cô.

Thi Hào cảm nhận được lực từ tay của anh, lông mi của cô khẽ run run, đôi môi mấp máy, cô ngoan ngoãn cúi đầu xuống uống nước mà anh đưa tới.

Bởi vì đã quá khát nên Thi Hào đã uống hết hơn nửa cốc nước.

Lương Tây Kinh liếc nhìn số nước ít ỏi còn thừa lại, anh cười nói: “Không uống nữa à?”

Thi Hào ừ một tiếng đáp lại.

Lương Tây Kinh cũng không nói thêm gì nữa, anh ngửa đầu uống hết phần nước còn lại trong cốc.

Khi uống nước, yết hầu của anh chuyển động lên xuống một cách rõ ràng khiến cho Thi Hào đỏ bừng cả mặt, nóng bừng cả tai. Cô rất thích yết hầu của Lương Tây Kinh, mỗi lần nhìn vào cô đều cảm thấy nó rất gợi cảm.

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Lương Tây Kinh vừa uống nước xong rồi nhìn xuống thì vừa hay bắt gặp ánh mắt né tránh của cô.

Thi Hào lườm anh một cái, mạnh mẽ thẳng thắn nói: “Em nhìn bạn trai của em, anh không cho em nhìn à?”

Khóe môi của Lương Tây Kinh khẽ cong lên, anh đặt ly nước xuống chiếc bàn phía sau lưng một cách thật chắc chắn, sau đó trầm

giọng nói: “Đây, bạn gái của anh muốn nhìn bao nhiêu cũng được hết.”

Anh còn cố ý ngừng lại một lúc rồi mới lên tiếng một cách đầy ảm ý: “Em chỉ muốn nhìn một chút thôi sao?”

“ ... ”

Thi Hào nhìn vào đôi đồng tử đầy thâm thúy của anh thì lập tức hiểu ra ý nghĩa đằng sau câu nói đó.

Cô căng thẳng mím mím môi, chủ động đưa tay ra ôm lấy vòng eo săn chắc của anh: “Anh muốn em tiếp tục làm chuyện vừa rồi ư?”

Nghe được câu hỏi của cô, nụ cười trên khuôn mặt của Lương Tây Kinh càng hiện ra rõ hơn: “Hửm?”

Anh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào vành tai đang đỏ bừng lên của cô: “Chuyện vừa rồi là chuyện gì?”

Anh còn giả ngây giả ngô.

Thi Hào tức giận lườm anh một cái: “Vậy thì em lên tầng tắm rửa đây.”

Sau khi làm việc cả ngày, Thi Hào cảm thấy cả người dơ dáy khó chịu.

Nghe cô nói vậy, hai hàng lông mi của Lương Tây Kinh khẽ sụp xuống, khóe miệng nở một nụ cười hờ hững: “Em có muốn đi tắm cùng nhau không?”

Thi Hào đang định từ chối thì đã bị Lương Tây Kinh ôm vào lòng, anh trầm giọng nói: “Im lặng nghĩa là đồng ý rồi nhé.”

“ ... ”

Lần tắm chung này rất hiếm có, nhất định phải tắm thật lâu thật lâu mới được.

Hơi nước bốc lên tạo thành một màn sương mờ mờ ảo ảo bao trùm lên toàn bộ kính trong phòng tắm.

Trong căn biệt thự tĩnh mịch thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng rên khe khẽ làm cho người ta xấu hổ đến đỏ mặt tía tai.

Chưa đến nửa đêm nên thi thoảng vẫn còn có tiếng xe thể thao chạy như bay ở bên ngoài.

Nhưng tất cả những điều này hoàn toàn không hề làm ảnh hưởng đến hai người đang tập trung kể về “những nỗi nhớ nhung” kia.

Sau khi ra khỏi nhà tắm, làn da trắng trẻo nõn nà của Thi Hảo đỏ hết cả lên.

Cô vốn là người có làn da trắng lạnh*, Lương Tây Kinh chỉ hơi dùng lực một chút mà đã để lại những vết hằn đỏ rất đậm trên cơ thể cô.

*Da trắng lạnh: ngôn ngữ mạng, là một loại màu da của con người, dùng để chỉ làn da trắng có tông lạnh, nhìn bằng mắt thường hơi hồng, màu da này rất hiếm ở người châu Á, thấy nhiều ở châu Âu.

Lương Tây Kinh biết cô vẫn còn đang tức giận nên anh hôn nhẹ lên môi cô một cái để dỗ dành, sau đó lấy chiếc khăn sạch bên cạnh rồi lau người cho cô.

Sau khi lau khô người, anh lại tìm áo ngủ mặc cho cô: “Anh sấy tóc cho em nhé?”

Thi Hảo biết tổng người này đang lấy lòng mình nên rất thoải mái và vui vẻ: “Dạ. Nhưng bây giờ em cảm thấy hơi đói.”

Vừa nãy vận động quá sức rồi.

Lương Tây Kinh cúi đầu mỉm cười, anh vừa đi lấy máy sấy tóc vừa hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Thi Hảo: “Em muốn ăn súp.”

Lương Tây Kinh đồng ý.

Anh gọi điện thoại cho quản lý nhà hàng sắp xếp người nấu đồ ăn mang lên, sau đó anh cầm máy sấy và sấy khô mái tóc ướt cho Thi Hảo.

Mới sấy xong chưa được bao lâu thì nhà hàng đã đưa đồ ăn đến.

Thực ra Lương Tây Kinh cũng cảm thấy đói.

Anh vừa mới xuống máy bay thì đã lập tức đi đón Thi Hảo. Khi về đến nhà, hai người họ lại “vận động” trong phòng tắm hơn hai tiếng đồng hồ thế nên trong bụng anh cũng chẳng còn thứ gì nữa rồi.

Sau khi Thi Hảo nhận lấy đôi đũa mà anh đưa cho mình, lúc này cô mới nhớ ra để hỏi anh: “Không phải trước đó anh nói ngày mai mới về sao?”

Hơn nữa anh còn nói rằng nếu mọi việc suôn sẻ thì ngày mai anh sẽ quay về.

Lương Tây Kinh vừa lấy một chiếc bát múc súp cho Thi Hảo vừa trả lời: “Kế hoạch ban đầu là như vậy.”

Thi Hảo nhận lấy bát súp mà anh đưa cho, “ồ” một tiếng: “Anh nên nói trước với em chứ.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Em không thích niềm vui bất ngờ này của anh à?”

“...” Thi Hảo nhìn thẳng vào mắt anh đang định mạnh miệng nói là không thích. Nhưng lúc này cô đã thể hiện cảm xúc của mình quá rõ ràng, bây giờ cô muốn nói không thích cũng đã quá muộn.

Suy nghĩ đến đây, Thi Hảo trả lời anh một cách rất thành thật: “Em rất thích.”

Nghe cô nói vậy Lương Tây Kinh đột nhiên cảm thấy mấy đêm thức trắng của anh xem như cũng xứng đáng.

Lần này anh tới Los Angeles, ngoài việc ở bệnh viện chăm sóc Lương Tự Minh ra, anh còn phải giải quyết rất nhiều công việc.

Nhìn thấy khóe miệng đang cong lên của Lương Tây Kinh, Thi Hảo lờm anh một cái: “Chúng ta ăn thôi.”

Lương Tây Kinh cười cười: “Em ăn đi.”

-

Bởi vì ăn bữa tối muộn nên Thi Hảo cảm thấy hơi đầy bụng.

Cô nhìn ra phía khu vườn ở bên ngoài và muốn đi dạo.

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô: “Em muốn đi dạo đâu đó không?”

Thi Hảo suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đi dạo quanh quanh trong khu dân cư nhé?”

Lương Tây Kinh đồng ý.

Anh đứng dậy: “Đợi anh đi lấy thêm áo đã.”

Rất nhanh sau đó, Lương Tây Kinh đi xuống, trên tay cầm theo hai chiếc áo khoác phao.

Anh đi tới bên cạnh Thi Hảo: “Em dang tay ra đi.”

“ ... ”

Thi Hảo không nói nên lời, cô nhìn ngắm lại chiếc áo phao đáng
ngắn xinh đẹp mà mình chuẩn bị mặc, sau đó lặng lẽ dang hai tay ra
ngoan ngoãn mặc chiếc áo phao dài lên người.

Nhìn thấy dáng vẻ miễn cưỡng của cô, Lương Tây Kinh cảm thấy
hơi buồn cười.

Sau khi thay quần áo xong, hai người cùng nhau ra ngoài đi dạo.

Lương Tây Kinh nắm chặt bàn tay của Thi Hảo bỏ vào trong túi áo
ấm áp của mình.

Dọc theo ánh sáng của đèn đường, hai người chậm rãi đi về phía
trước.

Bóng của cả hai chuyển động theo từng bước chân chốc chốc lại
chồng lên nhau, tất cả tạo nên một cảnh tượng vô cùng ấm áp và yên
bình.

Đi được một lúc, Thi Hảo nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên
cạnh: “Ba anh không về cùng anh sao?”

Lương Tây Kinh “ừ” đáp lại: “Có lẽ phải qua một thời gian nữa”.

Thi Hảo gật đầu, mím mím môi rồi hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

Lương Tây Kinh ngẩn người, anh siết chặt tay cô: “Hiện tại thì anh
rất ổn.”

Thi Hảo chưa kịp hiểu ra vấn đề: “Hả?”

Khuôn mặt Lương Tây Kinh lộ ra vẻ hơi bất lực, anh đưa tay ra
búng nhẹ vào trán cô, nhìn vào đôi mắt long lanh của cô rồi nói:
“Không có gì đâu.”

“?”

Thi Hào cau mày, trầm tư một lúc rồi mới hiểu được ý mà Lương Kinh Tây muốn nói.

Hiện tại anh rất ổn.

Bởi vì, anh đã trở về và cũng bởi vì có Thi Hào ở đây.

Sau khi đã hiểu ra Thi Hào không nhận được bật cười: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Thi Hào không nhận được mà dựa vào lòng anh sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, cô nhú mày hỏi: “Anh không nhớ xa em đến thế sao?”

Lương Tây Kinh vừa nhìn xuống thì thấy trong đôi mắt cô chợt lóe lên một vẻ giảo hoạt. Anh cứng chiều nhéo mũi cô rồi nói: “Đúng vậy đó.”

Thi Hào ngẩn ra.

Lương Tây Kinh nhìn cô chăm chăm với ánh mắt sáng rực, anh từ tốn nói: “Vậy nên sau này em không được nói những lời như là chia tay đâu đấy.” Anh dừng lại một chút rồi bổ sung một câu: “Xa em, anh sẽ không sống nổi mất.”

“...”

Rõ ràng cô biết rằng những gì mà Lương Tây Kinh nói có thể là những lời nói đùa hoặc chỉ là anh đang phóng đại lên nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà xiêu lòng.

Bỗng dưng, Thi Hào bất giác nhớ lại những lời mà Lương Hanh đã nói với mình ở nhà cũ vào cái ngày mà Lương Tây Kinh đi Mỹ. Ông đã nói rằng nếu như hiện tại hai người họ quyết định lựa chọn sẽ ở bên nhau, vậy thì sau này càng phải kiên định hơn với lựa chọn của mình để cùng nhau vững bước tiến về phía trước.

Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, ông cũng luôn hy vọng rằng hai người vẫn sẽ tin tưởng lẫn nhau, nương tựa vào nhau, cùng nhau vượt qua tất cả.

Lương Hanh than thở rằng ông không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa.

Nói tóm lại, cho dù ông có còn ở trên đời hay không thì ông đều hy vọng rằng Thi Hào có thể luôn ở bên cạnh Lương Tây Kinh như bây giờ.

Khi nghe ông cụ nói như vậy, Thi Hào đã bác bỏ lại, cô nói rằng ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Thế nhưng cô cũng biết rõ một điều, Lương Hanh thật sự đã già rồi. Đương nhiên điều duy nhất khiến ông vẫn luôn không yên lòng chính là Lương Tây Kinh.

Nhìn thấy khuôn mặt đang trầm ngâm suy nghĩ của Thi Hào, anh lay nhẹ tay cô: “Sao em không nói gì nữa vậy?”

Thi Hào ngẩng đầu lên kiên định nhìn anh và hứa: “Sau này em nhất định sẽ không nói những lời đó nữa.”

Lương Tây Kinh ngẩn ra.

Qua lớp áo phao dày Thi Hào ôm lấy anh, hứa một cách nghiêm túc: “Nếu anh không đuổi em đi thì em nhất định sẽ không rời xa anh.”

Lòng ngực của Lương Tây Kinh nóng rực lên, anh nhìn vào mắt cô rồi đưa tay lên xoa xoa đầu cô, thở dài: “Sao anh có thể đuổi em đi được chứ.”

Đây là chuyện mà cả đời này Lương Tây Kinh sẽ không bao giờ làm.

Thi Hào không nói gì mà chỉ vùi đầu vào lòng anh chà qua chà lại và cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay của anh.

-

Hai người họ đi dạo loanh quanh ở bên ngoài, sau khi tiêu hóa hết thức ăn rồi mới cùng nhau trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, lúc này Thi Hào mới mở món quà mà Lương Tây Kinh đã tặng cô ra xem, đó là một chiếc váy.

Thấy chiếc váy này, Thi Hào nhìn về phía Lương Tây Kinh không nhìn được mà bật cười.

Bắt gặp cô đang nhìn mình với ánh mắt chăm chú, Lương Tây Kinh hỏi: “Em không thích nó sao?”

“Không phải.” Thi Hào cầm bộ váy lên ngắm nhìn hết một lượt, cô tò mò hỏi: “Anh tự đi mua nó hả?”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào nhìn chiếc váy bông bênh trước mắt, cô cảm thấy thật sự rất khó để có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của bản thân khi mặc lên người chiếc váy công chúa này.

Cô chưa từng mặc kiểu váy như thế.

“Sao đột nhiên anh lại mua cho em váy kiểu này?” Thi Hào hỏi.

Lương Tây Kinh lướt nhìn qua chiếc váy và đứng dậy bước tới bên cạnh cô: “Lúc ở Disneyland, anh thấy hình như em rất thích nó.”

Thi Hào đứng hình: “Có sao?”

Lương Tây Kinh: “Em thực sự không thích nó à?”

Thi Hảo lắc đầu: “Chỉ là em đang cảm thấy ngạc nhiên về việc mình đã từng thể hiện sự yêu thích đối với kiểu váy này thôi.”

Sao cô nhớ là mình chưa từng nói điều đó mà nhỉ.

Đột nhiên trong ký ức của Thi Hảo hiện ra điều gì đó.

Cô nhớ ra rồi. Khi hai người đang xem diễu hành xe hoa thì cô đã khen bộ váy của một nhân vật trong đó. Bộ váy ấy chính là kiểu váy công chúa.

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của cô, Lương Tây Kinh bất lực nói: “Em nhớ ra rồi đúng không?”

“Vâng.” Thi Hảo nhìn anh, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp: “Cảm ơn anh.”

Lương Tây Kinh nhéo nhéo má cô: “Sau này em không cần phải nói hai chữ cảm ơn với anh đâu.”

Thi Hảo chớp chớp mắt, cô cảm động không thôi: “Lương Tây Kinh.”

Cô nói với giọng ghen ngào: “Sao anh lại tốt vậy chứ?”

“Mới thế này mà đã tốt rồi hả?” Lương Tây Kinh xoa đầu cô: “Chỉ là một bộ váy thôi mà.”

Thi Hảo lắc đầu: “Không phải chỉ riêng cái này.”

Điều càng khiến cô cảm động hơn chính là một người bạn rộng như Lương Tây Kinh mà lại luôn nhớ rõ mọi sở thích của cô. Thậm chí trong một lịch trình với bận bịu công việc mà anh vẫn dành thời gian đi mua quà để mang về tặng cô.

Trong lòng anh, cô thực sự rất quan trọng.

Lương Tây Kinh hiểu ý của Thi Hào, anh vuốt ve mái tóc dài của cô: “Em có muốn mặc thử không?”

Thi Hào: “Muốn.”

Thi Hào sợ rằng Lương Tây Kinh sẽ đề nghị thay đồ cho mình nên cô nhấn mạnh: “Để em tự thay.”

“...”

Từ nhỏ đến lớn Thi Hào chưa từng mặc thử váy công chúa lần nào.

Lần đầu tiên cô mặc váy là vào tháng đầu tiên khi được bố mẹ nuôi đưa về nhà. Họ đã mua cho cô một bộ váy, có điều nó không phải là váy công chúa nhưng Thi Hào vẫn rất thích.

Trong hai năm đó hễ đến mùa có thể mặc được váy là cô sẽ mặc bộ váy đó.

Sau này, khi cô đã rời đi, bộ váy đó đã cũ đến mức không còn là hình dáng ban đầu nữa. Cô không mang theo bất cứ thứ gì từ ngôi nhà đó, đương nhiên là kể cả bộ váy ấy.

Trong một thời gian dài sau đó, Thi Hào vẫn luôn không chịu mặc váy.

Còn nhớ rất rõ rằng, lần mà cô mặc váy trở lại là sau khi tốt nghiệp cấp ba. Thi Hào đã dùng số tiền kiếm được trong kỳ nghỉ hè để mua một bộ váy mới làm quà để chúc mừng bản thân đã trưởng thành.

Có lẽ là ký ức về bộ váy lúc nhỏ đã khắc sâu vào tiềm thức nên đối với những bộ váy Thi Hào có một sự yêu thích nhất định hơn so với những đồ vật khác. Chỉ có điều cô thực sự chưa từng mua kiểu váy công chúa. Thi Hào luôn cảm thấy rằng bản thân không thích hợp với nó.

Lương Tây Kinh biết rất rõ về sở thích của Thi Hào.

Vì vậy, chỉ cần anh đi công tác hay khi anh có một chút xíu thời gian rảnh rỗi thì anh cũng sẽ chọn một chiếc váy ở nơi đó làm quà và mang về cho cô.

Rất nhanh sau đó, Thi Hào đã thay xong váy và đi ra.

Nghe thấy tiếng động, anh đưa mắt nhìn cô. Lương Tây Kinh nhìn thoáng qua mặt cô rồi lướt xuống xương quai xanh thanh mảnh của cô, ánh mắt tiếp tục đi xuống rồi dừng lại trên đôi chân dài thon thả và thẳng tắp của cô.

Bởi vì bộ váy hơi ngắn nên đã để lộ ra đôi chân xinh đẹp của Thi Hào.

Nhìn đôi chân trước mặt, ánh mắt của Lương Tây Kinh tối sầm lại.

Anh không phải biến thái nhưng vào lúc này trong đầu của Lương Tây Kinh bất giác hiện lên hình ảnh cơ thể cô quăn chặt lấy mình trong phòng tắm.

Nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Lương Tây Kinh, khuôn mặt Thi Hào đỏ bừng lên: “Ồ lưu manh.”

“...” Lương Tây Kinh chẳng hề phản bác lại những gì cô nói mà chỉ đứng dậy rồi bước tới bên cạnh cô.

Anh kéo Thi Hào đi đến chiếc gương soi toàn thân, trầm giọng nói: “Xinh lắm.”

Vành tai của Thi Hào tê tê, vừa cảm nhận hơi thở ấm nóng của anh đang phả vào phía sau tai của mình vừa nhìn vào hình ảnh của hai người họ phản chiếu trong gương.

Hai người họ nhìn nhau trong gương với ánh mắt đắm đuối.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh kéo Thi Hào quay người về phía mình.

Cuối cùng thì anh vẫn không thể làm một người tốt được. Anh không nhịn được mà tìm đến môi cô và hôn cô thêm lần nữa.

Khi Thi Hào mặc bộ váy công chúa này lên người, trông cô càng trở nên thuần khiết, đáng yêu và ngoan ngoãn hơn biết bao nhiêu so với lúc mặc đồ ở nhà. Dáng vẻ này của Thi Hào thực sự đã khiến Lương Tây Kinh không kìm lòng được mà muốn chọc ghẹo cho cô khóc.

Anh biết rằng nếu anh làm vậy thì rất xấu xa nhưng mà anh thực sự không kiềm chế được.

...

Hai người họ chính thức lên giường cùng nhau đi ngủ thì đã hơn mười hai giờ đêm.

Thi Hào được Lương Tây Kinh ôm chặt vào lòng và dỗ dành nên cô không thể nổi giận được.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh gọi tên của cô.

Thi Hào chỉ trả lời qua loa lấy lệ, hai mắt vẫn còn đang nhắm chặt: “Sao thế?”

Lương Tây Kinh nhìn thấy dáng vẻ mất kiên nhẫn của cô, anh cố gắng nhịn cười: “Ngày mai em muốn làm những gì?”

“Em vẫn chưa biết ngày mai muốn làm gì.” Thi Hào mở to hai mắt nhìn anh: “Nhưng em biết hôm nay em muốn làm gì đấy.”

Lương Tây Kinh nhướn mày: “Hả?”

Thi Hào đẩy tay anh ra rồi chui vào trong chăn và nói: “Đi ngủ.”

Việc cô muốn làm bây giờ chính là đi ngủ.

“ ... ”

Chương 63: Có thể anh ấy nôn nóng chuyện kết hôn lắm rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm nay, đã lâu rồi Thi Hào không có một giấc ngủ ngon lành.

Điều khiến cô ngạc nhiên là ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, Lương Tây Kinh vẫn còn chưa dậy.

Thấy người bên cạnh vẫn còn nhắm mắt ngủ say, Thi Hào vô thức nhìn thời gian.

Đã chín giờ rồi nhưng Lương Tây Kinh vẫn chưa thức dậy.

Thi Hào hơi kinh ngạc, cô mượn ánh sáng xuyên qua từ khe hở cửa sổ để quan sát anh.

Nếu không ngoài chuyện phải ý muốn, gần đây Lương Tây Kinh luôn không được ngủ ngon giấc. Quầng thâm dưới mí mắt anh có chút rõ ràng, nhìn anh cũng mệt mỏi hơn so với thường ngày.

Thi Hào nhìn anh chăm chăm, không khỏi nghĩ có phải mấy ngày gần đây anh không được ngủ đủ năm, sáu tiếng?

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện “hoang đường” mà hai người đã làm tối hôm qua, trong lòng có chút hối hận.

Sớm biết như vậy thì cô không nên để mặc cho Lương Tây Kinh tùy ý làm càn.

Thi Hào đang nhìn, đột nhiên người bên cạnh bất ngờ mở mắt ra.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Vài giây sau Lương Tây Kinh mới từ từ tỉnh táo lại: “Sao em lại dậy rồi?”

Giọng khàn khàn của anh khi vừa mới tỉnh dậy nghe có chút gợi cảm.

Thi Hào chớp chớp mắt, cô giờ điện thoại lên chỉ trước mặt anh: “Tổng giám đốc Lương, chín giờ rồi đó.”

Lương Tây Kinh: “...”

Thi Hào vô cùng hứng thú quan sát biểu cảm đờ đẫn của anh, cô nhú lông mày lại: “Đây là lần đầu em thấy anh ngủ dậy muộn như vậy.”

Kinh ngạc trong chốc lát, Lương Tây Kinh mới định thần lại.

Anh khôi phục lại vẻ mặt thường ngày, sau đó duỗi cánh tay dài ra, kéo Thi Hào vào trong lòng, thấp giọng nói: “Anh hơi mệt.”

Thi Hào hiếm khi nghe thấy anh nói như vậy, cô âm ừ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh: “Có phải là ở bên đó anh không ngủ đủ giấc không?”

Lương Tây Kinh: “Anh có ngủ.”

Chỉ là quả thực không ngủ đủ giấc thôi.

Chuyện mà Lương Tây Kinh muốn giải quyết, không đơn giản chỉ là chuyện bệnh tật và làm phẫu thuật của Lương Tự Minh, mà còn là một mớ hỗn độn mà anh đã để lại.

Nửa tháng nay, dùng cụm từ ‘chân không chạm đất’ để hình dung sự bận rộn của Lương Tây Kinh là chính xác nhất.

Nhưng anh không muốn nói những chuyện này cho Thi Hào, tránh khiến cô có suy nghĩ đau lòng.

Nghe thấy Lương Tây Kinh quay đầu lại, Thi Hào rầu rĩ ‘ồ’ một tiếng: “Vậy anh có muốn ngủ thêm một lát nữa không?”

Cô biết chắc chắn là Lương Tây Kinh rất mệt.

Lương Tây Kinh xoa xoa đầu của cô: “Em còn muốn ngủ sao?”

Thi Hào: “Em thế nào cũng được.”

Cuối cùng hai người lười biếng nằm ở trên giường nửa tiếng nữa mới miễn cưỡng ngồi dậy.

Sau khi rửa mặt xong, Lương Tây Kinh gọi điện thoại cho Lương Hanh, nói sơ qua về tình hình bên kia của Lương Tự Minh.

Cúp điện thoại, hai người quyết định đi ăn sáng.

Nhiệt độ ngoài trời chợt giảm xuống, ăn xong bữa sáng Thi Hào không còn suy nghĩ đến việc ra ngoài nữa.

Chỉ là đã lâu rồi Lương Tây Kinh chưa đến công ty, vậy nên anh phải đi đến đó một chuyến.

Nghe thấy anh muốn đến công ty. Thi Hào chậm rãi chớp mắt: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh nhìn cô: “Sao thế?”

Thi Hào uyển chuyển nói: “Hôm nay là thứ bảy phải không?”

Lương Tây Kinh cười: “Em nói đi?”

Thi Hào ‘ồ’ một tiếng, cô theo anh đứng dậy từ ghế sofa, sau đó chấp tay ở sau lưng nói: “Anh đến công ty vậy có cần thư ký không?”

“...”

Lương Tây Kinh lập tức đã hiểu ý của cô.

Anh rũ mi mắt nhìn chằm chằm cô, giọng dịu dàng nói: “Thư ký Thi, cuối tuần em có đồng ý tăng ca một ngày không?”

Thi Hảo liếc nhìn anh một cái, ra vẻ kiêu căng: “Còn phải xem tổng giám đốc Lương sẽ trả bao nhiêu tiền tăng ca nữa.”

Lương Tây Kinh vẫn còn đang cười: “Sẽ làm hài lòng túi tiền của em.”

“Thật không?” Hai mắt Thi Hảo sáng lên: “Em có thể nhận được gấp đôi tiền lương trước đây sao?”

Lương Tây Kinh biết Thi Hảo là một người ham tiền, anh bắt đầu dĩ gật đầu: “Có thể.”

Anh nhéo lòng bàn tay cô, giọng nói trầm trầm: “Em đi thay một bộ đồ dày hơn một chút đi.”

Thi Hảo “ừ” một tiếng: “Anh đợi em một lát.”

Đợi Thi Hảo thay xong quần áo, hai người cùng nhau ra ngoài, đến công ty tăng ca.

—

Vì là thứ bảy nên công ty chỉ có đồng nghiệp của phòng nghiên cứu và phát triển ở lại tăng ca.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh trực tiếp đi đến văn phòng tổng giám đốc, không chạm mặt mấy đồng nghiệp kia.

Đến văn phòng, Thi Hảo luôn nhớ kỹ trách nhiệm công việc của mình, cô hỏi dò Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương có muốn uống cà phê không?”

Lương Tây Kinh liếc cô một cái: “Có.”

Đã lâu rồi anh không uống cà phê do Thi Hảo pha.

Thi Hảo gật đầu: “Tổng giám đốc Lương đợi một lát, bây giờ em sẽ đi pha cho anh.”

Lương Tây Kinh cong môi dưới.

Thi Hảo vừa ra khỏi văn phòng, tiếng chuông điện thoại của Lương Tây Kinh chợt vang lên, là Tần Yến gọi đến.

“Alo.” Lương Tây Kinh nghe điện thoại.

Giọng của Tần Yến truyền đến: “Cậu về rồi à?”

Lương Tây Kinh ‘ừ’ đáp lại rồi mở máy tính lên.

Tần Yến nhẹ giọng quan tâm hỏi: “Chú Lương vẫn ổn chứ?”

Lương Tây Kinh thờ ơ nói: “Chưa chết được.”

“...”

Tần Yến nhất thời không nói nên lời, anh ấy tự hiểu mâu thuẫn sâu sắc giữa hai ba con bọn họ nên cũng không hỏi thăm thêm nữa: “Tết Dương lịch cậu có về Bắc Kinh không?”

Anh ấy đổi câu hỏi.

Giao thừa hàng năm, Lương Tây Kinh đều đến Bắc Kinh với Tiêu Bạch Hủy.

Dù cho Tiêu Bạch Hủy không chào đón anh.

Nghe nói như vậy, Lương Tây Kinh ngược mắt nhìn về phía người đã pha xong cà phê quay trở lại.

Ánh mắt anh tập trung trên người Thi Hảo, khiến cho Thi Hảo nghi ngờ nhìn về phía anh: “Sao thế?”

Lông mày Lương Tây Kinh khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Để tôi hỏi Thi Hảo đã.”

Tần Yến kêu lên một tiếng, phản ứng lại: "... Cậu muốn chính thức giới thiệu Thi Hảo với dì Tiêu sao?"

Lương Tây Kinh: "Ừ."

Tần Yến hiểu rồi: "Được, vậy cậu hỏi cô ấy đi, nếu như hai người đi vậy thì tôi không ra nước ngoài nữa."

Sở dĩ hôm nay anh ấy gọi điện thoại cho Lương Tây Kinh hỏi về kế hoạch cho tết Dương lịch, là vì có một người bạn muốn hẹn anh ấy ra nước ngoài. Nếu Lương Tây Kinh đến Bắc Kinh thì anh ấy sẽ không đi nữa, anh ấy muốn làm tài xế cho anh.

Mặc dù đối với Lương Tây Kinh, một người tài xế như anh ấy có hay không có cũng được.

Nhưng Tần Yến lại không cảm thấy như vậy.

Trong một số chuyện, Tần Yến vẫn có sự kiên trì của riêng mình.

Thấy Lương Tây Kinh đặt điện thoại xuống, Thi Hảo nghi ngờ hỏi: "Là tổng giám đốc Tần hả anh?"

Cô thấp thoáng nghe thấy giọng của Tần Yến.

Lương Tây Kinh nhìn thẳng vào cô đáp lại: "Cậu ấy hỏi anh năm nay có đến Bắc Kinh đón giao thừa không?"

Thi Hảo đặt một ly cà phê trong đó vào tay anh, tiện thể ngồi chéo đối diện anh, cô nhấp một ngụm cà phê của mình: "Anh có đi không?"

Lương Tây Kinh: "... Em muốn đi không?"

Thi Hảo ngẩn ra, ngược mắt nhìn anh: "Gì cơ?"

Trong mắt Lương Tây Kinh hiện lên một ý cười, anh thẳng thừng trả lời cô: "Em muốn thì chúng ta đi."

“?”

Thi Hào bối rối chốc lát, cô trợn to hai mắt không thể tin nhìn anh: “Anh nói sao?”

Thường thức biểu cảm sùng sờ của cô, Lương Tây Kinh giơ tay véo nhẹ vào tai cô: “Lâu ngày không gặp sao khả năng nghe của bạn gái anh lại kém như vậy?” Anh giả vờ làm ra bộ dạng tức giận: “Đi làm có mệt không? Tan làm, anh sẽ tìm sắp của các em nói chuyện.”

Thi Hào bị anh chọc cười nói: “Lương Tây Kinh.”

Cô hờn dỗi liếc anh: “Anh muốn cùng em đến Bắc Kinh à?”

Lương Tây Kinh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: “Em không muốn sao?”

“...” Thi Hào cảm thấy anh đang đào hố cho bản thân nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào cái hố của anh: “Có phải hơi nhanh rồi không?”

Lương Tây Kinh giương mắt: “Nhanh chỗ nào?”

Anh nhắc nhở Thi Hào: “Chúng ta đã ở bên nhau hai năm rồi.”

Thi Hào chớp mắt, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh: “Anh đã quên ba tháng đó rồi sao?”

Lương Tây Kinh nghiêng mắt nhìn cô, không trả lời.

Thi Hào khế cau mày, cô bị hành động trẻ con của anh chọc cười: “Vậy hôm nào chúng ta đi?”

Lương Tây Kinh trầm ngâm chốc lát: “Hôm nào cũng được.”

Thi Hào nhìn trộm anh: “Trước kia anh thường đến đó vào ngày ba mươi mốt phải không?”

Lương Tây Kinh: “Có năm là vào đêm ba mươi mốt, cũng có năm là vào mùng một.”

Thi Hào hiểu rồi.

Cô suy nghĩ một lúc: “Đêm giao thừa chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà cũ phải không? Vậy trưa mùng một đến Bắc Kinh nhé?”

Lương Tây Kinh hoàn toàn không có ý kiến gì.

Chỉ cần Thi Hào đồng ý đi, anh đã cảm thấy thành công hơn một nửa rồi. Còn cô còn muốn đi ngày nào thì với anh mà nói cũng không có khác biệt gì lớn.

Cứ như thế không rõ thế nào nhưng chuyện Thi Hào muốn cùng Lương Tây Kinh đi gặp Tiêu Bạch Hủy đã được quyết định rồi.

Khi cô nói chuyện này với Ôn Ý trên WeChat, Ôn Ý cũng thấy xúc động: [Tiến triển của hai người có phải hơi nhanh rồi không?]

Thi Hào: [Anh ấy nói chúng tớ đã yêu nhau được hai năm rồi.]

Ôn Ý: [Xem ra tổng giám đốc Lương gấp gáp muốn đưa cậu đi gặp phụ huynh, vậy có khả năng anh ấy nôn nóng chuyện kết hôn lắm rồi.]

Thi Hào: [... Không phải chứ.]

Dựa theo sự hiểu biết của cô với đám người bạn họ, rất nhiều người đều theo chủ nghĩa không kết hôn. Đương nhiên, Lương Tây Kinh chính là một ví dụ.

Ôn Ý: [Sao lại không? Cậu không cảm thấy vậy sao?]

Thi Hào: [Cũng có một chút nhưng mà bọn mình vẫn chưa đề cập đến chuyện kết hôn.]

On Ý: [Nói không chừng tết Dương lịch này anh ấy sẽ đề cập đến đó.]

Cô ấy tính toán một chút, xúc động nói: [Tổng giám đốc Lương sắp đón sinh nhật ba mươi hai tuổi phải không?]

Thi Hào: [.]

Thi Hào: [Ừm.]

Ôn Ý suy đoán: [Không phải anh ấy có mục tiêu hoặc kế hoạch đăng ký kết hôn trước ba mươi mấy tuổi đó chứ?]

Thi Hào: [... Tớ sẽ hỏi sau.]

Ôn Ý: [... Vậy cậu nhớ bảo trọng.]

Lương Tây Kinh gọi Thi Hào mấy tiếng cô đều không trả lời.

Anh nhíu mày, đứng dậy đi đến bên cạnh cô: “Thi Hào.”

Thi Hào chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh: “Sao vậy anh?”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh nhìn biểu cảm khoa trương của cô, liếc nhìn chiếc điện thoại cô đang vội vàng cất đi, cô khẽ híp mắt lại: “Em đang xem cái gì thế?”

“?”

Thi Hào theo ánh mắt anh nhìn điện thoại của mình giấu ở phía sau, không biết nói gì: “... Anh đang nghĩ cái gì đó?”

Cô nheo mắt nhìn anh: “Em chẳng xem cái gì cả.”

Lương Tây Kinh chẳng tin chút nào: “Sao em lại chợt dạ như vậy?”

“Em làm gì có.” Thi Hào không thừa nhận: “Anh gọi em có chuyện gì không?”

Lương Tây Kinh sợ cô thấy chán, chậm rãi hỏi cô: “Em có muốn đi xem phim không?”

Thi Hào ‘à’ một tiếng, cô nhìn qua bàn làm việc bên kia: “Anh hết bận rồi sao?”

Lương Tây Kinh: “Phần còn lại để về nhà xử lý cũng như nhau.”

Không phải chuyện gấp gáp cần phải xử lý.

Thi Hào chớp chớp mắt, cô nhìn vào con người sâu hút của anh: “Đi xem phim thật sao?”

Lương Tây Kinh nhìn ánh mắt mong đợi của cô, hiểu rằng quyết định này của mình là quyết định chính xác. Anh kéo Thi Hào từ ghế sofa lên, gật đầu nói: “Đi thật mà, em chọn bộ phim muốn xem đi.”

Nghe vậy khoe môi Thi Hào cong lên, cô không chút do dự nói: “Vậy chúng ta xem phim điện ảnh mới của Bùi Diên được không?”

Gần đây Bùi Diên liên tiếp phát hành hai bộ phim điện ảnh.

Bộ phim trước cùng đóng với Thẩm Âm, hai người đã cùng nhau xem nó. Bộ lần này là phim tình cảm, Thi Hào cũng muốn cùng xem với Lương Tây Kinh.

Nghe cái tên cô buột miệng nói, đột nhiên Lương Tây Kinh thấy hối hận với lời đề nghị này.

Anh yên lặng, oán hận trong lòng nhìn Thi Hào, anh chưa xốt hỏi: “Em vẫn chưa xem chán anh ta hả?”

“...”

Chương 64: Có phải anh cảm thấy mình già rồi không?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe Lương Tây Kinh nói vậy, Thi Hào định theo phản xạ nói rằng... Em nhìn anh lâu như vậy cũng đâu thấy chán.

Có điều cô cảm thấy nếu nói ra lời này mình rất dễ xong đời.

Hai người im lặng giăng co một lát, Thi Hào đang sắp xếp lại ngôn ngữ, Lương Tây Kinh nheo mắt, trầm giọng nói: "Có phải em đang định nói là nhìn anh lâu như vậy cũng không thấy chán đúng không?"

"..." Thi Hào nghẹn họng, buột miệng nói: "Anh đọc được tâm lý người ta từ bao giờ vậy?"

Vẻ mặt Lương Tây Kinh sa sầm xuống.

Thi Hào xấu hổ, vội kéo tay anh đỡ dành: "Những gì anh vừa nghe thấy chỉ là ảo giác của anh thôi." Cô tự bào chữa cho mình: "Em không có ý đó."

Lương Tây Kinh nghiêng người về phía cô, không trả lời.

Thi Hào bất đắc dĩ nở nụ cười, mi mắt hơi cong lên: "Lương Tây Kinh, sao anh lại còn ghen với cả Bùi Diên nữa vậy?"

Cô đảo mắt, nhớ lại lúc trước Thẩm Âm nói chuyện phiếm với cô từng nói kiểu đàn ông như Lương Tây Kinh thích nhất là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo nhưng thực ra là mềm lòng muốn chết.

Nghĩ đến đây, cô lại bổ sung: "Em không thích anh ấy, có gì đâu mà anh ghen?"

Lương Tây Kinh: "Không thích anh ta?"

"Đúng vậy." Hai mắt Thi Hảo sáng ngời nhìn anh, trong con người đen trắng rõ ràng chỉ có anh: "Em chỉ thích anh, chẳng lẽ anh không biết sao?"

Cô giải thích: "Em chỉ đơn thuần là tán thưởng diễn xuất của Bùi Diên, giống như anh tán thưởng..."

"Anh tán thưởng cái gì?" Lương Tây Kinh hỏi cô.

Thi Hảo không nói nên lời, cô nghiêng đầu hỏi: "Anh có tán thưởng người khác giới nào không?"

Lương Tây Kinh: "Không có."

Thi Hảo nói: "Đồng giới thì sao? Dù sao thì anh cũng có thần tượng chứ đúng không?"

"Không có." Lương Tây Kinh trả lời cực kỳ nhanh chóng quả quyết.

Thi Hảo: "..."

Nhìn biểu cảm không nói được gì của Thi Hảo, Lương Tây Kinh lặng lẽ cong môi: "Bất ngờ lắm à?"

Thi Hảo liếc anh một cái, không muốn nói gì.

Sao lại có người không có thần tượng được chứ.

Lương Tây Kinh biết ý của cô, anh không giải thích gì nữa, trực tiếp kéo cô ra khỏi văn phòng: "Đến rạp chiếu phim gần đây xem à?"

Mắt Thi Hảo sáng lên, vội vàng gật đầu nói: "Ừm, chúng ta đến rạp chiếu phim gần đây xem đi."

Gần công ty có một rạp chiếu phim, Thi Hảo và Lương Tây Kinh rời công ty, đi thẳng đến đó.

Chờ ở cửa rạp chiếu phim chưa đầy mười phút, hai người đã soát vé bước vào phòng chiếu.

Mới vừa ngồi xuống, điện thoại của Thi Hào bỗng rung lên, là tin nhắn của Thẩm Âm gửi tới hỏi cô đang làm gì, có rảnh đi dạo phố với cô ấy không.

Thẩm Âm không biết Lương Tây Kinh đã về.

Thi Hào: [Tôi đang đi xem phim với Lương Tây Kinh rồi.]

Thẩm Âm: [.]

Thẩm Âm: [Dạy tôi đi.]

Thi Hào: [Hả?]

Thẩm Âm: [Cô چرا được Lương Tây Kinh như nào thế, truyền cho tôi một ít kinh nghiệm đi. Thẩm Minh Yến dầu muối đều không ăn, thật sự rất khó theo đuổi.]

Thấy lời này, Thi Hào bật cười: [Có lẽ chuyện này tôi không dạy cô được rồi.]

Thẩm Âm: [?]

Thi Hào chưa kịp trả lời, Thẩm Âm đã thức thờ nói: [Được rồi, tôi biết tại sao cô không thể dạy tôi rồi, cô đừng nói gì cả, tôi biết lời cô định nói phía sau sẽ khiến người ta tức chết.]

Thi Hào dờ khóc dờ cười.

Một lúc sau, Thẩm Âm lại gửi cho cô một tin nhắn khác: [Hay là cô hỏi Lương Tây Kinh giúp tôi xem Thẩm Minh Yến thích kiểu phụ nữ nào? Hoặc bạn gái cũ của anh ấy là kiểu người như thế nào?]

Thi Hào: [Tôi sẽ cố gắng.]

Thẩm Âm: [Được, vậy tôi không quấy rầy hai người nữa.]

Thi Hào: [Hỏi được tôi sẽ nói cho cô biết.]

Kết thúc cuộc đối thoại, Thi Hào lén nhìn người bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Lương Tây Kinh rũ mắt: "Em có chuyện muốn nói với anh à?"

Thi Hào chuẩn bị nói thì bộ phim đã bắt đầu.

Cô kéo tay áo Lương Tây Kinh: "Xem phim trước đi, chúng ta nói chuyện đó sau."

"..."

-

Bộ phim Bùi Diên đóng lần này có vẻ như là một bộ phim tình cảm xa lộ.

Đập vào mắt đều là cảnh đẹp khiến người ta thán phục.

Số lần Thi Hào ra ngoài đi du lịch không nhiều, cơ bản một năm đi hai lần.

Vì vậy, những nơi cô đã từng đi qua cũng không nhiều. Lúc này nhìn khung cảnh trên màn hình lớn, cô nhìn không chớp mắt.

Cảnh này trong mắt Lương Tây Kinh lại khác.

Từ góc độ của anh, Thi Hào đang nhìn Bùi Diên chăm chú.

Nhìn đường nét góc nghiêng gương mặt nghiêm túc của cô, Lương Tây Kinh không nhịn được nghĩ... Lúc cô nhìn mình cũng tập trung như vậy sao?

Không kiềm chế được, Lương Tây Kinh âm thầm ghen tuông.

Cũng may Lương Tây Kinh vẫn còn lý trí, anh cũng không có ý định làm phiền Thi Hào xem phim.

Tương tự như vậy, Thi Hào không nhận ra ánh mắt của Lương Tây Kinh vẫn luôn chăm chú nhìn mình.

Một lúc lâu sau, chờ đến khi bộ phim chiếu đến đoạn không quan trọng lắm, cô mới quay đầu đi định uống nước.

Vừa quay đầu lại, cô bất ngờ đụng phải ánh mắt u oán của Lương Tây Kinh.

"..."

Im lặng mấy giây, Thi Hào chậm rãi chớp mắt, không chắc chắn lắm hỏi: "Sao vậy?"

Lương Tây Kinh liếc cô một cái, mạnh miệng nói: "Không có gì, nhìn em thôi."

Thi Hào "à" một tiếng, nhấp một ngụm nước, mơ hồ cảm thấy anh có gì đó không đúng.

"Lương Tây Kinh." Cô đặt nước về chỗ cũ, kéo áo anh rồi cười với anh: "Em chỉ đang xem phim thôi."

Lương Tây Kinh biết mình quá so đo tính toán, anh cụp mi, lướt theo cổ tay cô đi xuống, mười ngón tay của hai người đan vào nhau: "Anh biết."

Anh cố gắng hết sức để khiến sự ghen tuông của mình bớt rõ ràng hơn: "Xem tiếp đi."

Thi Hào do dự, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu anh thật sự không thích em xem, vậy em không xem nữa nhé?"

"Không." Lương Tây Kinh sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến Thi Hào khó xử, cho dù anh không thích Bùi Diên thì anh cũng

sẽ không làm như vậy: "Không phải anh không thích."

Anh nắm bóp ngón tay Thi Hào, giọng trầm khàn: "Anh thích em như bây giờ."

Lúc Thi Hào xem phim, ánh mắt cô sáng lên, cả người thả lỏng.

Lương Tây Kinh thích dáng vẻ cô thẳng thắn thể hiện sở thích của mình.

Thi Hào như vậy, anh sẽ cảm thấy yên tâm.

Nghe hiểu ý anh, Thi Hào cong môi cười: "Vậy xem xong chúng ta về nhà nhé."

Lương Tây Kinh: "Được."

Lúc bộ phim kết thúc cũng đã đến giờ cơm tối.

Lương Tây Kinh và Thi Hào rời khỏi rạp chiếu phim, nghênh đón từng cơn gió lạnh.

Lúc từ công ty tới bọn họ không lái xe, bây giờ cần quay lại bãi đậu xe của công ty để lấy xe.

Lương Tây Kinh nhìn người bên cạnh: "Lạnh không?"

Tay Thi Hào đút vào túi anh, khoe môi cong lên nhìn anh, cô lắc đầu nói: "Không lạnh."

Có Lương Tây Kinh ở bên cạnh, làm sao cô có thể lạnh được.

Lương Tây Kinh nhéo ngón tay lạnh lẽo của cô, thấp giọng hỏi: "Lát nữa em muốn ăn gì?"

Thi Hào cũng không đặc biệt muốn ăn gì, cô nghiêng đầu suy nghĩ vài giây, sau đó nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Em muốn ăn lẩu."

Mùa đông rồi, cô muốn ăn thứ gì đó ấm áp một chút.

Lương Tây Kinh ngược mắt: "Lẩu kiểu Hồng Kông nhé?"

Cô gật đầu thật mạnh.

Lương Tây Kinh cười, không thể không hỏi: "Sao em dễ nuôi vậy?"

"?"

"Như vậy không tốt sao?" Thi Hào liếc anh: "Anh không muốn bạn gái anh dễ nuôi hả?"

Lương Tây Kinh không có ý đó, chủ yếu là anh cảm thấy Thi Hào thực sự không kén ăn chút nào.

Có điều anh cũng biết nguyên nhân vì sao cô không kén ăn.

Hồi nhỏ ăn không đủ no, có ăn là đủ rồi, sao cô có thể kén chọn được nữa.

Nghĩ đến đây, Lương Tây Kinh rũ mắt xuống, hỏi: "Hào Hào."

Thi Hào: "Hả?"

Lương Tây Kinh dừng một lát, sau đó chậm rãi nói: "Có bao giờ em nghĩ đến việc quay về xem thử không?"

Anh nhớ mang máng là Thi Hào đã từng nhắc đến thị trấn nhỏ cô từng sống khi còn bé.

Ngoài Thi Hào ra, Lương Hanh cũng đã từng nói với anh. Nơi đó đẹp nhưng tin tức không linh thông, mọi phương diện đều khá lạc hậu.

Nếu không phải như vậy thì cũng không xuất hiện tình trạng trẻ em bị bỏ rơi mà báo công an cũng không tìm được người vớt vớt.

Nhưng đó đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước.

Lương Tây Kinh nghĩ đến bây giờ loại chuyện đó có lẽ đã chuyển biến tốt hơn nhiều rồi.

Nghe thấy câu hỏi của Lương Tây Kinh, Thi Hào sững sốt một lúc lâu: "Anh muốn đi?"

Lương Tây Kinh hơi ngẩn ra, anh vén mái tóc bị gió thổi tung của cô ra sau, nhẹ giọng nói: "Là anh hỏi em."

Trong mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt: "Em muốn thì chúng ta đi."

Thi Hào im lặng một lát, sau đó mím môi nói với anh: "Thật ra lúc trước em từng nghĩ đợi qua tết rồi trở về xem thử."

Lương Tây Kinh ngạc nhiên: "Tết? Tết Âm lịch?"

Thi Hào gật đầu.

Sau khi tài sản tương đối dư dả, mấy năm trước đón tết Âm lịch, hình như Thi Hào đều ra ngoài du lịch với Ôn Ý.

Năm ngoái, cô và Lương Tây Kinh đang bí mật yêu đương nên đã ở lại thành phố Giang.

Hôm ba mươi tết, sau khi ăn tối ở nhà cũ, Lương Tây Kinh lập tức đến tìm cô.

Sau khi chia tay Lương Tây Kinh, Ôn Ý đã từng hỏi Thi Hào năm nay muốn đón tết như thế nào, có muốn đi du lịch với cô ấy không.

Khi đó, Thi Hào đã từ chối.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô về trấn nhỏ một lần rồi cũng chưa từng quay lại, năm nay cô muốn quay lại xem thử.

Vốn dĩ Thi Hào còn định đợi sau tết Dương lịch rồi nói chuyện này với Lương Tây Kinh nhưng không ngờ anh lại nói ra trước.

Nghĩ tới đây, Thi Hào nhìn anh: "Giao thông bên đó rất bất tiện."

Lương Tây Kinh: "Sau đó thì sao?"

Thi Hào: "Tiêu chuẩn khách sạn cũng không tốt lắm, anh chắc hẳn rằng mình muốn đi cùng em chứ?"

"..."

Nghe thấy lời Thi Hào nói, Lương Tây Kinh hơi bất đắc dĩ.

Anh liếc nhìn cô, ai oán hỏi: "Với em, anh là người kén chọn vậy sao?"

Thi Hào im lặng, sửa lời anh nói: "Anh như vậy không phải nói là kén chọn mà là yêu cầu cao."

Nói thật, Lương Tây Kinh không cảm thấy hai từ kén chọn và yêu cầu cao có gì khác nhau lắm.

Nhưng lời bạn gái nói không sai.

Lương Tây Kinh tự an ủi mình: "Vậy tết chúng ta đi nhé?"

Thi Hào lắc đầu: "Đợi qua năm mới đi."

Cô hỏi Lương Tây Kinh: "Anh không phải ăn tết với ông nội Lương à?"

"..."

Sự thật chứng minh Lương Tây Kinh phải ăn tết với ông nội Lương.

Anh nắm chặt tay Thi Hào, hỏi: "Em đón tết với anh nhé?"

Nghe vậy, Thi Hảo đang định đồng ý ngay nhưng trong đầu lại chợt hiện lên đoạn đối thoại lúc Ôn Ý nói chuyện phiếm với mình.

Cô nhìn thẳng vào Lương Tây Kinh, ngập ngừng nói: "Em muốn xác nhận với anh một chuyện."

Lương Tây Kinh: "Chuyện gì thế?"

Thi Hảo nhìn anh, muốn anh đảm bảo: "Anh phải nói anh nghe xong sẽ không giận trước rồi em sẽ nói sau."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh dờ khóc dờ cười nhìn cô: "Anh có bao giờ giận em đâu?"

Thi Hảo nghiêm túc nhớ lại, nói: "Em mắc kệ, dù sao anh cứ hứa trước đi đã."

Lương Tây Kinh cạn lời, đàn nói: "Được rồi, anh sẽ không giận. Em nói đi."

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Lương Tây Kinh, Thi Hảo chân thành hỏi: "Có phải anh cảm thấy mình già rồi không?"

"..."

Chương 65: Ý anh là muốn em trở thành phú bà nhỏ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mùa đông gió lạnh thổi từng cơn.

Thi Hào hỏi xong, trơ mắt nhìn Lương Tây Kinh nhướng mày, anh lại nhìn cô chăm chăm: "Em nói gì?"

"..."

Thi Hào đương nhiên không thể lặp lại câu nãy rồi, cô hơi hộp mím môi, chớp đôi mắt to sáng ngời: "Nếu anh không nghe thấy thì thôi bỏ đi."

Nghe vậy, Lương Tây Kinh ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì đang đau đớn, hỏi: "Em đang chê anh già đấy à?"

Thi Hào ghen hòng, cô nắm bắt điểm mấu chốt: "Anh nghe thấy rồi mà còn hỏi."

Lương Tây Kinh bị lời nói của cô làm cho câm nín, cổ họng hơi ngứa ngáy. Anh cắn chặt cơ hàm, híp mắt nhìn cô: "Hửm?"

"Không phải không phải." Thi Hào luống cuống giải thích: "Ý của em không phải như vậy."

Để tránh đến khi về nhà không còn mạng, Thi Hào biện hộ cho mình: "Chỉ là em cảm thấy hình như anh hơi vội thôi."

Lương Tây Kinh hiểu ý của cô, chỉ là hiểu thì hiểu, nên tính toán vẫn phải tính toán.

Anh im lặng một lúc: "Nếu em cảm thấy gấp quá, chúng ta có thể đợi."

Thi Hảo sững sốt mấy giây, sau đó khoác tay anh đi về phía trước: "Em cũng không có ý này."

Lương Tây Kinh nhướn mày, rất hợp tác hỏi: "Vậy thì ý em là?"

Thi Hảo không biết nên nói như thế nào.

Cô cũng không thể hỏi Lương Tây Kinh là có phải anh muốn kết hôn rồi được đúng không? Hỏi như vậy có phải có vẻ cô hơi nóng vội không? Lỡ như Lương Tây Kinh chỉ muốn đưa cô đến Bắc Kinh gặp Tiêu Bạch Hủy, cũng không có ý định kết hôn thì sao.

Dù sao bây giờ cũng có nhiều đôi tình nhân trẻ gặp mặt ba mẹ hai bên nhưng không có ý định đăng ký kết hôn.

Lúc đi đến bãi đậu xe, Thi Hảo còn chưa nói hỏi ra câu tiếp theo.

Cuối cùng, cô ấp úng nói: "Em chỉ tùy tiện hỏi thôi, không có lý do gì cả."

Lương Tây Kinh: "..."

"Chúng ta ăn lẩu trước đi." Để ngăn không cho Lương Tây Kinh hỏi thêm câu nào nữa, Thi Hảo đề nghị: "Em đói rồi."

Lương Tây Kinh yên lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó gật đầu: "Đi thôi."

Sau khi ăn lẩu ở bên ngoài xong, cả hai về nhà.

Về đến nhà, Thi Hảo cảm thấy mệt mỏi rã rời, cô chỉ lên lầu: "Em đi tắm, sau đó đọc sách."

Lương Tây Kinh vẫn còn có việc phải giải quyết, anh "ừ" một tiếng: "Nếu chán thì đến phòng làm việc tìm anh."

Thi Hảo cười: "Được."

Cả hai bận rộn việc riêng của mình.

Làm việc một lúc, Lương Tây Kinh đang định tắt video cuộc họp trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, Cận Thanh Trạc đợi những người khác thoát ra hết rồi mới nhớ ra hỏi: "Tết Dương lịch cậu định dẫn Thi Hào đến thành phố Kinh hả,"

Lương Tây Kinh: "Tần Yến nói với cậu thế à?"

Anh cũng không ngạc nhiên khi Tần Yến đi rêu rao chuyện này khắp nơi.

Cận Thanh Trạc mỉm cười: "Lâu rồi tôi không về nước, cũng lâu rồi không gặp dì Tiêu, tôi chuẩn bị đi thăm bà ấy."

Nói đến đây, anh ấy dừng lại một lát: "Nhưng nếu cậu muốn dẫn Thi Hào tới gặp dì thì tôi đợi qua một thời gian nữa rồi tới."

Lương Tây Kinh liếc anh ấy, chợt nghĩ tới chuyện gì đó: "Cậu chờ tôi hỏi Thi Hào đã."

Cận Thanh Trạc: "Sao thế?"

Lương Tây Kinh: "Tôi dẫn cô ấy đến Tây Viên, có thể cô ấy sẽ không muốn đi." Anh nhẹ giọng nói: "Nếu cậu và Tần Yến cũng đi thì có thể cô ấy sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút."

Nhưng đây chỉ là ý kiến cá nhân của Lương Tây Kinh.

Muốn đến Tây Viên cùng một ngày với Tần Yến và Cận Thanh Trạc hay không, anh cần hỏi ý kiến Thi Hào trước.

Cận Thanh Trạc hiểu ý của anh: "Vậy cậu hỏi cô ấy đi."

Lương Tây Kinh gật đầu.

Im lặng một lát, anh mới nhớ tới dáng vẻ muốn nói lại thôi của Thi Hào trước bữa tối, anh thấy đối diện là một người tương đối đáng tin,

không nhin được nói: "Hỏi cậu một câu nhé."

Cận Thanh Trạc lạnh nhạt nói: "Nói đi."

Lương Tây Kinh suy nghĩ một lúc, lại không biết bắt đầu từ đâu: "Quên đi, không có chuyện gì đâu."

Anh liếc mắt nhìn Cận Thanh Trạc: "Cúp máy đây."

Cận Thanh Trạc còn chưa kịp nói thì video đã bị cúp.

Anh ấy cạn lời một lúc, gửi cho Lương Tây Kinh một dấu hỏi.

Lương Tây Kinh: [Nói với cậu cậu cũng không hiểu.]

Cận Thanh Trạc: [...]

Lương Tây Kinh cắt điện thoại di động, không để ý đến anh ấy nữa.

Chỉnh lại tài liệu xong, anh đứng dậy trở về phòng.

-

Cuối tuần chớp mắt đã trôi qua.

Thứ hai đi làm, Thi Hảo buồn ngủ đến mức gần như không mở nổi mắt. Nhìn thấy cô như vậy, một đồng nghiệp nói đùa: "Thi Hảo, cuối tuần cô bận gì à?"

"..."

Nghe hiểu câu đùa của đồng nghiệp, Thi Hảo mặt không đổi sắc nói: "Tôi hẹn hò với bạn trai."

Các đồng nghiệp không ngờ rằng cô lại "thẳng thừng" như vậy.

Đùa giỡn với đồng nghiệp một lúc, Thi Hào mới bận rộn với công việc của mình.

Cùng lúc đó, sau khi Lương Tây Kinh họp xong, Dương Cao Phi đi theo vào văn phòng báo cáo lịch trình công tác.

Sau khi anh ấy báo cáo xong, Lương Tây Kinh nhìn anh ấy, bất ngờ nói: "Trợ lý Dương, anh và bạn gái quen nhau bao lâu rồi?"

Dương Cao Phi cảm thấy khó hiểu trước câu hỏi của Lương Tây Kinh.

Anh ấy bối rối một lúc lâu rồi mới trả lời: "Chúng tôi đã ở bên nhau bảy năm rồi."

Anh ấy và bạn gái quen nhau khi còn là nghiên cứu sinh.

Lương Tây Kinh ngược mắt lên: "Bảy năm?"

"Đúng thế." Dương Cao Phi cười nói: "Tổng giám đốc Lương, tết Dương lịch này tôi muốn xin nghỉ mấy ngày."

Lương Tây Kinh: "Mấy ngày?"

Dương Cao Phi nói với Lương Tây Kinh là anh ấy và bạn gái chuẩn bị kết hôn, tết Dương lịch sắp xếp cho ba mẹ hai bên gặp mặt, thuận tiện đưa bạn gái ra ngoài chơi mấy hôm luôn.

Nghe xong, Lương Tây Kinh mơ hồ hiểu ra đáp án của câu Thi Hào nôn nóng hỏi anh.

Anh nhìn về phía Dương Cao Phi: "Chúc mừng nhé, anh chuẩn bị khi nào thì tổ chức hôn lễ?"

Dương Cao Phi cười: "Cảm ơn tổng giám đốc Lương, chúng tôi dự định sẽ đi đăng ký kết hôn trước tết Dương lịch. Công việc của bạn gái tôi cũng khá bận rộn, chuyện hôn lễ chúng tôi định đợi đến lúc nào hết bận rồi tính sau."

Lương Tây Kinh gật đầu: "Nếu muốn nghỉ thì cứ sắp xếp trước là được, tôi có thể cho anh một kỳ nghỉ dài hạn."

Những năm này Dương Cao Phi vẫn luôn đi theo Lương Tây Kinh, không nói đến có bao nhiêu công lao, chỉ riêng khổ lao cũng đủ để Lương Tây Kinh cho anh ấy một kỳ nghỉ dài ngày.

Dương Cao Phi: "Vậy tôi cảm ơn tổng giám đốc Lương trước."

Lương Tây Kinh: "Chuyện nên làm thôi mà."

Bên trong văn phòng yên tĩnh một lúc, Dương Cao Phi nhìn về phía Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Lương, anh hỏi chuyện này làm gì?"

Lương Tây Kinh xoay cây bút máy trong tay, nhìn anh ấy nói: "Không có gì." Anh đã biết đáp án, thoáng dừng lại, lại hỏi: "Anh cầu hôn bạn gái lúc nào vậy?"

"Vào ngày sinh nhật năm nay của cô ấy." Nói xong, Dương Cao Phi đột nhiên hiểu ra nguyên nhân Lương Tây Kinh hỏi chuyện riêng của anh ấy: "Tổng giám đốc Lương định cầu hôn thư ký Thi à?"

Lương Tây Kinh thẳng thắn nói: "Tôi có ý này, chỉ là..."

Anh không chắc liệu Thi Hảo có lại cảm thấy mình nóng vội hay không, anh còn chưa chắc chắn Thi Hảo có muốn kết hôn hay không nữa.

Biết được sự rối rắm của anh, Dương Cao Phi đề nghị: "Tổng giám đốc Lương, anh có thể nói bóng nói gió với thư ký Thi xem sao."

Hai mắt Lương Tây Kinh sáng lên, anh vẫn còn cười nói: "Tôi biết rồi, anh ra ngoài làm việc đi."

Dương Cao Phi lên tiếng đáp lại, sau đó quay người rời đi.

Sau khi anh ấy đi rồi, Lương Tây Kinh cẩn thận suy nghĩ một lúc, Thi Hảo bằng lòng đi cùng anh đến gặp Tiêu Bạch Hủy thì chắc là cô sẽ không kháng cự chuyện kết hôn.

Nhưng anh cũng không dám chắc.

Với mấy chuyện như này, anh thật sự nên cẩn thận hơn một chút, anh muốn thử thái độ của Thi Hảo với chuyện kết hôn trước.

-

Giáng sinh năm nay rơi vào ngày thứ bảy.

Cả Thi Hảo và Lương Tây Kinh đều quá bận rộn với công việc, kế hoạch đến Đức đón giáng sinh ban đầu đã bị hủy bỏ.

Tối thứ sáu, cả hai kết thúc công việc trở về nhà và cũng chẳng muốn đi đâu nữa.

Thi Hảo tắm rửa xong sớm, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mà Lương Tây Kinh vẫn còn đang bận hoàn thành công việc cuối năm trong phòng làm việc cá nhân.

Chờ đến khi Lương Tây Kinh hoàn thành công việc quay về phòng thì Thi Hảo đã ngủ rồi.

Anh nhìn gương mặt đang ngủ của Thi Hảo dưới ánh sáng yếu ớt, cảm thấy không biết phải làm sao. Lương Tây Kinh tắm rửa xong đi xuống dưới, anh đi tới phòng để đồ, lấy vật liệu trước đó bảo người đưa tới ra, cố gắng đặt chúng nhẹ nhàng, bắt đầu lắp ráp cây thông Noel.

Cả hai không thể ra nước ngoài để trải nghiệm bầu không khí của lễ giáng sinh nên anh muốn tổ chức cho Thi Hảo một lễ giáng sinh đặc biệt ở nhà.

Thi Hảo hoàn toàn không biết Lương Tây Kinh nửa đêm còn ở dưới tầng lắp ráp cây thông Noel.

Cô ngủ một giấc đến bảy giờ sáng ngày hôm sau.

Lúc mở mắt ra, Lương Tây Kinh vẫn đang ngủ.

Thi Hảo nhìn người bên cạnh một lúc, đoán là có lẽ tối hôm qua anh ở phòng làm việc cá nhân làm việc muộn nên cũng không quấy rầy.

Thi Hảo rón rén vén chăn lên bò dậy, sau khi tắm rửa đơn giản, cô mới đi xuống nhà.

Hôm nay dì giúp việc nghỉ, cô chuẩn bị đích thân xuống bếp nấu một bữa sáng.

Đi tới cầu thang, Thi Hảo ngẩng đầu nhìn lên thì lập tức thấy được cây thông Noel khổng lồ trong phòng khách.

Cô mở to mắt nhìn, thậm chí còn nghi ngờ mình bị ảo giác.

Đột nhiên, giọng nói khàn khàn lúc vừa mới ngủ dậy của Lương Tây Kinh từ sau lưng truyền đến: "Thích không?"

"..." Thi Hảo đột nhiên quay đầu lại: "Anh dậy rồi?"

Lương Tây Kinh cười, ôm cô từ phía sau, anh nhẹ nhàng trả lời: "Có muốn đi xuống xem thử không?"

Thi Hảo hoàn hồn, không thể tin nhìn anh: "Cái này là... Anh chuẩn bị?"

Nghe vậy, Lương Tây Kinh ngược mắt lên, mặt đầy vẻ "em nghĩ sao".

Thi Hảo bật cười, khoe môi hơi cong lên: "Ý của em là anh chuẩn bị từ lúc nào?"

Tối qua hai người họ về nhà còn chưa có mà.

Lương Tây Kinh: "Sau khi em ngủ."

Thi Hảo sững sốt, nhìn quàng thâm dưới mắt anh: "Mấy giờ anh mới đi ngủ thế?"

"Quên rồi." Lương Tây Kinh dẫn cô xuống dưới: "Em nhìn xem có thích không."

Thi Hảo ngẩng đầu, nhìn cây thông Noel rất to, cao sắp đụng trần nhà, cô quay đầu nhìn Lương Tây Kinh: "Không cần nhìn cũng thích."

Làm sao cô có thể không thích món quà bất ngờ mà Lương Tây Kinh chuẩn bị cho mình được chứ.

Nhận được câu trả lời tốt của Thi Hảo, Lương Tây Kinh cảm thấy yên tâm rồi. Anh xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Đi mở quà xem thử đi, anh xuống bếp đã."

Thi Hảo vô thức "ơ" một tiếng, nói: "Anh tới phòng bếp làm gì cơ?"

Lương Tây Kinh cup mắt xuống: "Nấu bữa sáng."

Nghe vậy, Thi Hảo không chắc chắn lắm chớp chớp mắt: "Bữa sáng?"

Lương Tây Kinh biết nấu ăn từ lúc nào vậy?

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô, bất đắc dĩ nói: "Ăn hoành thánh được không?"

Trong tủ lạnh có hoành thánh do dì giúp việc gói từ trước.

Bây giờ Lương Tây Kinh có thể nấu hoành thánh đơn giản, anh phụ giúp Thi Hảo nhiều lần nên đã có thể sử dụng rất nhiều dụng cụ nhà bếp đơn giản rồi.

Thi Hào biết ánh mắt mình nhìn anh có hơi đả kích người ta, cô bật cười, mi mắt cong cong: "Được, vậy em đi mở quà."

Cô đã nhìn thấy những món quà bên dưới cây thông noel và những món quà treo trên đó.

Lương Tây Kinh ừ một tiếng: "Cứ bóc từ từ."

Thi Hào chớp chớp mắt, không để sự xúc động của mình lộ ra quá mức rõ ràng: "Được."

Phòng khách của biệt thự rất lớn, cũng rất rộng rãi, lúc này lại bị chiếm hơn một nửa bởi cây thông noel.

Thi Hào nhìn cây thông noel trước mặt, cô lấy điện thoại di động ra chụp vài tấm. Thật ra trước đó cô và Lương Tây Kinh cũng không đón lễ giáng sinh.

Dù sao, năm ngoái, hai người họ còn chưa qua lại với nhau.

Đương nhiên cũng có thể là do lễ giáng sinh năm ngoái là ngày làm việc, hai người làm xong việc thì lễ giáng sinh cũng đã trôi qua rồi. Nếu như không phải có một đồng nghiệp từ phòng trợ lý tổng giám đốc đặt một chiếc tất màu đỏ nhét đầy kẹo trên bàn làm việc của cô thì Thi Hào cũng không nghĩ nhớ nổi ngày hôm đó là lễ giáng sinh.

Kéo lại những suy nghĩ vẩn vơ kia, Thi Hào từ trên xuống dưới, bóc những món quà mà Lương Tây Kinh không biết là biến ra từ đâu.

Trên cành cây có treo thiệp chúc mừng và mấy món quà như phong thư.

Thi Hào lấy từng cái một xuống trước, chuẩn bị để lát nữa mở ra sau.

Sau khi lấy xuống, cô chú ý tới dưới gốc cây có mấy cái hộp được đóng gói rất đẹp.

Kéo nó ra, Thi Hào hỏi Lương Tây Kinh một câu rồi tháo dải ruy băng quấn quanh nó.

Không hề ngạc nhiên, bên trong chiếc hộp chứa những bộ váy lễ phục mà Lương Tây Kinh chọn cho cô, còn có váy ngủ, túi xách và giày cao gót.

Sau khi bóc xong những món lớn, Thi Hào mới nhìn những hộp nhỏ nhỏ kia.

Đang bóc quà thì Lương Tây Kinh từ phòng bếp bước ra.

"Hào Hào." Lúc anh gọi tên Thi Hào luôn cho Thi Hào một loại cảm giác dịu dàng quyến luyến.

Thi Hào rất thích nghe anh gọi mình như vậy.

Thi Hào ngẩng đầu: "Ăn sáng à?"

Lương Tây Kinh trả lời: "Đợi lát nữa rồi xem mấy thứ khác sau."

Thi Hào bị anh kéo lên khỏi tấm thảm, cô chỉ vào những món quà ở bên cạnh còn chưa bóc ra: "Cây thông noel là tối hôm qua chuẩn bị, còn những thứ này thì sao?"

Cũng không đến nỗi cũng là đột nhiên chuẩn bị đấy chứ.

Lương Tây Kinh nói thật: "Túi là từ bên kia mang về, mấy thứ khác là mấy ngày trước anh bảo người ta gửi đến văn phòng."

Đây cũng là lần đầu tiên Lương Tây Kinh chuẩn bị nhiều quà giáng sinh như vậy.

Anh và Thi Hào trong ngày lễ đều có cảm giác hình thức nhưng cảm giác hình thức đó chỉ giới hạn ở chỗ anh tặng một món quà cho

Thi Hào, Thi Hào cũng tặng quà lại cho anh. Hơn nữa trước đây hai người đã ở bên nhau, Thi Hào còn không cho phép anh tặng những món quà đắt tiền.

Thi Hào sững sốt, trong lòng cảm thấy ấm áp: "Sao anh không tiết lộ tin tức gì cho em vậy?"

Lương Tây Kinh: "Sao thế?"

Thi Hào hơi khó xử: "Em còn chưa chuẩn bị quà cho anh."

Lương Tây Kinh mỉm cười, kéo cô đến phòng ăn: "Chờ lát nữa nề mặt anh mà ăn hết đồng hoành thánh anh làm đi, coi như là quà giáng sinh của anh."

Thi Hào kinh ngạc: "Cái gì?"

Vừa dứt lời, hai người vừa vặn đi tới bàn ăn.

Thi Hào cúi đầu, liếc mắt nhìn nồi hoành thánh đã được luộc đến mức vỏ và nhân tách rời nhau ra, đột nhiên cảm thấy "quà tặng" mà Lương Tây Kinh đòi thực sự có hơi làm khó người ta.

Cô nhìn chằm chằm một lúc, thận trọng nói: "... Hôm nay còn chưa trôi qua hết, em nghĩ mình còn thời gian để chuẩn bị quà giáng sinh cho anh."

Lương Tây Kinh: "..."

Nhìn nhau vài giây, dưới ánh mắt áp bức của Lương Tây Kinh, Thi Hào yên lặng ngồi xuống.

Cô cầm lấy cái muỗng ở bên cạnh, ra vẻ cảnh giác nhìn: "Em thử trước nhé?"

Lương Tây Kinh mặt không cảm xúc liếc nhìn cô, không muốn nói chuyện.

Thấy dáng vẻ này của anh, Thi Hào không khỏi buồn cười: "Em đùa anh thôi."

Mắt cô sáng ngời nhìn anh chăm chú, mi mắt cong cong giống như trăng lưỡi liềm: "Em sẽ ăn hết."

Món ăn do Lương Tây Kinh nấu, cho dù khó ăn như thế nào thì Thi Hào cũng sẽ ăn hết. Đây là tấm lòng của anh mà.

Lương Tây Kinh giơ tay lên nhéo gò má trắng nõn của cô: "Nếu thực sự khó ăn thì cho phép em không ăn hết."

Thi Hào ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, cố ý trêu chọc anh: "Thật sao?"

"..."

Thấy nụ cười của Lương Tây Kinh đông cứng trên mặt, Thi Hào dờ khóc dờ cười.

"Anh yêu này." Cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên cằm anh, trêu chọc anh: "Có lúc anh không cần mạnh miệng như vậy đâu."

Rõ ràng anh hy vọng cô ăn hết, lại còn nói có thể không ăn hết.

Chuyện gì cũng để Thi Hào nói ra, Lương Tây Kinh cũng biết mình không nói lại cô nên dứt khoát yên lặng.

Thi Hào trêu chọc anh một lúc, lại cầm muỗng lên: "Em nếm thử."

Sau khi cẩn thận nếm thử, Thi Hào nhìn Lương Tây Kinh: "Ngon lắm."

Lương Tây Kinh khẽ nhướn mày: "Em không cần an ủi anh đâu."

"Không phải là em an ủi." Thi Hào bất đắc dĩ nói: "Tuy rằng hình thức rất bình thường nhưng mùi vị cũng không tồi."

Dù sao hoành thánh cũng là dì giúp việc gói, Lương Tây Kinh chỉ phụ trách nấu chín thôi.

Chỉ có điều lời này Thi Hào không nói ra.

Bạn trai kiêu ngạo lại sĩ diện hiếm khi xuống bếp, cô vẫn nên động viên thì hơn.

Trên mặt Lương Tây Kinh không có biểu cảm gì: "Có thể không cần nhận xét về hình thức."

Thi Hào vui vẻ đồng ý: "Được."

Sau khi ăn xong món hoành thánh bình thường, Thi Hào tiếp tục mở quà.

Cô mở ra vòng tay, lại mở ra châm cài... Còn lại chiếc hộp hình chữ nhật bằng phẳng cuối cùng vẫn chưa mở ra, Thi Hào nhìn chăm chăm một lúc, không đoán được bên trong là thứ gì.

Trong đầu cô loại bỏ không ít thứ nhưng vẫn không có câu trả lời cụ thể.

Đúng lúc Lương Tây Kinh thu dọn xong trong bếp đi ra, Thi Hào ngẩng đầu nhìn về phía anh, trong lòng vô cùng hiếu kỳ: "Trong này có cái gì thế?"

Lương Tây Kinh đến gần cô, cùng cô ngồi trên thảm: "Mở ra nhìn là biết."

Thi Hào chớp chớp mắt: "Không thể nói cho em biết trước sao?"

Lương Tây Kinh rất có nguyên tắc: "Không."

"..."

Nhìn nhau một lát, Thi Hào yên lặng bắt đầu mở ra.

Sau khi gỡ bỏ ruy băng và giấy gói màu rực rỡ bao quanh món quà, Thi Hảo mở nắp hộp nhỏ ra, đập vào mắt là một bản hợp đồng mà cô rất quen thuộc.

Sau khi nhìn rõ ràng chữ trên đó, cô không thể tin được nhìn Lương Tây Kinh: "Đây là..."

Lương Tây Kinh không biết lấy từ đâu ra một cây bút đưa cho cô: "Em ký đi."

Thi Hảo nhìn chăm chăm vào hợp đồng tặng bất động sản biệt thự trước mặt, sau đó chuyển ánh mắt sang trên người Lương Tây Kinh, lông mi cô khẽ run: "Anh như vậy là có ý gì?"

Lương Tây Kinh nhét bút vào tay Thi Hảo, vẻ mặt bình tĩnh như thường: "Ý anh là muốn em trở thành phú bà nhỏ."

Chương 66: Nó muốn kết hôn rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hảo biết giá trị của bạn trai mình cao đến chừng nào, cô cũng biết đối với Lương Tây Kinh mà nói, món quà "đặc biệt" mà anh tặng cô cho dịp giáng sinh này cũng chẳng đáng là gì.

Nhưng cô lại không thể nhận nó.

Bầu không khí im lặng một hồi lâu, Lương Tây Kinh cụp lông mi xuống nhìn Thi Hảo: "Em không muốn sao?"

"Ừ." Thi Hảo trả lời một cách thẳng thắn: "Em không muốn."

Thi Hảo nhét cây bút về lại cho Lương Tây Kinh, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, nghiêm túc nói: "Em thì thích biệt thự lắm, em cũng biết việc anh tặng biệt thự cho em có ý nghĩa gì."

Lương Tây Kinh muốn cho cô cảm thấy an toàn, anh cũng muốn cho cô một mái nhà.

Thi Hảo rất thẳng thắn và thành thật. Đúng là cô rất thích ngôi nhà này và cô cũng mơ ước trở thành một người phụ nữ giàu có thật nhưng món quà này quá quý giá, cô không thể nhận nó được.

Lương Tây Kinh nói nhỏ: "Em biết rồi mà cũng vẫn không nhận hả?"

Thi Hảo: "Thì cũng vì biết nên em mới không nhận đó."

"..."

Sau một hồi im lặng, Lương Tây Kinh chọt vào bản hợp đồng làm quà tặng mà Thi Hảo đang cầm trong tay, anh nói chậm rãi: "Em biết

mà, cho dù hôm nay em không chịu ký tên thì anh vẫn sẽ có cách sang tên em để làm chủ của căn biệt thự này."

Thi Hào ghen hòng trần trối. Cô nhìn anh với vẻ mặt hết nói nổi: "Lương Tây Kinh, anh đừng lãng phí như vậy có được không?"

"Lãng phí ấỵ hả?" Lương Tây Kinh lại nhét cây bút về lại vào tay Thi Hào: "Tặng cho em thì sao mà lãng phí được?"

Thi Hào không còn lời nào để nói.

Hai người đang giằng co với nhau thì điện thoại di động của Lương Tây Kinh vang lên.

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hào một cái: "Em ký vào đi, anh đi nghe điện thoại đã."

Thi Hào không trả lời, cô nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của Lương Tây Kinh, sau đó cô chuyển ánh mắt về bản hợp đồng.

Vài giây sau, Thi Hào lại đặt bản hợp đồng về lại chỗ cũ mà không hề có chút do dự nào.

Khi Lương Tây Kinh đã gọi điện thoại xong và trở lại phòng khách thì Thi Hào đã không còn ở đó nữa. Anh nhìn món quà mà anh đã tặng Thi Hào được để lại chỗ cũ, trong lòng anh hiểu rõ một khi cô đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi.

Đúng thật là Thi Hào sẽ không ký bản hợp đồng này.

Lương Tây Kinh đứng tại chỗ và suy nghĩ một lúc, sau đó anh lấy điện thoại di động của mình ra rồi gửi một tin nhắn cho trợ lý.

Sau khi gửi xong, Lương Tây Kinh lên tầng tìm Thi Hào.

Lúc Lương Tây Kinh lên đến nơi là Thi Hào đang nói chuyện phiếm với Ôn Ý và Thẩm Âm. Lần trước sau khi ba người gặp nhau

ăn cơm, Ôn Ý đã hết sức nhiệt tình lập một nhóm chat, có chuyện gì thì mọi người cùng vào nhóm nói chuyện.

Thắm Âm đang khoe đồng quà giáng sinh mà năm nay cô ấy nhận được, nhân tiện nói cho hai người còn lại rằng cô ấy cũng đã gửi quà cho hai người họ, chỉ có điều có thể ngày mai quà mới được gửi đến nơi.

Ôn Ý: [Quà gì thế?]

Thắm Âm: [Ngày mai cô sẽ biết thôi.]

Vừa nhắc đến quà, Thắm Âm tag Thi Hào vào hỏi xem Lương Tây Kinh đã tặng quà gì cho cô.

Mặc dù giáng sinh là một lễ lớn của nước ngoài nhưng bây giờ vẫn có rất nhiều người đón giáng sinh ở Trung Quốc. Chẳng lẽ Lương Tây Kinh không chuẩn bị quà cho cô?

Thi Hào cười: [Anh ấy có chuẩn bị quà cho tôi.]

Ôn Ý: [Tổng giám đốc Lương chuẩn bị quà gì cho cậu thế?]

Thi Hào: [Thế tổng giám đốc Tần đã chuẩn bị quà gì cho cậu đấy?]

Thắm Âm: [?]

Thắm Âm: [Hai người đều có đàn ông tặng quà giáng sinh hả?!]

Chỉ có mình cô ấy là không có sao?

Thi Hào nín cười: [Tổng giám đốc Thắm không có biểu hiện gì luôn à?]

Thắm Âm: [Anh ấy đang đi công tác ở nước ngoài, có thể có biểu hiện gì được?! Hồi sáng tôi gửi tin nhắn cho anh ấy mà anh ấy vẫn chưa trả lời tôi đây này!]

On Ý: [Tổng giám đốc Thẩm đúng là không coi ngôi sao lớn của chúng ta ra gì mà.]

Thi Hào: [Đúng vậy! Tổng giám đốc Thẩm đúng là quá đáng hết sức.]

Thẩm Âm: [Còn có thứ quá đáng hơn nữa cơ. Nể tình anh ấy đẹp trai, tôi cũng không so đo với anh ấy.]

On Ý: [Cô theo đuổi được anh ấy rồi tính toán sau, đến lúc đó cho anh ấy nhận thua luôn.]

Thi Hào: [Đồng ý.]

Thẩm Âm: [Ý kiến hay đấy nhưng các cô vẫn chưa nói cho tôi biết mấy người Lương Tây Kinh đã tặng quà gì cho các cô nữa. Cho tôi xem thử đi, để tôi nhìn cho đã.]

Tất nhiên cái câu “nhìn cho đã” này chỉ là một câu đùa thôi.

Có điều Thi Hào vẫn chưa kịp chụp ảnh lại. Nếu Thẩm Âm đã nhắc đến thì cô cứ chụp hai tấm đi vậy.

Khi sắp đứng dậy để đi chụp ảnh, Thi Hào nghe thấy tiếng bước chân của Lương Tây Kinh.

Cô quay đầu và chạm phải ánh mắt của anh.

"Anh gọi điện thoại xong rồi à?" Thi Hào hỏi.

Lương Tây Kinh "ừ" một tiếng, anh thấy cô đứng dậy: "Em muốn đi đâu sao?"

Thi Hào chỉ vào phần quà mà cô vừa ôm lên trên: "Thẩm Âm hỏi em anh đã chuẩn bị quà giáng sinh gì cho em, cô ấy bảo cô ấy muốn xem."

Lương Tây Kinh nhíu mày: "Sao đấy? Cô ấy muốn xem quà anh tặng có qua cửa ải không à?"

Thi Hào phì cười: "Nếu đúng như thế thì sao? Tổng giám đốc Lương có tự tin về món quà của mình không?"

Lương Tây Kinh lườm cô một cái: "Cô ấy có hài lòng không thì anh không biết nhưng anh biết là em rất thích mấy món quà này."

Về điều này thì Lương Tây Kinh rất chắc chắn.

Anh hiểu Thi Hào và biết rằng cô thích cái gì nhất.

Thi Hào không thể phản bác câu nói này bởi vì những gì Lương Tây Kinh nói là sự thật. Từ trước đến nay, Thi Hào chưa từng không thích món quà nào mà anh tặng cho cô.

Cho dù món quà đó có rẻ tiền hay đắt tiền thì anh đều luôn lựa chọn dựa theo sở thích của Thi Hào, chọn những món quà mà cô thích nhất để tặng cho cô.

Sau khi nghe câu trả lời của Lương Tây Kinh, đuôi mày của Thi Hào cong lên.

Thi Hào chụp đại hai tấm ảnh và gửi vào nhóm chat, Lương Tây Kinh hỏi cô: "Em có muốn đi ra ngoài đi dạo một lúc không?"

Thi Hào vừa mới ăn no, lúc này cô cũng rất hứng thú với ý tưởng đó.

"Thế thì chúng ta ra ngoài đi dạo cảm nhận không khí giáng sinh chút đi."

Lương Tây Kinh nói "được".

-

Bầu không khí giáng sinh trên đường rất dày đặc, từ những con phố lớn đến ngõ nhỏ, trước cửa của các cửa hàng lớn đến các tiệm nhỏ đều được trang trí cây thông Noel và treo những thứ liên quan đến ngày lễ Giáng sinh.

Thi Hào kéo Lương Tây Kinh đi dạo qua các tiệm nhỏ, đi từ tiệm này sang tiệm khác.

Cô chọn một số món quà Tết Dương lịch để dành tặng Ôn Ý và Thẩm Âm.

Nghe Thi Hào đếm, Lương Tây Kinh không nhịn được bèn hỏi: "Không có anh à?"

Thi Hào quay đầu lại nói: "Em không biết nên tặng anh cái gì."

Lương Tây Kinh: "..."

Thi Hào nhìn sắc mặt trầm xuống của Lương Tây Kinh, cô cảm thấy buồn cười: "Hay là em tặng anh một bộ quần áo nhé?"

Lương Tây Kinh: "Hừm?"

Đằng trước họ có một cửa hàng thời trang nam. Thi Hào chỉ tay về phía đó, cô nói với vẻ không chắc chắn lắm: "Em mua rồi anh có mặc không đấy?"

Thi Hào biết tất cả áo quần của Lương Tây Kinh bao gồm cả giày dép và quần đều được may và thiết kế riêng.

Lương Tây Kinh rất ít mặc quần áo thương hiệu, hầu hết áo quần của anh đều được may riêng.

Vừa nghe Thi Hào nói thế, Lương Tây Kinh không nhịn được mà tự hỏi mình. Anh kén chọn đến vậy thật sao?

Anh đã để lại ấn tượng như thế này cho bạn gái của anh sao?

Lương Tây Kinh tự hỏi lòng mình vài giây, sau đó anh nói: "Đồ em mua thì sao anh dám lãng phí được."

Thi Hào liếc mắt nhìn anh một cái và nói: "Thế thì chưa chắc đâu."

Lương Tây Kinh nhéo lòng bàn tay của cô, anh kéo thẳng cô vào cửa hàng thời trang nam.

Hai người bước ra khỏi cửa hàng thời trang nam, trên tay Lương Tây Kinh xuất hiện thêm hai cái túi, thứ đựng trong túi là món quà mà bạn gái đã tặng cho anh.

Thi Hào chú ý đến nụ cười trên mặt Lương Tây Kinh, cô im lặng mỉm cười.

Cô không ngờ rằng chỉ với bộ áo quần mấy nghìn tệ lại khiến Lương Tây Kinh cảm thấy vui vẻ như vậy. Điều này khiến Thi Hào cũng kiểm điểm bản thân mình. Sau này cô nên đối tốt với bạn trai mình một chút, mắc công anh lại cảm thấy hạnh phúc mỗi khi nhận được những món quà đơn giản như vậy.

Hai người bên ngoài đi dạo non nửa ngày rồi lại đến khu giải trí điện tử chơi một tiếng.

Trước đây Thi Hào chỉ mới làm việc ở khu giải trí điện tử chứ chưa thực sự trải nghiệm những trò chơi ở đó.

Có điều sau một tiếng chơi ở đây, Thi Hào đã đưa ra một kết luận: Đó là cô và Lương Tây Kinh đều không cảm thấy hứng thú như họ nghĩ.

Khu giải trí điện tử quá ồn ào, không thích hợp với bọn họ.

Lễ giáng sinh trôi qua, lại một tuần làm việc mới bắt đầu.

Gần đến tết Dương lịch, niềm nhiệt tình dành cho công việc của mọi người đều không cao cho lắm.

Thi Hào cũng chẳng khác gì mấy, cô bận đến mức cả người cứ lơ đãng.

Tết Dương lịch năm nay cô phải đi gặp Tiêu Bạch Hủy, vì thế cô có hơi căng thẳng.

Thi Hào nói với Ôn Ý về chuyện này, Ôn Ý cảm thấy khó hiểu: [Chẳng phải lúc trước cậu đã gặp bà ấy rồi sao?]

Thi Hào: [Lúc trước với bây giờ không giống nhau.]

Lúc trước Thi Hào gặp Tiêu Bạch Hủy là gặp với thân phận thư ký của Lương Tây Kinh. Lần này, cô gặp bà ấy với tư cách là bạn gái của anh.

Hai thân phận này khác nhau một trời một vực.

Ôn Ý: [... Cũng đúng nhỉ. Mẹ của tổng giám đốc Lương có dữ không?]

Thi Hào nhớ lại, cô ăn ngay nói thật: [Bà ấy không dữ.]

Ôn Ý nói: [Vậy thì cậu cũng không cần lo lắng làm gì, dù gì thì bà ấy cũng đâu thể chia rẽ cậu và Lương Tây Kinh chứ.]

Thi Hào cười không được mà khóc cũng không xong: [Không phải tớ lo lắng về vấn đề đó.]

Ôn Ý: [Thế cậu đang lo lắng điều gì?]

Thi Hào cũng không biết phải nói sao cho phải. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không kiềm chế được mà nhớ lại cảnh tượng đầu tiên cô gặp Tiêu Bạch Hủy.

Tiêu Bạch Hủy không có tính cách hung dữ, vì là họa sĩ nên trông bà ấy đầy vẻ nghệ thuật. Lần đầu gặp mặt, Thi Hào đã cảm thấy bà ấy thuộc kiểu người không dính "khói lửa của cuộc sống phàm trần",

đã vậy cô còn cảm thấy là bà ấy là người không dễ thể hiện cảm xúc trong lòng.

Thực tế cũng như vậy.

Khi Tiêu Bạch Hủy nói chuyện với Lương Tây Kinh, giọng điệu bà ấy rất nhẹ nhàng, biểu cảm cũng lạnh nhạt. Cả quá trình nói chuyện, bà ấy không hề bày tỏ cảm xúc gì, đến nỗi khi hai người phải rời đi bà ấy cũng không nói một câu đại loại như "sau này lại đến nhé", hay mấy câu dặn dò Lương Tây Kinh "giữ gìn sức khỏe", "chú ý an toàn" gì đó.

Có đôi lúc Thi Hảo cảm thấy Tiêu Bạch Hủy đúng thật là không thích Lương Tây Kinh như lời đồn.

Nhưng đôi khi cô lại xuất hiện ảo giác rằng thật ra bà ấy rất thương anh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Thi Hảo vẫn không thể tìm ra nguyên nhân cụ thể cho điều này.

Ôn Ý an ủi cô: [Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, đợi đến tết Dương lịch là cậu sẽ biết thôi. Cậu có chuẩn bị quà gì cho bà ấy không?]

Thi Hảo: [Hôm giáng sinh tớ và Lương Tây Kinh đi dạo, tớ đã hỏi anh ấy rồi mua một chiếc khăn lụa rồi.]

Lương Tây Kinh nói ngoài sở thích vẽ vời ra thì Tiêu Bạch Hủy còn có một niềm yêu thích khác là khăn lụa.

Cô không cần tặng quà quá đắt tiền, chỉ cần đơn giản là được.

Ôn Ý: [Thế cũng được rồi. Vậy là có phải tết Dương lịch năm nay chúng ta không đón chung với nhau không?]

Vốn dĩ Thi Hảo đang định hỏi Ôn Ý xem cô ấy có muốn đến Bắc Kinh chung với mình không nhưng bỗng nhiên cô nhớ lại nhà cũ của

On Ý ở đó. On Ý có rất nhiều kỷ niệm không vui ở Bắc Kinh, cô lo chuyện về Bắc Kinh sẽ khiến cô ấy gọi lại những chuyện buồn.

Nghĩ đến đây, Thi Hào trả lời: [Chắc buổi tối bọn tớ sẽ về.]

Ôn Ý: [Được, đến lúc đó có rảnh thì gặp nhau nhé.]

Thi Hào: [Ok.]

Mặc dù thời gian làm việc căng thẳng nhưng vẫn chỉ có hai mươi tư giờ trong một ngày.

Chớp mắt một cái mà đã đến thứ sáu.

Thứ sáu là đêm giao thừa. Lúc Thi Hào tan làm, Lương Tây Kinh đã ở dưới sảnh công ty chờ cô.

Tối nay hai người phải về nhà cũ ăn bữa cơm tối với Lương Hanh.

Ở trên xe, Thi Hào liếc sang cái người làm tài xế và hỏi: [Sao anh lại lái xe thế?]

Lương Tây Kinh bày ra vẻ mặt "tết Dương lịch rồi, anh phải làm một ông chủ tốt, cho nhân viên nghỉ lễ".

Thi Hào cười: "Tài xế về nhà rồi à?"

Lương Tây Kinh "ừ" một tiếng: "Anh cho anh ta nghỉ lễ trước rồi."

Thi Hào "ồ" một tiếng, cô gật đầu: "Anh cũng cho mình nghỉ lễ trước rồi còn gì. Anh làm xong hết việc rồi à?"

"..." Lương Tây Kinh không thể đồng ý với lời nói của cô. Anh lờm bặt của mình, nói với vẻ hợp tình hợp lý: "Anh tan làm đúng giờ mà."

"?"

Thi Hảo không hiểu: "Thế này mà gọi là tan làm đúng giờ á?"

Lương Tây Kinh: "Ông chủ tan làm giờ nào cũng đều là tan làm đúng giờ hết á."

Thi Hảo ghen hòng, không kìm được mà buột miệng nói: "Nhà tư bản đúng là quá đáng."

Lương Tây Kinh bật cười khanh khách: "Anh quá đáng đến vậy sao?"

Thi Hảo: "Có đó."

Quãng đường từ công ty của Thi Hảo đến nhà cũ khá xa, và lại còn đúng giờ kẹt xe nên vốn dĩ chỉ cần lái xe bốn mươi phút thì hôm nay Thi Hảo và Lương Tây Kinh phải lái hơn một tiếng mới đến nơi.

Vừa nghe thấy tiếng xe, Lương Hanh đã cố ý ra sân để đợi hai người họ.

"Hảo Hảo." Ông gọi Thi Hảo: cMau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm."

Ông nhìn Lương Tây Kinh bước xuống khỏi chỗ ngồi tài xế, hỏi: "Sao cháu đi lâu thế?"

Lương Tây Kinh trả lời: "Đường kẹt xe ạ."

Lương Hanh liếc anh một cái và nói: "Chắc chắn là kỹ thuật lái xe của cháu không tốt."

"..."

Nghe hai người đấu võ mồm với nhau, Thi Hảo chỉ im lặng mỉm cười.

Cô rất thích cuộc sống sôi nổi náo nhiệt như vậy. Mỗi khi trải nghiệm khoảnh khắc này, Thi Hảo mới thật sự cảm thấy có cảm giác

nếu được về nhà.

Đầu bếp đã chuẩn bị bữa ăn cho hai người.

Sau khi vào nhà, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đi rửa tay rồi ngồi ăn cơm với Lương Hanh.

Bữa cơm tối rất phong phú.

Tất cả các món ăn đều là những món mà Thi Hảo và Lương Tây Kinh thích ăn.

Sau khi ăn cơm với Lương Hanh xong, Lương Tây Kinh hỏi Lương Hanh có muốn ra ngoài đi dạo không.

Lương Hanh nói: "Trời lạnh quá, ông không đi đâu."

Ông ra hiệu cho hai người: "Hai đứa cứ đi đi."

Thi Hảo đáp: "Thế thì chúng cháu ở nhà xem tivi với ông vậy."

Lương Hanh cười với vẻ hiền từ, ông từ chối: "Không cần ngồi chơi với ông đâu. Các cháu dành ra thời gian đến ăn cơm với ông là ông đã vui lắm rồi." Ông nói sâu sắc: "Đêm giao thừa là hoạt động của người trẻ tuổi, hai đứa nên tham gia nhiều vào."

Nói đến đây, Lương Hanh hỏi Lương Tây Kinh: "Có phải Hứa Thực cũng về rồi không?"

Nhà của Hứa Thực cách nhà cũ cũng không xa lắm.

Lương Tây Kinh "dạ" một tiếng: "Cậu ấy về rồi ạ."

Khi hai người vừa về đến nhà là Hứa Thực đã gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh, hỏi xem tối nay anh có tham gia hoạt động gì không.

Lương Tây Kinh nói anh xem chương trình gala cuối năm với Lương Hanh.

Hứa Thực gửi cho anh một emoji chấp tay làm lễ.

Lương Hanh nghe Lương Tây Kinh trả lời thì gật đầu: "Thế thì hai đứa ra ngoài chơi đi."

Lương Tây Kinh nghe thế nhìn Thi Hảo một cái, anh hỏi Lương Hanh: "Ông có chắc là muốn ở nhà một mình không ạ?"

Lương Hanh nói: "Ai nói ông ở nhà một mình chứ? Còn có bác Tôn của cháu ở đây với ông mà."

Bác Tôn mở miệng nói ngay: "Cậu chủ với cô Thi cứ ra ngoài chơi đi ạ, có tôi ở với ông cụ rồi."

Lương Tây Kinh suy nghĩ một lát, anh cũng không từ chối nữa.

Anh hỏi Thi Hảo: "Em có muốn ra ngoài đi dạo một lúc không?"

Thi Hảo hỏi lại: "Đi đâu thế anh?"

Lương Tây Kinh cười và nói: "Em muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đi đến đó."

Thi Hảo suy nghĩ: "Hay là hỏi mấy người Hứa Thực xem anh ấy đón giao thừa ở đâu đi."

Lương Tây Kinh nói "Ok".

Nửa tiếng sau, xe của Hứa Thực xuất hiện trước cổng nhà cũ.

Trên xe không chỉ có Hứa Thực mà còn có cả Cận Thanh Trạc.

Sau khi chào hỏi nhau, bốn người lên đỉnh núi để cắm trại đón năm mới.

Ngoài bốn người họ ra thì còn có một số người khác đã đến đó trước rồi. Hứa Thực nói với Thi Hảo rằng giao thừa mỗi năm họ đều dành ra thời gian để tụ tập với nhau, đôi khi tụ tập vào đêm giao thừa, đôi khi là ngày tết Dương lịch.

Mọi người đều rất chào mừng Thi Hảo gia nhập.

Thi Hảo nhoèn miệng cười, cô tò mò hỏi: "Vậy Tần Yến cũng sẽ đến chứ?"

Lương Tây Kinh trả lời: "Thỉnh thoảng cậu ấy cũng sẽ đến."

Bốn người lên đến đỉnh núi, Lương Tây Kinh giới thiệu một số người bạn mà Thi Hảo không quen cho cô.

Sau khi chào hỏi và làm quen, Thi Hảo đi sang một bên nhóm lửa.

Lương Tây Kinh tán gẫu một lúc với Cận Thanh Trắc rồi bước đến bên cạnh Thi Hảo. Anh sờ tay cô một cách tự nhiên và thân mật: "Em lạnh không?"

Thi Hảo chỉ vào lò lửa nhỏ trước mặt nói: "Em có cái này rồi, không lạnh."

Ánh sáng từ xa chiếu vào vị trí hai người đang đứng. Mượn ánh sáng mờ ảo, Thi Hảo ngẩng mặt lên và nhìn chăm chú vào người trước mặt mình: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh cúi xuống nhìn: "Em muốn nói gì?"

Thi Hảo lắc đầu: "Em chỉ muốn gọi anh thôi."

Lương Tây Kinh ngạc nhiên, đột nhiên anh giơ hai tay ra về phía cô, nói: "Em có muốn ôm không?"

"..."

Thi Hảo tò mò: "Sao tự dưng anh lại muốn ôm em thế?"

"Không có lý do nào cả." Lương Tây Kinh ôm cô vào lòng. Anh không hề cảm thấy hành động này đối với mấy tên độc thân khác ở đẳng kia là một đòn chí mạng. Anh nói với giọng chậm rãi: "Muốn ôm bạn gái cũng cần có lý do nữa hả?"

Thi Hảo bị chọc cười bởi lời nói của Lương Tây Kinh. Cô muốn nói "đúng là không cần" nhưng suy nghĩ này của anh đúng là có hơi đột ngột.

Điều Thi Hảo không biết là người Lương Tây Kinh muốn ôm không chỉ là Thi Hảo hiện tại mà còn là Thi Hảo của trước kia. Anh biết Thi Hảo của trước đây luôn cô đơn một mình vào ngày tết.

Anh biết người ở bên cạnh Thi Hảo chỉ có mỗi Ôn Ý.

Nhìn hai người ôm nhau, Hứa Thực làu bàu một tiếng: "Hai người có nghĩ cho rất nhiều người còn độc thân bên này không hả? Khoe tình cảm cũng không phải khoe như hai người đâu nhé."

Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn Hứa Thực: "Thế cậu nói xem tôi phải khoe như thế nào đây?"

Hứa Thực ghen hống.

Thi Hảo vui vẻ tựa vào vai của Lương Tây Kinh, cô nói nhỏ: "Chúng ta vẫn nên tách nhau ra trước đi."

"Hửm?"

Thi Hảo đỡ dành người đàn ông trước mặt: "Về nhà rồi ôm sau cũng được."

Nghe thế, Lương Tây Kinh miễn cưỡng đồng ý.

"Cũng đúng, người độc thân ở đây nhiều quá."

Thi Hảo: "..."

Điểm lợi khi cắm trại trên đỉnh núi là ở đây vừa yên tĩnh vừa sôi động.

Mọi người đều có thể vui chơi và thể hiện bản thân. Bởi vì mọi người đều thân nhau nên bầu không khí trở nên vô cùng sôi động.

Ngoại trừ việc có hơi lạnh ra, Thi Hảo không cảm thấy có bất kỳ điểm yếu nào.

Khi đếm ngược, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cùng đứng bên đỉnh núi. Họ nhìn pháo hoa bùng lên trên bầu trời đêm phía xa ngoại thành, nói cùng một lúc: "Chúc mừng năm mới."

Sau khi nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Lương Tây Kinh cúi đầu, anh chạm môi nhẹ nhàng vào môi của Thi Hảo, giọng nói trầm ấm: "Sau này năm nào chúng ta cũng đều sẽ đón năm mới với nhau."

Đuôi mắt Thi Hảo cong lên, làm bộ nói: "Thế thì phải xem anh thể hiện như thế nào rồi."

Lương Tây Kinh hiểu ý, cười cười: "Anh sẽ cố gắng nhiều hơn."

Sau đêm giao thừa, Thi Hảo và Lương Tây Kinh không quay lại biệt thự mà qua đêm ở nhà cũ.

Khi hai người về nhà cũ, đèn trong phòng khách vẫn còn sáng.

Lương Hanh và bác Tôn đều đã đi nghỉ, đèn được bật sáng để chờ đợi hai người.

Lương Tây Kinh chú ý đến cảm xúc gợn sóng của Thi Hảo, anh nói nhỏ: "Em sao thế?"

Hàng lông mi của Thi Hảo rung nhẹ, cô nhẹ giọng nói: "Lương Tây Kinh."

"Ừm?"

Thi Hào nhìn thẳng vào đôi mắt Lương Tây Kinh: "Sau này chúng ta về thăm chủ tịch nhiều hơn nhé?"

Lương Tây Kinh dừng lại, anh hiểu ý của cô.

Anh nắm chặt tay cô, nói nhỏ: "Được."

Nghĩ đến việc hôm sau phải đi Bắc Kinh, Lương Tây Kinh hiếm khi không dày vò Thi Hào.

Sau khi rửa mặt, hai người đi ngủ sớm.

Vào trưa hôm sau, lúc 11 giờ, hai người đã đến Bắc Kinh.

Người đến sân bay đón họ là Tần Yến.

"Thư ký Thi." Tần Yến và Thi Hào đã không gặp nhau trong một thời gian dài, anh ấy cười hớn hờ: "Cô lại xinh đẹp hơn rồi."

Thi Hào nhoẻn miệng cười: "Tổng giám đốc Tần cũng càng ngày càng đẹp trai rồi."

Lương Tây Kinh nhướn mày: "Cậu ấy có đẹp trai đâu?"

Thi Hào: "..."

Tần Yến: "..."

Sau khi lên xe, họ đến thẳng Tây Viên.

Lương Tây Kinh và Thi Hào ngồi ở ghế sau, coi Tần Yến là một tài xế thực thụ.

Đôi lúc Tần Yến sẽ chuyển ánh mắt sang Thi Hào, đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Lúc gần đến Tây Viên, Thi Hảo hít thật sâu một hơi và nhỏ giọng nói: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh nhìn xuống cô: "Em căng thẳng à?"

Thi Hảo bình tĩnh nói: "Có hơi."

Lương Tây Kinh mỉm cười. Anh nắm chặt tay cô, nói chậm rãi: "Em thả lỏng đi, mẹ anh rất thích em."

Thi Hảo không tin.

Cô tiến sát lại bên cạnh Lương Tây Kinh, cắn vào tai anh.

"Lần trước bà ấy còn nhắc về em với anh đó."

Thi Hảo bất ngờ: "Lần trước?"

Lương Tây Kinh vẫn chưa nói với Thi Hảo chuyện Tiêu Bạch Hủy đã biết về mối quan hệ của họ từ lâu.

Sau khi nghe Lương Tây Kinh nói, Thi Hảo hoang mang: "... Bà ấy đã biết từ lâu à?"

Lương Tây Kinh: "Ừ, cho nên em không cần lo lắng làm gì." Anh dừng lại một chút, nghiêm túc nói: "Bà ấy ủng hộ chúng ta."

Ngay lúc Lương Tây Kinh đang nói thì tiếng của Tiếng Tàn Yến vang lên: "Chúng ta đã đến rồi."

Thi Hảo quay đầu và thấy Tiêu Bạch Hủy đang đứng ngoài cửa sổ xe.

Nếu cô không nhầm thì đây là lần đầu tiên khi cô và Lương Tây Kinh đến gặp bà ấy mà bà ấy ra sân đón họ.

Ba người xuống xe.

Lương Tây Kinh đang định giới thiệu hai người thì Tiêu Bạch Hủy đã nói: "Không cần giới thiệu, mẹ biết con bé là bạn gái của con."

Nói xong, bà ấy nhìn Thi Hảo với vẻ mặt dịu dàng: "Hảo Hảo, lâu rồi không gặp cháu."

Thi Hảo nhẹ nhàng gọi bà ấy: "Dì Tiêu."

Tiêu Bạch Hủy "ừ" một tiếng: "Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào trong nhà trước đi."

Lương Tây Kinh đáp lời, anh lấy quà cáp mà họ đã chuẩn bị ra từ cốp xe.

Vào đến nhà, Tiêu Bạch Hủy nhìn món quà mà Thi Hảo đã mua cho mình, bà ấy cười nói: "Tốn kém quá. Sau này cháu đến đây thì cứ coi như về nhà thôi. Đừng khách sáo quá, cũng không cần mang quà đến đâu."

Thi Hảo hiểu ý bà ấy: "Vâng ạ."

Thật ra gặp Tiêu Bạch Hủy với thân phận là bạn gái của Lương Tây Kinh không hề căng thẳng như Thi Hảo đã nghĩ.

Lúc mới đến, cô cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cho đến khi vào nhà và nói chuyện với Tiêu Bạch Hủy, Thi Hảo mới biết những gì Lương Tây Kinh đã nói đều là sự thật. Tiêu Bạch Hủy không hề hỏi han đến nhiều vấn đề của cô như những bậc phụ huynh khác.

Bà ấy nói chuyện với cô như bạn bè, tán gẫu về một vài đề tài thường ngày chứ không phải là những chuyện giữa cô và Lương Tây Kinh.

Sau khi ngồi một lúc, Tiêu Bạch Hủy gọi mọi người đến ăn cơm.

Mấy món trên bàn đều chẳng khác gì mấy so với những món ăn ở nhà cũ tối qua.

Cô nhìn Lương Tây Kinh với vẻ nghi ngờ.

Lương Tây Kinh nói nhỏ vào tai cô: "Bà ấy không hỏi anh em thích ăn gì, chắc là bà ấy đã hỏi ông nội."

Thi Hảo gật đầu: "Dì có lòng quá."

Lương Tây Kinh nói với giọng thấp: "Anh đã nói với em rồi mà, bà ấy thích em."

Tần Yến ngồi xuống, anh ấy vừa ngẩng đầu là đã thấy hai người đang nói nhỏ với nhau.

Anh ấy làu bàu một tiếng: "Hai người nghĩ cho kẻ độc thân là tôi với được không? Đúng là không tách nhau ra được một giây mà."

Lương Tây Kinh: "Cậu độc thân mà trách chúng tôi à?"

Tần Yến: "..."

Anh ấy nhìn Tiêu Bạch Hủy, mách bà ấy: "Dì Tiêu, dì xem Lương Tây Kinh kìa."

Tiêu Bạch Hủy cười nhạt: "Đừng quan tâm đến nó."

Bà ấy cũng bênh vực con trai của mình: "Hiếm lắm nó mới được yêu đương, cháu nhường nó chút đi."

"..."

Bữa cơm gặp Tiêu Bạch Hủy này, mọi người đều ăn rất ngon miệng.

Sau bữa cơm trưa, Tiêu Bạch Hủy muốn đến phòng vẽ tranh, bảo Lương Tây Kinh dẫn Thi Hảo đi dạo một vòng. Lúc trước đến đây Thi

Hào là thư ký của anh, cho nên rất nhiều nơi ở Tây Viên cô vẫn chưa đi.

"Em muốn đi bây giờ hay để ngủ trưa dậy rồi đi?" Lương Tây Kinh hỏi Thi Hào.

Thi Hào suy nghĩ một lát, nói: "Ngủ trưa dậy rồi đi nhé?"

Mặc dù tối qua hai người không hoạt động nhưng lúc hai người về ngủ thì cũng đã hai giờ rồi. Hơn bảy giờ sáng là họ đã dậy, từ đó đến giờ Thi Hào đã cảm thấy buồn ngủ rồi.

Lương Tây Kinh hiểu rõ tình trạng thể lực của Thi Hào cho nên anh mới có suy nghĩ hỏi ý cô trước.

Dì Trình đã chuẩn bị phòng sẵn từ lâu cho họ.

Lương Tây Kinh để Tần Yến đi chơi tự do, còn mình thì về phòng nghỉ trưa với Thi Hào.

Ánh mặt trời tại Tây Viên rực rỡ, không khí cũng trong lành hơn so với thành phố Giang và nội thành Bắc Kinh.

Thi Hào vừa ăn cơm xong đã buồn ngủ, vừa nằm lên giường một tí là cô đã ngủ li bì rồi.

Khi cô ngủ trưa dậy là Lương Tây Kinh đã không có ở trong phòng.

Sau khi rửa mặt và dọn dẹp ít thứ, Thi Hào gửi tin nhắn cho Lương Tây Kinh trước rồi mới đi xuống lầu.

Trùng hợp là vừa hay cô gặp phải Tiêu Bạch Hủy bước ra khỏi phòng vẽ.

"Hào Hào dậy rồi à?" Tiêu Bạch Hủy nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng: "Tây Kinh và Tiểu Yến đi cưới ngựa rồi. Cháu có muốn đi cùng không?"

Anh mắt của Thi Hảo sáng lên: "Có xa không ạ?"

Tiêu Bạch Hủy lắc đầu: "Không xa lắm." Bà ấy suy nghĩ trong chốc lát, sau đó hỏi Thi Hảo: "Có cần dì đưa cháu qua đó không?"

Thi Hảo lúng túng: "Có phiền dì quá không ạ?"

"Không phiền đâu." Tiêu Bạch Hủy cười: "Dì đang muốn nói chuyện với cháu một lúc."

Thi Hảo khẽ đáp: "Vâng ạ."

Hai người đi ra khỏi biệt thự, đi về phía một trang trại nuôi ngựa lớn của Tây Viên.

Ánh mặt trời ấm áp của chiều đông chiếu lên hai người tạo cảm giác rất dễ chịu.

Thi Hảo và Tiêu Bạch Hủy đi về phía trang trại, trong khoảnh khắc đó, không ai mở miệng nói chuyện.

Ít lâu sau, Tiêu Bạch Hủy mới hỏi: "Hảo Hảo, bây giờ cháu đã từ chức khỏi tập đoàn rồi à?"

Thi Hảo "dạ" một tiếng.

Tiêu Bạch Hủy gật đầu, bà ấy hỏi về công việc hiện tại của cô.

Sau khi biết công việc hiện tại của cô không tồi, bà ấy mới cảm thấy yên tâm.

"Sau khi hai đứa chia tay, nó đã đến Tây Viên một lần." Tiêu Bạch Hủy đột nhiên nói.

Thi Hảo khựng lại, cô đưa tay sờ chóp mũi: "Dì biết hết rồi ạ?"

Tiêu Bạch Hủy cười nhìn cô: "Đừng lo lắng, dì không có ý trách cháu."

Bà ấy nói: "Tình cảm là chuyện cá nhân, dì sẽ không nhúng tay vào chuyện của hai đứa đâu." Bà ấy hỏi Thi Hào: "Cháu biết không, trước khi hai đứa chia tay, dì hỏi nó thích cháu đến chừng nào, cháu có biết nó trả lời dì như thế nào không?"

Thi Hào lắc đầu.

Tiêu Bạch Hủy nhìn vào cái người đang cưỡi ngựa ở đằng xa, bà ấy cười với vẻ bất lực: "Nó nói cho dù nó có bận hay không thì nó đều nhớ cháu."

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Bạch Hủy ngay lập tức nhận ra rằng tình cảm Lương Tây Kinh dành cho Thi Hào còn sâu đậm hơn rất nhiều so với những gì mà bà ấy nghĩ.

Thi Hào cũng nghĩ như vậy.

Cô không ngờ câu nói này có thể được buột ra từ miệng của Lương Tây Kinh. Hơn nữa, người mà anh nói câu này lại là mẹ của anh.

Nhìn dáng vẻ ngây ra của Thi Hào, Tiêu Bạch Hủy đã hiểu rõ: "Có phải nó chưa từng nói với cháu không?"

"Vâng." Thi Hào trả lời một cách bình thản.

Tiêu Bạch Hủy đáp lại: "Nó là người như vậy đó, rất ít khi nói mấy câu như "thích" này nọ ra miệng. Có điều bây giờ nó cũng đỡ hơn một chút rồi"

Bà ấy xúc động: "Nó trở nên có tình cảm hơn là vì cháu."

Tiêu Bạch Hủy nhìn Thi Hào, nghiêm túc nói: "Thi Hào, cảm ơn cháu."

Thi Hào bất ngờ, cô cảm thấy mình không xứng: "Dì à, dì nói quá rồi, thật ra cháu chẳng làm được gì cả."

Ơ trong lòng cô, vốn dĩ Lương Tây Kinh đã tốt đẹp sẵn rồi.

Tiêu Bạch Hủy nói gọn: "Cháu không biết sức ảnh hưởng của cháu đối với nó lớn đến chừng nào đâu."

Thi Hảo ngạc nhiên, đột nhiên cô không biết phải nói gì.

Tiêu Bạch Hủy nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô: "Dì không có ý gì khác, chỉ muốn chân thành cảm ơn cháu thôi." Bà ấy ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Dì cũng muốn nhờ cháu thêm một chuyện nữa."

Sắc mặt Thi Hảo trở nên nghiêm túc: "Dì cứ nói đi ạ."

Tiêu Bạch Hủy: "Dì hy vọng hai đứa có thể yêu nhau mãi mãi."

Sợ Thi Hảo không hiểu, Tiêu Bạch Hủy bổ sung: "Trước khi hai đứa đến, nó đã gọi điện thoại cho dì và nói một câu."

Thi Hảo: "Câu gì vậy ạ?"

Tiêu Bạch Hủy nhìn cái người đang bước đến gần họ từ đằng xa: "Nó nói... Sau khi yêu cháu, nó muốn kết hôn rồi."

Chương 67: Một mái ấm chỉ thuộc về hai người (Hết chính văn)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ánh nắng mặt trời buổi chiều rực rỡ chói mắt, vào thời điểm này câu lạc bộ cưới ngựa rộng rãi sáng sủa, chỉ có mấy người khách cưới ngựa.

Nghe thấy câu nói của Tiêu Bạch Hủy, Thi Hảo ngơ ngẩn nhìn người đàn ông đang xoay người xuống ngựa rồi đi về phía mình. Cô cứ dõi theo bước chân của anh, trái tim khẽ rung động.

“Dì về phòng vẽ tranh trước đây.” Thấy con trai mình chỉ còn cách nơi này hơn mười mét, Tiêu Bạch Hủy dịu dàng nói: “Hai đứa chơi vui vẻ nhé.”

Mi mắt Thi Hảo khẽ run rẩy: “Vâng ạ.”

“...”

Mấy giây sau, Lương Tây Kinh đã đứng trước mặt Thi Hảo.

Anh đang định hỏi sao Tiêu Bạch Hủy lại rời đi nhưng chợt tỉnh mắt chú ý tới cảm xúc không được bình tĩnh của bạn gái mình. Anh cau mày, nâng tay lên sờ gò má của cô: “Sao vậy? Mẹ anh nói gì với em à?”

Thi Hảo ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào anh.

Cô thấy cảm xúc sôi ruột trong mắt Lương Tây Kinh, bên tai không ngừng vang vọng những lời nói của Tiêu Bạch Hủy.

“Hửm?” Lương Tây Kinh khom lưng đối diện với ánh mắt của cô: “Hảo Hảo?”

Thi Hảo đáp lại một tiếng “ừm” không rõ, sau đó dang hai tay về phía anh: “Anh ôm em một cái đi.”

Lương Tây Kinh không hiểu tại sao cô lại làm vậy nhưng vẫn vươn tay kéo cô vào lòng mình.

Ngửi mùi hương trên người Lương Tây Kinh, gò má của Thi Hảo đặt trên vai anh, trái tim trống rỗng thoáng chốc được lấp đầy.

Hai người ôm nhau một lát, Lương Tây Kinh tiếp tục hỏi: “Mẹ anh nói gì với em vậy?”

“Bà ấy không nói gì hết.” Thi Hảo không định hỏi kế hoạch kết hôn của anh. Cô nhìn về phía anh với vẻ mặt hết sức tự nhiên: “Bà ấy chỉ nói với em rằng trình độ cưỡi ngựa của anh rất cao, sau đó hỏi em có biết cưỡi ngựa không, em bảo em không biết.”

Thấy ánh mắt trốn tránh của cô, Lương Tây Kinh biết ngay cô đang nói dối.

Tuy nhiên anh cũng không sốt ruột. Nếu Thi Hảo không muốn nói thì anh sẽ kiên nhẫn chờ cô, chờ đến khi nào cô muốn nói, đương nhiên cô sẽ nói cho anh nghe.

Nghĩ đến đây, Lương Tây Kinh mỉm cười hỏi cô: “Em có muốn học cưỡi ngựa không?”

Thi Hảo hơi lo sợ: “Em sợ sẽ sẩy chân ngã xuống ngựa mất.”

“Không có chuyện đó đâu.” Lương Tây Kinh nắm tay cô tiến về phía sân cưỡi ngựa, anh an ủi cô bằng chất giọng dịu dàng: “Có anh ở đây mà.”

Anh sẽ không để Thi Hảo sẩy chân ngã xuống.

Lương Tây Kinh không chỉ đơn giản là một nhà lãnh đạo tài năng, mà còn là một thầy giáo tận tâm với nghề.

It nhất Thi Hảo cảm thấy như thế.

Suốt một buổi chiều, cô và Lương Tây Kinh đều chơi trong câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Cô học cưỡi ngựa, còn Lương Tây Kinh thì dạy cô cưỡi ngựa.

Tần Yến vốn cũng có mặt ở đó, chẳng qua anh ấy cảm thấy mình làm kỳ đà cản mũi quá chói mắt nên chỉ xuất hiện một lát rồi về phòng nghỉ ngơi trước.

Thi Hảo không sợ độ cao, chẳng qua là có tâm lý sợ hãi đối với những loài động vật có hình thể lớn như ngựa.

Thế nên ngay cả việc lên ngựa cô cũng phải chuẩn bị tinh thần thật lâu mới dám trèo lên. Nếu là người khác, có lẽ đã sớm mất hết kiên nhẫn mà nói với cô rằng, rốt cuộc cô có muốn học hay không.

Nhưng Lương Tây Kinh sẽ không đối xử với cô như thế.

Lương Tây Kinh cực kỳ kiên nhẫn, không ngừng xoa dịu cảm xúc của cô, anh chưa bao giờ thể hiện dù chỉ là một chút cảm xúc không kiên nhẫn hay khó chịu bực bội.

Trước kia Thi Hảo đã cảm thấy Lương Tây Kinh thuộc tuýp người có cảm xúc cực kỳ ổn định và vững vàng.

Đến hôm nay, cô càng tin tưởng vào sự thật này.

Suốt cả buổi chiều đều hao phí ở sân cưỡi ngựa, lại thêm có một người thầy tận tâm và kiên nhẫn là Lương Tây Kinh, Thi Hảo dần dần học được cách cưỡi ngựa.

Đến sau này Tần Yến chạy tới sân cưỡi ngựa kêu hai người về ăn tối, Thi Hảo vẫn còn lưu luyến không nỡ rời đi.

Thấy vẻ mặt ngập ngừng của cô, Lương Tây Kinh cười nói: “Nếu em thích thì ngày mai chúng ta lại đến đây chơi tiếp.”

Thi Hảo sững sốt: “Ngày mai chúng ta chưa về hả?”

Lương Tây Kinh cụp mi mắt nhìn cô: “Em muốn quay về à?”

Anh lo Thi Hảo sẽ cảm thấy không được thoải mái khi ở đây.

“Em sao cũng được.” Thi Hảo ngược mắt nhìn anh: “Chủ yếu là anh.”

Lương Tây Kinh suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Chiều mai chúng ta về được không? Buổi sáng anh dẫn em đi dạo xung quanh.”

Xung quanh toàn là phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, anh cảm thấy Thi Hảo sẽ thích.

Đôi mắt Thi Hảo sáng lên, vội vàng đồng ý ngay tắp lự: “Vâng vâng.”

...

Đêm hôm đó, Lương Tây Kinh và Thi Hảo nghỉ lại ở Tây Viên.

Tần Yến đã về nhà sau khi ăn bữa tối cùng họ.

Đa số thời gian Tiêu Bạch Hủy đều ở trong phòng vẽ tranh. Lần này vì Thi Hảo đến nhà nên bà ấy mới dành nhiều thời gian để chiêu đãi hai người họ, không ru rú trong phòng vẽ tranh suốt ngày.

Sau bữa tối, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đi dạo loanh quanh trong Tây Viên như đang tản bộ.

Ngoài trời quá lạnh nên hai người chỉ đi dạo một lát rồi vào nhà.

Dì Trình đã thu dọn phòng ngủ cho hai người. Thi Hảo và Lương Tây Kinh sẽ ngủ chung một phòng.

Về phòng ngủ, Lương Tây Kinh cụp mi nhìn Thi Hảo đang định đi tắm: “Em tắm trước đi, anh đi tìm mẹ trò chuyện một lát.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, Thi Hảo khẽ gật đầu: “Anh đi đi.”

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói thêm: “Em sẽ ở đây chờ anh về.”

Lương Tây Kinh hiểu ý cô. Anh nâng tay xoa đầu cô an ủi: “Anh sẽ quay về thật nhanh.”

“...”

Thi Hảo tắm rửa xong mà Lương Tây Kinh vẫn chưa về.

Bỗngưng màn hình điện thoại sáng lên, có tin nhắn do Thẩm Âm gửi tới, hỏi có phải cô đang ở Bắc Kinh không. Tối qua cô ấy tham dự tiệc tối giao thừa ở Bắc Kinh, hơn nữa sáng nay lại có sự kiện ở Bắc Kinh nên bây giờ vẫn chưa quay về thành phố Giang.

Thi Hảo: [Đúng rồi, còn cô thì sao? Tối nay về thành phố Giang hả?]

Thẩm Âm: [Tối nay chắc chắn là không về kịp rồi, tôi định quay về vào ngày mai. Còn hai người thì sao?]

Thi Hảo ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi hỏi: [Thế thì cô có muốn đi cùng chúng tôi không? Chúng tôi sẽ về vào chiều ngày mai.]

Thẩm Âm: [Lương Tây Kinh sẽ không chê tôi quá chối mắt chứ?]

Thi Hảo: [... Chắc là không đâu.]

Thẩm Âm: [Thế thì tôi không thành vấn đề, hai người đặt vé nhớ báo cho tôi một tiếng nhé.]

Thi Hảo: [Ok.]

Thi Hảo đang trò chuyện với Thẩm Âm thì Lương Tây Kinh về phòng.

Thi Hào báo trước với anh về chuyện Thẩm Âm sẽ cùng họ trở về thành phố Giang, sau đó còn hỏi anh có để ý hay không.

Nghe vậy, Lương Tây Kinh không khỏi buồn cười: “Em không để ý thì anh để ý cái gì?”

“Cũng đúng.” Thi Hào nghiêm túc nói: “Trong ba người chúng ta, anh và Thẩm Âm gặp nhau thì lẽ ra người nên ghen là em mới phải.”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh sâu sắc cảm thấy mình quá oan uổng: “Anh với cô ấy hoàn toàn trong sạch.”

Thi Hào liếc anh một cái: “Em cố tin anh một lần vậy.”

Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười, anh đang định vươn tay nhéo má Thi Hào thì lại bị cô đánh cho một phát.

Về mặt cô có phần ghét bỏ, nhắc nhở anh: “Anh vẫn chưa tắm đâu đấy.”

“...”

Lương Tây Kinh hơi ghen hòng, thế là anh không thể kìm nén được nữa mà véo má cô một phát thật mạnh, véo xong mới đi về phía phòng tắm.

Thi Hào: “... Đồ ấu trĩ.”

Thi Hào hẹn gặp Thẩm Âm ở sân bay rồi lại trò chuyện với Ôn Ý mấy câu.

Buổi chiều vận động quá nhiều nên sau khi đặt di động xuống, cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Khi Lương Tây Kinh tắm xong ra ngoài thì Thi Hào đã gần như sắp chìm vào giấc ngủ.

Anh xốc chần trèo lên giường, Thi Hảo mơ mơ màng màng chui vào lòng anh, giọng nói mềm nhũn: “Chúc ngủ ngon.”

Nhìn cô gái vùi mặt vào lòng mình, Lương Tây Kinh bỗng bật cười: “Chúc em ngủ ngon.”

Anh thít chặt cánh tay ôm chầm cô gái trong lòng, đôi môi mềm mại lướt qua gò má của cô, để lại một nụ hôn dịu dàng trên má cô.

Ở lại Tây Viên hơn một ngày, đến khi rời đi, Thi Hảo không khỏi lưu luyến.

Trước khi hai người rời đi, Tiêu Bạch Hủy đã tặng cho Thi Hảo một món quà: “Hảo Hảo, dì rất chào đón cháu và Tây Kinh lần sau lại đến đây chơi. Đây là chút lòng thành của dì, mong cháu có thể nhận lấy.”

Thi Hảo ngần ra, cô hơi lưỡng lự khi thấy bao lì xì màu đỏ và hộp quà mà bà ấy tặng cho mình.

Cô nhìn về phía Lương Tây Kinh theo phản xạ, sau đó lại nghe thấy anh nói với vẻ mặt dịu dàng: “Em cứ nhận đi.”

Thế là Thi Hảo vươn tay nhận lấy món quà của Tiêu Bạch Hủy: “Cháu cảm ơn dì.

Tiêu Bạch Hủy cười dịu dàng: “Chào mừng cháu thường xuyên đến đây chơi.” Dừng lại trong chốc lát, bà ấy lại nhìn Lương Tây Kinh căn dặn: “Nếu mẹ trở về thì sẽ báo cho con biết trước.”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Cả ba người đều không phải là kiểu người sẽ dây dưa rề rà lúc chia tay.

Sau khi đã dặn dò kỹ lưỡng những điều cần chú ý, Thi Hảo và Lương Tây Kinh ngồi vào xe hơi.

Tần Yến vẫn đóng vai “tài xế” của hai người.

Xe hơi vừa rời khỏi cổng Tây Viên, Thi Hảo lập tức ngoảnh đầu nhìn về phía Tây Viên càng ngày càng thu nhỏ trong tầm mắt của mình, trong lòng tràn ngập cảm xúc lưu luyến không nỡ rời xa.

Nhận thấy tâm trạng thay đổi của cô, Lương Tây Kinh khẽ hỏi: “Nếu em thích nơi này thì chỉ cần rảnh rỗi, chúng ta sẽ đến đây chơi.”

Thi Hảo “ừ” một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới điểm mấu chốt: “Bà ấy... Sắp trở về thành phố Giang à?”

Lương Tây Kinh: “Mẹ anh sẽ trở về để làm một chuyện.”

Anh không giấu Thi Hảo, cũng không tránh mặt Tần Yến, nói với vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh: “Một khoảng thời gian sau Lương Tự Minh sẽ quay về, mẹ anh cũng định về nhà một chuyến.”

Thi Hảo còn chưa hỏi về nhà làm gì, Tần Yến ngoảnh đầu lại nhìn Lương Tây Kinh một cái, lên tiếng trước: “Quay về...”

Anh ấy còn chưa kịp nói câu kế tiếp thì Lương Tây Kinh đã nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe hơi, hàng mi dài cụp xuống che khuất cảm xúc trong đôi mắt: “Ly hôn.”

Thi Hảo kinh hãi, trong lòng rất bất ngờ, song đồng thời cô cũng cảm thấy không bất ngờ cho lắm.

Cô cụp mi nhìn bàn tay của Lương Tây Kinh đặt trên đùi mình. Cô lại gần anh, đặt tay lên lưng anh nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Lương Tây Kinh quay sang nhìn cô rồi lại nhìn bàn tay của hai người chồng lên nhau, thế là bàn tay của anh cong lên nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay của Thi Hảo: “Anh không sao.”

Thi Hảo không nói gì, chỉ nắm tay anh chặt hơn, đồng thời ghé lại gần bên tai anh thủ thỉ: “Anh vẫn còn em.”

Lương Tây Kinh nở nụ cười hiểu ngầm: “Anh biết.”

Có Thi Hào bầu bạn bên cạnh, anh không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Đây là sự thật mà Lương Tây Kinh đã biết từ rất lâu trước kia.

Đến sân bay, Tần Yến dặn dò hai người mấy câu rồi về nhà trước.

Hai người gặp mặt Thẩm Âm, sau đó vào phòng khách quý nghỉ ngơi một lát.

Trùng hợp là Thi Hào lại gặp Dương Văn Tuấn ở phòng chờ khách quý của sân bay.

Thấy bọn họ, Dương Văn Tuấn cũng rất bất ngờ.

“Thi Hào.” Anh ấy vô cùng kinh ngạc: “Sao em lại ở...”

Dương Văn Tuấn còn chưa kịp hỏi hết câu thì đã thấy Lương Tây Kinh ở cách đó không xa, anh ấy không khỏi nở nụ cười: “Em đến đây chơi với tổng giám đốc Lương hả?”

Thi Hào gật đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi kéo Lương Tây Kinh đến trước mặt Dương Văn Tuấn, hơi ngượng ngùng nói: “Đàn anh, em muốn chính thức giới thiệu anh ấy với anh.”

Cô không hỏi Lương Tây Kinh có đồng ý hay không mà cứ thế nói luôn: “Đây là Lương Tây Kinh, bạn trai của em.” Thi Hào đưa mắt nhìn Lương Tây Kinh rồi lại dời mắt về phía Dương Văn Tuấn: “Đây là Dương Văn Tuấn, đàn anh thời đại học trước kia đã giúp đỡ em rất nhiều.”

“...”

Nghe thấy lời giới thiệu của Thi Hào, Lương Tây Kinh đành phải gượng vờ vươn tay ra trước mặt Dương Văn Tuấn: “Kỹ sư

Dương, rất vui được gặp anh.”

Dương Văn Tuấn nở nụ cười ngượng ngùng, sau đó bắt tay với Lương Tây Kinh, đồng thời nhắc nhở: “Tổng giám đốc Lương, anh thật may mắn.”

Lương Tây Kinh hiểu ý Dương Văn Tuấn, thế nên anh cũng đáp lại bằng giọng chọc tức người khác: “Quả thực tôi may mắn hơn kỹ sư Dương một chút.”

Bởi vì may mắn nên anh mới gặp được Thi Hào, hơn nữa còn yêu đương với cô.

Nghe vậy, Dương Văn Tuấn lại không tức giận.

Anh ấy cười khế, đưa mắt nhìn hai người đứng trước mặt mình: “Khi nào sắp có tin vui thì đừng quên mời tôi uống một ly rượu mừng.”

Lương Tây Kinh rất khâm phục tính cách cởi mở của anh ấy nên thái độ của anh trở nên thân thiện hơn chút xíu: “Chắc chắn rồi.”

Thấy vẻ mặt ngập ngừng như muốn nói gì đó của Dương Văn Tuấn, Lương Tây Kinh nói thêm một câu: “Sẽ không xảy ra chuyện mà anh vẫn lo lắng đâu.”

Nghe vậy, Dương Văn Tuấn mới yên lòng: “Anh hãy yêu thương cô ấy thật nhiều.”

Trò chuyện mấy câu với Dương Văn Tuấn, Thi Hào mới biết khoảng thời gian trước anh ấy có đến Bắc Kinh để phụ trách một dự án ở đây.

Đến tận hôm nay mới quyết định xong một vài thứ mấu chốt nên anh ấy định tranh thủ kỳ nghỉ tết Dương lịch để trở về thành phố Giang nghỉ ngơi mấy ngày.

Sau khi lên máy bay, Thi Hào và Lương Tây Kinh ngồi bên cạnh nhau.

Thẩm Âm và trợ lý của cô ấy ngồi sau ghế của họ. Thẩm Âm thường xuyên bắt chuyện với Thi Hào khiến Lương Tây Kinh hơi bất mãn. Anh không rõ rốt cuộc bắt đầu từ khi nào mà quan hệ giữa Thi Hào và Thẩm Âm đã trở nên thân thiết đến mức này.

Thân thiết đến mức Thi Hào chẳng buồn bận tâm tới người bạn trai là anh đây, chỉ lo tán gẫu với Thẩm Âm trong suốt thời gian chờ máy bay cất cánh.

Thi Hào không hề hay biết suy nghĩ hẹp hòi trong lòng Lương Tây Kinh. Cô đang bận tán phét về mấy tin đồn với Thẩm Âm, nói chuyện hăng say đến mức quên cả thời gian.

Nếu không phải sợ Lương Tây Kinh sẽ giận dữ thì cô thậm chí muốn đổi chỗ với trợ lý của Thẩm Âm để có thể tiếp tục tán phét với cô ấy ấy chứ.

Để tránh gây ồn ào cho các hành khách khác, sau khi máy bay cất cánh không được bao lâu, hai người đều giữ im lặng, không tiếp tục trò chuyện nữa.

“Buồn ngủ rồi à?” Lương Tây Kinh nhìn cô gái bên cạnh mình.

Thi Hào ngáp một cái: “Hơi hơi, giờ em muốn ngủ một lát.”

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ: “Em ngủ đi.”

Giọng anh rất ấm áp: “Chừng nào máy bay hạ cánh, anh sẽ đánh thức em.”

Thi Hào nở nụ cười tươi sáng: “Vâng.”

Bởi vì thân phận ngôi sao nữ nổi tiếng của Thẩm Âm nên khi máy bay của họ hạ cánh xuống sân bay thành phố Giang, họ gặp được

không ít fans hâm mộ đến đây đón máy bay.

Để tránh tình huống bất trắc, đoàn người rời đi thông qua lối đi VIP.

Ra ngoài sân bay, Thẩm Âm chia tay với họ.

Cô ấy còn có lịch trình khác, còn Thi Hào và Lương Tây Kinh thì chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Về đến biệt thự, trong lúc thu dọn hành lý, Thi Hào mới nhớ tới món quà mà Tiêu Bạch Hủy tặng cho mình.

Trong bao lì xì đỏ là một xấp tiền dày cộp, Thi Hào đổ xấp tiền ra đếm thử, sau đó nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Có phải bà ấy cho em nhiều quá không?”

Lương Tây Kinh cup mi nhìn cô: “Bao nhiêu mà nhiều?”

Anh nói bằng giọng điệu bình tĩnh: “Mẹ anh lo rằng em sẽ hoảng sợ nên chỉ cho chừng này thôi, không thì bà ấy còn có thể cho em nhiều hơn ấy chứ.”

Số tiền mà bà ấy nhét vào bao lì xì này chẳng qua là để lấy số hên thôi.

Thi Hào im thin thít.

Lương Tây Kinh cầm xấp tiền lên rồi chỉ vào hộp quà bằng gỗ khác, nói: “Em nhìn xem có hợp không.”

“Hờ?” Thi Hào cúi đầu: “Đây là cái gì thế?”

Sau khi rời khỏi Tây Viên, túi xách của Thi Hào hơi nhỏ không nhét vừa hộp quà nên cô đưa mấy thứ này cho Lương Tây Kinh giữ hộ.

Lúc qua cửa an ninh sân bay, cô cũng không kiểm tra xem bên trong đựng thứ gì.

Lương Tây Kinh nhếch môi cười: “Em cứ xem rồi sẽ biết.”

Thi Hào nhìn anh do dự một lát rồi mới mở hộp quà trông rất cổ kính đó.

Khi thấy thứ nằm trong hộp, cô tròn tròn đôi mắt, kinh ngạc nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Thứ này là...?”

Lương Tây Kinh cầm chiếc vòng tay ngọc phỉ thúy với màu xanh biếc được phân bố đều đặn đặt trong hộp quà lên, sau đó nâng một tay Thi Hào: “Đeo thử xem có vừa không?”

Thi Hào đề lên tay Lương Tây Kinh: “Thứ này quá đắt tiền.”

Mặc dù Thi Hào không phải là chuyên gia giám định phỉ thúy nhưng trước kia cô cũng từng đi theo Lương Tây Kinh tham dự không ít buổi bán đấu giá, cho nên cô cũng hiểu biết chút ít về một số vật phẩm trang sức đắt tiền.

Chiếc vòng tay mà Tiêu Bạch Hủy tặng cho cô, vừa thấy đã biết có giá trị cực kỳ cao.

Lương Tây Kinh dở khóc dở cười: “Thứ này là mẹ anh muốn tặng cho em mà.”

Thi Hào không hiểu ý của Lương Tây Kinh cho lắm.

Lương Tây Kinh bèn giải thích: “Chiếc vòng tay này là do bà nội anh từng tặng cho mẹ anh hồi bà ấy mới kết hôn với người đó.”

Đây là vòng tay gia truyền của nhà họ Lương.

Thi Hào kinh ngạc há hốc miệng: “Gì cơ?”

Lương Tây Kinh nắm tay cô, thấy vẻ mặt chờ đợi của cô, một tia buồn cười lướt qua trong mắt anh: “Bây giờ mẹ anh tặng lại chiếc vòng tay này cho em, em thông minh cỡ này chắc hẳn đã hiểu được ý của mẹ anh rồi nhỉ.”

“...”

Thi Hào ngớ người, đôi môi khẽ run rẩy: “Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì?” Lương Tây Kinh thay đổi góc độ rồi đeo vòng tay vào cổ tay của Thi Hào: “Em không muốn hả?”

Thi Hào cup mắt nhìn anh cẩn thận từng li từng tí đeo vòng tay vào cổ tay cho mình như thể sợ làm mình đau, lại nhớ tới lời nói mà Tiêu Bạch Hủy từng nói với mình lúc ở Tây Viên.

Cô im lặng trong chốc lát rồi ngược mắt lên nhìn Lương Tây Kinh, hỏi một câu khiến anh kinh ngạc đến sửng sốt: “... Anh bảo bà ấy cầu hôn em giúp anh hả?”

Lương Tây Kinh bị điếng hồn vì câu hỏi của cô, không khỏi liếc cô một cái: “Em nói gì vậy?”

Thi Hào hậm hực vươn tay sờ chóp mũi: “Anh còn chưa cầu hôn em đâu, anh bảo em biết nhận vòng tay này kiểu gì cho phải nhé?”

Lương Tây Kinh chăm chú nhìn vào hàng mi khẽ run rẩy của cô, khóe môi anh cong lên: “Ý em là, chỉ cần anh cầu hôn em thì em sẽ chịu nhận chiếc vòng ngọc này hả?”

Nghe vậy, Thi Hào vốn định trả lời đúng vậy, song cô lại cảm thấy mình đồng ý dễ dàng như vậy thì lời cho Lương Tây Kinh quá.

Thế là cô lại ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh: “Còn phải xem thành ý của anh nữa.”

Lương Tây Kinh đã hiểu.

Anh nhét vòng ngọc vào lòng bàn tay Thi Hào, giọng nói trầm lắng: “Được, anh hiểu rồi.”

Thi Hào đối diện với anh trong chốc lát. Để tránh khiến anh hiểu nhầm, Thi Hào mím môi rồi nói: “Em không có ý giục anh cưới em đâu nhé.”

Cô lẩm bẩm: “Em vẫn chưa sốt ruột đâu.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Nhưng anh sốt ruột.”

Anh kéo Thi Hào đứng dậy từ trên tấm thảm trải sàn, ôm chầm cô vào lòng mình, gương mặt của anh thân thiết dụi lên gò má của cô, giọng nói hơi trầm xuống: “Anh mới là người sốt ruột.” Anh cúi đầu tìm kiếm đôi môi của cô, nói một câu phát âm không rõ ràng: “Anh muốn cưới em từ rất lâu rồi.”

“...”

-

Mặc dù nói vậy nhưng sau ngày hôm ấy, Thi Hào chờ suốt nửa tháng mà vẫn không thấy Lương Tây Kinh cầu hôn mình.

Nếu không phải hai người vẫn luôn ở bên nhau, chỉ tách rời khỏi nhau những lúc làm việc, hơn nữa thái độ dửng dưng của Lương Tây Kinh thì có lẽ Thi Hào sẽ nghi ngờ anh hoàn toàn không có ý định cưới mình.

Sau kỳ nghỉ tết Dương lịch, còn phải đi làm thêm một tháng nữa thì mới đến kỳ nghỉ tết Âm lịch.

Gần đến kỳ nghỉ, Thi Hào và Lương Tây Kinh trở nên bận rộn hơn trước kia. Thi Hào đỡ hơn một chút, cho dù phải tăng ca vào ngày cuối tuần thì cũng có thể giải quyết trong vòng một hai tiếng ở nhà.

Trái lại là Lương Tây Kinh liên tục phải xử lý những công việc lặt vặt.

Ngày cuối tuần cuối cùng trước kỳ nghỉ, anh còn nhận được lời mời tham dự một bữa tiệc thương nghiệp ở Hồng Kông, nhất định phải có mặt.

Vừa nhận được thư mời, Lương Tây Kinh lập tức hỏi Thi Hào có thể làm bạn nữ cùng đi dự tiệc với anh không.

Biết địa điểm tổ chức bữa tiệc là trên du thuyền, Thi Hào đồng ý rất dứt khoát.

Cô thích biển rộng, thích cảm giác khi đứng trên du thuyền.

Tối thứ sáu, Lương Tây Kinh dẫn Thi Hào đến Hồng Kông.

Khi hai người đến nơi thì đã khuya nên sau khi rửa mặt xong xuôi, hai người lập tức đi ngủ luôn.

Chiều hôm sau, Lương Tây Kinh dẫn Thi Hào đến salon thiết kế tạo hình cá nhân để làm tóc, trang điểm và chọn quần áo cho cô.

Đây không phải là lần đầu tiên Thi Hào đến một nơi như thế này, chẳng qua trước kia cô chưa bao giờ cảm thấy long trọng như bây giờ.

Đến khi sửa soạn xong xuôi, hai người lên đường đi đến nơi tổ chức tiệc.

Du thuyền được thả neo ở cảng.

Khi Thi Hào và Lương Tây Kinh đến nơi, bên trên du thuyền đã người đến người đi, có rất nhiều gương mặt quen thuộc trong giới kinh doanh.

Sau khi trò hàn huyên đôi lời với những người từng giao tiếp trước kia, Thi Hào mới biết người đứng ra tổ chức bữa tiệc trên du

thuyền này là nhà họ Minh ở Hồng Kông, tức là gia đình bên nhà ngoại của Thẩm Minh Yến.

Biết được tin này, tranh thủ lúc Lương Tây Kinh đang đàm phán với người khác, Thi Hào đi sang một bên nghỉ ngơi, nhân tiện gửi tin nhắn cho Thẩm Âm hỏi cô ấy đang ở đâu.

Lát nữa chắc chắn Thẩm Minh Yến sẽ xuất hiện trong bữa tiệc này. Cơ hội tốt đến thế, lẽ ra Thẩm Âm nên đến đây để theo đuổi người ta mới đúng.

Tin nhắn vừa được gửi đi thì một trận xôn xao truyền tới từ nơi xa.

Thi Hào ngược mắt lên, thấy Thẩm Minh Yến khoác lên mình bộ suit phẳng phui, được một nhóm vệ sĩ vây quanh đang bước tới.

Cô nhướn mày, đang định dời mắt nhìn sang nơi khác thì không biết từ khi nào Lương Tây Kinh đã đi đến bên cạnh cô, giọng nói âm u sâu lắng: “Em nhìn anh ta làm gì?”

“?”

Thi Hào ngửa đầu lên nhìn người đàn ông đang chặn đường trước mặt mình, không khỏi buồn cười: “Hôm nay trông tổng giám đốc Thẩm hơi bị đẹp trai.”

Lương Tây Kinh: “...”

Thấy vẻ mặt uất ức của anh, Thi Hào buồn cười: “Anh đừng chặn trước mặt em, để em chụp tấm ảnh cho Thẩm Âm cái đã.”

Lương Tây Kinh cạ lời: “Lát nữa cô ấy sẽ đến đây, không cần chụp.”

Thi Hào sừng sốt, kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết?”

“Lúc nãy anh nghe người ta nói.” Lương Tây Kinh bình tĩnh giải thích.

Huống chi Thẩm Minh Yến đang ở đây, nơi này lại là địa bàn của nhà họ Minh, chắc chắn Thẩm Âm sẽ chạy đến đây.

Lương Tây Kinh vừa dứt lời thì di động của Thi Hào rung lên, có một tin nhắn mới từ Thẩm Âm.

Thẩm Âm: “Kẹt xe mất tiêu rồi hu hu hu, tôi đang trên đường đây, cô chờ tôi một xíu, nhân tiện trông chừng Thẩm Minh Yến giúp tôi nhé.”

Thi Hào đang định trả lời “Ok” thì Lương Tây Kinh cười khẩy một tiếng: “Đừng quan tâm tới cô ấy.”

“...”

Thi Hào không để ý tới Lương Tây Kinh, vẫn giơ cao di động lên chụp một bức ảnh của Thẩm Minh Yến rồi gửi cho Thẩm Âm: [Ừm, tôi đợi cô.]

Thẩm Âm: [Ừm ừm, tối nay hai người sẽ ngủ lại trên du thuyền hả?]

Thi Hào: [Chắc vậy.]

Thẩm Âm: [Lát nữa gặp lại nhé.]

Thi Hào vừa trò chuyện với Thẩm Âm xong, Lương Tây Kinh lập tức kéo cô đi gặp không ít đối tác của công ty anh.

Rất nhiều người đều biết bạn gái của Lương Tây Kinh là thư ký trước kia từng làm việc cho anh, đồng thời họ cũng biết Lương Hanh không nhúng tay vào chuyện tình cảm của người trẻ tuổi, tuy nhiên vẫn có không ít người cho rằng hai người sẽ không thể đi đến cuối cùng.

Mãi đến tối hôm nay, Lương Tây Kinh gặp ai cũng giới thiệu Thi Hào là bạn gái của mình, hơn nữa khi được người khác hỏi thăm có

phải anh sắp có tin vui hay không thì anh đều trả lời rằng mình nghe lời bạn gái, mọi người mới hiểu ra – Có lẽ Lương Tây Kinh thật sự muốn cưới Thi Hào.

Lương Tây Kinh giới thiệu Thi Hào với mọi người không chỉ đơn giản muốn tuyên bố cho mọi người biết cô là bạn gái của mình, anh còn nhắc đến công việc mà Thi Hào đang làm.

Những người có mặt trong bữa tiệc du thuyền ngày hôm nay, trong tương lai rất có khả năng sẽ trở thành đối tác của Thi Hào. Nếu có thể nhận được hợp đồng cộng tác với họ thì lộ trình thăng tiến của Thi Hào trong tương lai sẽ suôn sẻ hơn nhiều.

Có điều Lương Tây Kinh chỉ phụ trách giới thiệu đối tác cho cô, còn những việc khác anh sẽ không nhúng tay vào.

Anh biết năng lực của Thi Hào, chỉ cần cho cô một cơ hội tiếp xúc, cô sẽ có bản lĩnh khiến người ta tin tưởng năng lực của cô, bội phục sự chuyên nghiệp của cô.

Không lâu sau, Thẩm Âm đã đến nơi.

Cô ấy trò chuyện với Thi Hào mấy câu, sau đó chỉ vào Thẩm Minh Yến đứng cách đó không xa, hạ thấp âm lượng xuống: “Tôi đi tìm anh ấy nhé.”

Thi Hào cười khế, nháy mắt mấy cái với cô ấy: “Chúc cô may mắn.”

Sau khi Thẩm Âm rời đi, Thi Hào thấy Lương Tây Kinh ở cách đó không xa đang trao đổi với người khác, cô bèn nhắc chân đi về phía nhà vệ sinh.

Vừa vào nhà vệ sinh không lâu thì Thi Hào nghe thấy có người tán gẫu ở chỗ bồn rửa tay.

“Mấy cô nghe tin gì chưa? Không ngờ tổng giám đốc của tập đoàn Lương thị lại thật sự muốn cưới một cô thư ký.”

“Ai mà biết được chứ, nói không chừng ngày mai hai người đó chia tay cũng nên. Nhà cao cửa rộng dễ gì mà đặt chân vào được.”

“Hồi trước tôi cứ nghe người ta bảo thư ký của Lương Tây Kinh chẳng xinh đẹp tí nào, ngoại hình hết sức tầm thường, tối nay gặp được mới thấy thực ra cô ấy cũng đẹp lắm chứ bộ.”

“Không chỉ xinh đẹp mà vóc dáng cũng rất chuẩn.”

“Thế chẳng phải là chuyện bình thường à? Loại phụ nữ có xuất thân như cô ta, nếu không xinh đẹp, vóc dáng cũng không chuẩn thì chắc Lương Tây Kinh cũng chướng mắt cô ta ấy chứ.”

“Tôi thật sự rất muốn rút cuộc Thi Hào đã dùng thủ đoạn gì để lừa dối tổng giám đốc Lương.”

“Tôi cũng tò mò chết đi được, rốt cuộc Lương Tây Kinh thích cô ta ở điểm nào?”

“...”

Nghe tiếng trò chuyện bên ngoài càng ngày càng xa, Thi Hào cạn lời ngắc đầu nhìn trần nhà.

Trong lúc nhất thời, cô cũng không biết mấy cô nàng kia đang mỉa mai hay là khen ngợi mình nữa.

Thi Hào nán lại trong phòng vệ sinh một lát rồi mới ra ngoài, vừa lúc gặp được người chạy đến đây tìm mình.

“Em đi đâu vậy?” Lương Tây Kinh sốt ruột đi đến trước mặt cô.

Thi Hào ngắc đầu nhìn anh rồi chỉ ra sau lưng mình: “Em đi vệ sinh, anh trò chuyện xong rồi hả?”

Lương Tây Kinh nhân tiện nắm tay cô, ừ một tiếng: “Trò chuyện xong rồi. Em mệt chưa? Có muốn đến phòng của chúng ta nghỉ ngơi không?”

Thi Hào suy nghĩ mấy giây rồi ngoảnh đầu nhìn ra ngoài bầu trời đêm đen nhánh: “Lát nữa hẵng đến đó, chúng ta lên trên hóng gió một lát nhé?”

Lương Tây Kinh: “Em không thấy lạnh à?”

Thi Hào chỉ vào áo choàng khoác trên vai mình: “Em có cái này rồi.”

Hai người ra ngoài boong tàu du thuyền ngắm cảnh đêm.

Hồng Kông là một thành phố hết sức choáng ngợp lòng lẫn.

Ít nhất Thi Hào cảm thấy như thế.

Hóng gió một lát, Thi Hào ngoảnh đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh đã cởi áo vest khoác lên vai mình, bất đắc dĩ nói: “Em thật sự không lạnh mà. Nhiệt độ hôm nay cũng hơi cao đấy, không lạnh mấy đâu.”

Lương Tây Kinh: “Khoác vào, đừng để bị cảm.”

Thi Hào nhìn anh: “Vậy còn anh?”

Gió biển thổi tới, chiếc áo sơ mi trắng trên người Lương Tây Kinh bị thổi dính sát vào cơ bụng của anh, khiến Thi Hào có thể lập tức nhìn thấy từng múi cơ bụng mượt mà và cơ bắp săn chắc trên cơ thể anh.

Cứ thế nhìn một lát, Thi Hào khẽ mím môi rồi chậm chậm dời tầm mắt sang chỗ khác để mình có thể tỉnh táo lại một chút.

Chẳng qua là cơ bụng mà thôi, có phải cô chưa từng vuốt ve bao giờ đâu, đừng có quê mùa như thế “chưa được trải đời” thế.

Chú ý tới vành tai đỏ ửng của Thi Hảo, Lương Tây Kinh ngược mắt lên nhìn cô: “Sao tai em đỏ bừng vậy?”

“...” Thi Hảo xấu hổ liếc anh một cái: “Em lạnh.”

Cô sẽ không bao giờ chịu thừa nhận tai mình đỏ vì nhìn lên cơ bụng của anh đâu nhé.

Lương Tây Kinh hoàn toàn không tin: “Thật không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Để đề phòng Lương Tây Kinh tiếp tục gặng hỏi, Thi Hảo nhớ tới tin đồn mà lúc nãy mình đi vệ sinh tình cờ nghe thấy, thế là cô không kìm nén được mà hỏi Lương Tây Kinh: “Em có thể hỏi anh một câu không?”

Lương Tây Kinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô: “Em hỏi đi.”

Thực ra thì Thi Hảo cũng như mấy cô gái kia, rất muốn biết rốt cuộc Lương Tây Kinh thích mình hồi nào, tại sao lại thích mình.

“Anh... Thích em hồi nào?” Thi Hảo muốn biết đáp án nên hỏi cũng rất thẳng thắn.

Lương Tây Kinh sửng sò, không ngờ Thi Hảo lại muốn hỏi câu này.

Đôi mắt của anh nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi lại bằng chất giọng ôn hòa “Em tò mò à?”

Thi Hảo lẩm bẩm: “Nếu không tò mò thì em sẽ không hỏi đâu.”

Câu hỏi này, thực ra chính Lương Tây Kinh cũng không biết đáp án chính xác.

Anh nhớ lại chuyện quá khứ rồi nói với Thi Hảo: “Em có biết lần đầu tiên anh gặp em là hồi nào không?”

Thi Hảo: “Lúc em thực tập ở tập đoàn đúng không?”

Lương Tây Kinh: “Không đúng.”

Thi Hào: “Hờ?”

Lần đầu Lương Tây Kinh gặp Thi Hào là hồi cô học lớp 7.

Nhưng cũng không thể nói là “gặp”, lẽ ra phải gọi là lần đầu tiên anh thấy Thi Hào, đó là năm cô học lớp 7.

Hồi Thi Hào học lớp 7, Lương Tây Kinh đã sắp tốt nghiệp trung học phổ thông.

Lương Tây Kinh từ thời cấp 3 đã từng nghe nói tới cái tên “Thi Hào” rất nhiều rất nhiều lần.

Lương Hanh rất thích Thi Hào, sau khi đưa Thi Hào đến trại trẻ mồ côi, ông còn thường xuyên tranh thủ thời gian đến đó thăm cô.

Mỗi lần thăm Thi Hào rồi về nhà, ông sẽ bắt đầu bới lông tìm vết với Lương Tây Kinh. Ông cảm thấy Thi Hào là một cô bé rất ngoan ngoãn đáng yêu, hơn nữa cũng rất đáng thương.

Dần dà, đối với Lương Tây Kinh mà nói, Thi Hào hơi hơi giống “con nhà người ta”.

Đương nhiên anh còn không ấu trĩ đến mức đó, cứ khăng khăng so đo với một đứa trẻ đáng thương không có nhà để về.

Đến khi Thi Hào tốt nghiệp tiểu học, Lương Hanh biết Thi Hào đạt được số điểm cao nhất trong toàn trường, ông lại bắt đầu điên cuồng khen ngợi Thi Hào với Lương Tây Kinh.

Hôm trường cấp hai của Thi Hào khai giảng, Lương Hanh còn dành thời gian đi thăm cô, tặng quà cho cô.

Hôm ấy Lương Tây Kinh cũng đi theo ông nội mình. Chẳng qua anh không theo Lương Hanh vào nhà.

Anh hồi ấy, có cảm giác cực kỳ phức tạp đối với Thi Hào.

Một mặt anh nghĩ rằng ông cụ nhà mình có người bầu bạn trò chuyện cùng là chuyện đáng mừng, không đến mức tuổi già cô đơn một mình, mặt khác anh lại cảm thấy tình yêu mà ông nội dành cho mình bị chia cắt mất một phần nhỏ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của anh trước khi thấy Thi Hào.

Lương Hanh vào trại trẻ mồ côi tặng đồ, không biết thời gian trôi qua bao lâu, Thi Hào dắt một đứa trẻ ba bốn tuổi rời khỏi trại trẻ mồ côi, liên tục quơ tay trao đổi gì đó với cô bé ấy.

Thi Hào mười hai tuổi trông vừa gầy vừa nhỏ thó.

Nhìn từ góc độ của Lương Tây Kinh, cô thật sự rất yếu, yếu đến mức một bàn tay của anh có thể nhắc bổng cô lên.

Khoảnh khắc ấy, Lương Tây Kinh nhớ tới quá khứ của Thi Hào mà Lương Hanh từng kể cho mình nghe.

Trong tích tắc, anh chợt nhận thấy mình thật sự quá buồn xỉn, so đo tình yêu của ông cụ nhà mình với một cô bé nhỏ xíu làm gì? Em ấy đáng thương cỡ này, ông cụ nhà mình tốt với em ấy hơn một chút là chuyện đương nhiên mà.

Đó là lần đầu tiên Lương Tây Kinh nhìn thấy Thi Hào.

Sau lần đó, mỗi khi ông cụ nhắc đến Thi Hào, thỉnh thoảng Lương Tây Kinh còn quan tâm hỏi han mấy câu.

Đương nhiên anh còn chưa biến thái đến mức thích Thi Hào ngay từ hồi đó. Anh chỉ đồng cảm với những gì mà cô đã trải qua, mong rằng tương lai cô sẽ càng ngày càng tốt hơn mà thôi.

Sau này gặp lại Thi Hào là khi cô học đại học.

Kể từ khi tốt nghiệp đến nay, Lương Tây Kinh vẫn làm việc ở chi nhánh nước ngoài, lần đó cũng là sự trùng hợp bất ngờ, anh về nước mấy ngày vì một dự án.

Sau đó anh nhận được lời mời tham dự một buổi tọa đàm từ trường đại học mà Thi Hào đang theo học.

Chẳng qua hôm ấy, Thi Hào không xuất hiện trong hội trường.

Hôm đó cô đi làm thêm.

Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, Lương Tây Kinh đến văn phòng trưởng khoa để trò chuyện mấy câu.

Trưởng khoa là bạn học cũ của Lương Tự Minh, trước kia quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

Khi anh trò chuyện xong rời khỏi trường thì sắc trời đã tối om.

Lương Tây Kinh và trợ lý vừa bước ra sân trường, bỗng một cái tên quen thuộc lọt vào tai anh, đó là tiếng kêu của bạn cùng lớp với Thi Hào đang gọi tên cô ấy.

“Thi Hào, sao cậu thê thảm dữ vậy?” Bạn nam kia hỏi.

Như phản xạ có điều kiện, Lương Tây Kinh nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Cách đó không xa, Thi Hào đang đứng ở đó, mái tóc ướn nhẹp, trông thật sự thê thảm.

Nhưng cô chẳng thèm để bụng.

Cô sửa soạn lại mái tóc ướn nhẹp, nở nụ cười trả lời bạn nam kia: “Lúc làm thêm tôi gặp phải một cặp đôi đang cãi nhau. Cô gái bắt cần hất ly nước trái cây lên người tôi nên mới bị ướn.”

Nói xong, Thi Hảo chỉ vào khuôn viên trường học: “Không nói chuyện với cậu nữa, tôi phải về ký túc xá đây.”

“...”

Nghe Lương Tây Kinh kể xong, Thi Hảo vô cùng khiếp sợ.

“Chúng ta từng gặp nhau sớm đến thế sao?”

Lương Tây Kinh sửa lại câu nói của cô: “Phải nói là chỉ có mình anh từng nhìn thấy em thôi.”

Từ đầu tới cuối, Thi Hảo chưa bao giờ liếc nhìn anh dù chỉ một lần.

Thi Hảo ngượng ngùng: “Có phải anh...”

Hiểu ý cô, Lương Tây Kinh bất đắc dĩ nói: “Anh rất tiếc khi phải nói với em rằng, không phải.”

Lương Tây Kinh không phải là người sẽ bị tình yêu sét đánh với một người khác.

Chẳng qua anh không thể phủ nhận một điều, lúc nào anh cũng nhớ tới nụ cười của Thi Hảo ở cổng trường hôm ấy. Đến khi cô được thực tập ở tập đoàn Lương thị, sau này lên làm trợ lý của mình, đôi khi cô phải chịu oan ức ở nơi làm việc, anh lại nhớ đến nụ cười của cô ngày hôm ấy.

Thời điểm anh thật sự phải lòng Thi Hảo chắc là khi cô đã trở thành thư ký của anh.

Nhưng cụ thể là ngày nào, vì sự kiện nào thì Lương Tây Kinh cũng không thể đưa ra đáp án chính xác. Anh chỉ biết rằng anh càng ngày càng không thể nhẫn nại khi thấy người khác ức hiếp Thi Hảo, cũng càng ngày càng không thể trơ mắt nhìn cô tan tành về nhà một mình cô đơn lẻ bóng.

Bữa tiệc nguyên đán tối hôm ấy, cũng có một phần là do cồn thúc đẩy cảm xúc trong lòng anh.

Nhưng Lương Tây Kinh dám khẳng định rằng, anh thích Thi Hào, muốn yêu đương với Thi Hào. Trước kia anh không dám bày tỏ là vì sợ Thi Hào sẽ từ chối mình.

Anh biết Thi Hào sợ điều gì nhất.

Nghe vậy, Thi Hào bị ghen hòng, kìm lòng không đậu lắm bầm: “Cho nên anh cố tình gài bẫy em chứ gì?”

Lương Tây Kinh vẫn mỉm cười, vươn tay ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói vừa trầm vừa khàn: “Cũng không thể gọi là gài bẫy đâu nhỉ.”

Anh chỉ thử thăm dò thái độ và cảm xúc của Thi Hào dành cho mình mà thôi.

Lương Tây Kinh khóa môi Thi Hào, nói một câu phát âm không rõ ràng: “Anh cảm thấy rất may mắn.”

Đêm hôm ấy, anh thành công.

Khi anh từ từ nhắm mắt nằm trên sofa, cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Thi Hào đặt lên người mình, anh đã biết Thi Hào cũng thích mình. Nằm chắc được điều này, đoạn sau anh mới dám làm một số chuyện liều lĩnh hơn.

Đôi môi Thi Hào khẽ hé mở, đang định cãi lại thì Lương Tây Kinh đã bế cô lên, cúi đầu nói: “Chúng ta về phòng nhé?”

“...”

Hai người đều không chú ý tới có người ở nơi xa đang nhìn họ.

Trước đó không lâu, tổng giám đốc Lưu đã nghe tin Lương Tây Kinh và Thi Hào đang yêu nhau. Ông ta đang nghĩ nên tìm một cơ

hội để nói lời xin lỗi với hai người, lần trước trên bàn tiệc ông ta có mắt không trông nên mới ăn nói bậy bạ.

Thế nhưng ông ta còn chưa kịp mở lời thì hai người kia đã bắt đầu hôn môi ngay trước mắt ông ta.

Tổng giám đốc Lưu hơi ái ngại nên quyết định chờ hai người kia hôn xong rồi mới lại gần.

Tiếc rằng Lương Tây Kinh không cho ông ta cơ hội đó.

Không lâu sau, Lương Tây Kinh đã bế Thi Hảo trở về phòng nghỉ của hai người.

Sáng hôm sau, du thuyền cập bến.

Tổng giám đốc Lưu mới thấy hai người kia dính nhau như sam. Ông ta cực kỳ biết điều, không lại gần quấy rầy họ. Chuyện xin lỗi đành phải để lần sau.

...

Thi Hảo và Lương Tây Kinh không hề hay biết tổng giám đốc Lưu vẫn còn nhớ vụ mình ăn nói bỗ bã với Thi Hảo trong bữa tiệc hôm ấy.

Ngày thứ hai sau khi tham dự bữa tiệc, hai người trở về thành phố Giang.

Đi làm nốt ngày cuối cùng, Thi Hảo và Lương Tây Kinh ngủ lại ở biệt thự một đêm, hôm sau lên đường trở về nhà cũ.

Theo lý mà nói, Thi Hảo không nên đến đây vào ngày tết Âm lịch. Chẳng qua Lương Tây Kinh và Lương Hanh đều không đồng ý, khẳng khái yêu cầu cô phải đến nhà họ.

Thi Hảo biết hai ông cháu không yên tâm bỏ mặc mình ăn tết một mình. Họ sợ cô sẽ cô đơn.

Không còn cách nào khác, cô đành phải đồng ý ăn tết cùng hai ông cháu.

Hôm nay là ngày ba mươi tháng Chạp, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cùng nhau dán câu đối cho nhà cũ, sau đó tổng vệ sinh cho cả căn nhà.

Buổi tối, thậm chí Thi Hảo còn đích thân vào bếp, cùng bác Tôn nấu bữa tối cho cả nhà.

Ừm, Lương Tây Kinh cũng vào bếp.

Anh chế biến một phần nộm dưa chuột.

Bác Tôn không cưới vợ, từ hồi còn trẻ đến bây giờ vẫn luôn sống ở nhà họ Lương.

Tết Âm lịch, cả bốn người quây quần bên nhau ăn tết.

Ăn bữa cơm đoàn viên xong, Lương Tây Kinh và Thi Hảo cùng xem Gala Cuối Năm với Lương Hanh, nhân tiện thức đêm chờ đến giao thừa.

Đêm nay, hai người không đi bất cứ nơi nào, chỉ ra ngoài sân chơi đốt pháo hoa que.

Đón giao thừa xong, hai người trở về phòng ngủ.

Tiếng pháo nổ truyền tới từ nơi xa ngoài cửa sổ, trong phòng ngủ cũng không ngừng vang lên những tiếng động mờ ám ướt át.

Khi hai người thực sự nằm trên giường ngủ thì đã hơn ba giờ sáng.

Thi Hảo vừa ngả người lên giường, Lương Tây Kinh lập tức đưa một bao lì xì cho cô: “Hảo Hảo, chúc mừng năm mới.”

Thi Hảo ngậy người, cố gắng giữ tỉnh táo mở mắt ra nhìn anh:
“Sao anh còn chuẩn bị thứ này?”

Lúc ăn bữa tối, Lương Hanh và bác Tôn cũng tặng bao lì xì mừng tuổi cho họ.

“Ừ.” Lương Tây Kinh cúi đầu hôn lên khóe môi cô: “Tiền áp tuế*.”

*Tiền áp tuế: Theo phong tục của Trung Quốc, “tiền áp tuế” là loại tiền mừng tuổi vào năm mới cho trẻ nhỏ sẽ được đặt ở dưới chân giường với mục đích xua đuổi, trấn áp tà ma không cho chúng làm hại trẻ nhỏ, phù hộ đứa trẻ sống lâu trăm tuổi, không gặp tai họa bệnh tật.

Khóe môi Thi Hảo cong lên: “Đã nhiều năm rồi em không nhận được nhiều bao lì xì như năm nay.”

Lương Tây Kinh khựng lại trong chốc lát rồi kéo cô vào lòng mình:
“Kể từ năm nay, năm nào em cũng sẽ có lì xì, sẽ càng ngày càng nhiều.”

Bởi vì anh sẽ giúp cô có được nhiều người yêu thương cô.

Ánh mắt Thi Hảo cong lên, lấy một bao lì xì mà mình chuẩn bị cho Lương Tây Kinh dưới gối: “Thực ra em cũng có một cái cho anh.”

Lương Tây Kinh nhận bao lì xì, hôn lên khóe môi cô: “Cảm ơn bạn gái của anh.”

Thi Hảo vươn tay choàng qua cổ anh: “Không cần khách sáo.”

Đêm nay, hai người đều ngủ rất ngon.

Ngày đầu tiên của năm mới, khi Thi Hảo và Lương Tây Kinh tỉnh dậy thì đã là mười giờ sáng.

Lương Hanh và bác Tôn đã lên chùa. Hai người ở nhà ăn đại thứ gì đó, Lương Tây Kinh lập tức kêu Thi Hảo thay quần áo mới, nói

rằng muốn dẫn cô đến một nơi.

Quần áo là do Lương Tây Kinh mua.

Anh nói rằng các cô gái nên mặc quần áo mới vào ngày tết. Trước kia Thi Hào không quan tâm cũng không sao, sau này anh sẽ chuẩn bị đầy đủ cho cô.

“Mình đi đâu vậy?” Ngồi trên xe hơi ra ngoài, Thi Hào tò mò hỏi.

Nhìn sắc trời âm u, Thi Hào than thở: “Tết năm ngoái tuyết rơi, không biết năm nay có tuyết rơi không nhỉ?”

Lương Tây Kinh trả lời câu hỏi trước đó của cô, nói rằng hãy để anh giữ lại một chút bất ngờ.

Sau đó anh quan sát sắc trời, trả lời: “Có lẽ sẽ tuyết rơi.”

Mỗi năm thành phố Giang đều sẽ có một hai trận tuyết rơi lâu ngày, năm nay tuyết vẫn chưa rơi.

Hai người vừa trò chuyện vừa lái xe chạy băng băng trên đường.

Hơn nửa tiếng sau, Thi Hào và Lương Tây Kinh xuống xe, Thi Hào ngược mắt nhìn căn nhà trước mặt mình, sau đó lại quay đầu sang nhìn hoa cỏ nở rộ rực rỡ tươi tốt ngay giữa mùa đông chung quanh căn nhà.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh: “Đây là đâu...?”

Lương Tây Kinh vươn tay về phía cô: “Cùng anh vào nhà xem thử nhé?”

“...”

Trong lòng thấp thỏm, Thi Hào đi theo Lương Tây Kinh bước vào trong biệt thự.

Đi đến trước cửa lớn, Lương Tây Kinh ra dấu cho cô: “Mở cửa.”

Thi Hào kinh ngạc: “Gì cơ?”

Lương Tây Kinh giơ ngón tay của Thi Hào lên, mở khóa bằng vân tay.

Thi Hào khó tin nhìn anh: “Anh...”

“Lát nữa anh sẽ giải thích với em.” Lương Tây Kinh bóp nhẹ lòng bàn tay của cô để an ủi.

Cánh cửa được mở ra, đập vào mắt là nội thất tối giản theo phong cách hiện đại hóa.

Thi Hào nhìn lướt qua một vòng, sau đó lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Lương Tây Kinh chăm chú nhìn cô, hỏi: “Em thích không?”

Thi Hào không nói một lời.

Lương Tây Kinh nói tiếp: “Về sau nơi này sẽ là nhà của chúng ta nhé, em thấy sao?”

Không chờ Thi Hào đáp lại, Lương Tây Kinh bỗng nhiên cầm một chiếc hộp nhung tơ không biết lấy từ đâu ra.

Trong căn nhà rộng rãi sáng sủa được trang trí đầy hoa tươi, anh quỳ một chân trước mặt Thi Hào, ngửa đầu chăm chú nhìn vào Thi Hào, ánh mắt đong đầy ý cười, hỏi từng câu từng từ: “Thi Hào, em có đồng ý gả cho anh không?”

Anh muốn cho Thi Hào một mái ấm.

Một mái ấm chỉ thuộc về hai người họ.

Lương Tây Kinh không muốn Thi Hảo vẫn luôn nghĩ rằng mình là người đơn côi, là một người không có gia đình, không có người thân.

Anh muốn cho cô một nơi để cô che gió che mưa.

Thi Hảo hiểu ý của Lương Tây Kinh. Cô cúi đầu, ánh mắt của cô quẩn quýt với ánh mắt của anh.

Thật lâu sau, cô lau những giọt lệ tràn mi, chìa tay về phía anh:
“Vâng.”

Cùng nhau xây dựng một mái ấm gia đình với Lương Tây Kinh, cô không có khả năng từ chối lời cầu hôn của anh.

Từ nhỏ, Thi Hảo đã bị cha mẹ ruột ruồng bỏ chẳng thêm quan tâm.

Sau này, cô lại bị ba mẹ nuôi đưa vào danh sách dự bị.

Trở về trại trẻ mồ côi rồi lớn lên ở đó, lúc nào cô cũng trong trạng thái nước chảy bèo trôi, không nơi nương tựa.

Mãi đến khi gặp được Lương Tây Kinh, cô mới thật sự được một người nâng niu trong lòng bàn tay.

Họ đều từng bị lạc đường, lang thang bước đi trong cánh rừng bát ngát tối tăm, mãi tới khi gặp được người kia, họ mới thoát khỏi khu rừng ấy, thấy được ánh sáng mặt trời chói chang, tìm được một bến đỗ cho chính mình.

Bỗng nhiên, hai người chú ý tới bông tuyết không biết từ khi nào đã bắt đầu rơi ngoài cửa sổ.

Lương Tây Kinh đeo nhẫn vào ngón tay cho cô, cùng cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài không trung có tuyết rơi, sau đó nhìn nhau cười.

“Như thế này có được xem là tiên tri không nhỉ?” Lương Tây Kinh nói.

Thi Hảo tiện tay kéo anh lại gần mình: “Lời tiên tri chúng ta sẽ bên nhau đến bạc đầu hả?”

Lương Tây Kinh: “Ừ.”

Khóe môi Thi Hảo hơi cong lên: “Có phải chúng ta nên ra ngoài một lát không?”

Lương Tây Kinh: “Hửm?”

Thi Hảo kéo Lương Tây Kinh ra ngoài sân. Từng viên bông tuyết lẻ tẻ rơi xuống giữa không trung, đậu trên vai, trên mái tóc của hai người.

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, Thi Hảo quay sang nhìn Lương Tây Kinh nói: “Làm như này thì lời tiên tri mới có thể trở thành sự thật đấy nhé.”

Từ nay về sau, họ sẽ dắt tay nhau cùng bước đi cho đến khi bạc đầu, tựa như ngày hôm nay. Lời tiên tri của riêng họ sẽ trở thành sự thật trong tương lai.

Chương 68: Chồng chưa cưới

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chuyện lãng mạn cùng nhau bạc đầu dưới tuyết này không hợp để kéo dài quá lâu.

Tuyết càng rơi càng lớn, Lương Tây Kinh để mặc Thi Hảo kéo mình ở ngoài sân một lúc rồi lôi cô vào trong nhà, sau đó anh quay lại xe lấy khăn lông sạch sẽ lau khô tóc cho cô.

Tuyết tan trên mái tóc đen nhánh của Thi Hảo.

Lương Tây Kinh cau mày, thấp giọng nói: "Tóc cũng ướt hết rồi."

Thi Hảo ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ nghiêm túc lau tóc cho mình của anh, khước môi cô khẽ cong lên: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh: "Ừ?"

Thi Hảo vươn tay ra chọc chọc má anh, cố ý trêu chọc anh: "Ra ngoài hứng tuyết với em không vui à?"

"..."

"Em nghĩ gì thế?" Lương Tây Kinh rũ mắt: "Anh sợ em bị cảm."

Thi Hảo lắc đầu: "Em sẽ không cảm đâu."

Cô rất tự tin: "Tổ chất cơ thể của em rất tốt đó."

Tuy nói như vậy nhưng Lương Tây Kinh vẫn không dám mạo hiểm.

Lau khô tóc cho Thi Hảo xong, anh vào trong nhà tìm máy sấy tóc. Nhưng căn nhà này còn chưa tới bước mua sắm đồ đạc, cho nên

anh không tìm thấy gì cả.

"Không sao đâu." Thi Hào nhận lấy khăn mặt nửa khô nửa ướt rồi nhìn anh: "Anh cúi đầu xuống đi."

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống.

Thi Hào nhón chân, phủ chiếc khăn lông lên tóc anh, lẩm bầm: "Tổng giám đốc Lương, tóc ngắn cũng không thể xem nhẹ bỏ qua đâu đó?"

Lương Tây Kinh bị lời cô nói chọc cười.

Anh để mặc Thi Hào dùng khăn lông lau trên tóc mình.

Một lúc sau, Thi Hào mới thu tay về: "Được rồi."

Lương Tây Kinh "ừ" một tiếng, anh giơ tay lên nhéo má cô, chậm rãi nói: "Muốn đi dạo một vòng không?"

Mắt Thi Hào sáng lên: "Muốn."

Quãng đường từ căn nhà Lương Tây Kinh dẫn Thi Hào sang xem đến công ty thì xa hơn quãng đường từ biệt thự đến công ty.

Có điều vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Trang viên chiếm diện tích rất rộng, ngoài một căn biệt thự đứng sừng sững ra, phía trước có một vườn hoa rất lớn, có xích đu, có chòi nghỉ mát và một nhà kính trong suốt, thích hợp để uống trà và đọc sách.

Phía sau có hồ bơi lộ thiên, còn có phòng thể dục riêng và một mảnh đất trống rất lớn.

Thi Hào và Lương Tây Kinh lên trên tầng nhìn xuống mảnh đất trống kia, Thi Hào không khỏi buồn cười: "Mảnh đất kia để lại cho em trồng rau hả?"

Lương Tây Kinh gãi gãi lòng bàn tay cô, khẽ mỉm cười: "Em muốn trồng gì thì trồng thứ ấy, nơi đó do một mình em quyết định."

Nghe vậy Thi Hào nhướn mày: "Ý anh là chỉ có nơi đó em mới có quyền quyết định?"

"?"

Ngay sau đó Lương Tây Kinh kịp phản ứng mình nói chuyện có chỗ sơ hở, không đủ chặt chẽ.

"Không phải." Anh sửa lại ngay lập tức: "Cả căn nhà này đều là của em, tất cả mọi thứ ở đây em đều có quyền quyết định."

Nghe vậy, Thi Hào nghiêng đầu nhìn anh: "Vậy anh thì sao?"

"Đối với anh, em vĩnh viễn luôn có quyền chi phối." Lương Tây Kinh nhìn dáng vẻ hoạt bát của cô lúc này, trong lòng khẽ rung động. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, giọng trầm khàn: "Anh thuộc về em."

Anh thuộc quyền sở hữu riêng của cô.

Nghe thấy lời Lương Tây Kinh nói, ý cười trong mắt Thi Hào càng sâu: "Vậy mới được..."

Cô còn chưa nói hết lời, Lương Tây Kinh đã nhân lúc đó chặn môi cô lại, không cho cô nói một câu đầy đủ.

Hai người đứng ở ban công tầng hai, hôn một lúc rất lâu.

Hôn đến khi miệng Thi Hào tê dại, Lương Tây Kinh mới lưu luyến không rời lùi về phía sau. Anh nheo mắt, nhìn chăm chăm cánh môi sưng đỏ của cô, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Anh..." Vô tình chạm phải ánh mắt của anh, tim Thi Hào đập mạnh: "Kiềm chế một chút đi."

Lương Tây Kinh cong môi, lại dán lên một lần nữa.

Lần này anh dịu dàng hơn vừa rồi rất nhiều: "Anh sẽ cố gắng."
Anh nói.

Trang viên còn nhiều thứ chưa đầy đủ.

Nếu không phải như vậy, Thi Hảo thật lòng cảm thấy có thể Lương Tây Kinh sẽ nói ở lại đây "ngủ trưa" rồi mới về nhà.

-

Đi dạo quanh trang viên một lúc, hai người nhận được điện thoại của bác Tôn hỏi bọn họ có về nhà ăn cơm trưa không.

Cúp máy, hai người rời trang viên về nhà.

Trên đường, Thi Hảo cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, mơ hồ cảm thấy hơi quen mắt.

Vừa rồi lúc Lương Tây Kinh cầu hôn cô không nhìn kỹ, lúc này nhìn luôn cảm thấy đã nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương xanh này ở đâu rồi.

Nghĩ đến đây, cô quay qua hỏi "tài xế" bên cạnh: "Có phải em từng nhìn thấy chiếc nhẫn này ở đâu rồi không?"

Bởi vì tuyết rơi, đường hơi trơn trượt, mọi người lái xe cũng rất chậm.

Chiếc xe phía trước đạp phanh, Lương Tây Kinh cũng đạp phanh theo, lúc này anh mới trả lời câu hỏi của Thi Hảo: "Không nhớ ra à?"

"?"

Thi Hảo ngơ ngác, hoài nghi nhìn anh: "Em thực sự nhìn thấy nó rồi?"

-

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào mở to hai mắt: "Ở đâu cơ?"

"Em cứ từ từ suy nghĩ." Lương Tây Kinh cũng không muốn nói cho cô ngay bây giờ.

Thi Hào: "..."

Liếc thấy vẻ mặt khổ não của cô, ánh mắt Lương Tây Kinh khẽ chuyển, khóe miệng cong lên: "Về đến nhà còn chưa nhớ ra thì anh sẽ nói cho em biết."

Thi Hào "ồ" một tiếng, cô giơ chiếc nhẫn trong tay lên cố gắng nhớ lại: "Anh có gợi ý nào cho em không?"

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ bật cười, cuối cùng vẫn không đành lòng nhìn cô đau đầu suy nghĩ, anh nhắc nhở nói: "New York."

Hai chữ này vừa nói ra, Thi Hào sững sốt, trong đầu hiện lên một hình ảnh đã từ rất lâu.

Lúc Thi Hào còn làm thư ký cho Lương Tây Kinh, cô thường xuyên cùng anh đi công tác ở rất nhiều quốc gia, rất nhiều thành phố. New York cũng coi như một nơi bọn họ thường lui tới.

Lần đầu tiên đến đó là lúc Thi Hào còn làm trợ lý, lúc đó cô còn hơi cẩn trọng.

Sau đó bởi vì đến đó nhiều lần, cô cũng tự nhiên thả lỏng hơn rất nhiều.

Thi Hào nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trước mặt, nhớ đến buổi đấu giá đầu tiên cô đi cùng Lương Tây Kinh ở New York.

Nghĩ đến đây, cô không thể tin mà quay đầu lại: "Chiếc nhẫn này có phải là chiếc đã xuất hiện lúc em đến buổi đấu giá với anh đúng không?"

Thi Hào mơ hồ nhớ rằng ngày hôm đó cô đi cùng Lương Tây Kinh đến gặp đối tác, sau khi nói chuyện về công việc xong, cô cùng anh đến địa điểm đấu giá.

Ngày hôm trước ngủ không ngon, lúc đến địa điểm đấu giá, Thi Hào mơ màng buồn ngủ.

May mắn là Lương Tây Kinh không muốn đấu giá món đồ nào, cho nên Thi Hào cũng không cần phải cố gắng tập trung tinh thần đi đấu giá.

Cô không hứng thú lắm, vẫn luôn thất thần ngồi bên cạnh.

Mãi cho đến khi nghe người giới thiệu giới thiệu về chiếc nhẫn kim cương xanh sắp được bán đấu giá, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn nó chăm chú một lúc lâu.

Thi Hào thích màu xanh lam, kim cương xanh có độ trong suốt cao lại càng hiếm thấy. Lúc đó Thi Hào hoàn toàn chỉ ôm tâm lý nhìn cho đã mắt, nhìn nó được triển lãm, nghe buổi đấu giá.

Nếu cô nhớ không lầm, chiếc nhẫn kim cương xanh kia đã được một nhà sưu tập ở địa điểm đấu giá giành được.

Đúng lúc đèn đỏ.

Lương Tây Kinh mỉm cười, thấp giọng hỏi: "Nhớ ra rồi chứ?"

Thi Hào hít sâu một hơi, nuốt nước miếng: "Thật sự là chiếc nhẫn kia?"

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào kinh ngạc: "Nhưng không phải lúc đó chiếc nhẫn đã bị người khác đấu giá rồi sao?"

Lương Tây Kinh: "Anh tìm người mua lại."

"..."

Thi Hào ngay lập tức tháo chiếc nhẫn ra.

Thấy động tác của cô, Lương Tây Kinh nhướng mắt: "Em muốn đổi ý?"

"Không phải." Thi Hào hốt hoảng giải thích: "Anh không thể tặng chiếc nào rẻ hơn sao?"

Về mặt Lương Tây Kinh bình tĩnh như thường: "Chiếc này cũng không đắt."

"Sao lại không đắt?" Trong đầu Thi Hào mơ hồ hiện lên một con số, nhịp tim đập còn nhanh hơn lúc vừa rời Lương Tây Kinh hôn mình: "Lương Tây Kinh, anh không thể lãng phí như vậy."

Cô nhanh chóng tính toán giá chiếc nhẫn này trong đầu, hình như nó còn đắt hơn cả căn biệt thự mà Lương Tây Kinh muốn tặng cho cô.

Lương Tây Kinh cười: "Tặng cho em sao có thể là lãng phí được?"

Thi Hào khẽ mấp máy môi, bắt gặp ánh mắt sâu xa của anh: "Dù sao cũng không thể đeo được, sẽ bị cướp mất đó."

Về mặt cô đầy nghiêm túc.

Lương Tây Kinh phì cười: "Sẽ không đâu."

Anh nói: "Anh có thể sắp xếp vệ sĩ cho em."

Thi Hào không nói nên lời, cô muốn nhắc nhở anh điểm mấu chốt không phải cái này.

Tương tự, Lương Tây Kinh cũng hiểu ý của cô.

Anh im lặng một lúc rồi trầm giọng nói: "Hào Hào."

Thi Hào: "Sao thế?"

Mí mắt Lương Tây Kinh hơi sụp xuống: "Anh muốn tặng cho em tất cả những gì em thích."

Anh muốn đối xử tốt với Thi Hào, muốn nuông chiều cô. Ít nhất, ít nhất là muốn bù đắp lại tất cả những thiếu sót thời thơ ấu của cô từng chút một.

Cho nên chỉ cần là thứ Thi Hào thích, cho dù nó đắt cỡ nào, hoặc là khó có được như thế nào, anh đều sẵn sàng bỏ hết công sức, dùng hết toàn lực để có được, sau đó tặng cho cô, để cô vui vẻ.

Trái tim Thi Hào như có một dòng nước ấm chảy qua.

Cô ngơ ngác nhìn Lương Tây Kinh, cô biết ý anh: "Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả." Lương Tây Kinh không cho cô cơ hội từ chối: "Em là vợ chưa cưới của Lương Tây Kinh anh, đồ đắt tiền đến đâu đi nữa cũng chỉ là vật làm nền cho em. Cho nên em không cần cảm thấy áp lực gì hết."

Anh biết Thi Hào sợ làm mất, nhẹ giọng nói: "Nếu như em cảm thấy bình thường đi làm đeo chiếc nhẫn này không tiện, chúng ta sẽ đổi thành một chiếc khiên tốn hơn. Nhưng nhẫn đã tặng em rồi thì là của em."

Nghe xong lời Lương Tây Kinh nói, Thi Hào im lặng hồi lâu, chỉ có thể đồng ý nói: "Được."

Cô một lần nữa đeo chiếc nhẫn vào: "Vậy sau này đi dự sự kiện với anh em sẽ đeo chiếc nhẫn này."

Lương Tây Kinh cười: "Em không đeo nhẫn cưới à?"

"..." Thi Hào mở miệng, dưới ánh nhìn chăm chú của Lương Tây Kinh, cô nặn ra một câu: "Thay phiên nhau đeo được không?"

Lương Tây Kinh nói được.

Thi Hào đã nhớ ra lai lịch của chiếc nhẫn cầu hôn rồi, cô lại bắt đầu có câu hỏi khác: "Anh chuẩn bị từ khi nào thế?"

Lương Tây Kinh: "Cầu hôn?"

Thi Hào chớp chớp mắt: "Tất cả ấy."

Lương Tây Kinh suy nghĩ một lúc, nói từng câu chuyện một cho cô nghe: "Nhẫn đã mua lại được một thời gian rồi."

Chiếc nhẫn là trước khi hai người quay lại, Lương Tây Kinh đã tìm người liên hệ với nhà sưu tập đã đấu giá được nó để mang nó về nhà.

"Hả?" Thi Hào vô cùng kinh ngạc: "Một thời gian... Là bao lâu?"

Lương Tây Kinh: "Sau khi em từ chức không lâu."

Thi Hào kinh ngạc: "Không phải là anh cố tình mua cho em sao?"

Cô hơi đau lòng.

Lương Tây Kinh dờ khóc dờ cười, anh lái xe vào nhà cũ, đỗ xe xong, lúc này mới trả lời cô: "Em đang nói cái gì vậy?"

Anh cúi đầu cời dây an toàn của hai người: "Ngoài tặng em ra, anh còn có thể tặng cho ai?"

Thi Hào không nói lời nào.

Đột nhiên, cô kịp phản ứng lại: "Anh..."

“Anh làm sao?” Lương Tây Kinh mở cửa xe xuống xe, sau đó đi vòng qua bên cạnh cô mở cửa xe cho cô, đưa tay cho cô: “Xuống xe trước đã.”

Thi Hào nắm cánh tay anh, không chắc chắn lắm nói: "Chúng ta chia tay rồi, anh còn mua làm gì?"

Lương Tây Kinh liếc nhìn cô, vừa như đang nói đùa vừa giống như đang mượn lời đùa giỡn để thổ lộ lòng mình: "Anh nghĩ nếu có một ngày em đồng ý quay lại với anh, anh sẽ trói em lại ngay lập tức."

Anh cũng sẽ không để Thi Hào có cơ hội dễ dàng nói lời chia tay và rời xa anh nữa.

Dù sao giữa vợ chưa cưới và bạn gái vẫn có một sự khác biệt nho nhỏ.

Thi Hào bị lời Lương Tây Kinh nói làm cho ghen hờn: "Anh không cảm thấy như vậy hơi quá đáng hay sao?"

Lương Tây Kinh: "Quá đáng ở chỗ nào?"

Thi Hào: "... Nếu em muốn rời đi, chiếc nhẫn cũng không trói buộc được em."

Lương Tây Kinh dẫn cô vào nhà, thấp giọng nói: "Anh biết."

Nhưng lúc đó anh chỉ nghĩ ra được một giải pháp chẳng mấy quang minh như vậy. Anh muốn dùng hôn nhân trói buộc cô, để cô mãi mãi ở bên cạnh mình.

Thấy dáng vẻ ủ rũ của anh, Thi Hào bỗng nhiên cảm thấy không đành lòng.

Cô nắm lấy tay anh, đang định hứa hẹn với anh rất nhiều điều, nói với anh rằng sau này cô sẽ không bao giờ dễ dàng nói ra hai chữ

chia tay nữa thì giọng Lương Hanh vang lên: "Hai đứa đứng ở cửa làm gì vậy? Còn không mau vào nhà ăn cơm đi."

"..."

Bầu không khí tình cảm giữa hai người bị cắt ngang.

Đưa mắt nhìn nhau, Thi Hảo thu lại lời vừa đến khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Ăn cơm xong em sẽ nói cho anh nghe."

Lương Tây Kinh: "Ừ."

-

Thay giày xong, cả hai rửa tay rồi đi đến nhà ăn.

Vừa ngồi xuống, Lương Hanh đã nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Thi Hảo. Ông liếc mắt nhìn Lương Tây Kinh đang ngồi bên cạnh cô rồi nói với bác Tôn: "Ông đi lấy một chai rượu tôi cất giữ tới đây."

Bác Tôn đang muốn đi lấy, Lương Tây Kinh nhú mào: "Ông không được uống rượu."

Lương Hanh già rồi, cơ thể xuất hiện rất nhiều bệnh vặt.

Bác sĩ nói nhiều nhất là không được hút thuốc không được uống rượu.

Lương Hanh liếc anh một cái, chỉ về phía Thi Hảo nói: "Hôm nay là đầu năm mới, trong nhà lại có chuyện vui, ông uống một ly cũng không được sao?"

"..."

Lời này vừa nói ra, Lương Tây Kinh và Thi Hảo cũng không có cách từ chối nữa.

Hai người nhìn nhau một lát, Lương Tây Kinh đành nhượng bộ: "Vậy thì ông chỉ có thể uống một ly nhỏ thôi."

Lương Hanh: "Cháu lắm lời quá."

Ông cười nhìn Thi Hào, nói: "Hào Hào, hoan nghênh cháu gia nhập đại gia đình của chúng ta." Ông ghét bỏ chỉ Lương Tây Kinh bên cạnh cô: "Sau này ông giao nó cho cháu quản lý."

Thi Hào sửng sốt: "Ông Lương, chúng cháu..."

Cô còn chưa nói xong, Lương Hanh đã liếc nhìn cô: "Sao còn gọi ông là ông Lương? Lương Tây Kinh cầu hôn không thành công hả?"

Thi Hào thoáng dừng lại.

Lương Hanh nói: "Sau này phải gọi là ông nội, gọi giống thằng nhóc kia ấy."

Thi Hào khẽ cong môi, khẽ nói: "Vâng ạ."

Lương Hanh gật đầu, mỉm cười hiền lành: "Từ giờ trở đi nơi này sẽ là nhà của cháu. Nếu ở bên ngoài chịu uất ức gì, đừng quên về nhà nói với ông nội, ông nội sẽ đòi lại công bằng cho cháu."

Ông chỉ vào Lương Tây Kinh: "Nó bắt nạt cháu, cháu phải nói với ông nội, ông nội sẽ dạy dỗ nó thay cháu."

Nghe vậy, lông mi Thi Hào khẽ run lên.

Những lời Lương Hanh nói còn khiến cô cảm động hơn cả những lời Lương Tây Kinh nói: "Vâng ạ."

Thi Hào khàn giọng nói: "Cháu sẽ ghi nhớ."

-

Sau bữa trưa, Thi Hảo và Lương Tây Kinh ở phòng khách xem tin tức với Lương Hanh.

Xem xong, Lương Hanh trở về phòng ngủ trưa.

Thi Hảo cũng hơi buồn ngủ.

Lương Tây Kinh thấy cô như vậy, khước môi hơi cong lên: "Chúng ta cũng về ngủ một lát đi."

Đêm qua hai người ngủ rất muộn.

Thi Hảo "ừ" đáp lại, sau đó bị Lương Tây Kinh kéo về phòng.

Thay quần áo xong, cả hai nằm xuống giường.

Trước khi nằm xuống Thi Hảo còn buồn ngủ nhưng sau khi nằm xuống, hình như cô cũng không muốn ngủ như vậy nữa.

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn người trong lòng lặn qua lộn lại, anh lên tiếng hỏi: "Không ngủ được à?"

Thi Hảo giơ tay cho anh nhìn chiếc nhẫn: "... Em áp lực quá."

Lương Tây Kinh cạ lời: "Vừa rồi trên đường anh đã nói gì với em, em quên rồi sao?"

Thi Hảo u oán nhìn anh.

Cô không quên nhưng nếu đổi thành người khác, nhất định cũng sẽ có áp lực.

Lương Tây Kinh kéo tay cô xuống, môi dán lên, hạ xuống ngón tay cô một nụ hôn ướt át.

Ngón tay Thi Hảo khẽ run, trong lòng kích động.

Cô cắn môi dưới, không chịu nổi Lương Tây Kinh trêu chọc như vậy: "Lương Tây Kinh..." Giọng cô khẽ run: "Anh đang làm gì vậy?"

Lương Tây Kinh cụp mắt xuống, từ ngón tay cô đi lên, liên tiếp hạ những nụ hôn vào lòng bàn tay, cổ tay cô.

Hôn một lúc, anh ngược mắt lên nói với cô: "Hôn vợ chưa cưới của anh."

Trong lòng Thi Hào run lên, môi mấp máy muốn nói cái gì nhưng còn chưa kịp nói ra, Lương Tây Kinh đột nhiên cúi người, cắn nhẹ môi dưới của cô, dùng lòng bàn tay nắm lấy gáy nàng, nhẹ nhàng liếm mát.

Không hiểu sao, cảm giác căng thẳng của Thi Hào biến mất.

Cô không còn lo lắng về chiếc nhẫn và những chuyện vặt vãnh khác nữa, tất cả sự chú ý của cô đều bị Lương Tây Kinh dẫn dắt, cô cảm nhận được cái ôm của anh, cảm nhận được cơ thể nóng bỏng của anh và cả nụ hôn của anh nữa.

Rất nhiều, rất nhiều thứ.

Chẳng biết từ khi nào rèm cửa được khép lại.

Chờ đến khi Thi Hào phản ứng lại, nhiệt độ trong phòng đã tăng lên vô cùng cao.

Cô bị Lương Tây Kinh ôm chặt trong lòng, quấn lấy anh.

Ngay ngày mùng một đầu năm.

Thời gian ngủ trưa của Thi Hào và Lương Tây Kinh đã rất dài.

Lúc bên trong căn phòng khôi phục sự yên tĩnh sự, Thi Hào đã mệt mỏi đến mức không thể suy nghĩ gì nữa, cô ngoan ngoãn vùi đầu trong ngực Lương Tây Kinh ngủ thiếp đi.

Nương theo ánh sáng hắt vào từ khe hở trên rèm cửa, Lương Tây Kinh ôm người nọ chặt hơn.

Ngủ với Thi Hảo một lát, Lương Tây Kinh thức dậy đi xuống dưới.

Lúc anh xuống tầng, Lương Hanh đã ngủ trưa dậy, ông cụ đang chơi cờ với bác Tôn trong phòng khách.

Nghe thấy tiếng động, Lương Hanh liếc anh một cái: "Lát nữa chơi cờ với ông."

Lương Tây Kinh đồng ý.

Một lúc sau, Lương Tây Kinh ngồi đối diện với Lương Hanh.

Hai người chăm chú nhìn bàn cờ, tập trung toàn bộ tinh thần vào ván cờ.

Cuối cùng Lương Hanh đã thắng.

Lúc này ông mới mở miệng nói: "Sáng nay cháu dẫn Thi Hảo đến trang viên rồi?"

Lương Tây Kinh gật đầu.

Lương Hanh biết về sự tồn tại của trang viên, ông cũng biết Lương Tây Kinh đã nhờ quan hệ, trực tiếp đổi tên người sở hữu trang viên thành tên của Thi Hảo.

Tất cả những chuyện này ông đều biết.

Đồng thời, ông cũng sẽ không can thiệp. Từ ngày đồng ý cho hai người ở bên nhau, Lương Hanh đã hoàn toàn buông tay, mấy đứa trẻ muốn làm gì thì làm.

Nghĩ đến đây, ông hỏi Lương Tây Kinh: "Thi Hảo thích loại xe nào?"

Lương Tây Kinh biết ý của ông, gãi lông mày nói: "Chiếc nhẫn kia đã đủ khiến cô ấy thấy áp lực rồi, ông đừng tặng chiếc nào đắt quá."

Lương Hanh liếc anh một cái, khế hừ một tiếng nói: "Bảo sao trước đây Hào Hào muốn chia tay cháu, nhìn là đã biết cháu không hiểu con bé."

Đầu Lương Tây Kinh đầy dấu chấm hỏi: "Cô ấy chia tay với cháu chắc không phải vì nguyên nhân cháu không hiểu cô ấy đấy chứ?"

Lương Hanh còn lâu mới thừa nhận rằng là vì mình đã nhúng tay vào can thiệp, ông trầm giọng nói: "Con gái nói không muốn thường là muốn."

Ông dạy Lương Tây Kinh: "Hào Hào không muốn thứ quá đắt tiền là vì sợ bị đàm tiếu chứ không phải là không thích."

Lương Tây Kinh không phản bác, anh biết rõ những lời Lương Hanh nói có lý.

Sau khi suy nghĩ một lát, Lương Hanh nói: "Như vậy đi, ông sẽ cho nó hai chiếc xe, một chiếc đắt tiền, thường ngày hoặc lúc ra ngoài chơi với bạn nó có thể lái chiếc đó, chiếc còn lại để đi làm, như vậy tóm lại sẽ không có vấn đề gì đúng không?"

Bác Tôn nói: "Tôi cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì."

Nhìn hai ông cụ, Lương Tây Kinh đương nhiên sẽ không phản đối: "Ông thấy thích hợp là được." Dứt lời, anh chợt nhớ ra, bèn hỏi: "Vậy món quà này của ông tặng cho cô ấy được tính là quà gì?"

Đón lấy ánh mắt của Lương Hanh nhìn tới, Lương Tây Kinh hơi nhướng mày, ám chỉ nói: "Đây không phải là quà gặp mặt ông tặng cho cháu dâu đâu nhỉ?"

Lương Hanh nghe ra ẩn ý trong lời Lương Tây Kinh nói, anh đang ghét bỏ món quà ông tặng không quý giá lại chẳng hữu ích.

“Quà năm mới.” Ông tức giận trừng mắt nhìn anh: “Những thứ khác trong lòng ông hiểu rõ.”

Cho dù Lương Tây Kinh không nhắc nhở, Lương Hanh cũng không thể chỉ tặng Thi Hào hai chiếc xe làm quà khi cô đồng ý lời cầu hôn của Lương Tây Kinh làm cháu dâu của nhà họ Lương bọn họ. Chuyện này ông có chuẩn bị khác.

Nghe Lương Hanh nói vậy, Lương Tây Kinh yên tâm.

"Vậy cháu thay mặt vợ chưa cưới của cháu cảm ơn ông nội trước."

Lương Hanh liếc anh một cái: "Không có tiền đồ gì cả."

Lương Tây Kinh vẫn cười: "Điều cô ấy cần nhất là sự chấp thuận của ông."

Lương Hanh cũng hiểu.

Ông "ừ" một tiếng: “Cháu đi xem xe trước, nói cho ông biết Hào Hào thích kiểu xe gì, ông cho người đi đặt.”

Lương Tây Kinh gật đầu đồng ý.

-

Hai người chơi cờ dưới nhà.

Thi Hào ngủ trưa, cô ngủ một giấc đến bốn giờ rưỡi mới tỉnh dậy.

Khi cô mở mắt ra, trong phòng không có ai.

Cầm điện thoại lên xem giờ, Thi Hào giật mình hoảng sợ, vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

Sáng dậy muộn cũng không thôi đi, sao buổi chiều cô lại ngủ lâu như vậy, cũng mất lịch sự quá rồi.

Vội vàng rửa mặt xong, Thi Hào đi xuống tầng.

Lúc cô xuống dưới, Lương Hanh và bác Tôn đều không ở nhà, chỉ có Lương Tây Kinh đang ở trong phòng khách, anh đang cầm một cuốn sách lên đọc.

Nghe thấy tiếng, Lương Tây Kinh nhìn lại, hơi ngước mắt lên: "Em dậy rồi à?"

"Vâng." Thi Hào đến gần, nhìn xung quanh: "Ông Lương với bác Tôn đâu rồi anh?"

Lương Tây Kinh giơ tay kéo cô ngồi xuống sofa: "Em lại quên phải gọi ông là gì rồi à?"

Thi Hào: "..."

Cô vỗ xuống cánh tay Lương Tây Kinh: "Bọn họ không ở nhà à?"

Lương Tây Kinh nói với cô: "Ông đi tìm ông của Hứa Thực chơi mạt chược rồi."

Thi Hào ngạc nhiên: "Hai ông còn thích đánh mạt chược sao?"

Lương Tây Kinh: "Thú vui tuổi già ấy mà."

Thi Hào bật cười: "Vậy sao anh không đi chơi với bọn họ?"

Lương Tây Kinh nắm lấy eo cô, liếc mắt nhìn cô nói: "Anh đi rồi, ai ở nhà chờ em."

Anh không muốn khi Thi Hào dậy lại không thấy ai.

Tuy bây giờ có điện thoại di động, liên lạc rất thuận tiện nhưng Lương Tây Kinh vẫn muốn ở nhà chờ cô, để cô xuống dưới nhà là có thể nhìn thấy mình.

Thi Hào "à" một tiếng, khước môi cong lên: "Vậy phải cảm ơn tổng giám đốc Lương rồi."

Lương Tây Kinh nhéo gò má trắng nõn của cô, cực kỳ so đo: "Tổng giám đốc Lương?"

"..."

Thi Hào dừng lại một lát, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh: "Lương Tây Kinh?"

Ánh mắt Lương Tây Kinh sáng rực nhìn cô chăm chú: "Không đúng."

Anh cúi đầu, chạm vào chóp mũi Thi Hào, giọng khàn khàn nói: "Hào Hào, em hiểu ý anh mà."

Hơi thở ấm áp của Lương Tây Kinh thổi qua gò má cô, vành tai Thi Hào hơi nóng lên.

Cô vô thức liếm môi một cái, hơi xấu hổ: "Vậy... Chồng chưa cưới?"

Xưng hô này khiến Lương Tây Kinh rất hài lòng.

Nhìn dáng vẻ đặc ý của anh, Thi Hào không khỏi buồn cười.

"Chỉ là một xưng hô thôi, anh vui đến thế hả?"

Lương Tây Kinh nhướn mày: "Em không vui à?"

"Vui." Thi Hào không dám nói không vui, cô giơ tay lên, vòng qua cổ Lương Tây Kinh: "Vừa rồi ngủ hơi lâu, chúng ta cũng đi ra ngoài một lát đi? Hình như tuyết ngừng rơi rồi."

Lương Tây Kinh gật đầu, hỏi cô: "Em có muốn đến nhà họ Hứa không?"

Thi Hảo do dự: "Ơ đó có nhiều người không anh?"

"Không nhiều, chỉ có một nhà Hứa Thực thôi." Lương Tây Kinh nói: "Nếu em căng thẳng thì lần sau chúng ta lại đi."

Thi Hảo lắc đầu: "Sớm muộn gì cũng phải gặp, hôm nay đi luôn đi."

Lương Tây Kinh dắt cô đi ra ngoài.

Đi đến cửa, anh nhìn thấy trên ngón tay thon dài mảnh khảnh của Thi Hảo không có bất kỳ món trang sức nào: "Nhẫn đâu rồi?"

Thi Hảo: "Em tháo ra rồi."

Lúc bọn họ vận động trên giường, cô sợ làm mất nên tháo xuống.

Lương Tây Kinh bảo cô ở cửa chờ anh, anh đi lấy xuống.

Đeo chiếc nhẫn lên một lần nữa, Thi Hảo không hiểu lắm: "Đến nhà họ Hứa cũng phải đeo sao?"

Có phải hơi khoa trương rồi không.

Lương Tây Kinh: "Hôm nay đeo, sau này tùy em."

Mười phút sau, Thi Hảo mới biết ý đồ khi Lương Tây Kinh bảo cô đeo nhẫn.

Mồng một đầu năm còn chưa trôi qua, Lương Tây Kinh cầu hôn Thi Hảo thành công, tin tức anh có vợ chưa cưới thông qua nhà Hứa Thực được truyền ra.

Chương 69: Ngày lành tháng tốt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi đồng ý lời cầu hôn của Lương Tây Kinh, Thi Hảo vẫn đang suy nghĩ xem nên nói thế nào với mấy người Ôn Ý và Thẩm Âm.

Nói chuyện quan trọng như này qua điện thoại hình như có hơi qua loa, ban đầu cô định hai ngày nữa gặp hai người sẽ chính miệng nói chuyện này cho họ biết. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, không cần đợi mấy ngày sau nữa.

Nhận được tin nhắn do Ôn Ý và Thẩm Âm gửi đến, Thi Hảo nghiêm túc giải thích lý do tại sao cô không thông báo trước cho hai người họ biết.

Nghe xong lời giải thích của cô, Ôn Ý và Thẩm Âm cảm thấy cũng hợp lý nên không tiếp tục tranh cãi với cô nữa.

Hai người lên tiếng chúc mừng cô trước, sau đó mới lần lượt bày tỏ cảm xúc của mình, người có nhiều cảm xúc nhất chắc không ai qua được Thẩm Âm.

Thẩm Âm: [Ôi, đều là bạn bè đồng trang lứa, thế mà Thi Hảo cũng đã có chồng chưa cưới rồi, còn tôi đến cả bạn trai cũng chả thấy bóng dáng đâu.]

Ôn Ý: [... Tạm thời tôi vẫn chưa muốn có chồng chưa cưới.]

Thẩm Âm: [?]

Thẩm Âm: [Rời nhóm thôi ha! Trong cái nhóm này chỉ có mỗi mình tôi là cầu độc thân thôi.]

On Ý: [Ăy đừng mà, cô cũng chỉ tạm thời độc thân. Tôi nói cho cô biết, căn cứ vào tiến độ mấy ngày trước cô nói với tôi thì sớm muộn gì Thẩm Minh Yến cũng sẽ trở thành nô lệ dưới váy cô mà thôi.]

Thẩm Âm: [Cô nói thật sao?]

Thi Hào: [Tiến độ gì cơ? Sao tôi lại không biết gì thế?]

Thẩm Âm: [Khoảng thời gian trước cô bận quá nên tôi không nói cho cô biết.]

Ngay lập tức, Thi Hào đánh hơi được mùi của chuyện hay ho: [Thế bây giờ cô nói cho tôi biết đi.]

Sau khi đến nhà Hứa Thực gặp mặt rồi chào hỏi người lớn trong nhà, Lương Tây Kinh lo lắng Thi Hào không quen nên cố ý đi cùng Hứa Thực dẫn cô đến chỗ nhà kính ở sân sau để ngắm hoa.

Mẹ Hứa Thực thích hoa, bà ấy trồng rất rất nhiều loài hoa trong nhà kính.

Nhưng kết quả vừa ngắm được một lúc, Lương Tây Kinh đã nhận được điện thoại của Tần Yến gọi đến.

Lúc anh nghe điện thoại xong quay lại nhà kính, Thi Hào đang cầm điện thoại nhắn tin với ai đó, từ đôi mắt đến hàng lông mày đều đang cong cong mỉm cười. Vốn dĩ đôi mắt cô đã rất xinh đẹp, vừa to vừa sáng, lúc cô cười lên, đôi mắt lấp lánh giống như trong đó chứa đầy những ngôi sao.

Lương Tây Kinh đứng bên cạnh bình tĩnh nhìn cô một lúc, sau đó mới lên tiếng: “Em nhắn tin nói chuyện với ai đấy? Nói gì mà vui vẻ thế?”

Nghe thấy giọng nói của Lương Tây Kinh, phản xạ đầu tiên của Thi Hào chính là che điện thoại lại.

“ ... ”

Nhìn thấy hành động của cô, Lương Tây Kinh hơi nhướn mày: “Anh không thể xem sao?”

Thi Hảo ngẩng đầu, ngửa mặt lên nhìn anh: “Không thể.”

Đối với những chuyện như thế này, cô rất thành thật.

Cô nói nghe vô cùng hợp lý: “Phụ nữ bọn em nói chuyện với nhau, đàn ông như các anh không được xem.”

Lương Tây Kinh không nói năng gì mà chỉ giả vờ đáng thương rồi bảo: “Bây giờ mới chỉ là ngày đầu tiên mà vợ chưa cưới của anh đã có bí mật không muốn cho anh biết rồi. Xem ra người làm chồng chưa cưới như anh chưa làm tốt, khiến em không đủ tin tưởng anh.”

“...” Thi Hảo nghe thấy giọng điệu u oán của anh thì dờ khóc dờ cười: “Anh đang nói cái gì đấy?”

Lương Tây Kinh nhắm mắt lại: “Anh nói sai sao?”

Thi Hảo suy nghĩ một lát, quyết định dùng gậy ông đập lưng ông, phản đòn anh: “Anh đã muốn nghĩ như vậy, em cũng không có cách nào.”

Lương Tây Kinh nghe thấy cô trả lời như vậy thì ghen lời không biết nên nói gì. Anh cũng cảm thấy câu này nghe hơi quen tai thì phải.

“Câu này... Có phải trước đây em đã nói với anh rồi đúng không?”

Thi Hảo trừng mắt nhìn anh: “Em chưa bao giờ nói nhé.”

Sao cô có thể nói lại những câu nói vô trách nhiệm như này được.

Nói đến đây, Thi Hảo nhìn anh đầy nghi ngờ: “Không phải anh đã từng nói câu này với người phụ nữ nào đấy chứ?”

Lương Tây Kinh vội vàng trả lời cô: “Anh chỉ có một người phụ nữ là em thôi.”

Anh có thể nói với ai được đây.

Thi Hào cố ý hiểu sai ý anh: “Anh đã từng nói với em à?”

Lương Tây Kinh thấy cô như thế, không nhịn được cong ngón tay gõ xuống đầu cô, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Em nghĩ sao hả?”

Sao anh có thể nói những lời như thế này với Thi Hào chứ.

Khóe môi Thi Hào cong lên, cười tủm tỉm nói: “Biết đâu được.”

Lương Tây Kinh nhớ lại, chắc hẳn anh nghe được câu trích dẫn kinh điển khiến người khác tức giận này khi nghe nhân viên ở văn phòng nói chuyện với nhau.

Thấy dáng vẻ chăm chú suy nghĩ của Lương Tây Kinh, Thi Hào nhịn cười: “Nhớ ra rồi sao?”

Lương Tây Kinh hắng giọng: “Chắc là từng nghe thấy ở công ty.”

Thi Hào nhướn mày: “Mấy đồng nghiệp nói như thế ngay trước mặt anh ư?”

Lương Tây Kinh: “Anh quên rồi.”

Sau đó, anh lại nói với Thi Hào: “Em đang nhắn tin nói chuyện với mấy người Ôn Ý à?”

“Ừm.” Thi Hào cũng không giấu diếm anh chuyện này: “Hai người đó biết chuyện anh cầu hôn em nên nhắn tin hỏi em.”

Cô nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Tần Yến thỉnh thoảng gọi điện thoại cho anh cũng vì việc này à?”

Lương Tây Kinh: “Là Hứa Thực nói cho bọn họ biết.”

Thi Hào cũng không bất ngờ cho lắm, cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình, cô cười như không cười nhìn sang Lương Tây Kinh: “Tổng giám đốc Lương.”

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn xuống.

Thi Hào dùng ngón tay chạm vào chiếc nhẫn trên tay, hỏi anh: “Có phải anh cố ý đúng không?”

Lương Tây Kinh cũng không hề muốn thừa nhận chuyện này do mình cố ý làm ra nhưng cô cũng đã nói đến mức này rồi, nếu anh nói không phải thì thế nào Thi Hào cũng sẽ không tin.

“Tâm tư anh cũng sâu thật đấy.” Thi Hào nhìn thấy dáng vẻ im lặng không nói gì của anh, không nhin được cà khía một câu.

Nghe cô nói thế, Lương Tây Kinh đưa tay ra, nhéo má cô: “Em không thích à?”

“...” Thi Hào ngẩng đầu, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Lương Tây Kinh đang dè dặt hỏi cô, cô có hơi buồn cười. Trong cái nhìn đầy chăm chú của anh, cô gật đầu, nói cho anh biết: “Em thích.”

Sao cô lại không thích cho được.

Cho dù Lương Tây Kinh có tâm tư sâu sắc hơn đi chăng nữa, cô cũng thích. Bởi vì anh chính là Lương Tây Kinh.

Nghe thấy câu trả lời của Thi Hào, Lương Tây Kinh cũng yên tâm trở lại.

Anh nhíu mày, kéo cô từ trên ghế đứng dậy: “Em còn muốn ngắm hoa nữa không?”

Thi Hào trả lời: “Em nói một tiếng cho mấy người Ôn Ý biết đã.”

“Được.”

Nói xong, Thi Hảo nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Trong kỳ nghỉ, có ngày nào anh rảnh không?”

Lương Tây Kinh: “Sao thế?”

Thi Hảo giơ điện thoại cô đang cầm trong tay lên trước mặt anh: “Ôn Ý nói bảo anh mời họ ăn cơm.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Em rảnh ngày nào, anh sẽ rảnh ngày đấy.”

Thi Hảo cười nói: “Thế để em hỏi những người khác thử xem sao?”

Lương Tây Kinh gật đầu.

Cuối cùng, thời gian tụ tập gặp mặt của mọi người đã được quyết định sẽ tổ chức vào ngày mừng năm tết Âm lịch.

-

Kỳ nghỉ năm mới kéo dài bảy ngày.

Lương Tây Kinh và Thi Hảo ở lại nhà cũ đến mừng ba, hôm đó sau khi ăn cơm tối xong, hai người trở về biệt thự.

Lương Hanh biết hai người sống ở nhà cũ không được thoải mái tự do như ở nhà mình nên từ mừng hai đã bắt đầu đuổi khéo họ đi. Thi Hảo và Lương Tây Kinh biết ông là người nói một đằng nghĩ một nẻo, vậy nên cũng ở lại nhà cũ đến hết mừng ba.

Sau khi quay về biệt thự.

Thi Hảo còn chưa kịp nói vài chuyện quan trọng với Lương Tây Kinh thì đã bị anh ôm chặt lại trước, cô đành phải ghen ngào nói vài lời anh thích nghe.

Chuyện như thế này hai người cũng đã làm ở nhà cũ nhưng dù sao lúc đó vẫn có Lương Hanh và bác Tôn sống ở đó, hai người làm gì cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn. Thi Hào hay then thùng nên Lương Tây Kinh cũng không dám ức hiếp cô quá đáng, thành ra lúc sống ở nhà cũ cũng không được thoải mái làm những chuyện như này. Hiếm khi được về nhà, dĩ nhiên anh sẽ không dễ dàng buông tha Thi Hào như vậy.

Đến lúc Thi Hào mệt đến nỗi nằm lên giường ngủ thiếp đi luôn thì đã đến nửa đêm.

Lúc này cô đã hoàn toàn quên hết sạch chuyện mình muốn nói cho Lương Tây Kinh biết, giờ đây cả người cô nằm gọn trong vòng tay anh, nhắm mắt lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi Thi Hào tỉnh lại, trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Màn cửa được kéo kín lại, không để một luồng sáng nào chiếu từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Thi Hào xoa xoa đôi mắt vẫn còn nhập nhèm vì ngái ngủ của mình, cầm điện thoại ở đầu giường lên nhìn, cũng sắp mười giờ rồi.

Cô phát hiện mấy ngày nghỉ này, không có hôm nào là cô tự nhiên tỉnh ngủ cả.

Điện thoại có tin nhắn do Ôn Ý gửi đến, cô ấy nói buổi chiều cô ấy sẽ về thành phố Giang.

Quê quán của Ôn Ý là ở Bắc Kinh, dịp năm mới như bây giờ cũng nên về quê.

Trước đó hai người đã hẹn với nhau rằng khi Ôn Ý trở về thì cô sẽ đón cô ấy.

Sau khi nhận tin trả lời On Ý xong, nói cho cô ấy biết tối nay cô sẽ đi đón cô ấy, Thi Hào chậm rãi bò dậy.

Rửa mặt xong rồi xuống tầng, Lương Tây Kinh lại đang ở phòng bếp.

Thi Hào đứng ở cửa phòng bếp im lặng ngắm nhìn anh, anh đang cầm điện thoại, tập trung tinh thần để học gì đó.

Đột nhiên, hình như Lương Tây Kinh cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh mở to mắt nhìn sang chỗ cô đang đứng.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Lương Tây Kinh nhắc chân, nhanh chóng sai bước đi ra chỗ cô: “Sao thức dậy mà không nói cho anh biết.”

Thi Hào: “Em quên mất.”

Cô đi vào phòng bếp, tò mò nói: “Anh đang làm gì thế?”

“...”

Ngay trong khoảnh khắc cô vừa nói dứt lời, Thi Hào nhìn thấy một phần nguyên liệu nấu ăn đã được cắt gọt xong trong phòng bếp.

Lúc nhìn thấy những miếng khoai tây được cắt thành từng miếng lớn trên thớt, cô chớp chớp mắt, tỏ vẻ không thể tin nổi nói: “Anh đang nấu ăn sao?”

Lương Tây Kinh: “... Vẫn chưa nấu đâu.”

Anh cũng không biết nấu ăn cho lắm.

Lúc nhìn thấy gương mặt đó của anh, Thi Hào bật cười: “Hóa ra trên thế giới này, quả thật có thứ mà tổng giám đốc Lương không biết.”

Nghe thấy câu nói trêu chọc này của cô, Lương Tây Kinh liếc mắt nhìn cô một lúc: “Cười nhạo anh khiến em vui vẻ như thế sao?”

Đôi mắt Thi Hào cong cong nở nụ cười: “Không phải thấy anh bị chê cười mà em vui vẻ.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Ánh mắt Thi Hào nhìn thẳng vào anh: “Mà là hành động này của anh khiến em thấy vui.”

Cô có thể cảm nhận được một điều, đó là Lương Tây Kinh không thích nấu cơm, cũng không thích vào phòng bếp. Nhưng anh lại sẵn lòng tự mình đi vào phòng bếp tìm tài học hỏi chuẩn bị nấu ăn chỉ vì một câu nói vu vơ do cô thuận miệng nói ra. Chuyện này sao có thể không khiến người ta cảm thấy vui vẻ chứ.

Lương Tây Kinh hiểu Thi Hào nói vậy là có ý gì.

Anh cúi đầu cười một tiếng, cúi đầu hôn một cái lên môi Thi Hào, giọng nói hơi trầm xuống: “Chuyện này có gì đâu.”

Anh cũng chỉ làm chuyện nên làm mà thôi.

Thi Hào đưa tay ra, chủ động vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em biết.”

Cô hôn đáp lại Lương Tây Kinh.

Hai người hôn nhau ở phòng bếp một lúc lâu, bụng Thi Hào bắt đầu kêu lên vì đói.

Thấy cô có vẻ ngượng ngùng, Lương Tây Kinh buông cô ra: “Em uống ly nước ấm trước đi.”

Anh nói: “Rồi lại ăn bữa sáng.”

Thi Hào: “Thế còn anh thì sao?”

Lương Tây Kinh chỉ vào điện thoại, hỏi ý cô: “Bữa trưa hôm nay cứ giao cho anh nhé?”

Anh muốn thử một lần xem sao.

Thi Hào chớp mắt mấy cái: “Tốt quá, thế em đứng bên cạnh giám sát anh.”

Lương Tây Kinh nói được.

Thi Hào chỉ qua loa ăn chút gì đó để lót dạ, sau đó lại vào trong bếp chỉ huy Lương Tây Kinh nấu cơm.

Phòng bếp cũng khá rộng rãi, cho dù có nhiều người trong đây thì vẫn có thể thoải mái nấu nướng. Phòng bếp vốn dĩ không có mùi khói lửa bao giờ, giờ phút này lại trở nên ấm áp, vô cùng ấm áp.

Trong những chuyện như dạy bảo người khác như này, Thi Hào rất kiên nhẫn chỉ bảo.

Cũng phải nói, cho dù làm gì cô cũng đều rất kiên nhẫn chần chu. Mà Lương Tây Kinh cũng là người như thế, hiếm khi nào vì một việc làm chưa được tốt, không làm thành công mà anh lại thể hiện cảm xúc rõ ràng hay là nhụt chí nản lòng.

Cho dù là chuyện nấu cơm cũng vậy.

Hai người một người dạy một người học.

Nấu nướng chật vật hai tiếng đồng hồ, Lương Tây Kinh múc hai món khoai tây hầm thịt bò nạm và trứng hấp thịt băm ra khỏi nồi.

Mùi thơm của thức ăn lan khắp phòng bếp và phòng ăn, hương thơm này khiến người ta phải bụng đói cồn cào.

Dưới sự hướng dẫn tận tình của Thi Hào, bề ngoài hai món ăn trông vô cùng ngon miệng.

“Giỏi quá đi mất.” Thi Hào giơ ngón tay cái lên về phía Lương Tây Kinh, nói một câu khen ngợi như đang khích lệ trẻ con: “Tổng giám đốc Lương đúng là không hổ là tổng giám đốc Lương mà.”

Lương Tây Kinh cong môi, đưa đĩa cho cô: “Em nếm thử mùi vị trước xem.”

Thi Hào biết anh thể hiện như này là đang không tự tin về tay nghề của mình, cô nhận lấy đôi đĩa anh đưa cho, khích lệ nói: “Yên tâm đi, hương vị chắc chắn không tệ đâu.”

Lương Tây Kinh không tiếp lời Thi Hào mà chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, anh không muốn bỏ lỡ bất kỳ nét mặt biểu cảm thay đổi nào trên gương mặt cô.

Đầu tiên, cô nếm thử một miếng trứng gà, ánh mắt Thi Hào sáng lên gật đầu lia lịa với Lương Tây Kinh: “Ăn ngon lắm đó.”

Cô múc một muỗng, giơ lên trước miệng anh: “Anh nếm thử mà xem.”

Lương Tây Kinh nửa tin nửa ngờ cũng ăn vào xem sao.

“Thế nào?” Thi Hào hỏi: “Có phải ăn rất ngon đúng không?”

Lương Tây Kinh bất đắc dĩ cười một tiếng: “Cũng bình thường thôi mà.”

Nghe anh nói vậy, Thi Hào lén nhìn anh xem vẻ mặt anh thế nào, cô rất không tán thành lời anh vừa nói: “Anh kén ăn quá rồi đó.”

Cô ăn thấy rất ngon mà.

Lương Tây Kinh không phản bác lời cô vừa nói, bởi vì anh biết rõ sở dĩ cô nói như vậy cũng là vì bận tâm đến thể diện của anh nên mới nói mấy câu khích lệ anh.

“Em ăn thử thịt bò nữa xem?”

Thi Hào: “Được.”

Hương vị của hai món ăn cũng không khác nhau là mấy.

Thi Hào cảm thấy vào lần đầu tiên thật sự xuống bếp nấu nướng, có thể nấu được những món có hương vị ngon như những món Lương Tây Kinh nấu cũng đã rất rất có năng khiếu rồi.

Sau khi bùng đồ ăn để lên mặt bàn, Thi Hào cố ý chụp hai bức ảnh: “Em đăng lên vòng bạn bè nhé.”

Lương Tây Kinh không ngăn cản cô, cô muốn ghi chép lại những việc sinh hoạt hằng ngày dĩ nhiên là quyền tự do cá nhân của cô, muốn ghi thế nào cũng tùy cô.

Đăng lên vòng bạn bè xong, Thi Hào và Lương Tây Kinh chấp nhận số phận ăn tạm hai món trước mặt mình.

Dĩ nhiên mấy chữ ‘chấp nhận số phận ăn tạm’ này chỉ áp dụng cho Lương Tây Kinh mà thôi. Đối với Thi Hào mà nói, hai món này đều là những món cô thích ăn, bữa cơm này vô cùng vô cùng ngon miệng.

Lúc hai người đang ăn cơm, ở nơi Bắc Kinh xa xôi, mấy ngày nay Tần Lâm và Tần Yển đang bị ba mẹ nhắc nhở thúc giục chuyện cưới xin, hai người họ đang mệt mỏi tiếp tục nghe những lời khuyên răn của ba mẹ.

Sau khi tin tức Lương Tây Kinh cầu hôn thành công, có vợ chưa cưới lan truyền đến đây, ba mẹ Tần Yển bắt đầu lấy Lương Tây Kinh làm ví dụ để đả kích hai anh em, gắng hỏi hai người xem đến lúc nào hai người mới có thể dẫn người yêu về nhà ra mắt.

Tần Lâm và Tần Yển ngồi trên ghế sofa, nghe lời ba mẹ nói mà nghe tai nọ ra tai kia.

Thậm chí Tần Yến còn trực tiếp lấy điện thoại ra, kể khổ với Hứa Thực, hỏi xem mấy ngày hôm nay anh ấy có phải chịu đối xử như vậy không.

Hai người đang nhắn tin nói chuyện với nhau, Hứa Thực lại gửi cho anh ấy ảnh chụp màn hình vòng bạn bè của Thi Hào.

Tần Yến: [?]

Sau khi anh ấy nhìn rõ nội dung của bài đăng trên vòng bạn bè của Thi Hào, hai người lập tức rời khỏi đoạn chat riêng mà chuyển sang nhắn tin vào nhóm của mấy người bạn họ, hơn nữa còn tag Lương Tây Kinh: [Cậu nấu mấy món này sao?]

Lương Tây Kinh còn chưa sủi lên trả lời tin nhắn, Hứa Thực đã theo sau hỏi tiếp: [... Cậu thay đổi thật rồi.]

Cận Thanh Trạc: [? Cậu ấy nấu sao?]

Cận Thanh Trạc: [Thế ngày kia chúng ta tụ tập gặp nhau một buổi đi, để tổng giám đốc Lương xuống bếp trở tài, cũng không cần ra ngoài ăn nữa.]

Tần Lâm: [Cậu không sợ cậu ấy hạ độc giết chết cậu à?]

...

Mấy người họ bắt đầu sôi nổi trò chuyện về tay nghề nấu nướng của Lương Tây Kinh.

Đợi đến lúc Lương Tây Kinh và Thi Hào cơm nước xong xuôi, đợi đến điện thoại mới thấy thông báo 99+ tin nhắn trong nhóm, người nhắn tin nói chuyện chủ yếu là Hứa Thực và Tần Yến, Cận Thanh Trạc và Tần Lâm chỉ thỉnh thoảng mới nhắn lại vài ba câu.

Sau khi vội vàng đọc hết đồng tin nhắn đó, Lương Tây Kinh trả lời một câu: [Cậu nghĩ cũng đẹp ghê đấy nhỉ.]

Anh chỉ nấu cơm cho Thi Hảo ăn thôi, những người khác ấy hả, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Mọi người: [...]

-

Ăn cơm xong, Lương Tây Kinh và Thi Hảo không có việc gì làm nên ngồi phòng khách xem chương trình truyền hình giải trí.

Dĩ nhiên, người xem chương trình chỉ có mình Thi Hảo. Lương Tây Kinh đang ôm máy tính, giải quyết một số công việc ở nước ngoài có phần khẩn cấp, cần phải xử lý nhanh chóng.

Cũng chính lúc này, cảnh trong chương trình truyền hình giải trí vừa khéo là cảnh tình cảm.

Thi Hảo xem một lúc rồi quay đầu sang hỏi người ngồi bên cạnh mình: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh đang đọc văn kiện, nghe thấy tiếng cô gọi mình thì ngẩng đầu lên nhìn về phía cô: “Em khát sao?”

Hỏi xong câu này, anh liếc mắt sang nhìn bàn trà để trước mặt, cốc của Thi Hảo vẫn đầy nước.

Nghe thấy câu hỏi của Lương Tây Kinh, vốn dĩ Thi Hảo còn định nói vài câu để cố tình kiếm chuyện với anh nhưng lập tức cô không nói ra thành lời được.

Có người có thể dù bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn dành thời gian quan tâm chăm sóc một người rảnh rỗi như cô, sao cô có thể nhẫn tâm làm khó dễ anh chứ.

Thấy mình đã hỏi một lúc mà Thi Hảo vẫn không nói gì, Lương Tây Kinh hơi nhúu mày lại: “Hảo Hảo?”

“Không có gì đâu.” Thi Hảo thôi không nhìn anh nữa mà chuyển sang tiếp tục xem TV cách đó không xa: “Em chỉ gọi anh vậy thôi.”

Lương Tây Kinh hơi sững sốt, anh gập máy tính lại, dùng một tay ôm cô vào lòng mình, rồi lại nhắc Thi Hảo lên để cô ngồi lên chân mình: “Em chán à?”

Anh tưởng vì anh không xem chương trình truyền hình giải trí với cô khiến cô cảm thấy cô đơn buồn chán. Thế nên anh bỏ công việc cần giải quyết trong tay xuống trước, dành sự quan tâm cho cô.

“Không phải.” Thi Hảo cũng không ngờ anh lại nghĩ như vậy, cô dờ khóc dờ cười, chỉ vào TV: “Lúc đầu em muốn làm khó dễ anh một chút xem sao.”

Lương Tây Kinh nhìn theo ánh mắt của cô, không hiểu cô muốn làm khó dễ mình cái gì: “Em nói thế là có ý gì?”

Thi Hảo giải thích: “Vừa nãy trong chương trình giải trí có nhắc đến chuyện vợ chồng cãi nhau.”

Lương Tây Kinh: “Hả?”

Thi Hảo nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Nếu cãi nhau thì ai là người xin lỗi trước.”

“...”

Dù trong đầu Lương Tây Kinh có xuất hiện hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ nhưng anh tuyệt đối không nghĩ ra chuyện cô muốn nói với anh lại là chuyện này.

Anh không hề do dự mà nói thẳng: “Chúng ta sẽ không cãi nhau.”

Thi Hảo ghen lời, mãi lúc sau mới nói: “Sao có thể chứ?”

Làm gì có cặp người yêu, vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ.

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn xuống, anh ôm chặt cô trong lòng mình, cọ sát khoe môi cô, hỏi ngược lại Thi Hào: “Sao lại không thể?”

Trước câu hỏi này của anh, Thi Hào không nói gì. Cô muốn giải thích sơ qua cho anh hiểu nhưng cô cũng biết thật ra giải thích với anh cũng không có tác dụng gì mấy, Lương Tây Kinh sẽ khẳng định cho rằng suy nghĩ của mình là đúng.

Suy nghĩ một lát, Thi Hào nói: “Nếu như chúng ta cãi nhau thì sao?”

Lương Tây Kinh: “Giả thuyết nếu như này của em cũng sẽ không xảy ra đâu.”

Thi Hào mặt không cảm xúc nhìn anh, bỗng nhiên cô không muốn nói chuyện với anh nữa.

Lương Tây Kinh im lặng, cầm ngón tay cô lên nhéo vài cái, phối hợp với cô nói: “Nếu em kiên trì nói chuyện này chắc chắn xảy ra, anh sẽ xin lỗi em.”

“Nếu không phải lỗi của anh thì sao.” Thi Hào tò mò: “Anh cũng sẽ xin lỗi sao?”

Lương Tây Kinh vòng tay ôm lấy vòng eo cô, nói một câu cũng không biết anh học được ở đâu: “Em không bao giờ sai, nếu chúng ta mà cãi nhau thì nhất định là do anh đã làm chuyện gì đó khiến em không vui mà thôi.”

“?”

Thi Hào ngây người ra bối rối mất mấy giây, sau đó nhìn anh đầy nghi ngờ: “Anh...”

“Gì cơ?” Lương Tây Kinh hỏi.

Thi Hảo chỉ vào chương trình truyền hình giải trí vẫn đang chiếu trên TV: “Có thật là vừa rồi anh đang xử lý công việc, không xem chương trình giải trí không hả?”

Sao lời anh vừa nói giống y hệt lời người đàn ông xuất hiện trong chương trình nói vậy.

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, cười như không cười nhìn sang Thi Hảo: “Trong mắt em, anh không có uy tín như vậy sao?”

“Không phải.” Thi Hảo hậm hực xoa bóp mũi, nói có sách mách có chứng nói: “Câu vừa nãy anh nói không hề giống con người anh tí nào.”

Lương Tây Kinh không biết làm sao khi cô không tin mình.

Anh đưa tay,捏 mũi cô, coi đó là hình phạt cho việc cô không tin mình: “Vậy em cảm thấy anh là loại người như thế nào?”

Thi Hảo im lặng không nói gì một lúc, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Cô cũng không biết nữa.

Thật ra trong mắt cô, Lương Tây Kinh vẫn luôn là một người đặc biệt nhưng cũng rất phức tạp. Anh trông thì có vẻ cao sang không vướng bụi trần, rất khó làm việc chung. Nhưng trên thực tế, anh đối xử với tất cả mọi người, bao gồm cả những nhân viên trong công ty đều vô cùng tôn trọng, không hề coi thường ai.

Anh đối xử với Thi Hảo còn tốt hơn thế nữa.

Anh không chỉ tôn trọng cô mà còn là tổng giám đốc tập đoàn Lương Thị bình dị gần gũi, luôn đặt Thi Hảo lên trên hết trong mọi việc.

Nghe xong những lời Thi Hảo nói, Lương Tây Kinh bất đắc dĩ cười cười: “Em hy vọng anh hung dữ hơn sao?”

Thi Hảo lắc đầu: “Vẫn là không thì hơn.”

Lương Tây Kinh vuốt ve ngón tay cô, từ tốn nói: “Giữa hai chúng ta, anh vẫn luôn hy vọng anh có thể dành nhiều tình cảm hơn cho em.”

Anh muốn mang đến cho Thi Hảo nhiều cảm giác an toàn hơn, muốn Thi Hảo ỷ lại mình nhiều hơn, muốn bù đắp tuổi thơ thiếu thốn tình yêu thương cho cô, muốn dành cho cô mọi thứ mình có.

Lương Tây Kinh biết những thứ đã mất đi rồi mới muốn bù đắp lại thì rất khó có thể bù đắp được. Nhưng anh vẫn muốn làm vậy, muốn yêu Thi Hảo nhiều hơn một chút, muốn đối xử với cô tốt hơn một chút, để từ nay về sau cô sẽ không có suy nghĩ rằng mình là người bị người khác bỏ rơi, là người không ai muốn.

Anh muốn dùng tình yêu của mình lấp đầy thế giới đầy những vết sẹo tổn thương của cô.

Câu trả lời chan chứa tình cảm của anh khiến Thi Hảo ngơ ngác sửng sốt.

Hai người im lặng đối mặt nhìn nhau thật lâu, cô không kiềm chế được dụi đầu vào vai anh, rầu rĩ nói: “Lương Tây Kinh, sao anh lại tốt như vậy chứ?”

“Vậy thì tốt chứ sao?” Lương Tây Kinh ôm cô thật chặt: “Em cảm động à?”

Thi Hảo ậm ờ trả lời.

Lương Tây Kinh cúi đầu, khẽ hôn lên những lọn tóc rơi trên mặt cô: “Đầy đủ là việc anh nên làm.”

Anh dịu dàng nói: “Em đừng bao giờ cảm thấy có gánh nặng, trái lại, có chỗ nào anh làm không tốt, em có thể nói cho anh biết, anh sẽ sửa sai.”

Hai người ôm nhau trên ghế sofa một lúc lâu.

Gần đến giờ đã hẹn với Ôn Ý, hai người xuất phát lái xe ra sân bay đón cô ấy.

Lên xe, Lương Tây Kinh bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó nên hỏi cô: “Hào Hào.”

“Sao thế anh?” Thi Hào cài dây an toàn.

Lương Tây Kinh cúi đầu: “Em muốn tổ chức hôn lễ vào lúc nào?”

Thi Hào sửng sờ, nhìn anh nói: “Không phải bọn mình đã bàn chuyện này ở nhà cũ rồi à, sao bây giờ anh lại hỏi em?”

Đêm mừng một, họ đã nói về vấn đề này.

Bởi vì tin tức Lương Tây Kinh có vợ chưa cưới đã truyền ra bên ngoài nên hai người bạn họ kể cả Lương Hanh đều nhận được không ít lời chúc phúc.

Thậm chí còn có bên hợp tác với tập đoàn Lương Thị trực tiếp hỏi Lương Hanh là thời gian tổ chức chuyện tốt sắp tới của hai người họ đã được ấn định chưa.

Lương Hanh nói lúc nào có tin tức sẽ thông báo cho mọi người biết để chung vui.

Sau khi cúp điện thoại, ông hỏi suy nghĩ của hai người xem muốn tổ chức vào bao giờ.

Sự nghiệp của Thi Hào mới đang ở giai đoạn cất bước, nếu tổ chức hôn lễ ắt phải tiêu tốn không ít thời gian và tâm lực. Quan trọng hơn hết là năm nay cũng sẽ là một năm rất bận rộn bận bịu nhiều việc của Lương Tây Kinh.

Vậy nên, hai người họ quyết định năm nay sẽ không tổ chức hôn lễ mà dời sang tổ chức vào sang năm.

“Hôn lễ dời sang năm sau thì tổ chức.” Lương Tây Kinh nói: “Em có muốn đi đăng ký kết hôn trước không?”

Thi Hào liếc mắt sang nhìn anh, mở to mắt nhìn anh chăm chăm, cô nghe hiểu lời này của anh là có ý gì: “Anh muốn kết hôn rồi sao?”

Lương Tây Kinh bật cười: “Biểu hiện của anh còn chưa đủ rõ ràng hay sao mà giờ em mới nhận ra?”

Khóe môi Thi Hào hơi cong lên, cô buồn cười, lên tiếng nhắc nhở anh: “Tổng giám đốc Lương này, sau khi đăng ký rồi sẽ thật sự không thể đổi ý được đâu đấy? Anh xác định anh muốn cưới em à?”

Lương Tây Kinh trả lời cô: “Anh xác định và chắc chắn hơn bao giờ hết.”

Nói xong câu này, Lương Tây Kinh tự xét lại mình: “Hai hôm nay anh đã tạo cho em ảo giác là anh không sốt ruột sao?”

Thi Hào: “... Không có.”

Lương Tây Kinh: “Vậy thì tốt.”

Anh tranh thủ nhìn Thi Hào một lát, sau đó mới nói: “Tất nhiên nếu em vẫn chưa sẵn sàng trở thành bà Lương, vậy chúng ta đợi một khoảng thời gian nữa cũng được.”

Thi Hào mím môi, cô vô thức đọc đi đọc lại ba chữ “bà Lương” này trong miệng.

Hai chữ này nghe còn êm tai hơn những gì cô tưởng tượng.

Sau khi im lặng một lát, Thi Hào không nhận được gọi tên anh: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh thấy cô gọi mình thì nghiêng đầu nhìn sang.

Thi Hảo nở nụ cười tươi với anh, nhịp tim đập nhanh như trống: “Vây mấy ngày nữa chúng ta cùng đi đăng ký kết hôn nhé?”

Lương Tây Kinh có phần bất ngờ đến nỗi sửng sốt: “Em không hối hận chứ?”

Thi Hảo: “Đến anh cũng không hối hận thì em có gì mà phải hối hận.” Cô cố ý nói: “Sau khi đăng ký kết hôn với anh xong, em sẽ là vợ tổng giám đốc của tập đoàn rồi, sao em phải hối hận chứ.”

Lương Tây Kinh cong môi cười: “Bây giờ em cũng đã là vợ tổng giám đốc rồi.”

Thi Hảo khoát khoát tay: “Bây giờ vẫn đang danh không chính, ngôn không thuận.”

“Được.” Lương Tây Kinh hòa theo cô: “Thế để anh bảo ông nội chọn một ngày ngày lành tháng tốt rồi mình đi đăng ký kết hôn.”

Khóe môi Thi Hảo nhếch lên thành một nụ cười: “Tốt quá.”

“...”

Sau khi xác định xong khoảng thời gian gần đây có ngày tốt sẽ đi đăng ký kết hôn xong, hai người cũng đã đến sân bay.

Đón Ôn Ý về, ba người đến nhà hàng ăn bữa cơm với nhau trước.

Cơm nước xong xuôi, Ôn Ý không muốn ở lại đây để làm bóng đèn nên ồn ào bảo hai người họ lái xe đưa cô ấy về nhà.

Sau khi đưa Ôn Ý về đến nhà, Lương Tây Kinh và Thi Hảo mới về nhà mình.

Vừa về đến nhà chưa được bao lâu, Lương Tây Kinh đã nhận được cuộc gọi do Lương Hanh gọi tới.

Nhận cuộc gọi rồi nói chuyện xong với ông nội rồi cúp máy, anh đi lên tầng tìm Thi Hào đang tắm ở phòng tắm.

Thi Hào vừa mới tắm xong đi ra đã thấy Lương Tây Kinh lại lên đây.

Vì trước đây vội vội vàng vàng đi vào phòng tắm nên Thi Hào quên cầm áo ngủ theo. Lúc này, trên người cô chỉ quấn mỗi một chiếc khăn tắm dài rộng thoải mái.

Ánh mắt hai người nhìn nhau.

Ánh sáng của đèn trong phòng ngủ chiếu xuống, bước chân Lương Tây Kinh dừng lại đứng im tại chỗ như đóng đinh trên mặt đất, anh nhìn xuống, nhìn vào gương mặt trắng nõn của cô, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Em tắm xong rồi sao?”

Thi Hào cảm thấy anh đây là đã biết rõ còn cố hỏi.

Cô ừ một tiếng: “Em quên cầm áo ngủ vào.”

Lương Tây Kinh rũ mắt nhìn xuống, nắm tay cô đi về phía sofa đặt ở một bên, ấn cô ngồi xuống ghế: “Sao em không gọi anh.”

Thi Hào bị anh nhìn thấy gương mặt đến nỗi vành tai bắt đầu nóng lên, cơ thể cũng nóng theo. Cô nhếch khóe môi, nhịp tim đập dồn dập như trống đánh, lông mi cô hơi run run nói: “... Em quên.”

Cô không muốn bị Lương Tây Kinh cứ nhìn mình như vậy nên gượng gạo đổi chủ đề nói chuyện: “Sao anh lại lên đây?”

Lương Tây Kinh lấy khăn mặt để ở bên cạnh rồi lau tóc cho cô: “Ông nội vừa gọi điện cho anh.”

“Ông nói gì thế?” Thi Hào ngửa đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đen láy như mực của anh, cơ thể cô căng thẳng đến mức không thể hiểu nổi.

Lương Tây Kinh lau khô mái tóc còn ướt sũng nước của cô, trầm giọng nói: “Ông nói ông đã tìm thầy xem ngày tốt cho bọn mình rồi.”

Nghe anh nói thế, hai mắt Thi Hào lập tức sáng lên: “Quyết định ngày nào rồi sao?”

“Quyết rồi nhưng hỏi ý kiến em trước xem sao đã.” Lương Tây Kinh nói cho cô biết: “Ông nội tìm thầy xem được mấy ngày, bọn họ chọn ra một ngày tốt nhất là được.”

Thi Hào: “Có những ngày nào vậy anh?”

Lương Tây Kinh nói từng ngày cụ thể cho cô nghe, có một ngày là vào ngày họ đi làm, trong mấy ngày đó còn có hai ngày là ngày tốt gần đây thích hợp cho người đi đăng ký kết hôn, một ngày vào cuối tháng, một ngày khác là vào trung tuần tháng sau.

Nghe anh nói xong, Thi Hào lại hỏi: “Anh muốn chọn ngày nào?”

Lương Tây Kinh: “Em cứ chọn ngày em thích nhất là được rồi.”

Thi Hào: “Anh nghiêng về ngày nào nhất?”

“ ... ”

Bàn tay đang lau tóc cho cô của Lương Tây Kinh dừng lại một lát: “Em có chắc là muốn anh nói hả?”

“Em chắc mà.” Thi Hào bắt đầu dĩ nói: “Anh nói em nghe thử xem nào.”

Lương Tây Kinh: “Chọn ngày đi làm ấy.”

Thi Hào: “Sao anh lại chọn ngày đó?”

Lương Tây Kinh thản nhiên nói cho cô biết đáp án: “Nếu còn muộn nữa anh sợ em đổi ý mất.”

Chương 70: Bà Lương, anh yêu em hơn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hào nghe thấy những lời Lương Tây Kinh nói thì cảm thấy hơi bất lực, cô khiến cho Lương Tây Kinh ảo tưởng đến chuyện cô sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh lúc nào thế.

Bỗng nhiên Thi Hào lại nghĩ đến những gì mà Tần Yến đã đề cập đến trước đó, thật ra Lương Tây Kinh thiếu cảm giác an toàn hơn cô nghĩ.

"Tại sao em không nói gì?" Lương Tây Kinh đặt khăn lông ở một bên rồi hỏi người đang im lặng không nói ở bên cạnh.

Thi Hào ngược mắt ngửa mặt lên nhìn anh.

Ánh sáng trong căn phòng bao phủ hai người họ, phác họa lên trên khuôn mặt của họ.

Dưới ánh đèn sáng ngời, ánh mắt của hai người va chạm vào nhau.

Một lát sau đôi môi Thi Hào khẽ mấp máy: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hào nhoẻn miệng cười lộ vẻ mặt dịu dàng, nói: "Em sẽ không nuốt lời và cũng sẽ không chạy đâu."

Lương Tây Kinh ngẩn ra một chút.

Thi Hào vươn tay vòng qua eo của anh rồi lại cọ sát vào phần bụng dưới của anh, cô nói bằng giọng điệu mềm mại nhưng có sức mạnh: "Nếu như anh không hối hận, anh không đuổi em đi thì em sẽ không bao giờ rời khỏi anh."

Lương Tây Kinh sững sờ, đôi mắt cũng nhẹ nhàng chuyển động.

Anh lặng lẽ nhìn chăm chăm người trong lòng mình một lúc rồi đưa tay vuốt ve mái tóc mới khô hơn một nửa của cô, giọng nói hơi trầm xuống: "Sấy khô tóc trước đã, những cái khác chúng ta nói sau đi."

Một lúc sau Lương Tây Kinh sấy khô tóc cho Thi Hào.

Anh đặt máy sấy xuống rồi nhìn chăm chăm cô: "Anh đi tắm rửa trước."

Thi Hào đang chuẩn bị dưỡng da, nghe thấy anh nói vậy thì gật đầu: "Anh đi đi."

Sau khi dưỡng da xong Thi Hào xuống dưới tầng tìm nước để uống, vì trong phòng không có nước nên cô cảm thấy hơi khát.

Cô vừa uống nước xong đi lên trên tầng đúng lúc nhìn thấy Lương Tây Kinh ra khỏi phòng tắm.

Không hiểu sao Thi Hào lại cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô có chút nguy hiểm.

Mười phút sau Thi Hào biết cảm giác của mình không sai.

Trong phút chốc dấu vết ướt át từ hơi thở của anh lưu lại trên làn da trắng nõn của Thi Hào, cả cơ thể cô được anh ôm chặt vào trong ngực không thể nhúc nhích nổi.

Có một khoảng thời gian Thi Hào thật sự cảm thấy cuộc sống của mình như đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Cô biết những câu mà bản thân vừa mới nói có thể sẽ khiến Lương Tây Kinh xúc động có phản ứng, chuyện cô không ngờ đến là anh sẽ có phản ứng lớn đến như vậy.

Nếu như cô biết điều này sớm hơn thì ban nãy cô sẽ nói chuyện theo kiểu kín đáo hơn.

Thi Hào bị Lương Tây Kinh hôn đến mức hoa mắt chóng mặt có suy nghĩ như vậy nhưng tiếc là cô không có thuốc hồi hận để uống.

...

Trong mấy tiếng đồng hồ này Thi Hào cảm thấy mình như một chiếc thuyền nhỏ trôi lững lờ trên mặt biển, bắt đầu nhấp nhô theo từng cơn sóng và ngọn gió trên biển.

Nước biển lúc nhanh lúc chậm, dao động nhấp nhô lên xuống, lúc lại ném cô lên tận trên cao rồi lại nhanh chóng rơi xuống.

Cuối cùng tất cả mọi thứ đều yên lặng.

Chắc hẳn vì ban ngày được nghỉ ngơi tốt nên sau khi tắm rửa sạch sẽ Thi Hào vẫn còn sức nói chuyện với Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh cầm thuốc mỡ trong tay rồi ngồi xổm trước mặt cô để bôi thuốc lên trên đầu gối của cô.

Vừa nãy có lót đệm mềm bên dưới nhưng làn da của Thi Hào lại vô cùng non mịn nên vùng đầu gối của cô vẫn không khỏi bị cọ xát đến đỏ bưng.

"Xin lỗi em." Lương Tây Kinh nhìn vào đó, trong mắt anh chợt hiện lên vẻ hối hận.

Nhưng mà Thi Hào lại chẳng có cảm giác gì cả.

Lúc yêu đương nồng nhiệt thì móng tay vài ngày không cắt sửa của cô cũng để lại không ít dấu vết sau lưng Lương Tây Kinh đấy thôi, cô vô tình nhìn thấy những dấu vết đó khi đang tắm.

"Da em cũng đâu có bị xước." Thi Hào nhỏ giọng nói: "Không cần thiết phải xin lỗi."

Lương Tây Kinh ngẩng đầu đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô: "Không đau à?"

Thi Hào thấy lời nói của anh thì sắc mặt cũng đỏ ửng lên, trong đầu không tự chủ được hiện lên một số cảnh tượng lúc nãy. Cô giơ tay lên sờ vào vành tai đã nóng bừng lên sau đó lẩm bẩm một cách mơ hồ: "Không đau."

Tuy nói như vậy nhưng Lương Tây Kinh vẫn không thực sự yên tâm.

Anh nhìn chăm chăm vào đầu gối đã được bôi thuốc lên của cô, vết hầu của anh cũng trượt lên trượt xuống sau đó trầm giọng nói: "Lần sau anh sẽ chú ý hơn."

Thi Hào liếm môi một cái khẽ "ừ" một tiếng.

Sau khi dọn dẹp xong hai người nằm lên giường ngủ.

Trước khi ngủ, Lương Tây Kinh đã hỏi ý kiến của Thi Hào: "Ngày mai em có muốn đi chơi không?"

Thi Hào nằm sấp ở trong lòng anh lơ mơ hỏi: "Không phải là ngày mai chúng ta có buổi tụ tập liên hoan à?"

Lương Tây Kinh: "Liên hoan là buổi tối, còn ban ngày có muốn đi đâu không?"

Thi Hào mở mắt ra suy nghĩ một lúc sau đó nói với Lương Tây Kinh: "Buổi sáng chúng ta đến chùa có được không?"

Lương Tây Kinh nhú mày: "Tại sao em lại muốn đến đó?"

"Ông nội nói ngôi chùa mà ông và bác Tôn rất linh nên chúng ta cũng đến đó đi." Thi Hào nói.

Cô có tâm nguyện cầu cầu Thần Phật phù hộ.

Lương Tây Kinh không tin phật nhưng nếu Thi Hảo muốn đi thì anh sẽ đi cùng với cô.

"Được." Anh ôm lấy Thi Hảo: "Vậy em ngủ đi."

Thi Hảo ngáp một cái đồng ý với vẻ mặt mệt mỏi: "Ngủ ngon."

Lương Tây Kinh cúi đầu hôn lên trán cô một cái, nói thật nhỏ: "Ngủ ngon."

...

Có thể vì muốn đến chùa nên tám giờ sáng Thi Hảo đã tự nhiên tỉnh lại rồi.

Rõ ràng cô chỉ được ngủ có sáu tiếng mà cô vẫn cảm thấy tỉnh táo tràn đầy sức sống.

Sau khi ăn sáng xong hai người xuất phát đến chùa.

Ngôi chùa bọn họ sắp đến nằm ở một vùng ngoại ô khá là hẻo lánh.

Vẫn còn đang trong kỳ nghỉ năm mới nên số người trên đường khá là ít.

Khi đi được nửa đường Lương Tây Kinh thì Cận Thanh Trạc gọi điện tới hỏi xem hôm nay anh và Thi Hảo có ý định làm cái gì, Hứa Thực thấy chán quá nên muốn gọi mọi người đến tụ tập sớm một chút.

Người nhận điện thoại là Thi Hảo, cô im lặng một lát mới nói nhỏ: "Chúng tôi đang trên đường đi đến chùa."

Cận Thanh Trạc chưa kịp kinh ngạc thì Hứa Thực đã cướp lấy điện thoại tò mò hỏi: "Ngôi chùa nào thế? Là ngôi chùa mà mấy người ông Lương đi vào hôm mừng một đó à?"

Thi Hào cười trả lời "đúng vậy".

Cô thuận miệng hỏi: "Sếp Tiểu Hứa có cảm thấy hứng thú không?"

Hứa Thực: "Có, hai người đợi một chút, tôi và Cận Thanh Trạc cũng tới."

Lương Tây Kinh đang lái xe trên đường cao tốc nghe thấy vậy thì lên tiếng: "Cậu đến chùa làm cái gì?"

Hứa Thực thật thà nói: "Tôi đi cầu xin Phật Tổ phù hộ cho tôi thuận lợi có một mối quan hệ yêu đương trong năm nay."

"..."

Sau khi cúp điện thoại không lâu Thi Hào nhận được một tin nhắn của Ôn Ý: [Hôm nay cậu và tổng giám đốc Lương đi chùa à?]

Thi Hào: [Sao cậu biết?]

Tốc độ lan truyền tin tức của Hứa Thực cũng nhanh thật đấy?

Ôn Ý: [Ban nãy Tần Lâm gọi điện cho tớ, hỏi tớ có muốn đi không?]

Thi Hào kinh ngạc: [Bọn họ đã đến thành phố Giang rồi hả?]

Ôn Ý: [Đã xuống máy bay rồi.]

Thi Hào nín cười: [Vậy các cậu đến đây cùng nhau à? Tớ nghe ông nội Lương nói đồ chay trong chùa khá ngon đấy, trưa nay chúng ta ăn chay ở đó được không?]

Ôn Ý: [Được, tớ đến đó ngay đây.]

Hai người quyết định xong, Thi Hào suy nghĩ một chút thử hỏi Thẩm Âm.

Cô không biết Thẩm Âm có thích đến chùa hay không, cô cũng không biết ban ngày cô ấy có thời gian rảnh không nhưng nếu như tất cả mọi người đã đến thì không thể bỏ lại một mình cô ấy được.

Hỏi xong, Thẩm Âm không suy nghĩ quá nhiều nhanh chóng trả lời Thi Hào: [Có chứ, có chứ, đúng lúc hôm nay tôi cũng rảnh!]

Thẩm Âm: [Nhiều năm tôi không đi bái phật rồi, tôi đến để làm quen với Phật Tổ một chút để ngài quen với sự có mặt của tôi rồi phù hộ cho tôi nhanh chóng theo đuổi được Thẩm Minh Yến.]

Thi Hào buồn cười: [Vậy thì tôi chúc tâm nguyện của cô trở thành hiện thực trước nhé.]

Thẩm Âm: [Gửi địa chỉ qua cho tôi đi, bây giờ tôi qua ngay đây.]

Thi Hào suy nghĩ một lát rồi hỏi Lương Tây Kinh: "Em có nên gọi điện cho mấy người Hứa Thực không nhỉ? Để bọn họ tiện thể qua đón Thẩm Âm?"

Lương Tây Kinh ngược mắt lên, sau khi im lặng vài giây mới nói: "Bảo Cận Thanh Trạc gọi điện thoại cho Thẩm Minh Yến hẹn anh ấy ra ngoài bàn chuyện làm ăn."

Thi Hào: "Hả?"

Lương Tây Kinh nghiêng đầu nhìn cô: "Em gọi điện cho Cận Thanh Trạc đi, anh sẽ nói chuyện."

"..." Thi Hào chớp mắt vài cái, có lẽ cô biết Lương Tây Kinh muốn làm cái gì. Cô nín cười bấm số điện thoại của Cận Thanh Trạc để cho hai người trao đổi với nhau.

Mười mấy phút sau Thẩm Âm liên tục gửi hàng loạt dấu chấm than qua tin nhắn của Thi Hào.

Thẩm Âm: [Thi Hào! Cô có biết không, thế mà tôi lại nhận được tin nhắn của Thẩm Minh Yển này, anh ấy nói anh ấy cũng sẽ đến chùa, mà tổng giám đốc Cận lại nhờ anh ấy tiện đường qua đón tôi đi!]

Thẩm Âm: [Chắc chắn Phật Tổ đã cảm nhận được sự nhiệt tình và tấm lòng thành kính của tôi rồi.]

Thi Hào nhìn tin nhắn mà cô ấy gửi đến rất muốn cười.

Cô không phá vỡ khát khao đẹp đẽ của Thẩm Âm mà lại đi nói cho cô ấy biết rằng không phải Phật Tổ nghe thấy tiếng lòng của cô ấy, do Lương Tây Kinh không muốn thêm hiểu lầm gì nên đã cố ý bảo Cận Thanh Trạc gọi điện cho Thẩm Minh Yển mời anh ta đến gặp mặt.

Tất nhiên nếu như Thẩm Minh Yển thật sự không có ý gì với Thẩm Âm về mặt này thì anh ta cũng không dễ bị "lừa" như vậy.

Thi Hào vẫn luôn cảm thấy Thẩm Minh Yển thích Thẩm Âm, còn về lý do anh ta mãi không chịu đồng ý yêu đương với Thẩm Âm thì không rõ lắm.

Nghĩ tới đây Thi Hào tò mò nhìn về phía người ngồi bên cạnh: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh: "Em muốn nói gì?"

Thi Hào: "Em cảm thấy giám đốc Thẩm rất thích Thẩm Âm nhưng vì sao anh ấy lại không đồng ý yêu đương với Thẩm Âm vậy nhỉ?"

"..."

Lương Tây Kinh cũng không ngờ Thi Hào sẽ hỏi anh vấn đề này.

Anh suy nghĩ một lát sau đó nói thật: "Anh cũng không biết."

Anh và Thẩm Minh Yển không giao thiệp quá nhiều nên cũng không quá hiểu người này đến như vậy.

Thi Hảo: "... Nếu như là anh thì sao?"

Lương Tây Kinh nghe thấy vậy không chút do dự quyết đoán trả lời một câu: "Anh chỉ thích em."

Anh từ chối Thẩm Âm thì tất nhiên cô ấy, lý do cũng chỉ có một đó là anh chỉ thích Thi Hảo không hề có thêm một lý do nào khác.

Thi Hảo hơi ghen ngào bày tỏ sự ngưỡng mộ với mong muốn sống sót mạnh mẽ của anh.

"Chỉ là nếu thôi mà." Thi Hảo nói.

Lương Tây Kinh nghiêm túc nói: "Không có cái gọi là nếu như này."

Anh không rơi vào bẫy đâu.

Thi Hảo không phản bác được, cô có thể cảm nhận được một cách sâu sắc rằng cuộc đối thoại này không thể tiếp tục được nữa rồi.

Sau khi yên lặng một lát cô thôi không giãy dụa nữa: "Được rồi, để anh trả lời câu hỏi này thì làm khó anh quá." Cô thỏa hiệp: "Tối nay em hỏi mấy người sắp Tiểu Hứa vậy."

Lương Tây Kinh đề nghị: "Em có thể đi hỏi thẳng Thẩm Minh Yến mà."

"... Em không dám." Thi Hảo vô cùng thành thật.

Cô chỉ mới gặp Thẩm Minh Yến vài lần đó thôi đã cảm nhận được người này còn nguy hiểm hơn cả Lương Tây Kinh, đây còn là một con người sâu không lường được. Chắc chắn anh ta không thể bình dị gần gũi giống như Lương Tây Kinh được.

Tuy đối với những người khác thì Lương Tây Kinh cũng không dễ tiếp cận như vậy.

Nhưng cái cảm giác lạnh lùng mà người khác cảm thấy ở hai người thật sự rất khác nhau.

Lương Tây Kinh bị lời nói của cô chọc cười, anh nhếch miệng hỏi: "Sợ anh ấy à?"

Thi Hào lắc đầu: "Không thể nói là sợ được."

Đúng hơn là bọn họ không thân thiết đến mức đó nên cô hỏi vấn đề này không thích hợp cho lắm, Thi Hào vẫn luôn dè dặt trong những vấn đề như thế này.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, càng ngày họ càng đến gần đích hơn.

Khi Thi Hào và Lương Tây Kinh đến nơi vẫn chưa đến mười giờ.

Vị trí của ngôi chùa ở lưng chừng núi, chiếc xe của bọn họ không lái lên đó được.

Sau khi đỗ xe bên đường hai người không đợi những người khác ở cách đó không xa mà từ từ leo lên trước.

Sau trận tuyết rơi ngày đầu năm mới bầu trời dần quang đãng.

Đến ngày hôm nay trên bầu trời xanh cao còn có ánh nắng ấm áp, chỉ cần nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Thể lực Thi Hào cũng khá tốt.

Cô leo cùng Lương Tây Kinh đến lưng chừng núi cũng không thấy mệt. Lúc này trong chùa không có nhiều người như vậy.

Sau khi mua vé vào cổng, cả hai đi dạo trong chùa theo bản đồ hướng dẫn.

Vừa vào trong chùa, Thi Hào kéo Lương Tây Kinh đến điện Thần Tài đầu tiên.

Lương Tây Kinh ngẩng đầu nhìn ba chữ kia trong phút chốc anh không biết nói gì mới tốt.

"Cầu xin sẽ linh nghiệm à?" Anh tò mò.

Thi Hảo liếc mắt nhìn trộm anh: "Mặc kệ là có linh hay không, chúng ta đã tới đây rồi thì vẫn nên cầu xin một chuyện."

"..."

Lương Tây Kinh hết cách đành đi cùng cô vào bên trong.

Bái Thần Tài xong, Thi Hảo lại phấn chấn đi đến trước điện của Phổ Hiền Bồ Tát.

Lương Tây Kinh không là hiểu lắm, hỏi Thi Hảo: "Đây là để làm gì?"

Thi Hảo: "Bảo vệ sự nghiệp."

Lương Tây Kinh: "..."

Anh im lặng vài giây rồi mới hỏi: "Năm nay em muốn thăng chức à?"

Thi Hảo: "Đúng là em có mục tiêu đó."

Dù biết có thể đây là một chuyện vô ích vì muốn đạt được thứ mình muốn thì phải tự mình cố gắng nhưng bọn họ đã đến đây rồi thì cô cũng cầu xin một chút cho may mắn.

Đi từ điện Phổ Hiền Bồ Tát ra, Thi Hảo lại kéo Lương Tây Kinh đi bái bức tượng lớn nhất trong chùa để cầu sức khỏe bình an.

Mục đích cuối cùng cô đến đây, điều quan trọng nhất là hy vọng Lương Tây Kinh và cô cũng như tất cả người thân bạn bè của họ đều bình an vô sự, sự cố gắng của cô không thể đạt được nguyện vọng này.

Vì vậy cô hy vọng Thần Phật có thể phù hộ độ trì, để bọn họ đều có thể bình an khỏe mạnh.

Còn những mong muốn khác, bọn họ sẽ phấn đấu và đạt được chúng thông qua nỗ lực của bản thân.

...

Ra khỏi điện chính, Thi Hào nhận được tin nhắn của Ôn Ý, cô ấy nói rằng họ sắp tới cổng chùa rồi.

Thi Hào: [Vậy chúng tớ ra đó đón các cậu.]

Ôn Ý: [Được.]

Thi Hào cất điện thoại đi, cô đang định nói chuyện với người bên cạnh.

Lương Tây Kinh chỉ vào một điện cách đó không xa: "Tại sao chúng ta không đi đến chỗ đó?"

Thi Hào nhìn theo phương hướng mà anh chỉ, cô chớp mắt nói với anh: "Chỗ đó là chỗ cầu duyên, anh muốn đi đến đó à?"

Lương Tây Kinh nhú mày.

Thi Hào tiếp tục hỏi: "Hay là tổng giám đốc Lương không hài lòng với tình yêu hiện tại?"

Lương Tây Kinh ghen lời: "Không phải như thế."

Anh chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Thi Hào hừ nhẹ kéo anh ra ngoài cổng chùa, chuẩn bị đi đón người: "Em tạm thời hài lòng với chuyện tình cảm này cho nên mới không vào đó."

Cô híp mắt nhìn Lương Tây Kinh, buồn bã nói: "Nếu như tổng giám đốc Lương muốn đi thì em cũng sẽ không ngăn cản."

Lương Tây Kinh xiết chặt lấy tay cô: "Anh không muốn đi."

Cả đời này anh cũng sẽ không vào.

Thi Hào à một tiếng: "Thật à?"

Lương Tây Kinh cúi đầu cười: "Đã bao giờ anh lừa em chưa?"

Anh nhìn chăm chăm Thi Hào với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Anh nghĩ rằng cả cuộc đời này của anh đều rất hài lòng đối với chuyện tình cảm này."

Cho nên anh không cần thiết phải đi vào đó và cũng không cần thiết cầu xin Thần Phật phù hộ. Nếu như chắc chắn phải đi vào đó cầu xin thì anh nghĩ anh sẽ cầu xin Thần Phật phù hộ cho một nửa kia của anh có nhiều tình yêu thương, hy vọng cô có thể gặt hái được tất cả những gì mà cô muốn, cô sẽ đạt được tất cả mong ước trong cuộc đời này.

Vừa đi đến cổng chùa, một đoàn người chậm rãi đi tới.

Mua vé xong mấy người lại nói chuyện với nhau vài câu, vì Lương Tây Kinh và Thi Hào đã vào trong điện rồi nên hai người không đi cùng bọn họ nữa. Hai người định đi dạo xung quanh ngôi chùa ngắm nhìn phong cảnh một chút, lát nữa họ sẽ gặp nhau ở nhà ăn của chùa.

Sau khi bàn bạc xong, Thi Hào kéo Lương Tây Kinh đi mua bùa bình an, đi treo điều ước hy vọng Lương Hanh có thể sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh bình an.

Làm xong, hai người đi dạo một vòng rồi mới trở về nhà ăn của chùa.

"Mệt rồi hả?" Lương Tây Kinh vặn nắp chai nước đưa cho cô.

Thi Hào gật đầu: "Có một chút."

Sau khi chậm rãi uống một ít nước, Thi Hào dựa lên trên người Lương Tây Kinh để nghỉ ngơi. Cô nhìn ra ngoài cửa nhìn đủ loại người đi qua đi lại bằng hai mắt trống rỗng. Đột nhiên cô lại nghĩ: "Lương Tây Kinh."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hào tò mò: "Anh nói xem, nếu như có hai người không quen biết gặp nhau ở trong chùa, sau đó họ liên hệ với nhau và tiếp tục phát triển mối quan hệ, như vậy có phải rất lãng mạn hay không?"

Lương Tây Kinh nhìn lên: "Lãng mạn thế nào?"

"Gặp nhau và đính ước ở một nơi thần thánh như chùa miếu thế này, chẳng lẽ không lãng mạn ư?" Thi Hào nói: "Hơn nữa chắc hẳn tình yêu được xác định ở nơi đây sẽ kéo dài rất lâu."

Lương Tây Kinh nghe nói như vậy thì nhìn chăm chăm Thi Hào bằng ánh mắt đắm chiêu.

Thi Hào không hiểu: "Anh nhìn em như thế làm cái gì?"

Lương Tây Kinh im lặng một lát sau đó đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, trầm giọng nói: "Anh yêu em."

Thi Hào ngẩn người, trừng mắt nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Dường như gió bên ngoài chùa lặng đi rất nhiều.

Dường như mọi thứ xung quanh tạm thời ngừng lại vì câu nói này của Lương Tây Kinh.

Một hồi lâu, Thi Hào mới tỉnh lại và hỏi lại bằng giọng điệu không mấy tin tưởng: "Anh nói cái gì?"

"Anh nói." Lương Tây Kinh nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt sáng quắc, khuôn mặt anh lộ vẻ dịu dàng: "Anh yêu em."

Thi Hào biết anh yêu mình nhưng bọn họ đều không phải là kiểu người bộc lộ tình cảm một cách thẳng thắn như vậy.

Lương Tây Kinh chỉ từng nói với Thi Hào rằng "anh thích em".

Đây là lần đầu tiên chính miệng anh nói ra chữ "yêu" này.

Thi Hào giật mình mất vài giây, đôi môi cũng khẽ nhúc nhích như muốn nói "em cũng vậy".

Nhưng lời vẫn chưa nói ra miệng thì giọng nói của Thẩm Âm truyền từ ngoài vào.

"Thi Hào."

Thi Hào và Lương Tây Kinh nhanh chóng rút đồng cảm xúc vừa nảy ra khỏi suy nghĩ, cô quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Âm nhiệt tình vẫy tay với cô ấy: "Bên này."

Thẩm Âm đang định đi về phía trước lại đứng phải ánh mắt không vui vẻ gì mấy của Lương Tây Kinh.

Bước chân của cô ấy cũng khựng lại, vô thức trốn sau lưng Thẩm Minh Yến bên cạnh để né tránh.

Thẩm Minh Yến ngược mắt đối mặt với Lương Tây Kinh, anh ta lững thững đi phía trước đến gần bọn họ.

Người đã đến đông đủ, tất cả mọi người đều đã đói rồi.

Mọi người ngồi cùng một bàn và gọi không ít đồ ăn chay.

Không lâu sau tất cả món ăn chay đã được dọn lên bàn.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh ngồi cùng một chỗ, trong bát của cô toàn là thức ăn Lương Tây Kinh gấp cho.

Mọi người thấy vậy cũng có lòng muốn tấu hề mấy câu nhưng họ vẫn nhớ đâu là chùa miếu nói năng bậy bạ ở đây không tốt lắm nên đành nhịn xuống.

Trong bữa cơm chay mọi người ăn một cách yên lặng và thành kính.

Lúc mọi người ăn xong cũng đã hai giờ chiều.

Lúc này mà về khu vực thành phố thì hơi sớm, Ôn Ý đề nghị: "Hay là chúng ta leo lên đỉnh núi một chút nhé? Năm mới đến rồi có phải nên đứng trên cao nhìn thật xa không?"

Tần Yển: "Ôn Ý, cô mê tín như vậy cơ à?"

Ôn Ý chưa lên tiếng Tần Lâm mở miệng trước: "Tôi không có ý kiến."

Tần Yển: "... Tôi cũng không có."

Hứa Thực và Cận Thanh Trạc càng không có.

Lương Tây Kinh nhìn Thi Hảo: "Em còn có thể leo lên không?"

Thi Hảo gật đầu: "Em cũng không sao đâu."

Cuối cùng ánh mắt của mọi người dừng lại trên người Thẩm Âm, dù sao từ lúc leo từ chân núi lên lưng chừng núi Thẩm Âm cũng đã la hét kêu không được rồi.

"Tôi cũng không sao cả." Đến lúc này rồi thì tất nhiên là Thẩm Âm cũng sẽ không ngăn cản.

Còn nữa vừa nãy cô ấy la lối bảo mệt vì muốn Thẩm Minh Yến chú ý đến mình nhiều một chút thôi, không phải thật sự không leo được. Bình thường cô ấy ăn nhiều và cũng rèn luyện sức khỏe nên thể lực cũng không quá tệ.

Thẩm Minh Yến nhìn cô ấy lạnh nhạt nói: "Cô chắc chắn chứ?"

"... Chắc chắn." Sắc mặt Thẩm Âm đỏ ửng lên quay đầu nhìn anh ta, đôi mắt cô ấy sáng ngời, hai hàm răng trắng tinh, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Nếu như tôi thực sự không làm được thì tổng giám đốc Thẩm có thể công tôi một đoạn không?"

Thẩm Âm sợ bị Thẩm Minh Yến từ chối nên bổ sung thêm: "Chắc hẳn tổng giám đốc Thẩm đây là một người đàn ông lịch thiệp."

Thẩm Minh Yến bình tĩnh nhìn chằm chằm cô ấy mấy giây rồi mới nhìn ra chỗ khác, anh ta rảo bước đi về phía trước: "Đi thôi."

Thẩm Âm nhìn bóng lưng dần đi xa của anh ta, trong phút chốc cô ấy không hiểu được anh ta có đồng ý hay không.

Trong lúc cô ấy chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì Ôn Ý đã đẩy nhẹ cô ấy từ phía sau, lại đè thấp giọng nói: "Ngây ra đó làm cái gì? Đi thôi."

Thẩm Âm: "..."

Cô ấy nhỏ giọng nói: "Anh ấy có ý gì vậy?"

Ôn Ý cạn lời nhìn cô ấy: "Ý là ngầm thừa nhận đấy, cô không cảm nhận được à?"

Ánh mắt Thẩm Âm sáng rực lên: "Thật sao?"

Thi Hào nghe thấy cuộc đối thoại của hai người cũng không nhịn được nữa.

Cô liếc mắt nhìn Thẩm Âm: "Chắc chắn là thật."

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của hai người, Thẩm Âm nhanh chóng chuyển sang chế độ trọng sắc khinh bạn: "Vậy thì tôi không đi với các cô nữa đâu, tôi đi trước đây."

Thi Hào: "..."

Ôn Ý: "..."

Đường đi từ chùa lên đỉnh núi không tính là quá xa.

Đoàn người leo chỉ mất nửa tiếng là đến nơi rồi.

Gió trên đỉnh núi mạnh hơn gió ở lưng chừng núi rất nhiều.

Khi cơn gió gào thét thổi qua, mấy người Thi Hào đứng cạnh nhau ngẩng nhìn thành phố dưới chân núi. Không hiểu sao cô bỗng có một điều ước nho nhỏ, hy vọng mỗi một năm sau này đều có người yêu bên cạnh mình, có những người bạn này, khi nào rảnh sẽ hẹn nhau đi ăn liên hoan, cùng nhau leo núi, cùng nhau chơi đùa.

Sau khi leo lên cao nhìn ra xa, mọi người xuống núi và chuẩn bị quay trở lại thành phố.

Địa điểm tụ tập được bố trí trong một câu lạc bộ đầy đủ tiện nghi, độ riêng tư tương đối cao, trong phòng VIP lớn cũng có nhiều trò chơi có thể chơi.

Ăn cơm xong, mấy người Lương Tây Kinh đi chơi bóng.

Thi Hào, Thẩm Âm và Ôn Ý ghé sát lại nói chuyện phiếm, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Sau khi Thẩm Âm biết hai ngày nữa cô sẽ đi đăng ký kết hôn, cô ấy vô cùng kinh ngạc: "Hai người vội đến thế cơ à?"

Sau đó cô ấy vô thức nhìn vào bụng Thi Hào.

Thi Hào: "... Tôi không có thai, cô đừng suy nghĩ nhiều."

Thẩm Âm hậm hực: "Xin lỗi nhé."

Thi Hào bật cười: "Cô nghĩ như vậy cũng là chuyện bình thường thôi mà."

Thẩm Âm: "Sao vừa cầu hôn mà đã đi đăng ký kết hôn rồi thế, tổng giám đốc Lương vội đến vậy cơ à? Khi nào hai người tổ chức đám cưới?"

"Đám cưới thì phải đến cuối năm hoặc sang năm." Thi Hào lần lượt trả lời câu hỏi của cô ấy: "Còn về chuyện vội vàng..."

Thi Hào không nói rằng Lương Tây Kinh sợ cô chạy, cô chỉ nói: "Sớm muộn gì cũng phải đăng ký, đăng ký sớm thì danh chính ngôn thuận sớm."

Thẩm Âm suy nghĩ một chút: "Cũng đúng."

Cô ấy nói chuyện với Thi Hào xong lại chuyển hướng sang Ôn Ý: "Cô thì sao, cô Ôn?"

Ôn Ý: "... Tôi theo chủ nghĩa không kết hôn."

Thẩm Âm sửng sốt: "Hả?"

Lần đầu tiên cô ấy nghe đến chuyện này.

Ôn Ý nhìn dáng vẻ khiếp sợ của cô ấy thì bắt đầu trêu chọc: "Kinh ngạc lắm à?"

Thẩm Âm: "... Đúng rồi."

Cô ấy nghi ngờ: "Vì sao thế?"

Ôn Ý suy nghĩ một chút: "Chuyện này để sau rồi nói đi, vì chuyện này nói ra cũng rất phiền."

Thẩm Âm gật đầu: "Được."

Buổi tối hôm nay, mọi người trò chuyện rất vui vẻ, lại rút ngắn khoảng cách với nhau thêm một lần nữa.

Chơi đến tận khuya thì bữa tiệc mới tan.

Thi Hào và Lương Tây Kinh tay trong tay về nhà, kéo dài bóng của hai người họ làm cho chúng chồng lên nhau như không thể tách rời.

...

Hai ngày tiếp theo, Thi Hào và Lương Tây Kinh không đi đâu cả mà chỉ ở nhà và hưởng thụ những ngày nghỉ cuối cùng của họ.

Ngày mừng tám là ngày đi làm lại cũng là ngày thích hợp để kết hôn.

Thi Hào và Lương Tây Kinh dậy thật sớm, ăn bữa sáng, sau đó Thi Hào trang điểm lại rồi thay một bộ đồ đôi là một chiếc áo sơ mi trắng phối với váy màu đen.

Thay quần áo xong hai người nhanh chóng đi đến cục dân chính.

Thời tiết hôm nay rất đẹp.

Hôm nay có rất nhiều người đến cục dân chính để đăng ký kết hôn, Thi Hào đưa hết giấy chứng nhận cho Lương Tây Kinh bảo quản, cô xếp hàng cùng với anh và đi từ từ về phía trước.

Không lâu sau đến lượt hai người.

Thủ tục còn đơn giản hơn so với những gì mà Thi Hào đã tưởng tượng rất nhiều, tốc độ cũng rất nhanh.

Dường như chỉ trong một cái nháy mắt mà bọn họ đã chụp ảnh và nhận được giấy đăng ký kết hôn thuộc về bọn họ.

Lúc ra khỏi cục dân chính, Thi Hào định nói với Lương Tây Kinh sao đăng ký kết hôn lại nhanh đến vậy, trong lúc cô chưa kịp phản

ứng lại thì cô đã trở thành người có gia đình rồi.

Chưa kịp nói ra miệng thì hai người lại nghe thấy đôi vợ chồng trẻ xếp hàng ở trước họ thổ lộ tình cảm.

Bỗng nhiên cô lại nhớ đến câu thổ lộ mấy ngày hôm trước của Lương Tây Kinh.

"Lương Tây Kinh." Cô ngửa đầu lên nhìn anh, ánh mặt trời trên đầu xuyên qua bóng cây bị cắt thành từng mảnh sáng nhỏ bao phủ trên đỉnh đầu của bọn họ, khiến Lương Tây Kinh lúc này càng trở nên sống động có chiều sâu hơn.

Lương Tây Kinh cup mắt xuống chậm rãi hỏi: "Gọi anh là gì?"

Vành tai của Thi Hào lại nóng ran, cô hỏi anh: "Tại sao ngày đó anh lại nói với em câu nói kia ở nơi đó?"

Lương Tây Kinh lập tức hiểu cô đang ám chỉ điều gì, anh dừng một chút rồi mới nói với cô: "Em muốn lắm biết à?"

Thi Hào: "... Ừm."

Anh cười hai tiếng rồi bắt đầu tập kích: "VẬY em nói cho anh biết trước, nếu như Thẩm Âm không cắt ngang thì em định nói gì với anh."

"..."

Thi Hào không ngờ, đến cái này mà Lương Tây Kinh cũng muốn so đo với cô.

Tuy nhiên cô cũng muốn nói với anh câu đó.

Nghĩ đến đây cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, ánh mắt của hai người chạm vào nhau: "Em muốn nói rằng, em cũng giống như vậy."

Lương Tây Kinh dụ dỗ hỏi lại: "Là cái gì?"

Thi Hảo mỉm cười nghiêm túc nói: "Em cũng yêu anh."

Lương Tây Kinh cúi người xuống phủ lên đôi môi cô, trịnh trọng nói với cô: "Bà Lương, anh còn yêu em hơn."

Chương 71: Đêm tân hôn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sở dĩ Lương Tây Kinh nói câu “Anh yêu em” với Thi Hảo ở chùa là bởi vì đối với cô, nơi đó là một nơi linh thiêng lãng mạn và mang tính vĩnh cửu.

Mà anh thổ lộ với cô ở nơi đó cũng có nghĩa tình yêu của bọn họ sẽ lãng mạn và dài lâu giống như lời cô nói.

Đương nhiên, đây là điều mà anh mong đợi.

Hai người đứng dưới bóng cây hôn nhau một lúc.

Sau khi tách ra, Lương Tây Kinh nói cho cô biết câu trả lời.

Thi Hảo nghe xong thì hồi hận: “Biết thế em đã không để ý đến Thẩm Âm rồi.”

Cô hồi hận vì bản thân đã không nói hết câu.

Lương Tây Kinh nhẹ nhàng cười: “Anh nói cũng vậy thôi.”

Thi Hảo ngửa đầu nhìn anh: “Anh thật sự không để ý sao?”

“Để ý cái gì cơ?”

“Ừm...” Thi Hảo suy nghĩ: “Muộn như này rồi em mới nói.”

Lương Tây Kinh không nhịn được bật cười, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, trong mắt phản chiếu gương mặt cô: “Bà Lương.” Anh cúi người đến gần cô, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cô: “Dù em không nói thì anh cũng không để ý đâu.”

Bởi vì anh biết, Thi Hảo yêu anh.

Cảm giác của anh sẽ không sai.

Thi Hào chớp mắt: "Thật sao?"

Lương Tây Kinh nắm lấy tay cô, đi về nơi đỗ xe: "Thật đấy."

Thi Hào ồ lên, đi theo anh về phía trước, bỗng nhiên cô thốt ra một câu: "Nhưng nếu anh không nói thì em sẽ để ý."

"..." Lương Tây Kinh nghiêng đầu: "Em thích nghe à?"

Thi Hào ngược mắt, thoáng rụt rè nói: "Có lẽ là không có ai không thích đâu?"

Có ai lại không thích nghe người yêu mình nói yêu mình chứ. Thi Hào cũng là một người trần mắt thịt, cô thích nghe Lương Tây Kinh nói anh yêu cô.

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Sau này anh sẽ nói nhiều hơn nữa."

Thi Hào chạm vào đôi mắt anh, vành tai hơi nóng. Cô hơi xấu hổ cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Không cần phải thường xuyên quá đâu."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hào dựa vào cánh tay anh, chậm rãi nói: "Một tháng một lần là được rồi."

Lương Tây Kinh cong môi, nhìn thấy gò má cô đỏ ửng, giọng anh trầm xuống: "Tất cả đều nghe bà Lương."

Nghe thấy hai từ bà Lương này, khoé môi Thi Hào không tự chủ được cong lên.

Trước khi ngày này đến, cô chưa từng nghĩ đến chuyện cô và Lương Tây Kinh sẽ đi cùng nhau đến tận lúc này, danh chính ngôn thuận trở thành bà Lương của anh.

Anh mặt trời ấm áp, cái bóng của hai người bị kéo dài.

Đi đến bên cạnh xe, sau đó hai người cùng lên xe.

Thi Hào cài đai an toàn, cô còn chưa kịp nói chuyện với Lương Tây Kinh thì cuộc gọi của Lương Hanh đã đến trước.

“Ông nội.” Lương Tây Kinh đưa điện thoại cho Thi Hào: "Em nghe đi."

Khoé môi Thi Hào nhếch lên: "Có khi ông ấy hỏi chúng ta chuyện đi đăng ký kết hôn đấy."

Cô nghe máy, giọng của Lương Hanh vang lên trong xe.

“Ông nội.” Thi Hào gọi ông.

Lương Hanh ừ một tiếng đầy sức sống: "Hào Hào, hai đứa đã đi đăng ký kết hôn xong chưa?"

Thi Hào cười: "Bọn cháu đăng kí xong rồi, bọn cháu vừa mới đi ra."

Nghe vậy, Lương Hanh rất vui: "Được được được, đăng ký xong là tốt rồi." Ông hơi kích động: "Cháu bảo Lương Tây Kinh nhớ chụp ảnh cho ông nội xem đấy."

Lương Tây Kinh nghe thấy câu này thì hơi bất đắc dĩ: "Ông nội, ông bảo Hào Hào chụp là được, bây giờ bọn cháu đang trên đường đến công ty."

Lương Hanh: "Bảo cháu làm chút chuyện mà cháu lại đi đẩy cho Hào Hào."

Lương Tây Kinh: "..."

Nghe hai người đấu võ mồm, Thi Hào buồn cười: "Ông nội đừng sốt ruột, cháu gửi cho ông ngay đây."

Lương Hanh: “Được, ông chờ ảnh của hai đứa.”

Vừa cúp máy, Thi Hào đã lập tức cầm lấy giấy hôn thú của hai người chụp hai bức ảnh gửi cho Lương Hanh.

Sau khi gửi ảnh đi, cô quay đầu hỏi Lương Tây Kinh: "Chúng ta có đăng lên vòng bạn bè không?"

Lương Tây Kinh khựng lại, anh liếc nhìn cô: "Em muốn kết hôn một cách lén lút à?"

“ ... ”

Thi Hào không hề có ý muốn lén lút kết hôn, cô chỉ cảm thấy sự tiến triển của hai người họ có hơi nhanh, bây giờ công khai có lẽ sẽ có rất nhiều người bất ngờ.

Lương Tây Kinh: “Công khai muộn cũng vẫn có người bất ngờ.”

Thi Hào chớp mắt, vậy mà cô lại cảm thấy câu này của Lương Tây Kinh rất có lý: "Vậy bây giờ em đăng nhé?"

Lương Tây Kinh: “Đợi lát nữa.”

Thi Hào nghi ngờ: "Chờ đến lúc nào?"

Lương Tây Kinh: “Đến lúc em đến công ty.”

“ ... ”

Hai mươi phút sau, Lương Tây Kinh đưa Thi Hào đến dưới tầng công ty.

Xe dừng lại, Lương Tây Kinh bảo Thi Hào gửi ảnh đã gửi cho Lương Hanh cho anh.

Thi Hào làm theo.

Lương Tây Kinh nhấn mở, nhìn hai người trên giấy hôn thú.

Khi chụp ảnh, không cần đợi nhiếp ảnh gia nhắc, đầu hai người đã tự nhiên nhích lại gần đối phương. Hai người nhìn thẳng vào ống kính, khoé môi cong lên, lộ ra nụ cười mỉm.

Bức ảnh này chụp rất đẹp.

Nhìn thấy bộ dạng tập trung của Lương Tây Kinh, Thi Hào hơi buồn cười: "Tổng giám đốc Lương, anh có hài lòng với ảnh chụp không?"

Ánh mắt Lương Tây Kinh di chuyển đến khuôn mặt cô: "Rất hài lòng."

Thi Hào nhin cười: "Vây bây giờ chúng ta đăng nhé?"

Lương Tây Kinh nói được.

Nội dung bài đăng của hai người giống nhau, chỉ một câu "Chúng tôi đã kết hôn".

Vốn dĩ, Thi Hào còn muốn nói thêm mấy câu.

Nhưng suy đi nghĩ lại, trong danh sách kết bạn ngoại trừ bạn bè và người thân ra thì thật ra phần lớn là đồng nghiệp tại nơi làm việc với đối tác. Tình yêu của hai người họ không cần thiết phải giống trống kua chiêng nói với mọi người như vậy, nói ngắn gọn rõ ràng để mọi người biết hai người đã kết hôn là đủ rồi.

Đăng trạng thái xong, Thi Hào xuống xe vào công ty đi làm.

Trước khi đi Lương Tây Kinh lặng lẽ nhìn cô gọi một tiếng: "Bà xã."

Bước chân của Thi Hào khựng lại, vành tai tê dại, ngại ngùng nhìn về phía anh: "Có chuyện gì thế?"

Cô có chút không quen với xưng hô như này.

Lương Tây Kinh hỏi: "Có phải em đã quên gì rồi không thế?"

Thi Hảo nhìn anh, cô không hiểu ý anh lắm: "Em quên gì à?"

Lương Tây Kinh bắt lực, chủ động ra yêu cầu với Thi Hảo.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm mại quyến rũ của cô: "Cái này."

Môi Thi Hảo nóng lên, mặt đỏ bừng hết lên: "À."

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Lương Tây Kinh: "Vậy em đi làm nhé?"

"Đợi đã." Lương Tây Kinh lại gọi cô lại.

Thi Hảo ngạc nhiên: "Em lại quên gì nữa à?"

Lương Tây Kinh bắt đắc dĩ, mở cốp xe lấy ra một cái túi hơi nặng đưa cho cô: "Kẹo mừng cưới."

Thi Hảo hơi bất ngờ, cô không ngờ Lương Tây Kinh lại nghĩ đến cả chuyện này.

Vốn dĩ cô còn muốn nói, chờ đến lúc nghỉ giữa trưa sẽ đến trung tâm thương mại gần đây để mua kẹo mừng cưới, sau đó phát cho các đồng nghiệp.

"Anh chuẩn bị từ lúc nào thế?"

Lương Tây Kinh: "Ngày hôm qua."

Thi Hảo suy đoán: "Lúc em ngủ trưa à?"

Lương Tây Kinh gật đầu.

Thi Hào nhận lấy, vẻ mặt vui vẻ: "Cảm ơn ông xã."

Nghe thấy mấy chữ này, yết hầu Lương Tây Kinh hơi di chuyển, ánh mắt khẽ nhúc nhích, giọng hơi trầm xuống: "Tan làm anh đến đón em."

"..."

Tạm biệt Lương Tây Kinh, Thi Hào đi vào đại sảnh công ty.

Hôm qua cô xin nghỉ với Bối Diệp Đồng, nói hôm nay khả năng phải muộn một giờ cô mới đến công ty. Vừa mới qua năm mới, Bối Diệp Đồng cũng không hỏi gì đến nguyên nhân cô xin nghỉ.

Buổi sáng các đồng nghiệp không thấy cô cũng tưởng cô vẫn đang đi chơi chưa về.

Mọi người không hề nghĩ đến cô xin nghỉ ngày đầu tiên đi làm sau năm mới là để đi đăng kí kết hôn.

Thi Hào vừa mới đăng trạng thái xong đã có đồng nghiệp trong văn phòng chưa bắt đầu "đi vào" trạng thái làm việc lướt thấy.

Nhìn thấy hai người trên ảnh chụp, mọi người bất ngờ, thậm chí còn có người tưởng mình bị ảo giác.

Sau khi xác nhận không nhìn nhầm, mọi người gửi tin nhắn cho Thi Hào.

Thi Hào vừa mới đi ra khỏi thang máy, WeChat đã rung lên liên tục.

Cô vừa mở lên xem vừa đi về phía văn phòng.

Đẩy cửa ra đi vào, Thi Hào nhận được một loạt ánh mắt của các đồng nghiệp đổ dồn về phía cô.

Trong phút chốc, Thi Hào thấy không quen lắm.

Cô mím môi cười, đang định nói chuyện thì Bối Diệp Đồng đi từ trong văn phòng ra nói thẳng: "Sao chưa chúc mừng Hào Hào của chúng ta đi?"

Các đồng nghiệp mồm năm miệng mười nói: "Thi Hào, cô đúng là không lên tiếng thì thôi, nói cái là một tiếng hét vang trời."

"Chúc mừng chúc mừng."

"Thi Hào phải hạnh phúc nha."

"Trời ạ! Ai mà tin được vợ của tổng giám đốc lại ngồi cùng văn phòng chúng ta chứ."

"..."

Nghe mọi người chúc phúc, khoe môi Thi Hào cong cong.

Cô phát kẹo mừng cho mọi người, cảm ơn từng người một.

Phát xong, Thi Hào mới ngồi xuống vị trí làm việc, nhấn mở WeChat.

Trên WeChat, ngoại trừ tin nhắn của các đồng nghiệp hiện tại gửi ra thì còn có tin nhắn của đồng nghiệp cũ gửi.

Lý Thiến Vi gửi cho cô rất nhiều tin nhắn, chúc mừng một cách cực kì phấn khích, đủ kiểu dấu chấm than, nói cô im ỉm làm chuyện lớn.

Thi Hào dờ khóc dờ cười, trả lời cô ấy: [Hai ngày nữa mời cô đi ăn.]

Lý Thiến Vi: [Đương nhiên rồi, cô không mời thì tôi cũng bảo cô mời!]

Thi Hào: [Lương Tây Kinh vẫn chưa đến công ty à?]

Lý Thiến Vi: [Tạm thời ông xã của cô chưa đến.]

Nhìn thấy ba từ “ông xã cô” này, Thi Hảo lập tức nảy ra một cảm giác vui mừng vô danh.

Cô cảm thấy ngọt ngào mỗi khi đọc ba từ này ra khỏi miệng.

Rất kỳ lạ rất kỳ lạ.

Trước giờ cô chưa từng có cảm giác như vậy. Thậm chí khi biết bản thân sắp sửa đăng kí kết hôn với Lương Tây Kinh thì cô cũng không có cảm giác ngọt ngào như này. Sau khi đăng kí kết hôn xong thì lại có.

Thi Hảo tự hưởng thụ một lúc, đang định trả lời Lý Thiến Vi thì tin nhắn mới của cô ấy gửi đến: [Ông xã cô mới ra khỏi thang máy, trong tay anh ấy còn xách hai túi kẹo mừng!!!]

Lý Thiến Vi: [Không nói chuyện với cô nữa, tôi phải đi phát kẹo mừng cho mọi người, ké tý không khí vui mừng đây.]

Thi Hảo cười: [Ừ.]

Ngoại trừ Lý Thiến Vi thì có không ít đồng nghiệp cũ từng làm việc với Thi Hảo, thậm chí cả đối tác cũng gửi lời chúc mừng đến cô và Lương Tây Kinh.

Ngoại trừ chúc phúc thì có không ít người hỏi, cô với Lương Tây Kinh định khi nào tổ chức đám cưới, lúc tổ chức đám cưới đừng quên mời bọn họ.

Thi Hảo trả lời từng người một, cảm ơn và hứa hẹn có tin sẽ báo cho mọi người biết.

Trong vòng một buổi sáng, tất cả những người biết Thi Hảo và Lương Tây Kinh đều biết tin vui kết hôn của hai người.

Ngày đầu tiên đi làm trôi qua còn nhanh hơn những gì Thi Hảo nghĩ.

Đến gần lúc tan làm, cô nhận được tin nhắn Lương Tây Kinh gửi đến nói một lúc nữa anh sẽ đến tầng dưới của công ty.

Hai người đã đăng ký kết hôn cho nên buổi tối họ định sẽ về nhà cũ ăn cơm.

...

Giờ tan làm, Thi Hảo vừa ra khỏi công ty đã nhìn thấy người đứng dưới tầng chờ mình.

Nhận ra điều gì đó, Lương Tây Kinh đã ngẩng đầu trước cả khi Thi Hảo kịp lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Hai người đứng từ xa nhìn nhau.

Thi Hảo đi về phía anh, nụ cười trên mặt không tài nào giấu nổi: "Anh chờ lâu rồi hả?"

Lương Tây Kinh: "Chờ bà Lương, có lâu cũng thành không lâu."

Thi Hảo bật cười, hờn dỗi liếc anh: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Lương Tây Kinh mở cửa xe cho cô: "Được, chúng ta về nhà."

Ngồi lên xe, Thi Hảo chào Đới Phong.

Đới Phong chúc mừng cô.

Anh ta đã nhìn hai người lén lút qua lại lâu như vậy, nên anh ta rất vui vì cuối cùng hai người cũng tu thành chính quả.

Nói chuyện hai câu với Đới Phong, Lương Tây Kinh rũ mắt hỏi cô: "Hôm nay em ở công ty có vui không?"

Thi Hảo nhìn anh: “Anh cũng biết sức ảnh hưởng của mình à?”

Lương Tây Kinh: “Em có ý gì?”

Thi Hảo tiến đến gần bả vai anh, nhỏ giọng nói: "Hôm nay lúc em đến phòng trà, có rất nhiều đồng nghiệp đưa mắt nhìn về phía bụng em."

Chuyện này Thi Hảo không trách gì mọi người.

Cô biết về khía cạnh hoàn cảnh gia đình, giữa mình và Lương Tây Kinh có sự chênh lệch quá lớn. Hơn nữa hai người chỉ mới công khai ở bên nhau chưa được bao lâu đã đi lấy giấy chứng nhận kết hôn nên đúng là rất dễ làm nhiều người nghĩ đến chiều hướng khác.

Nghe Thi Hảo nói vậy, Lương Tây Kinh nhú chặt mày: "Xin lỗi em, là tại anh không suy xét cẩn thận."

Anh chỉ muốn cưới Thi Hảo về nhà sớm một chút nhưng lại quên mất vấn đề quan trọng này.

Thi Hảo mỉm cười: "Không phải là lỗi của anh."

Thật ra dù cô và Lương Tây Kinh có công khai yêu nhau được hai ba năm rồi thì khi hai người lấy giấy chứng nhận cũng sẽ có người nghĩ cô có bầu nên mới dựa vào con để bước vào nhà Lương Tây Kinh thôi. Hoàn cảnh gia đình giữa cô và anh có sự chênh lệch không thể xóa bỏ là sự thật.

Trái lại trên phương diện này Thi Hảo nghĩ thoáng hơn Lương Tây Kinh nhiều.

Mặc dù cô đã nói vậy rồi nhưng chân mày anh vẫn nhú chặt chưa thả lỏng.

Thi Hảo nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh mà buồn cười: "Tổng giám đốc Lương, anh làm sao vậy? Nếu anh nghiêm túc thế thì sau

này em không tám chuyện công ty với anh nữa đâu."

Lương Tây Kinh lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Anh nắm thật chặt tay cô: "Xin lỗi em."

Thi Hào: "Anh mới xin lỗi vừa nãy mà, không cần phải nói lại nữa đâu. Hơn nữa chuyện này thật sự không phải vấn đề từ anh mà ra."

Lương Tây Kinh hiểu ý cô.

Anh mím chặt môi rồi thấp giọng hỏi: "Có người hỏi thẳng em như vậy hả?"

Thi Hào lắc đầu.

Lương Tây Kinh yên lòng hơn một chút.

Thi Hào không muốn Lương Tây Kinh nghĩ nhiều về chuyện này nữa nên đổi chủ đề nói với anh mấy chuyện thú vị ở công ty hôm nay.

Đồng nghiệp ở bộ phận Thi Hào làm bây giờ đều cực kỳ thân thiện.

Biết được chuyện cô và Lương Tây Kinh đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, ai nấy đều tỏ thái độ là Lương Tây Kinh may mắn.

Thi Hào nói với anh: "Mọi người bảo là anh may mắn lắm đấy."

Lương Tây Kinh cười cười thản nhiên đáp: "Đúng là vận may của anh khá tốt thật."

Người Thi Hào hơi run lên.

Lương Tây Kinh cúi đầu hôn lên môi cô, trái cổ cuộn lên một cái: "Cưới được thư ký Thi mà không phải may mắn thì cái gì mới là may mắn nữa?"

Thi Hảo bị anh chọc cười nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Anh nói cũng phải, là anh may mắn."

Lương Tây Kinh hòa theo: "Đúng vậy, còn phải cảm ơn thư ký Thi đã cho anh cơ hội này nữa."

Hai người cười cười nói nói, thoáng cái đã vút hết mấy chuyện không vui ra sau gáy.

Lúc về đến nhà cũ, Lương Hanh yêu cầu bọn họ lấy giấy chứng nhận ra vì ông muốn được tận mắt nhìn thấy.

Lương Tây Kinh cạ lời: "Chẳng phải ông đã xem ảnh rồi ă?"

Lương Hanh lờm anh một cái: "Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau mà?"

"..."

Lương Tây Kinh thật sự không biết chúng nó khác nhau chỗ nào.

Chỉ là anh không dám cãi lời Lương Hanh. Ông cụt hiem khi vui vẻ như vậy, thoả mãn chút nguyện vọng nho nhỏ của ông thì có sao đâu.

Lương Hanh xem xong giấy chứng nhận kết hôn của hai người rồi mới lên tiếng: "Đi ăn cơm thôi."

Lúc hai người về đến nhà cũ thì cũng đã khá trễ rồi.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng đi ăn cơm với Lương Hanh.

Trên bàn ăn hôm nay bày toàn các món Thi Hảo thích ăn.

Trước đây Lương Tây Kinh từng nói chuyện với bác Tôn một lần. Từ đó về sau, chỉ cần có Thi Hảo ở đây thì món ăn trên bàn đều là món cô thích ăn hết.

Lúc dùng bữa, suy xét đến việc ngày mai cả hai đều phải đi làm nên bọn họ đã lái xe rời khỏi nhà cũ quay về biệt thự ngay trong đêm.

Về đến nhà, Thi Hào nói với Lương Tây Kinh một tiếng rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Đã muộn rồi nên cô muốn tắm rửa đi ngủ sớm một chút.

Nhìn cô đi vào phòng tắm, Lương Tây Kinh cầm điện thoại di động lên gọi cho Tiêu Bạch Hủy một cuộc.

Mấy ngày trước anh đã đề cập đến việc mình sẽ đi đăng ký kết hôn với Thi Hào cho Tiêu Bạch Hủy biết rồi, chỉ là còn chưa nói lại với bà ấy hôm nay hai người đã chính thức đăng ký.

Ấn vào nút gọi xong, anh đứng ngoài ban công phòng ngủ chờ một hồi đầu bên kia mới có người nhắc máy.

Trong ống nghe yên tĩnh mấy giây. Lương Tây Kinh ngấm nhìn bóng đêm trước mặt, khựng lại một chút rồi mới mở miệng: "Mẹ."

Tiêu Bạch Hủy lên tiếng đáp lại: "Sao trễ vậy rồi con còn gọi điện thoại cho mẹ vậy? Có chuyện gì à?"

Lương Tây Kinh ừm một tiếng sau đó trả lời: "Hôm nay con và Thi Hào đi lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi."

Tiêu Bạch Hủy hơi sửng sốt một chút, giọng nói dịu dàng cất lên: "Chúc mừng hai con."

Bà ấy chậm rãi thấp giọng nói tiếp: "Nếu đã đăng ký kết hôn rồi thì sau này hãy đối xử tốt với Thi Hào một chút. Việc gì nên làm và không nên làm hẳn là con hiểu rõ hơn mẹ."

Lương Tây Kinh hiểu: "Con biết mà."

Tiêu Bạch Hủy cười cười rồi cảm thán: "Chỉ mới chớp mắt một cái mà con đã có vợ rồi."

Lương Tây Kinh không nói gì.

Tiêu Bạch Huỷ ở đầu giây bên kia im lặng mấy giây rồi lại hỏi: "Ông ấy có biết không?"

Ông ấy ở đây tất nhiên là chỉ Lương Tự Minh.

Lương Tây Kinh: "Nửa tháng nữa ông ấy mới về. Đến lúc đó con sẽ nói lại."

Tiêu Bạch Huỷ đáp một tiếng ừ.

Bà ấy khế khàng nói: "Trước khi về đến nơi mẹ sẽ báo lại cho con biết."

Lương Tây Kinh đồng ý.

Bỗng nhiên hai người không hẹn mà cùng im lặng.

Một lát sau, Tiêu Bạch Huỷ hỏi: "Lễ cưới thì sao? Con định bao giờ mới tổ chức?"

Lương Tây Kinh: "Hơn nửa năm tiếp theo đây chúng con đều sẽ rất bận rộn nên có thể là nửa năm sau, cũng có thể là sang năm mới tổ chức."

Tiêu Bạch Huỷ ngớ ra: "Sang năm á? Có muộn quá không vậy?"

Anh im lặng: "Mẹ cảm thấy muộn quá ạ?"

Bà ấy ừ một tiếng: "Hào Hào nói thế nào? Con bé có cảm thấy không vui không?"

Lương Tây Kinh: "Hắn là sẽ không đâu ạ."

"Hắn là ư?" Tiêu Bạch Huỷ rất không đồng ý với cách trả lời này: "Con hỏi lại con bé một câu cho chắc. Nếu con bé thật sự không ngại thì sang năm tổ chức cũng được."

Bà ấy lạnh nhạt tiếp tục: "Con gái ai cũng có những mơ mộng về lễ cưới. Con phải kiên nhẫn hơn một chút. Trong chuyện này con nên đứng ở nhiều góc độ mà tính toán cho chu toàn."

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Con biết rồi."

Tiêu Bạch Huệ vẫn luôn yên tâm về anh.

Nghe anh nói thế, bà ấy không nhiều lời nữa.

Trước khi cúp điện thoại, bà ấy chỉ dặn Lương Tây Kinh có thời gian rảnh thì dẫn Thi Hảo tới Tây Viên chơi. Hoặc là nếu Thi Hảo rảnh rồi cũng có thể qua đây bất cứ lúc nào.

-

Cúp điện thoại, Lương Tây Kinh đứng ngoài ban công hóng gió.

Thi Hảo đi ra khỏi phòng tắm vừa liếc mắt đã thấy người đàn ông đưa lưng về phía mình. Lương Tây Kinh đứng trong bóng đêm, nhìn từ phía sau lưng chẳng hiểu sao lại có cảm giác khá cô độc.

Nghe thấy tiếng động, Lương Tây Kinh quay đầu lại.

"Tắm xong rồi hả?" Sau đó anh xoay người đi vào phòng.

Thi Hảo gật gật rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: "Sao tự nhiên anh lại ra ngoài đó hóng gió vậy?"

Lương Tây Kinh đặt điện thoại di động lên chiếc bàn bên cạnh: "Anh ra gọi điện thoại cho mẹ."

Thi Hảo phản ứng lại trong nháy mắt: "Dì nói gì vậy?"

"Dì á?" Lương Tây Kinh hơi nhướn mày, vuốt ve cằm của cô: "Vợ à, em mới gọi bà ấy là gì vậy?"

Cầm bị anh gãi nhột nên cô đẩy tay anh ra, hơi xấu hổ nhỏ giọng: "Mẹ nói cái gì vậy?"

Lương Tây Kinh lắc đầu: "Bà ấy không nói gì cả, chỉ bảo anh có thời gian rảnh thì dẫn em tới Tây Viên thôi, còn tiện thể hỏi thăm chuyện lễ cưới của chúng ta nữa."

Thi Hào trợn to mắt: "Vậy anh trả lời thế nào?"

Lương Tây Kinh kể lại đúng sự thật cho cô nghe.

Thi Hào nghĩ ngợi mấy giây rồi bàn bạc với anh: "Nếu nửa năm sau chúng ta không bận lắm nữa thì nửa năm sau tổ chức lễ cưới cũng được."

Lương Tây Kinh: "Em muốn tổ chức lúc nào thì chúng ta sẽ tổ chức lúc đó."

Thi Hào chớp mắt: "Được, vậy để em suy nghĩ thật kỹ càng."

Anh ừ một tiếng đáp lại.

Xong chuyện, Lương Tây Kinh dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Thi Hào rồi cất giọng trầm trầm: "Anh đi tắm đây."

"Ừm."

"..."

Hai mươi phút sau, Thi Hào đang nằm trên giường nói chuyện trên trời dưới đất với Ôn Ý và Thẩm Âm thì nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Cô vô thức ngẩng đầu mắt đối mắt với người vừa tắm xong trên người đang đầy hơi nước kia.

Mấy giây sau, Thi Hào quay qua chỗ khác.

Cùng lúc đó, tin nhắn của Thẩm Âm hiện lên trong nhóm chat ba người của các cô: [Sao tối nay cậu lại rảnh rồi gõ phím tám chuyện với chúng tớ thế này? Chẳng phải hôm nay là ngày đầu tiên bước vào cuộc sống hôn nhân của cậu và tổng giám đốc Lương à? Anh ta hào phóng vậy sao?]

Ôn Ý: [Có thể là do anh ấy bận rộn công việc.]

Thẩm Âm: [Nhân viên nào mà không có mắt nhìn để ông chủ phải tăng ca bận rộn đúng vào hôm nay thế?]

Thi Hào còn chưa kịp trả lời hai người kia thì Lương Tây Kinh đã vén chăn leo lên giường rồi.

Mùi thơm trên người anh rất giống cô, là mùi hương mát mẻ sạch sẽ mà Thi Hào cực kỳ thích. Người thấy mùi thơm quen thuộc, cô vô thức hít sâu hơn một hơi.

Bỗng dưng Lương Tây Kinh tắt đèn đầu giường đi.

Nhịp đập trái tim Thi Hào dần dần thoát khỏi sự khống chế mà loạn nhịp.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, chiếc điện thoại mà cô đang cầm bị Lương Tây Kinh rút ra. Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nghiêng người ôm cô vào lòng rồi nói: "Thưa bà Lương, đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta."

Hàng mi của Thi Hào run lên, đang định mở miệng trả lời thì Lương Tây Kinh nhắm đúng lúc này mà cúi xuống hôn lên môi cô, chặn hết những lời cô định nói lại, không cho cô phun ra thêm một lời nào không liên quan gì đến đêm tân hôn nữa.

"..."

Đêm hăng còn dài.

Có ngọn gió từ bên ngoài lọt được qua cửa sổ chui vào phòng, thổi lúc mạnh lúc nhẹ.

Hồi lâu sau ngọn gió đó mới dừng lại.

Sự im lặng lại quay về với bóng đêm. Hai người trên giường ôm nhau ngủ trông vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

-

Cuộc sống sau khi đăng ký kết hôn của Thi Hảo vào Lương Tây Kinh cũng chẳng khác hồi đang yêu nhau là bao.

Trừ cách gọi.

Mỗi lần cô gọi tên Lương Tây Kinh đều sẽ bị anh uốn nắn sửa sai.

Anh thích nghe Thi Hảo gọi anh là chồng.

Có một lần Ôn Ý tình cờ nghe thấy Lương Tây Kinh uốn nắn cách gọi của cô, bèn chờ anh đi rồi mới cảm thán: "Sao Lương Tây Kinh lại đáng ghét vậy nhỉ?"

Từ vẻ bề ngoài chẳng nhìn ra được chút nào.

Thi Hảo cười khế: "Anh ấy vẫn là vậy mà."

Thật ra thì cô đã quen rồi.

Một tháng sau khi hai người đăng ký kết hôn, Thi Hảo được gặp Lương Tự Minh.

Trước đó cô đã từng xem ảnh Lương Tự Minh rồi. Ông ấy cực kỳ cực kỳ gầy gò. Dáng vẻ Lương Tây Kinh không giống ba mình lắm. Khuôn mặt anh giống mẹ nhiều hơn.

Ngày tiếp theo Tiêu Bạch Huỷ đặt chân tới thành phố Giang.

Bà ấy tới làm thủ tục ly hôn.

Ngày Tiêu Bạch Huệ và Lương Tự Minh ly hôn, Lương Tây Kinh không để lộ bất cứ cảm xúc đặc biệt gì.

Nhưng Thi Hào biết anh rất đau lòng.

Tiêu Bạch Huệ ở lại thành phố Giang ba ngày rồi quay về Bắc Kinh.

Trước khi đi, bà ấy dặn Thi Hào rảnh rồi thì tới Tây Viên chơi, đi với Lương Tây Kinh cũng được, đi một mình hoặc dẫn bạn tới cũng chẳng có vấn đề gì.

Chuyện Tiêu Bạch Huệ và Lương Tự Minh ly hôn không hề ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của Lương Tây Kinh và Thi Hào.

Chỉ là trong mấy ngày hôm đó tâm trạng của Lương Tây Kinh luôn không được vui lắm.

Thi Hào biết nguyên nhân nhưng cũng không biết làm thế nào để an ủi được anh. Chuyện duy nhất mà cô có thể làm đó là luôn luôn ở bên cạnh anh.

Chớp mắt một cái mùa xuân đã đi qua.

Mùa hè tới, công ty của Thi Hào mở cuộc tranh cử. Cô thuận lợi được thăng chức từ nhân viên bình thường lên tiểu tổ trưởng. Theo cách nói của các đồng nghiệp thì cô là nhân viên đầu tiên vừa vào công ty được một năm đã thăng chức.

Nhưng mọi người đều thật lòng tin phục việc thăng chức này của cô.

Trong một năm nay, ý tưởng quảng cáo mà Thi Hào đưa ra nhận được rất nhiều phản ứng hài lòng của đối tác.

Sau khi thăng chức, Thi Hào bận rộn hơn trước kia nhiều.

Có lúc ngay cả Lương Tây Kinh cũng được nghỉ ngơi rồi mà cô vẫn còn phải chỉnh sửa tài liệu theo yêu cầu của khách hàng.

Chuyện này khiến cho Lương Tây Kinh vừa đau lòng vừa bó tay. Anh muốn giúp Thi Hào làm gì đó nhưng chính anh cũng biết bản thân cô có năng lực vô cùng xuất sắc và không hề muốn dựa dẫm vào anh.

Ngày Quốc khánh.

Cuối cùng thì Thi Hào cũng đón nhận kỳ nghỉ dài hạn của mình.

Ước hẹn tới nước Đức một năm trước của cô và Lương Tây Kinh cuối cùng cũng đến lúc được thực hiện.

Đêm ba mươi tháng chín, hai người ngồi máy bay tư nhân bay tới Đức.

Tuần trăng mật đầu tiên sau khi đăng ký kết hôn của bọn họ chính thức bắt đầu.

Lương Tây Kinh đưa cô đến check-in tòa lâu đài mà trước kia cô luôn muốn tới.

Sau khi chơi ở Đức mấy ngày, anh lại dẫn cô bay qua Paris.

Trước khi lên máy bay, Thi Hào rất tò mò vì những hành động bí ẩn của anh.

"Chúng ta tới Paris làm gì vậy?"

Vốn là trong lịch trình không hề có địa điểm Paris này mà.

Lương Tây Kinh cup mắt nhìn cô chăm chú rồi thản nhiên giải đáp tò mò của cô: "Chúng ta đi thử áo cưới."

Chương 72: Váy cưới

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ Munich đến Paris rất gần.

Hơn một giờ sau, Thi Hào và Lương Tây Kinh đã đến nơi.

Thời tiết ở Paris hôm nay không phải là quá đẹp, trời đầy sương mù trông như sắp mưa.

Thi Hào nhìn thời tiết bên ngoài một lúc rồi lại nhìn về phía người đang kéo cô đi về phía trước, Thi Hào vẫn chìm trong sự khiếp sợ... Rốt cuộc Lương Tây Kinh đã đặt váy cưới từ khi nào vậy?

Làm sao mà bọn họ mới chớp mắt một cái là đã tới Paris luôn rồi.

"Bà xã." Thanh âm trầm thấp khàn khàn của Lương Tây Kinh vang lên bên tai Thi Hào, tai cô tê dại, ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Cái gì?"

Lương Tây Kinh nhếch môi, ánh mắt mỉm cười nhìn cô: "Em đang suy nghĩ cái gì thế?"

Thi Hào đối diện với mắt anh, rất tò mò hơi Lương Tây Kinh: "Anh đặt váy cưới khi nào vậy?"

Lương Tây Kinh cười mỉm: "Vẫn chưa đặt trước."

Thi Hào: "Hả?"

Lương Tây Kinh nắm tay cô, nói nhỏ: "Đi thử trước xem sao, nhà thiết kế ở gần đây thôi."

"..."

Thi Hào đã hiểu.

Cô đi theo Lương Tây Kinh ra khỏi sân bay, đối diện với hai người là một trợ lý của chi nhánh công ty Hoa Duệ đã từng gặp mặt khi cô và Lương Tây Kinh đến đây công tác.

"Tổng giám đốc Lương, thư ký Thi."

Lương Tây Kinh gật đầu, giới thiệu lại bản thân với trợ lý: "Bây giờ cô ấy không còn là thư ký của tôi nữa." Anh nói thêm: "Cô ấy là vợ tôi, sau này gọi tên cô ấy hoặc gọi bà Lương là được."

Thi Hào nghe lời Lương Tây Kinh giới thiệu mình thì bỗng nhiên hơi ngẩn ra.

Trợ lý đã biết chuyện hai người kết hôn, vừa rồi anh ta chỉ nhất thời buột miệng thôi.

Anh ta liên tục trả lời lại: "Tôi hiểu rồi, tổng giám đốc Lương, bà Lương, mời đi bên này."

Trợ lý mang hành lý của hai người lên xe sau đó đưa họ đến chỗ ở tại Paris trước.

Nhà họ Lương có một biệt thự sân vườn cực kì đẹp ở đây, Thi Hào và Lương Tây Kinh sẽ ở tại biệt thự này trong thời gian ở Paris.

Ngồi lên xe, Thi Hào nhìn thấy trợ lý lái xe, quay đầu nhìn chăm chăm Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh lơ đãng nghiêng đầu, chạm phải ánh mắt sáng rực của cô.

Đuôi lông mày của anh khẽ nhếch lên, tò mò hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thi Hào lắc đầu: "Không có gì đâu."

Chỉ là cô chợt phát hiện ra cô đã tìm thấy một người chồng rất tốt. Ban đầu cô tưởng rằng khi Lương Tây Kinh giới thiệu mình với người khác sẽ chỉ để cho đối phương gọi cô là bà Lương. Điều này đương nhiên không sai nhưng mà cô cũng có tên riêng của mình.

Ngoài dự đoán của cô, Lương Tây Kinh lại đặt tên của cô ở phía trước và danh xưng bà Lương ở phía sau.

Anh hiểu rõ cô và luôn luôn tin rằng, đầu tiên Thi Hào vẫn là Thi Hào sau đó cô mới là vợ của anh.

Lương Tây Kinh biết ngọn nguồn của loại cảm xúc này của cô, anh cười khế: "Thế này mà em cảm động à?"

Thi Hào thản nhiên: "Không thể nói là cảm động, có hơi bất ngờ một chút."

"Bất ngờ ư?" Lương Tây Kinh liếc cô một cái: "Trong suy nghĩ của em, anh là người đàn ông gia trưởng hả?"

Thi Hào bối rối, cô cẩn thận suy nghĩ lại một lúc: "Hình như cũng hơi giống?"

Có vẻ Lương Tây Kinh không thích hai chữ kia lắm.

Nhưng anh không tiếp tục thảo luận vấn đề này với Thi Hào nữa, Thi Hào nói hình như thì chắc chắn là do anh còn chỗ nào đó làm không đủ tốt.

Lương Tây Kinh luôn là người rất biết kiểm điểm bản thân trong những chuyện như thế này.

Hai người trò chuyện một lúc thì đã đến căn hộ.

Trợ lý đưa chìa khóa xe cho Lương Tây Kinh sau đó nói với anh rằng căn hộ đã được sắp xếp và dọn dẹp trước khi hai người đến Paris.

Người trợ lý bàn giao mọi chuyện xong xuôi thì cũng rời đi trước.

Lương Tây Kinh rất quen thuộc nơi đây nên không cần hướng dẫn viên thì anh cũng biết đường, Thi Hào không quen với việc có quá nhiều người không thân quen ở xung quanh.

Sau khi người đàn ông rời đi, Thi Hào đi vào biệt thự.

Biệt thự được thiết kế ba tầng, có sân, ban công, cửa sổ và cũng trồng rất nhiều hoa.

Mà đây là lần thứ hai Thi Hào đến nơi này.

Khi cô làm thư ký cho Lương Tây Kinh, cô đã từng đến Paris với anh rồi. Lúc đó Lương Tây Kinh sống trong biệt thự này, còn Thi Hào và một số đồng nghiệp khác trong công ty sống ở mấy khách sạn gần biệt thự.

Mãi đến một ngày nghỉ, Lương Tây Kinh gọi điện thoại cho cô, bảo cô đưa một phần tài liệu mà anh quên tới.

Chuyện đưa tài liệu tới là giả.

Còn việc anh muốn Thi Hào tới gặp anh là thật.

...

Nhớ lại những chuyện trong quá khứ, Thi Hào không nhịn được nói với anh một câu: "Lương Tây Kinh, trước kia anh còn rất tâm cơ đó."

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống, hiểu lời cô nói có ý gì.

Anh thẳng thắn thừa nhận, hỏi lại cô: "Em không thích à?"

Câu hỏi này khiến Thi Hào không biết trả lời như thế nào.

Bởi vì không có những "tâm cơ" của Lương Tây Kinh thì hai người thậm chí còn không tới được với nhau như bây giờ. Tất nhiên, có thể hai người vẫn sẽ đến với nhau nhưng chắc chắn con đường đó sẽ không trơn tru và nhanh như vậy.

Lương Tây Kinh nhìn biểu cảm của cô là đã biết cô thích.

Anh vỗ đầu cô: "Lên lầu xem đi, anh sẽ dọn dẹp hành lý."

Thi Hào "a" một tiếng, thản nhiên nói: "Em muốn đi tắm."

Ngồi trên máy bay khiến cô cảm thấy cả người hơi bồn.

Lương Tây Kinh: "Đi đi."

Sau khi tắm trong biệt thự xong thì đã đến giờ ăn trưa.

Trong lúc Thi Hào tắm, Lương Tây Kinh đã gọi điện thoại sắp xếp người giao đồ ăn tối. Cô tắm xong thì cũng có thể ăn luôn.

Thi Hào là người rất thích ăn đồ Trung Quốc nhưng đôi khi cô cũng thèm ăn những món ngon của nước ngoài.

Thi Hào vừa ngửi thấy mùi thức ăn thì bụng đã kêu ùng ục.

"Ăn trước đã." Lương Tây Kinh thấy ánh mắt phát sáng của cô, khóe môi khẽ nhếch lên: "Em đói bụng à?"

Thi Hào nhận cái đĩa sạch mà anh đưa, thành thật trả lời Lương Tây Kinh: "Em đói."

Hai người cùng ngồi xuống ăn tối.

Thi Hào ăn hai miếng lót dạ sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảm giác thật sự rất kỳ lạ, sau khi cô tắm xong, bầu trời Paris đột nhiên trở nên trong vắt, đẹp hơn thời tiết hôm qua hai người nhìn thấy ở sân bay nhiều.

"Lát nữa chúng ta đi ra ngoài hả anh?"

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Em mệt không?"

Thi Hào ăn ngay nói thật: "Có một chút ạ."

Lương Tây Kinh vẫn cười cười, vừa đưa thức ăn vào miệng cô vừa nói: "Vậy thì ngủ trưa rồi chúng ta mới đi."

Thi Hào: "Nhà thiết kế bên kia không có vấn đề gì chứ?"

Lương Tây Kinh: "Cô ấy nói cô ấy sẽ ở trong studio cả ngày hôm nay."

Thi Hào gật đầu, cũng không hỏi anh nhà thiết kế đó là ai.

Cô tiếp tục ăn tối.

-

Hai người ăn cơm xong xuôi, dọn dẹp mọi thứ thì Lương Tây Kinh cũng đi tắm rửa sau đó ngủ trưa cùng Thi Hào.

Trong lúc chờ anh, Thi Hào nói chuyện phiếm với Ôn Ý và Thẩm Âm.

Biết rằng cô đến Paris, Thẩm Âm hào hứng hỏi: [Cậu ở lại Paris mấy ngày thế? Bọn mình có thể tình cờ gặp nhau được không?]

Hai ngày nữa Thẩm Âm sẽ đến Paris quay quảng cáo.

Thẩm Âm: [Nếu tớ biết cậu và Lương Tây Kinh sẽ đi Paris thì tớ đã bay qua đó trước hai ngày rồi! Tớ muốn đi mua sắm với cậu cơ.]

Thi Hào còn chưa trả lời thì Ôn Ý đã hỏi tiếp: [Thế nào, có tổng giám đốc Thẩm đi cùng cậu còn chưa đủ à?]

Sau khi Thi Hảo và Lương Tây Kinh đi đăng kí kết hôn không lâu thì Thẩm Âm đã theo đuổi được Thẩm Minh Yến.

Đương nhiên, Thi Hảo và Ôn Ý đều nhất trí cho rằng Thẩm Âm không tính là đã theo đuổi Thẩm Minh Yến thành công bởi vì từ rất lâu lúc trước, hai người đã nhận ra chính Thẩm Minh Yến cũng có ý đó, chỉ là Thẩm Âm gốc gác không tin mà thôi.

Về phần vì sao qua lâu như vậy anh ta mới buông thả, bắt đầu yêu đương với Thẩm Âm thì Thi Hảo và Ôn Ý cũng không biết.

Nhưng chắc là Thẩm Âm sẽ biết rõ.

Thẩm Âm: [Anh ấy đi làm rồi, sao có thể đi cùng tớ được.]

Thi Hảo: [Tớ không nhớ rõ lắm nhưng mà hình như lúc trước cậu đã nói rằng Thẩm Minh Yến có thể giao chuyển công tác lần này cho quản lý khác.]

Thẩm Âm: [Ai da, tóm lại là tớ muốn đi mua sắm với cậu.]

Ôn Ý: [Đôi tình nhân dính như sam cái nhau ư?]

...

Ba người đang trò chuyện vui vẻ thì Lương Tây Kinh từ phòng tắm đi ra.

Anh vừa nâng mắt lên đã thấy nụ cười trên khuôn mặt Thi Hảo. Anh nhướn mày, đến gần hỏi cô: "Em nói chuyện phiếm với Ôn Ý à?"

Thi Hảo gật đầu, ngẩng mặt nhìn anh: "Chúng ta ở Paris mấy ngày vậy anh?"

Lương Tây Kinh: "Sao thế?"

Thi Hào: "Không phải là do ngày kia Thẩm Âm muốn tới sao? Cô ấy muốn hỏi chúng ta có thể gặp nhau không."

Lương Tây Kinh suy nghĩ: "Mấy giờ cô ấy đến?"

Thi Hào: "... Em hỏi đã."

Lương Tây Kinh ừ một tiếng.

Trò chuyện một lúc thì Thi Hào bắt đầu buồn ngủ rồi.

Cô đặt điện thoại xuống, tìm kiếm vòng tay ấm áp của Lương Tây Kinh sau đó bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều ở Paris vừa yên tĩnh vừa ấm áp, hai người mệt mỏi ôm nhau ngủ, hình ảnh cực kỳ ấm cúng.

Thi Hào và Lương Tây Kinh ngủ trưa đến khi nào tự tỉnh mới thôi, cảm giác mệt mỏi trên người cũng biến mất sau giấc ngủ sâu.

Không hiểu sao, Thi Hào bỗng dưng cảm thấy mình như được sống lại ngay lúc này.

Mặc dù du lịch thú vị nhưng nó cũng thực sự mệt mỏi.

Hành trình của cô và Lương Tây Kinh ở Đức rõ ràng cũng không phải là quá dày đặc thế mà họ vẫn cảm thấy đuối sức.

-

Hai người thức dậy, chỉnh trang một lúc sau đó bắt đầu đến studio váy cưới.

Trên đường đi, Thi Hào mới nhớ ra rồi hỏi anh: "Anh quen nhà thiết kế sao?"

Thông qua giọng điệu vừa rồi của Lương Tây Kinh, cô cảm thấy anh và nhà thiết kế có quen biết nhau.

Lương Tây Kinh im lặng: "Không tính là quen biết."

Thi Hào: "Hả?"

Thế là sao?

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Em đã nghe tới tên của cô ấy rồi."

Làm cho đôi mắt mở to: "Ai vậy?"

"Tần Tranh." Lương Tây Kinh nói với cô.

"?"

Thi Hào bối rối mất một lát sau đó không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào anh: "Anh nói gì cơ? Nhà thiết kế chúng ta tới gặp là Tần Tranh ư?"

Cô ngạc nhiên, không chắc chắn hỏi lại: "Có phải Tần Tranh mà em biết không?"

Lương Tây Kinh nhếch môi: "Em biết mấy Tần Tranh vậy?"

"..." Thi Hào hít sâu một hơi, đột nhiên hơi kích động: "Cô ấy có thời gian thiết kế váy cưới cho em sao?"

Tần Tranh là một người Trung Quốc và cũng là một nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế.

Vài năm trước, Thi Hào đã nghe tới tất cả các loại tin đồn liên quan đến cô ấy. Cô ấy là một nhà thiết kế rất cá tính đồng thời cũng rất nóng tính. Cô ấy đã thiết kế váy cưới cho hoàng gia và cũng đã thiết kế váy cưới cho rất nhiều siêu sao quốc tế.

Có tin đồn lịch hẹn trước của cô ấy đã kín tới mấy năm sau, có nhận thiết kế tiếp hay không thì phải phụ thuộc vào tâm trạng của Tần Tranh.

Một điều rất ấn tượng với cô là khi cô ấy từ chối lời mời thiết kế váy cưới của một nữ diễn viên nổi tiếng. Nữ diễn viên đó đã tức giận đăng lên Weibo và Instagram bôi xấu Tần Tranh.

Cuối cùng, vấn đề này đã được lên top tìm kiếm.

Mặc dù vậy, Tần Tranh cũng không thỏa hiệp, không đồng ý.

Chuyện sau này, Thi Hào lại không biết rõ lắm. Bây giờ nhớ lại thì hình như ngay sau khi nữ diễn viên đăng bài thông báo đó, dần dần cô ta đã bị chặn trong giới, đến bây giờ đã không còn tin tức gì nữa.

Lương Tây Kinh nghe giọng điệu kinh ngạc của cô, nụ cười trên mặt sâu hơn một chút: "Anh nói rồi đó, hôm nay cô ấy có ở trong phòng làm việc."

Thi Hào hơi dừng lại, không nhịn được hỏi anh: "Sao anh liên lạc được với cô ấy thế?"

Thi Hào biết, Lương Tây Kinh dùng thân phận tổng giám đốc tập đoàn Lương thị của anh đi liên lạc với người nào thì tất nhiên có thể liên hệ được.

Nhưng hình như bối cảnh Tần Tranh cũng rất lợi hại, chưa kể cô ấy còn cá tính như vậy. Cô thực sự muốn biết, làm thế nào Lương Tây Kinh có thể thuyết phục cô ấy thiết kế váy cưới cho mình.

Lương Tây Kinh: "Anh biết em trai cô ấy."

Đôi mắt của Thi Hào sáng lên, đang muốn nói tiếp thì xe của Lương Tây Kinh dừng trước cửa hàng váy cưới của Tần Tranh.

Cô lập tức bị thu hút bởi thiết kế tối giản của studio.

Là một người theo ngành Marketing, bây giờ Thi Hào nhìn thấy bất cứ điều gì liên quan đến quảng cáo đều sẽ cực kỳ chú ý.

Hai người xuống xe, cùng nhau đi vào studio.

Đến cửa, cửa kính tự động mở ra. Nhân viên trong cửa hàng chú ý tới hai người, niềm nở tươi cười nghênh đón: "Tổng giám đốc Lương." Cô nhìn về phía Thi Hào: "Vị này chính là bà Lương đúng không ạ?"

Lương Tây Kinh gật đầu: "Cô ấy tên là Thi Hào."

Nhân viên cong môi, dẫn hai người đi vào trong: "Chị Tranh nói với tôi rằng hai người sẽ đến, cô ấy đang chờ hai vị ở văn phòng tầng hai, tôi đưa các vị lên đó."

Lương Tây Kinh: "Cảm ơn cô."

Studio cũng là một cửa hàng trưng bày.

Trên đường đi lên lầu, đập vào mắt họ là các loại váy cưới xinh đẹp được thiết kế với đủ kiểu dáng.

Thi Hào nhất thời xem đến nổi hoa cả mắt.

Lên tầng hai, Thi Hào vẫn chưa chuẩn bị kỹ lưỡng thì đã nghe thấy một giọng nữ xa lạ chào hỏi.

"Tổng giám đốc Lương." Tần Tranh không biết từ đâu xuất hiện, cô ấy mặc một bộ âu phục tối giản màu trắng, thoát nhìn vừa trường thành lại vừa phóng khoáng.

Lương Tây Kinh: "Tổng giám đốc Tần."

Tần Tranh khẽ nói, dờ mắt nhìn về phía của Thi Hào, vươn tay về phía cô: "Vị này chính là bà Lương của tổng giám đốc Lương phải không, xin chào, tôi là Tần Tranh."

Thi Hào khẽ mỉm cười, bắt tay cô ấy: "Tôi tên là Thi Hào."

Tần Tranh hơi gật đầu, đánh giá Thi Hào: "Có phải cô nhỏ hơn tổng giám đốc Lương rất nhiều không?"

Lương Tây Kinh: "..."

Thi Hào hơi bối rối: "... Không sao đâu."

Cũng không phải là nhiều lắm.

Tần Tranh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, định lên tiếng trêu chọc hai câu thì lại thấy Lương Tây Kinh cảnh cáo nhìn cô ấy một cái: "Tổng giám đốc Tần, chúng tôi tới đây để nói chuyện chính."

Tần Tranh mĩa mai: "Nói chuyện hai câu với vợ của anh thì sao?"

Cô ấy lẩm bẩm: "Anh và em trai tôi làm ăn với nhau thôi mà sao ngay cả tính cách cũng giống nhau vậy?"

Lương Tây Kinh phớt lờ cô ấy.

Tần Tranh cảm thấy giống như tự làm mất mặt mình nên không tiếp tục đề tài này nữa.

Cô ấy kéo Thi Hào đi về phía trưng bày váy cưới, hỏi sở thích của cô và một số ý tưởng của cô về váy cưới.

Khi Thi Hào mới bắt đầu nói chuyện với Tần Tranh thì vẫn còn hơi câu nệ.

May mắn là cô cũng được coi là một người đã trải qua sóng gió, khi phải đối mặt với các loại người khác nhau, cô vẫn có thể giữ sự bình tĩnh của riêng mình.

Trò chuyện, Thi Hào bỗng dưng cảm thấy hình như Tần Tranh cũng không đáng sợ như vậy.

So với những tin đồn thất thiệt trên mạng thì tính cách của cô ấy có vẻ thú vị hơn rất nhiều.

Nói chuyện một hồi thì Tần Tranh tìm một chiếc váy cưới lộng lẫy, đầy thơ mộng có dây rồi đưa cho cô: "Đi thử xem thế nào?"

Thi Hào và Lương Tây Kinh liếc nhau một cái, Lương Tây Kinh khẽ nói: "Anh ở bên ngoài chờ em."

Thi Hào nói được.

Tự mặc váy cưới một mình có hơi khó khăn, Tần Tranh hỏi ý kiến của cô sau đó theo sau vào phòng thay đồ thay cho cô.

Thay đồ xong, mắt Tần Tranh sáng lên: "Quả nhiên tôi có mắt lựa đồ rất tốt."

Rèm trong phòng thay đồ tự động kéo ra.

Lương Tây Kinh vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy Thi Hào mặc váy cưới đứng trước mặt mình.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Tại Thi Hào hơi nóng, cô ngượng ngùng mím môi hỏi anh: "Đẹp... Đẹp không?"

Ánh mắt Lương Tây Kinh sâu hun hút, yên lặng nhìn cô một cách chăm chú.

Nghe lời Thi Hào hỏi, anh chuẩn bị mở miệng trả lời thì Tần Tranh đã trêu chọc: "Ánh mắt tổng giám đốc Lương nhìn cô như muốn ăn cô tới nơi rồi, cô nói xem có đẹp hay không?"

Chương 73: Lời thề sắt son

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thi Hào cảm thấy Tần Tranh nói có chút khoa trương nhưng cô không thể nào phản bác lại.

Bởi vì cách Lương Tây Kinh nhìn cô lúc này thật sự không hề trong sáng chút nào. Ánh mắt anh đầy thâm trầm, khi nhìn thẳng vào cô khiến cho người ta không thể nào chống cự được.

Sau khi nhìn nhau vài giây, mặt Thi Hào nóng bừng quay sang chỗ khác: “Lương Tây Kinh.”

Cô nói nhỏ: “Anh nói đi.”

Lương Tây Kinh đứng dậy, đến gần cô.

Ánh mắt anh sáng rực chăm chú nhìn Thi Hào, thậm chí anh còn không muốn chớp mắt vì anh sợ bỏ lỡ dung mạo xinh đẹp của cô lúc này, sợ bỏ lỡ từng cái nhíu mày và nụ cười của cô.

Thấy anh đi tới, Tần Tranh cũng sáng suốt tránh qua một bên, nhẹ nhàng nói: “Hai người các anh cứ nói chuyện trước đi.”

Thi Hào: “...”

“Nhìn cô ấy làm gì?” Lương Tây Kinh đã đi tới bên cạnh cô, trầm giọng hỏi.

Vành tai của Thi Hào hơi đỏ lên, ngượng ngùng nhướng mắt: “Sao anh không phát biểu ý kiến?”

Lương Tây Kinh rũ mắt xuống: “Không phải Tần Tranh đã nói rồi sao?”

“... Cái đó không giống nhau.” Thi Hào rất so đo.

Lương Tây Kinh dừng một chút, khom người ghé sát vào cô, khàn giọng nói: “Nếu không phải đang ở cửa hàng áo cưới thì anh sẽ không kiềm chế như vậy đâu.”

Có thể anh đã vén váy cô lên từ lâu, hoặc là ôm cô vào lòng rồi cúi xuống hôn cho bằng được.

Lúc nhìn thấy cô đi ra, Lương Tây Kinh đã không thể nào rời mắt khỏi cô được.

Anh có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim của mình đang đập vì cô.

Lương Tây Kinh luôn biết bà xã của mình xinh đẹp như thế nào và cũng đã tưởng tượng cô sẽ trông như thế nào trong bộ váy cưới.

Nhưng không trí tưởng tượng nào có thể so sánh được với khoảnh khắc tuyệt vời khi cô thực sự khoác lên mình chiếc váy cưới, xuất hiện trong tầm mắt của anh và đứng trước mặt anh như lúc này.

Thi Hào có khuôn mặt trái xoan đúng tiêu chuẩn, đôi mắt hạnh, chiếc mũi nhỏ xinh cùng với đôi môi trái tim tuyệt đẹp. Dù xét từng bộ phận hay tổng thể thì các nét trên khuôn mặt cô tuyệt nhiên chẳng hề có chút khuyết điểm nào.

Cô luôn thuộc kiểu người trong sáng và ngọt ngào.

Cũng chính vì lý do này mà Lương Tây Kinh thường bị Cận Thanh Trạc chế giễu là trâu già gặm cỏ non.

Đánh giá về ngoại hình của Thi Hào, trông cô không giống một người đã đi làm được vài năm mà hơi giống sinh viên đại học hơn.

Nghe được lời nói của Lương Tây Kinh, vành tai và hai má của Thi Hào càng đỏ hơn.

Cô ngượng ngùng liếc anh một cái, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Lương Tây Kinh, anh bình thường chút đi.”

Lương Tây Kinh nhú mày lại, trong đôi mắt tràn ngập dự vọng: “Không phải anh đang bình thường sao?”

“Ánh mắt của anh...” Thi Hào lầm bầm: “Kim chế lại một chút đi.”

Không phải cô không cảm thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống cô của anh.

Nghe vậy cô nói vậy, quả thật Lương Tây Kinh cũng nhận ra rằng cô có chút khó xử.

Im lặng một lúc, anh ghé môi vào tai cô, khàn giọng nói: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Anh biết Thi Hào đang xấu hổ.

Về mặt này, lời đảm bảo của Lương Tây Kinh thường không đáng tin cậy nhưng xem xét tính cách của Thi Hào thì anh thực sự đã kiểm chế bản thân rất nhiều.

Ngoài chiếc váy cưới kiểu dây buộc, Tần Tranh cũng tìm thấy một chiếc váy cưới dạng ống phong cách retro, hoàng gia rất phù hợp để thử.

Sau khi thử đồ, Tần Tranh đã cẩn thận và nghiêm túc hỏi cô về một số sở thích của cô, không hoàn toàn là về váy cưới mà còn về sở thích hàng ngày của cô. Biết rằng Thi Hào thích hoa và váy hai dây, Tần Tranh có một ý tưởng riêng cho chiếc váy cưới được thiết kế của cô.

Thảo luận sơ lược một chút mà trời cũng đã dần tối.

Thời gian may váy cưới ít nhất phải mất ba tháng, Tần Tranh sẽ gửi bản vẽ thiết kế cho hai người bạn họ.

Sau khi đồng ý, Lương Tây Kinh và Thi Hảo rời khỏi cửa hàng áo cưới trước.

Trước khi đi, Tần Tranh gửi lời mời cho Thi Hảo: “Sau này tôi sẽ đến Paris, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Thi Hảo cười đồng ý: “Nhất định rồi.”

Rời khỏi cửa hàng áo cưới, Lương Tây Kinh đưa Thi Hảo đi ăn một bữa ăn ngon kiểu Pháp.

Sau khi ăn xong, cả hai cùng nhau đi dạo trên phố, ngắm nhìn tháp Eiffel được chiếu sáng.

Sau khi đi dạo, cả hai trở về biệt thự.

Vừa vào biệt thự, Thi Hảo còn chưa kịp thay giày thì Lương Tây Kinh đã nhấc eo cô lên, đặt cô lên giá giày, hơn nữa anh còn không cho cô cơ hội phản kháng hay cự tuyệt.

Anh cứ kêu “bà xã ơ” khiến Thi Hảo không thể nào cưỡng lại.

Hậu quả của sự phóng túng là khi Thi Hảo thức dậy vào ngày hôm sau đã cảm thấy đau nhức khắp người, không muốn đi đâu cả.

Lương Tây Kinh dỗ cô một lúc lâu sau đó gần như cả ngày hai người họ đều ở trong biệt thự nghỉ ngơi.

-

Vào buổi sáng của ngày khởi hành, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã đến sân bay để đón Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến.

Bọn họ hạ cánh vào buổi sáng, Thi Hảo và Lương Tây Kinh bay về vào buổi tối, bốn người họ vẫn có thể gặp nhau ăn tối và đi dạo mua sắm.

Ơ sân bay đợi một lúc, Thi Hào nhìn thấy Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến cách đó không xa đang đi tới.

Tinh thần của Thẩm Âm trông cực kì phấn khởi, cô ấy lao thẳng về phía cô: “Hào Hào!”

Thi Hào giang hai tay ôm lấy cô ấy: “Đã lâu không gặp, ngôi sao lớn!”

“...”

Nhìn hai người đang phấn khích, Lương Tây Kinh và Thẩm Minh Yến cùng nhìn nhau, chán ghét dờn mắt đi chỗ khác.

Lương Tây Kinh che miệng ho khan một tiếng, nhắc nhở: “Lên xe rồi nói được không? Sân bay nhiều người quá.”

Thi Hào gật đầu, thuận miệng hỏi: “Đội ngũ quản lý của cậu không tới đây cùng sao?”

Thẩm Âm: “Có chứ. Bọn họ ở phía sau, bọn tớ tách ra đi riêng, tớ sợ bị người khác nhận ra.”

Thi Hào gật đầu: “Cũng đúng ha.”

Sau khi gặp mặt, Thi Hào và Lương Tây Kinh đưa họ đến khách sạn trước.

Biết Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến không ở cùng phòng, Thi Hào nhướn mày lên sau đó, cùng cô ấy vào phòng thu dọn hành lý: “Sao các cậu còn ở riêng vậy?”

Thẩm Âm liếc cô một cái: “Bọn tớ đều tới đây để làm việc.”

Vì vậy, họ phải có dáng vẻ làm việc một chút.

Thi Hào ồ một tiếng: “Không ngờ tổng giám đốc Thẩm lại đồng ý, tớ cũng không ngờ đấy.”

Thẩm Âm hơi ghen ngào, nhỏ giọng nói: “Anh ấy không đồng ý, cũng phải đồng ý.”

Nguyên nhân thực sự là bên Thẩm Âm sẽ có trợ lý và quản lý ra vào, Thẩm Minh Yến không thích chỗ đông người cho nên ban ngày hai người tách ra ở riêng hai phòng thì tốt hơn.

Hơn nữa Thẩm Âm đến đây để quay quảng cáo, phòng khách sạn do thương hiệu cung cấp không thể không rõ ràng.

Thi Hào nhìn vẻ ngoài bướng bỉnh của cô ấy nhưng không vạch trần.

Cô cùng Thẩm Âm dọn dẹp một lúc rồi hỏi: “Cậu có muốn nghỉ ngơi không?”

“Không cần, không cần.” Thẩm Âm nói: “Tớ ngủ một đêm ở trên máy bay rồi, bây giờ tinh thần đang rất tốt.”

Cô ấy hỏi Thi Hào: “Các cậu chọn váy cưới như thế nào rồi?”

Thi Hào nói thật với cô ấy.

Nghe được cô nói là Tần Tranh tự mình thiết kế, hai mắt Thẩm Âm sáng lên.

“Cậu nói thử xem khi tớ kết hôn, tớ có thể nhờ Tần Tranh giúp tớ thiết kế không?”

Thi Hào trêu chọc cô ấy: “Bây giờ tớ sẽ đi nói với tổng giám đốc Thẩm hẹn trước nhé?”

Thẩm Âm: “...”

Hai người tán gẫu một hồi rồi đi tìm hai người đàn ông đang đợi họ ở dưới lầu từ lâu.

Sau khi ăn chút gì đó, Thẩm Âm dẫn Thi Hào đi mua sắm chọn quà.

Thi Hào đã chọn quà cho nhóm người Ôn Ý ở nhà ga Đức nhưng cô đã không có thời gian mua sắm vui vẻ kể từ khi đến Paris. Lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi này, cô lại chọn một vài món quà đặc biệt hơn cho Ôn Ý và đồng nghiệp của cô.

Vào buổi tối, đến lượt Thẩm Minh Yến và Thẩm Âm đưa họ đến sân bay.

Thi Hào và Lương Tây Kinh trở về nước sau một chuyến đi ngắn.

-

Sau khi trở về nước đi làm, Thi Hào và Lương Tây Kinh đều bận rộn một thời gian.

Mỗi tháng, hai người sẽ trở lại ngôi nhà cũ một hoặc hai ngày để ở cùng với Lương Hanh. Thành thạo, Lương Tây Kinh và Thi Hào sẽ đến cô nhi viện thăm những đứa trẻ đó.

Ngày đầu năm mới, ngày tổ chức hôn lễ của Thi Hào và Lương Tây Kinh đã được ấn định.

Đầu tháng ba, tháng đầu tiên của mùa xuân.

Sau Tết, Thi Hào gặp lại Tần Tranh.

Tần Tranh có việc về nước, sẵn tiện mang theo váy cưới của cô về. Váy cưới đã may xong, Thi Hào chỉ cần mặc thử để điều chỉnh kích thước nữa là được.

Lương Tây Kinh đã đặt mua ba bộ váy cưới cho Thi Hào.

Một bộ do Tần Tranh thiết kế. Thi Hào rất thích kiểu váy cưới có thắt lưng được thêu hoa thủ công tỉ mỉ, không phải là kiểu dáng váy

xòe bông bành quá to, như thế thì nhìn trông sẽ rất trẻ trung và xinh đẹp.

Một bộ khác là sườn xám theo phong cách của Trung Quốc. Đây là bộ váy do chính Lương Tây Kinh đặc biệt nhờ một nhà thiết kế sườn xám thiết kế cho Thi Hào.

Bộ cuối cùng là một chiếc váy cưới theo phong cách công chúa hoàng gia.

Đối với Lương Tây Kinh mà nói thì Thi Hào mãi mãi là cô công chúa duy nhất của anh.

Lương Tây Kinh muốn cô thực sự cảm nhận được rằng cô là một cô gái nhỏ được nuông chiều và yêu thương.

Chỉ cần là thứ cô thiếu và thứ cô thích thì anh đều muốn lấp đầy cho cô.

Địa điểm tổ chức hôn lễ được ấn định ở Ireland, một quốc gia chỉ cho phép kết hôn mà không cho phép ly hôn.

Đây là lời thề son sắt mà Lương Tây Kinh muốn hứa hẹn với Thi Hào.

Địa điểm là trong một trang viên rất đẹp ở Ireland.

Cỏ xanh mơn mớn, tươi tốt, rất, rất đẹp.

Một tuần trước đám cưới, Lương Tây Kinh gác lại hầu hết công việc, bay đến Ireland trước.

Lương Tây Kinh chịu trách nhiệm phần lớn ý tưởng về bối cảnh đám cưới và bố trí về mọi mặt, anh còn phụ trách triển khai và thương lượng. Công việc của Thi Hào khá bận rộn, anh cũng không muốn thấy Thi Hào vất vả như vậy.

Vì vậy trước khi đến hội trường, Thi Hào thực sự không biết bối cảnh đám cưới sẽ như thế nào.

Tất cả những gì cô biết là nó được tổ chức ở trang viên.

Nghe Thi Hào trả lời vậy, Thẩm Âm và Ôn Ý là những người đặt câu hỏi đều cảm thấy bất lực.

“Cậu có yên tâm khi giao nó cho tổng giám đốc Lương không?”
Thẩm Âm hỏi.

Thi Hào cười nhìn cô ấy: “Nếu là cậu, cậu có yên tâm giao nó cho tổng giám đốc Thẩm không?”

Thẩm Âm thay đổi tư thế, suy nghĩ một chút: “... Yên tâm.”

Bởi vì các cô đều hiểu rõ nửa kia của mình.

Lý Thiến Vi nói: “Thật ra, tôi rất tò mò về bối cảnh hôn lễ mà tổng giám đốc Lương đã sắp xếp trông như thế nào?”

Ôn Ý: “Ngày mai sẽ biết thôi.”

Các cô sẽ bay đến Ireland trễ một chút, có thể sẽ hạ cánh vào ngày mai.

Nghe vậy, Thẩm Âm nhìn Thi Hào: “Cậu có căng thẳng không?”

Thi Hào thẳng thắn nói: “Có một chút nhưng xem ra vẫn ổn.”

Có thể là Lương Tây Kinh đã cho cô cảm giác an toàn cực kì mạnh mẽ, Thi Hào vừa cảm thấy căng thẳng vừa cảm thấy phấn khích nhưng cô lại không cảm thấy bất an chút nào. Cô biết rằng Lương Tây Kinh sẽ đối xử tốt với cô và sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Vào buổi tối, Thi Hào và ba phù dâu là Ôn Ý, Lý Thiến Vi, Thẩm Âm cùng với ba phù rể là Thẩm Minh Yến, Tần Lâm, Hứa Thực bay đến Ireland.

Những người thân và bạn bè khác sẽ đến vào ngày hôm sau.

Còn Tần Yến, bởi vì công việc không quá bận rộn nên anh ấy đã đến đó với Lương Tây Kinh từ vài ngày trước.

Vốn dĩ Tần Yến cũng muốn làm phù rể.

Nhưng mẹ Tần lại nói trong nhà có một phù rể là đủ rồi, bà ấy không muốn người khác biết hai đứa con trai lớn của mình còn chưa lập gia đình, bà ấy cảm thấy hơi mất mặt.

Tần Yến đau khổ không nói nên lời.

Trước khi lên máy bay, Lương Tây Kinh đã gọi video cho Thi Hào, hỏi cô có căng thẳng không.

Thi Hào nhìn người trong màn hình, rất tò mò: “Anh cho em xem hiện trường hôn lễ đi, em sẽ nói cho anh biết em có căng thẳng không.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Để mai rồi xem.”

Thi Hào cong môi: “Không thể tiết lộ trước sao?”

Lương Tây Kinh thành thật nói: “Để anh giữ lại một chút bất ngờ nhé?”

Nói đến đây, Thi Hào ép buộc nữa cũng không ổn cho lắm.

Cô thỏa hiệp: “Được rồi, ngày mai em mới xem.”

Lương Tây Kinh gật đầu, nhìn thẳng vào cô: “Hào Hào.”

Thi Hào rất thích anh gọi mình như vậy.

Cô khẽ chớp mắt, nhìn anh chăm chăm: “Cái gì?”

Lương Tây Kinh: “Bà xã à, anh sẽ ở đây đợi em.”

Khóe môi Thi Hảo cong lên, trả lời anh với vẻ bông đùa: “Biết rồi, ông xã à.”

-

Phải mất nhiều thời gian hơn để bay đến Ireland.

May mắn là Lương Tây Kinh đã sắp xếp trước, đăng ký một tuyến đường bằng máy bay riêng.

Nhóm người Thi Hảo ngủ một giấc thoải mái trên máy bay cho đến Ireland.

Khi đáp xuống đất, vừa đi ra ngoài, Thi Hảo liếc mắt đã nhìn thấy người đến đón mình.

Hai người nhìn nhau từ xa.

Thi Hảo còn chưa kịp gọi anh, Lương Tây Kinh đã sải bước về phía cô. Anh không quan tâm đến những người bạn bên cạnh mà kéo Thi Hảo vào lòng, ôm cô thật chặt.

Rõ ràng bọn họ chỉ xa cách nhau vài ngày nhưng mấy ngày này, Lương Tây Kinh lại cảm thấy thời gian đã trôi qua thật lâu, thật lâu.

Sau đó anh mới phát hiện, anh thật sự không muốn rời xa Thi Hảo một khắc nào, cho dù là nguyên nhân nào đi chăng nữa thì anh cũng không muốn.

Để hai người ôm nhau một lúc, Tần Lâm mới nhắc nhở: “Hai người các cậu sẽ không quên ở bên cạnh còn có người chứ?”

Lương Tây Kinh liếc nhìn anh ấy một cái: “Thì sao?”

Tần Lâm chán ghét nói: “Cũng đã gặp được nhau rồi thì lên xe đến nơi tổ chức lễ cưới thôi.”

Lương Tây Kinh: “...”

Tần Lâm: “Mấy ngày nữa bọn tôi ai cũng phải ăn cơm chó, cậu cũng đừng vội.”

Mấy người còn lại đều sôi nổi đồng ý.

Ai nấy cũng đều sốt ruột muốn đến xem hiện trường.

Anh ấy nói cũng có lý, Lương Tây Kinh tạm thời không thêm để ý đến việc anh ấy xen ngang vào chuyện của mình và Thi Hào, anh nhéo lòng bàn tay cô, khế khàng nói: “Anh dẫn em đến nơi tổ chức lễ cưới.”

Thi Hào ngẩng mặt lên nhìn anh: “Dạ.”

Chương 74: Lễ cưới

Tài ebook: dtv-ebook.com

Một đoàn người cùng ngồi lên xe để đi đến địa điểm tổ chức lễ cưới.

Lễ cưới được tổ chức ở một trang viên rất rộng lớn. Những khách mời khi đến đây có thể trực tiếp nhận phòng ở khách sạn trong trang viên mà không cần phải đi đi lại lại giữa địa điểm tổ chức hôn lễ và những nơi khác.

Đã vào cuối tháng ba, nhiệt độ ở Ireland cũng khá là ấm.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu và thoải mái.

Thi Hào và Lương Tây Kinh đang ngồi cùng nhau, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, sau đó cúi đầu xuống nhìn bàn tay đang được Lương Tây Kinh nắm chặt của mình rồi khẽ mỉm cười.

“Tại sao hôm nay Tần Yến lại không đến đây vậy?” Cô đột nhiên nhớ ra và hỏi anh.

Lương Tây Kinh: “Cậu ấy đang bận giám sát tiến độ công việc.”

Nghe anh nói vậy thì Thi Hào cố nhin cười nói: “Anh ấy không nói anh bóc lột sức lao động đấy chứ?”

Lương Tây Kinh “ừm” một tiếng: “Cả đời cũng chỉ có một lần này thôi, cậu ấy không dám nói gì đâu.”

Thi Hào ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy anh nói cũng có lý.

Không lâu sau, nhóm bọn họ đã đến trang viên.

Ngày kia mới là ngày tổ chức lễ cưới nên lúc này lễ đường vẫn có rất nhiều thứ chưa được trang trí xong. Vậy nên, tạm thời nhóm người Thi Hảo vẫn chưa nhìn ra được cái gì.

Vì đi đường khá là mệt mỏi nên mọi người chỉ đi xung quanh một vòng rồi sau đó lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Lễ cưới sắp được tổ chức nên đương nhiên là Thi Hảo và Lương Tây Kinh sẽ tạm thời ở riêng hai phòng khác nhau. Vào đêm trước ngày cưới hai người họ cũng không được gặp nhau.

Có điều chưa được bao lâu thì Lương Tây Kinh đã phớt lờ luôn lời đề nghị của Thi Hảo mà đưa cô qua phòng của mình. Đã mấy ngày rồi anh không được gặp cô vậy nên anh rất nhớ cô.

Vừa mới vào trong phòng, Thi Hảo còn chưa kịp bỏ hành lý xuống thì Lương Tây Kinh đã không kiềm chế được nữa mà hôn lên môi cô.

Anh dùng đôi tay mạnh mẽ của mình ôm trọn cả người cô vào lòng. Anh ôm cô rất chặt, cảm nhận trọn vẹn sự tồn tại của cô.

Hai người họ hôn nhau rất lâu, hơi thở của Thi Hảo trở nên gấp gáp.

Cô được Lương Tây Kinh ôm vào lòng, thở dốc: “Lương Tây Kinh.”

Giọng nói của Lương Tây Kinh hơi trầm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai của cô, khẽ hỏi: “Em gọi anh là cái gì?”

Thi Hảo bật cười rồi nói: “Chồng.”

Lương Tây Kinh đáp lại, anh áp trán mình lên trán cô, hơi thở ấm nóng của anh phả lên má của cô, giọng nói khàn khàn: “Em muốn nói cái gì?”

Thi Hảo ngẩng đầu lên, cô chủ động vòng hai tay qua cổ anh và nói: “Chúng ta hôn nhau thêm một lúc nữa rồi em đi tắm nhé?”

“...” Lương Tây Kinh ngậy người một lúc, sau đó anh nhìn chăm chăm cô mấy giây rồi nói: “Tuân lệnh.”

Vào ngày đầu tiên đến Ireland, mấy người Thi Hảo và Ôn Ý không có việc gì để làm cả ngày ăn không ngồi rồi, cũng chẳng giúp được việc gì nên chỉ đành đi dạo dạo xung quanh.

Trước ngày cưới một ngày, người thân, bạn bè và những đối tác được mời dự lễ cưới đều đã đến đông đủ.

Nhóm bạn thân thiết của Lương Tây Kinh và Thi Hảo đã tổ chức một bữa tiệc tối trước ngày cưới.

Khung cảnh được bày biện rất đẹp và lộng lẫy. Phía trên những bàn ăn dài được treo rất nhiều những loài hoa rực rỡ sắc màu khác nhau, những bông hoa ấy rũ xuống tô điểm thêm cho buổi tiệc tối hôm nay.

Mọi người đều là người quen nên chẳng có bất kỳ sự dè dặt, gò bó nào mà chơi đùa với nhau rất thoải mái và vui vẻ

Sau bữa tiệc tối được diễn ra như thường lệ này, mấy người Lương Hanh và cả Tiêu Bạch Hủy đã về phòng nghỉ ngơi trước.

Họ đã lớn tuổi rồi cho nên không thể thức khuya được.

Trái lại, Thi Hảo, Lương Tây Kinh cùng với nhóm người bao gồm Ôn Ý và mấy người còn lại đã ở lại chơi đến hơn mười giờ tối.

Nào là ca hát, nào là nhảy múa, thậm chí còn có cả người dẫn chương trình để dẫn dắt bữa tiệc nữa, không khí vô cùng sôi nổi và náo nhiệt.

Sau khi tất cả mọi người đều đã “bung lụa” hết mình, bữa tiệc tối kết thúc một cách hoàn hảo.

Ngày mai chính là ngày tổ chức lễ cưới cho nên Lương Tây Kinh và Thi Hảo phải ở riêng. Vừa rồi trước khi Tiêu Bạch Hủy trở về phòng, bà ấy đã cố ý nhắc nhở điều này với Lương Tây Kinh và Thi Hảo. Bà ấy lo lắng rằng dù chỉ một đêm hai người họ cũng không muốn xa nhau thế nên đã nói đi nói lại rất nhiều lần để nhấn mạnh.

Lương Tây Kinh đưa Thi Hảo về phòng.

Theo ánh sáng mờ mờ của màn đêm, hai người họ cùng nhau đi vào trang viên sau đó lên lầu và băng qua hành lang rất dài.

Ánh trăng chiếu xuống mặt đất, kéo bóng của họ ra thật dài.

Lương Tây Kinh nắm tay Thi Hảo: “Em có căng thẳng không?”

Thi Hảo cảm nhận được lực từ bàn tay anh truyền tới, cô khẽ nhướn mày nhìn về phía anh và nói: “Hình như anh còn căng thẳng hơn em.”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh im lặng một lúc sau đó bất lực mỉm cười: “Bị em phát hiện ra rồi.”

Thi Hảo cảm thấy hơi bất ngờ, cô chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh lại căng thẳng?”

Cô trêu chọc anh: “Anh sợ em chạy mất à?”

Lương Tây Kinh cúi xuống, nhìn cô với ánh mắt sáng rực: “Nếu như anh nói đúng, vậy thì em có tin không?”

Thi Hảo suy nghĩ ba giây sau đó lắc đầu nói: “Bây giờ em muốn nuốt lời thì cũng không kịp nữa rồi.”

Giấy chứng nhận kết hôn đã nhận về rồi, lễ đường để tổ chức lễ cưới đã bố trí xong, trên phương diện pháp lý thì cô cũng đã trở thành vợ của Lương Tây Kinh. Huống hồ, làm sao cô nỡ bỏ trốn cơ chứ.

Lương Tây Kinh liếc cô một cái: “Ý của em là em vẫn có ý định này hả?”

“Anh đừng có mà vu khống em.” Thi Hảo không nhịn được bật cười nói: “Em không hề có ý đó đâu nha.”

Cô dang tay chủ động ôm Lương Tây Kinh: “Anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ không chạy trốn đâu.” Cô nhìn anh với ánh mắt cô sáng rực, cười tủm tỉm: “Em còn đang đợi anh đến rước em về nhà nữa nè.”

Nghe câu nói này của cô, trái tim Lương Tây Kinh thoáng rung động.

Vẻ mặt của anh tối sầm lại, nhìn chằm chằm cô bằng đôi mắt sáng rực: “Được.”

Anh trịnh trọng nói: “Đợi anh, ngày mai anh sẽ qua sớm.”

Thi Hảo cười nói: “Anh cũng không cần phải đến quá sớm đâu, nhớ may em còn chưa trang điểm xong thì phải làm sao?”

Lương Tây Kinh: “Anh có thể đợi em.”

Anh chỉ muốn đến nơi có cô ở đó sớm hơn một chút, để cô có thể nhìn thấy anh, để cô có thể yên tâm.

Nghe anh nói vậy, Thi Hảo rưng rưng nước mắt.

Cô khẽ chớp chớp mắt: “Được, em sẽ đợi anh.”

Sau khi giao ước xong, Lương Tây Kinh đưa cô về đến trước cửa phòng rồi mới miễn cưỡng rời đi.

Trước khi đi, anh ngoắc ngón tay mình với Thi Hảo như thể đang cùng cô giao ước.

-

Vừa mới trở về phòng, Thi Hảo còn chưa kịp đi đánh răng rửa mặt thì đám người Ôn Ý và Thẩm Âm đã đi tới.

Các phù dâu sợ rằng Thi Hảo sẽ cảm thấy căng thẳng nên họ quyết định trò chuyện với cô.

Thi Hảo nói: “Các cậu đánh răng rửa mặt hết rồi à?”

Ôn Ý lén nhìn cô: “Khi cậu với tổng giám đốc Lương đang vờn nhau ngoài hành lang thì bọn tớ đã làm xong hết rồi.”

Thi Hảo: “... Vậy thì đợi tớ một lát nha.”

Sau khi tắm rửa xong thì Thi Hảo và hai người kia cùng nhau lên giường nằm.

Ba người họ vừa mới nằm xuống thì Lý Thiến Vi cũng đi tới. Sau khi nhìn thấy Ôn Ý và Thẩm Âm đang ở bên cạnh Thi Hảo, cô ấy đã cảm thấy yên tâm hơn một chút.

“Sáng sớm ngày mai tôi qua gọi mọi người dậy nhé?” Vào buổi tiệc tối lúc này, Lý Thiến Vi đã uống khá nhiều, bây giờ cảm thấy hơi đau đầu chóng mặt nên cô ấy đang định đi ngủ sớm.

Thi Hảo nói: “Được, có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Lý Thiến Vi gật đầu.

“Cậu có căng thẳng không?” Sau khi Thi Hảo nói chuyện với Lý Thiến Vi xong, cô vừa mới nằm xuống giường xong thì Thẩm Âm vô cùng tò mò hỏi.

Thi Hào nhìn cô ấy: “Thật ra thì tớ không cảm thấy căng thẳng chút nào.”

Thẩm Âm kinh ngạc hỏi: “Tại sao vậy?”

Cô ấy cảm thấy hơi kỳ lạ: “Không phải bình thường cô dâu sẽ rất căng thẳng khi đám cưới diễn ra sao?”

“Chắc có lẽ là do...” Thi Hào nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tớ không sợ Lương Tây Kinh sẽ đối xử không tốt với tớ?”

Lương Tây Kinh đối xử với cô thực sự rất tốt. Tốt ở chỗ Thi Hào chẳng cần phải lo lắng gì về lễ cưới, bao gồm tất cả những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Đương nhiên, quan trọng nhất là cô tin tưởng vào tình yêu mà Lương Tây Kinh dành cho cô hơn bất cứ điều gì khác.

Nghe Thi Hào nói như vậy, Thẩm Âm cảm thấy hơi ghen tị: “... Lương Tây Kinh tuyệt vời quá nhỉ.”

Thi Hào nhướn mày: “Ý của cậu là tổng giám đốc Thẩm không tuyệt vời à?”

Thẩm Âm: “... Chúng tôi còn chưa đi tới bước đó.”

Ôn Ý lên tiếng đúng lúc: “Không chừng ngày nào đó sẽ đến bước đó thôi. Ngày mai cứ để Hào Hào ném hoa cưới cho cậu.”

Thi Hào mỉm cười: “Cậu có cần không?”

Thẩm Âm do dự mấy giây rồi nói: “Cứ để phụ thuộc vào vận may đi.”

Thi Hào: “Ok.”

Cả ba người nói chuyện phiếm một lúc rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bốn giờ sáng ngày hôm sau, Thi Hạo bị người nào đó kéo ra khỏi giường. Cô bị ép ngồi vào ghế trang điểm thế nhưng cô vẫn nhắm mắt để mặc thợ trang điểm “múa may” ở trên mặt của mình. Trong suốt quá trình trang điểm, Thi Hạo chẳng thể mở mắt ra nổi lần nào.

Cô thật sự rất buồn ngủ, vô cùng buồn ngủ.

Sau khi trang điểm xong, Thi Hạo giống như một con robot tiếp tục thay quần áo và tạo kiểu tóc.

Sau khi lăn lộn một hồi, cuối cùng thì cô cũng tỉnh táo trở lại.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Người đã dậy trang điểm và thay quần áo xong từ rất sớm - Thẩm Âm vịn tay vào cửa thò đầu nhìn ra bên ngoài sau đó quay người nhìn lên đồng hồ: “Tại sao mấy người Lương Tây Kinh lại đến đây sớm như vậy? Vẫn chưa đến giờ rước dâu mà đúng không?”

Thi Hạo ngẩn người, trong đầu nhớ tới lời nói mà tối hôm qua anh đã nói với mình.

Đột nhiên, màn hình của chiếc điện thoại di động đang đặt ở trên bàn sáng lên.

Thi Hạo cầm điện thoại và mở lên, là tin nhắn của Lương Tây Kinh: [Anh đến rồi.]

Thi Hạo hơi sững người sau đó trả lời lại: [Hơn một tiếng nữa mới tới giờ lành để rước dâu, sao anh đến sớm thế?]

Lương Tây Kinh: [Tối hôm qua chúng ta đã nói rồi mà.]

Thi Hạo: [Nhưng bây giờ anh cũng có vào đây được đâu.]

Lương Tây Kinh: [Không sao hết, anh đợi em trước cửa, mọi người cứ thông thả đi. Lát nữa gặp.]

Nhìn thấy đoạn tin nhắn này, Thi Hào âm thầm mỉm cười, trả lời anh: [Vâng ạ.]

-

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, đợi đến khi Thi Hào đã chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ thì tiếng gõ cửa cũng vang lên.

Cô đang ngồi trên ghế, trong khi đó Ôn Ý, Thẩm Âm và Lý Thiến Vi vẫn đang bày ra mấy trò thử thách gây khó dễ cho chú rể và những phù rể.

Thẩm Âm và Lý Thiến Vi dám nghĩ, Ôn Ý dám làm.

Như Ôn Ý đã nói thì tương lai cô ấy không có ý định kết hôn nên dù gì thì mấy trò này cũng không áp dụng được với cô ấy nên cô ấy sẽ cố gắng thực hiện hết.

Khi mấy người Lương Tây Kinh “qua năm cửa trăm sáu tướng” đi vào trong phòng, vừa liếc qua một cái anh đã lập tức nhìn thấy cô dâu xinh đẹp nhất của mình đang ngồi cách đó không xa.

Hai người họ nhìn nhau từ xa.

Lương Tây Kinh mặc một bộ vest màu đen được cắt may một cách hoàn hảo, dáng người anh thẳng tắp đi đến trước mặt cô.

Ôn Ý không giấu giày nhưng cũng không nói ai mang giày cho Thi Hào.

Lương Tây Kinh tiến lại gần cô, không đợi ai lên tiếng thì anh đã quỳ một chân xuống trước mặt Thi Hào. Anh cầm chiếc giày cao gót đính pha lê ở bên cạnh lên rồi xỏ vào chân cho Thi Hào với vẻ mặt vô cùng dịu dàng và chăm chú.

Sau khi xỏ giày xong, tất cả mọi người ai nấy đều chuyển từ kinh ngạc sang hoan hô.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lương Tây Kinh cúi người xuống rồi bế Thi Hào, nhẹ nhàng nói: “Anh đến rồi.”

Anh đến để thực hiện lời hứa và để cưới cô.

Thi Hào kinh ngạc đến đơ người, hai tay ôm chặt lấy cổ anh: “Em biết rồi.”

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi.

Lễ đường được bày trí cực kì cực kỳ lộng lẫy.

Lương Tây Kinh chuẩn bị cho Thi Hào một lễ cưới tràn ngập hoa tươi bao phủ xung quanh. Tất cả hoa tươi đều được vận chuyển từ các quốc gia khác nhau đến để thiết kế khiến xung quanh bọn họ đều là hoa.

Thi Hào rất thích như vậy.

Thi Hào không có ba mẹ, từ nhỏ cô đã là trẻ mồ côi.

Vốn dĩ, bọn họ đã dự định sẽ sắp xếp để người đã nhìn thấy Thi Hào lớn khôn là viện trưởng của trại trẻ mồ côi dắt tay cô lên lễ đường nhưng viện trưởng đã lớn tuổi rồi nên ông ấy không thể bay chuyên bay đường dài. Vì vậy, ông ấy không có cách nào để có thể đến tham dự lễ cưới của hai người họ.

Cứ giằng co qua lại như vậy nên Thi Hào đã đưa quyết định muốn tự đi về phía của Lương Tây Kinh.

Nhưng cuối cùng điều không ai ngờ được chính là anh đã nhờ ba mẹ của Hứa Thực. Ba mẹ nhà họ Hứa không có con gái nên trước nay họ vẫn luôn rất thích Thi Hào. Nếu như Thi Hào bằng lòng, họ thậm chí sẵn sàng nhận cô làm con gái nuôi. Còn nếu như cô không bằng lòng thì cứ coi họ như là họ hàng bên nhà gái và dẫn cô lên lễ đường.

Về về trước thì tạm thời Thi Hảo vẫn chưa đồng ý.

Nhưng mà cô đã bị cảm động trước những lời mà mẹ Hứa nói với mình. Cô rất biết ơn họ vì đã đồng ý làm họ hàng phía nhà gái để dẫn cô đến bên cạnh Lương Tây Kinh trong lễ cưới.

Mặt trời ấm áp treo trên cao chiếu rọi những tia sáng lấp lánh xuống mặt đất khiến cho những bông hoa được trang trí ở lễ đường trở nên rực rỡ lạ thường, một cảnh tượng cực kì đẹp đẽ và long lẫy.

Thi Hảo nắm lấy tay của ba Hứa, từng bước từng bước đi tới bên cạnh anh.

Cô còn chưa đi đến nơi thì Lương Tây Kinh bất ngờ đi về phía cô trước dưới ánh mắt ngỡ ngàng, ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Khách khứa đang ngồi dưới sân khấu ồn ào bàn luận.

Người dẫn chương trình của lễ cưới trêu chọc: “Chú rể của chúng ta đợi không nổi nữa rồi.”

Nghe thấy thế, hốc mắt của Thi Hảo rung rung nước mắt, cô ngược mắt nhìn người đang tiến đến gần mình.

Ba Hứa cũng vì chuyện này mà bật cười, ông ấy dừng lại một lúc rồi khẽ nói: “Từ giờ trở đi, con phải chăm sóc Hảo Hảo cho thật tốt. Bây giờ chúng ta sẽ giao con bé lại cho con.”

Lương Tây Kinh trả lời: “Chú cứ yên tâm.”

Ba Hứa gật đầu sau đó đặt tay của Thi Hảo vào trong lòng bàn tay của Lương Tây Kinh để hai người họ nắm lấy tay nhau.

Vừa mới chạm tay vào nhau thì dường như trái tim của họ lại càng đập nhanh hơn. Họ có thể cảm nhận được đối phương cũng tràn ngập tình yêu giống như mình.

Tất cả mọi người trong lễ đường ai nấy đều chăm chú nhìn họ với ánh mắt vô cùng dịu dàng và yêu thương.

Thật khó để diễn tả được cảm xúc vào lúc này, những người có mặt ở đây không hiểu tại sao mình lại có thể cảm nhận được ngọn lửa tình yêu nồng cháy giữa Thi Hào và Lương Tây Kinh để rồi không kìm lòng được mà đắm chìm vào nó và chúc phúc cho hai người họ.

Ngoại trừ lúc đầu, Lương Tây Kinh không đợi được mà bước một bước về phía Thi Hào trước ra thì quá trình diễn ra đám cưới phía sau đều được hai người họ cực kì cực kì nghiêm túc hoàn thành theo trình từng bước một.

Khi nghe Thi Hào nói ba tiếng: “Em đồng ý”, Ôn Ý bỗng nhiên không cầm được nước mắt.

Cô ấy chính là người biết rõ nhất, Thi Hào và Lương Tây Kinh phải vượt qua bao nhiêu chặng đường mới có thể đi đến được ngày hôm nay.

Và Thi Hào cũng vậy.

Khi Lương Tây Kinh nhìn cô một cách chăm chú với ánh mắt dịu dàng mà kiên định và nói với cô câu ‘Anh đồng ý’, Thi Hào không thể kìm nén được nữa, nước mắt cứ như thế tuôn ra.

Lương Tây Kinh hơi cúi đầu, anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt cô. Dưới sự thôi thúc của người dẫn chương trình, đôi môi ấm áp của anh hôn nhẹ lên mi mắt Thi Hào. Sau đó anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô và nói lại thêm một lần nữa: “Anh đồng ý.”

Anh đồng ý và khao khát có thể được yêu cô, được chăm sóc cho cô, được ở bên cạnh cô cả đời.

Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Lương Tây Kinh vẫn sẽ mãi mãi yêu Thi Hảo.

Chương 75: Anh yêu em

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi làm lễ xong, Thi Hảo và Lương Tây Kinh trở về phòng thay bộ đồ khác.

Bộ váy cưới mà Thi Hảo đang mặc trên người quá long trọng, không phù hợp để đi kính rượu từng bàn.

Hai người lần lượt bước vào phòng, cửa vừa đóng lại, Thi Hảo còn chưa kịp quay đầu lại nói chuyện với Lương Tây Kinh thì anh đã giơ tay ra ôm lấy eo cô, anh xoa xoa má cô với vẻ cưng chiều, gọi cô một tiếng: "Bà xã."

Nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, vành tai của Thi Hảo hơi nóng lên, cô cảm thấy có một chút ngượng ngùng.

Rõ ràng là họ đã đăng ký kết hôn được một năm rồi, hôm nay hôn lễ cũng đã được tổ chức rồi mà cô vẫn không thể kiểm soát được cảm giác xấu hổ của mình.

Nghĩ tới đây, Thi Hảo kìm lại khóe môi đang sắp nhếch lên của mình, trả lời anh: "Sao vậy?"

Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, Lương Tây Kinh nhìn dáng vẻ của cô lúc này, trái tim anh khẽ rung động. Anh nhin không được, ôm lấy mặt cô và nói một cách chân thành, nghiêm túc: "Mấy phút nữa chúng ta mới đi xuống đó đi."

Nói xong anh lại hôn lên môi cô.

Lúc hai người còn đang làm lễ, cả hai đều cực kỳ kiềm chế.

Lương Tây Kinh biết rằng Thi Hảo không quen làm các hành động thân mật trước mặt người ngoài, vì vậy anh không dám đi quá giới

hạn. Thế nhưng, bây giờ hai người họ đang trốn trong phòng, cửa phòng cũng đã được đóng lại rồi, cuối cùng thì họ cũng không cần phải đè nén mong muốn của bản thân nữa.

Hôn nhau được một lúc.

Thi Hào mơ hồ cảm thấy đầu lưỡi của cô bị anh mút đến tê dại, cô mới giơ tay ra đẩy nhẹ bả vai anh, lắp bắp lên tiếng nhắc nhở: "... Chúng ta còn không mau đi xuống, lát nữa bọn họ sẽ lên hỏi đó."

Lương Tây Kinh có chút không hài lòng, bước lùi lại vài bước, anh nhắm mắt lại rồi lại nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ tươi của Thi Hào trong giây lát, trái cổ của anh lăn lộn một vòng.

Thi Hào nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt của anh, tim cô giật thót lên rồi tránh né ánh mắt của anh: "Em đi thay đồ đây."

Lương Tây Kinh giơ tay lên, dùng ngón tay với những khớp xương rõ nét lau nhẹ lên môi cô, anh giúp cô lau sạch vết nước còn sót lại trên đó rồi lên tiếng nói: "Để anh giúp em."

Thi Hào ngay lập tức khựng lại.

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Một mình em không tiện thay đồ đâu."

"..."

Im lặng vài giây, Thi Hào nhấn mạnh: "Thật sự chỉ là thay đồ thôi đó."

Lương Tây Kinh: "Anh biết rồi."

Anh đi theo phía sau Thi Hào, nói một cách đầy ẩn ý: "Em yên tâm, tối hôm nay mới là đêm tân hôn của chúng ta."

Người Thi Hào có chút cứng đờ, nhất thời cô cũng không còn quá mong chờ vào buổi tối hôm nay nữa.

-

Sau khi thay xong bộ sườn xám mang phong cách Trung Quốc, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cùng nhau trở lại sảnh cưới.

Ôn Ý, Thẩm Âm và những người khác cũng đã thay đồ xong rồi, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cũng chuẩn bị sẵn hai bộ lễ phục cho cả phù dâu và phù rể.

Có rất nhiều khách mời đến dự hôn lễ, đối tác làm ăn của tập đoàn Lương thị cũng đến rất đông, thực ra trong số đó có nhiều người Thi Hảo cũng không quen biết.

Nhưng những lễ nghi xã giao cần có thì vẫn phải có.

Hai người họ đi đến từng bàn một để kính rượu, cả hai cũng đều uống rất nhiều.

Thi Hảo không uống được nhiều nên hầu hết đều là Lương Tây Kinh và những phù rể uống thay cô.

Sau khi kính rượu được hơn phân nửa, Thi Hảo đứng bên cạnh Lương Tây Kinh, cô có một chút lo ngại: "Anh không sao chứ?"

Tại sao Lương Tây Kinh cứ như một người bình thường vậy nhỉ?

Nếu Thi Hảo nhớ không nhầm thì tửu lượng của anh vốn được không tốt cho lắm.

Dường như anh biết cô đang thắc mắc điều gì, Lương Tây Kinh bĩu môi, đè thấp giọng nói: "Tỷ nữa anh sẽ nói cho em nghe."

Thi Hảo nhướn mày lên, nhìn thoáng qua ly rượu trong tay Tần Yến, hình như cô đã biết rồi.

Nếu như cô đoán không lầm thì ly rượu mà Tần Yến đang cầm có lẽ đó không hẳn là rượu nguyên chất.

Sau khi kính rượu xong với bên đối tác và những người lớn thì họ đi qua bàn dành cho bạn bè.

Thi Hào không có nhiều bạn bè, những người bạn trước đây của cô chỉ có Ôn Ý và một người bạn cùng phòng thời đại học khác tên là Văn Trúc Tuyền. Công việc của Văn Trúc Tuyền còn bận rộn hơn cả Thi Hào và Ôn Ý, vốn ban đầu cô ấy định sẽ đến tham gia lễ cưới của cô. Nhưng lại có công việc đột xuất nên cô ấy chỉ còn cách nói lời xin lỗi với Thi Hào rồi nói rằng sẽ đợi Thi Hào tổ chức đám cưới xong và đi tuần trăng mật về, cô ấy sẽ đến thành phố Giang mời cô ăn một bữa.

Xét thấy này giờ hai người họ đã uống rất nhiều rượu nên Tần Yến và những người khác cũng không làm khó họ thêm.

Thẩm Minh Yến, người duy nhất muốn chuốc rượu Lương Tây Kinh thì đã trở thành phù rỗng, vừa rồi anh ta cũng đã đi cùng họ đến các bàn để kính rượu nên cũng uống khá nhiều rồi, vì thế giờ đây anh ta không còn hứng thú nữa. Anh ta cũng không muốn cả hai đều gục hết.

Bận rộn một hồi lâu sau, Thi Hào và Lương Tây Kinh mới có thời gian mà ngồi xuống ăn một chút.

Lúc này, trong bụng Thi Hào chứa đầy bia rượu, cô cũng không muốn ăn gì nữa.

Lương Tây Kinh nhờ người đi rót một ly nước ấm rồi đưa cho cô: "Em có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?"

Thi Hào cầm lấy ly nước, nhấp từng ngụm nhỏ nói: "Không có."

Lương Tây Kinh nhẹ nhàng xoa bóp ngón tay của cô, nhìn lướt qua những món ăn trên bàn: "Em có muốn ăn món nào hay không?"

Thi Hào suy nghĩ vài giây, trả lời anh: "Uống chút canh đi."

Nếu cô không ăn gì thì sẽ không còn sức lực nữa nên cô vẫn phải ăn một chút gì đó để lót bụng.

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Được."

Anh cầm lấy cái chén trước mặt Thi Hảo lên rồi múc cho cô một chén canh.

Hai người họ ngồi trong một góc yên lặng ăn cơm, mọi người đứng từ xa nhìn thấy khung cảnh vô cùng ấm áp như vậy nên cũng không có ai nở đi qua đó làm phiền họ.

Cho dù là có một vài người khách có ý định đến nói chuyện với họ thì người đó còn chưa kịp đi lại gần thì đã bị Hứa Thực, Tần Yến và những người khác kéo đi qua chỗ khác để nói chuyện và uống rượu.

Sau khi Thi Hảo và Lương Tây Kinh nghỉ ngơi được một lúc thì khách khứa cũng chuẩn bị ra về rồi.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh đặt phòng khách sạn cho mọi người là để dành cho mọi người có thời gian để đi chơi thêm, cho dù khách mời có ý định ở lại Ireland thêm vài ngày nữa vẫn không thành vấn đề.

Tuy nhiên, hầu hết các đối tác đều rất bận rộn, ăn tiệc xong thì một số người bay về nước, một số khác thì bay đến nước khác.

Sau khi đã tiễn được kha khá khách ra về, Lương Tây Kinh giơ tay lên để Thi Hảo nắm vào cánh tay của mình: "Em mệt rồi đúng không?"

Thi Hảo quay đầu lại nhìn anh: "Có một chút, đôi giày em đang mang không được thoải mái cho lắm."

Lương Tây Kinh liếc nhìn Cận Thanh Trạc đang rảnh rỗi đứng bên cạnh: "Lấy giúp cái ghế qua đây đi."

Cận Thanh Trạc: "..."

Thi Hảo khựng lại chút: "Không cần đâu."

Cô kéo tay áo của Lương Tây Kinh, nói nhỏ với anh: "Còn có khách chưa về hết mà, em còn có thể chịu đựng thêm chút nữa."

Nghe cô nói vậy, Lương Tây Kinh không hề đồng ý.

Anh cúi mắt xuống, nhìn chăm chăm vào chân của Thi Hảo, anh khổ cau mày tỏ vẻ rất không hài lòng.

Thi Hảo chạm phải ánh mắt của anh, cô bật cười nói: "Anh cười lên cái xem nào, mặt mày đừng có nghiêm túc như vậy chứ."

Lương Tây Kinh im lặng trong hai giây rồi hỏi: "Em không có mang theo giày bệt à?"

Thi Hảo: "Em để trong phòng rồi."

Lương Tây Kinh hiểu rồi, anh nghiêng đầu qua nhìn Ôn Ý: "Cô có thể quay về phòng lấy giúp một đôi giày bệt mang qua đây không?"

Ôn Ý: "Giờ tôi đi ngay."

Cô ấy đặt những thứ đang cầm trên tay xuống.

Tần Lâm nghe thấy giọng của cô ấy thì ngay lập tức đứng dậy: "Tôi đi với em."

Tần Yến nhìn theo bóng lưng đang đi xa dần của hai người, anh ấy chặc lên một tiếng đầy chua xót: "Anh mình vô dụng quá đi mất."

Vừa dứt lời, mẹ Tần vừa đúng lúc đi ngang, nghe Tần Yến nói vậy thì vỗ mạnh lên vai anh ấy: "Con giỏi như vậy, sao đến cô bạn gái cũng không có nữa?"

"..."

Tần Yến cảm thấy cạn lời: "Mẹ, sao mẹ lại còn nghe lén con nói chuyện nữa vậy?"

Mẹ Tần liếc anh ấy một cái: "Mẹ nghe một cách công khai đấy nhé."

Tần Yến không còn gì để nói nữa.

Mẹ Tần lườm anh ấy mấy lần, sau đó bà ấy lại quay qua mỉm cười với Thi Hảo và Lương Tây Kinh, chúc phúc cho hai người, đồng thời dặn dò Lương Tây Kinh: "Phải đối xử tốt với Hảo Hảo đấy nhé, phải quan tâm con bé thật nhiều vào. Nếu không, dì và Bạch Huệ sẽ đến tính sổ với cháu đó."

Lương Tây Kinh trả lời với vẻ mặt nghiêm túc: "Dì yên tâm."

Mẹ Tần nói chuyện phiếm vài ba câu với hai người họ rồi lại nhìn Thi Hảo nói: "Hảo Hảo, cháu đi với dì qua bên đây nói chuyện một chút được không?"

Thi Hảo sững sốt: "Dạ được."

Thực ra, Thi Hảo biết mẹ Tần muốn nói gì với cô, nếu cô đoán không lầm thì chuyện mà bà ấy muốn hỏi chính là chuyện của Ôn Ý và Tần Lâm.

Hai người họ đi sang một bên trò chuyện một hồi sau, lúc này, trong lòng mẹ Tần mới hiểu rõ được mọi chuyện.

Bà ấy vươn tay ra ôm lấy Thi Hảo, nói bằng giọng nhỏ nhẹ: "Các cháu đều là những đứa trẻ số khổ, sau này hai đứa đều phải sống tốt nhé."

Thi Hảo im lặng nhìn bà ấy rồi lên tiếng: "Dì ơi, dì..."

"Dì sẽ không ép hai đứa nó." Mẹ Tần biết cô muốn hỏi gì, cười nói: "Chúng ta đều là phụ nữ nên hiểu rõ phụ nữ nhất, Ôn Ý không

chịu nói ra, ắt hẳn con bé có lý do của mình. Chỉ cần bản thân hai đứa chúng nó muốn thì dì và chú cũng sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của chúng."

Nói đến đây, bà ấy bỗng nói đùa: "Hơn nữa, con trai cả không kết hôn thì dì còn có một đứa con trai út mà."

Nghe thấy vậy, Thi Hảo không nhin được mà cười lên nói: "Dì nói rất đúng."

Tuy nhiên, lúc này cô cảm thấy thương hại cho Tần Yến trong ba giây.

Mẹ Tần ừm một tiếng: "Ở nhà dì còn có chút việc, lát nữa dì sẽ phải bay về nước trước rồi. Nào mấy cháu về nước thì nhớ qua nhà dì chơi nhé."

Thi Hảo đồng ý.

Không lâu sau thì mẹ Tần, mẹ Hứa và những người khác cũng đã đi về rồi.

Tiêu Bạch Huệ nhìn thấy dáng vẻ phờ phạc của Thi Hảo và Lương Tây Kinh như vậy nên bà ấy bảo cả hai hãy trở về phòng nghỉ ngơi một chút. Buổi tối còn có một bữa tiệc tối nữa nhưng số người tham dự thì không nhiều lắm, những người còn ở lại thì hầu hết đều là những họ hàng, bạn bè rất thân thiết nên họ cũng không cần quá khách sáo.

Sau khi bị Tiêu Bạch Huệ thúc giục, Thi Hảo và Lương Tây Kinh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giao lại một số việc lặt vặt cần xử lý cho bà ấy.

Mặc dù bà ấy và Lương Tự Minh đã ly hôn nhưng bà ấy cũng là mẹ của Lương Tây Kinh. Hơn nữa, trong mắt của Lương Hanh, Tiêu Bạch Huệ lại đáng tin cậy hơn.

-

Vừa trở về phòng, Thi Hào không thèm quan tâm đến Lương Tây Kinh đang ở phía sau, cô cứ đi thẳng tới và nằm lên ghế sofa.

Lương Tây Kinh đi phía sau cô, nhìn thấy cô còn mang giày mà đã nằm cuộn tròn trên ghế sofa, trong mắt anh hiện lên một nụ cười nhẹ: "Mệt mỏi như vậy sao?"

Thi Hào liếc anh một cái: "Anh thử đi giày cao gót rồi đứng tận mấy tiếng xem."

"Em vất vả rồi." Lương Tây Kinh đi lại gần, ngồi xổm ở bên cạnh cô, cúi đầu xuống hôn lên má của cô: "Em có muốn nhắm mắt ngủ một chút không?"

Thi Hào nhìn lướt qua bầu trời bên ngoài cửa sổ: "Vậy ngủ khoảng nửa tiếng nhé?"

Giờ vẫn còn sớm nên Tiêu Bạch Huệ mới có ý định bảo hai người họ trở về phòng nghỉ ngơi, để họ ngủ trưa một giấc.

Lương Tây Kinh đồng ý.

Thi Hào đang định đứng dậy thay giày thì Lương Tây Kinh đã nhanh hơn cô một bước, anh ngồi xổm dưới chân cô, giúp cô cởi đôi giày bệt mà lúc nãy vừa mới thay ra.

Ánh nắng chiều xuyên qua ô cửa sổ soi chiếu vào căn phòng, làm cho căn phòng trở nên sáng sủa hơn và đầy ấm áp.

Thi Hào ngơ ngác nhìn các động tác của Lương Tây Kinh, cô nhìn chăm chăm vào những ngón tay của anh đang cởi giày cho cô, ánh mắt cô di chuyển chậm rãi đến khuôn mặt tuần tú của anh.

Trông dáng vẻ rất tập trung và rất tự nhiên của anh, như thể anh đã làm việc này vô số lần rồi vậy, anh không hề tỏ ra khó chịu gì cả.

"..."

Cởi xong, Lương Tây Kinh mang giày cô đi tới cửa rồi lại cầm một đôi dép lê đi qua lại: "Thay đôi dép này đi rồi lên giường ngủ."

Nói xong, anh chỉ vào phía bên kia của phòng vệ sinh: "Anh đi rửa tay cái rồi qua với em nhé."

Thi Hào chậm rãi chớp chớp mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm anh, cô nói nhỏ: "... Được."

Một lúc sau, Lương Tây Kinh đã quay lại.

Thi Hào định là chỉ ngủ tầm nửa tiếng thôi nên cô không thay chiếc sườn xám trên người ra.

Mặc dù lễ cưới không phải do Thi Hào lo liệu nhưng sau hai ngày bận rộn liên tiếp cũng khiến cho cô cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Nhắm mắt lại không bao lâu thì Thi Hào đã ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh dậy thì thấy Lương Tây Kinh đang ngồi bên cạnh cô, mắt anh hơi cúi xuống nhìn vào điện thoại.

Có vẻ như anh đang trả lời tin nhắn.

Khi Lương Tây Kinh nghe thấy tiếng động, anh quay ánh mắt qua nhìn về phía cô: "Em tỉnh rồi à?"

"... Máy giờ rồi thế?" Lúc nãy trước khi ngủ, Lương Tây Kinh đã kéo rèm cửa xuống nên giờ hai người họ không thể nhìn thấy được sự thay đổi của bầu trời bên ngoài.

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Em vừa ngủ được một tiếng rồi."

"?"

"Một tiếng?" Thi Hảo lo lắng, mở to hai mắt nhìn anh: "Vậy sao anh còn ở trong phòng? Mẹ không lên hối chúng ta à?"

Lương Tây Kinh vịn vai cô lại, bật cười nói: "Không có, mẹ bảo cứ để em yên tâm mà ngủ, buổi tối bọn họ sẽ còn quây nữa, chúng ta cứ nghỉ ngơi thêm một lát rồi hãy đi xuống."

Thi Hảo trầm ngâm một chút, hỏi nhỏ: "Như vậy có vẻ không ổn lắm thì phải?"

"Không có gì là không ổn cả." Lương Tây Kinh nói: "Mọi người đều là người quen cả, cứ tùy tiện một chút, bọn họ cũng không bận tâm đâu."

Tuy nói là vậy nhưng Thi Hảo cũng không nằm trên giường nữa.

Cô đứng dậy, nhân tiện kéo theo Lương Tây Kinh đứng dậy, cô sửa soạn đồ đạc rồi đi xuống lầu tiếp đãi những người khách còn ở lại.

Vào buổi tối, bữa tiệc tối mới chính thức bắt đầu.

Mọi người đều sôi nổi, vui vẻ, tràn đầy năng lượng.

Vào khúc cuối, Lương Tây Kinh đã hát một bài dành tặng cho Thi Hảo.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, dưới ánh đèn, cô nhìn thấy được tình yêu trong mắt của Lương Tây Kinh. Thi Hảo có thể cảm nhận được rằng người đàn ông này yêu mình nhiều đến nhường nào.

Sau khi bữa tiệc tối kết thúc, khách khứa cũng lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

Vốn Ôn Ý và Thẩm Âm muốn quây phòng tân hôn* nhưng còn chưa kịp mở miệng ra thì cả hai đã bị bạn trai của mình dẫn đi.

*Quây phòng tân hôn: Phong tục của Trung Quốc, khách sẽ đùa giỡn và chơi khăm cặp đôi mới cưới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thi Hào cảm thấy hình như là do Lương Tây Kinh, Thẩm Minh Yến và những người khác đã bàn bạc sẵn rồi.

Khi hai người vừa trở về phòng, cô không nhin được mà hỏi: "Sao tổng giám đốc Thẩm và những người khác lại..."

Cô còn chưa nói hết câu thì Lương Tây Kinh đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên môi cô, anh trầm giọng xuống gọi: "Bà xã."

Thi Hào: "Hả?"

Lương Tây Kinh ngậm lấy môi cô, anh tìm khe hở từ khóe miệng cô rồi luồn vào trong, nói nhỏ: "Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, em có chắc là muốn bàn luận về những người đàn ông khác ở đây với anh không?"

Thi Hào còn chưa kịp trả lời thì đã bị Lương Tây Kinh ôm lấy eo và bế cô vào phòng tắm.

Khung cảnh tuyệt đẹp diễn ra trong màn đêm, nước trong bồn tắm tràn ra rồi lại được lấp đầy.

Trong lúc mơ màng, Thi Hào bị Lương Tây Kinh ôm thật chặt vào lòng, cô nghe thấy tiếng anh kề sát bên tai cô, cảm nhận được anh đang hôn lên vành tai cô và nói với cô rằng: "Anh yêu em."

Lương Tây Kinh thực sự rất thích, rất thích Thi Hào.

Chương 76: Tuần trăng mật

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm sau, Thi Hào bụng đói cồn cào đến nỗi thức giấc.

Mức độ vận động của cả ngày hôm qua đã vượt quá giới hạn của cô rồi, buổi tối Lương Tây Kinh cũng không dễ dàng buông tha cho cô, buộc cô phải tiêu hao hết toàn bộ sức lực còn sót lại.

Thi Hào cố gắng mở mắt ra.

Cô vừa mở mắt thì bắt gặp ngay ánh mắt của Lương Tây Kinh nhìn về phía này. Đôi mắt của anh có màu nâu nhạt, khi nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt ấy trông rất trù mến, đầy tình cảm.

Mặc dù, đó cũng có thể là cảm xúc thật.

Nhưng lúc này đây Thi Hào thật sự không muốn nói chuyện với anh cho lắm.

Một lúc sau, Thi Hào quay người lại, lưng cô hướng về phía anh.

Từ bóng lưng của Thi Hào, Lương Tây Kinh đã nhận ra sự bức bối của cô. Anh cố gắng khống chế đôi môi đang nhếch lên của mình rồi choàng tay qua ôm lấy vai cô: "Bà xã."

Lần nào Thi Hào cũng bị hai từ này của anh làm cho rung động rồi mềm lòng.

Đêm qua cũng vậy.

Nếu như không phải do người đàn ông này cứ gọi cô là bà xã, cô cũng không dễ gì mà để cho anh giằng vò đến như vậy.

Nghĩ tới đây, Thi Hảo ngược mắt lên trừng anh: "Anh đừng gọi em là bà xã nữa."

"?"

Lương Tây Kinh ngược mắt lên, nở nụ cười trên môi: "Em không phải bà xã của anh sao?"

Thi Hảo: "..."

Môi cô khẽ cử động định nói rằng hôm nay cô không muốn làm bà xã của anh nhưng cô lại cảm thấy mới ngay ngày đầu tiên sau khi kết hôn đã nói ra lời này sẽ rất xui xẻo nên cuối cùng cô cũng không thốt ra.

Lương Tây Kinh nhìn đôi môi mấp máy của cô, khẽ nhướn mày, cố ý hỏi: "Em muốn nói gì?"

Thi Hảo liếc anh một cái: "Đã biết còn cố tình hỏi."

Lương Tây Kinh cười thầm, điều chỉnh lại tư thế, cúi đầu xuống hôn lên môi cô: "Em có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?"

"..." Vẻ mặt của Thi Hảo hơi ngẩn ra, thật ra không có chỗ nào mà cô cảm thấy khó chịu cả.

Nói thẳng ra, tối hôm qua cô đã được Lương Tây Kinh phục vụ rất thoải mái.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là lý do chính mà là do anh đã nói là lần cuối cùng nhưng lại thêm một lần cuối cùng khác.

Lương Tây Kinh hiểu rất rõ cơ thể của Thi Hảo, cũng hiểu rõ điểm nhạy cảm của cô nhất. Trong mắt anh hiện lên nụ cười, anh ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, có lẽ là đã biết cô đang nghĩ gì.

Để tránh việc mới ngày đầu tiên sau khi kết hôn đã chọc giận bà xã, Lương Tây Kinh mỉm cười rồi nhẹ nhàng kéo Thi Hảo đang nằm trên giường ngồi dậy: "Dậy rồi thì xuống lầu ăn sáng nhé?"

"Mấy giờ rồi?" Thi Hảo tỏ vẻ nghi ngờ: "Mà còn ăn sáng."

Lương Tây Kinh sửa lại lời nói của mình: "Ăn bữa trưa sớm một chút."

Cổ họng Thi Hảo khẽ nghẹn một cái, cô xoa xoa lỗ tai đang nóng lên của mình, khẽ ừm một tiếng: "Bọn họ đã dậy chưa?"

Trước hôn lễ quá bận rộn, Thi Hảo, Ôn Ý và Thẩm Âm đã hẹn nhau từ trước rằng sẽ cùng nhau đi dạo quanh Ireland. Bọn họ sẽ ở lại đây thêm vài ngày nữa rồi mới bay về nước. Về phần Thi Hảo và Lương Tây Kinh, họ sẽ bay từ Ireland đến Iceland, hai người họ sẽ đến Iceland để hưởng tuần trăng mật.

Lương Tây Kinh: "Trong nhóm chat không ai nói gì cả."

Thi Hảo chớp chớp mắt, có chút không chắc chắn mà hỏi lại: "Mọi người đều chưa dậy cả à?"

Lương Tây Kinh mỉm cười: "Có lẽ là do ngày hôm qua mệt mỏi quá."

Thi Hảo: "... Cũng đúng."

Hai người bọn họ kết hôn nhưng cả nhóm Ôn Ý còn bận rộn và mệt mỏi hơn họ.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh chậm rãi đứng dậy rồi đi đánh răng, rửa mặt, sau đó họ đi xuống lầu.

Hai người họ đi tìm Lương Hanh và Tiêu Bạch Hủy trước, vừa đúng lúc hai người đó đang uống trà dưới nhà hàng, Thi Hảo và Lương Tây Kinh bèn đi thẳng tới đó.

Nhà họ Lương không có quá nhiều quy củ, buổi chiều hôm nay Lương Hanh sẽ bay về nước, sở dĩ ông ấy muốn gặp hai người chẳng qua chỉ là trước khi bay ông ấy muốn nói chuyện một chút với hai người họ, dặn dò Lương Tây Kinh vài câu.

Sau khi cả hai ngồi ăn sáng với họ xong thì Lương Hanh gọi Lương Tây Kinh vào phòng để giúp ông ấy thu dọn hành lý.

Lương Tây Kinh biết rằng ông ấy có lời muốn nói với mình, vì vậy anh nhìn Thi Hào một cái rồi nói: "Anh sẽ quay lại ngay."

Khóe môi Thi Hào cong lên: "Anh cứ ở bên ông nội lâu một chút."

Nhìn theo bóng lưng của hai người rời đi, Thi Hào mới quay đầu lại thì bắt gặp ngay ánh mắt mỉm cười của Tiêu Bạch Hủy.

Cô khẽ khựng lại một chút, có chút xấu hổ gọi một tiếng: "Mẹ."

Tiêu Bạch Hủy gật đầu, nói bằng một giọng ấm áp: "Bây giờ nhìn thấy các con như vậy, mẹ cũng thấy yên tâm rồi."

Thi Hào khẽ giật mình: "Tiếp theo đây mẹ định đi đâu?"

Tiêu Bạch Hủy sẽ không về nước và bà ấy cũng không có kế hoạch trở về nước.

Tiêu Bạch Hủy nghiêng đầu nhìn ra ánh nắng chói chang ở bên ngoài cửa sổ: "Mẹ cũng muốn đi chơi thật vui vẻ."

Bà ấy nói với Thi Hào: "Hiện tại thì vẫn chưa quyết định điểm đến, mẹ và dì Trình của con muốn đi đây đi đó, mẹ và dì đều có tuổi rồi, giờ không đi thì sắp tới đi không nổi nữa rồi."

Thi Hào lắc đầu: "Không có đâu mẹ."

Cô nhìn Tiêu Bạch Hủy đang ngồi trước mặt: "Mẹ à, mẹ vẫn còn rất trẻ."

Câu nói này quả thật chính là lời thật lòng của Thi Hảo, dù nhìn Tiêu Bạch Hủy từ bất kỳ góc độ nào cũng không thấy bà ấy đã lớn tuổi cả. Bà ấy hoàn toàn không giống như một người phụ nữ đã có đứa con trai lớn như Lương Tây Kinh.

Nghe Thi Hảo nói như vậy, Tiêu Bạch Hủy khẽ cười một tiếng, nhấp một ngụm cà phê nói: "Chỉ có con là cảm thấy mẹ vẫn chưa già."

Thi Hảo phản bác lại: "Có rất nhiều người cũng nghĩ như vậy đó mẹ."

Tiêu Bạch Hủy mỉm cười, chân mày của bà ấy sụp xuống rồi nhìn cô: "Hảo Hảo à."

Thi Hảo lập tức trở nên nghiêm túc: "Mẹ có chuyện muốn nói với con sao?"

Tiêu Bạch Hủy im lặng một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Thực sự thì Tiêu Bạch Hủy cũng không biết nên nói gì với Thi Hảo nhưng có một vài lời nói bà ấy chỉ có thể nói với Thi Hảo. Bà ấy rất thích Thi Hảo và cũng rất yêu thương Lương Tây Kinh, bà ấy hy vọng rằng hai người họ ở bên nhau sẽ càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Ít nhất, ít nhất là đừng đi vào vết xe đổ của bà ấy.

Đương nhiên, Tiêu Bạch Hủy tin rằng con trai mình không phải là dạng người đó và Thi Hảo cũng không phải là bà ấy.

Thi Hảo nhìn thấy dáng vẻ do dự muốn nói mà lại không nói của bà ấy, cô nói nhỏ nhẹ: "Mẹ nói đi ạ, con nghe đây."

Tiêu Bạch Hủy lại nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt đang nhìn cô bỗng dời đi nơi khác, ánh mắt của bà ấy dường như không có tiêu

điểm: "Thật ra mẹ cũng không biết nên nói gì với con nữa, những điều cần nói mẹ cũng đã từng nói qua với hai đứa con rồi."

Bà ấy dừng lại một chút, giọng nói chậm rãi: "Mẹ chỉ hy vọng là sau này nếu con và Lương Tây Kinh có hiểu lầm gì nhau thì phải nhanh chóng giải thích cho rõ ràng, đừng để hiểu lầm ngày càng chồng chất, cả hai phải tin tưởng lẫn nhau nhiều hơn nữa."

Thi Hào ngơ ngác nói: "Dạ được."

Cô biết lý do tại sao Tiêu Bạch Huỷ lại nói với mình như vậy: "Mẹ yên tâm, tụi con sẽ làm như lời mẹ nói."

Tiêu Bạch Huỷ ừm một tiếng: "Được, cảm ơn con."

Sau một lúc im lặng, Tiêu Bạch Huỷ lại ngược mắt lên nhìn cô: "Trước đây mẹ đã từng đối xử rất tệ với Lương Tây Kinh."

Thi Hào sửng sốt nhưng không lên tiếng.

Tiêu Bạch Huỷ cười khổ: "Lúc đó mẹ bị bệnh khá là nặng, mẹ đã trút hết toàn bộ sự tức giận lên người nó."

Nhắc lại chuyện quá khứ, Tiêu Bạch Huỷ lại cảm thấy vô cùng đau đớn.

Thi Hào biết rằng bà ấy vốn không hề muốn làm như vậy. Có đôi lúc, cô cũng không thể kiểm soát được bản thân.

Vào một lần tình cờ, Lương Tây Kinh có kể qua với Thi Hào rằng khi Tiêu Bạch Huỷ đang mang thai, chính vì một số việc mà Lương Tự Minh đã làm khiến bà ấy đã mắc phải vấn đề về tâm lý.

Lúc bệnh tình trở nên nghiêm trọng, bà ấy đã từng tự sát.

Sau đó, khi Lương Tây Kinh được sinh ra, bệnh tình của bà ấy càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Cũng chính bởi vì như thế mà bất kể Tiêu Bạch Hủy đối xử với Lương Tây Kinh như thế nào, Lương Tây Kinh cũng không thể hận bà ấy.

Anh biết rõ rằng trong những năm tháng đó, bà ấy đã trải qua một cuộc sống giày vò và đau đớn đến mức nào.

Thi Hảo không đồng tình với cách làm của Tiêu Bạch Hủy, đó không phải là lỗi của Lương Tây Kinh, bà ấy làm như vậy không biết đã tổn thương tâm hồn của Lương Tây Kinh đến nhường nào.

Nhưng cô cũng không thể trách Tiêu Bạch Hủy được, bởi vì cô chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy nên cô không thể nào hiểu được sự tuyệt vọng của bà ấy vào lúc đó.

Thi Hảo hiểu đạo lý "không trải qua sự đau khổ của người khác thì đừng khuyên người khác tử tế". Tuy nhiên hiểu thì hiểu như vậy nhưng về chuyện này, cô vẫn cảm thấy thương xót cho thời thơ ấu của Lương Tây Kinh.

...

Khi Tiêu Bạch Hủy nói những điều này với Thi Hảo cũng không phải là bà ấy mong đợi sự tha thứ của Thi Hảo hay của Lương Tây Kinh mà bà ấy chỉ hy vọng rằng hai người họ sẽ không lặp lại sai lầm tương tự như mình, hy vọng họ sẽ luôn yêu thương nhau.

"Bây giờ mẹ nói những lời này cũng vô dụng rồi, sự việc đều đã xảy ra rồi." Tiêu Bạch Hủy miễn cưỡng mỉm cười: "Hôm nay mẹ nói những lời này với con là muốn nói lời cảm ơn con."

Môi của Thi Hảo khẽ run lên: "Mẹ, con không có làm được gì cả."

"Con đã làm đấy." Tiêu Bạch Hủy nhìn cô nói: "Con giúp cho Lương Tây Kinh một lần nữa cảm nhận được tình yêu thương."

Tiêu Bạch Huỷ có thể nhận ra rằng Thi Hảo cũng rất yêu Lương Tây Kinh. Bà ấy cảm thấy rất vui vì cuộc sống của con trai mình đã trở nên sống động và ấm áp hơn.

Thi Hảo mím môi, cô đang muốn nói gì đó thì nhìn thấy Lương Tự Minh xuất hiện ở cách đó không xa.

Sức khỏe của ông ấy không tốt nên ngoài việc có mặt trong hôn lễ ngày hôm qua, những lúc khác ông ấy đều ở trong phòng mình. Mà lúc này ông ấy lại đến đây, rõ ràng là có lời muốn nói với Tiêu Bạch Huỷ.

"Mẹ." Thi Hảo rất biết điều: "Mẹ nói chuyện với ba nhé, con lên lầu tìm Lương Tây Kinh."

Tiêu Bạch Huỷ gật đầu: "Một lát nữa là mẹ sẽ rời đi luôn, con nói với Lương Tây Kinh một tiếng nhé. Các con đi chơi vui vẻ, đảm bảo an toàn là được."

Thi Hảo: "... Dạ."

Sau khi chào hỏi Lương Tự Minh, Thi Hảo đi lên lầu tìm Lương Tây Kinh.

Trước khi bước vào thang máy, cô ngoái đầu lại nhìn hai người ngồi cách đó không xa. Cô thực sự rất muốn biết lý do tại sao hai người đã từng yêu nhau nhiều đến như vậy mà cuối cùng lại đổ vỡ, trở mặt nhau và trở nên xa lạ như vậy.

-

Trên lầu, Lương Tây Kinh vừa thu dọn hành lý cho ông cụ xong thì Thi Hảo đi tới.

Nhìn thấy cô, Lương Tây Kinh vươn tay ra véo nhẹ vào ngón tay của Thi Hảo "Ở dưới đó chán quá à?"

“Không phải.” Thi Hảo suy nghĩ một chút, kể nhỏ tiếng với anh:
“Ba đến tìm mẹ.”

Lương Tây Kinh khựng lại.

Thi Hảo nhìn anh: "Anh có muốn đi xuống xem thử một chút không?"

Lương Tây Kinh trầm ngâm vài giây: "Anh không đi."

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Thi Hảo, Lương Tây Kinh nói: "Em yên tâm đi, tất cả đàn ông trong nhà chúng ta không đánh người khác đâu."

"..."

Thi Hảo không nói nên lời: "Ý của em không phải như vậy."

Lương Tây Kinh biết cô đang nghĩ gì: "Chuyện của họ cứ để cho họ tự giải quyết, họ cũng đã ly hôn rồi nên cũng sẽ không gây chuyện đến mức làm cả hai mất mặt ở đây đâu."

Thi Hảo im lặng một lúc, cô cũng cảm thấy những gì Lương Tây Kinh nói là có lý.

Cô gật đầu: "À đúng rồi, mẹ nhờ em nói với anh là lát nữa mẹ sẽ rời đi luôn đấy."

Nghe vậy, Lương Tây Kinh chậm rãi ừm một tiếng: "Anh biết rồi."

Anh đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu Thi Hảo: "Ông cụ nói muốn ngủ một giấc, buổi chiều mới về. Giờ chúng ta đi tìm những người khác chứ?"

Thi Hảo nói được.

Ôn Ý, Thẩm Âm và những người khác đang chụp ảnh trong vườn, hôm nay thời tiết rất tốt, kết hợp với nơi này chắc chắn sẽ cho ra

được rất nhiều tấm ảnh cực đẹp.

Một lúc sau, Thi Hào cũng tham gia vào đội chụp ảnh.

Cô đang trò chuyện với Thẩm Âm và những người khác thì nhìn thấy Lương Tây Kinh đang ngồi chờ ở cách đó không xa.

Thi Hào suy nghĩ vài giây rồi lấy điện thoại di động ra gửi cho anh một tin nhắn: [Anh đi tiễn bà ấy đi, em ở đây chờ anh.]

Lương Tây Kinh nhấp vào tin nhắn đọc, sau khi im lặng một lúc, anh trả lời cô: [Anh sẽ nhanh chóng quay lại.]

Thi Hào: [Được.]

Tiêu Bạch Huệ, Lương Tự Minh rồi đến Lương Hanh cũng lần lượt rời đi.

Đám cưới của Thi Hào và Lương Tây Kinh đến đây cũng đã kết thúc.

Thi Hào, Lương Tây Kinh và cả nhóm Ôn Ý đã ở lại Ireland chơi thêm vài ngày, kỳ nghỉ phép của Ôn Ý và những người khác đã hết nên họ trở về nước trước. Còn Lương Tây Kinh và Thi Hào thì bay đến Iceland ngay hôm đó để bắt đầu chuyến đi hưởng tuần trăng mật của họ.

Thi Hào đã mong ước được đến Iceland từ lâu nhưng khổ nỗi luôn không có cơ hội đến đây.

Vì vậy, lúc họ thảo luận về nơi đi tuần trăng mật, Lương Tây Kinh vừa hỏi tới, Thi Hào đã nhìn anh bằng ánh mắt lấp lánh và nói rằng cô muốn đến Iceland.

Dĩ nhiên, mong ước của Thi Hào, Lương Tây Kinh sẽ không bao giờ không đáp ứng cho cô.

Ngay lập tức anh liên lạc với những người bạn của mình ở Iceland, sau đó sắp xếp hành trình đi tuần trăng mật của họ.

Iceland thậm chí còn đẹp hơn những gì mà Thi Hào đã nhìn thấy trên mạng và trong suy nghĩ của cô nữa.

Hai người họ đã cùng làm rất nhiều điều lãng mạn với nhau ở nơi đặc biệt này.

Điều khiến cô cảm thấy ấn tượng nhất chính là ngắm cực quang. Vào khoảnh khắc nhìn thấy cực quang, Thi Hào đột nhiên cảm thấy rằng tất cả mọi thứ đều xứng đáng cả.

Sau khi chơi ở Iceland được một tuần thì hai người họ lại đi đến Thụy Sĩ.

Hành trình này thật ra cũng phải đi khá lâu nhưng đây cũng là một đất nước mà Thi Hào muốn đi. Vì vậy, cho dù có vất vả đến đâu, Lương Tây Kinh vẫn muốn thỏa mãn mọi ước muốn của cô.

Sau khi chơi ở Thụy Sĩ được vài ngày, cả hai mới trở về nước trong sự luyến tiếc.

Kỳ nghỉ cưới và phép năm của Thi Hào đều đã sử dụng hết rồi, vì vậy cô không thể tiếp tục đi chơi nữa.

-

Sau khi trở về nước, cuộc sống hàng ngày của Thi Hào và Lương Tây Kinh cũng không có sự thay đổi gì nhiều.

Hai người họ vẫn cứ bận rộn với công việc của mình, vào những ngày nghỉ rảnh rỗi thì hai người họ sẽ về nhà cũ ăn cơm với Lương Hanh, thỉnh thoảng thì họ lại đến trại trẻ mồ côi.

Vào cuối mùa xuân, Lương Tây Kinh và Thi Hào trở lại thị trấn nhỏ nơi Thi Hào được sinh ra và là nơi Thi Hào đã gặp Lương Hanh.

Cô đã gặp lại gia đình trước đó đã nhận nuôi cô.

Thi Hảo vẫn còn nhận ra họ nhưng cô không đi qua đó để chào hỏi. Cô chỉ đứng từ xa nhìn họ, nhìn được một lúc thì cô rời đi.

Lúc rời đi, Thi Hảo cũng đã bỏ lại mọi thứ trong quá khứ.

Lần này cô đi cùng Lương Tây Kinh quay về đây là vì muốn từ biệt quá khứ của mình.

Cuộc sống của Lương Tây Kinh và Thi Hảo, mỗi ngày đều diễn ra rất tốt đẹp.

Thỉnh thoảng, cả hai cũng xảy ra cãi vã.

Nhưng cuộc cãi vã của hai người thường sẽ không kéo dài suốt đêm, hơn nữa gần như là mọi lúc cũng đều là Thi Hảo bực bội một chút thì Lương Tây Kinh sẽ dỗ dành và nuông chiều cô vô điều kiện.

Theo như lời của Ôn Ý, cô ấy cảm thấy Lương Tây Kinh chiều chuộng Thi Hảo quá, chiều chuộng cô đến mức coi trời bằng vung rồi.

Nói về điểm này, Thi Hảo đã từ tốn phản bác lại... Chẳng nhẽ Tần Lâm không nuông chiều cô ấy sao?

Mỗi lần cứ vào lúc này, Ôn Ý lại im lặng, không nói gì.

Cuộc sống cứ thế mà trôi qua.

Cuộc sống của Thi Hảo và Lương Tây Kinh trải qua rất hạnh phúc, rất ngọt ngào.

Nhưng dù cho hai người họ có ngọt ngào bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng gặp phải chuyện sầu não.

Trong năm đầu tiên sau khi kết hôn, Lương Hanh không hề hối thúc họ sinh con. Hơn nửa năm sau khi tổ chức đám cưới, Lương

Hanh cũng không hỏi gì về chuyện sinh con của họ.

Tuy nhiên vào lễ tết năm nay, Lương Hanh đã đưa ra vài lời gợi ý cho hai người họ.

Vào đêm giao thừa, lúc Thi Hảo và Lương Tây Kinh đang xem Gala Cuối Năm với Lương Hanh.

Đang xem thì trùng hợp tivi chiếu một tiểu phẩm có nội dung hối thúc kết hôn, hối thúc việc sinh con. Thi Hảo xem đến nổi nhú chát chân mày, cô thật sự không cảm thấy tiểu phẩm này có gì buồn cười hay thú vị, Lương Tây Kinh cũng cảm thấy như vậy.

Khi đó, Lương Hanh không nói gì cả.

Thế mà chương trình tiếp theo lại là chương trình biểu diễn của trẻ em, Lương Hanh nhìn những đứa trẻ nhỏ nhắn như những củ cà rốt, ông ấy cảm thán một câu: "Bây giờ trẻ em trông thật là đáng yêu."

Trước đây, Thi Hảo đã từng bị đồng nghiệp và rất nhiều đối tác hỏi qua những câu tương tự như vậy nên ngay lập tức cô hiểu ra ngay hàm ý trong câu nói của Lương Hanh.

Theo bản năng, cô nhìn qua Lương Tây Kinh, Lương Tây Kinh cũng trả lời Lương Hanh rằng: "Con của nhà người khác thì mới cảm thấy đáng yêu."

Lương Hanh: "..."

Lương Hanh liếc nhìn hai người họ một cái rồi không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ông ấy muốn bế con của hai người nhưng ông ấy cũng biết rằng không thể gây áp lực cho họ. Các cặp vợ chồng ngày nay đều có chính kiến của mình, ông ấy cũng không muốn biến mình thành kiểu người lớn bị con cháu mình ghét bỏ.

Buổi tối lúc đi ngủ, Thi Hảo nhớ lại chuyện này, cô nép vào trong lòng Lương Tây Kinh: "Ông xã."

Lương Tây Kinh: "Hả?"

Thi Hảo nhìn anh: "Anh muốn có con không?"

Lương Tây Kinh giơ tay lên xoa đầu cô: "Sự nghiệp của em đang trên đà thăng tiến, chuyện này để sau này hãy nói."

"..." Thi Hảo cảm thấy cạn lời: "Anh cứ trả lời em trước đi, có muốn hay không."

Lương Tây Kinh im lặng ba giây rồi mới trả lời cô: "Con của chúng ta, anh vừa cảm thấy mong đợi cũng vừa cảm thấy sợ hãi."

Thi Hảo biết lý do vì sao anh lại nói như vậy.

Cô ừm một tiếng rồi lại hỏi: "Anh thích con trai hay con gái?"

Lương Tây Kinh không chút do dự nói: "Con gái."

Thi Hảo: "... Anh không thích con trai sao?"

Lương Tây Kinh ôm chặt cô gái đang dựa vào lòng mình hơn, âu yếm vuốt ve vành tai của cô: "Anh muốn có một cô con gái giống em."

Thi Hảo a lên một tiếng, chớp chớp mắt nói: "Không ngờ anh lại là một người trọng nữ khinh nam đó."

Lương Tây Kinh hôn cô rồi nói một cách thản nhiên: "Không sai."

Thi Hảo cạn lời, không biết phải phản bác lại anh như thế nào.

Im lặng một hồi, Lương Tây Kinh ôm lấy cô xoay người lại: "Tạm thời em đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh rất thích con gái và cũng muốn có đứa con của chúng ta. Nhưng những chuyện này đều tùy

vào em, nếu em thích thì chúng ta sinh, không thích thì chúng ta không sinh. Hai chúng ta cứ như thế này mãi cũng không sao."

Đối với Lương Tây Kinh, Thi Hảo là ưu tiên hàng đầu trong mọi việc.

Thi Hảo áp sát vào người anh: "Em cũng thích trẻ con lắm."

Có thể là do cả cô và Lương Tây Kinh đều có tuổi thơ không mấy tốt đẹp nên Thi Hảo đặc biệt thích trẻ con. Khi cô và Lương Tây Kinh kết hôn, cô đã nghĩ rằng trong tương lai nhất định phải có được những kết tinh tình yêu thuộc về họ.

Vào khoảnh khắc đó, cô thậm chí còn nghĩ đến việc sau này sẽ nuôi dạy đứa trẻ như thế nào, sẽ yêu thương và cưng chiều đứa trẻ ra làm sao.

Những gì mà Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã từng thiếu thốn, cô sẽ dành hết những thứ đó cho con của hai người họ.

Lương Tây Kinh nhìn cô: "Thật sự không phải là do ông cụ gây áp lực chứ?"

"Không phải." Thi Hảo nói: "Em cũng muốn có một đứa nhỏ giống anh."

Lương Tây Kinh nghiêm túc nhìn cô một lúc lâu, anh biết rằng cô thực sự mong muốn điều đó.

Anh véo nhẹ má cô nói: "Được, vậy ba năm nữa chúng ta sẽ sinh con."

Thi Hảo: "... Tại sao lại là ba năm sau?"

Lương Tây Kinh trả lời rất thành thật: "Cuộc sống riêng tư của hai người anh vẫn chưa sống đã, tạm thời anh vẫn chưa muốn có một con kỳ đà cản mũi."

" "

Chương 77: Công chúa nhỏ (1)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vào cuối năm thứ ba sau khi kết hôn thì Thi Hào có thai. Cuối cùng thì Lương Tây Kinh cũng không thể thực hiện được ước muốn tiếp tục thế giới hai người của mình nữa.

Sau khi xác nhận thì Thi Hào nhớ lại, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hẳn là cô mang thai đứa bé trong bụng vào khoảng thời gian khi cô và Lương Tây Kinh đi du lịch trong dịp Tết Dương Lịch. Bởi vì muốn sống một thế giới chỉ có hai người nên Lương Tây Kinh vô cùng cẩn thận trong chuyện này, hai người vẫn luôn tránh thai. Nhưng mấy hôm đó hai người khó khăn lắm mới được nghỉ phép để đi du lịch, lại còn ở vùng biển nữa nên dĩ nhiên hai người chơi có hơi quá một chút.

Khi biết bản thân đã có thai rồi thì Thi Hào mừng lắm. Cô không hề tiếc nuối cho thế giới chỉ có hai người như Lương Tây Kinh, cô cảm thấy cũng đã đến lúc trong nhà có thêm một đứa bé để gia đình náo nhiệt, vui vẻ hơn.

Thật ra Lương Tây Kinh cũng như thế. Mặc dù có hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của đứa bé này song thực ra anh cũng vui. Dĩ nhiên anh rất hưởng thụ, rất rất thích thế giới chỉ có hai người giữa mình và Thi Hào nhưng mà đứa bé trong bụng cô là cục cưng của hai người bọn họ, là một đứa bé sau này sẽ lớn lên trông giống Thi Hào, chỉ cần nghĩ như thế thôi là Lương Tây Kinh đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Trên đường từ bệnh viện trở về nhà, Thi Hào nghiêng đầu nhìn Lương Tây Kinh rồi nói: “Anh báo tin tốt này cho ông nội nhé?”

Lương Hanh là người mong muốn nhìn thấy hai người bọn họ có con nhất, tin vui như thế này thì dĩ nhiên phải nói cho ông ấy biết

trước rồi.

Lương Tây Kinh cúi đầu cười cười rồi nhìn về phía cô, sau đó nói: “Tối nay chúng ta quay về nhà cũ ăn cơm rồi nói cho ông biết nhé?”

Thi Hào suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Cũng được.”

Lúc trưa Thi Hào cảm thấy trong người không được khỏe cho nên buổi chiều có xin nghỉ để đi kiểm tra. Vốn dĩ thì cô đi một mình nhưng sau khi có kết quả kiểm tra, Lương Tây Kinh có gọi điện thoại đến sau đó anh vội vàng đi đến bệnh viện với cô, sau đó đón cô về luôn.

Hai người quay về biệt thự trước một chuyến. Căn biệt thự này cách công ty không xa, vào những ngày đi làm thì hai người thường ở trong đây.

Sau khi xuống xe, Lương Tây Kinh xem những việc mà điều dưỡng dặn dò trước rồi lại gọi điện thoại cho mẹ của Hứa Thực để hỏi thêm lần nữa. Mẹ của Hứa Thực là bác sĩ khoa phụ sản nên có thể nói là am hiểu nhất về những chuyện này. Sau khi gọi xong thì Lương Tây Kinh ghi chú lại những điều quan trọng mà mẹ Hứa Thực đã nói.

Thi Hào ngồi ở trên sofa, cầm lấy cốc nước ấm do Lương Tây Kinh rót cho rồi nhìn bộ dạng nghiêm túc, tập trung, bận rộn làm việc của anh. Nhìn một lúc lâu thì cô không thể nhịn được nữa, cô lên tiếng: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh nghiêng đầu, hỏi cô: “Đói rồi hả?”

“Không phải.” Thi Hào dờ khóc dờ cười, cô nói: “Hay là nghỉ ngơi một lúc đã nhé?”

Lương Tây Kinh cầm lấy cây bút và quyển sổ, vẫn còn chưa ghi lại hết những gì vừa mới hỏi được, anh nói: “Anh viết xong hết chỗ này rồi sẽ nghỉ ngơi.”

Sau khi nghe anh nói vậy thì khóe môi của Thi Hào nhếch lên, cô hỏi: “Sao mà anh lại căng thẳng quá vậy?”

Lương Tây Kinh thản nhiên trả lời: “Anh sợ không chăm sóc tốt cho em.”

“Sẽ không đâu.” Thi Hào đến bên cạnh anh, cùng anh ngồi trên thảm, cô bật cười rồi nói: “Bây giờ anh đã làm tốt lắm rồi.”

Lương Tây Kinh lắc đầu. Anh vươn tay sờ sờ đầu của Thi Hào, sau đó mới thương lượng với cô: “Đợi anh thêm một lúc nữa nhé?”

Thi Hào chớp chớp mắt rồi nói được. Không bao lâu sau thì Lương Tây Kinh đã viết xong hết những điều quan trọng, lại còn quan tâm đến tình hình của Thi Hào nữa. Thi Hào bị anh hỏi han đến mức cảm thấy có hơi lo lắng, bất an. Nhưng mà cô biết lý do vì sao mà anh lại bất thường như thế.

Trong thời gian Tiêu Bạch Hủy mang thai, bởi vì Lương Tự Minh không đủ quan tâm, thậm chí còn thường hay không có ở nhà mà bà ấy đã bị trầm cảm nặng. Anh lo sợ Thi Hào cũng sẽ như thế cho nên vô cùng cẩn thận.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, Thi Hào không tránh khỏi có chút đau lòng. Cô vươn tay, chủ động nhào vào trong lòng của Lương Tây Kinh rồi nhỏ giọng nói với anh: “Chồng ơi, anh không cần lo lắng đến thế đâu, tạm thời thì em không sao, nếu như em có chỗ nào không thoải mái thì chắc chắn sẽ nói với anh đầu tiên mà.”

Lương Tây Kinh hơi khựng lại, anh khẽ nuốt nước bọt rồi nói: “Thấy bất cứ chỗ nào không thoải mái cũng không được giấu anh, được không?” Anh nghiêng đầu, hôn lên mái tóc của cô.

Thi Hào dịu dàng nói: “Được.”

Ở nhà nghỉ ngơi một lúc thì hai người quay về nhà cũ. Vào ngày làm việc mà hai người lại quay về nhà cũ nên Lương Hanh thấy có

chút kì lạ, khi ông đang định lên tiếng hỏi thì Lương Tây Kinh đã nói trước: “Cháu nói cho ông nghe một tin tức tốt này.”

Khi nghe đến ba chữ “tin tức tốt” thì hai mắt của Lương Hanh sáng lên. Ông nhìn chăm chăm vào Thi Hảo sau đó vội vàng hỏi: “Là tin tức tốt mà ông nội đang nghĩ đến phải không? Gia đình mình sắp nào nhiệt hơn rồi đúng không?”

Lương Tây Kinh: “VẬY thì phải chờ hơn bảy tháng nữa kìa.”

Lương Hanh liếc anh một cái, không thêm tranh cãi về vấn đề thời gian với anh. Ngay sau đó ông vui vẻ mà cười ha ha thành tiếng, rồi quay sang hỏi thăm tình hình sức khỏe của Thi Hảo. Xong ông lại gọi bác Tôn, kêu nhà bếp nấu mấy món bồi bổ cơ thể, tốt cho mẹ bầu để cô ăn.

Sau khi bận bịu một lúc thì Thi Hảo cảm thấy bản thân giống như là “quốc bảo” được tất cả mọi người quan tâm, chăm sóc cẩn thận từng li từng tí.

Đêm hôm đó, Lương Hanh còn mời mẹ của Hứa Thực đến tận nhà để xem tình hình của Thi Hảo nữa kìa. Nếu như không phải Lương Tây Kinh nhìn thấy Thi Hảo vẫn chưa thích ứng được kịp thì suýt tí Lương Hanh đã kêu hôm sau Lương Tây Kinh và Thi Hảo đi đến bệnh viện mà mẹ Hứa Thực đang làm việc để bà ấy làm kiểm tra lại một lần nữa rồi.

Lòng tốt thì khó mà từ chối được. Thi Hảo biết đứa bé ở trong bụng cô, đối với Lương Tây Kinh và với Lương Hanh mà nói thì đó là một chuyện vui mừng khôn xiết, cũng là một chuyện vô cùng quan trọng cho nên bọn họ mới cẩn thận từng chút một, thậm chí lo lắng thái quá như thế. Nhưng mà thật sự là hơi quá, khiến cho cô cũng trở nên lo lắng, bất an theo.

Hôm đó sau khi về nhà, Thi Hảo đã có một buổi nói chuyện rất nghiêm túc với Lương Tây Kinh. Hai người nói chuyện xong thì Lương Tây Kinh lại nói chuyện với Lương Hanh. Đồng thời Tiêu

Bạch Hủy cũng tìm hai người, nhắc đến chuyện Thi Hảo mang thai rồi động viên hai người rất nhiều, đến lúc này thì bọn họ mới bình thường trở lại được đôi chút.

Còn Thi Hảo thì cuối cùng cũng có lại được tự do. Song cũng có duy nhất một chuyện mà cô không thể nào từ chối được, đó là sau khi kết hôn với Lương Tây Kinh thì Thi Hảo tự chạy xe đi làm, bây giờ cô đã có thai rồi, Lương Tây Kinh và Lương Hanh kiên quyết bắt cô phải để tài xế đưa cô đi làm rồi đón cô khi tan làm, cô là một bà bầu, lái xe quá nguy hiểm. Thi Hảo không thể làm trái hai người, cũng thấy chuyện này sướng thân cho nên cô đã đồng ý với hai người họ.

Còn về những chuyện khác thì Lương Tây Kinh và Lương Hanh không can thiệp vào quá nhiều. Cô muốn đi làm thì cứ việc đi làm, cô muốn đi ra ngoài chơi hoặc là ăn chút gì đó không quá tốt cho sức khỏe họ cũng sẽ không nói gì. Với những chuyện như thế này thì bọn họ vẫn dành sự tôn trọng tuyệt đối cho cô.

Trong thời kỳ mang thai, Thi Hảo sống rất vui vẻ. Thứ hai đến thứ sáu thì cô đi làm bình thường, đồng nghiệp biết cô đang mang thai cũng cố gắng hết sức không để cho cô phải tăng ca. Cho dù cần thiết phải tăng ca thì Lương Tây Kinh cũng sẽ ở bên cạnh cô. Đến cuối tuần thì Thi Hảo thường hẹn hò tụ tập với Ôn Ý và Thẩm Âm, thỉnh thoảng thì sẽ quay về nhà cũ ăn cơm, đi câu cá, ngày tháng trôi quá rất nhàn hạ, thoải mái.

Đứa bé trong bụng cũng rất biết quan tâm đến Thi Hảo, từ lúc cô mang thai cho đến lúc được bảy tháng thì nó chưa từng quấy cô. Cô không bị ốm nghén, ăn gì cũng thấy ngon hết. Điều này khiến cô không có gì phải lo lắng cả.

Vào lúc thai nhi được tám tháng thì Thi Hảo không đi làm nữa, cô nghỉ thai sản sớm, ở nhà nghỉ ngơi.

Lúc Thẩm Âm không phải đi quay phim thì cũng thường đến biệt thự để chơi với cô. Còn Lương Tây Kinh thì cũng thường sẽ tan làm sớm, cố hết sức để ở nhà với cô, cùng cô ăn cơm, tản bộ, dạo phố.

Cho dù Lương Tây Kinh có bận thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ cùng cô đi tản bộ cho bằng được.

Kể từ sau khi Thi Hảo mang thai thì Lương Tây Kinh chỉ đi đến nơi khác để công tác có một lần mà thôi. Mà lần ấy bắt buộc anh phải có mặt, trừ lần đó ra thì anh chưa từng xa Thi Hảo lấy một ngày. Mỗi ngày sáng tối hai người đều sẽ gặp nhau, cho dù là anh có đi làm đi chăng nữa thì cứ cách một hai tiếng là sẽ gửi tin nhắn cho cô, báo cô biết lịch trình công việc tiếp theo của anh là gì, rồi quan tâm hỏi han cô xem trong một hai tiếng vừa qua cô đã làm gì.

Thỉnh thoảng Thẩm Âm và Ôn Ý đến biệt thự, nhìn thấy sự quan tâm mà Lương Tây Kinh dành cho Thi Hảo, cứ cảm thán liên mồm hết lần này đến lần khác. Bọn họ chưa từng nghĩ đến là Lương Tây Kinh lại là người chu đáo và dịu dàng đến thế.

Về phần Thi Hảo, từ đầu là cô đã biết giới tính của đứa bé trong bụng cô là điều mà mọi người tò mò và trông đợi. Thi Hảo thì hy vọng đứa con đầu tiên sẽ là con trai, cô muốn có một nam một nữ, ghép lại sẽ thành chữ “Hảo”. Lương Tây Kinh thì không muốn cô chịu khổ khi mang thai lần hai, có một đứa con gái thôi là đủ rồi.

*Chữ Hảo tên của nữ chính nghĩa là tốt đẹp, được cấu thành từ hai chữ nam và nữ.

Vì thế nên hai người không hề kêu mẹ của Hứa Thực nói cho họ biết trước giới tính của đứa bé. Vốn dĩ các nhân viên y tế cũng không thể để lộ chuyện này ra, chỉ là nếu như hai người muốn biết thì mẹ Hứa có thể lặng lẽ ám chỉ cho bọn họ biết. Bởi vì không biết trước cho nên Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã âm thầm đánh cược. Thi Hảo thì cảm thấy đứa bé trong bụng là con trai còn Lương Tây Kinh thì lại nghĩ đó sẽ là con gái. Anh cho rằng chỉ có con gái mới sẽ yêu thương mẹ, mới sẽ ngoan ngoãn, không giày vò mẹ như thế. Nếu như là một thằng nhóc nghịch ngợm thì chắc chắn sẽ không hiền lành, thành thật thế đâu.

Sau khi biết hai người mang chuyện này ra đánh cược thì Thẩm Âm và Ôn Ý cảm thấy hai người quá là trẻ con. Cơ mà bọn họ lại rất có hứng thú với trò chơi trẻ con như thế này. Cuối cùng thành ra một nhóm người lớn bắt đầu suy đoán xem đứa bé trong bụng Thi Hảo là trai hay gái. Cũng bởi vì chuyện này mà Thi Hảo phát hiện ra một chuyện thú vị, tất cả đàn ông đều cảm thấy đứa bé trong bụng của Thi Hảo là con gái. Bọn họ đều giống như Lương Tây Kinh, ai cũng thích con gái hết.

Thi Hảo cũng thích nhưng mà cô càng hy vọng đứa con đầu lòng sẽ là con trai hơn, sau đó con cả sẽ chăm sóc cho đứa em gái sau này của mình. Nhưng mà cho dù là con trai hay con gái thì cả cô và Lương Tây Kinh đều sẽ vô cùng yêu thương đứa con này.

Đứa bé sẽ chào đời vào tháng chín. Vài ngày trước ngày dự sinh, Thi Hảo đã dọn vào ở trong bệnh viện, yên tâm mà chờ sinh con.

Trong thời gian mang thai thì đứa bé này không có giày vò Thi Hảo nhưng mà vào lúc sinh thì lại không quá thuận lợi. Sau khi dẫn vật cô gần như cả một ngày thì đứa bé mới chịu ra đời. Giống như ước nguyện của Lương Tây Kinh, Thi Hảo sinh ra một đứa con gái.

Lúc mà Thi Hảo sinh con thì Lương Tây Kinh ở trong phòng sinh với cô. Bạn bè và người nhà của cả hai người cũng đến đông đủ để chung vui cùng bọn họ. Sau khi đứa bé được sinh ra, Lương Tây Kinh không kịp xem con mình mà đầu tiên là quan tâm đến tình hình của Thi Hảo.

Cuối cùng, điều dưỡng hết cách chỉ có thể bế đứa bé ra ngoài, để cho nhóm người ông cụ đang đợi ở ngoài kia xem mặt trước. Còn Lương Tây Kinh thì từ đầu tới cuối chẳng rời Thi Hảo lấy nửa bước, anh nắm chặt tay cô, để cô cảm nhận được anh, biết được sự tồn tại của anh.

Sau khi sinh bé con ra không bao lâu thì Thi Hảo cũng ngủ thiếp đi. Lúc cô tỉnh lại thì Lương Tây Kinh vẫn còn ở bên cạnh cô. Cô chỉ hơi nhúc nhích thôi mà Lương Tây Kinh đã vội vàng, hốt hoảng nhìn

về phía cô, hỏi thăm hình hình của cô: “Có thấy không khỏe chỗ nào không?”

Hốc mắt của Thi Hào nóng lên, ngân ngấn nước mắt, cô nói: “Không có, anh vẫn luôn trông chừng em sao?”

Lương Tây Kinh vẫn chưa nói gì thì điều dưỡng vừa mới bước vào đã cười rồi nói: “Chồng của cô yêu cô lắm đấy nhé, anh ấy chưa từng rời khỏi cô luôn, thậm chí là khi chúng tôi bế bé con ra anh ấy còn không thèm nhìn luôn mà.”

Thi Hào ngậy người ra, cô cười yếu ớt rồi nói: “Tôi biết rồi.” Cô biết chồng của cô rất yêu thương cô.

Sau khi sinh con thì Thi Hào ở lại bệnh viện vài ngày rồi mới chuyển đến trung tâm chăm sóc thai sản. Lương Tây Kinh xin nghỉ phép, chuyên tâm ở lại trung tâm chăm sóc thai sản cùng với cô.

Lúc mới vào trung tâm thì Thi Hào cảm thấy cũng được, không có khó chịu như trong tưởng tượng của cô. Nhưng dần dần thì cô cũng bắt đầu thấy chán. Cơ mà những người đến thăm ai cũng nói trong tháng ở cữ mà không nghỉ ngơi cho đằng hoàng, sau này cơ thể dễ xảy ra vấn đề lắm. Vì thế thời gian ở cữ của Thi Hào lại khó chịu hơn khoảng thời gian mà cô mang thai.

Hôm nay, Lương Tây Kinh có việc nên đã đến công ty để họp. Sau khi họp xong quay lại thì anh phát hiện ra vợ của mình đang nằm bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh mặt trời lặn ngoài kia, trông thần sắc cô khá là sầu não, không được vui cho lắm.

Lương Tây Kinh cau mày, vội vàng đi đến gần rồi cất tiếng gọi: “Vợ.”

Thi Hào quay đầu lại nhìn anh rồi hỏi: “Anh về sớm vậy à?”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng rồi cúi đầu nhìn cô, anh hỏi: “Sao rồi?”

“?”

Thi Hào đơ ra một lúc rồi nói: “Cái gì cơ?”

Lương Tây Kinh nhắc tay lên vén những sợi tóc đang dính lên mặt cô ra, anh thấp giọng hỏi cô: “Có phải em thấy chán lắm đúng không?”

“Có một chút.” Thi Hào ăn ngay nói thật, nhìn về hướng cục cưng đang ngủ ngon lành ở chỗ không xa, cô ôm lấy eo của Lương Tây Kinh rồi làm nũng: “Chán quá đi mất, còn tận mười ngày nữa mới hết tháng ở cữ cơ.”

Lương Tây Kinh không biết phải làm sao, anh sờ sờ đầu an ủi cô: “Xin lỗi em.”

“...” Thi Hào ngẩng đầu lên rồi hỏi: “Anh xin lỗi vì chuyện gì cơ?”

Lương Tây Kinh cúi đầu, hôn lên khóe môi của cô, giọng anh trầm thấp: “Đã khiến em phải chịu khổ rồi.”

Thi Hào sừng sốt, nhẹ nhàng lắc đầu, cô nói: “Em tự nguyện mà.”

Tuổi thơ của cả cô và Lương Tây Kinh đều trôi qua không mấy vui vẻ, bọn họ đều có nguyện vọng là sẽ có con.

Lương Tây Kinh kéo cô khỏi cửa sổ rồi ôm cô vào lòng, anh nói: “Còn mười ngày nữa là hết tháng ở cữ rồi, em đã nghĩ ra hết ở cữ thì sẽ làm gì chưa?”

Thi Hào nhìn anh rồi hỏi: “Chuyện gì cũng được hả?”

Lương Tây Kinh: “Em nói trước đi.”

Thi Hào nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, cô nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì mà em rất rất muốn làm, chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở, cảm nhận hương vị cuộc sống mà thôi.”

Lương Tây Kinh hiểu rồi. Khóe môi của anh hơi cong lên, anh nói: “Được, đến lúc đó em muốn đi đâu thì đi đó.”

Thi Hào chớp chớp mắt rồi trêu anh: “Đi quán bar cũng được hả?”

“Ừm.” Lương Tây Kinh nhéo nhéo tay cô để chơi đùa, anh nói: “Anh đi cùng với em là được.”

Thi Hào: “...”

Mười ngày sau Thi Hào chính thức hết ở cũ. Sau khi về biệt thự thì cô cảm thấy chỗ nào cũng tốt đẹp hết. Ôn Ý trông thấy cô như thế nên lên tiếng trêu ghẹo: “Cậu làm như thể đã xa nhà một năm rồi ấy.”

Thi Hào liếc nhìn cô rồi nói: “Cậu không hiểu được đâu.”

Đúng thật là Ôn Ý vẫn chưa hiểu cho lắm. Cô cùng Thi Hào ngồi xuống ghế sofa rồi cất tiếng hỏi: “Cảm giác khi làm mẹ ra sao vậy?”

Thi Hào: “... Nói thật với cậu thì tạm thời vẫn chưa có cảm giác gì cho lắm.”

Ngoại trừ việc phải ở cũ suốt một tháng trời trong trung tâm chăm sóc thai sản ra, với những chuyện khác thì Thi Hào không có cảm xúc gì lắm. Có thể là vì phần lớn thời gian cực kỳ đều có người chăm sóc, không có làm khổ Thi Hào lắm.

Buổi tối khi con bé tỉnh lại, có thút thít khóc, chưa kịp đánh thức Thi Hào thì Lương Tây Kinh đã dứt sữa cho nó uống, thậm chí anh còn dỗ dành cho nó ngủ lần nữa cơ.

Suy nghĩ kỹ lại thì Thi Hào cảm thấy người làm mẹ như cô còn chưa nghiêm túc chịu trách nhiệm như người làm bố là Lương Tây Kinh nữa kia.

Nghe cô nói như thế, Ôn Ý không nhịn được mà phì cười, cô ấy nói: “Cũng phải nhưng mà chúng ta không thể gò bó bản thân mình.”

Thi Hảo: “Hả?”

Ôn Ý nhún vai rồi nói: “Ai bảo làm mẹ thì nhất định phải nghiêm túc chịu trách nhiệm chứ? Cậu sinh con bé ra khỏe mạnh là đã giỏi lắm rồi.”

Thi Hảo nghe thấy vậy thì bật cười, chân mày hơi nhướn lên rồi nói: “Tớ cũng thấy vậy đó.”

Hai người đang ngồi một bên trò chuyện rôm rả, chợt họ chú ý đến mấy người đàn ông to lớn đang ngồi xổm bên cạnh nôi của cô công chúa nhỏ ở cách đó không xa.

Thẩm Âm và Thẩm Minh Yển vừa đi dạo một vòng quanh sân rồi quay trở về phòng, Thẩm Âm thì đi về phía hai người Thi Hảo, Thẩm Minh Yển thì đi về phía công chúa nhỏ.

Ba người đồng loạt nhìn về phía đó, hơi có chút lo lắng: “Chất lượng của cái nôi kia thế nào?” Ôn Ý hỏi.

Thi Hảo: “... Do Lương Tây Kinh tự mình đi chọn đó, hẳn là cũng được.”

Thẩm Âm: “... Trọng lượng của mấy người đó mà đè lên thành nôi, chất lượng có tốt hơn đi nữa cũng không chịu được bao lâu đâu nhỉ?”

Thi Hảo nhìn về phía nhóm người đó rồi ung dung nói: “Cậu nên thấy mừng là tổng giám đốc Cận chỉ đứng cúi người xuống xem thôi đó.”

“Ừm, tớ phát hiện tổng giám đốc Thẩm cũng không có đè lên thành nôi.”

Chỉ có Lương Tây Kinh, Tần Lâm, Tần Yển và Hứa Thực là đè lên thành nôi, bao vây lấy công chúa nhỏ mà thôi. Hai người còn lại thì chỉ đứng ở sau lưng bọn họ, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm cô

công chúa nhỏ chỉ mới hơn một tháng tuổi. Sau khi công chúa nhỏ vào phòng không bao lâu thì ngủ mất, đến giờ vẫn chưa thức dậy.

Nhìn một lúc thì Thẩm Âm lên tiếng hỏi: “Bộ dạng của mấy người đó như thế, một lát nữa công chúa nhỏ mở mắt ra nhìn thấy nhiều khuôn mặt nghiêm túc như vậy thì tối nay sẽ không mơ thấy ác mộng thật đó chứ?”

Thi Hảo: “...”

Chương 78: Công chúa nhỏ (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dù rất lo công chúa nhỏ sẽ gặp ác mộng nhưng Thi Hào cũng chỉ hơi dẫn đo một lúc rồi quyết định không bảo mấy người cuồng con gái về nhà.

Không cho bọn họ gặp công chúa nhỏ ở nhà họ Lương chẳng khác nào không cho bọn họ đến nhà chơi.

May mà Lương Tây Kinh cũng ý thức được điều này.

Nhận thấy công chúa nhỏ hơi cựa quậy, anh bèn xua tay giải tán nhóm người đang vây quanh để con gái được ngủ yên.

Tần Yến vốn không muốn đi song lại bị câu nói “Cậu muốn con bé khóc à?” của Lương Tây Kinh chặn đứng, đành lặng lẽ di chuyển ra phía xa rồi rướn cổ ngắm công chúa.

Thi Hào thật sự thấy hình ảnh này có hơi buồn cười.

Cô cong môi, nét mặt dịu dàng ngắm người đứng cách đó không xa.

Lương Tây Kinh như cảm nhận được nên nghiêng đầu nhìn sang phía cô.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lương Tây Kinh để Tần Yến trông công chúa nhỏ một chút rồi bước đến chỗ cô.

“Em đang cười gì thế?” Anh hỏi Thi Hào.

Cô ngược mắt nhìn anh, thành thật đáp: “Cười hai anh đó.”

Lương Tây Kinh nhường mày.

Thi Hảo nói khẽ: “Các anh có phô trương quá không vậy?”

“Có bọn họ thôi.” Lương Tây Kinh không đời nào nhận mình phô trương.

Thi Hảo bật cười, không bắt bẻ anh nữa.

Sau khi sinh con được một tháng, thời gian của Thi Hảo cũng dần thoải mái nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Vì sự ra đời của công chúa nhỏ mà Tiêu Bạch Hủy và dì Trình đặc biệt quay về từ Bắc Kinh sống cùng với hai người họ một thời gian. Dì Trình chăm trẻ con rất khéo, bà ấy và chị dâu cùng trông nom công chúa nhỏ nên Thi Hảo chẳng tốn chút sức lực nào.

Nhưng mà Tiêu Bạch Hủy vẫn không thích thành phố Giang lâm.

Khi ở thành phố Giang tâm trạng bà cứ mãi sa sút, cho tới khi ở được hơn một tháng, bà với dì Trình lại quay về Bắc Kinh.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh từ một đôi cha mẹ tay chân lóng ngóng nay cũng dần thạo việc hơn.

Công chúa nhỏ tên Lương Niệm Khanh, tên mụ là Khanh Bảo.

Tên con là do Lương Tây Kinh đặt, Thi Hảo không có ý kiến gì.

Dẫu sao thì cô cũng rất thích cái tên này.

Khi Khanh Bảo được nửa tuổi, Thi Hảo phải quay trở lại công ty.

Cô đã nghỉ làm khá lâu rồi, bây giờ cũng nên tiếp tục công việc thôi.

Ngày hôm đó, Lương Tây Kinh dậy rất sớm.

Năm giờ rưỡi anh đã xuống nhà chạy một vòng quanh tiểu khu sau đó về nhà tắm rửa. Sau khi tắm xong, Lương Tây Kinh thấy Thi Hào đã dậy thì hôn nhẹ lên môi cô, tiếp đó sang phòng bên xem con gái.

Thi Hào vừa đánh răng rửa mặt xong thì Lương Tây Kinh đã thay đồ cho Khanh Bảo xong xuôi rồi, anh đang chuẩn bị bế bé con xuống nhà.

Lương Tây Kinh luôn làm rất tốt những việc như thế này.

Đứa trẻ sáu tháng tuổi đã có thể hiểu được.

Hai vợ chồng đứng phải nhau ở đầu cầu thang, Khanh Bảo nằm trong vòng tay của Lương Tây Kinh, mở đôi mắt lấp lánh rồi vươn tay về phía Thi Hào.

Thi Hào thấy con gái như vậy thì không nở chút nào.

“Mẹ ôm cái nào.” Thi Hào đón lấy Khanh Bảo, cúi đầu hôn một cái lên má bé con: “Thơm quá, Khanh Bảo của chúng ta xinh xắn quá đi mất.”

Nghe vậy, Lương Tây Kinh nói: “Ừm, con bé giống mẹ.”

Thi Hào bật cười, ngược mắt đối diện với ánh mắt của anh.

Lương Tây Kinh cúi đầu, trong mắt tràn ngập hình ảnh của hai mẹ con.

Hai vợ chồng cùng bế con xuống tầng.

Dì đã chuẩn bị sẵn bữa sáng để hai người ăn no rồi đi làm.

Công chúa nhỏ Khanh Bảo lúc ăn uống rất nghịch ngợm, phải để Lương Tây Kinh hoặc Thi Hào đút cho mới chịu ngồi yên ăn cơm.

Thi Hào ngồi xuống, đang chuẩn bị dứt cho bé con thì Lương Tây Kinh đã cầm bát lên trước.

Anh nhìn về phía Thi Hào: “Em cứ ăn đi, để anh dứt con ăn.”

Thi Hào: “...”

Thấy động tác thuần thục của Lương Tây Kinh, cô cũng không kì kèo thêm nữa: “Được rồi, vậy em ăn trước, lát nữa em dứt con bé cho.”

Lương Tây Kinh khẽ cười: “Ừ.”

Khi cô sắp ăn xong thì Khanh Bảo cũng đã được Lương Tây Kinh dứt ăn gần xong rồi.

Anh ăn qua loa mấy miếng rồi đưa Thi Hào tới công ty.

Thật ra Thi Hào vẫn có thể tự lái xe được, không cần anh phải đưa đi.

Nhưng lâu rồi cô không đi làm, Lương Tây Kinh sợ cô lo lắng hồi hộp quá nên nhất quyết muốn đưa.

Thi Hào không nói lại anh, đành để anh đưa đi làm.

Trước khi đi, Thi Hào vẫn còn chút lưu luyến không nỡ.

Thật ra cô không yên tâm về Khanh Bảo lắm, tuy Lương Hanh và bác Tôn đang trên đường đến đây rồi song cô vẫn chẳng bớt lo lắng hơn.

Nhận thấy sự lo lắng của cô, Lương Tây Kinh nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, dì với ông nội sẽ chăm sóc tốt cho con bé mà.”

“Em biết.” Thi Hào ngược mắt: “Nhưng em vẫn không nỡ.”

Lương Tây Kinh mỉm cười: “Em có muốn ôm con bé thêm một cái không?”

Thi Hảo đứng ở cửa thay giày, chần chừ nhìn vào phòng khách rồi đành nói: “Thôi vậy.”

Cô chỉ sợ ôm con rồi sẽ không thể đi làm được nữa.

Hai người dần lòng ra khỏi nhà, Khanh Bảo không biết mẹ phải đi làm nên vẫn rất mãi mê chơi đồ chơi mà chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Một lát sau, bé con bất giác nhận ra gì đó, bỗng ngẩng mặt òa khóc.

Vừa đến công ty, Thi Hảo đã sốt ruột gọi cho dì hỏi thăm tình hình của Khanh Bảo.

Biết con khóc cô không nén nổi đau lòng.

Nhưng dù có đau lòng đến mấy, Thi Hảo cũng không muốn từ bỏ sự nghiệp, cô cần phải có công việc và không gian riêng của mình.

Lương Tây Kinh và những người khác rất ủng hộ sự lựa chọn của cô.

Bọn họ cũng cảm thấy Thi Hảo phải là Thi Hảo đã, rồi mới là bà xã của Lương Tây Kinh và là mẹ của Khanh Bảo.

Mấy ngày đầu, Thi Hảo vẫn chưa bắt nhịp ngay được.

Nhưng dần dà cô cũng quen hơn.

Chẳng mấy chốc, Thi Hảo lại trở nên bận rộn như trước.

Đôi khi cô tan tầm đúng giờ thì Lương Tây Kinh đã cho Khanh Bảo ngủ ngon rồi. Buổi sáng thức giấc, Lương Tây Kinh chăm con cũng rất chu đáo, anh thay quần áo, tắm rửa bé con sạch sẽ rồi bế con.

Vài lần như vậy, Thi Hảo không nhận được hỏi Lương Tây Kinh rằng liệu mình đã xứng với vai trò người mẹ chưa.

Nhưng cô chỉ vừa nói xong đã bị Lương Tây Kinh bác bỏ.

Sao cô lại không xứng làm mẹ chứ?

Lương Tây Kinh cảm thấy Thi Hảo là người xứng đáng nhất trên đời, là người mẹ tuyệt vời nhất.

Nghe anh nói thế Thi Hảo không khỏi bật cười: “Tổng giám đốc Lương à, thế này là tình nhân trong mắt tựa Tây Thi đấy.”

Lương Tây Kinh thản nhiên đáp: “Khanh Bảo cũng thấy vậy.”

Thi Hảo không tin lắm: “Thật sao?”

Cô vui vào lồng ngực của Lương Tây Kinh, thở dài: “Lâu lắm rồi em không ngủ cùng con.”

Lương Tây Kinh đưa tay vuốt tóc cô: “Tất nhiên rồi, con bé biết mẹ bận mà, nó sẽ hiểu thôi.”

Mặc dù Khanh Bảo còn nhỏ, Lương Tây Kinh và Thi Hảo cũng rất chiều chuộng cô bé, song nếu cần dạy thì vẫn phải dạy. Ở độ tuổi này có rất nhiều chuyện bé con không hiểu, nhưng dù nhiều đến mấy thì chỉ cần giảng giải thật rõ ràng là chắc chắn bé sẽ hiểu.

Em bé thông minh nhất.

Khi Khanh Bảo được một tuổi, Lương Tây Kinh và Thi Hảo tổ chức một bữa tiệc thôi nôi cho bé con.

Hai người không mời quá nhiều người, phần đông chỉ có bạn bè thân thiết mà thôi.

Cũng ngày hôm ấy, Khanh Bảo mở miệng bi bô nói một câu: “Mẹ.”

Thi Hảo sửng người khi nghe thấy bé con gọi mình.

Trong giây phút ấy, khóe mắt cô chột ửng đỏ.

“Ôi trời.” Ôn Ý ngồi cạnh ngạc nhiên: “Khanh Bảo đã biết nói rồi à.”

Thắm Âm cũng rất phấn khích: “Từ đầu tiên mà bé con nói là mẹ sao?”

Thông thường “ba” là dễ phát âm nhất, 80% là chữ đầu tiên mà các bé nói.

Hướng hồ từ lúc đi làm đến giờ, thời gian và công sức Thi Hảo dành cho Khanh Bảo gần như không nhiều bằng Lương Tây Kinh.

Xưa nay hai người họ chưa bao giờ có khái niệm chỉ mẹ mới là người chăm sóc chính còn ba là người phụ giúp. Tuy nhiên Thi Hảo vẫn không thể kìm được sự xúc động bởi vì cô không ngờ từ đầu tiên mà bé con nói lại là mẹ.

Lương Tây Kinh nghe thấy thế bèn bước đến gần Thi Hảo, anh nắm chặt tay cô rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cảm động lắm hử?”

Anh dịu dàng nói: “Đừng khóc, đây là chuyện nên mừng mà.”

Hai mắt cô đầm lệ nhìn anh, nghẹn ngào nói: “Em cũng không muốn khóc đâu.”

Lương Tây Kinh bật cười, đưa tay ôm cô vào lòng và nhẹ nhàng vỗ về dỗ dành: “Mau ôm Khanh Bảo đi nào, để con bé biết là mẹ đã cảm nhận được tấm lòng của con chứ.”

Giọng cô khàn khàn: “Ừm.”

Sau ngày tròn một tuổi đó, Khanh Bảo bắt đầu nói được bập bẹ một vài từ.

Bước đi cũng ngày một vững vàng hơn.

Lúc bé con được một tuổi rưỡi, nhóm Thẩm Âm đến nhà ăn liên hoan bé đã có thể nhận biết được tất cả mọi người, thậm chí còn bị gọi tên bọn họ. Dấu cho phát âm chưa chuẩn lắm, song ở độ tuổi này đã là rất giỏi rồi.

Vì vậy mà mấy người Thẩm Âm vô cùng ghen tị.

Tuổi thơ của cả Lương Tây Kinh và Thi Hào đều không trọn vẹn, do đó hai người rất chiều chuộng bạn nhỏ Lương Niệm Khanh.

Tuy nhiên dù có chiều chuộng đến đâu thì lúc cần vẫn phải dạy dỗ thật nghiêm khắc, hai người cũng không quá bận lòng vì điều đó.

Lương Niệm Khanh có chút kiêu ngạo nhưng tính tình kiêu căng nhỏ xíu này của cô bé lại rất đáng yêu.

Khi Khanh Bảo ba tuổi Thi Hào lại được thăng chức lần nữa.

Cô nhậm chức quản lý bộ phận quảng cáo.

Lương Tây Kinh vẫn luôn có niềm tin vào cô, chỉ cần Thi Hào muốn, chắc chắn cô sẽ phát triển rất cao. Đối với những chuyện này cô vẫn luôn không ngừng cố gắng.

Anh đánh giá rất cao điều đó, cũng rất thích một Thi Hào rạng rỡ tỏa sáng.

Tình cờ một lần lúc Thi Hào tham gia một bữa tiệc, có một ông chủ đùa rằng chồng cô rất tự hào về cô.

Thi Hào khéo léo hỏi thêm mới biết được lần đó Lương Tây Kinh dự tiệc, có người biết Thi Hào thăng chức nên đã cố tình hỏi suy nghĩ của anh về việc bà xã lên chức quản lý công ty quảng cáo khi còn trẻ như vậy thì thế nào.

Khi ấy Lương Tây Kinh đã đáp rằng anh cảm thấy rất tự hào và muốn học hỏi thêm từ cô.

Từ những chuyện như vậy, trong vòng thường có lời đồn rằng vợ Lương Tây Kinh rất nghiêm và anh là điển hình của dạng người cuồng vợ.

Lương Tây Kinh cũng chẳng phủ nhận.

Ngày hôm đó, Lương Tây Kinh và Thi Hảo dẫn công chúa nhỏ ra ngoài ăn cơm.

Vì Khanh Bảo sắp đến tuổi đi nhà trẻ nên Lương Tây Kinh và Thi Hảo muốn tranh thủ cho cô bé đi chơi một chút trước khi nhập học.

Trùng hợp sao hai người lại vô tình gặp mặt một vị đối tác trước đây ở phòng ăn.

Sau khi chào hỏi vài câu, trước khi đi người đó còn nói với Lương Tây Kinh: “Mắt anh cứ nhìn vợ là sáng hết cả, chẳng lẽ tổng giám đốc Lương là fan của phu nhân thật à?”

Lương Tây Kinh cười cười: “Đúng rồi đấy.”

Sau khi người đó đi, hai người thấy Khanh Bảo vừa gấp miếng thịt vào miệng vừa nói: “Mẹ ơì mẹ ơì, fan là gì vậy mẹ? Có phải là miến* mà con thích ăn không?”

*Chữ fan với miến đồng âm với nhau.

Thi Hảo: “...”

Lương Tây Kinh: “...”

Hai vợ chồng nhìn nhau, nhất thời không biết nói sao.

Yên lặng một chút, Lương Tây Kinh lau miệng cho bé rồi nói: “Chữ fan mà bác vừa nãy nói có nghĩa là hâm mộ.”

Bé Khanh lơ mơ cái hiểu cái không, mở to mắt nhìn bố mẹ: “Hâm mộ là cái gì ạ?”

Thi Hảo bật cười, kiên nhẫn giải thích cho cô bé hâm mộ nghĩa là gì rồi nêu cả ví dụ cho bé nghe.

Nói một lúc lâu Khanh Bảo tỏ ra đã hiểu.

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu: “Con biết rồi.”

Lương Tây Kinh và Thi Hảo đồng loạt nhìn bé.

Đôi ngươi của Khanh Bảo loé sáng lấp lánh nhìn hai người, trên khóe miệng còn vương ít dầu mỡ, thốt câu giòn giã: “Con là fan của ba mẹ.”

Nghe thấy thế, Thi Hảo và Lương Tây Kinh cùng ngẩn ngơ.

Hai người im lặng, không nhin được hôn lên má Khanh Bảo: “Cực cưng nhỏ giỏi quá!”

Bé Khanh cười khúc khích, khua tay múa chân tự vỗ tay cho mình.

Mỗi lần nhìn Khanh Bảo như thế trái tim của Thi Hảo và Lương Tây Kinh đều cùng mềm nhũn.

“Em bỗng không muốn cho con đi nhà trẻ nữa.” Thi Hảo cảm thán.

Lương Tây Kinh rũ mắt: “Hử?”

Thi Hảo ngấm nghĩa khuôn mặt tươi cười đầy ngây thơ của Khanh Bảo: “Liệu đi nhà trẻ rồi con bé còn vui vẻ được như vậy nữa không anh nhỉ?”

Lương Tây Kinh: “...”

Anh không trả lời được.

Hai người im lặng một hồi, Thi Hảo lại nói: “Hay để sang năm rồi hẵng đi?”

Lương Tây Kinh: “Cũng được.”

Cuối cùng sau một hồi do dự, cả hai vẫn quyết định cho Khanh Bảo đi nhà trẻ.

Bé con lớn rồi, cũng phải làm quen với bạn mới và học thêm kiến thức mới.

Ban đầu Lương Tây Kinh và Thi Hảo đoán rằng Khanh Bảo sẽ chưa quen nhà trẻ ngay được.

Không ngờ là chưa đến một tuần Lương Niệm Khanh đã có thể tự thức dậy từ rất sớm, dọn dĩa thay quần áo cho rồi ăn sáng, sau đó giục Thi Hảo với Lương Tây Kinh mau đưa cô bé đi nhà trẻ.

Lần này, Thi Hảo và Lương Tây Kinh rất đau lòng.

Hôm nay là thứ sáu, hai vợ chồng đưa Khanh Bảo đến nhà trẻ, nhìn cô bé hớn hờ chào thầy cô giáo rồi tung tăng vào lớp mà lòng không khỏi xót xa.

Lương Tây Kinh: “Con bé không thèm quay lại nhìn chúng ta.”

Thi Hảo buồn bã: “Có phải con bé có bạn thân không?”

“...”

Trong một lần hai vợ chồng đón cô bé tan học cũng tìm ra được đáp án của câu hỏi trên.

Lúc Thi Hảo và Lương Tây Kinh đến cổng trường, hai người xuống xe thì thấy một tay Khanh Bảo đang túm lấy một bé trai mặc đồng phục, tay còn lại lục lọi chiếc cặp rồi lấy ra thanh socola mà Lương Tây Kinh mang từ nước ngoài về cho cô bé. Nụ cười trên mặt cô bé rạng rỡ, đưa thanh socola tới trước mặt cậu bạn nhỏ.

Không được đáp lại, cô nhóc cũng chẳng tỏ ra tức giận khi bị phớt lờ.

Cô bé nhất quyết dúi thanh socola vào tay cậu nhóc, sau đấy nhảy nhót chạy ra khỏi cổng trường.

Thấy thế, Thi Hảo và Lương Tây Kinh lặng lẽ nhìn nhau.

Trong giây lát, Lương Tây Kinh nghiêng rằng: "...Sao con bé lại đưa socola của anh cho tên đàn ông khác? Chẳng phải đây là món nó thích nhất sao?"

Thi Hảo: "..."

Cô im lặng mấy giây rồi đính chính lại: "Thằng bé nhỏ như vậy cũng gọi là đàn ông được à?"

Lương Tây Kinh lạnh giọng: "Như nhau cả."

Nghe giọng điệu của Lương Tây Kinh, Thi Hảo biết rõ người này đang ghen tị rồi.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của con gái, cô cũng hiểu chuyện mình lo lắng nhất đã xảy ra.

Trên đường về nhà, Lương Tây Kinh cố gắng kìm nén nhưng không nhịn nổi bèn hỏi con gái: "Khanh Bảo, vừa nãy con nói chuyện với ai ở trường vậy?"

Bé Khanh bóc hộp socola và hỏi Thi Hảo có ăn không rồi trả lời Lương Tây Kinh: "Ba ơi, cậu ấy là bạn cùng bàn mới của con đó."

Lương Tây Kinh: "..."

Chương 79: Công chúa nhỏ (3)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối với chuyện Lương Niệm Khanh thay đổi bạn ngồi cùng bàn, hơn nữa bạn ngồi cùng bàn lại là một bé trai khôi ngô, Lương Tây Kinh cứ canh cánh trong lòng mãi.

Sau khi về đến nhà, Thi Hảo hỏi cô giáo mới biết hôm nay cậu bạn cùng bàn của Khanh Bảo mới đến trường mầm non ngày đầu tiên, trước kia đã đăng ký nhập học nhưng vì trong nhà cậu bé ấy xảy ra một số vấn đề nên kéo dài mấy ngày sau, đến tận hôm nay mới đi học.

Lúc cậu bé ấy vào lớp học, cô giáo hỏi có bạn nào đồng ý làm bạn ngồi cùng bàn với bạn ấy hay không, Lương Niệm Khanh cực kỳ nhiệt tình, tích cực giơ tay lên đầu tiên.

Cũng vì thế nên cô bé mới có bạn ngồi cùng bàn mới.

Thú vị hơn nữa là cô bé trước đó vẫn ngồi cùng bàn với Lương Niệm Khanh rất lưu luyến bạn. Sau khi biết bạn mình muốn đổi bạn ngồi cùng bàn, cô bé ấy không thể kìm nén cảm xúc mà bật khóc, cô giáo mầm non dỗ dành mãi vẫn không chịu nín, cuối cùng cô giáo không còn cách nào khác, đành phải cho cả ba đứa ngồi cùng bàn với nhau.

Bên tay trái của Lương Niệm Khanh là bạn ngồi cùng bàn mới, bên tay phải là cô bé ngồi cùng bàn cũ, bé con được hai bạn nhỏ vây quanh ở chính giữa.

Nghe cô giáo kể xong, Lương Tây Kinh và Thi Hảo đều im lặng hồi lâu.

Hai người liếc nhau rồi nhìn về phía cô con gái rệu nhà mình đang ở cách đó không xa cười ha ha chia sẻ những chuyện thú vị

trên trường mầm non với dì giúp việc, kể cho dì giúp việc nghe hôm nay mình có bạn ngồi cùng bàn mới, nhất thời cả hai vợ chồng đều không biết nên nói gì bây giờ.

“Con bé... Điểm này giống ai nhỉ?” Thi Hảo kìm lòng không đậu hỏi.

Sao cô cứ có cảm giác con gái mình hơi hơi có xu hướng “vì trai bỏ bạn” vậy nhỉ?

Lương Tây Kinh: “... Anh không phải là loại người đó.”

Thi Hảo nhìn về phía anh bằng ánh mắt sâu xa, có vẻ không chịu tin tưởng cho lắm.

Lương Tây Kinh cụp mi, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào cô, bổ sung thêm một câu: “Nhưng riêng chuyện vì em mà bỏ người khác, hình như anh cũng có đôi chút.”

“...”

Bất ngờ không kịp đề phòng nghe thấy một câu âu yếm như vậy, Thi Hảo bị Lương Tây Kinh chọc cười.

Cô hờn dỗi liếc anh một phát: “Anh nói vớ vẩn gì thế.”

Lương Tây Kinh: “Em không tin hả?”

Thi Hảo thuận miệng nói bậy: “Tin chứ, làm gì có chuyện em không tin tổng giám đốc Lương chứ.”

Nhìn biểu cảm của cô, Lương Tây Kinh sâu sắc cảm thấy cô đang đối phó qua loa với mình, chẳng qua anh không tìm được bằng chứng.

Lương Tây Kinh im lặng mấy giây rồi không nhịn được mà nhéo ngón tay cô thật mạnh.

Thi Hảo cũng không chịu để yên, lập tức đánh trả anh.

Hai người đang âm ỉ một cách ấu trĩ thì bỗng Khanh Bảo chạy tới từ chỗ khác: “Mẹ!”

Con bé trợn tròn mắt, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn Thi Hảo giơ tay lên: “Mẹ định... định làm gì?”

“...”

Thi Hảo và Lương Tây Kinh đưa mắt nhìn nhau, sau đó Thi Hảo im lặng buông tay xuống, vỗ lên vai Lương Tây Kinh: “Trên người ba con dính bẩn nên mẹ đan phỉa sạch cho ba con.”

“Dính cái gì vậy ạ?” Khanh Bảo tò mò lại gần: “Sao con không nhìn thấy?”

Thi Hảo: “... Bụi bẩn.”

Cô vừa nói vừa ôm Khanh Bảo vào lòng, cúi đầu hôn lên gò má cô bé: “Khanh Bảo nhà mình đói bụng chưa?”

“Đói rồi ạ.” Khanh Bảo lớn tiếng nói với cô: “Dì kêu con đi gọi ba mẹ ăn cơm ạ.”

Ăn cơm xong, một nhà ba người ra ngoài tản bộ.

Thời tiết dần dần không còn nóng bức như trước kia, trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Lương Tây Kinh và Thi Hảo dẫn theo Khanh Bảo đi đến công viên vui chơi loại nhỏ dành riêng cho bọn trẻ con trong khu chung cư để chơi đùa.

Khanh Bảo rất có hứng thú với cầu trượt. Cô bé có thể chơi suốt nửa tiếng ở chỗ này.

Ngày thường Lương Tây Kinh và Thi Hảo phải đi làm, thời gian rảnh rỗi có thể bầu bạn với cô bé cực kỳ ít ỏi.

Thế nên cứ đến buổi tối, hai vợ chồng sẽ dành đa số thời gian và sức lực để bầu bạn với Lương Niệm Khanh, tán gẫu với cô bé, chơi đùa cùng cô bé.

Chờ đến khi Lương Niệm Khanh chơi đủ rồi, một nhà ba người lại cùng nhau về nhà.

Về đến nhà, Thi Hảo và Khanh Bảo vào phòng tắm. Những lúc không tắm ca, trên cơ bản cô đều sẽ đích thân tắm rửa cho Khanh Bảo.

Trước khi Khanh Bảo đến trường mầm non, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã bồi dưỡng khái niệm nam nữ khác biệt cho cô bé. Họ mong rằng khi ở bên ngoài, con gái mình sẽ có ý thức trên khía cạnh này, nếu như phát hiện chuyện gì đó sai sai thì phải báo lại với cha mẹ ngay lập tức.

Trong chuyện này, Lương Niệm Khanh vẫn luôn rất thông minh.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh không tốn quá nhiều công sức, trong đầu cô bé đã có khái niệm về vấn đề này.

Thế nên cô bé không yêu cầu Lương Tây Kinh tắm rửa cho mình.

Lúc Thi Hảo bận việc, cô bé sẽ đi tìm dì giúp việc. Khi Thi Hảo có rảnh, cô bé sẽ đi tìm Thi Hảo.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh nhất trí cho rằng, ý thức của cô bé rất tốt.

Tắm rửa xong, Thi Hảo cho Khanh Bảo chơi với Lương Tây Kinh một lát, còn mình thì vào phòng tắm rửa mặt, rửa xong thì vào phòng ngủ kể chuyện trước khi ngủ cho con gái.

Ngày thường khi cô bận đi làm, Lương Tây Kinh sẽ gánh vác trách nhiệm dỗ con gái ngủ, làm những công việc vụn vặt đó.

Không lâu sau, hai vợ chồng thay đổi công việc.

Lương Tây Kinh còn có chút việc công phải xử lý, chờ Thi Hảo rửa mặt xong thì anh lập tức vào thư phòng.

Sau khi anh rời đi, Thi Hảo ôm Khanh Bảo vào lòng, hôn lên gò má cô bé: “Hôm qua ba kể cho con nghe đến đâu?”

Khanh Bảo nằm trong lòng cô, ngửi mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc của cô, nói bằng giọng non nớt: “Mẹ ơi, người mẹ thơm quá.”

Cô bé dang hai tay chui vào lòng Thi Hảo.

Khóe môi Thi Hảo hơi cong lên, ôm cô bé thật chặt: “Khanh Bảo nhà mình cũng thơm lắm.”

Khanh Bảo gật đầu thật mạnh: “Thơm giống hệt mẹ.”

Thi Hảo nhin cười, xoa đầu cô bé: “Có phải đêm nay Khanh Bảo nhà mình không muốn nghe kể chuyện không?”

“Dạ.” Khanh Bảo nằm trong lòng cô, đôi mắt sáng ngời nhìn cô: “Mẹ, con muốn trò chuyện với mẹ.”

Thi Hảo nhướng mày, hơi ngoài ý muốn: “Khanh Bảo muốn trò chuyện gì với mẹ?”

Lần đầu tiên cô nghe thấy con gái mình nói như vậy.

Khanh Bảo nghiêng đầu suy nghĩ rồi hỏi: “Mẹ, Viên Bảo có anh trai, khi nào con cũng có anh trai vậy ạ?”

Viên Bảo là bạn cùng trường mầm non với Khanh Bảo, đồng thời cũng chính là cô bé ngồi cùng bạn không chịu đổi chỗ với Khanh

Bảo.

“...”

Câu hỏi này, Thi Hảo nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Cô ngẫm nghĩ rồi xoa đầu Khanh Bảo, hỏi cô bé: “Khanh Bảo thích có anh trai hả?”

“Dạ thích.” Khanh Bảo đáp to: “Anh trai sẽ bảo vệ Khanh Bảo.”

Thi Hảo nhíu mày, nhạy cảm hỏi: “Tại sao Khanh Bảo lại cần anh trai bảo vệ? Con học chung với các bạn nhỏ khác trong trường mầm non không thoải mái hả?”

Khanh Bảo lắc đầu: “Không phải đâu mẹ.”

Ánh mắt cô bé sáng ngời nhìn Thi Hảo: “Anh trai Viên Bảo nói á, anh ấy sẽ bảo vệ Viên Bảo. Nói vậy, cha mẹ của hai anh em họ sẽ không cần vất vả quá mức.” Nói đến đây, Khanh Bảo giỏi tài ăn nói lập tức tủi thân than thở: “Con không muốn ba mẹ phải vất vả đâu.”

Cho nên cô bé mới cần có anh trai bảo vệ mình.

Thi Hảo thoáng giật mình, hơi cảm động ôm nàng công chúa nhỏ của mình chặt hơn, kiên nhẫn nói với cô bé: “Khanh Bảo, ba mẹ bảo vệ con không hề vất vả chút nào. Hướng chi Khanh Bảo nhà mình ngoan cố này, không cần ba mẹ phải lo lắng cho con, đúng không nào?”

Khanh Bảo: “Dạ!”

Thi Hảo bị chọc cười vì dáng vẻ đáng yêu của cô bé, trái tim mềm nhũn.

Nhìn gương mặt vừa có nét giống mình, cũng có nét giống Lương Tây Kinh, bỗng dưng cô cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Mẹ.” Chú ý tới ánh mắt Thi Hào thay đổi, Khanh Bảo chớp mắt: “Mẹ đang nhìn gì vậy ạ?”

Thi Hào nâng gương mặt của cô bé: “Nhìn Khanh Bảo nhà mình chứ gì, Khanh Bảo nhà mình thật đáng yêu.”

Lương Niệm Khanh: “Cô giáo cũng nói thế đấy ạ.”

Thi Hào bật cười.

Im lặng một lát, Khanh Bảo nằm trong lòng cô: “Mẹ, con nhớ mẹ nuôi với dì Âm Âm.”

Thi Hào hiểu ra: “Thế thì để mẹ gửi tin nhắn cho các mẹ nuôi của con, hỏi thăm xem ngày mai họ có muốn đến nhà mình thăm Khanh Bảo không, được không?”

Lương Niệm Khanh: “Vâng ạ, vâng ạ.”

Thi Hào gửi tin nhắn, có lẽ Ôn Ý và Thẩm Âm đều đang bận nên không trả lời tin nhắn ngay lập tức.

Thi Hào đặt di động xuống, tiếp tục tán gẫu với công chúa nhỏ nhà mình.

Hai mẹ con trò chuyện một lúc lâu, khi Lương Niệm Khanh bắt đầu ngáp ngủ, Thi Hào chuẩn bị kể chuyện để dỗ cô bé đi ngủ thì nghe thấy cô bé mờ mịt hỏi: “Mẹ, thế thì con có thể có anh trai không ạ?”

Mặc dù cô bé không cần anh trai bảo vệ, nhưng cô bé vẫn muốn có một người anh trai.

Làm việc xong, Lương Tây Kinh vào phòng thì đúng lúc nghe thấy câu hỏi này.

Nghe thấy động tĩnh, Thi Hào ngẩng đầu nhìn về phía anh, suy nghĩ mấy giây rồi nói với Khanh Bảo: “Anh trai thì chắc là không có

đâu. Cơ mà nếu con muốn có em trai em gái thì có lẽ ba mẹ sẽ cố gắng biến ra một đứa cho con.”

Khanh Bảo: “Thật ạ?”

Cô bé lập tức mở mắt ra, nhìn về phía Lương Tây Kinh: “Ba ơì, thế thì con muốn có em trai em gái.”

Lương Tây Kinh: “... Con chỉ được chọn một trong hai thôi.”

Thực ra vấn đề này, hơn một tháng trước Thi Hào đã nói chuyện với Lương Tây Kinh.

Chỉ có điều Lương Tây Kinh cảm thấy hai vợ chồng họ chỉ cần một đứa con là Khanh Bảo là đủ rồi. Anh không nỡ bắt Thi Hào lại phải chịu nỗi khổ mang thai sinh nở thêm một lần nữa.

Tuy nhiên trong thời kỳ mang thai Khanh Bảo, Thi Hào không chịu khổ là bao, hơn nữa bản thân cô vốn rất thích con nít nên cô muốn có thêm một đứa con. Bây giờ sự nghiệp của cô đang trong giai đoạn ổn định, mà chính bản thân cô cũng không có ước mơ đao to búa lớn gì cho cam, cô chỉ suy nghĩ rằng trong tương lai, giả như cô và Lương Tây Kinh đều không còn nữa thì Khanh Bảo vẫn sẽ có một người em trai hoặc em gái bầu bạn bên cạnh.

Không thì con bé sẽ cảm thấy cô đơn lắm.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của một mình Thi Hào mà thôi. Cô không biết Khanh Bảo có cần em trai em gái hay không. Nếu con bé không cần, thế thì cô và Lương Tây Kinh cũng sẽ không đẻ thêm một đứa nữa.

Hai người còn chưa suy nghĩ nên hỏi Khanh Bảo vấn đề này như thế nào thì con bé đã trái lại đòi anh trai với Thi Hào.

Khanh Bảo khó hiểu: “Tại sao chỉ được chọn một trong hai ạ?”

Nó muốn có em trai, đồng thời cũng muốn có em gái.

Lương Tây Kinh: “Mẹ con sẽ rất vất vả.”

Anh bắt đầu dỗ dành Khanh Bảo: “Khanh Bảo cũng không muốn thấy mẹ vất vả mệt mỏi, đúng không nào?”

Lương Niệm Khanh ù ù cạc cạc gật đầu.

“Thế thì để con suy nghĩ cho kỹ cái đã ạ.” Cô bé nghiêm túc nói.

Thi Hào bật cười, phối hợp với con gái: “Ừ, thế thì Khanh Bảo nhà mình hãy suy nghĩ cho kỹ nhé, xem thử con thích em trai hơn hay em gái hơn, nghĩ xong thì nói cho cha mẹ biết.”

Khanh Bảo: “Vâng ạ.”

...

Sau khi dỗ Lương Niệm Khanh ngủ, hai vợ chồng về phòng mình nghỉ ngơi.

Thi Hào tắm rửa xong, Lương Tây Kinh vốn định hôn cô thì bị cô đuổi vào phòng tắm.

Bước ra từ phòng tắm, Thi Hào đang định nói chút gì đó với Lương Tây Kinh thì đã bị anh khóa môi, tranh thủ lúc này thế giới chỉ có hai người chứ không có bóng đèn nhỏ cản trở.

Không lâu sau, dưới sự trêu chọc của anh, Thi Hào đã hoàn toàn quên mất mình định nói những gì.

Hôm sau, Ôn Ý và Thẩm Âm đến nhà.

Cả nhóm ăn bữa trưa trong nhà Thi Hào, sau đó thảo luận cùng nhau ra ngoài dạo phố.

Đi dạo một lát, suy xét tới tình trạng sức khỏe của Ôn Ý nên Thi Hảo đề nghị cả bọn vào cửa hàng nghỉ ngơi.

Thi Hảo cũng dẫn theo Khanh Bảo ra ngoài chơi.

Khanh Bảo vốn đang ở bên cạnh im lặng ăn quà vặt, nghe thấy hai chữ cục cưng, ánh mắt con bé tức khắc mở to, tò mò nhìn về phía Thi Hảo: “Mẹ ời, các mẹ đang nói gì vậy ạ? Cục cưng nào cơ?”

Thi Hảo và Ôn Ý đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói với cô bé: “Trong bụng mẹ nuôi của con có em bé rồi, Khanh Bảo có vui không?”

Ôn Ý đã có thai, vừa tròn ba tháng, bụng vẫn chưa thể thấy rõ ràng, cho nên Khanh Bảo không hề hay biết.

“Thật ạ?” Nét mặt Khanh Bảo tràn đầy vui sướng, vội vàng nhìn về phía Ôn Ý: “Mẹ nuôi, mẹ giỏi quá đi!”

Nghe vậy, Thẩm Âm không khỏi bật cười.

Cô ấy nhìn Khanh Bảo, tò mò hỏi: “Khanh Bảo, những lời này ai dạy con vậy?”

Khanh Bảo mờ mịt: “Dì Âm Âm, có phải con nói sai chỗ nào không ạ?”

“Không có.” Thẩm Âm bắt chước giọng điệu của cô bé: “Nhưng mà sao con biết mẹ nuôi của con giỏi?”

Lương Niệm Khanh: “Con bắt chước trong TV ạ.”

Cô bé nói với Thẩm Âm, mấy ngày hôm trước nó từng xem TV với dì giúp việc trong nhà, trong TV có một dì làm việc với cái bụng to đùng, có người khen dì ấy thật là giỏi.

“...”

Nghe cô bé nói xong, Thẩm Âm nhìn về phía Thi Hào: "... Nó mới bé tí tẹo mà đã hiểu được tình tiết trên TV rồi hả?"

Thi Hào: "Cô đừng coi thường mấy đứa con nít thời nay."

Thực ra cô cũng rất bất ngờ.

Hai người đang trò chuyện thì Lương Niệm Khanh nói với Thẩm Âm: "Dì Âm Âm, con còn thấy dì xuất hiện trong TV nữa cơ."

Cô bé rất thích xem TV, mỗi ngày Lương Tây Kinh và Thi Hào sẽ cho phép cô bé được xem TV nửa giờ. Đối với chuyện này, hai vợ chồng đều không quá nghiêm khắc, họ sẽ tôn trọng, hơn nữa thấu hiểu sở thích của Lương Niệm Khanh.

Cho dù sở thích của cô bé không giống con nít, họ vẫn tôn trọng con gái mình, chứ không ép con gái phải có những sở thích giống với những bé gái khác.

Biết tin trong bụng Ôn Ý có em bé, Lương Niệm Khanh vui sướng ăn nhiều một bát cơm.

Khi Lương Tây Kinh đến đón hai mẹ con, cô bé còn nói với Lương Tây Kinh rằng sau này cô bé sẽ ăn nhiều hơn lớn lên cao hơn một chút để có thể bảo vệ em gái chu đáo.

Thi Hào nhin cười: "Sao con biết em bé trong bụng mẹ nuôi của con là em gái?"

Hồi chiều, Thi Hào mới giải thích với cô bé rằng em bé trong bụng Ôn Ý có khả năng là em trai, cũng có thể là em gái. Cô không chắc Lương Niệm Khanh có hiểu được hay không, dù sao trông cô bé có vẻ như đã hiểu.

Lương Niệm Khanh: "Con không biết."

Nhưng cô bé có cảm giác đó là em gái.

Thi Hảo bật cười: “Sao con đáng yêu vậy hả?”

Khanh Bảo chớp mắt, nói bằng giọng non nớt: “Mẹ cũng đáng yêu lắm nhé.”

Dứt lời, cô bé tò mò hỏi: “Mẹ ơi, trong bụng mẹ nuôi đã có em gái, thế thì con có thể muốn một đứa em trai không ạ?”

Nó muốn có đủ cả em trai lẫn em gái.

Thi Hảo và Lương Tây Kinh không thể ngờ được rằng cô bé lại đưa ra quyết định là muốn có em trai.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Lương Tây Kinh trả lời: “Ba mẹ sẽ cố gắng, chừng nào có em trai, em gái, ba mẹ sẽ báo cho con biết đầu tiên.”

Khanh Bảo: “Thế thì cả nhà mình ngoéo tay nhé.”

Hai người không còn cách nào khác, đành phải ngoéo tay hứa hẹn với cô bé.

...

Cuộc sống trôi qua từng ngày từng ngày.

Nguyện vọng nhà có nếp có tẻ của Thi Hảo, cậu em trai mà Khanh Bảo suốt ngày lải nhải, cuối cùng cũng thỏa mãn ước mong của hai mẹ con vào năm cô bé được năm tuổi.

Giống hệt câu nói ngây thơ thuở bé của Lương Niệm Khanh.

Đứa con trong bụng Ôn Ý là em gái, mà sau khi con gái của Ôn Ý chào đời không lâu, Thi Hảo cũng mang thai một đứa bé, đó là một bé trai.

Sau khi thấy em trai, Lương Niệm Khanh vui sướng vỗ tay.

Cô bé đã có em gái, cũng sắp có em trai.

Một khoảng thời gian rất dài sau đó, Thi Hảo thường xuyên thấy mấy chữ “em trai, em gái” xuất hiện trong bài tập làm văn của cô bé, hay là những lúc cô bé trò chuyện với người khác.

Thơ ấu của cô bé đa phần đều ghi chép lại câu chuyện của mình và ba mẹ, em trai em gái.

Hôm Lương Niệm Khanh tốt nghiệp từ trường mầm non, Thi Hảo và Lương Tây Kinh dẫn theo em trai chưa đầy một tuổi cùng nhau tham dự lễ tốt nghiệp của cô bé.

Nhìn cô con gái nhỏ bé đã có chút dáng dấp của người trưởng thành đứng trên sân khấu, trong lòng Thi Hảo vừa vui mừng vừa cảm khái, khẽ kêu lên: “Chồng ời.”

Lương Tây Kinh nhìn sang, đồng thời nắm tay cô: “Sao vậy vợ?”

“Em cảm thấy tội mình đều già rồi.” Thi Hảo nói.

Lương Tây Kinh thoáng khựng lại, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: “Không có chuyện đó đâu.”

Thi Hảo: “Hửm?”

Không để ý chung quanh mình vẫn còn rất nhiều phụ huynh học sinh, Lương Tây Kinh cúi đầu khẽ hôn lên môi Thi Hảo, giọng nói trầm lắng vang lên: “Đối với anh, em mãi mãi trẻ trung.”

Thi Hảo bị chọc cười vì câu nói của anh.

Cô biết anh đang an ủi mình.

Cô nhìn chăm chăm vào Khanh Bảo một lát rồi nói nhỏ: “Khanh Bảo nhà mình cũng lớn rồi.”

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, theo tầm mắt của cô nhìn cô con gái của mình ở nơi xa, gương mặt tràn đầy tự hào: “Con bé rất giống em.”

Đôi mắt của Lương Niệm Khanh rất giống Thi Hào, đó là một đôi mắt hạnh tròn xoe xinh đẹp, vừa to vừa sáng ngời.

Hai người trò chuyện một lát, Lương Tây Kinh bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, bèn hỏi Thi Hào: “Đến nghỉ hè, tụi mình đi Ireland một chuyến nhé?”

Thi Hào thoáng kinh ngạc: “Sao tự nhiên anh lại muốn đến chỗ đó?”

Lương Tây Kinh vừa nắm tay cô thương thức, vừa nói bằng âm sắc trầm lắng: “Anh muốn dẫn em về đó nhìn xem.”

“Có dẫn bọn trẻ đi cùng không?” Thi Hào hỏi.

Lương Tây Kinh: “Em muốn dẫn thì dẫn đi cùng luôn.”

Thi Hào do dự mấy giây rồi nói: “Hay là năm nay tụi mình không dẫn theo bọn trẻ?”

Lương Tây Kinh đáp ừ.

Sau khi tham dự buổi lễ tốt nghiệp trường mầm non của Khanh Bảo xong, cả nhà bốn người cùng nhau về nhà.

Về đến nhà, Lương Tây Kinh – giờ đây đã học được cách nấu ăn – nói anh muốn đích thân vào bếp nấu một bữa cơm để chúc mừng Lương Niệm Khanh thuận lợi tốt nghiệp mầm non.

Mặc dù Thi Hào không cảm thấy ngày tốt nghiệp trường mầm non bình thường thì có gì đáng ăn mừng nhưng cuối cùng, cô vẫn ủng hộ chồng mình hết lòng.

Ăn cơm xong, hai chị em ở trong phòng khách chơi đùa một lát.

Chơi mệt mỏi, Lương Niệm Khanh nói muốn ngủ trưa với em trai.

Sau khi dỗ hai đứa bé ngủ, Thi Hào và Lương Tây Kinh có một khoảng thời gian yên bình.

Hai người về phòng ngủ.

Thi Hào cất kỹ tấm bằng tốt nghiệp nho nhỏ của Lương Niệm Khanh và bức ảnh cả gia đình cùng chụp trong buổi lễ tốt nghiệp vào tủ, sau đó mới quay đầu nhìn Lương Tây Kinh.

Lương Tây Kinh đang ở bên cạnh chăm chú dõi theo cô, ánh mắt vẫn dịu dàng như bao ngày.

Ánh nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu loang lổ trên người họ, một người đứng một người ngồi, bóng dáng bất giác chồng lên nhau.

Sau khi im lặng đối diện với nhau thật lâu, Thi Hào không thể kìm nén được nữa, hỏi: “Tổng giám đốc Lương, anh đang nhìn gì thế?”

Lương Tây Kinh lại gần kéo Thi Hào đang ngồi xổm trên sàn nhà lên, kéo đến bên sofa trong phòng ngủ rồi ngồi xuống, ôm cô vào lòng mình: “Nhìn vợ anh.”

Thi Hào bật cười: “Anh vẫn chưa ngắm đủ à?”

Đã ngắm bao nhiêu năm rồi còn gì.

Lương Tây Kinh ừ một tiếng, dịu dàng hôn khóe môi của cô, nói với cô rằng: “Vẫn chưa.”

Anh còn muốn ngắm cô thật nhiều năm.

Nghe thấy câu trả lời của anh, Thi Hào nhìn anh bằng ánh mắt ấm áp dịu dàng.

Tầm mắt của hai người quán quýt lấy nhau.

Thật lâu sau, Thi Hào gọi: “Lương Tây Kinh.”

Lương Tây Kinh: “Hửm?”

“Em cảm thấy mình thật may mắn.” Thi Hào cảm khái.

Vốn dĩ, cô luôn cảm thấy mình rất bất hạnh. Từ nhỏ đến lớn, những gì mà người khác có, cô đều không có.

Thậm chí cô không thể có một thời thơ ấu hoàn thiện.

Song sau khi gặp được Lương Tây Kinh, Thi Hào bất chợt phát hiện tất cả những gì mà cô thiếu sót, anh đều bù đắp đầy đủ cho cô.

Nghe thấy câu nói này, Lương Tây Kinh bình tĩnh nói: “Lẽ ra phải để anh nói câu này mới đúng.”

Anh nâng gương mặt cô lên, những nụ hôn chi chít rơi trên môi cô, giọng nói trầm lắng khàn khàn: “Phải nói anh mới là kẻ may mắn.”

Trước kia, anh chưa bao giờ tin vào tình yêu. Mãi đến khi gặp Thi Hào, anh biết hiểu được không phải tình yêu không tồn tại, chẳng qua là do Thi Hào – người con gái anh yêu vẫn chưa xuất hiện mà thôi.

Đến tận bây giờ nhớ lại chuyện quá khứ, Lương Tây Kinh vẫn cảm thấy đêm tết dương lịch năm ấy anh đỗ xe bên lề đường, bước xuống xe đến gần Thi Hào, thậm chí mạo hiểm sẽ bị cô từ chối để đưa ra lời mời uống rượu với cô, đây là quyết định chính xác nhất, cũng là quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Thi Hào bật cười, chủ động vòng tay qua cổ anh, tò mò hỏi: “Vậy còn quyết định chính xác thứ hai là gì?”

Lương Tây Kinh nhìn cô: “Quyết định chính xác thứ hai là yêu em.”

Yêu em, anh mới có được tất cả mọi thứ sau này.

Nếu có người hỏi Lương Tây Kinh, điều mà anh không hối hận nhất trong cuộc đời này là gì.

Anh sẽ trả lời, đó là yêu Thi Hào. Hơn nữa anh sẽ dùng cả cuộc đời để yêu cô, mãi cho đến khoảnh khắc sinh mệnh của anh ngưng bật, trút hơi thở cuối cùng, nắp quan tài khép lại.

Chương 80: Ôn Ý x Tần Lâm (1)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gặp lại bạn trai cũ trong một cuộc hội nghị thượng đỉnh tài chính.

Đồng nghiệp của Ôn Ý có việc đột xuất nên đổi thành cô và một người đồng nghiệp khác cùng tham dự cuộc hội nghị thượng đỉnh tài chính được tổ chức tại thành phố Bình. Trước khi đến đây, cô cũng không thể ngờ được rằng mình sẽ gặp lại người bạn trai cũ mà đã bao nhiêu năm trời chưa bao giờ gặp mặt.

Trước ngày hôm ấy, Ôn Ý vốn tưởng rằng cả đời này họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Hội nghị thượng đỉnh tài chính người đến người đi, những nhân vật thành đạt thuộc nhiều lĩnh vực tiến vào hội trường, chung quanh có không ít phóng viên và truyền thông cùng nghề.

Đồng nghiệp đang trò chuyện với Ôn Ý, tuy nhiên cô không cưỡng lại được, bị thu hút bởi một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Khi Ôn Ý có linh cảm nào đó nên đưa mắt nhìn ra xa, người nọ cũng nhấc mí mắt, lướt qua đám đông dừng lại trên người cô khoảng chừng một giây.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người chung quanh đều biến thành ảo ảnh.

Ôn Ý chưa kịp phỏng đoán có phải anh đã nhận ra mình hay không thì người nọ đã dời mắt sang nơi khác. Cô thoáng khựng lại, sau đó cũng dời tầm mắt sang nơi khác mà không hề do dự.

...

Mặc dù đã dời tầm mắt sang nơi khác, song sự chú ý của cô vẫn không chịu tuân theo mệnh lệnh của não bộ.

Đồng nghiệp nói với Ôn Ý mấy câu mà cô không trả lời. Đồng nghiệp nhíu mày, nâng tay lên đụng vào cánh tay của cô: “Ôn Ý.”

Ôn Ý chột hoàn hồn, ngược mắt nhìn về phía đồng nghiệp: “Trông cô có vẻ mất tập trung, cô đang suy nghĩ gì vậy?”

Đối diện với ánh mắt quan tâm của người đồng nghiệp, Ôn Ý khẽ lắc đầu: “Không có gì đâu, chắc là do tối qua tôi ngủ không đủ giấc nên giờ mới bị mất tập trung.”

Đồng nghiệp bày tỏ sự thông cảm. Hôm nay hai người họ phải tham dự hội nghị thượng đỉnh tài chính, khi đến đây còn phải gặp mặt một vài ông lớn trong ngành trước tiên. Cho nên Ôn Ý căng thẳng đến mức mất ngủ cũng là chuyện bình thường.

Cô ấy hơi nghiêng đầu, hạ thấp âm lượng thì thầm bên tai Ôn Ý: “Cô có nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh Lương Tây Kinh không?”

Nhìn theo tầm mắt của đồng nghiệp, đôi môi Ôn Ý khẽ nhúc nhích: “Ý cô là anh ấy hả?”

Đồng nghiệp gật đầu: “Tần Lâm đó, trước kia cô đã từng gặp anh ấy bao giờ chưa?”

Ánh mắt Ôn Ý hơi lóe lên, quay sang nói với người bên cạnh mình: “Từng gặp ở chỗ khác.”

Đồng nghiệp “ồ” một tiếng: “Trong video phỏng vấn các kiểu chứ gì?”

Ôn Ý chỉ “ừ” một tiếng qua loa.

Cô là một phóng viên tài chính kinh tế, nếu ngay cả Tần Lâm cũng không biết thì không đủ tư cách làm một phóng viên.

Ôn Ý làm việc ở thành phố Giang, công ty cũng đóng quân ở thành phố Giang.

Còn Tần Lâm ở Bắc Kinh. Hơn nữa đối với người trong nghề mà nói, cái tên Tần Lâm như sấm bên tai. Từ thuở còn rất trẻ anh đã gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng trong lĩnh vực ngân hàng đầu tư ở New York, mấy năm trước đã trở nên nổi tiếng nhờ kế hoạch đầu tư chứng khoán xuất sắc của mình.

Sau khi về nước mấy năm, công ty do chính tay anh sáng lập lại càng nhanh chóng đứng vững gót chân ở Bắc Kinh trong thời gian rất ngắn.

Nếu không vì thế thì hội nghị thượng đỉnh tài chính năm nay sẽ không mời anh tham dự.

Đồng nghiệp không chú ý tới sự khác thường của Ôn Ý, tiếp tục tán phét với cô: “Tôi nghe người ta kể, tổng giám đốc Tần đã đưa suất phỏng vấn cho người kia.”

Ôn Ý nhìn theo tầm mắt của đồng nghiệp, thấy được bên góc nghiêng đối diện có một người phụ nữ vóc dáng gợi cảm, dung nhan vừa xinh đẹp vừa chói mắt. Ôn Ý nhìn chằm chằm vào người phụ nữ ấy trong chốc lát, nhớ ra cô ấy là một phóng viên có chút danh tiếng trong giới tài chính kinh tế Bắc Kinh, trạc tuổi Tần Lâm.

Nghe thấy câu nói của đồng nghiệp, Ôn Ý cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cô đáp lại một câu: “Họ đều đến từ Bắc Kinh mà.”

Nghe vậy, đồng nghiệp liếc cô một phát: “Đều đến từ Bắc Kinh thì sao? Bất kể chúng ta đến từ nơi nào thì đều là đồng nghiệp làm cùng một ngành nghề.”

Cô ấy cố vũ Ôn Ý: “Cô không định đặt câu hỏi với tổng giám đốc Tần hả?”

“Không.” Ôn Ý ăn ngay nói thật: “Trong số tư liệu mà tôi đã chuẩn bị không có tư liệu về anh ấy.”

Mỗi khi sắp phỏng vấn nhân vật nổi tiếng trong ngành, Ôn Ý sẽ chuẩn bị tư liệu trước để mình hiểu biết sâu hơn về người được phỏng vấn. Biết người biết ta thì mới có thể trăm trận trăm thắng.

Lần này đến thành phố Bình tham dự hội nghị thượng đỉnh tài chính, cô đã phân tích không ít người, cũng tra tìm tư liệu của rất nhiều người, tuy nhiên lại không có Tần Lâm.

Nghe cô nói vậy, đồng nghiệp ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: “Tại sao? Cô không muốn phỏng vấn anh ấy hả?”

Theo lẽ thường mà nói, cánh phóng viên trong lĩnh vực tài chính kinh tế như họ đều muốn được phỏng vấn tuýp người trẻ tuổi thành đạt như Tần Lâm.

Ôn Ý khế mím môi: “Không phải.”

Cô tìm kiếm một lý do hợp lý: “Tôi chưa kịp, tại vì không có nhiều thời gian.”

Đồng nghiệp nhú mày, đang định nói với cô mấy câu thì người chủ trì của hội nghị thượng đỉnh đã bước lên sân khấu, hướng dẫn mọi người ngồi vào vị trí của mình.

Cô ấy kéo cánh tay Ôn Ý đi về phía ghế ngồi có dán tên của hai người.

Đương nhiên, cuộc trò chuyện của hai người cũng dừng lại tại đây.

Ngồi trên ghế nghe người chủ trì phát biểu, cùng với người trong ngành nghề lên sân khấu nói chuyện, Ôn Ý lại kìm lòng không đậu bị mất tập trung.

Tầm mắt của cô không tự chủ được nhìn về phía người mặc tây trang giày da đứng trên sân khấu, hơi bất ngờ vì đã nhiều năm không gặp, thế mà cô vẫn có thể nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhận thấy điều này, Ôn Ý không khỏi hơi hối hận.

Rốt cuộc cô lưu luyến người đàn ông này cỡ nào thì mới nhớ kỹ bạn trai cũ đến mức này?

Cô đang buồn rầu nên không chú ý tới người trên sân khấu cụp mi mắt, tầm mắt như có như không dừng lại trên người cô.

Nhìn theo tầm mắt của anh, Lương Tây Kinh khẽ mỉm cười: “Tổng giám đốc Tần coi trọng ai à?”

Tần Lâm hờ hững liếc nhìn anh ấy một cái.

Vẻ mặt Lương Tây Kinh lạnh nhạt: “Phóng viên sao?”

Tần Lâm không để ý tới anh ấy.

Lương Tây Kinh nhướn mày, trong lòng đã hiểu rõ nên không tiếp tục gặng hỏi nữa. Anh ấy hơi nghiêng đầu nhìn về phía bạn gái của mình, khóe môi hơi cong lên.

Tầm mắt của hai người chạm vào nhau, lọt vào mắt Tần Lâm chỉ cảm thấy hai người này suốt ngày dính lấy nhau như sam. Anh cười khẽ, cà khịa một câu: “Có phải cậu chê cậu với thư ký âm thầm cấu kết với nhau chưa đủ rõ ràng không hả?”

Lần này đổi sang Lương Tây Kinh không thèm để ý tới anh.

...

Hội nghị thượng đỉnh tài chính vẫn đang tiếp tục tiến hành.

Khi thấy Ôn Ý giờ tay muốn phỏng vấn một vị tiền bối, đuôi lông mày của Tần Lâm hơi nhướn lên. Anh nhếch môi cười, không hề bất ngờ khi thấy cô không chừa lại suất phỏng vấn cho mình.

Nghĩ đến đây, Tần Lâm tự trào phúng bản thân trong lòng: Đây không phải là ngày đầu tiên mày biết rõ cô ấy là loại người máu lạnh mà, đúng không?

Hội nghị thượng đỉnh tài chính diễn ra suốt mấy tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng có những lúc ánh mắt của Ôn Ý và Tần Lâm sẽ chạm vào nhau.

Chẳng qua ánh mắt Tần Lâm nhìn cô không chút dao động, không có một tia dấu vết quen thuộc với cô, cho nên cô cảm thấy có lẽ anh không nhận ra mình.

Hội nghị kết thúc.

Ôn Ý chào một tiếng với bạn thân Thi Hào của mình rồi cùng đồng nghiệp đến căn tin ăn cơm.

Cô muốn ăn bữa trưa xong sớm một chút rồi về khách sạn chọn phòng trong chốc lát.

Nhìn cô gái cách đó không xa dần dần đi xa, biểu cảm của Tần Lâm vẫn không thay đổi.

Chỉ có điều khi Lương Tây Kinh trao đổi với người khác, về mặt anh dần dần trở nên không kiên nhẫn: “Rốt cuộc cậu có đi hay không?”

Lương Tây Kinh: “... Anh muốn đi với người ta thì đi đi, giục tôi làm chi?”

Lương Tây Kinh nói: “Tôi phải chờ bạn gái của tôi.”

Tần Lâm cười khẩy: “Đồ nô lệ của tình yêu.”

Lương Tây Kinh nhướn mày, nói với thái độ cực kỳ nghiêm túc: “Tôi chỉ lý trí hơn anh chút xíu thôi.”

Lương Tây Kinh biết Tần Lâm và Ôn Ý đã từng yêu nhau.

Lương Tây Kinh và Tần Lâm quen biết nhau từ tấm bé, giao thiệp với nhau cũng có thể nói là nhiều. Hồi học đại học Tần Lâm từng có một cô bạn gái, chuyện này mấy người bạn họ đều biết.

Có điều trước đó, Lương Tây Kinh không biết Ôn Ý lại chính là bạn gái cũ của Tần Lâm.

Hồi Tần Lâm và Ôn Ý còn yêu nhau, anh chưa bao giờ dẫn cô ấy ra mắt mọi người. Khi đó anh chỉ nói mình đã có bạn gái nhưng chưa nói cô gái ấy là ai.

Nhóm Lương Tây Kinh cũng không phải là hạng người thích hóng hớt chuyện nhà người ta, cho nên hoàn toàn không để bụng tới chuyện anh có người yêu.

Song tình yêu của Tần Lâm chỉ kéo dài trong thời gian rất ngắn.

Chưa đầy nửa năm sau, Lương Tây Kinh đã nghe tin Tần Lâm chia tay với bạn gái của anh, chuẩn bị ra nước ngoài du học.

Hồi ấy Lương Tây Kinh còn hỏi nguyên nhân, Tần Lâm không trả lời, trái lại là Tần Yến âm thầm nói một câu anh bị người ta đá, không muốn ở lại Bắc Kinh này trông cảnh nhớ người, cho nên mới quyết định ra nước ngoài du học để an ủi vết thương lòng.

Tần Lâm bị bạn chặn họng, trong lúc nhất thời lại không tìm được câu nói nào để cãi lại.

Anh cắn răng thật chặt, khế hừ một tiếng: “Đói rồi, đi ăn tin thôi.”

Thấy anh đáng thương nên Lương Tây Kinh đành phải đồng ý:
“... Đi thôi.”

...

Ngoại trừ buổi sáng ngày đầu tiên hai người tình cò chạm mặt trong hội nghị thượng đỉnh tài chính, buổi chiều Ôn Ý và Tần Lâm không có bất cứ tương tác nào.

Đến ngày hôm sau hội nghị thượng đỉnh tài chính kết thúc, Ôn Ý và đồng nghiệp chuẩn bị về khách sạn thì mới gặp lại Tần Lâm một lần nữa. Buổi tối Tần Lâm sẽ tham dự bữa tiệc chúc mừng của bên đứng ra tổ chức hội nghị thượng đỉnh tài chính nên lúc này anh định quay về khách sạn thay một bộ quần áo khác.

Còn Ôn Ý và đồng nghiệp tạm thời không nhận được thư mời tham dự bữa tiệc, hai người định về phòng khách sạn nghỉ ngơi một đêm, hôm sau sẽ khởi hành trở về thành phố Giang.

Lúc này vẫn còn sớm, đồng nghiệp hỏi Ôn Ý lát nữa có muốn ra ngoài ăn cơm, nhân tiện đi dạo với cô ấy hay không.

Trước đó Ôn Ý đã hẹn ăn cơm với Thi Hào, có điều Thi Hào phải đi dự tiệc nên cô vẫn còn dư thời gian.

Cô lập tức đồng ý: “Cô muốn ăn gì?”

Đồng nghiệp: “Lát nữa đến nơi rồi xem thử. Chủ yếu là tôi muốn đi dạo để mua ít đặc sản về ấy mà.”

Ôn Ý cười, cùng đồng nghiệp bước vào thang máy: “OK nhé.”

Hai người đi vào thang máy, khi cửa thang máy sắp khép lại thì Tần Lâm và trợ lý của anh xuất hiện ở cách đó không xa.

Hai người mặc tây trang phẳng phui, đang sải bước đi về phía họ.

Dường như nhận thấy điều gì đó, Tần Lâm ngược mắt lên, đôi mắt nhìn thẳng về phía Ôn Ý.

Cửa thang máy dần dần đóng lại, hai người im lặng nhìn nhau, không một ai dời mắt sang chỗ khác trước tiên.

Bỗng dưng, đồng nghiệp của Ôn Ý thoáng chốc tỉnh táo lại, vội vàng ấn nút giữ cửa thang máy để chờ Tần Lâm và trợ lý của anh tiến vào.

“Cảm ơn cô.” Hai người nối đuôi nhau bước vào thang máy, trợ lý của Tần Lâm nói một tiếng cảm ơn.

Đồng nghiệp nở nụ cười, nói: “Tổng giám đốc Tần, chúng tôi là phóng viên tài chính kinh tế đến dự hội nghị thượng đỉnh tài chính hôm nay.”

Nghe thấy giọng nói của đồng nghiệp vang lên, Tần Lâm mới hơi nghiêng đầu, nhìn cô phóng viên vừa bắt chuyện với mình, anh khẽ gật đầu, sau đó lại liếc Ôn Ý một phát, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Chào cô.”

Đồng nghiệp của Ôn Ý mỉm cười đáp lại: “Chào tổng giám đốc Tần.”

Cô ấy vừa nói vừa chạm vào cánh tay Ôn Ý để âm thầm nhắc nhở cô.

Thế nhưng Ôn Ý vẫn không hề nhúc nhích. Kể từ khi Tần Lâm bước vào thang máy, cô vẫn luôn cúi gằm mặt xuống nhìn chằm chằm sàn thang máy, chẳng buồn liếc nhìn Tần Lâm dù chỉ một lần.

Không lâu sau, thang máy đã lên đến tầng mà Ôn Ý đang thuê phòng.

Cô bước ra thang máy trước tiên, đồng nghiệp không khỏi cảm thấy xấu hổ, chào Tần Lâm một tiếng rồi mới đi theo cô ra thang máy.

On Ý không ngoảnh đầu lại. Nhìn bóng lưng từ đầu tới chân đều tỏa ra thái độ lạnh lùng xa cách của cô, Tần Lâm nhếch môi cười lạnh một tiếng.

Nghe vậy, trợ lý khó hiểu hỏi: “Sao vậy tổng giám đốc Tần?”

Tần Lâm nâng tay lên sờ lồng cổ áo, giọng trầm xuống: “Không có gì.”

Trợ lý: “...”

Một lát sau, Tần Lâm không thể nhịn được nữa mà hỏi: “Trợ lý Lâm.”

Lâm Hạo Sâm lập tức đáp lại: “Tổng giám đốc Tần, ngài cứ nói đi ạ.”

Tần Lâm cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không thể kìm được, hỏi: “Cậu đã từng yêu đương bao giờ chưa?”

Lâm Hạo Sâm: “... Rồi.”

Tần Lâm nhìn anh ấy: “Từng yêu mấy người?”

Lâm Hạo Sâm hơi lúng túng, xấu hổ sờ mũi đáp: “Ba người.”

“Ừ.” Tần Lâm cũng không bất ngờ.

Anh im lặng mấy giây rồi hỏi tiếp: “Sau khi chia tay cậu có gặp lại bạn gái cũ của cậu không?”

Lâm Hạo Sâm gật đầu: “Có chứ. Lần trước tôi xin nghỉ với ngài là để tham dự lễ cưới của bạn gái cũ.”

“???”

Dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu Tần Lâm, anh vô cùng khó hiểu: “Cậu đi dự lễ cưới của bạn gái cũ ư?”

Lâm Hạo Sâm gật đầu: “Cô ấy gửi thiệp mời cho tôi mà.”

Tần Lâm nín thinh.

Một lát sau, anh vẫn không nhin được hỏi tiếp: “Cậu thuộc tuýp chia tay với các bạn gái cũ rồi vẫn có thể tiếp tục làm bạn hả?”

Lâm Hạo Sâm: “... Cũng tùy người.”

Tần Lâm đã hiểu.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, Lâm Hạo Sâm thử hỏi: “Tổng giám đốc Tần gặp phải chuyện khó xử gì à?”

“Không có.” Tần Lâm sâu sắc cảm thấy tình huống của mình khác Lâm Hạo Sâm quá nhiều, cho dù hỏi anh ấy thì cũng sẽ không nhận được đáp án phù hợp.

Anh dứt hai tay vào túi quần, nhắc chân tiến về phía phòng mình, nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ hỏi vu vơ thế thôi.”

Lâm Hạo Sâm: “...”

...

Sau khi hội nghị thượng đỉnh tài chính kết thúc, có một khoảng thời gian Ôn Ý không nghe ngóng được tin tức về Tần Lâm.

Nếu không phải cô thường xuyên nhìn thấy tin tức về Tần Lâm trên đủ loại phương tiện truyền thông đại chúng, thậm chí có thể tìm được dấu vết liên quan tới anh trong những bản ghi chép về hội nghị thượng đỉnh tài chính của mình thì cô suýt nữa cho rằng hai ngày đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Cô gặp lại Tần Lâm trong một bữa tiệc xã giao.

Ôn Ý là một phóng viên quen không có bất cứ ô dù chống lưng, muốn nhận được lời đồng ý tham gia phỏng vấn của một số người

thì không thể tránh khỏi việc phải đi theo các lãnh đạo tham dự tiệc xã giao, quen biết nhiều người hơn để đối phương có ấn tượng về mình.

Ban đầu, người sẽ tham dự bữa tiệc xã giao này không phải là Ôn Ý, mà là một người đồng nghiệp khác.

Nhưng gần đến giờ tan làm, giám đốc lại đi đến bên bàn làm việc của Ôn Ý, gõ lên mặt bàn của cô: “Sau khi tan làm, cô theo tôi đi dự một bữa tiệc xã giao.”

Ôn Ý sững sốt, muốn từ chối theo phản xạ: “Giám đốc Lý, tôi...”

Cô còn chưa nói hết câu từ chối thì giám đốc đã liếc cô một phát: “Tổng giám đốc Triệu cũng sẽ có mặt.”

Tổng giám đốc Triệu là ông tổng giám đốc trong giới mà gần đây Ôn Ý đang muốn chinh phục. Tiếc rằng cô mãi vẫn không được gặp ông ấy, cho nên không thể hẹn thời gian phỏng vấn với ông ấy.

Thế nên nghe giám đốc nói vậy, Ôn Ý vội vàng đồng ý ngay lập tức.

“Vâng, giám đốc Lý.”

Bữa tiệc xã giao này được tổ chức trong một câu lạc bộ riêng tư.

Sau khi tan làm, Ôn Ý lập tức đi theo giám đốc đến câu lạc bộ này.

Khi cô và giám đốc bước vào phòng VIP, những người khác vẫn chưa đến.

Ôn Ý uống một ngụm nước chờ mọi người, bỗng dừng điện thoại đổ chuông.

Cô nói với giám đốc một tiếng rồi cầm di động rời khỏi phòng VIP, ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

Tần Lâm dẫn theo trợ lý bước ra từ ngã rẽ thì lập tức nhìn thấy cô gái đang đứng trên hàng lang nghe điện thoại.

Cô mặc chân váy bút chì phối với áo sơ mi màu pastel đứng ở đó, bóng lưng mảnh khảnh, dáng người yếu điệu, từng động tác từng cử chỉ khác hẳn với dáng vẻ ngây thơ non nớt như hồi mới tốt nghiệp cấp ba.

Tần Lâm dừng bước theo bản năng, tầm mắt chăm chú nhìn về phía cô.

Dường như nhận thấy điều gì đó, Ôn Ý vừa trò chuyện điện thoại với Thi Hảo vừa hơi nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn về phía Tần Lâm.

“...”

Khoảnh khắc tầm mắt của hai người chạm vào nhau, Ôn Ý lập tức nín thở theo phản xạ.

Mà cũng ngay trong khoảnh khắc ấy, Tần Lâm dời mắt sang chỗ khác.

Mấy phút sau, Ôn Ý gọi điện thoại xong thì quay về phòng VIP.

Lúc cô bước vào, giám đốc đang trò chuyện nhiệt tình với Tần Lâm, giọng nói tràn ngập niềm nở ân cần.

Thấy Ôn Ý vào phòng, cô ấy khẽ nhú mày nhưng rồi vẫn không nói gì cả.

Cô ấy không giới thiệu Ôn Ý với Tần Lâm mà vẫn chỉ lo tiếp tục trò chuyện với Tần Lâm.

Trò chuyện một lát, khi Ôn Ý chuẩn bị uống nước để giảm bớt tâm lý căng thẳng thì bỗng nghe thấy Tần Lâm bất thành linh lên tiếng: “Giám đốc Lý, cô đây là...?”

Lúc này giám đốc mới chợt nhớ ra, lập tức cười ha ha nói: “Tổng giám đốc Tần, để tôi giới thiệu với anh một chút, cô ấy là Ôn Ý, phóng viên của công ty chúng tôi. Hội nghị thượng đỉnh tài chính lần trước cô ấy cũng đến tham dự, tiếc rằng không thể phỏng vấn tổng giám đốc Tần.”

Nghe vậy, khóe môi Tần Lâm cong lên, nói một câu đầy ẩn ý: “Phóng viên Ôn muốn phỏng vấn tôi?”

Nghe thấy ba chữ “phóng viên Ôn”, sắc mặt Ôn Ý thoáng cứng đờ. Dưới mấy đôi mắt sáng ngời chung quanh, cô ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Tần Lâm.

Cũng giống như lần trước gặp mặt ở hội nghị thượng đỉnh tài chính, Tần Lâm vẫn đẹp trai chói mắt như cũ. Đường nét trên gương mặt anh sáng trong mà đẹp đẽ, tựa như một pho tượng được điêu khắc tỉ mỉ cẩn thận, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu hun hút lúc nào cũng nhìn người khác bằng ánh mắt lạnh lùng. Khi ánh mắt sắc bén của anh nhìn thẳng về phía cô, trái tim trong lồng ngực cô sẽ đập thình thịch như trống trận.

Ôn Ý lờ mờ nhận thấy Tần Lâm đã nhận ra mình từ lâu.

Im lặng mấy giây, Ôn Ý mới lên tiếng: “Mỗi một phóng viên tài chính kinh tế đều muốn được phỏng vấn tổng giám đốc Tần.”

Cô mưu toan đánh tráo khái niệm.

Nào ngờ Tần Lâm lại không cho cô cơ hội đánh tráo khái niệm, anh tiếp tục gặng hỏi tới cùng: “Trong số mỗi một phóng viên tài chính kinh tế đó cũng bao gồm cả phóng viên Ôn sao?”

Chương 81: Ôn Ý x Tần Lâm (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi nghe rõ câu hỏi của Tần Lâm, Ôn Ý và cấp trên của cô - bao gồm cả trợ lý của Tần Lâm - đều sửng sốt.

Trong khi tất cả mọi người đang cảm thấy kỳ lạ lẫn thắc mắc về nguyên nhân anh lại gây khó dễ cho một phóng viên trẻ tuổi thì Tần Lâm lại nói thêm một câu nữa: “Trước đây tôi đã từng đọc bản thảo do phóng viên Ôn viết rồi.”

Ôn Ý: “...”

Cô không tin anh đã từng đọc chúng đâu.

Tuy nhiên, cấp trên của Ôn Ý lại cho rằng: Nếu Tần Lâm đã nói như vậy thì chắc chắn anh từng đọc chúng rồi. Hơn nữa, có lẽ Tần Lâm cảm thấy bản thảo do Ôn Ý chấp bút cũng không tệ lắm, nếu không thì anh cũng sẽ chẳng truy hỏi cặn kẽ sự việc đến tận gốc rễ như vậy.

Nghĩ đến điểm này, cô ấy bèn nắm bắt cơ hội để hỏi dò: “Thời gian gần đây tổng giám đốc Tần có bận lịch trình gì không?”

Cô ấy nở một nụ cười nhẹ nhàng, uyển chuyển: “Ôn Ý vẫn luôn muốn phỏng vấn anh nhưng từ trước đến nay vẫn luôn không hẹn trước với anh được.”

Nghe vậy, Tần Lâm bèn khẽ nhướn mày, ánh mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa dừng trên người Ôn Ý rồi hỏi lại hai chữ với hàm ý thâm thúy: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Cấp trên của Ôn Ý chạm vào cánh tay của cô nhằm ám thị cô hãy lên tiếng trả lời.

Ôn Ý không còn cách nào khác, đành phải gắng gượng nặn ra một nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt rồi hướng về đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người và đầy cảm giác bức bách của Tần Lâm: “Đúng vậy. Không biết tổng giám đốc Tần có bằng lòng cho tôi cơ hội này hay không.”

Tần Lâm cup mắt xuống, bình tĩnh nhìn cô suốt một lúc rồi đáp: “Vậy phải xem biểu hiện của phóng viên Ôn ra sao đã.”

Ôn Ý cau mày. Cô chưa kịp hỏi phải biểu hiện thế nào thì bỗng có tiếng gõ cửa vang lên. Những người mới tới là tổng giám đốc Triệu và một vài vị khác trong ngành.

Trong phút chốc, Ôn Ý đã không còn cơ hội mở lời nữa. Mà nhóm người Tần Lâm cũng đã chuyển sự chú ý của mình sang đám người tổng giám đốc Triệu. Mấy doanh nhân bắt đầu ân cần chào hỏi rồi trò chuyện về vấn đề đầu tư trong thời gian sắp tới, cũng như cách phát triển và mở rộng kinh tế,...

Ôn Ý ở bên cạnh lắng nghe, đồng thời lắng lắng ghi chú lại những điểm quan trọng được bọn họ đề cập tới.

Cô đang ăn cơm một cách lơ đãng nên không để ý tới ánh mắt của Tần Lâm thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình.

Nhưng trái lại, Lâm Hạo Sâm lại mơ hồ cảm thấy có chút gì đó bất thường.

Anh ấy đã làm trợ lý bên cạnh Tần Lâm suốt mấy năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Hạo Sâm trông thấy anh làm khó một phóng viên trẻ tuổi như vậy. Sau khi ngẫm nghĩ, Lâm Hạo Sâm lại nhìn hai người họ thêm vài lần nữa rồi cảm thấy rõ ràng rằng: Hai người này có bí mật ám muội muốn che giấu nào đó.

Còn về phần đó là bí mật gì thì tạm thời Lâm Hạo Sâm vẫn chưa nắm được.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Ôn Ý bèn nhân cơ hội làm quen với tổng giám đốc Triệu, sau đó đưa ra đề xuất rằng bản thân mong được phỏng vấn ông ta.

Tổng giám đốc Triệu ngẩn người một lúc, sau đó nhìn Ôn Ý rồi hỏi: “Cô là cấp dưới của Thụy Chi à?”

Thụy Chi chính là cấp trên của Ôn Ý, giám đốc Lý có tên là Lý Thụy Chi.

Ôn Ý nở nụ cười nhàn nhạt: “Đúng vậy, tổng giám đốc Triệu.”

Triệu Chính Bình nhìn cô, đôi mắt híp lại một nửa: “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi không?”

Ôn Ý: “Trí nhớ của tổng giám đốc Triệu tốt quá.”

Lần trước khi cô tham dự tiệc cùng với Lý Thụy Chi, Triệu Chính Bình đã có mặt ở đó. Nhưng lần ấy, Triệu Chính Bình không hề cho cô cơ hội lên tiếng hay trò chuyện. Vì vậy, Ôn Ý cảm thấy bất ngờ khi ông ta lại có thể nhớ rõ mình.

Nghe thấy lời khen này, Triệu Chính Bình bèn nở nụ cười sáng khoái và vui vẻ: “Phóng viên Ôn trông vô cùng xinh đẹp, làm sao tôi không có ấn tượng được chứ.”

Nụ cười trên mặt Ôn Ý đông cứng lại, cô chậm rãi tiếp lời: “Tổng giám đốc Triệu đã quá khen rồi.”

Triệu Chính Bình nheo mắt nhìn khắp người cô từ trên xuống dưới, sau đó dừng lại ở vòng ngực của Ôn Ý: “Lời tôi nói là sự thật đấy, đúng không tổng giám đốc Tần?”

Ông ta đột nhiên gọi Tần Lâm – người đang ở cách đó không xa.

Nghe thấy giọng nói này, Tần Lâm vốn đang đứng bên cạnh để trao đổi với người khác chợt ngược mắt lên, ánh mắt thẳng tắp của

anh dán chặt vào người Ôn Ý như xiềng xích.

Đôi mắt của anh rất sáng. Khi Tần Lâm nhìn thẳng vào Ôn Ý một cách chuyên chú, cô sẽ không thể kiểm soát được bản thân nên lại trở nên căng thẳng, thậm chí trái tim cũng đập nhanh hơn nhiều.

Tần Lâm nhìn thấy hàng mi đang run rẩy của Ôn Ý, sau đó tầm mắt lại di chuyển xuống dưới rồi dừng ở đôi môi mím chặt của cô.

Anh biết cô đang hồi hộp, xốn xang ngay trước mặt mình.

Sau khi nhận ra điều này, tâm trạng của Tần Lâm hơi tốt lên một chút. Anh khẽ mỉm cười rồi đáp lại câu hỏi của Triệu Chính Bình: “Tổng giám đốc Triệu nói không sai.”

Tần Lâm thừa nhận Ôn Ý là một người xinh đẹp.

Nghe vậy, cô cảm thấy không vui vẻ cho lắm.

Dù sao thì đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên cô nghe Tần Lâm nói ra những lời khen ngợi vẻ đẹp của mình như vậy. Hơn nữa, dựa vào mối quan hệ trước đây của hai người thì Tần Lâm nên nói rằng cô không hề xinh đẹp – như thế mới phù hợp với tính cách của anh hơn.

Nếu Tần Lâm hùa theo những lời nói của Triệu Chính Bình như vậy thì ngược lại, cô càng không thể phỏng đoán được anh đang âm mưu gì hoặc muốn làm chi.

Không để Ôn Ý có nhiều thời gian để suy xét, Triệu Chính Bình bèn yêu cầu trợ lý đưa danh thiếp của mình cho cô: “Khi nào có thời gian, tôi sẽ bảo trợ lý liên lạc với cô.”

Ôn Ý nhận lấy nó bằng hai tay: “Vậy tôi cảm ơn tổng giám đốc Triệu đã cho tôi một cơ hội trước nhé.”

Anh mắt sáng rực của Triệu Chính Bình nhìn chòng chọc về phía Ôn Ý, sắc mặt tràn đầy ý cười: “Không có gì. Tôi rất mong được gặp phóng viên Ôn vào lần sau.”

Ôn Ý đáp lại.

-

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người lần lượt ra về.

Đợi đến khi những người khác đều đã rời khỏi đó, Ôn Ý và Lý Thụy Chi mới lên xe rời đi.

Tài xế của công ty đến đón bọn họ, trước tiên phải đưa Lý Thụy Chi trở về nhà, sau đó mới tới lượt Ôn Ý.

Sau khi lên xe, Ôn Ý đang định chợp mắt nghỉ ngơi một lát thì Lý Thụy Chi lại cất tiếng hỏi: “Cô đã lấy được danh thiếp của tổng giám đốc Tần chưa?”

Ôn Ý im lặng một thoáng: “Vẫn chưa.”

Lý Thụy Chi cau mày rồi nhìn cô với vẻ bất mãn: “Ôn Ý à, tôi đưa cô đến bữa tiệc không phải chỉ đơn giản là để cô lấy danh thiếp của tổng giám đốc Triệu và có thể gặp mặt ông ấy đâu. Chẳng lẽ cô là người cứng nhắc, ngờ nghếch đến vậy hả? Cô chỉ làm quen và nhận được danh thiếp của một mình tổng giám đốc Triệu, còn những người khác thì cô không biết đi làm quen và tìm hiểu rõ à?”

“Không phải.” Ôn Ý cực kỳ tốt tính nên đã giải thích: “Do tôi không tìm được cơ hội nào cả.”

Lý Thụy Chi liếc nhìn cô, dáng vẻ như thể “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”: “Tôi thấy tổng giám đốc Tần rất có hứng thú với cô mà, sao cô lại không có cơ hội được chứ?”

Ba chữ “có hứng thú” vừa được thốt ra thì Ôn Ý lập tức thất thần: “Giám đốc à, tôi cảm thấy những lời nói vừa rồi của tổng giám đốc Tần chỉ là đùa giỡn thôi.”

“Tôi mặc kệ anh ta bông đùa hay là nghiêm túc.” Lý Thụy Chi trợn mắt với Ôn Ý rồi liếc nhìn cô: “Tóm lại, tốt nhất là cô nên sáng suốt và có mắt nhìn một chút đi. Tôi đã cho cô cơ hội mà cô còn không thêm nắm bắt. Cô có muốn thăng tiến không hả?”

Ôn Ý không nói gì.

Lý Thụy Chi mắng cô vài câu, thấy Ôn Ý không hề phản bác lại thì cũng chẳng còn hứng thú trách móc cô nữa.

Sau khi im lặng một lát, Lý Thụy Chi bèn vặn chai nước suối ở bên cạnh để uống một ngụm, sau đó hờ hợt lên tiếng: “Tôi đề nghị cô tranh thủ một chút để đi phỏng vấn Tần Lâm đi.”

Ôn Ý lập tức ngăn người và choáng váng: “Tôi sẽ đi mà.”

Lý Thụy Chi ậm ừ rồi lại nhìn cô: “Chắc cô cũng không muốn giống như lần trước, vì phỏng vấn để thu thập tin tức mà phải uống nhiều như vậy ở quán bar chứ?”

Đôi mắt của Ôn Ý khẽ rung lên.

Lý Thụy Chi lại tiện đà hỏi tiếp: “Cô có biết tại sao tổng giám đốc Triệu không hề ép rượu trong bữa tiệc ngày hôm nay không?”

Triệu Chính Bình cực kỳ thích uống rượu.

Trong bữa tiệc lần trước, ông ta chính là người yêu cầu người khác chèn chén nhiều nhất.

Không đợi Ôn Ý hỏi mình, Lý Thụy Chi đã trả lời trước rồi: “Tần Lâm không thích uống rượu nên trợ lý của anh ra đã đặc biệt nhấn nhủ trong bữa tiệc hôm nay rồi. Không cho phép ép rượu.”

Tần Lâm chẳng cấm người khác uống rượu nhưng anh không cho phép bất kỳ ai mời rượu hoặc ép anh uống rượu trong bữa tiệc.

Ai muốn uống thì cứ việc uống, còn ai chẳng muốn thì cũng đừng ép buộc người ta.

Với giá trị con người lẫn địa vị xã hội hiện giờ của Tần Lâm thì sẽ có người nể mặt anh.

Đó cũng là lý do tại sao tối nay Ôn Ý và Lý Thụy Chi có thể rời khỏi bữa tiệc trong tình trạng tỉnh táo như vậy.

Nếu đổi thành những thời điểm khác, cho dù các cô không bị say khướt thì cũng buộc phải uống vài chén.

Ôn Ý: “Thì ra là thế.”

Nghe thấy câu trả lời của Ôn Ý, Lý Thụy Chi cảm thấy kinh ngạc đến mức không thể tin được: “Cô chỉ có phản ứng như vậy thôi sao?”

Ôn Ý nhìn Lý Thụy Chi với vẻ khó hiểu như thể cô đang hỏi ngược lại: Vậy tôi nên phản ứng thế nào nữa đây?

Lý Thụy Chi nhìn chăm chăm vào Ôn Ý vài giây, sau đó từ bỏ việc trao đổi với những người không hiểu chuyện chút nào: “Cô tự cân nhắc thật cẩn thận đi.”

“...”

Không lâu sau, Lý Thụy Chi đã về đến nhà.

Sau khi tạm biệt cô ấy, Ôn Ý mới về nhà mình.

Trên đường về nhà, cô lấy điện thoại di động ra rồi mở lên. Suy nghĩ vài giây, cô không nhận được nên đã gửi một tin nhắn cho Thi Hào để hỏi bây giờ đối phương đang làm gì, có bận hay không.

Vào thời khắc này, Ôn Ý muốn trò chuyện hàn huyên với một ai đó.

Nhưng mà có vẻ Thi Hảo đang bận rộn nên không thể trả lời cô ngay lập tức.

Ôn Ý nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động đã tối đen, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh sắc về đêm của thành phố Giang cực kỳ đẹp đẽ - Ôn Ý vẫn luôn biết rõ điều này. Nhưng mà mấy năm nay, cuộc sống của cô quá đổi vội vàng và bận bịu nên rất hiếm khi có thời gian tĩnh tâm lại, để rồi thường ngoạn cảnh đêm sôi động, náo nhiệt và phồn hoa.

Ánh đèn nê-ông nhấp nháy, ngọn đèn ở hai bên đường nối liền với nhau thành một dải. Cảnh tượng trông rất lộng lẫy, tươi đẹp và rực rỡ.

Ngắm nhìn một lát, Ôn Ý lại nghĩ tới Tần Lâm.

Thật ra trước khi nhìn thấy Tần Lâm, Ôn Ý đã không nhớ tới người này từ rất lâu, rất lâu rồi. Sau khi hai người họ chia tay, cô đã cố ý tránh xa những người và những thứ có liên quan đến anh.

Dần dần, người đàn ông này đã bị bụi bặm che phủ và phong ấn trong trí nhớ của Ôn Ý.

Chỉ là đôi lúc thỉnh thoảng hay tình cờ, khi trò chuyện với các đồng nghiệp hoặc bạn bè mà có đề cập đến chủ đề yêu đương, sau đó bị họ truy hỏi đến cùng là cô đã từng yêu lúc nào, yêu bao lâu rồi hoặc đã yêu bao nhiêu lần, Ôn Ý mới nhớ tới Tần Lâm.

Cô lại nhớ về những khoảnh khắc ngọt ngào của hai người họ trong quá khứ.

Ôn Ý đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động bỗng nhiên rung lên. Đó là tin nhắn hồi âm của Thi Hảo, hỏi cô làm sao vậy? Có phải cô đã

xảy ra chuyện gì hay không?

Cách đây không lâu, Ôn Ý đã nói với Thi Hảo rằng: Bạn trai cũ mà cô hiếm khi nhắc đến chính là Tần Lâm.

Nhìn thấy mấy tin nhắn mà Thi Hảo gửi đến, Ôn Ý bèn trả lời:
[Tâm trạng của tớ không tốt cho lắm. Cậu đang ở nhà hay là ở chỗ của tổng giám đốc Lương thế?]

Thi Hảo: [Tớ đang ở cùng Lương Tây Kinh á.]

Ôn Ý: [Vậy thì không sao đâu. Chúng ta hẹn nhau vào buổi trưa ngày mai nhé?]

Thi Hảo: [Cậu thật sự không sao chứ?]

Ôn Ý: [Thật mà.]

Thi Hảo: [Hay là cậu hãy nói trước cho tớ biết đi?]

Ôn Ý vừa cười vừa đáp: [Chỉ là tớ đã chạm mặt Tần Lâm trong bữa tiệc tối nay nên mới cảm thấy hơi phiền muộn thôi.]

Thi Hảo hiểu ra: [Vậy chúng ta sẽ trò chuyện kỹ càng vào ngày mai nhé.]

Ôn Ý: [Được thôi.]

Thi Hảo lại hỏi: [Hay là tớ hỏi thăm Lương Tây Kinh một chút về chuyện của tổng giám đốc Tần nhé?]

Ôn Ý: [Hỏi thăm cái gì chứ?]

Thi Hảo: [Cậu muốn biết chuyện gì thì tớ sẽ nghe ngóng chuyện đó cho cậu.]

Ôn Ý hiểu ý tứ của Thi Hảo nên cười cười: [Không cần đâu.]

Thi Hào: [Vậy được rồi. Cậu đã về nhà chưa?]

Ôn Ý: [Tớ sẽ xuống xe ngay đây.]

Thi Hào: [Được. Nếu tắm rửa xong mà vẫn còn cảm thấy buồn thì cậu cứ gọi điện thoại cho tớ nhé.]

Ôn Ý: [Tớ biết rồi.]

Lúc cuộc trò chuyện kết thúc thì tài xế cũng vừa vặn dừng xe lại.

Ôn Ý xuống xe, chào tạm biệt tài xế rồi chậm chậm bước vào khu dân cư.

Cô không hề để ý rằng: Có một chiếc ô tô vẫn luôn đi theo phía sau chiếc xe mà mình đang ngồi, khi cô bước xuống xe thì nó cũng dừng lại, cho đến lúc Ôn Ý đã vào khu dân cư một cách an toàn thì đối phương mới rời đi.

-

Bữa tiệc gặp phải Tần Lâm lần đó cũng chẳng làm cuộc sống của Ôn Ý phát sinh nhiều thay đổi.

Thậm chí một cơn sóng lẫn tẩn cũng không có nốt.

Khi vừa đi làm vào ngày thứ hai, Lý Thụy Chi đã báo cho Ôn Ý biết rằng: Tần Lâm đã trở lại Bắc Kinh rồi. Nếu cô muốn nắm bắt cơ hội để phỏng vấn anh thì sẽ càng khó khăn hơn nữa.

May mà Ôn Ý đã giành được cơ hội phỏng vấn Triệu Chính Bình vào tháng đó nên cô mới có thể hoàn thành mục tiêu và nhiệm vụ của mình.

Sau khi hoàn thành buổi phỏng vấn Triệu Chính Bình, Ôn Ý đã được thư giãn một cách hiếm có khó tìm.

Tối hôm nay, cô bèn rủ Thi Hào đi ăn cơm cùng nhau.

Hai người đã không gặp nhau suốt một khoảng thời gian nên họ dự định sẽ ăn một bữa thật ngon lành để trút hết bất mãn trong lòng.

“Cậu đã nộp bài phỏng vấn rồi à?” Thi Hào vừa gặp mặt đã hỏi ngay tấp lự.

Ôn Ý liếc nhìn đối phương: “Cậu không thể đợi tớ ăn xong một miếng rồi mới hỏi về những chuyện mất hứng này à?”

Khóe môi của Thi Hào cong lên: “Công việc là vấn đề làm cụt hứng từ khi nào thế hả?”

“Chính là bây giờ nè.” Ôn Ý thản nhiên trả lời. Gần đây cô phải tăng ca nhiều đến mức kiệt sức, khổ sở không tả nổi: “Gần đây tớ cảm thấy hơi chán ghét công việc này vì chẳng còn hứng thú nữa.”

Thi Hào hơi sững sốt và khá bất ngờ.

Bởi vì Thi Hào biết rằng: Ôn Ý vẫn luôn ưa thích công việc này và cũng rất yêu ngành nghề này.

“Vì sao vậy?” Thi Hào không kiềm chế được nên đã cất tiếng hỏi.

Ôn Ý uống một ngụm nước: “Có rất nhiều nguyên nhân.”

Thi Hào gật đầu rồi đưa thực đơn cho cô: “Nếu cậu cảm thấy thật sự mệt mỏi thì hãy xin nghỉ phép năm để nghỉ ngơi đi, sau đó từ từ bình thường trở lại.”

Ôn Ý: “Hiện giờ tớ không thể nào nghỉ ngơi được.”

Thời gian vừa qua cô bận tới mức tối mắt tối mũi.

Thi Hào thở dài: “Vậy khi nào có thể nghỉ ngơi thì cậu hãy nói cho tớ biết nhé. Tớ sẽ cùng cậu ra ngoài và đi chơi mấy ngày.”

Ôn Ý nói đồng ý.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm trong bầu không khí yên tĩnh, không hiểu sao chủ đề câu chuyện lại hướng về Tần Lâm.

Trong thời gian học đại học, Thi Hào và Ôn Ý đã ở chung ký túc xá với nhau. Từ khi bắt đầu thân thiết với Ôn Ý từ học kỳ sau của năm nhất, Thi Hào mới biết cô đã từng yêu đương trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Khi đó, vì bận học hành và đi làm thêm nên Thi Hào cũng chẳng truy tìm nguồn cơn, không hề hỏi bạn trai cũ của cô là ai và vì sao hai người lại chia tay.

Sau này, khi càng ngày càng thân thuộc với Ôn Ý, Thi Hào mới mơ hồ đoán ra một phần nguyên nhân.

Chỉ có điều, các chi tiết cụ thể vẫn chưa rõ ràng lắm.

Thi Hào ngồi đối diện với Ôn Ý, nhìn chăm chăm vào cô một lúc rồi tò mò hỏi dò: “Sau khi cậu chạm mặt tổng giám đốc Tần trong bữa tiệc lần trước, hai người vẫn chưa gặp nhau thêm lần nào nữa hả?”

Ôn Ý: “Ừm.”

Cô chỉ cần liếc nhìn Thi Hào một thoáng thì đã biết đối phương muốn nói gì: “Muốn hỏi gì thì cậu cứ hỏi thẳng đi.”

Thi Hào mỉm cười: “Mặc dù cậu không bảo tớ hỏi thăm nhưng tớ đã nói gần nói xa với Lương Tây Kinh, sau đó đã biết một vài chuyện liên quan tới Tần Lâm rồi. Cậu có muốn biết không?”

Ôn Ý ngẩng đầu nhìn đối phương mà chẳng nói năng gì.

Thi Hào lập tức hiểu ra. Nếu đã làm bạn tốt của nhau thì cũng chẳng cần giờ trò thừa nước đục thả câu, đến nỗi phải nhất thiết làm khó dễ người bạn chí cốt của mình: “Hiện giờ Tần Lâm đang độc thân đấy.”

Ôn Ý sững sốt trong vài giây, ánh mắt lấp lánh nhưng vẫn mạnh miệng: “Anh ta độc thân thì có liên quan gì tới tớ đâu chứ.”

Thi Hào cũng không vạch trần cô mà chỉ kéo dài giọng nói của mình: “Đúng là không liên quan gì đến cậu cả. Tớ chỉ muốn nói với cậu một câu thế thôi.”

Ôn Ý liếc nhìn đối phương.

Thi Hào nháy mắt với cô một cách tinh nghịch: “Bây giờ cậu cũng đang độc thân mà, cậu có muốn cân nhắc để quay lại với tình cũ hay không?”

“Không.” Ôn Ý từ chối mà chẳng hề nghĩ ngợi.

Thi Hào lập tức khựng lại một chút.

Ôn Ý khép mi mắt lại, ánh mắt mông lung rơi vào những người có đủ muôn hình vạn trạng đang lướt ngang ngoài cửa sổ, khẽ thì thầm: “Tớ không xứng.”

“...”

Thấy cô như vậy, trong lòng Thi Hào hơi chua xót nên vội vàng nói: “Tớ không cho phép cậu nói những lời như vậy đâu đấy.”

Đối với Thi Hào, Ôn Ý xứng đáng với hết thảy những thứ tốt đẹp trên thế giới này, và cũng xứng đôi vừa lứa với tất cả mọi người nữa.

Ôn Ý nhoẻn miệng cười: “Cậu nhìn tớ bằng bộ lọc quá ưu ái rồi đấy.”

Thi Hào nhìn cô: “Nếu tớ không dùng bộ lọc ưu ái với cậu thì tớ còn phải xem trọng ai nữa hả?”

Hai người họ là bạn bè của nhau mà.

Ôn Ý suy nghĩ một lát thì thấy cũng đúng. Thế là cô không nhịn được nên đã bật cười, sau đó nhìn bản thân: “Hào Hào à.”

“Hửm?” Thi Hào rủ mắt xuống: “Cậu muốn nói gì nào?”

Ôn Ý không lên tiếng trong thoáng chốc, đoạn lắc đầu: “Không có gì cả. Chỉ là tớ muốn nói lời cảm ơn với cậu thôi.”

Thi Hào liếc nhìn cô: “Sau này cậu không được phép nói câu này nữa đấy.”

Giữa hai người các cô không cần một lời cảm ơn xa lạ đến vậy.

Ôn Ý dịu dàng đồng ý: “Được thôi.”

Sau một lúc trầm lắng, Thi Hào bèn lặp lại câu nói cũ: “Dù sao đi nữa, nếu như cậu vẫn còn thích tổng giám đốc Tần và không thể quên anh ấy thì đừng nghĩ tới những chuyện như xứng hay không xứng nữa. Còn nếu như cậu đã hết thích tổng giám đốc Tần rồi thì từ nay về sau, chúng ta sẽ không tiếp tục quan tâm tới người này nữa.”

Thi Hào nhìn Ôn Ý rồi hỏi: “Cậu hiểu rồi, đúng chứ?”

Cô biết tại sao đối phương lại nói như vậy. Thi Hào là người hiểu rõ cô nhất, đồng thời cũng biết rằng Ôn Ý vẫn chưa buông bỏ được quá khứ. Bởi vì nếu đã thật sự buông tay thì cô sẽ không rủ Thi Hào uống rượu, thậm chí cũng chẳng đề cập tới Tần Lâm.

Lý do cơ bản và duy nhất khiến Thi Hào khuyên nhủ, an ủi cô như vậy chính là: Ôn Ý vẫn chưa quên được Tần Lâm.

“Tớ biết rồi.” Ôn Ý cũng chẳng mạnh miệng hay ăn nói ngang ngạnh nữa mà chỉ khẽ đáp: “Tớ sẽ cân nhắc cẩn thận.”

Thấy dáng vẻ này của Ôn Ý, Thi Hào vốn định vỗ về cô thêm vài câu nữa nhưng trong lòng cũng hiểu rằng: Khi đối mặt với hiện thực, bất kỳ lời lẽ nào cũng thiếu sức thuyết phục cả.

Đây là chuyện riêng của Ôn Ý và Tần Lâm nên cô không tiện can thiệp quá nhiều. Hơn nữa, đối với loại chuyện này, hai người họ cần phải tự mình suy xét kỹ lưỡng và suy nghĩ thông suốt thì mới có thể vượt qua cửa ải này.

-

Sau bữa ăn chung với Thi Hào lần đó, Ôn Ý lại bận rộn một trận.

Vào ngày hôm nay, cô và một người đồng nghiệp nam phụ trách chụp ảnh tên là Ngô Tuấn Niên đã bay tới Bắc Kinh để công tác.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống Bắc Kinh, Ôn Ý chợt có loại cảm giác xa lạ như thể lâu ngày không gặp, song lại chẳng có bất kỳ cảm giác thân thương nào.

Cô nhìn sân bay quen thuộc ngay trước mắt mình. Giọng nói của Ngô Tuấn Niên bỗng vang lên bên tai cô: “Ôn Ý, tôi nhớ quê nhà của cô là ở Bắc Kinh, phải không nhỉ?”

Ngô Tuấn Niên nhìn cô với dáng vẻ dạt dào hào hứng, sắc mặt đượm ý cười: “Vậy chuyện ăn uống giao cho cô sắp xếp nhé?”

Ôn Ý thẳng thắn trả lời: “Đã lâu rồi tôi không trở lại đây. Nếu như anh không ngại việc tôi thu xếp không đủ phù hợp thì chuyện này không thành vấn đề.”

Ngô Tuấn Niên cười cười: “Tất nhiên rồi. Cô cứ sắp xếp đi nhé.”

Ôn Ý mỉm cười đáp lại.

Sau khi nhận phòng khách sạn xong xuôi, Ôn Ý vốn dĩ muốn nghỉ ngơi một lát nhưng Ngô Tuấn Niên lại gửi tin nhắn hỏi cô có đói bụng không, và có muốn xuống lầu ăn tối hay không.

Vì thời gian không còn sớm nữa nên Ôn Ý không hề do dự, trả lời rằng: [Được thôi. Anh muốn ăn gì?]

Ngô Tuấn Niên: [Tôi nghe theo cô hết đấy.]

Trông thấy câu này, Ôn Ý có phần không biết nên hồi âm như thế nào.

Cô lướt tìm những nhà hàng tương đối nổi tiếng ở khu vực lân cận, sau đó đột nhiên nhìn thấy một quán cơm tư nhân vô cùng quen thuộc.

Ngay khi Ôn Ý đang định ghé tới đó thì Ngô Tuấn Niên đã gửi một bức ảnh chụp màn hình cho cô: [Tôi nghe nói nhà hàng này có danh tiếng cực kỳ rầm rộ ở Bắc Kinh, hương vị thức ăn cũng rất ngon. Tối nay chúng ta sẽ ăn ở đây nhé? Cô thấy sao?]

Sợ Ôn Ý từ chối nên Ngô Tuấn Niên tiếp tục nhấn mạnh: [Tôi mời cô.]

Ôn Ý: [Không cần đâu. Chúng ta cứ chia đôi để mỗi người thanh toán một nửa đi.]

Tiêu chuẩn của quán cơm tư nhân này đã vượt quá mức giá bình quân đầu người mà họ có thể chi trả cho các chuyến công tác, vì vậy bọn họ cần phải tự bỏ tiền túi ra để thanh toán.

Sau khi sửa soạn đơn giản một chút, Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên đã gặp nhau ở sảnh lớn của khách sạn.

Phòng của hai người không ở cùng một tầng.

Nhà hàng cách khách sạn không xa, nếu đi bộ đến đó chỉ mất mười phút mà thôi.

Các nẻo đường ở Bắc Kinh bị tắc nghẽn nghiêm trọng sau sáu giờ, vì vậy Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên quyết định đi bộ đến đó.

Cùng lúc đó, Tần Lâm vừa mới rời khỏi công ty và đang chuẩn bị tham gia một bữa tiệc tối. Vào thời điểm tình cờ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, anh bỗng bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Tần Lâm khẽ híp mắt lại, dường như không chắc chắn cho lắm.

Một lúc sau, anh mới ngược mắt lên để nhìn về phía tài xế: “Chú Lưu.”

Chú Lưu trả lời: “Vâng, có chuyện gì sao?”

Tần Lâm nhìn chăm chăm vào bóng người đã đi xa, giọng nói hơi trầm xuống: “Chú đừng rẽ trái, chúng ta cứ đi thẳng đi.”

Chú Lưu sững sờ: “Cái gì?”

Tần Lâm giơ tay chỉ vào một bóng người cách đó không xa: “Chú cứ đi theo cô ấy.”

Anh trực tiếp phớt lờ và khinh thường người đàn ông đang ở bên cạnh Ôn Ý.

“...”

Ôn Ý không hề chú ý tới một chiếc xe vẫn luôn đi theo phía sau lưng mình.

Cô và Ngô Tuấn Niên đi đến cổng nhà hàng thì nhận được thông báo rằng: Tạm thời không có chỗ ngồi nên hai người họ phải chờ đợi một lúc.

Công việc kinh doanh của nhà hàng tư nhân này luôn rất tốt, mặc dù giá cả đắt đỏ nhưng vô số người dân địa phương vẫn sẵn sàng đến đây để nếm thử và thưởng thức.

Ôn Ý cũng nhất thời quên mất việc cần phải đặt chỗ trước.

Cô và Ngô Tuấn Niên nhìn nhau: “Anh có muốn đợi không?”

Anh ấy cười ha ha: “Cứ đợi một lát đi. Dù sao thì ăn xong cũng chẳng có việc gì làm cả.”

Ngô Tuấn Niên cảm thấy nếu ăn xong sớm thì nhất định Ôn Ý sẽ nhắc tới việc trở về phòng nghỉ ngơi, vậy thì chi bằng cứ đợi một lúc

để hai người họ có thể trò chuyện và tâm sự với nhau nhiều hơn.

Ôn Ý không hề từ chối.

Đến khi ngồi xuống một bên, Ngô Tuấn Niên lại ghé mắt nhìn cô, muốn nói lại thôi: “Ôn Ý à, công việc phỏng vấn để sẵn tin của chúng ta sẽ kết thúc vào ngày mai, ngày mốt sẽ trở về thành phố Giang. Cô có muốn về thăm nhà không?”

Anh ấy nói tiếp: “Chắc hẳn sẽ đủ thời gian thôi”

Ôn Ý khẽ mỉm cười rồi khéo léo khước từ: “Không cần đâu.”

Ngô Tuấn Niên ngẩn người, đang định hỏi tại sao thì bỗng nghe thấy một giọng nói đàn ông xa lạ vang lên trước.

“Phóng viên Ôn à?” Tần Lâm không kìm nén được nên đã lên tiếng trước.

Nghe thấy giọng nói của anh, Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Hai ánh mắt chạm nhau.

Đôi mắt của Ôn Ý khẽ lay động. Cô còn chưa kịp nói chuyện thì Ngô Tuấn Niên ở bên cạnh đã nhận ra Tần Lâm trước: “Là tổng giám đốc Tần sao?”

Tần Lâm khẽ gật đầu, nhìn anh ấy bằng vẻ mặt lạnh nhạt: “Cậu là ai?”

Ngô Tuấn Niên nở nụ cười lúng túng, nghĩ đến cách xưng hô mà anh vừa gọi Ôn Ý nên đã giới thiệu: “Tôi là đồng nghiệp của Ôn Ý.”

Tần Lâm nhẹ nhàng gật đầu: “Hai người đang...” Anh cố tình dừng lại vài giây, ánh mắt chăm chú như dán chặt vào Ôn Ý: “Đang đến Bắc Kinh để du lịch một chuyến hửm?”

Anh đã hiểu lầm mối quan hệ giữa hai người họ rồi.

Ôn Ý nhướn mắt lên để đối diện với khuôn mặt tuấn tú của anh: “Tổng giám đốc Tần, chúng tôi tới Bắc Kinh để công tác.”

Tần Lâm “à” một tiếng như thể nửa tin nửa ngờ: “Trùng hợp vậy à.”

Sắc mặt âm u của anh hơi giãn ra, trông hòa hoãn hơn: “Trong nhà hàng không còn chỗ ngồi sao?”

Ngô Tuấn Niên: “Đúng vậy. Tổng giám đốc Tần cũng tới đây ăn cơm hả?”

Anh ấy không biết rằng nhà hàng này thuộc quyền sở hữu của nhà họ Tần.

Nghe thấy câu hỏi này, Tần Lâm nhìn về phía Ôn Ý trước rồi mới hỏi lại một cách lơ đãng: “Phóng viên Ôn vẫn chưa nói gì với cậu à?”

Ngô Tuấn Niên: “Nói gì cơ?”

Tần Lâm còn chưa kịp mở lời thì Tần Yến – người vừa nhận được tin tức Tần Lâm đến nhà hàng – đã bước ra từ bên trong. Anh ấy vô cùng kinh ngạc: “Anh, sao anh lại tới đây thế?”

Vừa dứt lời, Tần Yến lại nhìn sang Ôn Ý.

“Ôn Ý?” Tần Yến sừng sốt: “Sao cô lại tới đây?”

Ôn Ý và Tần Yến đã gặp nhau vài lần nên khá thân thiết với nhau.

Khi đối mặt với Tần Yến, cô không hề cảm thấy căng thẳng: “Tôi và đồng nghiệp đến đây ăn cơm tối ấy mà.”

Tần Yến “à” một tiếng, sau đó lại nhìn về phía Tần Lâm.

Anh ấy trông thấy vẻ mặt u ám của Tần Lâm thì tròn mắt đảo quanh: “Hiện giờ ở sảnh lớn đã hết chỗ ngồi rồi, nếu cô không ngại thì chúng ta đến phòng VIP để ăn cơm nhé?”

Ôn Ý hỏi ý kiến của Ngô Tuấn Niên: “Anh có muốn đợi tiếp không?”

Ngô Tuấn Niên: “Tôi nghe theo cô tất.”

Nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, trong lòng Tần Lâm hừ lạnh một tiếng rồi nói bằng giọng điệu kỳ lạ: “Phóng viên Ôn vẫn suy xét chu đáo quá nhỉ.”

Ôn Ý: “...”

Tần Yến: “...”

Chương 82: Ôn Ý x Tần Lâm (3)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Ý giả vờ như không nghe ra sự giấu cợt trong lời của anh. Mặt cô không hề biến sắc đáp trả một câu: "Tổng giám đốc Tần khen nhầm rồi."

Tần Lâm: "..."

Nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, Ngô Tuấn Niên thoáng cảm thấy bầu không khí giữa bọn họ có hơi kỳ lạ. Song nếu hỏi anh ấy cụ thể là lạ ở chỗ nào thì anh ấy lại không chỉ ra được.

Mà Tần Yến thì thật sự muốn phá lên cười nhạo những lời ngây thơ của anh trai mình.

Bốn người cùng đi vào phòng bao.

Tần Yến đưa thực đơn cho Ôn Ý rồi nói: "Ưu tiên phái nữ."

Ôn Ý: "Cảm ơn."

Tần Yến khoát khoát tay: "Cô khách khí với tôi như vậy làm gì?"

Ôn Ý: "..."

Ngô Tuấn Niên ngồi bên cạnh nhận ra có gì đó không đúng nên vô thức hỏi: "Ôn Ý và sếp Tiểu Tần có quen biết nhau à?"

Anh ấy đã từng nghe đến tên Tần Yến rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp được người thật ngoài đời.

Nghe vậy, Ôn Ý và Tần Yến cùng quay sang nhìn đối phương một cái: "Ừ, bạn thân tôi là thư ký của bạn sếp Tiểu Tần, nên tôi và sếp Tiểu Tần từng có duyên gặp nhau mấy lần."

Ngô Tuấn Niên nhướn mày suy nghĩ rồi hỏi: "Tôi nhớ bạn thân của cô tên là Thi Hảo phải không?"

Ôn Ý ừ một cái.

Biết được nguyên nhân Ôn Ý và Tần Yến quen nhau, Ngô Tuấn Niên không còn nghi ngờ gì về sự quen thuộc giữa cuộc đối thoại của hai người nữa.

Chẳng qua lúc ngẩng đầu chạm phải ánh nhìn của Tần Lâm, anh ấy luôn bắt được ánh mắt có vẻ khá quái lạ của anh nhìn mình.

Ngô Tuấn Niên nhú mày lại, tạm thời còn chưa hiểu lý do là gì.

Không bao lâu sau, đồ ăn mà bọn họ gọi được đưa lên.

Tần Yến nhiệt tình mời mọc Ôn Ý: "Em gái Ôn Ý đã từng tới nhà hàng này dùng bữa bao giờ chưa?"

Nhà họ Tần không tham gia vào quá nhiều ngành nghề, phần lớn tâm sức của bọn họ đều dồn vào ngành ăn uống. Nhà hàng tư nhân của nhà họ Tần nổi tiếng khắp cả nước.

Bên cạnh đó, trừ nhà hàng tư nhân ra thì nhà họ Tần còn có không ít cửa hàng ăn uống đặc sắc nữa. Tiếng tăm của bọn họ trong lĩnh vực thực phẩm cực kỳ tốt.

Chẳng qua Tần Lâm không nhúng tay vào chuyện này nên có rất nhiều người không biết anh là anh họ của Tần Yến, càng không biết từ nhỏ anh đã ở nhà Tần Yến và được ba mẹ Tần Yến nuôi như con trai ruột.

Ba mẹ Tần Lâm bắt ngờ gặp tai nạn máy bay qua đời hồi anh còn đang học tiểu học. Sau đó anh chuyển tới nhà chú thím, cũng là nhà Tần Yến ở, được ba mẹ Tần Yến nuôi lớn.

Ba mẹ Tần Yến biết chuyện hai đấng sinh thành qua đời đã để lại cho anh cú sốc to lớn nên chỉ cần là chuyện anh không thích thì bọn họ sẽ không ép anh phải làm.

Trước kia mỗi lần nhà họ Tần cần tham gia các bữa tiệc, bọn họ đều sẽ hỏi ý kiến của anh. Nếu anh không muốn đi thì không cần đi cũng được.

Dần dà rất nhiều người đều quên mất rằng nhà họ Tần còn có một nhân vật số một là Tần Lâm nữa. Mà dù có người nhớ thì cũng sẽ không cố gắng đi phân biệt mối quan hệ anh em giữa Tần Lâm và Tần Yến làm gì.

Bởi vì trông hai người thật sự rất giống anh em ruột thịt.

Ba mẹ Tần Yến cũng đối xử với Tần Lâm giống con ruột mình thật.

Ôn Ý bị cách xưng hô của Tần Yến chọc cười. Cô nhắc nhở: "Anh gọi tôi Ôn Ý là được rồi."

Cô mím môi dưới, cố hết sức phớt lờ ánh mắt từ phía đối diện rồi đáp qua loa: "Trước kia tôi đã từng đến đây."

Tần Yến nhướn mày, cố ý nhìn về phía Tần Lâm: "Trước kia á? Cô đi với bạn à?"

Ôn Ý đảo mắt nhìn qua chỗ khác sau đó thản nhiên trả lời: "Không phải."

Tần Yến đang định tiếp tục hỏi dồn thì Tần Lâm lạnh lùng lên tiếng: "Cậu có muốn ăn cơm nữa không vậy?"

Tần Yến: "..."

Anh ấy lườm Tần Lâm một cái rồi u oán nói thầm trong lòng rằng mình làm vậy là vì ai chứ?

Chẳng phải là vì anh à?

Bốn người có mối quan hệ chưa được "thân quen" cho lắm cùng ăn một bữa tối. Bữa ăn này còn thoải mái hơn những gì Ôn Ý tưởng tượng.

Trừ lúc bắt đầu Tần Yến lăm mồm hỏi mấy câu ngoài lề ra thì sau đó anh ấy đều vô cùng nhiệt tình chiêu đãi Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên, hết giới thiệu từng món ăn trên bàn rồi lại hỏi hai người về hương vị các món nữa.

Tần Yến rất sôi nổi, cũng không hề tự cao tự đại nên nói chuyện với anh ấy thoải mái hơn nói chuyện với Tần Lâm rất nhiều lần.

Cơm nước xong, Ôn Ý định đứng dậy thanh toán.

Tần Yến không khỏi tức cười: "Em gái Ôn Ý à, sao tôi có thể để em tốn kém được?"

Anh ấy nhìn về phía hai người: "Bữa tối nay để tôi mời. Chờ tôi tới thành phố Giang rồi cô đừng quên mời tôi ăn cơm là được."

Ôn Ý tự biết mình không từ chối được nên gật đầu đồng ý: "Được, bao giờ anh tới thành phố Giang thì nhắn cho tôi."

Tần Yến giơ tay lên làm động tác OK.

Diễn tả bằng hành động xong anh ấy mới nhớ ra mà hỏi: "Giờ hai người đang ở đâu?"

Mới nãy lúc ăn cơm anh ấy đã moi được tin tức từ miệng Ngô Tuấn Niên rằng hai người tới Bắc Kinh công tác, ngày mai đi phỏng vấn rồi ngày một sẽ quay về thành phố Giang.

Ngô Tuấn Niên: "Chúng tôi đang ở một khách sạn gần đây."

Ôn Ý bổ sung: "Đi bộ mười phút là đến."

Tần Yến: "Được rồi, vậy tôi không sắp xếp taxi chở hai người về nữa."

Ôn Ý ngược mắt lên: "Không cần đâu."

Nói xong, cô và Ngô Tuấn Niên đi ra ngoài. Tần Yến tiễn hai người.

Tần Lâm mặt mũi lạnh lùng, dáng vẻ không tập trung đi ở sau cùng. Trông anh bây giờ giống muốn rời đi hơn là muốn ra tiễn người ta về.

Tới cửa, Ôn Ý quay đầu lại: "Vậy chúng tôi đi trước nhé?"

Tần Yến nhướn mày: "Được, hai người chú ý an toàn."

Ôn Ý đồng ý rồi hơi lơ đãng nghiêng đầu sang đối mắt với Tần Lâm. Đôi mắt vừa đen vừa sâu của anh cứ nhìn cô chăm chăm, bên trong viết đầy hai chữ lạnh lùng.

Sau mấy giây im lặng, môi Ôn Ý khẽ mấp máy: "Tổng giám đốc Tần, hẹn gặp lại."

Tần Lâm liếc cô một cái rồi lại quay sang nhìn Ngô Tuấn Niên đứng bên cạnh, giọng nói lạnh nhạt cực kỳ: "Hẹn gặp lại phóng viên Ôn."

-

Trên đường quay về, Ngô Tuấn Niên đưa mắt nhìn cô gái ngồi cạnh mình mấy lần, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ôn Ý biết đại khái anh ấy muốn hỏi điều gì nhưng lúc này cô không có tâm trạng giải đáp thắc mắc cho đồng nghiệp nên giả vờ như không nhìn thấy.

Quay lại khách sạn, đến tầng có phòng của Ngô Tuấn Niên.

Anh ấy nhấc chân bước ra khỏi thang máy, lời nói đến bên miệng rồi biến thành: "Cô nghỉ ngơi sớm một chút nhé. Ngày mai gặp lại."

Ôn Ý cũng cười trả lời: "Ngày mai gặp."

Sau khi tạm biệt Ngô Tuấn Niên, Ôn Ý không nặn ra nổi chút vui vẻ nào để đắp lên mặt nữa.

Cô móc điện thoại ra cụp mắt nhìn màn hình sáng lên. Bên trên là tin nhắn Tần Yển gửi tới hỏi cô đã về đến khách sạn chưa.

Tần Yển là một người chu đáo nhưng trên phương diện bạn bè, anh ấy rất ít khi vượt qua ranh giới.

Ôn Ý không về khách sạn một mình nên theo lý thuyết thì hẳn là anh ấy không cần lắm miệng ân cần hỏi thăm sự an toàn của cô mới đúng. Nhưng giờ khắc này anh ấy lại hỏi. Tại sao lại hỏi ư? Ôn Ý biết rất rõ.

Cô nhìn tin nhắn một hồi rồi trả lời: "Tôi vừa về."

Tần Yển: "Được, cô cần gì ở Bắc Kinh thì có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào."

Ôn Ý còn chưa kịp đáp lại, Tần Yển đã bổ sung thêm một câu: "Tìm anh trai tôi cũng được. Cô có WeChat của anh ấy không? Có muốn tôi bắn cho cô không?"

Ngón tay Ôn Ý siết chặt lại thành nắm đấm, hàng mi khẽ run lên: "Không cần đâu. Nếu có chuyện gì thì tôi tìm anh là được rồi."

Tần Yển: "Được."

Anh ấy đặt điện thoại xuống rồi liếc nhìn người đang lười biếng ngồi uống rượu trên ghế sofa bên cạnh, đẩy đẩy cái điện thoại đến trước mặt anh: "Cô ấy không muốn lấy WeChat của anh."

Tần Lâm: "..."

Anh liếc nhìn đoạn đối thoại của hai người rồi cười lạnh: "Cậu thêm WeChat của cô ấy từ lúc nào vậy?"

Tần Yến: "?"

Anh ấy ngó người mất mấy giây, đối mặt với ánh mắt híp một nửa đang nhìn mình chòng chọc của Tần Lâm, cảm thấy có miệng cũng khó mà cãi nổi: "Em quên mất tiêu rồi."

Sau đó anh ấy lại nghi ngờ: "Không phải anh cho rằng em có ý gì với Ôn Ý đấy chứ?"

Không đợi Tần Lâm mở miệng, Tần Yến đã giơ tay lên thề: "Anh, anh nghĩ tầm bậy gì vậy hả? Em là loại người đó sao?"

Tần Lâm lạnh nhạt đáp: "Khó mà nói được."

Tần Yến cạ lời lờm anh một cái: "Anh còn muốn em giúp nữa không vậy?"

"Giúp gì?" Tần Lâm biết rõ còn giả đò hỏi.

Tần Yến: "Anh nói đi? Anh không muốn cướp Ôn Ý về à?"

Nghe vậy, vẻ mặt Tần Lâm trở nên u ám, giọng nói cũng trở nên rét lạnh: "Ai nói với cậu rằng tôi muốn theo đuổi lại Ôn Ý?"

"?"

Tần Yến im lặng một hồi rồi đối mặt với anh: "... Anh chưa nói gì nhưng anh thể hiện rất rõ ràng mà."

Tần Lâm bị chặn họng.

Tần Yến nhìn anh một cái rồi cất giọng chân thành: "Anh à, đừng bao giờ mạnh miệng trong chuyện tình cảm. Anh có còn là con nít ba tuổi nữa đâu. Không buông được thì ra tay cướp người về đi chứ. Nhặt lại đồ mình đánh rơi có phải chuyện mất mặt gì đâu mà."

Anh ấy không cho Tần Lâm cơ hội phản bác đã tiếp tục lải nhải: "Và lại sau khi chia tay Ôn Ý anh không yêu đương với ai nữa. Chẳng phải là vì anh không bỏ được người ta à?"

Môi Tần Lâm khẽ nhúc nhích rồi phun ra mấy chữ lạnh như băng: "Chẳng qua là vì anh bận thôi."

Còn lâu anh mới thừa nhận là tim mình vẫn còn hướng về Ôn Ý.

Tần Yến khoát khoát tay: "Anh, trước mặt anh em anh không cần làm ra vẻ kiên cường làm gì cả." Anh ấy liếc xéo Tần Lâm một cái rồi thấp giọng nói: "Hơn nữa anh cũng biết tại sao Ôn Ý nói lời chia tay anh mà. Nếu không phải nhà cô ấy..."

Nói đến đây, Tần Yến cũng nghĩ mãi không hiểu tại sao Ôn Ý lại có đôi ba mẹ như vậy: "Em cảm thấy trong chuyện này anh không thể trách cô ấy được."

Tần Lâm im lặng. Tất nhiên là anh biết trong chuyện này mình không thể trách Ôn Ý.

Nhưng mà nếu cô bằng lòng chia sẻ với anh, thậm chí là kể rõ mọi chuyện cho anh nghe thì không phải là hai người không thể tìm được cách giải quyết. Có phải chỉ có mỗi một cách là chia tay anh đâu?

Tần Lâm mím chặt môi nói khẽ: "Anh không..."

Lời của anh còn chưa dứt, chuông điện thoại di động của Tần Yến đã vang lên. Là giám đốc gọi điện tới bảo có người gây chuyện.

Trước kia ra ngoài Tần Yến còn quay lại dặn dò Tần Lâm: "Anh, em đi làm việc cái đã, anh cứ tự nhiên, tiện thể suy nghĩ cho kỹ về tình cảm của mình đi. Hai người đều không còn nhỏ tuổi nữa, cũng nên hành động chín chắn hơn một chút. Nếu đã không buông được thì theo đuổi lại tóm người về đi."

"..."

Chờ Tần Yến đi rồi, Tần Lâm làm ổ trên ghế sofa, rảnh rỗi bật điện thoại lên chơi.

Nhà hàng bên này có phòng nghỉ dành cho hai người. Những lúc bận rộn quá Tần Yến sẽ tới thẳng đây nghỉ luôn, chính là nơi mà Tần Lâm đang nằm hiện giờ.

Bóng đêm dày đặc tràn xuống đầy ngoài cửa sổ, chỉ để lại chút ánh trắng sáng cho căn phòng chỉ còn lại một ngọn đèn sàn.

Tần Lâm nhìn vầng trăng khuyết treo cao giữa bầu trời đêm hời hợt, không ngăn được nỗi nhớ Ôn Ý.

Thật ra thì trước khi hai người gặp nhau ở thành phố Bình, Tần Lâm đã biết rằng cô ở đó rồi, cũng biết bây giờ cô đang làm gì, thậm chí... còn biết cả chuyện cô sẽ tham dự Hội nghị thượng đỉnh tài chính nữa.

Nếu không phải vậy thì anh cũng sẽ không ngồi máy bay hết mười mấy tiếng đồng hồ chạy thẳng tới thành phố Bình khi chỉ vừa mới hoàn thành chuyến công tác ở nước ngoài về như vậy.

Anh đâu có rảnh.

Tần Lâm nhớ rất rõ rằng trước khi hai người chạm mặt nhau ở thành phố Bình, anh cũng đã từng nhìn thấy cô ở thành phố Giang rồi. Chẳng qua lúc đó cô uống say nên quên mất chuyện hai người đã từng gặp nhau rồi thôi.

Nghĩ đến dáng vẻ say xỉn của cô ngày đó, Tần Lâm không nhịn được mà nhíu chặt mày lại.

Anh biết cái nghề phóng viên này là mục tiêu theo đuổi từ trước đến nay của Ôn Ý. Trở thành một phóng viên ưu tú cũng là ước mơ mà cô theo đuổi từ lâu. Nhưng anh không ngờ được rằng bây giờ phóng viên muốn nhận được phỏng vấn lại phải đi ăn cơm uống rượu như vậy.

Vậy nên Tần Lâm thật sự rất khinh thường những kẻ được gọi là người thành công kia.

Bỗng dưng anh sực tỉnh...

Cô uống rượu say xỉn thì liên quan gì đến anh đâu?

Với mối quan hệ bây giờ của hai người thì anh không cần phải bận tâm đến điều này mới đúng. Anh bận tâm có khi người ta còn cảm thấy anh phiền cũng nên.

Nghĩ vậy, Tần Lâm kịp thời vứt hết bóng dáng Ôn Ý và cả cái tên này ra khỏi đầu.

Anh cũng không nên ở lại đây một mình nữa. Dù sao thì đây cũng từng là nơi hai người bọn họ dừng chân.

Nghĩ vậy, Tần Lâm bật dậy khỏi ghế sofa, xoay người đi ra khỏi nhà hàng ồn ào, hoà mình vào đường phố náo nhiệt, đi về nhà.

Anh muốn khống chế bản thân không được nghĩ đến Ôn Ý nữa.

-

Bên kia, sau khi trở lại phòng, việc đầu tiên Ôn Ý làm là vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Tắm xong, cô lại đi ra đọc tài liệu liên quan đến người mình chuẩn bị phỏng vấn ngày mai, hình dung câu hỏi và điểm chính trong đầu trước.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Ôn Ý chuẩn bị đi nghỉ.

Chỉ là nằm xuống một hồi lâu rồi mà cô vẫn không hề buồn ngủ chút nào.

Đã rất lâu rồi không trở lại Bắc Kinh. Đối với cô mà nói, thành phố này đã trở thành một sự tồn tại xa lạ.

Là năm ngoái hay năm kia gì đó cô đã từng quay lại đây một lần vào năm mới rồi. Nhưng lần đó cô chỉ ở lại chưa đến ba ngày đã quay về thành phố Giang.

Bỗng nhiên rất nhiều chuyện trước kia tràn vào đầu Ôn Ý.

Có chuyện trước kia của cô, của Tần Lâm, của hai người bạn họ.

Ôn Ý quen biết Tần Lâm năm học lớp mười một. Hồi đó cô có một mối quan hệ rất tốt với một bạn học ở chung một khu nhà với Tần Lâm.

Thành tích học tập của bạn nữ kia không được tốt lắm, Ôn Ý lại là người đứng đầu lớp khoa học xã hội. Ba mẹ bạn nữ kia biết cô, cũng đã từng gặp cô rồi. Vậy nên sau khi biết được hoàn cảnh gia đình của cô, hai người đã ngỏ lời muốn nhờ Ôn Ý dạy kèm cho con gái bạn họ.

Ôn Ý nhận ra ý tốt của bạn họ nên nói dạy kèm thì được nhưng cô không lấy tiền.

Hai vị phụ huynh kia khăng khăng không chịu. Bạn họ cảm thấy mời thầy cô tới nhà dạy kèm cũng là mời mà mời Ôn Ý cũng là mời. Hơn nữa con gái bạn họ cũng rất thích học với Ôn Ý nên mời cô là một việc đẹp cả đôi đường.

Lúc đó Ôn Ý thiếu tiền, cũng không từ chối được nên đã đồng ý.

Khoảng thời gian sau đó cô bắt đầu thường xuyên ra vào khu biệt thự đất tiền kia vào cuối tuần.

Ngày Ôn Ý gặp Tần Lâm là thứ bảy, trời mưa rất to.

Ôn Ý dạy kèm cho bạn xong bèn cầm dù chuẩn bị về.

Nhà cô cách khu biệt thự này cực xa nên lần nào cũng phải đón hai chuyến xe buýt. Hơn nữa bến xe buýt cũng không ở cửa khu biệt

thực nên cô phải đi ra khỏi đó rồi cuốc bộ thêm mười mấy phút nữa mới đến được trạm xe buýt.

Cô đã chạm mặt Tần Lâm ở trạm xe buýt.

Lúc đó anh nhảy từ trên xe xuống còn Ôn Ý thì đang đứng đợi chuyển xe buýt thuộc về mình.

Mưa thật sự rất to. Tối hôm đó cả trạm xe buýt chỉ có hai người bọn họ.

Tần Lâm không cầm dù nên cũng không hấp tấp rời đi. Anh im lặng ngồi trong bóng đêm, trên người mặc một chiếc áo phong màu đen. Gió đêm thổi tới cuốn hơi thở bông bột của thiếu niên lên thổi về phía Ôn Ý.

Chẳng hiểu sao cô lại nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Hai người im lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên có một người đàn ông xa lạ cũng mặc áo phong đen giống Tần Lâm đi đến gần Ôn Ý, nhìn cô bằng ánh mắt đánh giá rồi phát ra tiếng cười quái dị: "Em gái, đi một mình à?"

Tim Ôn Ý đập như trống đánh. Đang lúc cô suy nghĩ mình có nên rời đi hay không thì Tần Lâm đứng dậy tới gần, thậm chí còn giơ tay kéo cô về phía mình một cái rồi cất giọng hỏi cứ như hai người rất thân quen vậy: "Đói không?"

Ôn Ý ngẩn người rồi ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt đen láy của anh.

Nghe thấy lời Tần Lâm, người đàn ông kia kêu lên một tiếng rồi nhìn hai người từ trên xuống dưới: "Thằng nhóc kia, tính nết tay trên à?"

Vẻ mặt Tần Lâm lạnh như băng. Anh ngược mắt lên nhìn người kia một cái rồi quay đi luôn: "Chúng ta đi ăn gì đó cái đã rồi anh đưa em về nhé?"

Ôn Ý giờ mới kịp phản ứng hốt hoảng gật đầu: "... Được."

Tần Lâm ừ một tiếng rồi nhận lấy cây dù trong tay cô, bấy giờ mới hung hăng trừng người đàn ông xa lạ kia: "Vừa rồi anh nói cái gì mà nằng tay trên ấy nhỉ?"

Người kia cười nhạt: "Mày nói xem?"

Tần Lâm: "Cô ấy là bạn gái tôi."

"Bạn gái á?" Người đàn ông kia cười phá lên như được nghe chuyện hài vậy: "Vừa rồi tao đã quan sát hai chúng mày một hồi rồi. Trông hai đứa chúng mày chẳng có vẻ gì là quen biết nhau cả."

Tần Lâm thản nhiên như không nhìn lại: "Cô ấy đang giận tôi, có vấn đề gì không?"

Tần Lâm thật sự quá bình tĩnh khiến người đàn ông kia nửa tin nửa ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì anh đã kéo Ôn Ý đi rồi.

Hai người cùng bước vào màn mưa. Cán ô nằm trong tay Tần Lâm nghiêng về phía Ôn Ý.

"..."

Sau khi đi được một đoạn dài, hai người quay đầu nhìn lại mới thấy người đàn ông kia không đuổi theo. Tần Lâm nói xin lỗi Ôn Ý.

Ôn Ý lắc đầu rồi nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh."

Tần Lâm nhìn cô một hồi rồi mới muện miệng nhận ra: "... Trông cô có vẻ không sợ lắm thì phải?"

Anh dừng một chút rồi hỏi tiếp: "Cô thường hay gặp phải những chuyện như này lắm à?"

Ôn Ý: "Thỉnh thoảng thôi."

Cô lúc nào cũng đi sớm về trễ một mình nên thỉnh thoảng sẽ gặp phải mấy kẻ bát nháo đến bắt chuyện. Hồi đầu thì Ôn Ý còn sợ chứ sau đó gặp nhiều nên cô nhận ra rằng càng tỏ vẻ sợ hãi, bọn chúng lại càng được voi đòi tiên.

Nghe vậy, Tần Lâm nhú mày: "Cô muốn ngồi tuyến xe nào về vậy?"

Ôn Ý: "Tuyến mười hai."

Tần Lâm móc điện thoại ra tra tìm một hồi rồi cup mắt nói: "Hôm nay mưa to nên chưa chắc xe buýt sẽ có thể đến đúng giờ."

Ôn Ý biết nên cũng không vội vàng gì.

Sau một hồi im lặng, Tần Lâm lại mở miệng: "Giờ cô phải quay lại trạm xe buýt vừa rồi để bắt xe hả?"

Hai người đã đi một đoạn dài rồi, cách đây không xa cũng có một trạm xe. Ôn Ý mất ba giây suy nghĩ sau đó nhìn về phía Tần Lâm: "Tôi định đi tiếp tới trạm xe phía trước chờ."

Tần Lâm ừ một tiếng: "Đi thôi."

Ôn Ý hơi run lên: "Gì cơ?"

Anh liếc nhìn cô: "Tôi đây đã làm người tốt rồi thì làm tới cùng, đưa cô qua đó luôn."

"..."

Ôn Ý nhìn cây dù trong tay anh rồi hơi trợn mắt lên: "Cảm ơn."

Tần Lâm: "Không có gì."

Vì vậy mà hai người quen biết nhau.

Sau này có lần Tần Lâm hỏi Ôn Ý rằng đêm đó cô không nghĩ anh cũng là người xấu à?

Câu trả lời mà Ôn Ý đưa ra là cô đã từng vinh dự được nhìn thấy ảnh của Tần Lâm treo trong trường rồi nên biết anh là học sinh xuất sắc, cũng là đàn anh của mình.

Lúc đó lại thành Tần Lâm bất ngờ vì cô nhận ra anh.

Ôn Ý cũng hỏi lại anh rằng có phải đối với cô gái nào anh cũng tốt bụng giúp đỡ như vậy không.

Tần Lâm thản nhiên đáp anh đã từng nhìn thấy cô trong khu dân cư rồi, biết cô dạy kèm cho em gái nhà bên cạnh.

Sau hôm đó Ôn Ý mới biết căn nhà mà Tần Lâm đang ở kia là tổ ấm của một nhà ba người nhà anh trước khi ba mẹ qua đời.

Sau khi lên đại học, ba mẹ Tần Yến không yêu cầu anh về nhà họ Tần ở nữa mà anh đầy đủ không gian riêng tư. Vậy nên anh thường xuyên về bên đó ở, chẳng qua không ngờ rằng sẽ gặp được Ôn Ý ở đó.

Anh rất vui mừng vì đã gặp được cô trong đêm mưa ấy.

Ôn Ý cũng vậy.

Nếu không phải đêm đó người cô gặp được là Tần Lâm thì có thể cô đã không thể sống sót nổi qua năm cấp ba còn lại chứ chưa nói đến chuyện trúng tuyển rồi thuận lợi lên học đại học.

Căn biệt thự kia đã trở thành nơi tránh nạn của Ôn Ý trong rất nhiều ngày đêm.

Trận mưa to cọ rửa cả thế giới, cũng rửa sạch rất rất nhiều chuyện phiền lòng của cô.

Nước mưa xóa sạch âm u trên đỉnh đầu, để thế giới của cô được trở nên trong lành sáng sủa.

Bởi vì cô đã gặp được Tần Lâm.

...

-

Ôn Ý không nhớ rõ mình ngủ quên lúc nào. Chờ đến khi cô tỉnh lại thì đã là sáu giờ sáng ngày hôm sau rồi.

Vẫn còn sớm chán.

Ôn Ý nằm ì trên giường một hồi rồi mới bò dậy đi rửa mặt.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, cô mới đi cùng Ngô Tuấn Niên đến phòng ăn khách sạn dùng bữa sáng. Sau đó hai người lên đường tới công ty đã hẹn trước để phỏng vấn.

Kết thúc buổi phỏng vấn này nữa là chuyến công tác của Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên lần này xem như hoàn thành.

Trên đường quay lại khách sạn, Ngô Tuấn Niên hăng hái bàn với cô xem tối nay nên ăn gì.

Ôn Ý nghe nhưng lòng không yên, một hồi sau mới mở miệng gọi: "Anh Ngô."

Ngô Tuấn Niên hơi sững sốt: "Sao vậy?"

Ôn Ý nhìn anh ấy: "Tối nay tôi có chút chuyện cần làm nên không thể ăn cơm chung với anh được."

Ngô Tuấn Niên ngẩn ngơ, quay đầu lại nhìn cô chăm chăm rồi vô thức hỏi: "Cô muốn về nhà hả?"

Nghe thấy chữ "nhà" này, Ôn Ý thật sự muốn trả lời anh ấy rằng thật ra thì mình không có nhà. Chẳng qua chuyện riêng của cô ấy không cần phải nói cho đồng nghiệp biết. Thành ra Ôn Ý chỉ đáp qua loa: "Cũng không khác mấy."

Ngô Tuấn Niên gật đầu một cái tỏ vẻ hiểu ý: "Được, vậy sáng mai chúng ta gặp lại ở sân bay nhé?"

Ôn Ý mỉm cười: "Được."

Quay lại khách sạn soạn đồ xong, Ôn Ý thay một bộ quần áo thoải mái hơn chút rồi đi ra ngoài.

Lúc này còn chưa đến giờ cao điểm Tần Lâm nên Ôn Ý dễ dàng bắt được một chiếc taxi bên đường. Lúc báo địa chỉ, cô đọc địa chỉ trường cấp ba của mình.

Có thể là vì gặp được Tần Lâm nên cô chợt muốn quay lại thăm trường một chút.

Ôn Ý không ngờ được rằng vừa mới xuống xe cô đã gặp người quen.

Cô thật sự bất ngờ khi thấy Tần Lâm ở trường học.

Hai người đứng xa xa nhìn nhau, trong con ngươi viết đầy mấy chữ không ngờ.

Chốc lát sau, Ôn Ý quay đi trước.

Bên cạnh Tần Lâm còn có người đi theo, có vẻ như đang bàn chuyện với anh. Tần Lâm lắng tai nghe nhưng tầm mắt lại nhìn chòng chọc vào cô gái quay lưng về phía mình ở cách đó không xa, đang chuẩn bị xoay người rời đi.

"Được rồi." Anh nhìn về phía Lâm Hạo Sâm: "Hiệu trưởng Nguyễn, bên chỗ tôi còn có chút việc phải làm nên chuyện cụ thể như nào tôi sẽ để trợ lý Lâm bàn bạc thêm với ngài."

Hiệu trưởng cười ha hả: "Được được được, chiếm của cậu nhiều thời gian quá rồi. Cậu mau đi làm việc đi, một thời gian nữa chúng ta gặp lại."

Tần Lâm gật đầu đồng ý.

Sau khi ứng phó xong, anh quay lại dặn Lâm Hạo Sâm một câu: "Cậu đứng đây chờ tôi một chút."

Dứt lời, không đợi Lâm Hạo Sâm kịp phản ứng, anh đã rảo bước đi thẳng về phía trước.

Ôn Ý vừa mới đi tới cửa hàng tiện lợi đã ngửi thấy mùi lá quen thuộc.

Cơ thể cô hơi cứng lại một chút, lúc khom người cầm nước có hỏi một câu: "Anh uống gì?"

Tần Lâm ngẩn ra rồi liếc nhìn thứ cô đang cầm trong tay: "Nước suối là được rồi."

Ôn Ý cầm hai chai nước suối lên. Lúc cô chuẩn bị xoay người đi tính tiền thì Tần Lâm cướp việc trước.

Cảnh tượng này thật sự rất quen thuộc.

Ôn Ý vô thức nhớ lại hồi bọn họ yêu nhau. Lúc nào Tần Lâm cũng nhận lấy tất cả mọi thứ cô đang cầm một cách vô điều kiện, trả tiền cũng bao luôn. Anh chưa từng để cô phải tiêu tiền bao giờ.

"Cảm ơn anh." Ôn Ý nhận lấy chai nước đã được vặn nắp từ tay anh rồi nói.

Tần Lâm không để ý đến cô.

Sau khi uống một hớp nước lớn, anh mới mở miệng hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Ôn Ý cũng không thể trả lời rằng vì gặp được anh nên cô mới muốn quay lại thăm trường được.

Thế là cô cũng uống nước rồi hỏi ngược lại: "Tôi không được tới à?"

Tần Lâm: "..."

Anh làm gì có ý đó đâu.

Chẳng qua là anh bất ngờ vì cô sẽ quay về đây thôi. Việc này có phải đồng nghĩa với việc... Tần Lâm không khống chế được mà nghĩ nhiều. Thật ra thì cô chưa từng buông bỏ được những gì đã xảy ra ở đây, bao gồm cả anh.

Sau một thoáng im lặng, Ôn Ý cụp mắt xuống: "Anh thì sao?"

Tần Lâm nghiêng đầu nhìn lên ánh mặt trời đang treo cao trên đỉnh đầu, hơi híp mắt lại thấp giọng đáp: "Tháng sau trường học tổ chức lễ kỷ niệm nên muốn mời tôi về làm diễn giả."

Ôn Ý hơi ngạc nhiên, tính toán lại thì thấy cũng đúng.

Cô liếm môi một cái, mắt hơi loé lên: "Mời người tốt nghiệp hạng xuất sắc về diễn thuyết à?"

Anh liếc cô một cái: "Cô thấy sao?"

Chẳng hiểu sao bầu không khí giữa hai người lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Đã quá lâu rồi không gặp nên bọn họ trở thành hai người xa lạ rồi.

Tần Lâm nhìn chăm chăm vào dáng vẻ ngoan ngoãn của Ôn Ý, hơi hoài niệm về kiên cường thậm chí là tính khí thất thường hồi trước

được mình cưng chiều mà ra.

Nghĩ đến đây, anh lại thầm phỉ nhổ bản thân mấy giây.

"Cô xong việc rồi hả?" Anh lại mở lời lần nữa.

Ôn Ý: "... Ừm."

Tần Lâm gật đầu một cái, dứt một tay vào túi: "Đi thôi."

Người cô hơi run lên, vô thức ngẩng đầu nhìn anh: "Đi đâu?"

Tần Lâm nhú mày nhìn cô: "Chẳng phải cô bảo muốn về thăm trường à?" Anh liếc nhìn giờ giấc trên đồng hồ đeo tay rồi nói khẽ: "Tôi trễ giờ cũng không sao, không ngại, có thể đưa cô đi thăm thú một chút."

Nghe anh nói vậy, trái tim Ôn Ý hơi chững lại một nhịp.

Thật ra thì hẳn là cô nên từ chối mới đúng. Nhưng lúc ánh mắt hai người chạm nhau, cô lại không nói nổi lời từ chối.

Ba chữ "không cần đâu" bị cô đổi thành "được". Sau đó cô và Tần Lâm xoay người đi về phía trường học,

Sau khi đăng ký ở cửa, hai người thuận lợi tiến vào sân trường.

Lúc này còn chưa đến giờ tan học nên bọn họ có thể nghe thấy tiếng cành lá xanh um tươi tốt cọ vào nhau phát ra tiếng xào xạc trên sân trường. Lắng tai nghe còn thấy hơi giống tiếng tim đập thình thịch thanh xuân bông bột nữa, nhiệt tình nhưng cũng không kém phần kiềm chế.

Hai người sóng vai nhau đi một đoạn. Tần Lâm quay đầu lại nhìn người nãy giờ vẫn luôn im lặng: "Có phải rất lâu rồi cô không quay lại Bắc Kinh không?"

Ôn Ý nhìn thẳng vào mắt anh: "... Đúng thế."

Tần Lâm không hề bất ngờ chút nào. Anh cup mắt rồi nhìn ra chỗ khác: "Tới sân vận động đi dạo một vòng nhé?"

Ôn Ý gật đầu.

Trên đường bọn họ đi tới đó thì tiếng chuông tan học vang lên.

Chẳng bao lâu sau, học sinh ủa ra như ong vỡ tổ.

Ôn Ý và Tần Lâm đi được một hồi rồi bị các bạn học chen chúc vào một nơi.

Thời tiết đang dần nóng lên nên hai người đều không mặc quá nhiều quần áo. Lúc bị chen chúc, quần áo mỏng manh của bọn họ cọ vào nhau. Trong lúc hai người không hay biết, cứ như trên người ai cũng dính phải hơi thở của người kia vậy.

Ôn Ý đang thất thần suy nghĩ có nên đứng tách xa ra một chút không thì bỗng nhiên Tần Lâm gọi cô: "Ôn Ý."

Ôn Ý còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đã bị anh túm lấy kéo qua một bên.

"..."

Sau khi lấy lại tinh thần, cô nghe thấy lời xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, bọn em không để ý."

Ôn Ý ngược mắt lên thấy trước mặt mình có hai nam sinh đang đùa giỡn. Cô lắc đầu một cái: "Không sao đâu."

Vẻ mặt Tần Lâm lạnh như băng. Anh lờm bọn họ một cái: "Đi đứng nhìn đường với."

Hai nam sinh kia gật đầu một cái.

Chờ bọn họ đi xa rồi, Ôn Ý mới cup mắt nhìn cánh tay đang được Tần Lâm nắm lấy của mình.

Tần Lâm cũng nhìn theo tầm mắt cô rồi thả tay ra: "Xin lỗi."

Mắt Ôn Ý chợt lóe lên một cái: "... Cảm ơn anh."

Bầu không khí giữa hai người lại lần nữa trở nên lúng túng.

Đi tới sân vận động, Ôn Ý nhìn các học sinh cấp ba đang cầm bóng rổ chạy phía xa xa, cảm nhận được hơi thở thanh xuân đã lâu không thấy.

Cô muộn màng nhận ra hình như mình lớn tuổi thật rồi.

Tần Lâm không biết cô đang nghĩ cái gì. Tầm mắt anh vẫn luôn dính chặt trên người cô, chưa từng rời đi dù chỉ một lần.

Hai người đứng cạnh nhau, cùng xem xong một trận đấu bóng rổ.

Hết trận, cả hai cùng rời đi.

Tới cửa trường học, Tần Lâm làm như thờ ơ nói: "Tối nay cô dùng cơm với anh bạn đồng nghiệp kia à?"

Ôn Ý khó hiểu hỏi lại: "Sao tôi lại phải ăn cơm với anh ấy?"

Tần Lâm nhướn mày: "Anh ta không hẹn cô sao?"

"?"

Ôn Ý khó hiểu: "Sao anh ấy phải hẹn tôi?"

Tần Lâm hí mắt một cái nhìn cô chăm chăm: "Cô không nhìn ra à?"

Ôn Ý cảm thấy Tần Lâm bị điên rồi, bèn lờm anh: "Tôi phải nhìn ra cái gì đây?"

Tần Lâm cong môi, thấp giọng nhắc nhở: "Người kia có ý với cô đấy."

Chương 83: Ôn Ý x Tần Lâm (4)

Tải ebook: dtv-ebook.com

"..."

Vừa nghe Tần Lâm nói câu đó, Ôn Ý cảm thấy rất nực cười. Ôn Ý nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Tần Lâm, cô muốn nói cô nhìn ra được thì có làm sao. Người ta còn chưa nói thẳng ra, chẳng lẽ cô phải nói ra trước một bước sao?

Cô cũng đâu có ý gì với Ngô Tuấn Niên đâu.

Hơn nữa, điều này có liên quan gì đến Tần Lâm đâu chứ? Dựa vào đâu mà anh hỏi mình với giọng điệu chất vấn như vậy?

Nghĩ đến đây, Ôn Ý cũng không nể mặt Tần Lâm nữa: "Tổng giám đốc Tần, có cần tôi nhắc nhở anh không?"

Ôn Ý: "Chúng ta đã chia tay nhiều năm rồi, cho dù đồng nghiệp của tôi có ý gì với tôi đi nữa thì điều này cũng không liên quan đến anh, đúng không?"

Tần Lâm cảm thấy tức giận bởi lời nói của Ôn Ý, anh cười gằn, nói: "Đúng là không liên quan gì đến tôi thật, tại tôi rảnh rỗi xen vào chuyện của người khác thôi."

Ánh mắt của Tần Lâm trở nên lạnh lùng, giọng điệu của anh trở nên xa cách, không nhìn ra được chút cảm xúc nào trên gương mặt anh: "Hôm nay tôi chỉ ở với cô Ôn đến đây thôi, tôi đi trước đây."

Ôn Ý nhìn bóng lưng rời đi không chút do dự của Tần Lâm, cô mấp máy môi muốn nói lời xin lỗi nhưng lại không nói ra khỏi miệng.

Vào khoảnh khắc đó, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Ôn Ý nhìn bóng lưng xa dần của Tần Lâm, cô cảm thấy hơi hối hận.

Cô không nên nói như vậy, cô biết rõ tại sao Tần Lâm lại hỏi như vậy.

Ôn Ý trơ mắt nhìn Tần bước đi ngày một xa. Cô đứng tại chỗ một lúc, thờ dài một hơi với vẻ phiền muộn.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Ôn Ý reo lên. Cô cúi đầu nhìn, khuôn mặt cô lập tức trở nên lạnh đi. Khoé miệng cô mím chặt, trực tiếp tắt điện thoại.

Tuy nhiên, bên kia vẫn không chịu buông tha, vẫn kiên nhẫn gọi điện thoại cho cô.

Ôn Ý hít một hơi sâu, cô nhắm hai mắt lại: "A lô?"

Sau khi cuộc gọi được nhận, phía bên kia truyền đến một giọng nữ vừa quen thuộc vừa lạ lẫm: "Sao con bắt máy lâu thế? Con đang bận hả?"

Ôn Ý nhíu mày: "Có chuyện gì vậy?"

Vừa nghe cô nói như vậy, giọng của mẹ Ôn trở nên chói tai: "Ôn Ý, con nói chuyện với mẹ kiểu gì đấy? Mẹ không có việc gì là không thể gọi điện cho con à?"

Ôn Ý mím môi, cô không nói lại.

Mẹ Ôn Ý nhấn mạnh trọng điểm: "Con phải biết rõ mẹ là mẹ của con!"

Ôn Ý lạnh mặt nghe bà ta quở mắng, cô không ngắt lời bà ta.

Cô biết nếu cô ngắt lời bà ta, thế nào bà ta cũng sẽ nói ngược trở lại. Cho nên so với việc để bà ta dây dưa không dứt thì cứ để bà ta toại nguyện đi vậy.

Một lúc lâu sau, mẹ Ôn Ý nói mệt rồi mới đưa đề tại trở lại quỹ đạo: "Có phải con đã về Bắc Kinh rồi không?"

Hơi thở của Ôn Ý ngưng trệ, Cô nhú mào, dòng suy nghĩ chuyển động một cách nhanh chóng. Mẹ Ôn đã hỏi như vậy thì chắc chắn là bà ta đã nghe được tin tức gì đó.

Nghĩ đến đây, Ôn Ý nói: "Đúng vậy, con và đồng nghiệp đến đi công tác ở Bắc Kinh. Tối nay con phải về thành phố Giang rồi, ngày mai còn phải đi làm."

"Tối nay?" Mẹ Ôn cất cao giọng: "Con không định về nhà một chuyến à?"

Ôn Ý trả lời với giọng thờ ơ: "Con không có thời gian, con còn phải đi làm nữa."

"Đi làm, đi làm." Mẹ Ôn Ý lặp lại lời cô, trong giọng nói tràn đầy sự khinh bỉ: "Cái công việc quên đó của con thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Mẹ đã nói với con rồi, con đã lớn lắm rồi, sớm ngày tìm người để kết hôn đi."

Bà ta lầm bầm: "Trước kia mẹ đã nói không cho con học đại học, ra ngoài kiếm tiền sớm chút rồi mà con không chịu nghe."

Bà ta lại nhắc đến chuyện xưa mà không thêm để ý đến cảm xúc của Ôn Ý. Sau đó, bà ta hỏi cô: "Mấy năm nay đi làm con kiếm được bao nhiêu tiền rồi?"

Mỗi lần họ tìm Ôn Ý đòi tiền là Ôn Ý đều nói không có. Thỉnh thoảng cô sẽ cho họ một ít nhưng cũng chỉ một ít đó thôi.

Vừa nghe thấy câu đó, Ôn Ý nhếch miệng nói: "Mẹ mong con trở thành một người vợ hiền mẹ tốt như mẹ à?"

Cô cố ý nhấn mạnh bốn chữ “vợ hiền mẹ tốt”.

Mẹ Ôn: "Con..."

Sự lạnh lùng lướt qua đôi mắt của Ôn Ý, cô nói với giọng thờ ơ: "Không có việc gì thì con cúp máy đây. Con con phải về khách sạn với đồng nghiệp rồi đến sân bay nữa."

"Đợi đã." Mẹ Ôn vội vàng gọi cô.

Ôn Ý nhìn xuống mặt đất: "Mẹ còn chuyện gì cần nói nữa?"

Mẹ Ôn: "Con đã nhận lương tháng này chưa?"

Ôn Ý không trả lời.

Giọng điệu của mẹ Ôn nhẹ nhàng hơn một chút, bà ta thấp giọng nói: "Em trai con lên cấp hai rồi, phải tiêu tiền vào rất nhiều thứ. Thành tích của nó không tốt lắm, mẹ muốn cho nó đi học thêm một số khóa học bổ túc."

Vừa nghe thấy thế, Ôn Ý ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng lại không hề vui: "Mẹ à, thành tích của nó đã không tốt rồi, chẳng phải cho nó học sẽ lãng phí tiền sao?"

Mẹ Ôn không thể tin vào tai mình: "Con nói gì cơ?"

Ôn Ý lặp lại lời cô vừa nói: "Đây là câu nói mẹ đã nói với con hồi con đi học đấy. Mẹ nói con không thi được hạng nhất thì đừng đi học nữa đấy. Con trai mẹ không có thành tích tốt thì cũng đừng đi học nữa, ra ngoài kiếm tiền sớm cho mẹ không phải càng tốt hơn sao?"

Ôn Ý vừa nói xong, cô không cho mẹ cô cơ hội mắng mình mà tắt máy ngay lập tức.

Cuộc gọi vừa bị tắt, ngay lập tức bên kia đã gọi lại cho cô.

Ôn Ý mím chặt môi, cô đổi chế độ điện thoại sang im lặng với vẻ mặt ảm đạm rồi nhét nó vào túi. Sau khi nhét điện thoại vào túi, Ôn Ý

vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Lâm không biết đã yên lặng trở lại từ lúc nào.

"..."

Hai người nhìn vào mắt nhau. Ôn Ý ngạc nhiên vài giây rồi xoay người định bỏ đi.

Cô không mong muốn Tần Lâm nhìn thấy cô trong tình trạng thảm hại như thế này.

Tần Lâm lạnh tay lẹ mắt, anh nhanh chóng nắm lấy cánh tay của cô: "Ôn Ý."

"Anh làm gì đấy?" Ôn Ý dùng sức hất tay Tần Lâm ra, đã vậy còn giơ chân lên đạp thẳng vào anh.

Tần Lâm bị đau nhưng vẫn không buông tay.

Anh nhíu mày, nường theo ánh sáng chiều tà nhìn vào đôi mắt đỏ ửng của Ôn Ý, cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh lại. Anh giảm lực ở lòng bàn tay mình, không để bản thân mình làm cô đau: "Tôi muốn xin em giúp tôi một việc."

Ôn Ý cúi đầu xuống: "Anh nói đi."

Tần Lâm thấy cô như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, thỏa hiệp trước: "Mời tôi ăn một bữa cơm nhé?"

"?"

Ôn Ý không hiểu nên cô ngẩng đầu lên nói: "Cái gì cơ?"

Tần Lâm nhìn Ôn Ý với ánh mắt tự nhiên, anh nhắc lại: "Mời bạn trai cũ của em ăn một bữa cơm, thế nào?"

Ôn Ý nhìn vào đôi mắt thâm thúy cháy bỏng của anh, ánh mắt cô lóe lên: "... Đến cơm mà anh cũng không có tiền ăn nữa hả?"

"Đúng vậy." Tần Lâm cố ý cười với vẻ thoải mái: "Em có mời không đây?"

Ôn Ý im lặng một chút, cô nhìn về phía con đường đối diện: "Anh có muốn ăn bún ốc không?"

Tần Lâm tỏ vẻ ngờ ngác: "Cái gì?"

Ôn Ý chỉ sang phía bên kia: "Bên kia có một quán bún ốc. Anh ăn thì tôi mời, không ăn thì thôi."

Cô biết Tần Lâm ghét mấy món có mùi nặng. Anh không ăn bún ốc, cũng không ăn sầu riêng nhưng Ôn Ý thích cho nên cho dù Tần Lâm có ghét đến thế nào đi nữa thì anh cũng đều mua cho cô, cũng sẽ mua cho cô, đã vậy còn ăn đồ thừa mà cô không ăn hết.

Anh luôn nhường nhịn cô trong những chuyện này.

Tần Lâm biết Ôn Ý đang đuổi anh đi, anh nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của cô một lúc rồi nói với giọng trầm thấp: "Đi thôi."

Lúc này, ngược cảm thấy bất ngờ đổi lại là Ôn Ý: "Anh ăn bún ốc ấy hả?"

Biểu cảm trên mặt Tần Lâm trở nên thờ ơ: "Chỉ một tô bún ốc thôi mà, cũng có phải thuốc độc gì đâu, sao tôi lại không ăn chứ?"

"..."

Hai người băng qua đường, đến trước quán bún ốc.

Quán bún ốc mở gần trường học, có khá đông người.

Ôn Ý và Tần Lâm sắp hàng một lúc mới chờ đến lượt.

Trong lúc xếp hàng, Ôn Ý đã điều chỉnh lại tâm trạng đang cực tệ của mình trở nên khá hơn.

Tần Lâm không hỏi cô, cô cũng không có ý định nói với anh.

Sau khi đặt món, hai người tìm chỗ ngồi xuống.

Tần Lâm lấy một tờ khăn giấy và lau sạch mặt bàn, sau đó anh lại đổ nước vào ly cho Ôn Ý.

Ôn Ý nhận lấy ly nước: "Cảm ơn anh."

Tần Lâm không đáp lại.

Hai người ngồi đối diện nhau, chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy đối phương.

Ôn Ý chạm mắt với Tần Lâm mấy lần, sau đó cô dứt khoát không ngẩng đầu nữa.

Chẳng lâu sau, bún ốc mà hai người đã gọi được bung lên.

Vừa ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, vốn dĩ cái người đang không cảm thấy thèm ăn là Ôn Ý bỗng cảm thấy đói bụng. Cô không quan tâm đến Tần Lâm nữa mà chỉ cúi đầu và bắt đầu ăn.

Nhìn dáng vẻ vội vã của Ôn Ý, Tần Lâm cố nén sự ghét bỏ trong ánh mắt. Anh lấy đôi đũa từ bên cạnh và ném thử một ngụm.

Vẫn dờ như trong trí nhớ của anh.

...

Tần Lâm nhìn tô mì trước mắt, chuyển ánh mắt sang người đối diện.

Ôn Ý vẫn ăn một cách vui vẻ như cũ. Lòng mày cô cong lên, trông khác hoàn toàn so với cái người vừa nghe điện thoại lúc nãy.

Tần Lâm nhìn Ôn Ý một lúc với ánh mắt như thiêu như đốt. Bỗng dưng anh nhớ lại lời nói của Tần Yến bên tai, nhớ lại cuộc gặp gỡ

với mẹ cô.

Thật sự là anh cũng rất bất ngờ. Trước khi anh gặp mẹ của Ôn Ý, anh chưa từng nghĩ trên thế giới này lại có người mẹ và gia đình như thế tồn tại.

Không phải Ôn Ý chưa nhận ra ánh mắt của Tần Lâm nhìn mình, chỉ là cô không muốn để ý tới. Có lẽ là cô đã biết Tần Lâm đang nghĩ gì.

Có thể là anh đang đồng cảm với cô, cũng có thể là anh đang hận cô.

Dù là loại nào thì đó đều không phải là thứ mà Ôn Ý muốn.

Ôn Ý vừa ăn vừa nghĩ, cố gắng phớt lờ ánh mắt như thiêu như đốt của Tần Lâm.

Sau khi đã ăn gần hết, cô mới ngẩng đầu lên.

Tô bún ốc của Tần Lâm vẫn chưa vơi đi miếng nào.

Tần Lâm chú ý đến ánh mắt của Ôn Ý, anh sực tỉnh: "... Xin lỗi."

Ôn Ý liếc Tần Lâm một cái và nhắc nhở anh: "Tổng giám đốc Tần, sau này đừng lãng phí như vậy nữa."

Tần Lâm "ừ" một tiếng, anh nhìn cô: "Đợi tôi vài phút."

Ôn Ý cụp mắt, thấy anh lấy đũa bắt đầu ăn bún, cô muốn ngăn cản anh: "Không ăn được thì đừng ăn nữa."

Tần Lâm: "Tôi ăn được."

Vài phút sau, Tần Lâm đã ăn hết tô bún.

Ôn Ý đi trả tiền, Tần Lâm không giành trả tiền với cô.

Khi ra khỏi quán, Ôn Ý đang định chào tạm biệt Tần Lâm thì Tần Lâm lại lên tiếng trước: "Đi thôi, tôi đưa em về khách sạn. Em muốn đi xe buýt hay tàu điện ngầm?"

"..."

Đôi mắt của Ôn Ý hơi loé lên. Cô quay lại nhìn anh: "Anh còn biết đi cả xe buýt à?"

Tần Lâm nhìn lại cô: "Em mất trí nhớ rồi à?"

Ôn Ý chưa kịp nói gì là Tần Lâm đã nói tiếp: "Em chẳng có lương tâm gì hết."

Hai người quen nhau từ hồi Ôn Ý học lớp mười một. Sau này hai người thân rồi, mỗi cuối tuần Ôn Ý dạy kèm cho bạn học xong rồi về nhà là Tần Lâm đều luôn đưa cô về.

Lúc đó, hai người họ vẫn chưa yêu nhau.

Tối nào anh cũng đưa cô về đến trước cổng chung cư, nhìn cô bước vào an toàn rồi là anh mới về nhà mình.

Trước khi quen biết Ôn Ý, số lần Tần Lâm đi xe buýt từ nhỏ đến lớn còn chưa vượt qua mười lần. Sau khi quen Ôn Ý, tần suất đi xe buýt của anh đã tăng lên nhanh chóng.

Nghe Tần Lâm nói câu đó, có một khoảnh khắc Ôn Ý trở nên ngờ ngác. Tai của cô đỏ ửng, cô mím môi dưới với vẻ mặt tự nhiên: "Thế thì đi xe buýt cũng được."

Tần Lâm: "Ừ."

Trong màn đêm tối tĩnh mịch.

Bắc Kinh vào bảy, tám giờ vô cùng náo nhiệt và phồn hoa.

Ôn Ý và Tần Lâm đợi xe buýt một lúc, cuối cùng họ cũng đã đợi được xe.

Vào giờ này, người trên xe buýt không nhiều lắm, vẫn còn chỗ ngồi trống.

Hai người tìm được chỗ ngồi phía sau và ngồi xuống.

Ôn Ý nghiêng đầu, thưởng thức cảnh đêm quen thuộc của thành phố này.

Ôn Ý không mở miệng chuyện, Tần Lâm cũng không lên tiếng.

Quãng đường từ trường học đến khách sạn mà Ôn Ý đang ở mất khoảng nửa tiếng đi xe.

Nửa tiếng sau, hai người xuống xe một trước một sau.

Khi đến cổng, Ôn Ý quay người nhìn cái người đang đi đằng sau mình với vẻ không tập trung là Tần Lâm. Cô mấp máy môi: "Tần Lâm."

Tần Lâm cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Đây là lần đầu tiên Ôn Ý gọi tên Tần Lâm sau khi họ gặp lại nhau.

Ôn Ý không né tránh. Cô nhìn thẳng thừng vào mắt anh, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh."

Tần Lâm nhoẻn miệng, giọng nói nhàn nhạt: "Em nghỉ ngơi sớm một chút."

Ôn Ý "ừ" một tiếng: "Thế anh về cẩn thận nhé."

Tần Lâm gật đầu, anh hỏi tiếp: "Ngày mai mấy giờ em bay?"

"Mười giờ." Ôn Ý trả lời.

Tần Lâm gật đầu, giọng anh hơi thấp: "Cuộc phỏng vấn tháng sau lên lịch rồi hả?"

Anh biết tháng nào mấy người Ôn Ý cũng có nhiệm vụ phỏng vấn.

Ôn Ý bất ngờ: "Có ý gì?"

Tần Lâm: "Không phải em muốn phỏng vấn tôi sao?" Anh lấy điện thoại di động ra, nói nhàn nhạt: "Cho em cơ hội đấy."

Nghe thấy thế, vốn dĩ Ôn Ý định nói lời từ chối nhưng vào lúc đó, cô lại không nói ra lời từ chối được.

Ôn Ý "ồ" một tiếng rồi liếm môi: "Thế thì tôi... thêm WeChat anh vậy."

Hồi họ yêu nhau, WeChat vẫn chưa được sử dụng rộng rãi như bây giờ. Ôn Ý cũng không có điện thoại để đăng ký WeChat, hai người họ luôn liên hệ qua tin nhắn điện thoại.

Tần Lâm đưa mã QR của WeChat ra trước mặt Ôn Ý mà không để lộ cảm xúc nào trên mặt.

Sau khi thêm thông tin liên lạc với nhau, Ôn Ý về khách sạn nghỉ ngơi.

Tần Lâm đứng tại chỗ một lúc rồi quay người về nhà.

Chẳng ai nhắc đến cuộc điện thoại ở trước cổng trường. Ôn Ý giả vờ quên, Tần Lâm cũng càng không nhắc đến chuyện cô đau lòng.

-

Sau khi trở về thành phố Giang từ Bắc Kinh, cuộc sống của Ôn Ý vẫn như cũ.

Tuy nhiên, có một số thay đổi nhỏ đã xảy ra.

Từ lúc Ôn Ý thêm WeChat của Tần Lâm, có đôi khi cô sẽ nhận được tin nhắn từ anh.

Hai người nhắn qua nhắn lại lâu ngày, có khi Ôn Ý cũng sẽ gửi tin nhắn cho Tần Lâm, phàn nàn đôi chuyện về công việc, thậm chí còn tán gẫu về chuyện thường ngày.

Nếu theo như trước đây, đây là chuyện mà Ôn Ý trước giờ chưa hề nghĩ đến.

Cô không ngờ rằng một ngày nào đó, cô sẽ trở thành bạn bè với người bạn trai cũ của mình.

Thi Hảo biết hai người họ đang phát triển quan hệ thì không nhịn được cười: "Cuối cùng thì tổng giám đốc Tần vẫn không thể kiềm chế được."

Ôn Ý trả lời: "Cũng chưa chắc đâu."

Thi Hảo nhíu mày: "Sao lại chưa chắc chứ?"

Cô ấy liếc mắt sang nhìn Ôn Ý, nói: "Tớ nghĩ anh ấy có ý muốn tái hợp với cậu nhưng lại lo sợ cậu sợ đấy. Có thể cho nên anh ấy mới chọn cách vòng vo tam quốc như vậy."

Ôn Ý lắc đầu: "Không có đâu."

Thi Hảo: "Sao lại không chứ?"

Nói đến đây, Thi Hảo hỏi: "Có phải có một khoảng thời gian Tần Lâm không đến thành phố Giang không? Không phải vì vậy mà cậu nói như vậy đấy chứ?"

Ôn Ý nhìn cô ấy và nhẹ nhàng lắc đầu: "Cậu biết tại sao chúng tớ lại chia tay mà."

"..."

Thi Hảo im lặng. Cô ấy nhìn vào mắt Ôn Ý, thờ dài nói: "Hình như cả hai chúng ta đều hơi thảm."

Từ rất lâu trước kia là hai người họ đã nói về chuyện này. Vốn dĩ hai người nhanh chóng trở nên thân thiết với nhau và có mối quan hệ tốt như vậy có lẽ là vì cả hai đều trải qua những ngày tháng khó khăn, cũng như hiểu được sự đáng thương của đối phương.

Từ nhỏ Thi Hảo đã bị bố mẹ ruồng bỏ, lớn lên trong cảnh không cha không mẹ.

Còn Ôn Ý, từ hồi cô còn học tiểu học thì ba cô qua đời, mẹ cô đi lấy người khác. Gia đình mà mẹ cô gả vào kia cũng chẳng ra gì, ba kế của cô không hề đối xử tốt với cô. Ông ta là một tên bợm rượu, thích cá độ bài bạc, đã vậy thỉnh thoảng còn ra tay đánh cô.

Tình huống này càng trở nên nghiêm trọng hơn sau khi mẹ của Ôn Ý sinh em trai.

Từ nhỏ Ôn Ý đã nếm trải mùi đời, cũng chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương của gia đình.

Mẹ cô coi trọng con trai hơn con gái. Bà ta luôn cảm thấy con gái không cần học nhiều làm gì. Hồi Ôn Ý học cấp ba, bà ta đã có suy nghĩ không cho Ôn Ý đi học. Cũng nhờ bà của Ôn Ý kiên quyết muốn cho cô đi học, thậm chí còn lấy tiền dưỡng già của mình để trang trải học phí cho cô.

Cũng nhờ vào đó, Ôn Ý mới dựa vào học bổng và số tiền lương làm gia sư kèm bạn học để học hết cấp ba.

Đáng tiếc là niềm vui này không kéo dài.

Khi Ôn Ý đã có đủ khả năng và đủ tuổi để rời khỏi gia đình đó thì bà của cô lại qua đời.

Một trong những lý do lớn nhất dẫn đến việc Ôn Ý và Tần Lâm chia tay là khi bà nội của cô mắc bệnh, Tần Lâm đã đến bệnh viện thăm bà, thậm chí còn nhờ quan hệ của nhà mình sắp xếp cho bà của Ôn Ý bác sĩ tốt nhất bệnh viện để khám.

Sau hành động đó, cả nhà ba dượng của Ôn Ý đã biết được chuyện cô có một người bạn trai giàu có.

Từ đó, cả mẹ Ôn và em trai của Ôn Ý, thậm chí là cả ba dượng của cô đều không ngừng đến gặp Tần Lâm để xin tiền hoặc nhờ giúp đỡ.

Tần Lâm biết về tình huống gia đình của Ôn Ý, Ôn Ý cũng đã cảnh cáo anh không được cho họ tiền và không được giúp đỡ họ. Nếu họ đến tìm anh, anh phải nói với Ôn Ý trước tiên.

Đáng tiếc là trên đời này, người chính trực và người có phẩm chất tốt thường không thể thắng nổi những kẻ hèn hạ.

Họ biết rằng nếu như gặp tận mặt Tần Lâm đòi tiền thì anh sẽ không cho. Vì thế, họ bắt đầu theo dõi gia đình anh, đến nhà ăn của nhà họ Tần kiểm chuyện, tạo ra sự rối loạn trong cuộc sống của Tần Lâm.

Ôn Ý không muốn khiến Tần Lâm khó xử. Cô cũng không muốn bị Tần Lâm, bao gồm cả chú thím của anh coi thường. Lòng tự trọng của cô rất lớn. Lúc yêu Tần Lâm, ngoại trừ việc anh tìm người giúp đỡ cho bà của Ôn Ý, sắp xếp giường nhà phòng bệnh cho bà thì những lúc khác, Ôn Ý và Tần Lâm đều không can thiệp vào cuộc sống của nhau quá nhiều.

Cô là một kẻ nghèo nhưng cô không hề nghèo nàn về ý chí.

Cô yêu Tần Lâm chỉ vì cô thích anh.

Sau này, Ôn Ý không thể chịu đựng được áp lực, quyết định đưa ra lời chia tay với anh.

Tần Lâm biết lý do cô muốn chia tay với anh. Anh nói đi nói lại nhiều lần với cô rằng anh không hề quan tâm đến hành động của mẹ cô và ba dượng của cô. Giữa họ vẫn chưa cần chia tay.

Nhưng Ôn Ý lại kiên quyết muốn chia tay với anh.

So với việc tình cảm của họ bị bào mòn bởi người ngoài thì chi bằng cô cứ chấm dứt mối quan hệ đó trước. Như vậy, sau này Tần Lâm nhớ về cô cũng sẽ không đến mức nhớ toàn những chuyện khiến anh phiền lòng nữa.

Cuối cùng, hai người chia tay.

Sau một thời gian ngắn chia tay, bà của Ôn Ý qua đời.

Sau lễ tang, vừa hay lúc đó trường đại học của Ôn Ý bắt đầu khai giảng, còn Tần Lâm thì ra nước ngoài du học sau khi Ôn Ý đến thành phố Giang học không lâu.

Từ đó về sau, hai người không còn liên lạc nữa.

...

Nhớ lại chuyện quá khứ, Ôn Ý cười một cách xót xa: "Không chỉ hơi thảm không đâu."

Thi Hào nhìn cô, cô ấy suy nghĩ một lúc lại hỏi: "Có phải lúc chia tay với Tần Lâm cậu đã nói gì khiến anh ấy tổn thương rồi không?"

Mí mắt của Ôn Ý khẽ run, cô nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Cô đã lấy mấy người đó ra để nói chuyện nhưng Tần Lâm lại không muốn chia tay, cũng không đồng ý chia tay.

Ôn Ý hết cách. Cô chỉ có thể dùng biện pháp ngu dốt nhất cũng như dễ tổn thương Tần Lâm nhất có thể. Cô bắt đầu né tránh những cuộc hẹn hò với Tần Lâm, tìm cách soi mói và chỉ trích anh. Cô còn tìm bạn cùng lớp cấp ba để diễn kịch, nói với Tần Lâm rằng cô đã

thích người khác rồi, đã không còn thích anh nữa, hy vọng anh đừng bám lấy mình không buông nữa, cô không muốn nhìn thấy anh nữa.

Một Ôn Ý mới tốt nghiệp cấp ba, chỉ vừa mới trưởng thành vẫn còn rất ngốc nghếch trong cách xử lý rất nhiều chuyện, cũng như không suy nghĩ chu toàn.

Ấy thế mà cô của lúc đó lại chẳng còn cách nào tốt hơn.

Cô chỉ muốn khiến Tần Lâm chết tâm, khiến những người đó từ bỏ hy vọng. Cô muốn cho họ biết rằng cô và Tần Lâm đã chia tay rồi, cho dù họ có đến tìm Tần Lâm thì anh cũng sẽ không nể mặt cô mà giúp họ nữa.

Thi Hảo nghe Ôn Ý nói xong thì liếc nhìn cô một cái: "Tớ thấy hơi đồng cảm với tổng giám đốc Tần rồi."

Ôn Ý liếc cô ấy: "Không phải cậu nên đồng cảm với tớ sao?"

"Thế sau đó, họ có..." Thi Hảo cảm thấy tò mò: "Họ tin các cậu đã chia tay, không còn tìm Tần Lâm và chú thím của anh ấy nữa, cũng không đến nhà ăn gây chuyện nữa hả?"

Ôn Ý cười xót xa: "Tất nhiên là họ không tin."

Sau đó ba dựng và mẹ của Ôn Ý vẫn đến nhà hàng ăn cơm Bá Vương, thậm chí còn mời bạn bè đến đó ăn cơm nữa. Họ nói với bạn bè đó là nhà hàng của nhà bạn trai Ôn Ý.

Họ không trả tiền, bị quản lý nhà hàng báo cảnh sát rồi bị đưa vào cục cảnh sát.

Ba dựng của Ôn Ý ngồi trong cục cảnh sát mấy ngày liền, tuyên bố muốn kiện Tần Lâm.

Thi Hảo ngạc nhiên: "Vậy sau đó thì sao?"

Ôn Ý cầm ly lên, cô nhìn xuống và nói: "Sau đó, chú thím của Tần Lâm đã xuất hiện và nói với họ rằng Tần Lâm đã không còn ở trong nước nữa, cũng đã chia tay với tớ rồi. Chỉ cần họ ký giấy bảo đảm sau này không đến nhà hàng gây chuyện nữa là họ cũng sẽ không truy tố về vụ việc đó nữa."

Thi Hào gật đầu: "Sau đó họ không đến đó nữa chứ?"

"Ừ." Ôn Ý nói: "Họ sợ rồi."

Ôn Ý nghe hàng xóm nói thật ra nguyên nhân cơ bản nhất là chú thím của Tần Lâm đã nói với họ rằng nếu họ vẫn tiếp tục gây rối thì sẽ ảnh hưởng đến con trai của họ, có thể cho nên họ mới thỏa hiệp.

Ôn Ý rất ngại kể ra những chuyện xảy ra trước đây. Cô không muốn người khác biết rằng có người mẹ và ba dượng đáng ghét như vậy, rằng cô đã lớn lên trong một gia đình như vậy.

Bây giờ khi trưởng thành, cô đã dần dần có thể đối mặt với cuộc sống trước kia.

Khi chia sẻ với bạn thân về những chuyện này, cô đã không còn cảm thấy quá xấu hổ để nhắc lại nữa.

Hai người hiếm khi gặp nhau, sau khi ăn một bữa cơm rồi tán gẫu một lúc, Thi Hào và Ôn Ý mới tạm biệt nhau về nhà.

Trong ánh sáng sáng tỏ giữa màn đêm, Ôn Ý nhìn vị trí. Nơi đây cách nhà cô không xa lắm, cô quyết định đi bộ về nhà.

Ôn Ý bước chầm chậm vào cổng khu chung cư, cô bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trong mấy tháng qua, Ôn Ý và Tần Lâm có lúc liên lạc có lúc không. Tần Lâm đến thành phố Giang cũng sẽ hẹn cô ăn cơm. Lúc Ôn Ý không đi, cô sẽ lấy Thi Hào ra để làm có, nói là mình đang đi chơi với Thi Hào.

Tần Lâm nửa tin nửa ngờ.

Nhưng đôi khi Ôn Ý cũng sẽ đồng ý lời mời của anh. Cô hiểu rõ rằng mình không thể từ chối anh mãi được.

Như thể tâm linh tương thông, Tần Lâm ngược mắt lên nhìn về phía Ôn Ý.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Tần Lâm sai bước tiến lại gần Ôn Ý, trông anh rất tự nhiên: "Giờ này em mới tan làm à?"

Ôn Ý lắc đầu: "... Không, tôi vừa ăn cơm với Thi Hảo xong."

Cô nhìn anh: "Sao tự nhiên anh đến thành phố Giang thế?"

Nghe thế, Tần Lâm nhú mày, anh trả lời tùy ý: "Tôi không thể đến sao?"

"Tôi không có ý đó." Ôn Ý nhìn sang con đường xe chạy qua lại, cô ậm ờ: "Anh đến lâu chưa?"

Tần Lâm: "Nửa tiếng."

Ôn Ý không nói gì, cô "ồ" một tiếng với vẻ ngượng ngùng: "Sao anh không nhắn tin cho tôi?"

Cô không hỏi tại sao Tần Lâm lại ở đây khi đã biết rõ, tất nhiên là anh đến đây để tìm cô.

Vừa nghe câu hỏi của Ôn Ý, Tần Lâm cảm thấy hơi buồn cười.

Anh hất cằm lên, ý muốn nói: "Em có cần xem lại điện thoại không?"

Ôn Ý lấy điện thoại từ trong túi ra mới phát hiện cô đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng. Cô không nhìn thấy tin nhắn từ Tần Lâm,

cũng không nhận được những cuộc gọi mà anh đã gọi tới.

Sự xấu hổ hiện lên gò má cô, cô sờ lỗ tai: "Xin lỗi."

Tần Lâm không quan tâm lắm, anh rời mắt khỏi gương mặt của cô, nhìn về phía xa: "Tôi vừa đi công tác về."

Ôn Ý hơi ngẩn ra: "Tôi nghe Tần Yến nói rồi."

"Tần Yến?" Tần Lâm ngạc nhiên nhìn cô.

Ôn Ý gật đầu, nói một cách thẳng thắn: "Tuần trước anh ấy có đến thành phố Giang, chúng tôi có ăn cơm với nhau."

Tần Lâm nhú mày, sao anh không biết về chuyện này?

Tần Lâm suy nghĩ một chút, anh nhìn chăm chú vào Ôn Ý: "Ngoài việc nói tôi đi công tác thì cậu ấy có còn nói gì khác nữa không?"

Ôn Ý ngược lên: "Anh có thể hỏi anh ấy mà."

Tần Lâm: "..."

Anh có hỏi thì Tần Yến cũng sẽ không nói cho anh.

Hai người im lặng một lúc, Tần Lâm lên tiếng nói nhỏ: "Em vào nhà nghỉ ngơi đi."

Ôn Ý khựng lại. Vốn dĩ cô định đồng ý ngay nhưng bỗng nhiên cô nhớ lại những chuyện vừa nãy mình đã nói với Thi Hảo lúc nãy. Cô nhìn gương mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi ở trước mặt mình, có chút không chịu được: "Anh đến thành phố Giang chỉ để nói câu này với tôi à?"

Tần Lâm phản bác trong lòng, tất nhiên là không phải rồi.

Anh bay đến thành phố Giang chỉ vì anh nhớ Ôn Ý, muốn được gặp cô.

Trước đây khi hai người không liên lạc, anh luôn cảm thấy khả năng kiềm chế của mình cũng không tệ lắm.

Nhưng khi hai người liên lạc lại với nhau, Tần Lâm vẫn không thể tự kiềm chế chính mình, anh vẫn thường nhớ đến cô.

Dùng câu mà mấy người Tần Yến hay nói là anh mạnh miệng, rõ ràng là không thể buông tay nhưng lại không chịu thừa nhận.

Sự thật cũng chính là như vậy.

Nghĩ như vậy, Tần Lâm cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói anh trầm xuống: "Nếu tôi nói không phải vậy thì sao?"

Vẻ mặt của Ôn Ý không đổi, cô không mở miệng trả lời.

Tần Lâm thấy cô như vậy thì cố kìm nén, cuối cùng anh vẫn không thể kiềm chế được: "Ôn Ý, tôi muốn hỏi em một chuyện."

Ôn Ý đã lờ mờ biết được anh muốn hỏi gì. Cô chần chờ, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng: "Anh muốn hỏi gì?"

Tần Lâm đặt câu hỏi mà anh đã biết câu trả lời: "Lúc chia tay với tôi, em có nói dối không?"

Anh biết rằng cô đã nói dối.

Nhưng đây chỉ là sự suy đoán của anh, anh muốn cô tự nói với mình là cô đã nói dối.

"..."

Ôn Ý không ngờ anh lại hỏi câu hỏi đó một cách đột ngột như vậy.

Cô ngây người một lúc. Dưới đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chằm chằm mình của Tần Lâm, cô rất khó nói ra câu trái lòng: "Có một phần."

Sắc mặt Tần Lâm trở nên căng thẳng, anh nắm lấy cơ hội hỏi tiếp: "Một phần là phần nào?"

Ôn Ý không nói gì thêm.

Tần Lâm tiếp tục hỏi cho ra lẽ: "Là "không thích tôi nữa, yêu người khác rồi" hay là "không muốn nhìn thấy tôi nữa"?"

Ôn Ý nghe anh hỏi dồn thì cảm thấy không thở nổi.

Tần Lâm hỏi xong cũng không thúc giục cô trả lời ngay lập tức. Anh đã chờ đợi nhiều năm như vậy rồi, không đến mức không thể đợi thêm một chút nữa ở thời điểm này.

Sự im lặng bao trùm lên hai người.

Rất lâu sau đó, Ôn Ý nói: "Về trước."

Những lời trước kia cô nói cô không thích Tần Lâm đều là giả cả. Cô vẫn luôn thích anh.

Cho đến bây giờ, cô vẫn còn rung động trước mỗi hành động, mỗi lời nói của anh.

Chương 84: Ôn Ý x Tần Lâm (5)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khoảnh khắc nghe rõ câu trả lời của cô, Tần Lâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh liếc mắt nhìn lòng bàn tay đã lấm tẩm mồ hôi, không hỏi cô vì sao nửa câu không muốn gặp lại mình là nói thật. Anh thấu hiểu được suy nghĩ của một người coi trọng mặt mũi, lòng tự ái lại rất mạnh như Ôn Ý vào lúc ấy.

Sau khi nói ra câu trả lời, hai người im lặng một lúc lâu.

Đúng vào lúc Ôn Ý chịu hết nổi muốn kiếm cớ chuồn về nhà thì Tần Lâm mở miệng một lần nữa: "Tôi lại hỏi em thêm một câu nữa."

Ôn Ý nhú mày theo bản năng, luôn cảm thấy anh đang gài bẫy để lừa mình: "Sao anh hỏi nhiều t..."

Cô còn chưa nói hết câu, thì giọng nói của Tần Lâm đã lọt vào tai cô: "...Em có còn thích tôi nữa không?"

"?"

Ôn Ý thoáng khựng lại, ngược mắt nhìn về phía anh.

Tần Lâm cúi đầu khom lưng, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Làn gió đêm chậm chậm thổi tới, trong hơi thở của hai người họ vương vấn mùi vị của đối phương.

Tần Lâm nhìn Ôn Ý đăm đăm bằng ánh mắt sáng rực, không bỏ lỡ bất cứ biến hóa cảm xúc nào của cô dù là nhỏ nhất.

Giống như cô, anh cũng không thúc giục cô trả lời câu hỏi của mình.

Giảng co một lúc lâu, Ôn Ý nhếch khóe môi dời tầm mắt đi, ánh mắt cô nhìn sang hướng khác không hề có tiêu cự: “Anh hỏi tôi câu này, anh cảm thấy nó có ý nghĩa gì không?”

Tần Lâm đáp: “Đương nhiên là có.”

Ôn Ý mấp máy môi, định hỏi vậy ý nghĩa là gì.

Lời cô định nói vừa đến khóe môi thì giọng Tần Lâm đã vang lên trước: “Nếu như em cảm thấy câu hỏi này quá khó trả lời, vậy tôi sẽ đổi sang câu hỏi khác. Bây giờ em có ghét tôi không?”

Ôn Ý ngược mắt lên, đối diện với gương mặt anh tuần tiêm tĩnh trước mắt.

Ngũ quan của Tần Lâm rất tinh xảo, không phải kiểu mày kiếm mắt sao mà trái lại còn sắc nét như con lai. Con người anh sâu thẳm sáng quắc, tựa như cất giấu một xoáy nước mê người, khiến người ta phải đắm chìm vào trong đó.

Ánh mắt của Ôn Ý thoáng dừng lại trên đôi mắt anh, rồi lại đi xuống, lạc vào sống mũi cao ngất của anh.

Dường như đã trải qua rất lâu, Ôn Ý mới nghe được giọng nói của mình: “Nhất định phải trả lời sao?”

Tần Lâm đáp: “Nếu em thật sự không muốn trả lời, vậy thì tôi sẽ...”

Mấy chữ “chờ một thời gian rồi hỏi lại” còn chưa nói ra miệng, Ôn Ý đã ngẩng đầu lên một lần nữa: “Anh không đáng ghét.”

Cô làm sao có thể ghét Tần Lâm được cơ chứ.

Nghe được câu trả lời của cô, trong đôi mắt Tần Lâm lóe lên một tia vui sướng. Anh cố ngăn không cho khóe môi mình cong lên, hạ giọng hỏi: "Em nói thật đấy à?"

Ôn Ý: "..."

Hỏi xong, Tần Lâm tự biết mình vừa hỏi một câu ngốc nghếch, anh hắng hắng giọng rồi hỏi: "Em về nghỉ ngơi nhé?"

Ôn Ý ngây ra một lát, còn tưởng anh giống trống khua chiêng hỏi mình như vậy là muốn nói gì đó cơ.

Cạn lời mất vài giây, cô "à" lên một tiếng: "Anh thuê phòng ở đâu nhỉ?"

Tần Lâm đáp: "Khách sạn."

Ôn Ý gật gù: "Về phòng nhớ chú ý an toàn nhé."

Tần Lâm ậm ừ.

Nói xong lời từ biệt, Ôn Ý xoay người đi về hướng cửa lớn khu chung cư. Khi cô lơ đãng ngoái đầu lại thì trông thấy người kia vẫn còn đứng ở chỗ cũ nhìn theo mình.

Thân hình anh cao, thoát nhìn rõ ràng rất to lớn và đem lại cảm giác an toàn. Nhưng vào khoảnh khắc này, Ôn Ý chợt cảm thấy anh có chút lẻ loi cô quạnh.

Nhìn nhau xa xăm giây lát, Ôn Ý mím mím môi, nhớ lại những lời mình đã nói với Thi Hào vào buổi tối, nhớ lại mấy ngày gần đây Tần Lâm thi thoảng lại buông lời thăm dò.

Cô đứng yên tại chỗ khoảng vài giây rồi xoay người đi ngược lại.

Thấy cô đã đi rồi còn quay lại, Tần Lâm buột miệng hỏi như một thói quen: "Làm sao vậy? Em còn có chuyện muốn nói với tôi, hay là để quên món đồ gì à?"

Ôn Ý ngẩng mặt lên, nhìn anh nói: “Anh vừa hỏi tôi có còn thích anh nữa không.” Cô dừng một chút rồi hỏi ngược lại: “Vậy còn anh, Tần Lâm, anh có còn thích tôi nữa không?”

Nghe cô hỏi vậy, Tần Lâm kinh ngạc mất một thoáng, cụp mắt xuống nhìn cô: “Ôn Ý, tôi cứ tưởng biểu hiện của tôi đã đủ rõ ràng rồi.”

Nếu như không phải thích, thì sau khi gặp lại cô và cảm nhận được cô không còn chống đối không muốn gặp mình như trước kia nữa, một người kiêu ngạo như anh làm sao có thể nóng lòng muốn thử thăm dò cảm giác của cô đối với mình hết lần này đến lần khác chứ?

Ôn Ý ngẩn người: “Tôi muốn chính miệng anh nói ra.”

Tần Lâm thoáng khựng lại, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Được.” Anh nhìn vào đôi mắt Ôn Ý, nói rành rọt từng chữ cho cô nghe: “Tôi vẫn còn thích em, Tần Lâm vẫn còn thích Ôn Ý.”

Nói dứt lời, anh hỏi: “Như vậy đã đủ chưa?”

Ôn Ý chậm chậm chớp mắt, nói lửng lơ: “Anh làm vậy cứ như tôi ép anh phải thừa nhận ấy.”

“Không mà.” EQ của Tần Lâm không phải là thấp, cũng biết con gái nói ra câu này là có ý gì, anh kịp thời phủ nhận: “Đây là những lời từ đáy lòng tôi.”

Ôn Ý bị câu nói này chọc cười, khóe môi cô khẽ nhếch lên: “À” một tiếng: “Biết rồi, anh về đi thôi.”

Tần Lâm ngây người hỏi: “Cứ thế là xong à?”

Ôn Ý hỏi lại: “Không thì còn sao nữa?”

Tần Lâm cup mắt xuống, nhìn cô dăm dăm một hồi: “Được, vậy ngày mai tôi lại đến đây nữa.”

“?”

Ôn Ý biết rõ còn vờ hỏi: “Ngày mai anh đến đây làm gì?”

Tần Lâm đáp: “Đến để mời phóng viên Ôn ăn bữa sáng hoặc là bữa trưa, không biết phóng viên Ôn có chịu nể mặt tôi không đây.”

Ôn Ý không chịu đồng ý ngay, cô nhẹ nhàng làm giá một chút: “Vậy thì phải xem ngày mai tâm trạng tôi có tốt không.”

Tần Lâm cười khế, thái độ rất tốt: “Được, ngày mai tôi sẽ hỏi lại.”

-

Từ biệt Tần Lâm, Ôn Ý về nhà tháo trang sức rửa mặt, trong lúc đó vô tình nhìn thấy gương mặt tươi cười với khóe môi cong lên trong gương.

Cô nhìn dăm dăm một hồi, nụ cười còn chưa tắt.

Nói ra, hỏi ra khỏi miệng những lời chôn giấu trong lòng, có vẻ không hề khó khăn như mình tưởng tượng. Sau khi hỏi xong, cũng nhẹ nhõm hơn so với tưởng tượng nhiều.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, Tần Lâm lại càng chịu khó tìm đến Ôn Ý.

Anh bắt đầu thường xuyên bay từ Bắc Kinh đến thành phố Giang, mỗi thứ Sáu vào giờ tan ca, Ôn Ý đều có thể nhìn thấy anh ở cửa công ty. Mỗi lần gặp anh, trong tay anh đều có hoa tươi cùng với những món quà linh tinh vụn vặt anh mang từ Bắc Kinh về.

Có khi là đồ ăn, có khi là món đồ trang trí nho nhỏ, thậm chí là một chậu cây sống dở chết dở trong văn phòng của anh.

Hai người không ai chọc thủng tầng giấy cuối cùng kia, cứ thế làm quen và tìm hiểu về nhau một lần nữa.

Trong lúc này, Thi Hào và Lương Tây Kinh đã quay lại với nhau rồi.

Hai người quay lại không lâu thì mời mọi người đi ăn cơm, Ôn Ý và Tần Lâm cũng đến.

Ăn ngang dạ rồi, cánh đàn ông rủ nhau đi chơi bóng, Thi Hào còn cố ý truy hỏi tiến triển giữa cô và Tần Lâm.

Ôn Ý đáp: "Thì như các cậu thấy đấy."

Thi Hào cạ lời luôn: "Năng lực tán tỉnh của tổng giám đốc Tần không ổn cho lắm."

Ôn Ý liếc nhìn cô ấy một cái: "Cậu bảo Lương Tây Kinh dạy dỗ anh ấy đi chứ."

Thi Hào bị câu nói này của cô chọc cười, bèn nhướn nhướn mày hỏi: "Cậu muốn anh ấy dạy thật à?"

Ôn Ý không ừ hử gì cả.

Lặng im một hồi, Thi Hào mới huých cánh tay cô: "Ý Ý."

Ôn Ý nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy?"

Thi Hào chống cằm nhìn cô đăm đăm, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Tớ cảm thấy cậu khác đi một chút rồi."

Ôn Ý ngơ ngác hỏi: "Khác chỗ nào vậy?"

Thi Hào đáp: "Rất nhiều chỗ, tớ cảm thấy cậu trở nên mềm dẻo hơn rồi."

Trước đây trên người Ôn Ý mọc đầy gai. Cô sẽ bảo vệ mình thật kỹ theo bản năng, không cho bất cứ người nào lại gần.

Thời Thi Hào học đại học sở dĩ có thể kết bạn với cô, thuần túy là vì Ôn Ý cảm thấy hoàn cảnh của Thi Hào còn thảm hơn mình, khiến Ôn Ý nảy sinh lòng thông cảm với cô ấy. Nếu không vì lý do này thì thật ra hai người rất khó mở cánh cửa lòng, trở thành bạn bè với nhau.

Trước khi Tần Lâm xuất hiện một lần nữa, Ôn Ý vẫn luôn dựng lên một hàng rào bảo vệ bản thân trước nhiều người khác, chỉ trừ Thi Hào. Cô rất hiếm khi giải bày tâm sự với người khác, cũng gần như không nhắc đến chuyện tình cảm. Mỗi lần nhắc đến chủ đề này, cô đều rơi vào trầm lặng.

Lần duy nhất cô tham gia phân tích tình cảm, chính là về Thi Hào và Lương Tây Kinh.

Đời sống tình cảm của bản thân cô quá thảm, cho nên cô hi vọng Thi Hào có thể sống tốt, từ nay về sau sẽ luôn sống tốt.

Nhưng bây giờ cô sẽ chủ động tham gia những cuộc trò chuyện về chủ đề tình cảm với người khác, khi người ta hỏi tình hình yêu đương của mình tiến triển đến đâu rồi, cô cũng sẽ không trốn tránh.

Thi Hào cảm thấy, cô dần dần bắt đầu buông tha cho chính mình.

Nghe Thi Hào nói vậy, Ôn Ý chối ngay: "Tớ đâu có gì khác xưa."

Thi Hào cười cười: "Chỗ nào cũng khác."

Cô ấy tựa trên vai Ôn Ý, khẽ thì thào: "Ý Ý, bây giờ tớ muốn tặng lại cậu những lời cậu từng nói với tớ."

Ôn Ý còn chưa kịp hiểu ra ý Thi Hào là gì: "Những lời nào cơ?"

Thi Hào nghiêng đầu nhìn cô: "Phải biết quý trọng hiện tại, chớ nên suy nghĩ quá nhiều. Chúng ta là người trưởng thành, cũng không cần kiêng dè nhiều lắm. Tớ biết cậu sẽ không để chuyện đã qua lặp lại một lần nữa, Tần Lâm bây giờ cũng đã có năng lực. Nếu phải đối mặt với trò hề kia, anh ấy sẽ có cách giải quyết của riêng mình."

Trước đây khi hai người ở bên nhau, họ không chống lại nỗi đam mê nhân hèn hạ, lại đi lựa chọn cách giải quyết ngốc nghếch nhất là chia tay.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Thi Hào biết, Ôn Ý sẽ có cách để trừng trị bọn họ, Tần Lâm cũng tương tự như thế. Hai người ấy đều đã trở nên thành thực, có năng lực để giải quyết càng nhiều chuyện bản thủ xấu xa.

Ôn Ý khẽ hỏi: "Ý của cậu là bảo tớ mở lời với Tần Lâm?"

Thi Hào đáp: "Ý của tớ là, bao giờ anh ấy lại tỏ tình với cậu một lần nữa thì cậu đừng từ chối anh ấy."

Tần Lâm thể hiện rõ ràng đến thế nào, họ đều nhìn thấy hết.

Thi Hào hiểu Ôn Ý rõ nhất, cô ấy biết với tình trạng như bây giờ, nếu Tần Lâm tỏ tình với Ôn Ý, muốn cô trở thành bạn gái của mình thì Ôn Ý rất có thể sẽ buông lời từ chối.

Sự thực cũng là như vậy.

Ôn Ý còn có một chuyện khiến cô do dự và băn khoăn nhất.

Cô nhấp một ngụm rượu, nghiêng đầu nhìn sang Thi Hào ấp úng nói: "Hào Hào."

Thi Hào: "Hả?"

Ôn Ý nói tiếp: "Cậu nói xem nếu tớ nhận lời ở bên anh ấy, thì có phải sẽ làm anh ấy lỡ dở không?"

"Cậu có ý gì?" Thi Hảo không hiểu cho lắm.

Ôn Ý thản nhiên đáp: "Cậu cũng biết rồi đấy, tớ sẽ không kết hôn."

Từ rất lâu về trước, Ôn Ý đã chẳng trông chờ gì vào hôn nhân.

Trước khi gặp được Tần Lâm, Ôn Ý thậm chí còn chẳng tin vào ái tình.

Là Tần Lâm thay đổi suy nghĩ của Ôn Ý, khiến cô không thể ngăn trái tim mình thích anh.

Sau khi hai người chia tay nhau, Ôn Ý đã âm thầm hạ quyết tâm, tương lai nếu như lại gặp được một người mình thích thì có thể yêu đương, nhưng cô tuyệt đối sẽ không kết hôn.

Cô không muốn mình biến thành một oán phụ, cho dù Tần Lâm không phải hạng đàn ông kia.

Mà sau khi nảy sinh ra ý niệm này, Ôn Ý lại ngày càng kiên định với suy nghĩ đó.

Khi tốt nghiệp đại học cô đã suy nghĩ như vậy, đến bây giờ vẫn thế.

Thi Hảo ngẩn người, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, dường như đang nghi hoặc: "Vậy thì đã sao?"

Ôn Ý: "Hả?"

Thi Hảo huých vào cánh tay cô, tỏ ra hung dữ: "Ôn Ý, không kết hôn cũng không phải chuyện gì phạm pháp, sao lại nói là làm Tần Lâm lỡ dở? Là anh ấy tự thích cậu chứ đâu phải cậu ép buộc anh ấy thích mình."

Ôn Ý chớp chớp mắt, tạm thời không đuổi kịp logic của Thi Hào.

Thi Hào lén nhìn Ôn Ý một cái, thốt ra những lời chính nghĩa hùng hồn: “Nếu cậu thật sự lo lắng thì hãy nói rõ ràng với anh ấy. Sau khi nói rõ rồi, nếu tổng giám đốc Tần dao động ý muốn yêu đương với cậu, thì chúng ta cũng chẳng cần gả đàn ông kia làm gì nữa!”

Ôn Ý nghe cô ấy nói vậy thì khoe môi thoáng cong lên: “Hào Hào.”

Thi Hào nhìn cánh tay cô tựa vào người mình: “Làm gì thế?”

Ôn Ý khẽ đáp: “Tớ cứ tưởng cậu sẽ nói với tớ, tớ quay lại với Tần Lâm một thời gian không chừng lại muốn kết hôn cũng nên, trước hết đừng nghĩ xa như thế.”

Thi Hào liếc nhìn cô một cái: “Nói cái gì vậy, cậu làm gì tớ cũng ủng hộ hết. Dù là kết hôn hay những chuyện khác, cậu không muốn thì chúng tớ sẽ không làm.”

Ôn Ý hắng giọng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thi Hào, cô khẽ thì thào: “Bây giờ tớ cướp cậu khỏi tay tổng giám đốc Lương có còn kịp không?”

Thi Hào nhướn mày: “Vẫn kịp mà.”

“...”

Hai người ngồi một bên trò chuyện, không để ý đến ánh mắt của Lương Tây Kinh và Tần Lâm thì thoảng lại liếc sang bên này.

Tần Yến và Hứa Thực ngửa mặt vì hai người mất tập trung, bèn đuổi hai người đi.

Tần Lâm và Lương Tây Kinh đưa mắt nhìn nhau, không chút do dự đi về phía Thi Hào và Ôn Ý mà ngồi xuống.

Một lát sau, Thi Hào nói mình buồn ngủ muốn về nhà, Lương Tây Kinh đưa người đi luôn.

On Ý và Tần Lâm ngồi lại thêm mấy phút rồi cũng đứng dậy rời đi.

Đi ra khỏi hội sở, một cơn gió lạnh ùa tới.

Tần Lâm cau mày, nghiêng người theo bản năng, lấy thân mình ra ngăn cản phía đầu ngọn gió: "Có lạnh không?"

Anh hỏi Ôn Ý.

Ôn Ý lắc đầu một cái, nhìn sang tiệm trà sữa vẫn còn mở bán bên kia đường.

Giờ này người mua trà sữa đã vắng lại càng thêm vắng, tiệm trà sữa thoạt nhìn cũng hơi vắng lặng.

Tần Lâm nhìn theo ánh mắt cô, giọng nói hơi trầm xuống: "Em muốn uống trà sữa à?"

Ôn Ý hỏi: "Tổng giám đốc Tần có định mời tôi uống một ly không?"

Tần Lâm cup mắt xuống, ánh mắt sáng rực nhìn cô dăm dăm.

Ôn Ý không hiểu: "Anh nhìn tôi như thế làm gì?"

Tần Lâm thản nhiên hỏi lại: "Tâm tình không tốt à?"

"?"

Ôn Ý ngơ ngác: "Đâu có."

Tần Lâm nheo nheo mắt, ngắm nghía cô từ đầu đến chân, có vẻ không tin tưởng cho lắm: "Thật à?"

"... Thật đó." Ôn Ý cảm thấy kỳ quái: "Sao anh lại hỏi tôi câu này?"

Tần Lâm đáp: "Em rất hiếm khi uống trà sữa."

Tần Lâm vẫn còn nhớ rõ, trước đây cô gần như không uống trà sữa, có mấy lần hiếm hoi thì đều vào lúc gặp chuyện không vui.

Ôn Ý kinh ngạc, không ngờ một chuyện quá khứ đã trôi qua nhiều năm, thế mà anh vẫn còn nhớ.

Thật ra không phải cô không thích uống trà sữa, mà vì trước kia cảm thấy trà sữa đắt nên mới chọn uống nước khoáng.

Mà bây giờ cô không uống là vì cảm thấy không tốt cho sức khỏe.

Hai người sang bên kia đường, đi đến cửa tiệm trà sữa.

Không cần xếp hàng, Ôn Ý ngắm nghía tiệm trà sữa rồi gọi một cốc trà sữa nóng.

Tần Lâm không uống loại đồ uống này.

Chẳng bao lâu sau, nhân viên cửa hàng đưa trà sữa cho Tần Lâm, anh chọc ống hút vào rồi đưa cho Ôn Ý.

Ôn Ý nhấp một ngụm, ngược mắt nhìn về phía anh: "Mùi vị cũng không tệ lắm."

Tần Lâm không ừ hừ gì.

Uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, Ôn Ý nghiêng đầu nhìn anh: "Nơi này cách chỗ tôi ở không xa lắm, tổng giám đốc Tần đi theo tôi một chặng đường được không?"

Tần Lâm cảm nhận sâu sắc rằng cô có chuyện muốn nói với mình, giọng anh cũng hơi trầm xuống: "Được."

Hai người thong thả đi dạo dưới bóng đêm.

Gió lúc này hơi mạnh, Tần Lâm đi cạnh Ôn Ý, gần vị trí lề đường, che chắn cô trong phạm vi an toàn.

Đi được khoảng 20 phút, hai người đi tới cửa khu chung cư quen thuộc.

Hai người dừng lại, Ôn Ý đã uống gần hết cốc trà sữa.

"Tôi đến nơi rồi." Ôn Ý nói.

Tần Lâm cụp mắt xuống: "Tôi có nên nói với em câu 'Đi nghỉ sớm một chút' không?"

Ôn Ý hỏi: "Anh muốn nói à?"

Tần Lâm nhìn cô đăm đăm bằng ánh mắt sáng rực. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh tiến lên một bước, giơ tay vén những sợi tóc mềm mại vương trên gò má cô, đổi giọng trầm thấp: "Ôn Ý à."

Tần Lâm nhìn vào mắt cô: "Chắc em cũng cảm nhận được, tôi đang theo đuổi em."

Tần Lâm thể hiện rất rõ ràng, mỗi lần thấy cô sẽ tặng hoa, tặng quà.

Thậm chí dưới tiền đề Ôn Ý không quan tâm đến hành trình của mình, Tần Lâm vẫn luôn báo lại cho cô biết mọi chuyện dù là lớn hay nhỏ.

Họ đều là người trưởng thành chín chắn, hiển nhiên sẽ biết hành động như vậy là có ý gì.

Ôn Ý mím môi, thành thật trả lời: "Tôi biết."

Tần Lâm hắng giọng: "Vậy thì tốt."

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, Ôn Ý nhắm mắt lại, dốc hết dũng khí mở lời: "Tần Lâm, tôi có chuyện này muốn nói với anh."

Tần Lâm cảm thấy tim mình căng lên, hỏi cô: "Nhất định phải nói vào tối nay sao?"

On Ý đáp: "Em muốn nói vào tối nay."

Đôi con ngươi của Tần Lâm thoáng co lại, hầu kết khẽ lặn:
"Được."

Anh không từ chối.

Trong giây phút im lặng, Ôn Ý cũng cảm thấy có phần không biết nên nói ra miệng thế nào.

Chờ một hồi lâu, cô thành khẩn nói: "Tôi theo chủ nghĩa không kết hôn."

Vừa hay có tiếng còi xe vang lên, Tần Lâm không nghe rõ: "Em nói gì cơ?"

Ôn Ý nhìn thẳng vào mắt anh, nhắc lại từng câu từng chữ: "Tôi nói, tôi theo chủ nghĩa không kết hôn."

Lần này Tần Lâm đã nghe rõ ràng.

Tần Lâm sững sốt vài giây, đến khi hoàn hồn thì ánh mắt anh đã khóa chặt lấy cô: "Thì ra đây chính là nguyên nhân gần đây em thoát xa thoát gần với tôi?"

Ôn Ý im lặng, muốn nói mình đâu có thoát xa thoát gần với anh, nhưng nghĩ kĩ lại một lượt thì hình như mình thật sự có hành vi khác thường này thì phải.

Môi cô khẽ giật giật, không nói thêm lời nào.

Tần Lâm nhìn Ôn Ý dăm dăm rồi khẽ khàng hỏi: "Đây chính là chuyện em muốn nói với tôi sao?"

Ôn Ý gật đầu: "Anh có chuyện gì muốn nói à?"

Tần Lâm im lặng vài giây rồi đột ngột cúi xuống, đôi mắt sáng rực nhìn cô dăm dăm: "Tôi muốn nói, vậy em có muốn hẹn hò yêu đương

với tôi cả đời không?"

Ôn Ý ngược mắt nhìn lên: "Sao cơ?"

Phản ứng của Tần Lâm nằm ngoài dự liệu của Ôn Ý.

Tần Lâm lại gần cô một bước: "Nếu em không nghe rõ thì tôi sẽ lặp lại một lần nữa."

Tần Lâm đưa tay lên nâng mặt Ôn Ý, nói rành rọt từng câu từng chữ: "Vậy em có muốn hẹn hò yêu đương với tôi cả đời không chia tay không?"

Hỏi xong, Tần Lâm kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời.

Chờ một lúc lâu, Ôn Ý mới mở miệng: "Quyết tâm không kết hôn của tôi thật sự sẽ không lung lay..."

Câu tiếp theo của Ôn Ý còn chưa nói ra miệng thì Tần Lâm đã đột ngột đánh mất lòng kiên nhẫn. Anh thuận đà cúi xuống nâng mặt cô, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Ôn Ý cảm thấy khóe môi nhói đau, hé miệng ra theo bản năng.

Tần Lâm mút lấy đôi môi cô, dây dưa với cô.

Hai người đều đã uống rượu ở hội sở.

Họ nếm được mùi rượu trong veo trong miệng đối phương.

Đã quá lâu rồi không hôn ai nên động tác cũng cồng kềnh trắc trở, khi Ôn Ý đáp lại Tần Lâm còn sơ ý cắn vào đầu lưỡi anh.

Tần Lâm còn nhớ lúc này hai người họ đang đứng trước cửa khu chung cư, nên anh cố kiềm chế không tiếp tục thăm dò sâu hơn.

Hai người hôn nhau triền miên một hồi, Tần Lâm thả cô ra, rồi lại ôm chặt cô vào trong lồng ngực.

Anh nghe tiếng hít thở của Ôn Ý mà tim đập thình thình.

Chờ cô lấy lại sức, Tần Lâm mới buông cô ra.

Tần Lâm cup mắt xuống, nhìn chăm chăm đôi môi cô đã trở nên hồng hào mê người, cất giọng khàn khàn: “Ôn Ý, anh nghĩ là anh đã thể hiện rất rõ ràng rồi.”

Ôn Ý vẫn còn hơi hơi do dự: “Nhưng mà họ...”

"Em nói “họ” là chỉ ba mẹ của anh à?" Tần Lâm hỏi.

Ôn Ý: "... Vâng."

Tần Lâm giơ tay lên, nhẹ nhàng day day khóe mắt đã ửng đỏ của cô, cất giọng trầm thấp: “Em không cần phải lo lắng về họ, anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

Ôn Ý ngược mắt, cảm nhận được hơi thở của Tần Lâm phả lên gương mặt mình, còn muốn nói câu gì đó.

Cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, Tần Lâm đã chạm trán mình lên trán cô, ghé vào tai cô rồi buông giọng trầm thấp: “Chỉ cần em bằng lòng, chúng ta có thể hẹn hò với nhau vài chục năm nữa cũng được.”

Chỉ cần được ở bên Ôn Ý, thì những thứ hình thức khác đối với Tần Lâm mà nói chẳng quan trọng chút nào.

Ôn Ý không muốn kết hôn, vậy thì hai người họ sẽ hẹn hò mãi mãi.

Chương 85: Ôn Ý x Tần Lâm (hết)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Biết chuyện Ôn Ý và Tần Lâm đã quay lại với nhau, Thi Hảo ngay lập tức gửi lời chúc mừng.

Ôn Ý nhìn meme bắn pháo hoa mà Thi Hảo gửi đến, khóe môi cong lên: "Hay là cậu bắn một quả pháo hoa thật ở thành phố Giang cho tớ đi?"

Thi Hảo thành khẩn đáp: "Tớ không làm nổi, hay là cậu đòi Tổng giám đốc Tần ấy."

Ôn Ý: "."

Trò chuyện vài câu, Thi Hảo mới nhớ ra mà hỏi: "Tổng giám đốc Tần bây giờ đang ở đâu?"

Ôn Ý lơ mơ không hiểu ý: "Đương nhiên là ở khách sạn."

Thi Hảo dường như cảm thấy tiếc nuối: "Ôi."

Ôn Ý: "?"

Thi Hảo tiếp: "Tổng giám đốc Tần sao mà chẳng bá đạo chút nào vậy."

Ôn Ý hiểu ra ý của cô ấy, cặn lời mất vài giây: "Anh ấy còn đang trong giai đoạn thử việc."

Thi Hảo: "... Thì ra là như vậy, phóng viên Ôn vẫn lợi hại hơn."

Ôn Ý: "Bình thường thôi."

Nói chuyện phiem một lúc thì Ôn Ý nhận được cuộc gọi từ Tần Lâm.

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên của hai người sau khi đồng ý ở bên nhau, khi nhắc máy lên chẳng hiểu sao Ôn Ý lại cảm thấy hơi căng thẳng. Cô nằm trên giường, khẽ mím mím môi: "Alo."

Tần Lâm nói: "Là anh đây."

Ôn Ý đáp: "... Em biết."

Nhận ra cô đang ngại ngùng, Tần Lâm liền mỉm cười: "Anh đã về khách sạn rồi."

Ôn Ý hắng giọng, xoa xoa lên lông mày: "Vậy anh mau mau đi rửa mặt nghỉ ngơi đi."

Nghe cô nói vậy, Tần Lâm cảm thấy buồn cười: "Chỉ thế thôi à?"

Ôn Ý hỏi lại: "Hả?"

Tần Lâm thở dài, dường như bó tay chịu thua: "Em đã buồn ngủ chưa?"

Ôn Ý: "Cũng hơi hơi rồi."

Tần Lâm tiếp: "Được, vậy anh đi tắm rửa, em ngủ đi nhé."

"Vâng." Ôn Ý đáp, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Chúc anh ngủ ngon."

Tần Lâm cũng chúc: "Ngủ ngon nhé."

Đêm đầu tiên sau khi quay lại bên nhau, Ôn Ý không hề có lấy một xú xiu nuối tiếc nào đối với mình.

Đây là cảm nhận chân thật của Tần Lâm.

Ngày hôm sau, Ôn Ý mở mắt ra, cầm điện thoại di động lên thì đã thấy bạn trai cũ vừa tái nhậm chức của mình gửi tới mười mấy tin nhắn.

Tin nhắn sớm nhất đến lúc bảy giờ, hỏi cô đã dậy chưa.

Sau đó cứ cách hai phút anh lại gửi một tin nhắn, đến mười giờ thì liên tục gửi cho cô vài tin nhắn, nói công ty tạm thời có chút việc, anh phải ra ngoài công tác một chuyến.

Vừa có bạn gái đã phải đi công tác, Tần Lâm oán giận vô cùng sâu sắc.

Cách một lớp màn hình, Ôn Ý cũng có thể cảm nhận được.

Cô không nhịn được cười, trả lời tin nhắn của anh, vỗ về tâm trạng của anh.

Tin nhắn vừa mới gửi đi, Tần Lâm đã gọi điện thoại cho cô.

Ôn Ý nhắc máy: "Alo."

Tần Lâm phía đầu dây bên kia hơi ồn ào một chút: "Em dậy rồi à?"

Ôn Ý thoáng bối rối, có chút ngượng ngùng: "Vâng, em vừa mới dậy, anh đang ở sân bay à?"

Cô nghe có tiếng ồn.

Giọng Tần Lâm hơi trầm xuống: "Anh vừa đến thôi."

Ôn Ý "à" lên một tiếng.

Tần Lâm cạ lời: "Chỉ có vậy thôi à?"

Ôn Ý im lặng, khẽ thì thào: "Chú ý an toàn, lần này anh đi công tác mất bao lâu?"

Tần Lâm tính toán sơ sơ một lượt: “Chắc là phải đi một tuần.”

Ôn Ý đã hiểu: “Được rồi.”

Tần Lâm nhú mào: “Hả?”

Ôn Ý cảm thấy lúc này anh hơi ấu trĩ, cô mỉm cười rồi nói: “VẬY một tuần sau chúng ta lại gặp nhau nhé?”

Nghe vậy, Tần Lâm thờ dãi: “Được.”

Nỗi tủi hờn của anh rất sâu: “Hình như em chẳng luyến tiếc anh một tẹo teo nào nhỉ?”

“... Chúng ta vừa mới quay lại thôi.” Ôn Ý nhắc nhở anh: “Em còn chưa quen với cảm giác bên cạnh mình có thêm một người.”

Nghe cô nói như vậy, Tần Lâm ghen lời luôn.

Nếu sớm biết Ôn Ý sẽ nói thế, chi bằng anh không lảm miện hỏi còn hơn.

Đau lòng được vài giây, Tần Lâm đã nghiêm mặt nói: “VẬY một tuần này em cố gắng thích ứng nhiều một chút.”

Ôn Ý mặt mày tươi tỉnh, vui vẻ đồng ý với anh: “Được.”

Hai người trò chuyện thêm một lát, mãi cho đến khi Tần Lâm sắp phải lên máy bay mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại.

Sau khi quay lại với nhau, số lần Tần Lâm gọi điện thoại và nhắn tin cho Ôn Ý cao hơn rất nhiều rất nhiều lần so với khi còn đang theo đuổi.

Trong một tuần xa cách này, dường như anh thật sự muốn để cho Ôn Ý làm quen với chuyện cô đã có bạn trai.

Sau khi quay lại với Tần Lâm một lần nữa, đôi khi Ôn Ý cảm thấy anh thay đổi rất nhiều, có lúc lại cảm thấy anh vẫn như trước kia, trong một số việc nhỏ lại trở nên đặc biệt ấu trĩ.

Trong một lần tình cờ, hai người đang hẹn hò thì chạm mặt Ngô Tuấn Niên.

Tần Lâm vẫn còn so đo chuyện Ngô Tuấn Niên thích Ôn Ý, sau khi Ôn Ý và Ngô Tuấn Niên nói chuyện xong từ biệt nhau thì anh cũng ngấm ngầm nổi cơn ghen tuông.

"Hai người vừa nói chuyện gì đấy?" Anh sốt ruột hỏi.

Ôn Ý liếc nhìn anh một cái: "Anh cảm thấy thế nào?"

Tần Lâm đáp: "Anh không biết."

Nếu là chuyện anh có thể đoán được thì anh sẽ không hỏi.

Ôn Ý nhìn vẻ mặt tủi thân uất ức của anh mà bật cười: "Không nói chuyện gì cả."

"Không nói chuyện gì á?" Tần Lâm nhướn mày: "Hai người hàn huyên những năm phút."

"..."

Ôn Ý thật sự không ngờ anh lại còn tính thời gian, cô cạn lời, phá lên cười: "Nói về tình hình phía công ty thôi."

Mấy tháng trước Ôn Ý nghỉ việc, sau khi nghỉ việc cô nghe được không ít tin đồn trong công ty. Nhưng do giao tình của cô với đa số đồng nghiệp ở công ty không được sâu sắc, chỉ duy trì quan hệ đồng nghiệp bình thường, cho nên cô cũng không đi chứng thực những tin đồn kia là thật hay giả.

Vừa hay lại gặp Ngô Tuấn Niên, anh ấy hỏi Ôn Ý có biết chuyện Lý Thụy Chi bị sa thải hay không.

Ôn Ý mới thành thật đáp mình chỉ nghe nói, còn tình hình cụ thể ra sao thì không được rõ.

Nhắc đến chuyện này, hai người mới nói nhiều thêm vài câu.

Nghe Ôn Ý trả lời như vậy, Tần Lâm cũng bắt đầu hóng hớt: “Tình hình công ty thế nào rồi?”

Ôn Ý nhìn vẻ mặt tò mò của anh mà không nhịn được cười: “Tổng giám đốc Tần, anh thích hóng hớt tin đồn nhảm như thế từ bao giờ hả?”

Tần Lâm nhanh chóng ứng biến, trả lời cô: “Vừa xong.”

“...”

Thấy Ôn Ý ngậm miệng không nói, Tần Lâm bỗng đưa tay ra, bẹo hai má cô.

Ôn Ý bị đau, trợn to mắt lên nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

Cô mơ hồ không rõ mà hỏi.

Tần Lâm nhìn dáng vẻ của cô lúc này, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Khóe môi anh khẽ cong lên, không kiềm chế nổi mà cúi đầu xuống chạm vào môi cô, chất giọng trở nên khàn khàn: “Ôn Ý.”

Nghe giọng nói của anh, lỗ tai Ôn Ý khẽ run lên.

Cô đâu phải người mê giọng, nhưng vẫn không hề có sức đề kháng đối với giọng nói đầy tính mê hoặc của Tần Lâm. Trái tim cô không khỏi đập nhanh hơn rất nhiều, Ôn Ý nhìn vào đôi mắt sáng rực của anh, đành chịu thua trước: “Em hỏi chuyện lãnh đạo cũ của em bị sa thải.”

Nói đoạn, Ôn Ý lén đưa mắt nhìn Tần Lâm: “Còn muốn hỏi gì nữa không?”

Trên mặt Tần Lâm không nhìn ra một tia bất ngờ nào, anh cup mắt xuống nhìn cô đăm đăm một lúc: “Không hỏi gì nữa.”

“?”

Ôn Ý ngược mắt nhìn lên: “Lần này anh tin rồi à?”

Tần Lâm thản nhiên: “Dù sao anh ta cũng không có cơ hội.”

“...”

Ôn Ý nghẹn họng, cảm thấy hơi buồn cười: “Từ bao giờ mà tổng giám đốc Tần lại thiếu tự tin vào bản thân như vậy chứ?”

Tần Lâm lặng thinh không đáp.

Anh không nói cho Ôn Ý biết, từ trước đến nay mỗi khi ở bên Ôn Ý, lòng tự tin của anh đều tụt đến đáy.

Nói dứt câu, Ôn Ý mới muộn màng nhận ra điều này. Cô gỡ bàn tay Tần Lâm còn đang bẹo má mình ra, khẽ thì thào: “Anh phải tin vào bản thân mình nhiều hơn một chút.”

Tần Lâm mỉm cười: “Đi thôi.”

Ôn Ý hỏi: “Đi đâu?”

Tần Lâm đáp: “Đi xem phim.”

Hai người ra ngoài hẹn hò, ăn cơm xong còn chạm mặt Ngô Tuấn Niên nên bị chậm trễ một chút thời gian.

Bây giờ họ phải tiếp tục buổi hẹn hò của mình, không để bất kì ai quấy rầy nữa.

-

Sau khi ở bên Tần Lâm, Ôn Ý mới phát hiện ra cái chuyện yêu đương này, tự mình trải nghiệm vẫn rất thú vị.

Cô vô cùng hưởng thụ, cũng rất thích cuộc sống yêu đương như vậy của mình và Tần Lâm.

Đương nhiên, con đường tình yêu của cô và Tần Lâm cũng không khác nhiều so với dự đoán của cô. Sau khi mẹ và cha dượng của cô biết chuyện, bọn họ lại không ngừng gọi điện thoại cho cô, thậm chí một lần nữa dùng đến những thủ đoạn dê hèn của bọn họ là đến nhà hàng của nhà họ Tần cản khách vào ăn.

Cũng may Ôn Ý và Tần Lâm đều đã trưởng thành, cũng trở thành người có năng lực.

Lần đầu tiên bọn họ đến nhà hàng gây sự, Ôn Ý bèn bảo Tần Lâm báo cảnh sát ngay lập tức.

Cô bay từ thành phố Giang về Bắc Kinh, chạm mặt với bọn họ ở đồn cảnh sát.

Không ngoài dự liệu, Ôn Ý bị mẹ mình mắng là đồ phản phúc, chỉ trích cô vong ân bội nghĩa.

Những chuyện này Ôn Ý đều không quan tâm.

Trước đó rất lâu, Ôn Ý đã nảy sinh ý định cắt đứt quan hệ với cái gia đình này, nhưng từ ấy đến giờ vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Hai người còn lại chẳng liên quan gì đến Ôn Ý, nhưng khi ba cô và bà nội cô qua đời đã từng căn dặn cô phải chăm sóc cho mẹ mình. Dù sao bà ấy cũng đã sinh ra cô, dù bà ấy đối xử với cô cay nghiệt đến đâu thì cô cũng không thể làm ra chuyện gì thương tổn đến bà ấy.

Nhưng bây giờ Ôn Ý cảm thấy, cô năm lần bảy lượt nhượng bộ sẽ chỉ khiến cho bọn họ càng được nước lấn tới.

Gặp lại bọn họ ở đồn cảnh sát, phía Ôn Ý và Tần Lâm không muốn hòa giải.

Cuối cùng của cuối cùng, mẹ Ôn Ý không thể không đồng ý với bản giao ước đoạn tuyệt quan hệ mà cô đề xuất. Đến lúc này phía Ôn Ý mới chịu hòa giải, không lưu lại tiền án vào hồ sơ của cha dượng cô.

Sau đó Ôn Ý đổi hết các phương thức liên lạc, cũng chuyển nhà luôn.

Cô rất ít khi trở về Bắc Kinh, Tần Lâm cũng dần dần chuyển trọng tâm công việc đến thành phố Giang.

Đến khi Thi Hào kết hôn, Ôn Ý lại một lần nữa gặp được chú thím của Tần Lâm.

Hai người đó coi Tần Lâm như con trai ruột của mình. Khi Tần Lâm nói cho họ biết anh có bạn gái, họ đã muốn gặp Ôn Ý, nhưng chờ mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Trong lễ cưới tràn ngập tình yêu thương.

Ôn Ý nhìn người phụ nữ dung mạo dịu dàng trước mặt, chợt cảm thấy không biết nên nói gì với bà ấy.

"Dì à." Cô khẽ gọi: "Lâu ngày không gặp dì rồi."

Mẹ Tần cười khanh khách ngắm nghía cô: "Đã lâu không gặp, cháu ngày càng xinh đẹp, chẳng trách tên nhóc thúi Tần Lâm kia nhớ mãi không quên."

Ôn Ý thoáng lúng túng.

Mẹ Tần biết cô lo lắng mới nhẹ nhàng nói: “Chuyện của cháu và Tần Lâm, chú và dì vẫn luôn biết. Trước đây dì đã muốn tìm cháu tâm sự nhưng Tần Lâm không cho, nó không muốn gây cho cháu bất cứ áp lực nào.”

Ôn Ý ngơ ngác, môi cô khẽ mấp máy: “Xin lỗi, tại cháu...”

"Cháu hãy nghe dì nói xong đã nào." Mẹ Tần cắt ngang lời cô: “Ngày đầu tiên cháu nhận lời yêu Tần Lâm, nó đã kể với chú dì rồi.”

Ôn Ý: "Cái gì?"

Mẹ Tần nói tiếp: "Tụi trẻ các cháu có cách nghĩ của tuổi trẻ, chú dì già rồi, cũng chưa bao giờ thích can thiệp vào chuyện của tụi trẻ." Bà ấy nhìn Ôn Ý cười hì hì: “Nói thật, nếu như dì trẻ hơn một chút nữa thì dì cũng không kết hôn với chú Tần của cháu đâu.”

Ôn Ý ngay lập tức hiểu ra cái “chuyện” mà Tần Lâm nói với bà ấy là chuyện gì. Đôi mắt cô lóe lên một tia sáng, không ngờ Tần Lâm lại nói cho hai người họ biết, càng không thể ngờ mẹ Tần biết được suy nghĩ của cô lại không hề bài xích máy may, thậm chí còn có phần ủng hộ.

Mẹ Tần nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Hôm nay dì tìm cháu trò chuyện chính là vì muốn nói cho cháu biết, không cần có bất cứ áp lực nào. Cháu không muốn kết hôn, vậy thì không kết hôn, chuyện này cháu và Tần Lâm tự quyết định là được rồi. Nhưng những nghi thức nên có thì không thể thiếu được.”

Bà ấy bình thản nói: “Cha mẹ nó không còn nữa, nên có một số việc dì và chú nó vẫn phải bận tâm.”

Mẹ Tần nhìn dáng vẻ căng thẳng của Ôn Ý, cười nói: “Nghĩ thức mà dì nói, là về nhà ăn cơm.”

Ôn Ý: "Ơ?"

Mẹ Tần vẫn cười cười: "Nếu cháu và Tần Lâm có thời gian rảnh thì nhớ đến nhà chú dì ăn một bữa cơm."

Ôn Ý gật đầu theo bản năng: "Vâng."

Mẹ Tần nói tiếp, sắc mặt nhu hòa: "Làm việc cũng phải chú ý đến thân thể, có việc vui hay buồn thì phải nói ra, gặp chuyện gì cũng có thể tìm dì, tuyệt đối tuyệt đối đừng mang gánh nặng trong lòng, đã biết chưa?"

Ôn Ý đồng ý với bà ấy: "Cháu biết rồi, cảm ơn dì ạ."

Mẹ Tần đưa tay ra ôm lấy cô, khẽ khàng nói: "Đứa bé ngoan, cháu cực khổ rồi."

Nghe bà nói như vậy, tim Ôn Ý đập chậm lại, vành mắt nóng lên.

Cô ngửi mùi hương ấm áp trên người mẹ Tần, nhắm mắt lại ôm bà ấy một lúc lâu rồi cam kết: "Kỳ nghỉ lần sau, cháu nhất định sẽ trở về thăm chú dì cùng với Tần Lâm."

Mẹ Tần vội vàng đáp: "Đã hứa rồi nhé."

Được chú thím của Tần Lâm ủng hộ, Ôn Ý và Tần Lâm dường như càng thoải mái trong chuyện tình cảm.

Mùa đông năm nay, Tần Lâm chuyển tổng công ty tới thành phố Giang. Công ty của anh vốn do anh tự mình sáng lập, trước đây lựa chọn cắm dùi ở Bắc Kinh vì nhà anh ở nơi đó, chú thím anh ở nơi đó, những sản nghiệp khác của nhà họ Tần cũng ở nơi đó.

Mà bây giờ anh chuyển đến thành phố Giang, là vì nơi đây có Ôn Ý.

Anh biết Ôn Ý không thích Bắc Kinh, vậy nên anh đi theo cô đến sống ở thành phố Giang mà cô thích.

Vì thế, Tần Yến đã rất nhiều lần chê bai anh trọng sắc khinh anh em. Anh quảng hết chuyện làm ăn của nhà hàng cho Tần Yến, làm anh ấy mệt mỏi đến cả thời gian để ngủ cũng không có chứ đừng nói là hẹn hò.

Sau khi Tần Lâm chuyển công ty đến thành phố Giang, Ôn Ý cũng dọn đến chung sống với Tần Lâm.

Ngày thứ hai họ ở chung, Ôn Ý nhận được món quà Tần Lâm tặng cho cô.

Nhìn giấy chuyển nhượng quyền nắm giữ cổ phần cùng với hợp đồng chuyển nhượng bất động sản mở ra trước mặt mình, Ôn Ý cảm thấy hơi mờ mịt: "Anh làm vậy là có ý gì?"

Tần Lâm nhét cây bút vào tay cô: "Em ký tên lên đây đi."

Ôn Ý ngược mắt nhìn lên: "... Anh muốn tặng những thứ này cho em à?"

Tần Lâm gật đầu.

Dường như biết Ôn Ý muốn nói gì, Tần Lâm nói: "Anh không muốn khiến em mất cảm giác an toàn, tuy những thứ này là vật ngoài thân, cũng chưa chắc đã có thể cho em cảm giác an toàn, nhưng anh vẫn hi vọng em có thể nhận chúng."

Ôn Ý cau mày: "Tần Lâm, em không cần đâu."

"Em cần chứ." Tần Lâm nói: "Chúng ta hẹn hò thì cũng gần như kết hôn rồi. Em biết đấy, trước khi Thi Hào và Lương Tây Kinh kết hôn, Lương Tây Kinh cũng bảo cô ấy ký một bản thỏa thuận."

Đây là lời cam kết và đảm bảo mà Lương Tây Kinh dành cho Thi Hào.

Tương lai nếu Lương Tây Kinh làm bất cứ chuyện gì vi phạm lời thề hôn nhân của hai người, thì anh ấy sẽ ra khỏi nhà tay trắng.

Ôn Ý biết chuyện này, cô nhỏ giọng nói: “Thi Hào đã nói với em, chữ ký đó là Lương Tây Kinh lừa ký khi cô ấy uống rượu say.”

Thi Hào cho rằng loại đảm bảo này có ý nghĩa không lớn đối với mình. Nếu như Lương Tây Kinh thật sự dám làm ra chuyện phản bội, Thi Hào lấy tiền của anh ấy thì anh ấy vẫn có thể kiếm lại như thường.

Nhưng mà Lương Tây Kinh cảm thấy mình phải cho Thi Hào đầy đủ cảm giác an toàn.

Cho nên anh ấy nhân lúc Thi Hào uống rượu say đến mơ mơ hồ hồ mà lừa cô ký tên lên thỏa thuận này.

Tần Lâm mỉm cười: “Chắc là em không mong anh cũng xài lại chiêu này chứ?”

Ôn Ý trừng mắt nhìn anh: “Tửu lượng của em khá hơn Thi Hào đấy.”

"Anh biết." Tần Lâm kề sát vào sau lưng cô, bàn tay anh dày rộng đặt lên bàn tay cô, cầm bút lên rồi cất giọng khàn khàn: “Nhưng nếu đã thật sự muốn làm chuyện gì, thì anh cũng có cách của riêng mình.”

Ôn Ý không biết phải đáp sao, cô nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Tần Lâm: “Anh nghiêm túc đấy chứ?”

Tần Lâm đáp: "Anh cực kỳ nghiêm túc."

Ôn Ý dường như có chút bất đắc dĩ: “Lần trước chúng ta đến Bắc Kinh, dì đã tặng em một cái vòng tay, giá của nó có thể mua một căn biệt thự.”

Tần Lâm: "Đó là tấm lòng của bà ấy, còn đây là tấm lòng của anh."

Giảng co một lúc lâu, Ôn Ý hỏi: "Có phải chỉ khi em ký cái này thì anh mới có thể yên tâm?"

Tần Lâm đáp: "Phải."

Trầm ngâm một lúc, Ôn Ý cầm bút lên ký vào một hợp đồng bất động sản trong sổ đó.

Cô đưa cho Tần Lâm, buông lời thành thật: "Nếu một ngày kia chúng ta chia tay, em chỉ muốn một căn nhà này thôi."

"..."

Tần Lâm biết, đây là sự nhượng bộ của cô.

Anh đặt bản hợp đồng kia xuống, lấy cây bút đang cầm trong tay Ôn Ý ra, cúi đầu cắn xuống môi cô: "Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa." Anh tựa hồ có chút tủi thân: "Sau này em đừng nói những câu như vậy."

Ôn Ý bật cười, chủ động vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh: "Được."

Thật ra không ai dám chắc chuyện tương lai.

Cô biết vì sao Tần Lâm lại làm như vậy. Cô không kết hôn, lỡ như có một ngày hai người chia tay thì khi đứng trước pháp luật, cô sẽ không thể lấy được một tơ một hào nào từ Tần Lâm.

Tần Lâm biết những thứ này chưa chắc đã có thể cho cô cảm giác an toàn, nhưng anh chỉ muốn cho cô một sự đảm bảo chân thật.

Đương nhiên, anh kiên định cho rằng mình và cô sẽ không xa rời.

Sự thật cũng là như thế.

Hai người họ mãi vẫn không chia tay.

Ôn Ý và Tần Lâm ở bên nhau đến năm thứ năm thì cô mang thai.

Khi đó Ôn Ý hơn ba mươi tuổi, nhìn công chúa nhỏ nhà Thi Hảo lớn lên từng ngày, thật ra Ôn Ý đã từng nảy sinh ý muốn kết hôn. Nhưng chỉ sau một thoáng, cô đã tự từ bỏ suy nghĩ này.

Rồi cô lại bàn bạc với Tần Lâm, nói mình muốn có một đứa bé.

Sau đó không lâu, cô mang thai đúng như mong muốn.

Chín tháng sau, Ôn Ý sinh ra một bé gái. Bé gái theo họ cô, chuyện này do Tần Lâm quyết định.

Đối với vấn đề con theo họ ai, ba mẹ Tần luôn giữ quan điểm con theo họ ai cũng được, họ không can thiệp vào quyết định của hai người trẻ tuổi.

-

Một nhà ba người Ôn Ý chung sống và trưởng thành không khác gì một gia đình bình thường.

Đương nhiên vẫn có đôi lúc hơi khác thường một chút.

Khi công chúa nhỏ nhà họ Ôn vào tiểu học, bị bạn học biết chuyện ba mẹ cô bé không phải là vợ chồng, mà hai người họ căn bản cũng không đăng ký kết hôn thì đám trẻ đã cười nhạo cô bé rất lâu.

Hôm ấy cô bé bị chọc tức phát khóc mới chạy về nhà hỏi Ôn Ý, tại sao cô không kết hôn với ba của cô bé.

Sau này cô bé cũng không biết nên giới thiệu ba mẹ mình thế nào.

Ôn Ý và Tần Lâm vô cùng kiên nhẫn giải thích cho cô bé rất nhiều điều, nhưng cô bé không nghe.

Ngày hôm sau Ôn Ý vốn định bàn bạc với Tần Lâm, hay là mình đi đăng ký kết hôn thôi, tuân theo chủ nghĩa hình thức vậy. Cô còn chưa nói suy nghĩ này ra khỏi miệng thì công chúa nhỏ đã tìm cô xin lỗi, nói hôm qua mình không nên nổi nóng với Ôn Ý, cô bé sai rồi.

Ôn Ý đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao cô bé chỉ ngủ một giấc đã thấu hiểu mọi chuyện.

Trong một lần tình cờ, Ôn Ý đi đón con gái tan học thì nghe được cô bé lớn tiếng đáp trả những đứa trẻ cười nhạo mình: “Mẹ tớ có tư tưởng độc lập của riêng mình, mẹ không muốn kết hôn mà muốn yêu đương hẹn hò với ba cả đời thì có gì mà không được? Không phải tất cả mọi người đều muốn kết hôn, ba mẹ có thể đưa ra lựa chọn của riêng mình. Tớ mong sau này các cậu đừng nói ba mẹ tớ như vậy nữa, hai người họ rất yêu nhau, cũng rất yêu tớ.”

Ôn Ý bất ngờ cảm động vì con gái, cô không nghĩ rằng một cô bé mới gần mười tuổi mà đã thấu hiểu những đạo lý này.

Dường như cô vẫn chưa nhắc đến những chuyện này với cô bé.

Rất lâu về sau, trong lúc nói chuyện phiếm với Tần Lâm, Ôn Ý mới biết anh tìm con gái trò chuyện thân mật về rất nhiều điều, cũng giảng cho cô bé nghe rất nhiều đạo lý, đồng thời thi thoảng sẽ giới thiệu với cô bé một vài bộ phim điện ảnh và cuốn sách giàu ý nghĩa. Để một cô bé mới chưa đầy mười tuổi đã hiểu rõ, hai người yêu nhau chỉ cần ở bên nhau thì có tổ chức lễ cưới và đăng ký kết hôn hay không đều không quan trọng.

Anh mong con gái luôn luôn ghi nhớ, anh yêu mẹ cô bé, cũng yêu cô bé.

Vì giữa họ có tình yêu, nên mới cô bé mới chào đời.

-

Câu chuyện đi đến cuối cùng, Ôn Ý và Tần Lâm vẫn đi đăng ký kết hôn.

Khi nhận giấy đăng ký kết hôn, Tần Lâm đã 60 tuổi. Đó là món quà mừng sinh nhật 60 tuổi mà Ôn Ý muốn tặng cho Tần Lâm.

Khi hai người xuất hiện tại cục dân chính đã thu hút rất nhiều ánh mắt kinh ngạc.

Lĩnh giấy đăng ký kết hôn xong, Ôn Ý nhận được một bó hoa từ cô công chúa nhỏ nhà mình nay đã thành người lớn.

"Ba mẹ, kết hôn vui vẻ nhé." Cô bé cười khanh khách mà nói.

Ôn Ý đưa tay ra nhận hoa: "Cảm ơn bé cưng."

Cô công chúa nhỏ cong cong khóe môi, kéo tay hai người lại nói: "Chúng ta chụp một tấm ảnh chung nhé."

Chụp xong tấm ảnh chung, gia đình ba người trở về nhà.

Nghe giọng nói trong trẻo vui tươi của con gái, Ôn Ý và Tần Lâm quay sang nhìn nhau cười, khóe miệng khẽ cong lên.

Trên đường mặt trời tỏa sáng chói chang, bóng dáng hai người chồng lên nhau. Gia đình nhỏ này của họ vẫn luôn đọng đầy tình yêu thương, trước sau chưa từng thay đổi.

Ôn Ý và Tần Lâm lại một lần nữa kiên định tiến về phía trước, đi hết chặng đường yêu nhau tha thiết chỉ thuộc về hai người.

Chương 86: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (1)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Âm nghĩ, nếu như cô sớm biết trên thế gian này có một người tên là Thẩm Minh Yến, vậy thì cô sẽ không bao giờ để lại sự tích vinh quang là theo đuổi những người đàn ông khác trên đời này đâu.

Dù có muốn để lại cô cũng sẽ giấu nhem nó đi.

...

Cái ngày Thẩm Âm gặp được Thẩm Minh Yến ấy cũng là ngày cô bị bà chủ Đinh Du của mình ép tới một buổi đấu giá trên du thuyền.

Bộ phim mới của cô vừa mới hoàn thành trước đó một ngày, còn chưa ngủ được mấy tiếng đã bị người ta lôi dậy nên tâm trạng của Thẩm Âm khá kém.

Sau khi lên du thuyền, bước vào trong hội trường đấu giá, Thẩm Âm nhanh chóng tìm được vị trí của mình và bắt đầu ngồi xuống rồi bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Đinh Du nhìn dáng vẻ buồn ngủ của cô, cảm thấy hơi buồn cười bảo: "Em mệt mỏi đến thế cơ à?"

Thẩm Âm lờm cô ấy một cái, nói bằng giọng điệu bức dọc đậm sâu: "Tổng giám đốc Đinh ạ, em mới ngủ được có năm tiếng thôi đấy."

Nếu phải ngủ trong vòng năm tiếng ở những dịp khác, có lẽ Thẩm Âm cũng không đến nổi này. Thế nhưng một tuần trước khi hơ khô thê tre, cô bị thiếu ngủ trầm trọng. Thẩm Âm còn định đợi đến khi hơ khô thê tre xong cô sẽ ngủ một giấc quên ngày quên đêm luôn.

Nhưng thứ khiến cô bất ngờ là bản thân còn chưa kịp ngủ đủ giấc đã bị Đinh Du dựng dậy.

Đinh Du tiếp nhận cơn bức bối của cô, chỉ bảo: "Ở đây có đồ tốt."

Thẩm Âm cau mày: "Đồ tốt gì cơ?"

Đinh Du: "Chị muốn tặng mẹ chị một chiếc vòng tay."

"?"

Thẩm Âm ngáp một cái, khó hiểu hỏi lại: "Chị muốn mua thì cứ mua còn gọi em tới làm gì?"

Đinh Du ăn ngay nói thật, đáp: "Chị sợ giá của chiếc vòng này quá cao mà chị lại thích theo nó đến cùng."

"..."

Thẩm Âm im lặng một lát rồi nghi ngờ hỏi: "Vậy ý chị là chị gọi em đến đây để ra tay ngăn chị lại lúc mấu chốt hả?"

Đinh Du: "Không phải thế."

Thẩm Âm: "Cái gì cơ?"

Đinh Du nói với vẻ chân thành: "Chị gọi em đến đây với một niềm mong mỏi rằng em sẽ biết nghĩ hơn một chút, nhận thêm nhiều việc một chút để kiếm thêm thu nhập cho công ty. Em phải biết bà chủ của em là một người tiêu tiền như nước, nếu em không cố gắng làm việc thì sớm muộn gì công ty của chúng ta cũng phá sản thôi."

Thẩm Âm không bao giờ ngờ rằng mạch suy nghĩ của Đinh Du lại là như vậy.

Cô ghen hòng một hồi lâu, sau đó mới lờm cô ấy một cái: "Chị nỡ ép buộc em đến mức ấy cơ à?"

Đinh Du cười đáp: "Tại sao lại không cơ chứ?"

Cô ấy nhìn gương mặt sáng rỡ, quyến rũ của Thẩm Âm, cảm khái nói: "Em gái mình xinh thật đấy."

Thẩm Âm và Đinh Du là chị em họ, Thẩm Âm theo họ mẹ.

Nghe vậy, Thẩm Âm thờ ơ không chút động lòng: "Chị đừng tưởng rằng chị khen em như thế là em sẽ bán mạng cho chị."

"Chị đâu có bảo em bán mạng cho mình." Đinh Du nói bóng nói gió: "Chị chỉ muốn em nhận chương trình giải trí kia thôi mà."

"..."

Lúc này, cuối cùng Thẩm Âm cũng coi như biết mục đích thật sự khi Đinh Du kéo mình tới buổi đấu giá này.

Trước đó, trên mạng có đưa tin về một chương trình giải trí liên quan đến tình yêu đang được chuẩn bị lên sóng. Vốn dĩ chương trình đó có là gì đi chăng nữa thì cũng chẳng có liên quan gì đến Thẩm Âm. Nhưng điều khiến cô cảm thấy bất ngờ là weibo chính thức của chương trình giải trí đó lại mở một cuộc thăm dò trực tuyến với chủ đề là khán giả mong nghệ sĩ nào tham gia, bọn họ sẽ dốc hết sức để mời bằng được người đó.

Thẩm Âm, một người phụ nữ luôn độc thân kể từ khi bước trên con đường diễn xuất cho đến nay đã vô tình bị ngấm trúng. Cô bị cư dân mạng và những người hâm mộ thân thiết bỏ phiếu, trở thành nữ diễn viên được mọi người mong đợi tham gia chương trình giải trí về tình yêu nhất.

Lúc biết tin này, trong đầu của Thẩm Âm toàn dấu chấm hỏi... Người như cô mà lại cần phải tham gia chương trình giải trí để tìm người thương ư?

Ngay cả quản lý và trợ lý của cô cũng nói với cô là cần tham gia chương trình ấy. Vì dù gì trước đó cô cũng đã để lại rất nhiều ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người, ai ai cũng nghĩ rằng cô rất muốn yêu đương.

Thẩm Âm thừa nhận, bản thân mình hơi mê người có ngoại hình đẹp, ngày trước, lúc còn học đại học cô có thích một đàn anh nhưng không theo đuổi được người ta.

Lúc mới tham gia đóng phim, có một ca sĩ vừa hát hay lại còn đẹp trai trêu chọc cô, khi ấy cô cũng muốn theo đuổi người này. Tiếc là còn cô còn chưa kịp thực hiện kế hoạch thì đối phương đã tung tin hẹn hò, một bầu máu nóng của Thẩm Âm bị nước dội cho nguội lạnh, từ đó cô đóng cửa trái tim, không yêu đương gì nữa.

Mãi cho đến hai năm trước, trong một lần tham dự sự kiện cô nhìn thấy tổng giám đốc Lương Tây Kinh của tập đoàn Lương Thị.

Thẩm Âm thích cả ngoại hình lẫn khí chất của người này, cô nghĩ bản thân mình đã độc thân lâu thế rồi, lần nào muốn theo đuổi ai đó cũng bị người ta nể tay trên. Sau khi tìm hiểu và biết tạm thời chưa có ai theo đuổi Lương Tây Kinh, hơn nữa anh cũng chưa có bạn gái, thế là Thẩm Âm bắt đầu hành động.

Cô mê người có ngoại hình đẹp, cũng mê cả người có dáng đẹp, khó khăn lắm mới gặp được một người vừa ý cô.

Có rất nhiều phóng viên truyền thông và người hâm mộ biết chuyện cô theo đuổi người ta, lần này có thể nói là Thẩm Âm theo đuổi người ta vô cùng mạnh mẽ.

Vốn dĩ, đối với cô mà nói việc không theo đuổi được người ta cũng là chuyện hết sức bình thường nên cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Hơn nữa cô biết rõ lý do mà Lương Tây Kinh từ chối mình, anh nói anh thích người khác rồi. Lúc hay tin này, Thẩm Âm kéo bạn thân

của mình tới quán bar uống hai chén rượu, coi như mặc niệm cho tình yêu đã mất của cô.

Suốt một khoảng thời gian dài sau đó, Thẩm Âm bận rộn với chuyện công việc, chẳng còn tâm trí để yêu đương.

Ai ngờ, cách đây không lâu có một cư dân mạng đã tìm thấy một tấm ảnh cũ chụp lại cảnh cô nói chuyện với Lương Tây Kinh khi cô còn đang theo đuổi anh.

Thế là quần chúng cư dân mạng lại được thể, thi nhau hỏi cô là cuối cùng có theo đuổi được người ta không. Sau khi biết cô theo đuổi thất bại, dân cư mạng bắt đầu đồng tình với cô.

Cũng vì thế mà Thẩm Âm mới vinh dự được cư dân mạng gán cho cái mác là người muốn được thấy nhất trong chương trình giải trí về chủ đề tình yêu.

Nghĩ tới chuyện này, Thẩm Âm cảm thấy bản thân quá oan ức.

"Em đâu có đáng thương như mọi người nghĩ."

Đinh Du bật cười: "Bọn chị biết từ trước đến nay em chẳng để ý đến chuyện theo đuổi người ta nhưng cư dân mạng và người hâm mộ của em đâu có biết việc ấy."

Thẩm Âm hơi ghen hòng, cô thở dài: "Tham gia chương trình giải trí về tình yêu mất mặt lắm."

Nghe cô nói như thế, Đinh Du cau mày: "Ý của em là, cũng không phải là không thể xem xét, đúng chứ?"

Thẩm Âm nhìn cô ấy một chút, đang định nói chuyện, bỗng có tiếng ồn ào truyền tới từ phía xa.

Nghe thấy tiếng hô kinh ngạc vang lên liên tục, Thẩm Âm ngáp một cái sau đó cũng quay đầu lại theo Đinh Du, miệng còn không

quên nói: "Chắc không phải là ngôi sao nào... "

Còn chưa kịp nói dứt câu, cô đã nhìn thấy người đàn ông bị mọi người vây quanh ở chỗ lối vào.

Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may đẹp đẽ, dáng người cao to thẳng tắp, phong thái cao quý, hơn người.

Đôi mắt của Thẩm Âm dừng lại trên người anh chừng vài giây, sau đó di chuyển dần lên trên, rơi vào gương mặt thờ ơ, đẹp đẽ như được tạc tượng của người này.

Như thể nhận ra điều gì đó, Thẩm Minh Yến nhướn mày, đôi mắt với đôi con ngươi sắc bén thoáng nhìn về phía Thẩm Âm ở bên này.

Con ngươi của anh có màu khá nhạt, dưới ánh đèn và sự che chắn của thấu kính, làm bớt đi sự sắc sảo, lạnh lùng nơi khóe mắt, đuôi mày của anh. Nhưng dù cho có như thế thì người chung quanh vẫn có thể cảm nhận được khí chất mạnh mẽ toát ra từ người anh.

Dù Thẩm Âm đứng cách anh một khoảng rất xa nhưng khi ánh mắt anh nhìn thoáng qua, cô vẫn cảm thấy hồi hộp.

Bốn phía yên tĩnh vài giây, sau đó tiếng xì xầm bàn tán lại tiếp tục vang lên.

"Tổng giám đốc Thẩm." Thẩm Âm nghe thấy có người gọi tên anh.

Thẩm Minh Yến hơi nghiêng đầu, nhìn về phía người vừa gọi mình với thái độ rất hờ hững.

Một lát sau, Thẩm Âm thấy Thẩm Minh Yến đi theo người đó và ngồi vào chiếc ghế nằm chỗ chệch chéo phía trước cô.

Đó vị trí giữa hàng đầu tiên, dành riêng cho những người giàu có và quyền lực.

Vẫn chưa ngấm đủ à?" Đinh Du bỗng nhiên ghé sát tai cô, khẽ hỏi.

Trước đây, Thẩm Âm chưa gặp Thẩm Minh Yến bao giờ, cô quay đầu hỏi chị họ mình: "Anh ấy là ai?"

Đình Du: "Là người em không dây vào nỗi đau."

Nghe cô ấy nói như thế, Thẩm Âm nhướn mày: "Người em không dây vào nỗi á?"

Đình Du huých nhẹ vào phía dưới cánh tay của cô, khẽ bảo: "Chị nói thật lòng đấy, chúng ta không dây vào anh ta được đâu."

"..." Thẩm Âm chớp mắt mấy cái, vẫn kiên quyết hỏi: "Anh ấy tên là gì?"

Đình Du nhìn dáng vẻ phẫn khởi của cô, cảm thấy hơi đau đầu: "Đừng có nói anh ta lọt vào mắt em rồi đấy nhé?"

Thẩm Âm gật đầu một cách thành thật: "Em cảm thấy anh ấy còn đẹp trai hơn cả Lương Tây Kinh nữa."

Đình Du: "... Một ngôi sao lớn như em có thể đừng nông cạn như thế được không?"

"Em cứ nông cạn thế đấy." Thẩm Âm nói thầm: "Nếu chị không nông cạn, tại sao lúc trước phải lừa em vào giới giải trí làm gì?"

"..."

Lời này khiến Đình Du không còn lời gì để nói.

Lúc trước, nguyên nhân chính khiến Thẩm Âm dấn thân giới này làm diễn viên chỉ đơn giản là do bị cô ấy xúi giục. Khi đó, Đình Du muốn lấy một khoản vốn khởi nghiệp từ gia đình để bắt đầu kinh doanh, gây dựng sự nghiệp. Ai ngờ, nửa năm qua đi, công ty do cô ấy tiếp quản chẳng có chút tiến bộ nào, những nghệ sĩ trong công ty đều là những kẻ tuy đã già đời nhưng chẳng tạo nên được tên tuổi, tiếng tăm gì.

Đúng lúc ấy Thẩm Âm vừa tốt nghiệp trung học đến rủ cô ấy đi du lịch, Đình Du thấy vẻ bề ngoài ngày càng xinh đẹp, rạng rỡ của cô bèn dụ dỗ cô vào cái giới này.

Đương nhiên, cô ấy có thể lôi kéo thành công một phần là vì Thẩm Âm có hứng thú với nghiệp làm diễn viên, phần còn lại là vì cô cũng có thiên phú.

Bầu không khí giữa hai chị em thoáng rơi vào im lặng trong chốc lát.

Thẩm Âm không muốn tiếp tục nói với Đình Du về những chuyện đã qua nữa, ánh mắt cô lại tiếp tục phiêu dạt về phía bóng lưng thẳng tắp ngời chói phía trước mình.

Thẩm Minh Yển có chiều cao vượt trội, sau khi ngồi xuống cũng không có dáng vẻ căng thẳng như những người khác, trông anh có vẻ thoải mái và thư thái, không hề ăn nhập gì với hoàn cảnh xung quanh.

Nghĩ đi nghĩ lại mới thấy cũng đúng thôi, anh xuất hiện, những người căng thẳng phải là những người khác chứ chắc chắn không phải là anh.

Thấy ánh mắt sáng quắc của Thẩm Âm, Đình Du bỗng thấy hối hận vì đã dẫn cô tới đây. Cô ấy biết em họ mình là một người mê cái đẹp, thấy ai đẹp, vừa ý mình là lòng cô sẽ rung rinh.

Nếu biết trước rằng Thẩm Minh Yển sẽ đến đây, biết em họ mình sẽ nhìn trúng Thẩm Minh Yển, chắc chắn cô ấy sẽ không lôi Thẩm Âm đến đây.

Thẩm Âm theo đuổi Lương Tây Kinh thì không sao, Đình Du biết Lương Tây Kinh, cũng hiểu tính nết người này.

Lương Tây Kinh thoát nhìn là một người lạnh nhạt nhưng thật ra lại là người có trái tim ấm áp.

Thế nhưng Thẩm Minh Yến không phải thế, Thẩm Minh Yến thuộc kiểu người mặt lạnh, lòng cũng lạnh. Người này lớn lên trên đất Hồng Kông từ nhỏ, anh đã quá quen với cảnh người đến ta đi, cũng quá quen với cảnh anh lừa tôi gạt. Thẩm Minh Yến tàn nhẫn hơn nhiều so với đám Lương Tây Kinh, những thứ anh từng xử lý thâm sâu hơn nhiều so với những kẻ khác.

"Thẩm Âm." Nghĩ đến đây, Đinh Du kéo tay áo cô: "Đừng nghĩ nữa, chị sẽ nói cho em biết Thẩm Minh Yến là ai."

Cô ấy cố gắng kể cho Thẩm Âm nghe một vài sự tích đặc sắc trong quá khứ của Thẩm Minh Yến, để xua tan suy nghĩ đang rục rịch trong đầu của cô.

Thẩm Âm quay đầu qua, hai mắt sáng lên: "Được, chị nói đi."

Đinh Du đang định mở miệng nói chuyện, buổi đấu giá đã bắt đầu.

"Tối nay, lúc đưa em về chị sẽ kể cho em nghe."

Thẩm Âm: "... Ồ."

Lẳng lẳng xem buổi đấu giá được một lúc, Thẩm Âm không nhận được khế gọi chị mình: "Chị ơi."

Nghe thấy Thẩm Âm gọi mình là chị, mí mắt của Đinh Du khẽ giật một cái, lòng có cảm giác cô sắp làm ra chuyện gì đó xấu xa: "Em đừng có gọi chị là chị."

Thẩm Âm khẽ ghen ngào: "Để em hỏi ba em trước đã nhé?"

Đinh Du cảm thấy hơi khó hiểu: "Hỏi ba em làm cái gì?"

Thẩm Âm chớp chớp mắt, bày ra dáng vẻ vô tội nói: "Chị không cho em gọi chị là chị, chẳng phải là muốn cắt đứt quan hệ giữa hai nhà chúng ta sao? Em phải hỏi ba em xem ông ấy có đồng ý chấm

dứt quan hệ anh em với bác trai không chứ, nếu ông ấy đồng ý thì sau này em sẽ không gọi chị là chị nữa."

Đình Du: "..."

Nghe xong mấy lời vô cùng hợp tình hợp lý của cô, Đình Du nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Câm miệng."

Thẩm Âm khế nũng nịu: "Chị hung dữ với em."

Đình Du lườm cô: "Giả bộ đáng thương cũng chẳng có tác dụng gì với chị mi đâu nhé."

"Ồ." Thẩm Âm biết ứng phó với mọi tình huống, lập tức lên tiếng hỏi lại cô ấy: "Vậy phải làm thế nào mới có tác dụng với chị thế?"

Đình Du ghen hòng, thở dài: "Nói đi, rốt cuộc là em muốn làm cái gì?"

Thẩm Âm hất cằm lên, ra hiệu cho cô ấy nhìn về phía trước bảo: "Với thân phận của chị liệu có thể bắt chuyện với người nào đó không?"

Cô nói một cách vô cùng chân thành: "Em muốn tới đó làm quen với người ta."

"..."

Đình Du biết bản thân nên từ chối cô nhưng chẳng mấy khi cô em họ này mới có chuyện cần mình giúp đỡ.

Nhìn gương mặt xinh đẹp, chói lóa của Thẩm Âm, Đình Du khó mà thốt lên nổi lời từ chối: "Chị đã gặp anh ta một lần."

Thẩm Âm chớp chớp mắt mấy cái, hỏi ngay: "Vậy sau đó cũng có thể gặp nữa, nhỉ?"

Đinh Du lườm cô một cái: "Anh rể em quen anh ta, qua đó chào hỏi chắc cũng chẳng phải vấn đề gì to tát." Nói đến đây Đinh Du thoáng dừng lại một chút, sau đó thản nhiên nói tiếp: "Nhưng chị không dám chắc liệu anh ta có còn nhớ mình hay không."

Nghe cô ấy nói như thế, Thẩm Âm lập tức nói một câu chắc như đinh đóng cột: "Chắc chắn là anh ấy nhớ rồi."

Đinh Du cho cô ấy một cái nhìn hờ hững: "Sao em chắc chắn thế?"

Thẩm Âm phân tích một cách vô cùng hợp tình hợp lý: "Thế này nhé, một người có thân phận và địa vị như anh ấy, nếu đã qua lại với anh rể, vậy thì chắc chắn việc nhớ kỹ vợ anh rể cũng chẳng phải việc gì khó." Cô lại bắt đầu viện ra một đồng lý lẽ: "Hơn nữa chị em xinh đẹp thế này cơ mà, nếu anh ấy dám quên, em sẽ tìm anh ấy tính sổ."

Đinh Du khẽ lườm cô một cái: "Đừng tưởng em chỉ cần nịnh đầm mấy câu như thế thì chuyện gì chị cũng sẽ giúp em."

Thẩm Âm: "Em đâu cần chị giúp em những chuyện khác, em chỉ muốn chị cho em có cơ hội lộ mặt ra trước mặt anh ấy thôi mà."

"..." Đinh Du không còn cách nào khác, đành thờ dài thườn thượt đáp: "Em thích anh ta thật hả?"

Thẩm Âm đáp: "Anh ấy đẹp trai mà."

Đinh Du biết cô là người mê cái đẹp nhưng vẫn không nhịn được phải rào trước một câu: "Được rồi, nếu như người ta không có hứng thú với em thì em nên từ bỏ sớm đi."

Thẩm Âm ngoan ngoãn gật đầu: "Em biết thế nào là đủ mà."

Buổi đấu giá vẫn đang diễn ra, người ngồi ở vị trí phía trước, Thẩm Minh Yến, người đã sớm quen với việc bị những người khác

theo dõi, không hiểu sao bỗng cảm thấy hơi khó chịu trong buổi đấu giá này.

Trợ lý bên cạnh thấy anh có gì đó không ổn lắm bèn khẽ hỏi, "Tổng giám đốc Thẩm, anh cảm thấy khó chịu ở đâu à?"

Thẩm Minh Yển khép cuốn sổ tay có tư liệu về buổi đấu giá lại, vẻ mặt có chút kìm nén đáp: "Không có."

Trợ lý nhìn cuốn sổ tay anh đưa qua hỏi: "Anh có muốn món nào không?"

Thẩm Minh Yển đáp: "Đấu giá lấy cái vòng tay đi."

Trợ lý gật đầu.

Đương nhiên Thẩm Minh Yển chẳng thiếu gì một cái vòng tay, nhà họ Thẩm và nhà họ Minh lại càng không thiếu.

Chẳng qua là hôm nay anh tới tham gia hoạt động này ở Giang Thành, kiểu gì cũng phải đấu giá được thứ gì đó. Bởi mục đích chính của buổi từ thiện này là hai chữ từ thiện.

Vừa rồi Thẩm Minh Yển đã xem qua một lượt, những thứ được đưa ra không nhiều nhưng cũng chẳng có gì thú vị, chỉ có chiếc vòng tay kia có thể coi như không tệ.

Đinh Du không ngờ, mục tiêu của Thẩm Minh Yển cũng chiếc vòng tay kia.

Ngay lần đầu tiên cô ấy giơ thẻ ra giá, trợ lý của Thẩm Minh Yển đã giơ thẻ nâng giá lên, thấy thế cô ấy thoáng nhìn về phía Thẩm Âm một chút.

Vài giây sau, Đinh Du tiếp tục ra giá mới.

Thẩm Minh Yển cũng không biết người giơ thẻ nâng giá là ai, từ lúc anh ngồi xuống đến giờ chưa hề quay đầu lại nhìn về phía sau

một lần nào. Anh vốn là người không bao giờ quay đầu lại nhìn người khác, huống chi đám người ngồi phía sau lại là những người chẳng mấy quan trọng.

Là trợ lý quay đầu lại nhìn một lượt, sau đó khẽ nhắc nhở anh: "Tổng giám đốc Thẩm, người đang đấu giá chiếc vòng tay cùng chúng ta là tổng giám đốc Đinh, liệu chúng ta có nên tiếp tục nữa không?"

Anh ta biết Thẩm Minh Yến có mối quan hệ cá nhân với chồng của Đinh Du.

Nghe thấy trợ lý của mình nói vậy, trong đầu Thẩm Minh Yến lập tức có ý định từ bỏ: "Tổng giám đốc Đinh nào?"

Trợ lý: "Vợ của tổng giám đốc Du."

Nói xong câu ấy, trợ lý còn không quên bổ sung thêm: "Trong lần gặp mặt trước tổng giám đốc Du từng nhắc tới chuyện sắp tới sinh nhật của mẹ vợ anh ta. Nên tôi đoán có lẽ tổng giám đốc Đinh muốn đấu giá chiếc vòng tay này làm quà sinh nhật tặng cho mẹ mình."

Ngọc phi thúy nuôi dưỡng con người.

Mẹ của Đinh Du thích phi thúy, chỉ cần có thứ không tồi, Đinh Du sẽ tìm chúng và tặng cho mẹ của mình.

Thẩm Minh Yến biết rõ điều đó, anh có ấn tượng với Đinh Du không chỉ đơn giản là vì chồng của cô ấy là Du Lập Thanh mà còn vì cô ấy từng đứng ra ngăn cản sóng gió, xoay chuyển tình thế và "cứu sống" cả một công ty. Có thể nói Đinh Du là một chủ sở hữu công ty điện ảnh và truyền hình rất có tâm.

Nghĩ vậy, Thẩm Minh Yến nói: "Đừng giơ thẻ nữa."

Trợ lý: "Tôi biết rồi."

Đình Du thành công đấu giá được chiếc vòng tay như ý nguyện.

Cô ấy suy nghĩ một chút, sau đó nhắn tin cho chồng mình, nói với anh ấy đôi câu.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, ngay khi Thẩm Minh Yến định rời đi, Đình Du dẫn Thẩm Âm đi về phía anh, chào hỏi: "Tổng giám đốc Thẩm."

Thẩm Minh Yến vừa mới đứng dậy thì bỗng nghe thấy có người gọi tên mình, anh bèn hơi quay đầu nhìn qua. Lúc anh nhìn về phía Đình Du đã thấy ngay Thẩm Âm đang đứng bên cạnh cô ấy.

Ánh mắt hai người thoáng giao nhau trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Thẩm Minh Yến ung dung chào lại: "Tổng giám đốc Đình."

Đình Du nở nụ cười: "Cảm ơn tổng giám đốc Thẩm đã nhường chiếc vòng tay lại cho tôi."

Cô ấy biết nếu Thẩm Minh Yến kiên quyết muốn chiếc vòng tay vừa rồi thì cô ấy sẽ chẳng có cơ hội để đấu giá được nó.

Thẩm Minh Yến: "Chỉ là một cái nhắc tay thôi, tổng giám đốc Đình đừng khách sáo."

Đình Du gật đầu, bỗng nhiên chú ý tới Thẩm Âm, cô ấy đành mỉm cười bất đắc dĩ, nhắm mắt nói: "Tổng giám đốc Thẩm, đây là em họ của tôi, Thẩm Âm."

Nghe vậy, ánh mắt của Thẩm Minh Yến hờ hững nhìn về phía Thẩm Âm một chút, nói một cách bình tĩnh mà sâu sắc: "Tôi còn có chút việc phải xử lý, đi trước nhé."

"..."

Đình Du nghe vậy là biết bản thân đã thất bại trong việc làm người móc nối.

Cô khẽ mỉm cười đáp lại: "Tổng giám đốc Thẩm đi thông thả."

Thẩm Minh Yến ừ một tiếng sau đó nhắc chân rời đi.

Anh vừa đi, những người xung quanh cũng lục tục rời đi theo.

Thẩm Âm nhìn người đàn ông được những người khác vây quanh đang đi ra ngoài, anh vẫn mặc âu phục đen như khi đến, toàn thân toát lên vẻ nhẹ nhàng sâu lắng, khiến cho cô có cảm giác vô cùng thần bí.

Nhìn theo bóng lưng xa dần của anh, Thẩm Âm ngược mắt lên gọi người bên cạnh mình một tiếng: "Chị à."

Đinh Du: "... Không có lần sau."

Thẩm Âm kéo cánh tay cô ấy, cười nói: "Em biết rồi mà, lần sau chắc chắn em sẽ tự xông tới, không cần chị phải giới thiệu."

Đinh Du đáp: "Vừa rồi anh ta không có ý muốn làm quen với em."

"Thế thì đã sao?" Thẩm Âm thích những người đàn ông có tính khiêu chiến cao kiêu ấy: "Em sẽ khiến anh ấy muốn làm quen với em."

"..."

...

Sau buổi đấu giá lần ấy, Thẩm Âm đã biết thân phận của Thẩm Minh Yến, cũng biết anh lớn lên ở Hồng Kông từ nhỏ, sau đó bôn ba khắp đó đây trên thế giới, chẳng mấy khi về lại Giang Thành.

Biết thân phận của người ta cũng biết cả những việc anh từng làm, Thẩm Âm lại bắt đầu lên kế hoạch để theo đuổi con nhà người ta một cách quyết liệt.

Cô thường xuyên nhận được lời mời tham gia tiệc rượu của Thẩm Minh Yến và tình cờ gặp anh. Số lần gặp nhau tình cờ nhiều đến nỗi dù Thẩm Minh Yến không muốn nhớ rõ cô cũng khó.

Điều đáng tiếc là Thẩm Âm lén lút theo đuổi suốt mấy tháng trời, Thẩm Minh Yến cũng không hề bị lay động.

Sự thay đổi duy nhất của anh dành cho cô đó là anh sẽ cau mày và gọi tên cô khi thấy cô làm một vài chuyện khi chưa được sự cho phép của mình.

Thẩm Âm rất thích nghe anh gọi tên mình.

Ngày hôm đó, Thẩm Âm đã tham dự buổi ra mắt bộ phim mới của mình và Bùi Diên.

Điều khiến cô cảm thấy bất ngờ là Lương Tây Kinh, người cô từng theo đuổi ngày trước dẫn theo trợ lý của anh ta đến khán đài để xem phim. Nếu mọi chuyện chỉ có thể thôi thì không nói làm gì, đằng này sau khi buổi ra mắt phim kết thúc, Lương Tây Kinh và thư ký của anh ta lại xuất hiện trên hotsearch.

Và chẳng có gì bất ngờ khi chuyện Thẩm Âm từng theo đuổi Lương Tây Kinh lại bị cư dân mạng lôi ra.

Nhìn thấy hotsearch trên mạng và đủ mọi loại suy đoán của cộng đồng mạng, Thẩm Âm câm nín, chỉ biết âm thầm ngửa mặt nhìn trời.

Lần này sự lo lắng của đám cư dân mạng chẳng khác nào đang mua thêm việc cho cô. Nếu như Thẩm Minh Yến biết ngày trước cô từng theo đuổi Lương Tây Kinh vậy thì có khác nào gia tăng độ khó cho việc theo đuổi của cô lần này?

Vốn dĩ bây giờ, thái độ của Thẩm Minh Yến dành cho cô đã chẳng mặn mà gì.

Bỗng dưng, cô chợt nhớ ra một chuyện.

Mấy ngày trước cô đã hỏi Thẩm Minh Yến rằng hôm nào thì anh về Giang Thành, Thẩm Minh Yến đã bảo với cô là ngày mai. Lúc đó Thẩm Âm còn phàn nàn bảo, anh không thể về để tham dự buổi ra mắt phim của tôi sao?

Thẩm Minh Yến không trả lời tin nhắn ấy của cô.

Nghĩ đến đây, Thẩm Âm cảm thấy vô cùng thất bại, cô nhấn vào ảnh đại diện wechat của Thẩm Minh Yến.

Thẩm Âm nhìn chăm chăm vào tin nhắn không có người trả lời nọ, im lặng một chốc, rồi ngập ngừng gửi một tin nhắn đi: "Tổng giám đốc Thẩm..."

Đúng lúc này, Thẩm Minh Yến với vẻ phong trần mệt mỏi vừa xuống khỏi máy bay đã nghe thấy mấy người bên cạnh đang bàn luận: "Ôi Thẩm Âm đáng thương quá, trước đó bị tổng giám đốc Lương từ chối thì thôi, đã vậy bây giờ tổng giám đốc Lương còn dẫn người mình theo đuổi đến tham dự buổi ra mắt phim mới của cô ấy nữa. Chuyện như thế ai mà không thấy khó chịu cơ chứ?"

"Thẩm Âm vẫn chưa yêu ai, có lẽ không phải là vì tổng giám đốc Lương đâu nhỉ?"

"..."

Giọng nói của người qua đường liên tục chui vào lỗ tai khiến bước chân của Thẩm Minh Yến hơi khựng lại.

Anh lấy lại bình tĩnh, nhận chiếc điện thoại từ tay của trợ lý hỏi: "Có tin gì quan trọng không?"

Trợ lý nhìn sắc mặt của Thẩm Minh Yến, anh ta nghĩ một lúc vẫn không hiểu được ý của anh là gì.

Anh ta còn chưa kịp đáp, màn hình điện thoại di động của Thẩm Minh Yến đã sáng lên.

Thẩm Minh Yến mở máy, mím môi gửi một tin nhắn: "Có chuyện gì không?"

Thẩm Âm lập tức bật người lên khỏi giường, cô ngồi dậy, nhắn tin trả lời người kia: "Anh hết bận chưa?"

Đầu ngón tay của Thẩm Minh Yến khẽ nhúc nhích: "Rồi."

Thẩm Âm: "Ngày mai mấy giờ anh bay?"

Thẩm Minh Yến: "Làm sao?"

Thẩm Âm: "Biết rõ còn hỏi, đương nhiên là tôi quan tâm đến anh rồi."

Thẩm Minh Yến thường xuyên bị mấy tin nhắn và câu nói của Thẩm Âm làm cho kinh ngạc, không biết nên đáp lại thế nào cho phải.

Anh nhìn chằm chằm vào mấy chữ "quan tâm đến anh" sau đó cup mi mắt nhấn lại: "Chẳng phải cô đang đi tuyên truyền cho bộ phim mới à?"

Một tuần trước, Thẩm Minh Yến nhận được thời gian biểu không mời mà tới của Thẩm Âm.

Trên lịch trình ấy là lịch làm việc của cô trong nửa tháng tới.

Đúng lúc Thẩm Minh Yến nhàn đến phát chán bèn nhìn thoáng qua nó một chút, bắt đầu từ buổi ra mắt phim, Thẩm Âm liên tục tới các thành phố khác để tuyên truyền. Sau khi đợt tuyên truyền kết thúc, cô sẽ phải tham gia các buổi chụp hình tạp chí và các sự kiện quảng cáo thương mại.

Nhìn qua còn bận bịu hơn cả anh.

Lúc đó, thứ được gửi kèm theo thời gian biểu đến cho Thẩm Minh Yến là tin nhắn "mùi mẫn" của Thẩm Âm: "Tổng giám đốc Thẩm, nếu

anh không quay lại Giang Thành thì anh sẽ không gặp được người theo đuổi mình gần một tháng đấy."

Ba chữ "người theo đuổi" này là câu cô nói trong lần Thẩm Minh Yến vô tình gặp cô trong một bữa tiệc riêng, sau khi cô nói cuộc gặp gỡ ấy là tình cờ, anh đã bảo: "Cô Thẩm thật sự cảm thấy đây là sự tình cờ sao?"

Khi hỏi câu ấy, anh đã nghĩ Thẩm Âm sẽ tức giận, hoặc cảm thấy xấu hổ.

Nhưng điều khiến anh cảm thấy bất ngờ là Thẩm Âm nghe xong còn tròn tròn mắt lên nhìn anh và hỏi: "Tổng giám đốc Thẩm, hóa ra anh cũng biết việc này không phải tình cờ à?"

Thẩm Minh Yến nghĩ thầm, anh đâu phải thằng ngu.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, hờ hững nói: "Cô Thẩm."

Thẩm Âm lập tức ngăn lời anh lại: "Đừng gọi tôi là cô Thẩm, anh cứ gọi tôi là Thẩm Âm đi hoặc là Âm Âm cũng được."

Khóe môi của Thẩm Minh Yến mím lại thành một đường thẳng, anh không lên tiếng đáp lại lời cô.

Thẩm Âm biết ý của anh, bèn nhướn miệng cười nói, "Tổng giám đốc Thẩm à, anh thông minh như vậy, chắc chắn biết vì sao tôi lại tình cờ gặp anh nhiều lần đến vậy mà, đúng chứ?"

Thẩm Minh Yến giả ngu, bày ra vẻ mặt không chút cảm xúc: "Tại sao?"

Thẩm Âm ngạc nhiên hỏi lại: "Anh không biết á?"

"..." Lúc đó Thẩm Minh Yến có uống chút rượu, đầu óc không tỉnh táo nên mới tiếp lời cô: "Cô Thẩm không nói thì làm sao tôi biết được cơ chứ."

Thẩm Âm a một tiếng đáp: "Phải ha."

Sau đó, cô không hề xấu hổ, nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt đào hoa sáng lấp lánh: "Tôi biết tổng giám đốc Thẩm không có bạn gái, thế nên tôi định theo đuổi tổng giám đốc Thẩm, trở thành người theo đuổi anh."

"..."

Đang nghĩ tới đây, di động của anh bỗng vang lên lần nữa: "Lại bận rồi hả?"

Thẩm Minh Yến hoàn hồn, anh không quen với việc nhắn tin qua wechat tốn thời gian như vậy nên là anh bấm số điện thoại của Thẩm Âm, gọi thẳng sang cho cô: "Tôi vừa mới xuống máy bay."

Thẩm Âm sững sốt một chút, sau đó kinh ngạc nói: "Anh về Giang Thành rồi hả?"

Thẩm Minh Yến ừm một tiếng.

Thẩm Âm chớp mắt mấy cái, hít vào một hơi thật sâu, hỏi: "Sao anh về sớm thế?"

Nghe ra ý tứ thăm dò trong lời nói của cô, Thẩm Minh Yến cười một cách khó hiểu, sau đó nói với giọng trầm thấp, rõ ràng: "Cô biết rồi rồi mà còn hỏi."

Chương 87: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giọng của Thẩm Minh Yến không nhanh cũng chẳng chậm lệt vào tai đã đánh thức Thẩm Âm vốn chỉ hơi buồn ngủ. Cô vươn tay vâng về lỗ tai của mình, khẽ hỏi: “Anh không nói ra thì làm sao tôi hiểu được chứ?”

Nghe vậy, khóe môi của Thẩm Minh Yến hơi mím lại. Anh ngược mắt lên để ngắm nhìn ánh trăng lơ mờ và mông lung trong bầu trời đêm: “Ngủ sớm một chút đi.”

“?”

Thẩm Âm sững sốt: “Anh gọi điện thoại cho tôi chỉ để nói câu này với tôi thôi hả?”

Thẩm Minh Yến không hề trực tiếp trả lời câu hỏi này: “Tôi còn có việc phải làm.”

Anh đang vội vàng trở về từ nước Anh.

Thẩm Âm bèn ồ lên, cũng biết hiện giờ không còn sớm nữa: “Được rồi. Vậy thì tổng giám đốc Thẩm cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút khi về đến nhà đi nhé.”

Thẩm Minh Yến: “Ừm.”

Nhìn thấy cuộc gọi đã bị cúp mất, ánh mắt của Thẩm Minh Yến bèn lướt nhanh về phía trợ lý đang im lặng chờ đợi bên cạnh mình, rõ ràng giọng điệu đã trở nên lạnh lùng hơn trước đó: “Về thôi.”

Trợ lý nhìn khuôn mặt không bộc lộ cảm xúc của anh thì cảm thấy chẳng thể nắm bắt hay phỏng đoán được gì.

Anh ta vốn tưởng rằng trong khoảng thời gian gần đây, Thẩm Minh Yển gấp gáp trở về là để gặp Thẩm Âm sớm hơn. Nhưng dựa vào tình hình bây giờ thì hình như không phải như thế.

Thẩm Minh Yển không buồn quan tâm đến suy nghĩ nhỏ nhặt của trợ lý. Sắc mặt của anh có vẻ mệt mỏi và chán chường. Sau khi rời khỏi sân bay rồi ngồi lên chiếc xe đến đón mình, anh lập tức nhắm mắt lại để nghỉ ngơi.

Nhưng vừa khép mắt lại thì những lời nói vừa nghe thấy ở sân bay lại cứ văng vẳng bên tai anh không ngừng.

Một lúc lâu sau, Thẩm Minh Yển đành bất đắc dĩ mở mắt ra.

Anh cụp mi xuống để suy tư, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở khóa rồi bấm vào một tài khoản ứng dụng mà anh đã tải xuống lúc trước.

Nick name Weibo của Thẩm Minh Yển là một dãy số liên tục đã được tạo ra một cách tự động trong quá trình đăng ký tài khoản. Anh rất hiếm khi sử dụng Weibo và cũng chẳng thường xuyên đăng nhập vào nó. Đêm khuya là thời điểm các hot search đang hoạt động sôi nổi.

Thẩm Minh Yển vừa cụp mắt xuống đã lập tức trông thấy một cái tên quen thuộc. Anh khẽ di chuyển đầu ngón tay để bấm vào cái tên kia, sau đó bắt gặp một bức ảnh quen thuộc.

Đôi mắt của Thẩm Minh Yển dừng lại trên bức ảnh trong chốc lát, tầm mắt dịch chuyển xuống dưới rồi dừng lại ở dòng chữ được phóng đại trên một tài khoản blogger.

Ngoài ra, phía dưới còn có đủ kiểu phỏng đoán khác nhau của rất nhiều cư dân mạng.

Trong số đó, khi Thẩm Minh Yển nhìn thấy một câu “Nghe nói trước đây Thẩm Âm đã từng theo đuổi Lương Tây Kinh trong suốt

một năm ròng rã mà chả có kết quả gì cả, cô ấy cũng không có bất kỳ dấu hiệu yêu đương nào trong những năm gần đây, đồng thời cũng tránh nói về vấn đề tình cảm mỗi khi tham gia phỏng vấn nữa, chắc hẳn cô ấy đã bị Lương Tây Kinh làm tổn thương sâu sắc rồi.”, anh chột mím môi dưới, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Mà khi Thẩm Minh Yến càng lướt xuống dưới thì càng có nhiều lời lẽ bàn tán tương tự.

[Chẳng biết có nên nói ra hay không nhưng mà siêu sao của chúng ta cũng hơi tội nghiệp và khổ sở nhỉ! Đường tình duyên của cô ấy chưa từng bằng phẳng chút nào cả.]

[Không phải trước đó từng có người tung tin đồn rằng: Vào thời điểm học đại học, Thẩm Âm đã thích một đàn anh chung trường, sau đó tỏ tình với người ta thì bị đối phương từ chối đấy sao?]

[Cái lùm mía! Rốt cuộc cái đám đàn ông này có mắt nhìn hay không vậy? Trông Thẩm Âm xinh đẹp đến thế mà bọn họ lại có thể từ chối hả?]

[Đôi khi xinh đẹp cũng đâu thể ăn thay cơm được đâu.]

[Tại sao không được chứ? Chẳng phải chỉ cần nhìn Thẩm Âm thôi cũng cảm thấy no rồi à? Đâu cần ăn cơm nữa.]

[Có thể là do tính cách của Thẩm Âm không tốt thôi, hoặc là người trong giới giải trí... Tất cả mọi người đều biết cả rồi mà, trong giới giải trí cực kỳ hỗn loạn. Mặc dù Thẩm Âm không bị phanh phui bất kỳ scandal lộn xộn nào nhưng từ khi ra mắt đến nay, cô ấy luôn thuận buồm xuôi gió như vậy, ai mà biết được liệu có phải có người đang nâng đỡ sau lưng Thẩm Âm hay không?]

[Nói vậy cũng đúng. Tại sao chúng ta phải đồng cảm với một người có thể kiếm được hàng trăm nghìn, thậm chí hàng triệu nhân dân tệ mỗi ngày cơ chứ?]

...

Thẩm Minh Yển càng đọc thì đôi mày càng nhíu chặt lại.

Anh nhìn chăm chăm vào bình luận cho rằng Thẩm Âm đang được ai đó lăng xê ở phía sau suốt một lúc thật lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên rồi nhìn về phía trợ lý ở ghế phụ lái: “Viên Vũ.”

Vì bất ngờ nghe thấy giọng nói của Thẩm Minh Yển nên anh ta đột ngột quay đầu lại: “Tổng giám đốc Thẩm, anh muốn căn dặn gì sao?”

Thẩm Minh Yển hỏi: “Tôi muốn làm một bình luận biến mất thì phải xử lý thế nào?”

“...”

Vì biết rằng trước đây, Thẩm Minh Yển là người chưa bao giờ quan tâm đến giới giải trí và cũng chẳng buồn chú ý đến chuyện này nên Viên Vũ đã ngờ ngác trong vài giây, sau đó thành thật hỏi lại: “Tổng giám đốc Thẩm, ý anh là anh muốn xóa một bình luận đúng không?”

Thẩm Minh Yển: “Ừm.”

Viên Vũ: “Là bài viết do người khác đăng lên Weibo hả?”

Anh ta biết Thẩm Minh Yển không thể nào tự mình đăng bài lên Weibo được.

Thẩm Minh Yển: “Ừm.”

Viên Vũ hiểu ra vấn đề, bèn dạy anh từng bước một: “Tổng giám đốc Thẩm, anh có thể thử báo cáo và khiếu nại, sau đó bên phía tài khoản chính chủ sẽ giải quyết chuyện này.”

Thẩm Minh Yển nhướng mi mắt rồi làm theo từng thao tác một như lời anh ta hướng dẫn.

Sau khi làm đi làm lại một lúc, cuối cùng đôi lông mày nhúu chặt của Thẩm Minh Yến cũng giãn ra một chút.

Lúc này, chiếc xe vừa vặn chạy vào bãi đậu xe ngầm của khu dân cư.

Ở thành phố Giang, Thẩm Minh Yến thường sống trong căn hộ Duplex* rộng lớn bên cạnh công ty của mình. Nơi này gần công ty và cũng vô cùng thoải mái.

*Duplex là loại hình bất động sản căn hộ thông tầng có thiết kế sang trọng và rộng rãi hơn hẳn các căn hộ thương mại bình thường. Chủ nhân của căn hộ Duplex thường là những doanh nhân, người nổi tiếng, giới nghệ sĩ, người có thu nhập cao... Hầu hết các căn hộ Duplex đều có vị trí đắc địa, nằm gần trung tâm thành phố, bờ biển hoặc gần sông.

Vừa về đến nhà, Thẩm Minh Yến bèn bước vào phòng tắm để tắm rửa. Trong khoảng thời gian gần đây, anh đã đi đi về về giữa nhiều quốc gia, công việc bận rộn nên không thể nghỉ ngơi tốt được.

Sau khi tắm xong, Thẩm Minh Yến liếc nhìn điện thoại di động của mình. Đối phương vẫn chưa giải quyết khiếu nại của anh.

Tốc độ quá chậm.

Thẩm Minh Yến thầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, một tin nhắn chợt hiện lên trên màn hình.

Thẩm Minh Yến nhấp vào nó để mở ra. Đó là tin nhắn được gửi tới từ người đã chúc anh ngủ ngon.

Thẩm Âm: [Tôi không ngủ được.]

Thẩm Minh Yến chưa kịp trả lời thì cô đã tiếp tục gửi cho anh một tin nhắn khác: [Anh đã về nhà chưa? Ngủ chưa vậy?]

Thẩm Âm: [Nếu anh vẫn chưa ngủ thì trò chuyện với tôi một lát nhé?]

Thẩm Minh Yến còn chưa kịp đọc kỹ thì tin nhắn này đã bị cô thu hồi mất rồi.

Thẩm Âm: [Hay là tôi hát một bài cho anh nghe nhé.]

Vừa nhìn thấy tin nhắn này, Thẩm Minh Yến lập tức cong môi.

Anh từng có may mắn được nghe Thẩm Âm hát rồi. Nếu Thẩm Minh Yến được yêu cầu phải nhận xét về giọng hát của Thẩm Âm thì anh nhất định sẽ nói rằng: Thà cô đừng hát còn hơn.

Tin nhắn này lại bị Thẩm Âm thu hồi.

Thẩm Minh Yến nhướn mày. Nhưng trái lại, anh vẫn có đủ kiên nhẫn nên không hỏi tại sao cô lại thu hồi tin nhắn. Anh cúi đầu, nhìn chăm chú vào dòng chữ “Đối phương đang soạn tin nhắn”.

Qua một lúc lâu, Thẩm Âm mới gửi đến một câu: [Lâu như vậy mà anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của tôi nên chắc là anh đã ngủ rồi. Ngủ ngon nhé.]

Thẩm Minh Yến hơi giật mình, ngón tay khẽ động đậy vì đang muốn hỏi âm một câu gì đó cho cô nhưng lại cảm thấy chuyện đó không cần thiết.

Do dự trong giây lát, Thẩm Minh Yến bèn đặt điện thoại di động xuống chứ không trả lời Thẩm Âm.

Lúc này, cô nên đi ngủ thật ngon và sâu rồi.

-

Ở bên kia, sau khi spam tin nhắn cho Thẩm Minh Yến xong xuôi thì Thẩm Âm lập tức ném điện thoại di động đi, vùi mình vào trong chăn, nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ một cách bình yên.

Vừa rồi Thẩm Âm không thể nào ngủ được nhưng bây giờ cô đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ rồi, thậm chí còn chẳng mở mắt nổi nữa.

Không bao lâu sau, Thẩm Âm đã chìm vào giấc ngủ say sưa. Cô còn chẳng có thời gian để nghĩ về Thẩm Minh Yến chứ đừng nói đến việc đi đọc những tin đồn lung tung trên Internet.

Suốt mấy ngày sau đó, Thẩm Âm cũng không gặp Thẩm Minh Yến.

Cô đang bận chạy đi quảng bá phim nên chẳng còn cách nào dành thời gian để làm chuyện khác nữa.

Hôm nay, Thẩm Âm mới có được cơ hội nghỉ ngơi hiếm hoi.

Cô nằm trên sofa lướt Weibo trong tâm trạng hết sức buồn chán và ngao ngán. Em gái Đinh Niệm Chân bước ra từ trong phòng, vừa nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Thẩm Âm thì cảm thấy hơi bất lực: “Chị à, chị đang xem cái gì vậy?”

Thẩm Âm: “Lướt Weibo.”

Đinh Niệm Chân nhìn dáng vẻ uể oải của cô rồi hỏi tiếp: “Trên Weibo có tin tức gì thú vị không?”

Thẩm Âm trả lời một cách lơ đãng: “Không có.”

“...”

Sau vài giây im lặng, Đinh Niệm Chân bèn ngồi bên cạnh cô: “Chị này, buổi tối chúng ta đến câu lạc bộ để đi dạo nhé?”

Thẩm Âm liếc nhìn cô ấy: “Em có hẹn với Hứa Thực à?”

Cô biết em gái mình và Hứa Thực đang có tình cảm mập mờ với nhau. Nhưng vì em gái đã là người trưởng thành nên Thẩm Âm cũng sẽ không can thiệp quá nhiều. Hứa Thực cũng chẳng phải là một tên ăn chơi đàn đúm hay bất cần đời nên cô vô cùng yên tâm.

Đinh Niệm Chân trả lời trung thực: “Vâng. Còn có thêm một vài người quen nữa ạ.”

Thẩm Âm cân nhắc trong thoáng chốc, nghĩ rằng dù sao trong nhà cũng không có chuyện gì để làm: “Được thôi. Vậy chúng ta đi dạo loanh quanh đi.”

Hai chị em tựa vào nhau rồi thở dài. Đinh Niệm Chân bèn chọc vào cánh tay của Thẩm Âm: “Chị, tình hình gần đây giữa chị và tổng giám đốc Thẩm thế nào rồi?”

Cô ấy nhìn chị gái của mình, hình như hai người họ không liên lạc với nhau nhiều.

Thẩm Âm nhàn nhạt liếc nhìn cô ấy: “Em nói thử xem?”

Đinh Niệm Chân lúng túng: “Anh rể tương lai của em không ở thành phố Giang ạ?”

Nghe cách xưng hô của cô ấy, Thẩm Âm lập tức sửa lại: “Đừng gọi vậy ạ. Ngộ nhớ chị gái của em không thể theo đuổi anh ấy thành công thì đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ khó xử đấy.”

Đinh Niệm Chân mím môi lại, muốn nói rằng điều đó sẽ không xảy ra đâu. Nhưng sợ là bây giờ vẫn còn quá sớm để nói như vậy nên cô ấy chỉ gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

Sau khi nghe thấy câu đồng ý của Đinh Niệm Chân, Thẩm Âm mới nói: “Mấy ngày trước chị đã hỏi anh ấy rồi. Anh ấy nói rằng mình đang ở Hồng Kông.”

Đinh Niệm Chân bưng tỉnh: “Bây giờ anh ấy vẫn chưa trở về ạ?”

Thẩm Âm: “Không biết nữa.”

Đinh Niệm Chân thấy cô như vậy thì nhướn mày lên: “Hai ngày nay anh ấy không liên lạc với chị hả?”

“Ừm.” Thẩm Âm liếc nhìn cô ấy: “Chị của em cũng bề bộn nhiều việc lắm đấy nhé.”

Đinh Niệm Chân cạ lời: “Hay là chị hỏi thử xem anh ấy đã về chưa?”

“Không đâu.” Thẩm Âm cũng có đôi chút kiêu ngạo: “Không thể theo đuổi người ta sát sao như vậy được, biết chưa hả?”

Đinh Niệm Chân lắc đầu, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Trước đây khi theo đuổi tổng giám đốc Lương, chị cũng hành động như thế này sao?”

Thẩm Âm hồi tưởng lại một thoáng: “Cũng na ná vậy đấy.”

Khi cô còn theo đuổi Lương Tây Kinh ngày trước, sự nghiệp của Thẩm Âm đang trên đà phát triển mạnh mẽ.

Mặc dù Thẩm Âm có đôi chút hứng thú với Lương Tây Kinh nhưng cô không phải là kiểu người sẽ theo đuổi đến cùng, không chịu buông tay hoặc có thể từ bỏ sự nghiệp của mình vì đối phương. Cô thường hẹn gặp Lương Tây Kinh sau khi quay phim xong hoặc những khi rảnh rỗi.

Nếu tính về thời gian thì Thẩm Âm đã theo đuổi Lương Tây Kinh rất lâu, song trên thực tế thì số lần hai người gặp nhau cũng không quá mười lần.

Mà con số này đã tính gộp cả những lần tình cờ gặp gỡ nhóm Tần Yến nữa – đó là số lần hai người họ ngẫu nhiên gặp nhau.

Nghe câu trả lời thành thật của Thẩm Âm, Đinh Niệm Chân nhất thời không biết nên nói gì mới phải. Dựa vào phương pháp theo đuổi người khác của chị cô ấy thì Thẩm Âm có thể tán tỉnh đối phương thành công mới là lạ đó.

Trông Thẩm Âm không giống một người sẽ nghiêm túc theo đuổi và quan tâm đến người khác chút nào.

Chỉ có điều, chị cô ấy muốn tán thế nào thì cứ việc làm thế nấy thôi. Bởi vì một khi được Thẩm Âm theo đuổi thì người đàn ông đó cũng đã nở mặt nở mày rồi. Đinh Niệm Chân – một người cuồng chị gái – đã nghĩ như thế đó.

Vào bảy giờ tối, Thẩm Âm và Đinh Niệm Chân có mặt ở câu lạc bộ.

Trong phòng VIP có không ít người. Sau khi chào hỏi những người quen lẫn người lạ, Thẩm Âm lập tức tìm một vị trí trong góc rồi ngồi xuống.

Điện thoại di động của cô rung lên, đó là tin nhắn từ người quản lý. Đối phương nói với cô về buổi thử vai.

Thẩm Âm trả lời: “Biết rồi. Chắc chắn sáng mai tôi sẽ dậy sớm mà.”

Người quản lý: “Chúng ta phải tới nơi vào lúc chín giờ nên tối nay cô hãy đi ngủ sớm một chút đi.”

Thẩm Âm: “Được.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc, sau đó Thẩm Âm thoát khỏi hộp thoại, lướt xuống phía dưới thì nhìn thấy hình đại diện quen thuộc của Thẩm Minh Yến.

Sau khi nhìn nó chằm chằm vài giây, Thẩm Âm bèn nhắm mắt lại rồi tiếp tục lướt xuống dưới.

Vì không tìm thấy người nào để trò chuyện nên Thẩm Âm bèn liếc nhìn ly rượu rất đẹp đang đặt trên cái bàn trước mặt, tuy đã mất hết hứng thú và không còn hăng hái nữa nhưng cô vẫn nhắc điện thoại

di động lên để chụp một bức ảnh rồi đăng tải trong vòng bạn bè kèm theo dòng chữ: [Vô vị.]

Chưa đầy một phút sau khi nó được đăng lên, Thẩm Âm đã nhận được rất nhiều lượt thích và bình luận trong vòng bạn bè.

Đa số đều là bạn bè trong danh sách, song cũng có một số ít người bạn ngoài vòng kết giao.

[Sao siêu sao lại cảm thấy vô vị thế?]

[Ở quán bar mà vẫn nhàm chán cơ à?]

[Sao em không tìm anh đây để uống rượu cùng?]

...

Thẩm Âm lướt nhanh qua những lượt thích và bình luận này nhưng vẫn chưa trông thấy hình đại diện mà cô muốn thấy.

Trong khi cô đang nản lòng thì một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên truyền vào từ bên ngoài.

Thẩm Âm quay đầu lại thì bắt gặp Lương Tây Kinh đang đi cùng bạn gái của mình là Thi Hảo.

Mấy người bạn họ nhìn nhau. Một người đang có tâm trạng không tốt lắm - Thẩm Âm – bèn liếc nhìn Lương Tây Kinh rồi cố tình lên tiếng châm chọc.

Tuy nhiên, Thẩm Âm vẫn chẳng cảm thấy vui vẻ hơn chút nào.

Sau khi nói vài câu lung tung, Thẩm Âm bèn dứt khoát cướp bạn gái của Lương Tây Kinh. Cô đã từng gặp Thi Hảo trước đây rồi và có ấn tượng rất tốt về cô gái này.

Tránh xa những người đàn ông kia khiến tâm trạng của Thẩm Âm tốt hơn phần nào.

Trong lúc trò chuyện hàn huyên cùng với Thi Hảo, Thẩm Âm đã bày tỏ sự tò mò sâu sắc về việc đối phương có thể chinh phục và nắm chắc Lương Tây Kinh trong lòng bàn tay ra sao. Cô vốn muốn hỏi Thi Hảo rằng: Lương Tây Kinh đã theo đuổi bạn gái của mình như thế nào, bởi Thẩm Âm cũng muốn học hỏi đôi chút về kỹ năng theo đuổi người khác.

Nhưng cô còn chưa kịp đặt câu hỏi thì đã bị Thi Hảo dùng lời nói để lái câu chuyện sang vấn đề khác mất rồi.

Thực ra Thẩm Âm cảm thấy việc bản thân bị mời lời chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi.

Cô thừa nhận mình đang theo đuổi Thẩm Minh Yển.

Lúc nghe thấy cái tên quen thuộc Thẩm Minh Yển, Thi Hảo đã sửng sốt một thoáng, đang định nói gì đó thì bên ngoài lại vang lên âm thanh xôn xao.

Cùng lúc đó, tai của hai người cũng nghe thấy một cái tên quen thuộc.

Thẩm Âm ngẩng đầu lên theo bản năng, để rồi nhìn thấy người đàn ông đã lâu không gặp.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, Thẩm Minh Yển cũng nhướng mi mắt rồi nhìn về phía cô. Trên khuỷu tay anh vẫn còn treo một chiếc áo khoác, trên người thì mặc một bộ đồ vest được cắt may vừa vặn, dường như anh vừa vội vã đến đây từ một sự kiện trang trọng nào đó.

Chữ “vội” vừa hiện lên trong đầu thì Thẩm Âm đã bóp chết nó ngay lập tức.

Bởi vì không cần dùng chữ này để diễn tả việc Thẩm Minh Yển đến đây. Anh không thể nào dành thời gian trong lịch trình cực kỳ

bận rộn của mình để đi uống rượu trong một câu lạc bộ cực kỳ riêng tư được.

Thẩm Âm đang thất thần ngẫm nghĩ về chuyện này nên không hề phát hiện ra: Thẩm Minh Yến đang nhìn cô với ánh mắt cực kỳ sâu xa, vi diệu.

Sau khi anh đến đây, bầu không khí trong phòng VIP đã thay đổi rồi.

Thẩm Minh Yến và Lương Tây Kinh không được xem là người quen biết bởi hai người họ chỉ mới liên hệ qua lại với nhau một hai lần mà thôi. Nhưng Thẩm Minh Yến lại rất thân với Cận Thanh Trạc - người bạn thân thiết của Lương Tây Kinh.

Cận Thanh Trạc có thể được xem là cầu nối giữa hai người họ.

Thẩm Minh Yến vừa xuất hiện thì sự chú ý của Thẩm Âm cũng đã thay đổi.

Thấy dáng vẻ này của cô, Thi Hảo bèn trêu chọc vài câu.

Thực ra Thẩm Âm cũng chẳng xấu hổ hay ngượng ngùng gì cả. Cô luôn phóng khoáng và tự nhiên trong chuyện tình cảm. Thích chính là thích, không thích chính là không thích. Thẩm Âm chẳng thèm quan tâm nhiều đến việc người khác sẽ nhìn mình như thế nào.

Hai người lại trò chuyện với nhau thêm một lúc nữa. Thẩm Minh Yến vốn đang nói chuyện với nhóm người Lương Tây Kinh, sau đó không biết anh đã nói gì với hai người họ mà lại đứng dậy, trông dáng vẻ như đang chuẩn bị rời đi.

Thẩm Âm chớp chớp mắt mấy lần và nhìn thoáng về phía Thi Hảo – người đang nhắn tin cho ai đó – sau đó vội vàng nói một câu rồi đi theo Thẩm Minh Yến ra ngoài.

Lúc bước ra khỏi phòng VIP, Thẩm Âm không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Cô đi về phía trước trong sự ngờ vực rồi tìm kiếm xung quanh một vòng, cuối cùng mới bắt gặp Thẩm Minh Yến đang hút thuốc ở cuối hành lang.

Những ngọn đèn màu xanh đậm được khảm vào bức tường, ánh sáng mờ hồ bao phủ không gian đang phác họa rõ nét khuôn mặt anh tuấn và nổi bật của Thẩm Minh Yến.

Vào thời khắc này, Thẩm Âm bỗng cảm thấy dáng vẻ của anh hơi cô độc.

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Minh Yến bèn ngược mắt nhìn về phía cô với vẻ thờ ơ.

Khi Thẩm Âm chuẩn bị đến gần Thẩm Minh Yến, anh đột nhiên lên tiếng: “Hãy ở yên đó, đừng nhúc nhích.”

Bước chân của cô lập tức dừng lại, khuôn mặt hiện lên biểu cảm kinh ngạc và tủi thân.

Phát hiện sự biến hóa cảm xúc nho nhỏ này của cô, Thẩm Minh Yến bèn dập tắt điếu thuốc vừa mới châm lửa trên tay rồi ném nó vào thùng rác. Sau đó, anh đứng yên tại chỗ trong vài giây, đoạn nhắc chân bước tới gần cô: “Sao cô lại ra đây?”

Thẩm Âm vừa bĩu môi vừa nhìn Thẩm Minh Yến, đáp lại lời nói lúc trước của anh: “Biết rõ mà còn cố hỏi nữa chứ.”

Thẩm Minh Yến cup mắt xuống, vừa nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của cô thì ánh mắt của anh đã trở nên sâu thẳm.

Vì cho rằng mình chỉ tham gia một cuộc hội ngộ với người quen vào buổi tối nên Thẩm Âm thậm chí còn không trang điểm, cô chỉ để mặt mộc tới đây. Khi không có lớp son phấn, trông Thẩm Âm non nớt

và đáng yêu hơn rất nhiều. Khuôn mặt của cô rất nhỏ, tựa như một nàng búp bê Barbie trong sáng, tươi tắn và xinh đẹp được Nữ Oa chạm khắc một cách tỉ mỉ lẫn tinh tế.

Đôi khi, thậm chí Thẩm Minh Yến còn cảm thấy rằng: Toàn bộ khuôn mặt của cô còn không lớn bằng bàn tay của anh.

Nhưng đôi mắt của Thẩm Âm lại rất to tròn và ngời sáng. Cô nhìn anh với dáng vẻ cực kỳ uất ức như thể anh đã bắt nạt mình vậy.

Nghe thấy câu nói quật cường của cô, ánh mắt của Thẩm Minh Yến chợt lóe lên một tia bất đắc dĩ: “Công việc quảng bá đã xong rồi à?”

Thẩm Âm ậm ừ: “Đại loại là thế.”

Thẩm Minh Yến nhướn mày: “Đại loại là thế?”

Thẩm Âm hắng giọng rồi hỏi ngược lại: “Còn tổng giám đốc Thẩm thì sao?” Cô trực tiếp hỏi rõ: “Anh về thành phố Giang khi nào vậy?”

Thẩm Minh Yến hơi ngạc nhiên vì không ngờ Thẩm Âm sẽ hỏi mình một cách trực tiếp như vậy. Anh sững sờ trong giây lát, khi đang định mở lời thì cô lại nói: “Thôi bỏ đi. Thực ra tôi cũng chẳng hứng thú với chuyện này lắm đâu.”

“ ... ”

Hai người giằng co trong im lặng vài giây, cuối cùng Thẩm Âm quay mặt sang chỗ khác rồi nói: “Chỉ là do bên trong nhàm chán quá nên tôi định về nhà thôi.”

Vừa nghĩ đến chuyện Thẩm Minh Yến đã trở về nhưng không thèm nói với mình một tiếng nào, trái lại còn tới đây tham dự buổi tụ hội với nhóm Lương Tây Kinh thì Thẩm Âm lại cảm thấy hơi rầu rĩ và tức giận. Mặc dù dường như cô cũng chẳng có quyền tức giận nhưng Thẩm Âm vẫn bất chấp.

Sau khi nói xong, Thẩm Âm còn tưởng rằng Thẩm Minh Yến sẽ đáp lại một câu gì đó, nào ngờ anh vẫn giữ im lặng như thường lệ.

Trái tim của Thẩm Âm hơi chùng xuống, bèn nói thêm một câu nữa: “Hẹn gặp lại tổng giám đốc Thẩm vào lần sau.”

Thấy cô xoay người rời đi, Thẩm Minh Yến mới giơ tay xoa nhẹ lồng mày của mình: “Thẩm Âm à.”

Bóng lưng của Thẩm Âm cứng đờ, hỏi lại một cách cứng nhắc: “Gì cơ?”

Thẩm Minh Yến sai bước dài đến bên cạnh cô, mùi hương man mát và lành lạnh xâm nhập vào lỗ mũi của Thẩm Âm khiến suy nghĩ của cô trở nên rối bời, cả người cũng trở nên mất tự nhiên.

“Cô đến đây bằng phương tiện gì?” Thẩm Minh Yến không quan tâm đến thái độ của cô.

Thẩm Âm: “Đi bộ!”

Thẩm Minh Yến: “...”

Anh thoáng ghen lời trong giây lát, ậm ừ rồi hỏi: “Vậy còn sức đi về nhà không?”

Nghe vậy, Thẩm Âm bèn quay đầu liếc nhìn Thẩm Minh Yến: “Anh xem thường ai thế hả?”

Nơi này chỉ cách nhà cô hơn nửa tiếng đi bộ mà thôi, nếu Thẩm Âm đã thực sự muốn đi thì tất nhiên sẽ có sức đi bộ trở về rồi.

Nhìn dáng vẻ hung hăng của cô, Thẩm Minh Yến bỗng dưng cảm thấy sự mệt mỏi đã vơi bớt nhiều rồi: “Có muốn tôi đưa cô về không?”

Thẩm Âm vốn định từ chối nhưng lời nói vừa đến bên môi thì Thẩm Minh Yến lại tiến lên trước một bước để kề sát bên vai cô, sau

đó nhìn Thẩm Âm bằng ánh mắt sáng ngời, sâu xa, tha thiết và chuyên chú - chúng nóng bỏng như thể đang thiêu đốt cô: “Chúng ta đi nhé?”

Thẩm Âm ngẩng đầu nhìn Thẩm Minh Yến, sau đó lẳng lặng hỏi: “Anh tự lái xe hả?”

“Nếu cô muốn tôi lái xe.” Thẩm Minh Yến dừng lại một chốc rồi nhìn Thẩm Âm, đáp lại: “Vậy thì lát nữa tôi sẽ lái xe.”

Chương 88: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (3)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ, Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến cùng nhau đi đến hầm gửi xe.

Câu lạc bộ bảo mật quyền riêng tư rất tốt, chiếc xe nào ra vào cũng đều phải đăng ký một cách nghiêm ngặt. Ở đây hoạt động theo chế độ hội viên, không phải hội viên thì không thể vào.

Vì vậy, Thẩm Âm hoàn toàn không lo lắng chuyện cô và Thẩm Minh Yến đi cùng nhau sẽ bị các tay săn ảnh chụp được.

Sau khi tài xế của Thẩm Minh Yến đưa người tới đây, anh ta xuống xe đi dạo loanh quanh chờ chỉ thị của Thẩm Minh Yến.

Anh ta vừa vào cửa hàng tiện lợi để mua một bao thuốc lá rồi đi ra thì nhận được điện thoại của Thẩm Minh Yến: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Minh Yến đáp: “Giờ anh tới đây thì mất bao lâu?”

Tài xế chậm rãi nói: “Anh chờ chút, tôi sẽ tới nhanh thôi, khoảng năm phút.”

Thẩm Minh Yến nói: “Tôi đang ở bãi đỗ xe.”

Sau khi cúp điện thoại, tài xế vội vã quay lại.

Điều khiến anh ta ngạc nhiên chính là nhìn thấy Thẩm Âm đang đứng bên cạnh Thẩm Minh Yến. Tài xế còn chưa kịp ngấm ngấm thì Thẩm Minh Yến đã lên tiếng: “Anh đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Người lái xe ngơ ngác đưa chìa khóa ra.

Thẩm Minh Yến nhận lấy chìa khóa, giọng nói hơi trầm: “Anh tan làm đi, tôi lái xe trở về.”

Nghe vậy, tài xế sửng sốt. Anh ta đang định mở miệng nói gì đó thì đã bị Thẩm Minh Yến liếc một cái, câu nói “Anh vừa mới khỏi ốm, mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tử tế” vừa đến miệng đã âm thầm nuốt về.

Anh ta cảm thấy Thẩm Minh Yến không hề muốn Thẩm Âm biết chuyện anh bị ốm và rất mệt mỏi.

Sau khi lên xe, Thẩm Âm rất tự giác thắt dây an toàn.

Đây không phải là lần đầu tiên cô ngồi xe của Thẩm Minh Yến, chỉ là mấy lần trước người lái không phải là anh. Cô cũng chỉ là tiện thể được cô anh và tài xế đưa về.

Nhưng lần này, dường như có chút gì đó không giống. Thẩm Âm suy nghĩ lung tung.

Có một bầu không khí trong lành và tinh khiết quanh quẩn trong xe, nó có hơi giống mùi mát lạnh trên người Thẩm Minh Yến.

Trong mũi cô đã bị anh xâm chiếm hoàn toàn, và Thẩm Âm không thể kiểm soát được mà đặt sự tập trung của mình vào ba từ “Thẩm Minh Yến”.

Qua gương trong xe, Thẩm Minh Yến nhìn thấy khuôn mặt đang không ngừng thay đổi những biểu cảm rất nhỏ của cô, cảm xúc trong mắt cô cũng theo đó mà thay đổi.

Anh nhìn cô chằm chằm hồi lâu, lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn anh đã hỏi: “Vẫn là địa chỉ trước đó phải không?”

Thẩm Âm vô thức ngẩng đầu lên: “Vâng.”

Sau khi cô trả lời xong, trong xe lại rơi vào im lặng lần nữa.

Thẩm Minh Yến vốn là một người ít nói, khi ở cùng với Thẩm Âm thì phần lớn thời gian là cô ríu rít. Nhưng tối nay cô lại không nói chuyện làm anh cũng không biết phải nói gì.

Hơn nữa trong lòng anh vẫn còn một chút gì đó khó chịu không nói nên lời.

Nguyên nhân tại sao Thẩm Âm không muốn nói chuyện với Thẩm Minh Yến rất đơn giản, cái người này trở về rồi nhưng lại không nói với cô một tiếng, anh rõ ràng là biết cô đang theo đuổi anh.

Mặc dù với tư cách là một người theo đuổi thì không thể yêu cầu người được theo đuổi phải để ý đến mình. Nhưng Thẩm Âm có thể cảm giác được người theo đuổi là cô trong mắt Thẩm Minh Yến cũng có một chút xú trọng lượng. Cô đã trò chuyện với trợ lý của Thẩm Minh Yến, cũng nhờ ta nghe ngóng mà cô biết được trước đây có rất nhiều người theo đuổi Thẩm Minh Yến, và những người thực sự có thể có được thông tin liên lạc của anh thậm chí còn được anh sắp xếp tài xế đưa về nhà và thậm chí còn chỉ có mình Thẩm Âm cô.

Chính vì Thẩm Minh Yến như vậy nên cô thỉnh thoảng mới được chiều mà kiêu ngạo.

Cô thường quên rằng mình mới là người theo đuổi Thẩm Minh Yến.

Xe chạy vững vàng ổn định trên đường cái, Thẩm Âm rũ mắt nhìn về phía trước, bỗng điện thoại cô đột nhiên rung lên, là tin nhắn của em gái cô Đinh Niệm Chân nhắn tới, hỏi cô đã đi đâu rồi?

Khi cô rời khỏi phòng VIP, Đinh Niệm Chân vừa hay đang ngoài nghe điện thoại.

Thẩm Âm: “Chị về nhà trước, em cũng về sớm đi nha.”

Đinh Niệm Chân: “Chị về cùng tổng giám đốc Thẩm à?”

Thẩm Âm: “Ừ.”

Đinh Niệm Chân: “Được, vậy đêm nay em không qua chỗ chị ngủ nữa.”

Thẩm Âm: “Ừm, em có thể về nhà hoặc qua nhà bạn bè ngủ đều được, chú ý an toàn.”

Em gái cô đã là một người trưởng thành, ba mẹ Thẩm Âm sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện của chị em cô, cô cũng sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện của em gái. Chỉ cần chú ý an toàn là được.

Đinh Niệm Chân: “Em biết rồi.”

Hai chị em trò chuyện một lúc, khi Thẩm Âm chuẩn bị tắt khung chat thì điện thoại của Thẩm Minh Yến bỗng đổ chuông.

Thẩm Âm vô thức nhìn qua, người gọi đến là Minh Mẫn.

Trong lúc cô đang nhìn, giọng nói của Thẩm Minh Yến lướt qua tai cô: “Thẩm Âm, cô nghe giúp tôi đi.”

Thẩm Âm hơi giật mình, nhận ra rằng hiện anh đang không tiện nghe máy. Cô nghiêng người, cầm điện thoại anh lên và vuốt trả lời rồi áp nó vào tai phải của anh.

Lúc cô làm những điều này, ngón tay của cô ấy vô tình chạm vào vành tai của Thẩm Minh Yến.

Trong nháy mắt đó, cái ảo giác “tai anh ấy nóng quá” bỗng hiện lên trong đầu Thẩm Âm.

Thẩm Minh Yến cũng sửng sốt trong giây lát nhưng rất nhanh anh đã trở lại bình thường.

“Alo.” Anh nói với giọng bình tĩnh.

Giọng nói của Minh Mẫn truyền đến bên tai hai người trong xe:
“Đã đỡ hơn chưa?”

Không đợi Thẩm Minh Yển lên tiếng, mẹ của anh Minh Mẫn với giọng điệu dịu dàng không tán thành truyền đến: “Sức khỏe còn chưa hoàn toàn bình phục đã trở về thành phố Giang làm gì? Có chuyện gì gấp phải xử lý sao?”

Vừa rồi bà phải gọi điện cho bác sĩ ở Hồng Kông thì mới biết được chuyện Thẩm Minh Yển còn chưa khỏi bệnh đã trở về thành phố Giang.

Rõ ràng là ở thành phố Giang không có chuyện gì gấp cần giải quyết mà.

Thẩm Âm cũng không bật loa ngoài, cô sợ cuộc điện thoại này của Thẩm Minh Yển có thể sẽ có chứa nội dung gì đó mà cô không thể nghe. Thế nhưng do khoảng cách của hai người lúc này thực sự rất gần nên từ trong điện thoại vẫn truyền ra một số âm thanh, Thẩm Âm nghe thấy đối phương nói gì cũng không có gì ngạc nhiên.

Cô hơi sửng sốt, quay đầu nhìn Thẩm Minh Yển, không khống chế được mà hỏi: “Anh bị ốm à?”

Bảo sao tai anh lại nóng như vậy.

Ngay khi Thẩm Âm vừa lên tiếng, đối phương bỗng im lặng.

Minh Mẫn nghiêng đầu liếc nhìn người chồng đang đọc báo bên cạnh, khi cảm nhận được ánh mắt của bà, chồng bà hỏi: “Sao...”

Minh Mẫn giơ ngón tay lên và ra hiệu suyt một cái.

“...”

Sau khi im lặng khoảng ba giây, Thẩm Âm sau khi nhận ra điều đó thì cắn môi dưới.

Cô đang làm gì vậy?

Chú ý tới hành động của cô, con người của Thẩm Minh Yến hơi tối lại, anh nói khẽ: “Đừng can chính mình.”

Anh nói câu này với Thẩm Âm trước xong rồi mới trả lời câu hỏi của người ở đầu bên kia điện thoại: “Mẹ, hiện giờ con đã không sao rồi, là chú Minh nói quá lên thôi.”

Chú Minh là bác sĩ gia đình của Thẩm Minh Yến ở Hồng Kông, có thể coi như là một người chú có chút quan hệ huyết thống của Thẩm Minh Yến.

Minh Mẫn vốn còn muốn nói thêm với anh vài câu nhưng bà là một người thông minh, ngay từ khi nghe thấy giọng nói của con gái từ bên phía Thẩm Minh Yến thì bà đã có không ít suy đoán.

“Được.” Minh Mẫn nói ngắn gọn: “Trong lòng con tự biết là được rồi, mẹ cúp máy đây.”

Thẩm Minh Yến: “Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Minh Yến nhân cơ hội đang đèn đỏ nghiêng đầu quay qua nhìn người vẫn còn đang hối hận ở bên cạnh.

Yết hầu của anh hơi lặn, anh khẽ nói: “Thẩm Âm.”

Thẩm Âm ngẩng đầu, đặt điện thoại về chỗ cũ rồi yên lặng nhìn anh vài giây: “Anh mau tấp vào lề tìm chỗ dừng xe đi.”

Thẩm Minh Yến: “Sao vậy?”

Thẩm Âm với vẻ mặt không chút thay đổi lặp lại câu vừa rồi lần nữa và nói thêm: “Mau lên.”

“...”

Thẩm Minh Yến lớn như này nhưng đây là lần đầu tiên có người nói chuyện với anh bằng giọng điệu ra lệnh như vậy.

Anh nhìn Thẩm Âm, nhưng không thể hiểu được suy nghĩ trong đầu cô.

Trong lúc anh còn đang do dự, Thẩm Âm đã nhú mào: “Thẩm Minh Yến, tôi bảo anh tấp xe vào lề đi.”

Đèn đỏ chuyển sang xanh, Thẩm Minh Yến đạp ga lao về phía trước, giọng nói trầm trầm: “Tại sao?”

Thẩm Âm cảm thấy câu hỏi này của anh rất là vô nghĩa: “Anh còn hỏi tôi tại sao à?”

Cô tròn tròn mắt nhìn anh: “Sao bị ốm mà anh không nói?”

Thẩm Minh Yến hơi cau mày, giọng điệu bình thường không đáng kể: “Cũng không phải là chuyện gì quan trọng.”

“Tại sao lại không?” Trái tim Thẩm Âm giống như một chiếc thuyền buồm phiêu bạt trôi nổi trong đêm lúc lên lúc xuống, cô nói to hơn: “Anh có biết khi bị bệnh thì không nên lái xe không?”

Nghe vậy, Thẩm Minh Yến còn tưởng rằng cô lo lắng về chuyện an toàn, anh nắm chặt tay lái, trầm giọng nói: “Cô yên tâm đi, tôi vẫn nắm chắc mà, sẽ không để cô bị tai nạn giao thông đâu.”

“Không phải là tôi đang lo lắng cho chính mình.” Thẩm Âm không chút suy nghĩ mà buột miệng thốt ra.

Vừa mới dứt lời, Thẩm Minh Yến đã đạp phanh xe.

Anh phản ứng rất nhanh, nghiêng đầu nhìn Thẩm Âm một cái rồi bật đèn xi nhan.

Chiếc xe dừng lại bên đường như Thẩm Âm mong muốn, trong buồng xe im lặng như tờ.

Tiếng còi xe hai bên đường không ngừng vang lên.

Một lúc sau, Thẩm Minh Yến mượn ánh trăng ngoài đang nghiêng nghiêng chiếu vào cửa sổ để nhìn người bên cạnh: “Cô vừa nói cái gì?”

Thẩm Âm mím môi.

Thẩm Minh Yến nhắm lại hàng mi và lặp lại những gì cô vừa nói: “Không phải là tôi đang lo lắng cho chính mình.” Anh cố ý dừng lại và hỏi Thẩm Âm: “Ý cô là cô đang lo lắng cho tôi sao?”

Thẩm Âm vốn định phủ nhận, không muốn khiến anh quá đặc ý.

Nhưng khi lời đến bên miệng, cô lại cảm thấy không cần thiết phải làm vậy. Trước mặt Thẩm Minh Yến, cô không cần phải làm ra vẻ giả dối bề ngoài làm gì.

Nghĩ đến đây, Thẩm Âm quay đầu nhìn anh: “Anh thông minh như vậy, anh cảm thấy có cần thiết phải hỏi thêm câu này không?”

Thẩm Minh Yến ghen hòng, dường như anh không ngờ cô sẽ bật lại anh như này.

Anh im lặng trong chốc lát rồi rồi nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tôi muốn nghe chính miệng cô nói.”

Thẩm Âm sừng sốt: “Ý của anh là gì?”

Ánh mắt tĩnh mịch của Thẩm Minh Yến nhìn cô, hỏi rất bất ngờ: “Chuyện tuyên truyền phim kết thúc rồi à?”

Thẩm Âm có hơi không thể theo kịp suy nghĩ của anh, nhưng cô vẫn thành thật trả lời anh: “Hôm nay không cần tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ phải đi đến mấy cái rạp chiếu phim ở các thành phố khác.”

Thẩm Minh Yến gật đầu: “Biết rồi.”

Thẩm Âm cau mày: “Biết rồi là có ý gì vậy?”

Thẩm Minh Yến nhìn cô chăm chăm, lời đã nói đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, mỗi lần muốn nói lại cảm thấy không thích hợp lắm nên cuối cùng vẫn là thu về.

“Chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi mà.”

“?”

Thẩm Âm liếc anh một cái, giọng điệu trở nên chói tai hơn: “Tổng giám đốc Thẩm, lần sau vẫn là đừng tùy tiện hỏi nữa.”

Anh chỉ tùy tiện hỏi nhưng cô lại phải trả lời một cách thận trọng, điều này không công bằng chút nào.

Thẩm Âm không thích.

Thẩm Minh Yến có chút không thể hiểu tại sao cô lại tức giận, đó là bởi vì anh đã không hỏi câu hỏi quan trọng nhất hay là bởi vì câu trả lời anh đưa ra không khiến cô thấy hài lòng.

Anh suy nghĩ một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Cô và thư ký Thi quen nhau bao lâu rồi?”

Thẩm Âm xụ mặt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lần này tổng giám đốc Thẩm cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi sao?”

Thẩm Minh Yến: “...”

Không cho anh cơ hội nói chuyện, Thẩm Âm nói: “Vậy thì tôi có thể tùy tiện trả lời được không? Hoặc là không trả lời.”

Thẩm Minh Yến hơi cứng đờ người, những câu hỏi dồn dập từng bước của cô khiến anh á khẩu không trả lời được.

Trong lúc nhất thời anh cũng không nghĩ ra câu trả lời nào ổn thỏa nhất.

Sau một lúc im lặng, trước khi sự kiên nhẫn của Thẩm Âm biến mất, Thẩm Minh Yển lại mở miệng: “Tôi đang hỏi một cách nghiêm túc.”

Thẩm Âm hoàn toàn không hiểu anh đang hỏi chuyện mình và Thi Hảo làm gì, cô mơ hồ cảm thấy câu hỏi này của Thẩm Minh Yển rất kỳ quái, thế nhưng lúc này đầu óc cô như chết máy vậy, không nghĩ ra được là tại sao.

Sau hai giây im lặng, Thẩm Âm không được tự nhiên nói: “So với quen biết anh còn lâu hơn.”

Thẩm Minh Yển: “...”

Trả lời xong, Thẩm Âm nhìn anh: “Anh gọi tài xế đi, hoặc là tìm người lái thay.”

Thẩm Minh Yển: “Cái gì?”

Thẩm Âm: “Tôi biết vừa rồi cô trong phòng VIP anh không uống rượu nhưng tôi có uống. Hiện tại anh ốm rồi không thích hợp lái xe.” Cô lại nói thêm vài câu, cuối cùng còn có chút tức giận: “Tôi không muốn làm phiền một bệnh nhân gắng gượng đưa tôi về nhà.”

Nghe vậy, Thẩm Minh Yển nở nụ cười bất đắc dĩ: “Cũng không tính là gắng gượng.”

Vừa rồi quả thật anh không uống rượu ở trong phòng VIP, khi anh và Lương Tây Kinh, Cận Thanh Trạc nói chuyện với thì đều thay trà bằng rượu.

Anh nhìn Thẩm Âm bằng đôi mắt trấn tĩnh, nói từng chữ một: “Chút sức lực đưa cô về nhà thì vẫn còn.”

Nói đến mức này rồi, Thẩm Âm cũng không khuyên thêm nữa.

Chiếc xe lại chạy vào làn đường xe chạy lần nữa và sau mười phút, chiếc xe chạy vào bãi đỗ xe của khu dân cư nơi Thẩm Âm sống.

Cô ấy là một ngôi sao nữ vì vậy dừng xe ở cổng khu dân cư rất bất tiện. Ngộ nhỡ cô bị đám chó săn ngồi chồm hổm ở cửa chụp được thì vào tối nay hoặc ngày mai Thẩm Âm sẽ nằm trong top tìm kiếm. Cô không dám mạo hiểm, Thẩm Minh YẾN cũng sẽ không để cô mạo hiểm.

Sau khi dừng xe xong, Thẩm Âm nghiêng đầu, giọng điệu lạnh lùng nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Thẩm đã đưa tôi về nhà.”

Thẩm Minh YẾN bất lực trước sự chuyển biến trong thái độ của cô, lại không biết làm thế nào vì vậy anh thì thầm: “Ngủ sớm đi.”

Thẩm Âm mím khóe môi, đẩy cửa xe xuống xe: “Tạm biệt.”

Thẩm Minh YẾN thấy bóng dáng đang đi về phía xa của cô thì có một loại kích động thôi thúc anh muốn xuống xe, nhưng lý trí lại nói với anh là không nên xuống xe, anh không có lý do gì gọi lại cô.

Biết rõ điều này, Thẩm Minh YẾN vẫn đẩy cửa xuống xe.

Xuống xe vào lúc này, Thẩm Minh YẾN cũng không chú đến việc Thẩm Âm đang đi tới đi lui mà rồi đi thẳng tới trước mặt anh, biểu tình nghiêm túc: “Tôi có một câu hỏi muốn hỏi anh.”

Đây là điểm thông tin mà cô vừa mới bắt được và hiểu rõ trở nên rõ ràng trong nửa sau chuyến đi này.

Nếu như không hỏi thì Thẩm Âm cảm thấy đêm nay mình sẽ không thể ngủ được.

Thẩm Minh YẾN khép mi lại, khẽ ừ một tiếng: “Cô muốn hỏi cái gì?”

Thẩm Âm đã kết hợp với chuyện anh hỏi về thời gian cô và Thi Hào quen nhau, bao gồm cả những câu hỏi trước đó, nhìn thì có vẻ anh đang quan tâm đến công việc của cô nhưng thực ra hình như là đang muốn truy hỏi tại sao tối nay cô lại đến câu lạc bộ.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Thẩm Âm đã bắt được trọng điểm...

Trước đây Thẩm Minh Yến không hề quan tâm cô sẽ đi đâu hay công việc đã kết thúc hay chưa.

Lý do tại sao hôm nay anh lại phản ứng khác thường như vậy, có thể là điều đó.

Thẩm Âm lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Minh Yến, cay đắng hỏi: “Anh có để ý đến chuyện tôi từng theo đuổi Lương Tây Kinh hay không?”

“...”

Thẩm Minh Yến kinh ngạc, anh không ngờ cô lại hỏi một câu như vậy.

Ánh mắt của anh khóa chặt lại cô, dưới ánh nhìn chăm chú của cô trả lời: “Thẩm Âm, ai nói với cô là tôi sẽ để ý những chuyện này?”

Nghe được câu trả lời của anh, dây thần kinh đang căng thẳng của Thẩm Âm đã thả lỏng hơn một chút: “Tôi đoán vậy.”

Cô nhìn đi chỗ khác: “Dù sao thì đây cũng là sự thật không thể xóa nhòa, nếu anh để tâm đến chuyện này thì tôi cũng đành chịu.”

Câu sau của cô, Thẩm Âm tự cảm thấy mình có chút trà xanh.

Thẩm Minh Yến hơi ghen hòng, anh nói với cô bằng một giọng điệu rất bình tĩnh: “Thẩm Âm, mỗi người đều có quá khứ của riêng mình, tôi cũng không nhỏ mọn như cô nghĩ vậy đâu.”

Anh ấy không để ý đến việc Thẩm Âm từng theo đuổi Lương Tây Kinh. Chuyện anh để ý là chuyện khác.

Thẩm Âm vô thức đổi trọng tâm: “Ý của anh là, anh cũng từng có người mình thích?”

Thông tin trước đó cô thăm dò là sai sao?

Thẩm Minh Yến: “?”

Bị mạch não của Thẩm Âm làm cho hoảng sợ, anh giận dữ liếc nhìn cô và nói: “Tôi không có.”

Thẩm Âm ồ một tiếng, biểu cảm trên khuôn mặt cô không thay đổi quá nhiều, ngay cả một chút kinh ngạc cũng không có: “Tôi đã biết.”

Lần này đến lượt Thẩm Minh Yến hỏi: “Đã biết là có ý gì?”

Thẩm Âm: “Có nghĩa là đã biết rồi.”

Cô nhìn Thẩm Minh Yến: “Anh không để ý chuyện tôi từng theo đuổi Lương Tây Kinh là được rồi, mà nếu như anh để ý...”

Những lời phía sau cô còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy Thẩm Minh Yến hỏi: “Nếu như tôi để ý vậy thì cô sẽ làm gì?”

“Điều này chỉ có thể chứng minh tôi và anh không có duyên với nhau.” Thẩm Âm giả vờ thoải mái nói: “Chuyện tôi từng theo đuổi anh ấy là sự thật, tôi cũng không thể quay trở lại mấy năm trước nói với chính mình là đừng theo đuổi Lương Tây Kinh nữa, cô không theo đuổi được anh ấy đâu, sau này cô sẽ thích một người khác, và người cô thích sẽ để ý chuyện đó.”

Nói đến đây, Thẩm Âm cũng tự bật cười, thẳng thắn nói với Thẩm Minh Yến: “Nếu như anh ngay cả chuyện này mà cũng để ý, vậy thì tôi chỉ có thể thừa nhận rằng ánh mắt của tôi lại có vấn đề lần nữa rồi.”

Thẩm Minh Yến hiểu ý cô muốn nói.

Anh im lặng một lúc rồi hỏi cô: “Hôm nay trước khi đến câu lạc bộ, cô biết cậu ấy sẽ tới không?”

Thẩm Âm sững sốt: “Ý của anh là?”

Cô tròn tròn mắt nhìn Thẩm Minh Yến, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân khiến anh trở nên kỳ lạ cả tối hôm nay là gì rồi: “... Đừng nói là anh cho rằng nguyên nhân tôi trong lúc bận trăm công nghìn việc mà tôi vẫn đến câu lạc bộ tụ tập với mọi người là bởi vì Lương Tây Kinh cũng sẽ đến đó nha?”

Cô đặt câu hỏi một cách chuẩn xác: “Anh cho rằng tôi vẫn còn thích anh ấy?”

“...”

Thẩm Minh Yến không nói gì nhưng sự im lặng của anh đã nói lên tất cả.

Thẩm Âm không thể tin được: “Tôi theo đuổi anh lâu như vậy, chẳng lẽ anh cho rằng tôi đang đùa đấy à?”

Thẩm Minh Yến: “Không phải.”

Anh không hề nghi ngờ về chuyện Thẩm Âm theo đuổi anh là đùa cợt, thế nhưng... anh đã nhìn thấy những chuyện Thẩm Âm đã làm để theo đuổi Lương Tây Kinh lúc trước, cũng đã xem không ít phân tích của nhiều cư dân mạng, anh vẫn còn hơi không chắc chắn về chuyện liệu Thẩm Âm có còn chút tình cảm nào với Lương Tây Kinh hay không.

Nói cách khác thì quả thực anh có chút bụng dạ hẹp hòi.

Dường như anh đã có cảm giác ghen ghét và hâm mộ mà trước đây anh chưa từng có, anh ghen ghét vì Lương Tây Kinh từng có thể

khiến Thẩm Âm thích cậu ấy đến vậy. Đây là lần đầu tiên anh có cảm xúc như này, nó khiến anh không còn lý trí như ngày thường.

Chương 89: Thẩm Âm nhớ Thẩm Minh Yển (4)

Tài ebook: dtv-ebook.com

“Không phải sao?” Thẩm Âm nghiền ngẫm hai chữ mà Thẩm Minh Yển nói, đôi mắt trong veo của cô nhìn về phía anh, cánh môi cô hé mở: “Nếu không phải là vì chuyện này, vậy thì là vì chuyện gì?”

Thẩm Âm không định dừng lại, buông tha cho anh mà liên tục dồn ép từng bước một.

Thẩm Minh Yển nhìn thấy ánh mắt trông chờ câu trả lời từ anh của cô, anh cup nhẹ mắt lại: “Cô muốn biết câu trả lời phải không?”

Biểu cảm trên khuôn mặt của Thẩm Âm như muốn nói “anh hỏi vậy đúng là hỏi thừa”, cô liếc nhìn Thẩm Minh Yển: “Nếu tôi không muốn biết thì tôi đã chẳng hỏi làm gì.”

Nghe cô trả lời như vậy, Thẩm Minh Yển đưa mắt nhìn xuống dưới, nở nụ cười, ý cười thấp thoáng vẻ cưng chiều, dung túng: “Thẩm Âm.”

Thẩm Âm mím chặt môi, thấy anh chần chừ như vậy, cô nhut chỉ nói: “Thôi, tạm thời tôi không muốn biết.”

Thẩm Minh Yển khựng lại: “Cô chắc chắn chứ?”

“Cực kỳ chắc chắn.” Thẩm Âm day huyệt thái dương, ngáp một cái: “Chỉ cần không phải là do anh bận tâm chuyện tôi từng theo đuổi Lương Tây Kinh là được, còn với tôi, những chuyện khác không quá quan trọng.”

Thẩm Âm nghiêm túc nói: “Tôi về nghỉ ngơi đây, anh đi về nhớ chú ý an toàn nhé.”

Thẩm Minh Yến giật mình, muốn lên tiếng giữ cô lại nhưng anh hiểu, hiện tại không phải là lúc thích hợp nhất để làm vậy.

Anh nghĩ ngợi mấy giây rồi nói một câu: “Đi ngủ sớm một chút.”

“... Ừ.” Thẩm Âm dừng bước: “Cảm ơn tổng giám đốc Thẩm đã đưa tôi về nhà.”

Thẩm Minh Yến nhìn theo cô cho tới khi thấy cô đi vào thang máy, anh mới thôi không nhìn nữa.

Tầng hầm đậu xe buổi tối khá vắng vẻ, Thẩm Minh Yến đứng bên cạnh xe một lát, sau đó bồng châm một điếu thuốc. Anh có hút thuốc nhưng không nghiện. Bình thường, chỉ khi nào phải chịu quá nhiều áp lực, Thẩm Minh Yến mới hút một hai điếu để thư giãn.

Điếu thuốc cháy hết, Thẩm Minh Yến ngược mắt lên nhìn cửa thang máy đóng chặt, sau đó lên xe, đánh xe rời khỏi đây.

Về đến nhà, Thẩm Minh Yến nhận được cuộc điện thoại của Viên Vũ vẫn còn đang ở lại Hong Kong. Viên Vũ báo cáo tiến độ công việc cho anh biết.

Sự việc được xử lý khá tốt, Thẩm Minh Yến khen anh ta một tiếng: “Làm cho xong đi rồi về.”

Viên Vũ vâng dạ một tiếng, sau đó ngập ngừng muốn nói lại thôi: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Minh Yến: “Nói đi.”

“Tối nay, bên phía đối tác liên tục hỏi xem anh đâu rồi.” Viên Vũ ăn ngay nói thật.

Đáng lẽ ra, tối nay Thẩm Minh Yến có một buổi tiệc ở Hong Kong không thể từ chối được, bắt buộc phải tham gia.

Thế nhưng, lúc buổi chiều, không biết anh đọc được tin gì mà lại ném hết những việc còn dang dở ở Hong Kong cho Viên Vũ xử lý, sau đó vội vàng trở về thành phố Giang.

Viên Vũ đoán, người duy nhất có thể khiến Thẩm Minh Yến thiếu tỉnh táo như thế có lẽ chỉ có mình cô gái đang theo đuổi anh kia.

Thế nhưng, Viên Vũ lên mạng xem thử thì không thấy có bất kỳ tin tức gì bất lợi cho Thẩm Âm. Cho nên, nhất thời Viên Vũ cũng không hiểu được cấp trên của mình.

Thẩm Minh Yến hờ hững trả lời: “Không sao đâu.”

Viên Vũ hiểu ý: “Dạ vâng, thưa tổng giám đốc Thẩm, vậy tôi không làm phiền anh nữa, anh nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Thẩm Minh Yến cúp điện thoại, điện thoại của anh lập tức nhảy thông báo tin nhắn mới tới từ Cận Thanh Trạc: “Cậu mang ngôi sao lớn của chúng ta đi đâu rồi?”

Thẩm Minh Yến nhếch môi: “Cô ấy về nhà rồi.”

Cận Thanh Trạc: “...”

Thẩm Minh Yến: “Sao vậy?”

Cận Thanh Trạc: “Không có gì, chỉ vì một tin nhắn của tôi mà tổng giám đốc Thẩm vội vàng từ Hong Kong trở về đây, vừa gặp được cô Thẩm là lập tức đưa người ta về nhà, tôi chẳng biết có nên khen tổng giám đốc Thẩm có phong độ lịch lãm quý ông hay không nữa.”

Thẩm Minh Yến: “Ngậm miệng lại đi.”

Cận Thanh Trạc: “OK.”

Thẩm Minh Trác bảo Cận Thanh Trạc ngậm miệng, Cận Thanh Trạc bèn ngoan ngoãn không nhắn thêm gì nữa.

Thẩm Minh YẾN nhìn ô cửa sổ chat, trong lòng cảm thấy ngọt ngào không biết làm thế nào để giải tỏa.

Sau một lúc lâu, anh bèn bấm gọi thẳng vào số điện thoại của Cận Thanh Trạc.

Hình như Cận Thanh Trạc vẫn còn đang ở trong club, tiếng ồn ào vang lên trong điện thoại, Thẩm Minh YẾN nhíu mày: “Cậu vẫn còn đang ở đó à?”

Cận Thanh Trạc: “Tôi có cần đưa ngôi sao nữ nào về nhà đâu.”

Thẩm Minh YẾN ghen lời, bất thành linh gọi: “Tổng giám đốc Cận.”

“Nói đi.” Cận Thanh Trạc nói cụt lủn.

Thẩm Minh YẾN đi ra ngoài ban công để mặc cho gió lạnh buổi đêm thổi thốc vào người, khiến đầu óc tỉnh táo hơn: “Cậu quen biết Thẩm Âm rất lâu rồi phải không?”

“?”

Cận Thanh Trạc không hiểu vấn đề: “Mấy năm trước tôi toàn ở New York, cậu nghĩ tôi quen biết cô ấy có lâu không?”

Thẩm Minh YẾN: “...”

Anh bị ngốc thật rồi.

Cận Thanh Trạc mơ hồ đoán ra Thẩm Minh YẾN muốn hỏi gì: “Có phải cậu tò mò chuyện Thẩm Âm từng theo đuổi Lương Tây Kinh phải không?”

Thẩm Minh YẾN không hé răng.

Cận Thanh Trạc nhướn mày, lấy làm ngạc nhiên: “Không phải chứ, cậu thực sự để bụng chuyện Thẩm Âm từng theo đuổi Lương

Tây Kinh à?”

“Không phải.” Thẩm Minh Yển vẫn trả lời rất quả quyết như trước: “Tôi chỉ tò mò không biết hồi đó cô ấy theo đuổi Lương Tây Kinh như thế nào thôi.”

Cận Thanh Trạc cạ lời: “Tôi hỏi thử Lương Tây Kinh giúp cậu nhé?”

Cận Thanh Trạc chỉ biết chuyện Thẩm Âm từng theo đuổi Lương Tây Kinh thông qua tin nhắn chat trong nhóm do hai chiếc loa phóng thanh Tần Yển và Hứa Thực thông báo mà thôi, còn chi tiết cụ thể thế nào thì Cận Thanh Trạc không rõ.

Thẩm Minh Yển nghẹn lời, lạnh lùng đáp: “Không cần.”

Anh chẳng việc gì phải đi hỏi chuyện tình địch cũ cả.

Cận Thanh Trạc: “Nếu không cần thiết thì đừng suy nghĩ nhiều, cậu nghĩ vậy rất dễ làm tổn thương trái tim con gái nhà người ta đó, cậu biết không?”

Thẩm Minh Yển nheo mắt, đút một tay vào túi quần, phóng tầm mắt nhìn xa xăm: “Tổng giám đốc Cận thì biết à?”

Cận Thanh Trạc giả vờ không hiểu ý chọc ngoáy của anh, nhẹ nhàng đáp: “Tổng giám đốc Thẩm thiếu tự tin như vậy từ bao giờ thế?”

Nghe vậy, Thẩm Minh Yển bỗng thấy lòng rối bời: “Không phải tổng giám đốc Cận cũng vậy hay sao?”

Cận Thanh Trạc: “...”

Hai người đàn ông bị đâm trúng chỗ đau đồng loạt im lặng.

Một lúc lâu sau, Thẩm Minh Yển nói: “Cúp nhé.”

Thẩm Minh Yến cúp điện thoại rồi nhìn chăm chăm cảnh vật bên ngoài khung cửa sổ một lát.

Thực ra, anh cũng rất tò mò không biết tại sao bản thân lại xoắn xuýt mãi vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy. Anh biết thừa là chẳng có gì đáng để bận tâm cả nhưng anh vẫn không ngăn nổi mình suy nghĩ miên man, suy đoán xem trước đây rốt cuộc Thẩm Âm thích Lương Tây Kinh nhiều thế nào mới làm những chuyện đó vì người đàn ông ấy, mới sẵn sàng công khai nói với fan hâm mộ rằng cô đang theo đuổi Lương Tây Kinh.

Mỗi lần nghĩ tới những chuyện này, Thẩm Minh Yến luôn có cảm tưởng như mình bị ai đó cưỡng ép uống trà, thứ thức uống mà anh ghét nhất, mùi vị đắng chát lan tỏa tới khôn cùng, lặp đi lặp lại khiến anh phát bực.

Đối diện với chuyện tình cảm, ngay cả một người lý trí, giỏi kiềm chế như Thẩm Minh Yến cũng khó thoát khỏi cảnh bị hai chữ “trẻ con” ám quẻ.

-

Ở bên kia, sau khi về đến nhà, Thẩm Âm lập tức chui ngay vào phòng tắm.

Cô tắm rửa ngâm bồn xong, cơn buồn ngủ bốc hơi mất. Thẩm Âm tỉnh như sáo nằm trên giường đọc một chút kịch bản, đọc được một lát, cô liếc xem giờ trên điện thoại.

Giờ này thì chắc Thẩm Minh Yến đã về đến nhà rồi.

Thẩm Âm vốn định gửi tin nhắn hỏi anh nhưng sau đó cô lại cảm thấy mình làm vậy thật thiếu khí phách. Tối nay, Thẩm Minh Yến trả lời câu hỏi của cô thôi cũng khó khăn như vậy, chứng tỏ anh không thích cô, tội gì cô phải phí công gắng hỏi.

Sau khi tự tẩy não mình một lúc, Thẩm Âm để điện thoại qua một bên.

Điều cô không ngờ tới là cảnh cô và Thẩm Minh Yến rời khỏi club lại bị người ta chụp được, hơn nữa tin này còn leo lên cả hot search.

Sáng hôm sau, Thẩm Âm bị cuộc điện thoại của người quản lý dựng dậy.

Trước khi bấm nghe máy, Thẩm Âm xem giờ trước, cau mày nói: “Chị à, vẫn chưa tới giờ chúng ta đã hẹn với nhau mà.”

“...”

Người quản lý cặn lời, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tối qua cô đã làm gì thế?”

Thẩm Âm: “Làm gì?”

Người quản lý: “Cô có biết là cô đã chễm chệ leo lên ngòai trên hot search cùng với một người đàn ông rồi không?”

Ngay lập tức, Thẩm Âm tỉnh hẳn khỏi cơn mơ màng: “Tôi lên hot search với người đàn ông nào cơ?”

Người quản lý: “Cô tự mở Weibo ra mà xem! Xem xong thì trả lời tôi.”

Thẩm Âm lập tức mở Weibo, cô không ngờ club có độ bảo mật cao như vậy vẫn bị người ta trà trộn vào, hơn nữa còn chụp được ảnh cô và Thẩm Minh Yến nói chuyện với nhau dưới tầng hầm đậu xe.

Khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh đó, trái tim Thẩm Âm thất lại.

May là tấm ảnh chụp trộm này chỉ chụp rõ mỗi mặt của cô, còn Thẩm Minh Yến thì chỉ bị chụp mỗi mình bóng lưng cao ráo, thẳng tắp.

Trong nháy mắt, Thẩm Âm thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Cô không muốn để cư dân mạng và fan hâm mộ biết thân phận của Thẩm Minh Yến vào lúc này, cũng không muốn để mọi người biết chuyện cô đang theo đuổi anh.

Thẩm Âm xem lướt qua bình luận của cư dân mạng, sau đó gọi điện lại cho người quản lý: “Chị không cần phải đưa ra bất kỳ phản hồi nào hết.”

Người quản lý cau mày, nghiêm giọng: “Cô chắc chứ?”

Thẩm Âm hắng giọng, ngồi trên giường vò mái tóc rối bời, nhẹ nhàng nói: “Hiện tại chúng tôi chỉ là bạn, có khi còn chẳng được coi là bạn, không trả lời chắc cũng không ảnh hưởng gì lớn tới tôi đâu phải không?”

Thẩm Âm vốn là diễn viên, không phải idol, hướng hồ giờ cô cũng đã ở vào tầm tuổi này rồi, fan hâm mộ không ngăn cản cô yêu đương nữa.

Tuy rằng, nếu nói thật, có lẽ sẽ có fan ủng hộ sự nghiệp của cô không còn hâm mộ cô nữa nhưng chuyện ấy cũng không có gì đáng trách, hơn nữa cũng không thể nào tránh được. Suy cho cùng, cô cũng không thể không yêu một ai suốt cả cuộc đời.

Sở dĩ cô không trả lời là bởi vì tạm thời không muốn để người khác biết cô lại đang cọc đi tìm trâu.

Cô sợ, lỡ như không theo đuổi được thì sẽ lại bị cư dân mạng chế giễu.

Hơn nữa, cô không muốn cho mọi người biết về sự tồn tại của Thẩm Minh Yến sớm như vậy.

Người quản lý hiểu suy nghĩ của cô nên không ép buộc: “Được, vậy thì nghe theo ý cô vậy.”

Thẩm Âm: “Cám ơn chị.”

Người quản lý cười bất đắc dĩ: “Cô cố gắng thêm chút nữa đi, bao giờ cửa sổ được rồi thì chúng ta công khai.”

Nghe cô ấy nhắc đến chuyện này, Thẩm Âm khá buồn phiền: “Khó lắm.”

Người quản lý cổ vũ cô mấy câu, sau đó có một cuộc điện thoại khác gọi tới: “Không nghe cô nói chuyện nữa đâu, đối tác gọi điện cho tôi rồi.”

Thẩm Âm sờ mũi, hết sức áy náy: “Có phải tôi lại bày thêm việc ra cho mọi người rồi không?”

“Nếu cô không bày việc ra cho chúng tôi thì chúng tôi cũng đâu thể nhận tiền lương cao như vậy được.” Người quản lý an ủi cô: “Tôi cúp máy đây, lát nói chuyện với cô sau.”

Thẩm Âm: “Ừ.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Âm mở WeChat lên.

Cô nhìn chăm chăm vào tấm hình đại diện quen thuộc của Thẩm Minh Yến, cô muốn biết anh đã biết chuyện mình bị lên hot search chưa, cô muốn biết anh có thấy phiền không.

Sau vài giây đắn đo suy nghĩ, Thẩm Âm chủ động gửi tin nhắn cho Thẩm Minh Yến, báo cho anh biết chuyện xảy ra trên mạng.

Thẩm Âm nói xin lỗi Thẩm Minh Yến xong, để điện thoại di động xuống.

Đợi mấy phút, Thẩm Âm nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Minh Yến: “Ekip của cô định xử lý chuyện này thế nào?”

Thẩm Âm: “Hả?”

Thẩm Minh Yến: “Không định phản hồi à?”

Thẩm Âm ăn ngay nói thật: “Đúng vậy, không định phản hồi, chuyện này có gì đâu mà phải phản hồi, trên mạng chỉ chụp được ảnh hai chúng ta đứng chung một chỗ, không hề có bất kỳ cử chỉ thân mật nào cả.”

Không thể cứ mỗi lần bị chụp ảnh là cô lại đi giải thích với đưa ra phản hồi được.

Nếu làm vậy thật thì phải giải thích bao nhiêu cho xuể. Dù cư dân mạng không thấy phiền thì cô cũng thấy phiền.

Thẩm Âm nghĩ như vậy nhưng Thẩm Minh Yến thì không.

Anh nhìn chăm chăm dòng chữ “chuyện này có gì đâu mà phải phản hồi” một lúc lâu, sau đó anh dịch chuyển nhẹ đầu ngón tay nhấn: “Cũng phải.”

Thẩm Âm nhìn hai chữ này, không đoán ra được Thẩm Minh Yến nghĩ thế nào, cô ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Chắc sẽ không ảnh hưởng gì tới phía anh đâu nhỉ?”

Thẩm Minh Yến: “Không ảnh hưởng gì đâu.”

Thẩm Âm: “Vậy thì tốt rồi.”

Thẩm Minh Yến đọc câu này xong, không nhấn lại gì, Thẩm Âm cũng không gửi thêm tin nhắn mới.

Liên tục mấy ngày sau đó, Thẩm Âm đều bận rộn giải quyết công việc của mình. Cô đi thử vai trong một bộ phim điện ảnh mới, liên tục đi tới đi lui xoay như chong chóng, hết chụp quảng cáo thương mại lại chụp trang bìa cho tạp chí, đi gặp gỡ làm quen và liên hoan với Thi Hảo lẫn bạn thân của Thi Hảo.

Trong bữa liên hoan, mọi người nhắc tới Thẩm Minh Yến.

Trên đường về, trong đầu Thẩm Âm không ngừng nghĩ về những lời các cô gái ấy nói, họ nói, Thẩm Minh Yến có ý với cô.

Nghĩ vậy, Thẩm Âm cúi đầu mở màn hình điện thoại... Nếu như Thẩm Minh Yến thực sự có ý với cô thì sao lại nở lòng nào không liên lạc với cô lâu như vậy được.

Lúc nghĩ điều này, Thẩm Âm hoàn toàn quên mất chuyện mình mới là người chủ động theo đuổi đối phương.

Cô đang xoắn xuýt xem có nên chủ động liên lạc với Thẩm Minh Yến hay không thì người quản lý gọi điện cho cô báo tin có một thương hiệu trang sức đá quý cực kỳ xa xỉ liên hệ với cô, bày tỏ ý muốn hợp tác, muốn Thẩm Âm trở thành đại sứ của họ.

Thẩm Âm tựa người vào cửa sổ xe, sắc mặt mệt mỏi, cô đáp: “Ồ.”

Người quản lý: “Cô không phấn khích chút nào hết sao?”

Thẩm Âm còn chẳng nghe rõ tên của thương hiệu, cô trả lời không mấy tập trung: “Không phấn khích.”

Người quản lý không tin nổi: “Chẳng lẽ tổng giám đốc Thẩm không nói cho cô về việc trở thành đại sứ này hay sao?”

Nghe thấy người quản lý nhắc tới mấy chữ “tổng giám đốc Thẩm”, Thẩm Âm bỗng chốc sửng sốt: “Tổng giám đốc Thẩm nào cơ?”

Người quản lý ghen lời: “Có phải ban nãy cô không hề nghe thấy tôi nói gì có phải không? Chẳng phải thương hiệu xa xỉ này là của nhà họ Minh đó sao? Trước đây, họ luôn chọn đại sứ là các ngôi sao lớn tầm cỡ quốc tế, không chọn các gương mặt phương Đông, lần này họ tới tìm cô không phải là do tổng giám đốc Thẩm tác động à?”

“...”

Thẩm Âm thoáng hoàn hồn, hỏi lại người quản lý: “Chị bảo là làm đại sứ cho D-P à?”

Người quản lý: “Đúng vậy, cô không hề biết gì hết sao?”

Thẩm Âm khẽ mấp máy môi, cô muốn nói cho người quản lý biết lâu lắm rồi, cô không liên lạc gì với Thẩm Minh Yến.

Cô mím môi, thông thả nói: “Tôi phải hỏi lại anh ấy xem sao.”

Sau khi cúp cuộc điện thoại với người quản lý, Thẩm Âm nhấp mở ảnh đại diện WeChat của Thẩm Minh Yến, nhập câu hỏi: “Thương vụ đại sứ trang sức đá quý là anh dắt mối cho tôi à?”

Viết xong, Thẩm Âm lại cảm thấy không ổn lắm, cau mày xóa đi.

Cô cứ viết rồi xóa, lặp đi lặp lại mấy lần liền, tới tận khi về tới nhà rồi, cô vẫn chưa gửi tin nhắn cho Thẩm Minh Yến.

Điều khiến cô bất ngờ là người bên đầu bên kia lại không nhận được trước, phả gửi tin nhắn hỏi cô: “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi à?”

Thẩm Âm: “?”

Thẩm Minh Yến đang ngồi trong phòng họp, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, biểu cảm hết sức nghiêm túc.

Các quản lý xung quanh nhìn anh, sau đó trao đổi với nhau bằng mắt: Không phải là xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ? Trông tổng giám đốc Thẩm có vẻ rất căng thẳng.

Bọn họ đâu biết rằng, Thẩm Minh Yến chỉ đang nói chuyện phiếm với Thẩm Âm mà thôi.

Thẩm Âm gửi dấu chấm hỏi xong thì chợt hiểu ra: “... Sao anh biết tôi đang soạn tin nhắn gửi cho anh?”

Thẩm Minh Yến còn chưa trả lời, Thẩm Âm lại hỏi tiếp: “Vừa khéo đúng lúc anh cũng đang mở khung chat nói chuyện với tôi à?”

Thẩm Minh Yến: “Tôi lỡ tay mở.”

Nhìn thấy câu trả lời này, Thẩm Âm nhướn mày: “Anh nói dối.”

Thẩm Minh Yến khựng người, đọc tin nhắn tiếp theo Thẩm Âm gửi: “Rõ ràng anh đang theo dõi tôi.”

Tất cả mọi người đều đã là người trưởng thành, Thẩm Âm không phải cô bé ngây thơ, Thẩm Minh Yến vịn cớ như vậy thì may ra chỉ có hồi mười sáu tuổi cô mới tin, giờ thì không thể nào.

Hướng hồ, cô biết rõ Thẩm Minh Yến bận rộn thế nào, anh không phải người có thời gian rảnh rỗi mở WeChat ra xem.

Thẩm Âm gửi tin nhắn xong, nhìn màn hình điện thoại, trông chờ câu trả lời của Thẩm Minh Yến.

Một lát sau, cô nhận được tin nhắn của Thẩm Minh Yến: “Cô muốn nghe câu trả lời như thế nào?”

Thẩm Âm giật mình, cầm điện thoại lên nhắn lại: “Anh có thể cho tôi được câu trả lời nào?”

Đầu bên kia im lặng mấy phút.

Sau đó, khung chat nhảy thêm tin nhắn mới: “Tối nay, cô có rảnh không?”

Thẩm Âm kinh ngạc: “Nếu anh hẹn tôi thì tôi có thể suy nghĩ thử xem mình có rảnh hay không.”

Thẩm Minh Yến cẩn thận nghiền ngẫm câu trả lời này của Thẩm Âm rồi nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thẩm Âm.”

Thẩm Âm: “Sao?”

Có lẽ do buổi trưa ăn cơm với nhóm Thi Hào, bị Thi Hào và On Ý tẩy não nên lúc này, Thẩm Âm cảm thấy, đúng là Thẩm Minh Yến có ý với cô, cô xinh đẹp như vậy, thực ra cô cũng cảm thấy Thẩm Minh Yến thích mình.

Cho dù không thích tính cách của cô thì chắc chắn cũng thích khuôn mặt của cô.

Hơn nữa, việc trở thành đại sứ cho D-P không phải loại thương vụ mà Thẩm Âm có thể với tới ở đẳng cấp hiện tại. Nếu như đối phương chủ động tới gặp người quản lý của cô để bàn chuyện hợp tác thì chắc chắn là có bàn tay Thẩm Minh Yến dẫn mối hoặc giúp đỡ.

Thẩm Minh Yến: “Nếu như tôi thật sự hẹn cô thì cô cần suy nghĩ bao nhiêu lâu mới cho tôi câu trả lời?”

Thẩm Âm: “Tổng giám đốc Thẩm, muốn hẹn người khác thì không thể nói như anh được.”

Thẩm Minh Yến: “Vậy phải nói như thế nào?”

Thẩm Âm không nghĩ nhiều, nhấn luôn lại: “Tối nay anh có rảnh không, có thể nể mặt cùng ăn với tôi một bữa được không? Nếu không tiện thì để lần sau tôi lại mời anh.”

Thẩm Âm nhấn xong, lập tức nhận được câu trả lời của Thẩm Minh Yến: “Được thôi.”

Thẩm Minh Yến: “Tôi rảnh.”

Chương 90: Thẩm Âm x Thẩm Minh Yến (hết)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Âm thực sự không sao ngờ nổi Thẩm Minh Yến lại chơi trò gài bẫy người khác như vậy.

Cô tròn mắt nhìn dòng tin nhắn trả lời của anh, cặn lời không còn gì để nói mất mấy giây, suýt nữa không nhận được chặn luôn tài khoản của anh.

Mãi không thấy Thẩm Âm trả lời, Thẩm Minh Yến bèn bấm gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại chỉ mới đổ tút tút được hai tiếng, Thẩm Minh Yến đã nghe thấy giọng nữ đều đều vang lên trong điện thoại đầy máy móc báo cho anh biết số điện thoại anh gọi hiện đang bận, mong anh vui lòng gọi lại sau.

Thẩm Minh Yến bị từ chối cuộc gọi nhưng anh không giận.

Anh đưa mắt nhìn chằm chằm khung chat của hai người một lát, quay qua nhìn sang trợ lý đứng kế bên, trong lòng nảy ra một ý tưởng.

...

Ở bên kia, sau khi từ chối cuộc gọi của Thẩm Minh Yến, Thẩm Âm khá hối hận nhưng cô vẫn cảm thấy anh thực sự quá bắt nạt người khác. Hành vi vừa rồi của anh rõ ràng là có ý đùa cô cho vui.

Nghĩ vậy, Thẩm Âm thấy tự tin hơn nhiều.

Năm phút sau, cô nhúu mày nhìn chiếc điện thoại vẫn im lìm không hề có bất kỳ động tĩnh gì.

Thẩm Minh Yến chỉ kiên nhẫn gọi được một lần vậy thôi sao?
Thấy cô không nghe máy, chẳng lẽ anh không biết đường gọi lại hay
nhắn tin cho cô à?

Thẩm Âm đợi thêm nửa tiếng nữa, cô thực sự không nhin nổi phải
nhắn tin cho nhóm chat ba người mới lập ngày hôm nay để nói xấu
Thẩm Minh Yến.

Cô vừa nhắn xong, Ôn Ý lập tức ngoi lên trả lời: “Tổng giám đốc
Thẩm làm vậy thật... Qua quýt quá đi mất.”

Thi Hào: “Đúng đó! Sao tổng giám đốc Thẩm lại làm như vậy chứ.
Anh ấy chỉ gọi cho cậu một lần rồi thôi luôn à?”

Thẩm Âm: “Ừm.”

Ôn Ý: “Tin nhắn cũng không thấy sủi tăm gì luôn hả?”

Thẩm Âm: “Ừm.”

Cô rất ảm ức.

Ôn Ý: “... Hay là cậu thử đổi qua cân nhắc tổng giám đốc Cận xem
sao?”

Thẩm Âm: “?”

Ôn Ý thân thiện kiến nghị: “Cậu từ bỏ tổng giám đốc Thẩm đi, tớ
thấy tổng giám đốc Cận cũng không tồi.”

Thi Hào: “Đề nghị của cậu thật là tuyệt vời.”

Ôn Ý: “Cám ơn lời khen của cậu nha.”

Ba người điên cuồng nói xấu Thẩm Minh Yến trong nhóm chat,
phản nản cũng tương đối rồi, Thẩm Âm cảm thấy cơn ảm ức trong
lồng ngực cũng dịu lại. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Thẩm Âm ngơ vức nhìn về phía cửa, cầm điện thoại đi ra cửa.

Cô nhìn thử vào mắt thần gắn trên cửa, người đứng bên ngoài là một người đàn ông cô quen mặt, trợ lý của Thẩm Minh Yến.

Thẩm Âm ngơ ngác mất hai giây, mở cửa ra: “Anh...”

Viên Vũ mỉm cười: “Cô Thẩm.”

Thẩm Âm hắng giọng: “Anh tới gặp tôi có chuyện gì vậy?”

Nói xong, Thẩm Âm nhìn thấy có hai cô gái có khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng ưa nhìn đứng sau lưng Viên Vũ.

Thẩm Âm ngăn người, lấy làm khó hiểu.

Nhận ra ánh mắt thắc mắc của cô, Viên Vũ giải thích: “Chiều nay, tổng giám đốc Thẩm có một cuộc họp quan trọng nên không thể đi được, có lẽ khoảng một tiếng nữa cuộc họp sẽ kết thúc.” Anh ta dừng lời rồi nói tiếp với Thẩm Âm: “Tổng giám đốc Thẩm nói anh ấy muốn mời cô cùng ăn tối với anh ấy nhưng có vẻ như cô Thẩm không nhìn thấy tin nhắn, hơn nữa, anh ấy cũng lo ngại rằng việc ngỏ lời mời qua điện thoại có lẽ không đủ trịnh trọng, cho nên anh ấy cử tôi tới đây nói trực tiếp với cô Thẩm.”

Thẩm Âm chớp chớp mắt, cô không ngờ sau khi bị cô từ chối cuộc gọi, Thẩm Minh Yến lại làm như thế này.

“Vậy còn các cô gái kia...” Ý tứ của cô rất rõ ràng.

Viên Vũ mỉm cười: “Tổng giám đốc Thẩm có chút quà để cô Thẩm chuẩn bị cho cuộc hẹn.”

Nói rồi, Viên Vũ bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, cô Thẩm có thể cân nhắc xem có đi hay không. Tổng giám đốc Thẩm nói, anh ấy hoàn toàn tôn trọng ý kiến của cô Thẩm.”

...

Sau khi mọi người về rồi, Thẩm Âm ngơ ngác nhìn mấy chiếc hộp bày ở phòng khách.

Cô nhìn chăm chăm dòng chữ tiếng Anh trên chiếc hộp vuông, biết sơ sơ trong đó có gì.

Thẩm Âm nhanh chóng chụp một tấm ảnh gửi vào nhóm chat.

Sau đó, Ôn Ý và Thi Hảo đồng loạt gửi cho cô một dấu chấm hỏi, hỏi cô mấy chiếc hộp trong ảnh là sao.

Thẩm Âm: “Thẩm Minh YẾN mới bảo người ta đưa tới cho tới.”

Ôn Ý: “Ôi trời đất ơi.”

Thi Hảo: “Vừa rồi có phải chúng ta mắng người ta quá sớm không?”

Ôn Ý: “Anh ấy mời cậu, cậu không trả lời tin nhắn, sau đó anh ấy bèn cử người đưa váy, giày và trang sức đá quý dành cho buổi hẹn tối nay tới cho cậu?”

Thẩm Âm nhìn những món đồ trước mặt, trả lời có phần do dự: “Có vẻ như là như vậy.”

Cô cũng không biết làm thế nào mà Thẩm Minh Yến lại nghĩ ra được chiêu này.

Nói thật, Thẩm Âm cũng là người chín chắn.

Trước đó, cô không hề nghĩ rằng Thẩm Minh Yến hẹn mình ăn một bữa cơm lại giống trống khua chiêng đưa trang phục cho buổi “hẹn hò” tới cho cô như vậy – cô tạm thời xem như đây là một buổi hẹn hò.

Có phải anh suy nghĩ chu đáo quá rồi không?

Thi Hào hỏi trúng tim đen: “Tổng giám đốc Thẩm đã đưa váy tới cho cậu rồi, vậy tối nay cậu có đi không?”

Ôn Ý: “Cho dù tổng giám đốc Thẩm không đưa đồ thì cô ấy cũng sẽ vẫn muốn đi.”

Thẩm Âm: “Hai người các cậu chờ cho tới chút thể diện đi.”

Thi Hào an ủi cô: “Thể diện không quan trọng. Xem ra, trong lòng tổng giám đốc Thẩm chắc chắn là có cậu rồi, chúng ta dũng cảm vì tình yêu một chút thì có làm sao!”

Ôn Ý: “Đúng vậy!”

Thẩm Âm nhìn câu cổ vũ hai người gửi cho mình, hiểu ý nở nụ cười.

Cô biết vì sao hai người họ lại nói như vậy. Bởi vì họ biết cô muốn đi, cô muốn ăn cơm với Thẩm Minh Yến, cô rất khó từ chối Thẩm Minh Yến.

Bỗng nhiên, màn hình điện thoại của Thẩm Âm nhảy thông báo tin nhắn mới, là tin nhắn của người đàn ông khiến trái tim cô chao đảo.

Thẩm Minh Yến: “Cô thích mấy món đồ ấy chứ?”

Thẩm Âm mím môi, cô muốn nói là thích nhưng cuối cùng câu cô nói ra lại là: “Nếu như tôi nói tôi không thích thì sao?”

Thẩm Minh Yến: “Nếu cô không thích thì tôi bảo trợ lý mang đồ của thương hiệu khác tới cho cô nhé?”

Thẩm Âm: “Không cần.”

Thẩm Minh Yến: “Ồ?”

Thẩm Âm mím môi, không nhịn được hỏi: “Tổng giám đốc Thẩm, rốt cuộc anh làm vậy là có ý gì?”

Thẩm Minh Yến thản nhiên đáp: “Chuộc lỗi.”

Còn chuộc lỗi gì thì Thẩm Minh Yến không nói rõ. Tuy nhiên, Thẩm Âm nghĩ, ngoại trừ chuộc lỗi vì gài bẫy cô thì anh cũng không còn lỗi gì khác nữa.

Cô bấu môi, kêu kỳ nhấn lại một chữ: “Ồ.”

Cô gửi tin nhắn đi xong, Thẩm Minh Yến lại gọi điện cho cô một lần nữa.

Tim Thẩm Âm đập hụt mất một nhịp, cô ra vẻ bình tĩnh bấm nghe máy: “Alo.”

Cô kề điện thoại sát vào tai, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm du dương của Thẩm Minh Yến: “Thẩm Âm.”

Anh trịnh trọng ngỏ lời mời cô: “Tối nay cô có rảnh không? Tôi muốn dẫn cô đi gặp một người, cùng ăn một bữa cơm.”

Thẩm Âm sững sờ: “Gặp ai?”

Thẩm Minh Yến: “Tôi có thể tạm thời giữ bí mật không?”

“...Ồ.” Thẩm Âm sờ mũi một cái, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cần một tiếng đồng hồ để suy nghĩ thêm đã.”

Cô nghĩ ra nên hỏi: “Không phải anh đang họp à?”

Thẩm Minh Yến hắng giọng, quay đầu nhìn mọi người trong phòng đang dòm tai trợn mắt lên lét lét nhòm ngó, hờ hững đáp: “Đang tạm dừng một chút.”

Thẩm Âm ngạc nhiên, hiểu ra vì sao anh lại cho tạm dừng: “Vậy tôi cúp đây. Một tiếng nữa tôi sẽ cho anh biết câu trả lời.”

Cô không muốn làm chậm trễ công việc của anh.

Nhìn cuộc gọi bị cúp máy, Thẩm Minh Yến cười tươi, quay về phòng họp, tiếp tục cuộc họp.

-

Năm rưỡi chiều, Thẩm Âm xoắn xuýt một lúc lâu, cuối cùng cô để điện thoại di động xuống, vào phòng tắm rửa mặt.

Rửa mặt xong, cô ngồi vào bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm.

Mặc dù Thẩm Minh Yến nói rằng anh muốn dẫn cô đi gặp người khác, vậy có nghĩa buổi cơm tối nay không phải là “hẹn hò”.

Thế nhưng, Thẩm Âm vẫn luôn có thói quen ăn vận trang điểm cho mình thật đẹp. Cô yêu cái đẹp, yêu bản thân và cũng yêu người khác.

Trang điểm cho mình xong, Thẩm Âm mặc chiếc váy mà Thẩm Minh Yến sai người mang tới cho cô, đeo bộ dây chuyền, bông tai nguyên bộ.

Trong lúc sửa soạn, cô gửi tin nhắn báo cho Thẩm Minh Yến biết cô đồng ý đi.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Âm nhận được tin nhắn trả lời của anh: “Tôi đã dẫn lái xe sáu giờ tối tới đón cô rồi.”

Thẩm Âm: “Ừm.”

Bảy giờ, Thẩm Âm được lái xe của Thẩm Minh Yến chở tới điểm hẹn. Nơi này là một nhà hàng khá đặc sắc nằm trong một khu vực yên tĩnh.

Lúc Thẩm Âm đến, Thẩm Minh Yến đang đứng gọi điện thoại ở cửa ra vào.

Anh nhận ra, ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Chiếc váy mà Thẩm Minh Yến sai người mang qua cho cô là sản phẩm của thương hiệu yêu thích của cô, chiếc váy được tổng giám đốc của thương hiệu này gửi, anh chọn chiếc vừa với số đo của Thẩm Âm rồi sai Viên Vũ đi lấy.

Đó là một chiếc váy màu đỏ. Ngay khi nhìn thấy ảnh chụp của nó, Thẩm Minh Yến đã mừng rỡ ngay ra hình ảnh khi Thẩm Âm mặc chiếc váy này.

Lúc này, hình ảnh trong tưởng tượng lồng vào với hình ảnh trên thực tế, Thẩm Minh Yến nhắm mắt lại nhìn về phía người con gái mặc áo khoác chỉ để lộ ra nửa làn váy đỏ đong đưa, chớp chớp mắt.

Thẩm Âm có vẻ đẹp rực rỡ, nước da trắng như tuyết.

Mỗi khi cô mặc váy đỏ đi thăm dò hoặc tham dự các sự kiện, fan hâm mộ luôn cảm thán trước sắc đẹp chết người của cô, cô rất hợp với màu đỏ, khi khoác lên mình chiếc váy đỏ, trông cô quyến rũ, gợi cảm, khiến trái tim mọi người rung động.

Trái tim Thẩm Minh Yến cũng không ngoại lệ.

Rõ ràng anh không phải người ham vẻ bề ngoài nhưng ngay khi nhìn thấy Thẩm Âm lần đầu tiên, anh đã bất giác nán lại nhìn cô lâu thêm một chút.

Vừa xuống xe, Thẩm Âm lập tức cảm nhận được cái nhìn của Thẩm Minh Yến dành cho mình. Thế nhưng, điều khiến cô bất ngờ là, cô đã đi tới tận trước mặt anh rồi nhưng anh vẫn chưa hoàn hồn.

Mặt Thẩm Âm nóng ran, cô nhìn về phía Thẩm Minh Yến, thong thả gọi anh: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Minh Yến hoàn hồn, cúi xuống nhìn cô, nhẹ nhàng chuyển động con ngươi: “Thẩm Âm.”

Thẩm Âm chớp chớp hàng mi: “Gì vậy?”

Thẩm Minh Yến thấy cô căng thẳng, anh lặng lẽ mỉm cười: “Rất hợp với cô.”

Thẩm Âm khựng người, tai ửng đỏ.

Cô “ồ” một tiếng rồi chớp chớp mắt nói: “Tổng giám đốc Thẩm quả là có con mắt tinh tường.”

Hai người không đứng “hàn huyên” ở ngoài cửa ra vào quá lâu, họ chỉ nói chuyện đôi ba câu rồi Thẩm Minh Yến chủ động dẫn cô vào trong nhà hàng.

Hai người băng qua một đoạn hành lang dài và nhỏ, đi sâu vào bên trong.

Thẩm Âm đi theo sau lưng Thẩm Minh Yến, hết sức tò mò hỏi: “Anh định dẫn tôi đi gặp ai vậy?”

Thẩm Minh Yến còn chưa kịp trả lời cô thì họ đã tới cửa phòng VIP.

Anh nghiêng đầu: “Đi vào thôi.”

“...”

Cửa được mở ra, trong phòng có một người phụ nữ với nét mặt dịu dàng đang ngồi chờ.

Nghe thấy tiếng động, bà ấy quay qua nhìn hai người họ. Lúc nhìn thấy Thẩm Âm, bà ấy chợt nở nụ cười, dí dỏm nhìn sang phía Thẩm Minh Yến: “Đây chính là bạn của cháu à?”

Thẩm Minh Yến đáp “ạ” một tiếng, nhìn về phía Thẩm Âm: “Đây là Minh...”

Anh mới nói được một chữ “Minh” đã đổi ý: “Đây là dì Nhiễm.”

Thẩm Âm giật mình, mơ hồ cảm thấy đối phương khá quen mắt, cô chưa kịp suy nghĩ kỹ hơn thì Thẩm Minh Yến đã đứng bên cạnh giới thiệu.

Thẩm Âm bất giác nghe lời, chào một tiếng: “Cháu chào dì Nhiễm, cháu là Thẩm Âm.”

Nghe vậy, Minh Nhiễm liếc nhìn Thẩm Minh Yến đầy ẩn ý, cười nhẹ nhàng nhìn về phía Thẩm Âm: “Chào cháu, dì có biết cháu.”

Bà ấy nhìn Thẩm Âm bằng ánh mắt dịu dàng: “Dì gọi cháu là Âm Âm được không?”

Thẩm Âm: “Đương nhiên là được ạ.”

Sau khi họ ngồi xuống, nhân viên phục vụ mang thực đơn tới.

Nhân lúc Thẩm Âm bận xem thực đơn, Minh Nhiễm nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô rồi lại nhìn người đàn ông thân nhiên ngồi kế bên, sau đó bà ấy nở nụ cười bí hiểm.

Dì Nhiễm vô tư cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Thẩm Minh Yến: “Cháu quyết tâm muốn dì trao danh phận đại sứ cho cô ấy đấy à?”

Thẩm Minh Yến: “Cháu chỉ muốn nói với dì là cô ấy cũng rất hợp.”

Minh Nhiễm: “Tiểu Yến, cháu thay đổi rồi.”

Thẩm Minh Yến còn chưa kịp trả lời, Minh Nhiễm đã gửi tiếp cho anh một tin nhắn nữa: “Dì không ngờ là cháu lại thích ngôi sao nữ.”

Thẩm Minh Yến đọc tin nhắn này xong bèn để điện thoại di động xuống.

Anh không trả lời Minh Nhiễm.

Bởi vì anh không muốn tiết lộ tâm tư tình cảm của mình với mọi người sớm như vậy, kể cả là với Thẩm Âm.

Thế nhưng, anh không biết rằng, chuyện bản thân thích một người vốn không thể nào giấu được. Anh đã để lộ thái độ đặc biệt của mình với Thẩm Âm trước mặt rất nhiều người từ lâu rồi. Nguyên nhân một người đối xử đặc biệt với một người khác tới chín mươi phần trăm là do thích và thiên vị.

Bầu không khí trong phòng ăn VIP khá tốt đẹp.

Gọi đồ ăn xong, Minh Nhiễm chủ động nói chuyện phiếm với Thẩm Âm, trò chuyện về bộ phim điện ảnh mới công chiếu đợt trước của cô, hỏi thăm kế hoạch công việc tiếp theo thế nào.

Dường như bà ấy hiểu rất rõ về Thẩm Âm, có thể kể ra không ít tên vai diễn điện ảnh của cô.

Thẩm Âm rất thích nói chuyện phiếm với bà ấy, vừa gặp đã cảm thấy thân thiết rồi. Cô cảm thấy ánh mắt bà ấy nhìn mình vừa ôn hòa lại vừa thoải mái.

Khi bữa tối kết thúc, thậm chí hai người còn kết bạn WeChat với nhau.

Lát nữa Minh Nhiễm còn có việc, lúc gần ra về, bà ấy khen Thẩm Âm một câu: “Dây chuyền của cháu rất đẹp.”

Thẩm Âm giật mình: “Cảm ơn dì Nhiễm, đây là...”

Cô còn chưa nói xong, Minh Nhiễm đã nói: “Dì ôm cháu một cái được không?”

Câu hỏi này có phần đột ngột nhưng Thẩm Âm không từ chối.

Lúc ôm cô, Minh Nhiễm thì thầm vào tai cô: “Sợi dây chuyền này đeo trên cổ cháu trông còn đẹp hơn, nó rất hợp với cháu.”

Thẩm Âm còn chưa ngẫm ra ẩn ý của câu này, Minh Nhiễm đã mỉm cười buông cô ra, lên xe đi khỏi đây.

Thấy xe đi xa rồi, Thẩm Minh Yển quay qua liếc nhìn người đứng kế bên: “Thẩm Âm.”

Thẩm Âm: “Sao?”

Ven đường có một chiếc đèn đường màu vàng đồng, ánh đèn bao trùm lên cơ thể hai người, soi tỏ nét mặt của đôi bên.

Thẩm Minh Yển đưa mắt nhìn xuống, nường theo ánh sáng mờ ngấm nhìn Thẩm Âm vào lúc này. Lốp trang điểm của cô trước và sau bữa ăn không hề thay đổi chút nào nhưng máu tóc đen uốn gọn sóng cô uốn xong trước tiên thì đã hơi rối một chút.

Thế nhưng, càng như vậy lại càng tôn lên vẻ đẹp hiện tại của cô.

Nghĩ tới đây, Thẩm Minh Yển không khỏi thềm cười nhạo mình, không biết tự bao giờ anh cũng đã trở nên nông cạn như vậy rồi.

Nhận ra ánh mắt sáng quắc của Thẩm Minh Yển, mặt Thẩm Âm dần dần nóng bừng lên, cô ngước mắt lên, nhìn chăm chăm vào cái cây mọc đằng sau lưng anh, không biết cây này là cây gì mà nó vẫn có thể nảy mầm, nở hoa giữa mùa đông.

Thẩm Âm chăm chú nhìn nó một lát mới chầm chậm chuyển mắt qua nhìn gương mặt của Thẩm Minh Yển, tung ra một câu: “Tôi cảm thấy dì Nhiễm khá quen mắt.”

Thẩm Minh Yển nhíu mày, hỏi cô: “Cô có ấn tượng về bà ấy à?”

“?”

Thẩm Âm ngẩn người, không chắc chắn lắm nên hỏi: “Bà ấy là người trong giới à?”

Thẩm Minh Yển: “Không phải.”

Hai người họ đứng ở ven đường chờ lái xe đánh xe ra. Thẩm Minh Yển khẽ nói: “Cô có nhớ câu hỏi lúc ban ngày cô hỏi tôi không?”

Thẩm Âm ngăn người, cẩn thận hồi tưởng lại: “... Chuyện làm đại sứ ấy à?”

Thẩm Minh Yển thản nhiên nói: “Bà ấy là giám đốc điều hành của D-P khu vực châu Á.”

“...”

Mắt Thẩm Âm tròn xoe: “Gì cơ?”

Thẩm Minh Yển thấy cô sửng sờ ra mặt, khóe môi anh bất giác nâng cao lên, uốn thành một đường cong: “Cô thấy căng thẳng rồi à?”

Thẩm Âm tròn mắt: “Sao anh không nói sớm?”

“Nếu nói trước thì sao cô có thể bình tĩnh, tự nhiên ăn cơm với bà ấy như vậy được, phải không?” Thẩm Minh Yển hỏi lại.

Thẩm Âm nghẹn lời: “Nhưng... Nhưng mà...”

Cô nhưng nhị nhiều lần nhưng không nói được gì.

Thẩm Minh Yển cười một tiếng, ánh đèn tôn lên đôi mắt dịu dàng của anh: “Thẩm Âm, tôi đưa cô tới gặp bà ấy không hề có ý gì khác, cô ấy là giám đốc điều hành, đồng thời là dì út của tôi.”

Anh nói: “Cô cứ coi bà ấy là một người lớn bình thường là được.”

“...”

Lần này, Thẩm Âm thực sự không thốt nên lời.

Cô đoán chắc Thẩm Minh Yển không biết, cho dù Minh Nhiễm không phải giám đốc điều hành của D-P mà chỉ là dì út của anh thôi,

cô cũng không thể nào coi bà ấy như một người lớn bình thường được.

Hai người đang căng thẳng thì lái xe đánh xe tới.

Thẩm Minh Yến ra hiệu: “Lên xe trước đã, tôi đưa cô về.”

Thẩm Âm cứng đờ người leo lên xe.

Sau khi ngồi trong xe được một lát, cô mới quay qua nhìn Thẩm Minh Yến, đột nhiên hỏi: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Minh Yến: “Còn vấn đề gì nữa vậy?”

Thẩm Âm sờ sờ dây chuyền trên cổ, cuối cùng cô mới hiểu vì sao vừa rồi Minh Nhiễm khen nó đẹp: “Sờ dây chuyền này có ẩn ý gì đặc biệt sao?”

Thẩm Minh Yến nghiêng đầu, nhìn chằm chằm sờ dây chuyền trên chiếc cổ thon dài của cô, cố gắng hết sức không chuyển mắt nhìn xuống dưới, ngấm nơi không nên ngấm. Anh “ừ” một tiếng: “Nó là thiết kế mới mà họ sẽ tung ra trong quý tiếp theo.”

Thẩm Âm hít sâu một hơi.

Thẩm Minh Yến cong môi: “Sao lại căng thẳng như vậy?”

Anh nhớ trước đây Thẩm Âm đã từng mặc không ít trang phục cao cấp chưa tung ra thị trường rồi mà?

Nghe Thẩm Minh Yến hỏi vậy, Thẩm Âm rất muốn đáp lại rằng, anh không phải người phải làm nên anh đâu biết khổ.

Thế nhưng hiện tại, đây không phải là vấn đề chính. Vấn đề chính là tại sao Thẩm Minh Yến phải dẫn cô tới gặp Minh Nhiễm, giới thiệu cô với bà ấy.

Dường như hiểu thấu thắc mắc trong lòng cô, Thẩm Minh Yến giải thích: “Tôi không phải là người đề cử cô để người của D-P ngỏ ý mời cô làm đại sứ thương hiệu như người quản lý của cô nói.”

Trái lại, giám đốc chuyên trách của D-P mới chính là người ưng ý Thẩm Âm nhưng giám đốc điều hành lại phản đối.

Ấn tượng của Minh Nhiễm về phần lớn các nghệ sĩ của giới giải trí đều khá bình thường. Khi giám đốc chuyên trách đề nghị mời Thẩm Âm, câu trả lời của bà ấy là cần phải suy nghĩ thêm. Thẩm Minh Yến biết, bà ấy nói sẽ suy nghĩ có nghĩa là bà ấy không mấy vừa lòng nhưng nể mặt giám đốc chuyên trách nên bà ấy mới không từ chối thẳng thừng.

Minh Nhiễm có ý định tái ký với ngôi sao nước ngoài trước đó giữ vai trò đại sứ cho thương hiệu, bà ấy cảm thấy người này hợp với D-P hơn.

Thẩm Minh Yến dẫn Thẩm Âm tới gặp bà ấy là muốn bà ấy thấy, Thẩm Âm không hề thua kém ngôi sao nước ngoài mà bà ấy ưng ý, bà ấy có thể cân nhắc lại xem sao.

Nghe xong những gì Thẩm Minh Yến nói, Thẩm Âm im lặng một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hỏi: “Nếu như có diễn viên khác đang cố gắng có được thương vụ này, anh cũng sẽ làm như vậy sao?”

Thẩm Minh Yến hơi ngạc nhiên, anh liếc nhìn cô: “Thẩm Âm, tôi quen biết rất ít diễn viên.”

Thẩm Âm nhìn thẳng vào mặt anh, nhịp tim của cô đập như trống rền: “Không phải vậy, ý tôi là, nếu như người ta cũng quen biết anh thì sao.”

“... Không đâu.” Thẩm Minh Yến khá là bất đắc dĩ, giọng anh trầm khàn, nghe khá gợi cảm: “Tôi không rảnh tới độ ấy.”

Thẩm Âm ngơ ngác, trái tim dao động theo từng phản ứng của anh, khi thì thất lại, lúc lại thờ phào: “Thế...”

Cô chưa kịp nói xong câu tiếp theo thì Thẩm Minh Yển đã chủ động chốt lại một câu: “Tự nghĩ đi.”

Thẩm Âm cảm thấy Thẩm Minh Yển cố ý như cô, rõ ràng có ý với cô nhưng lại bảo cô tự nghĩ.

Kết luận này mãi tới khi Thẩm Âm chào tạm biệt Thẩm Minh Yển, về tới nhà, cô mới nghĩ ra.

Ngay khi nghĩ ra điều này, cô lập tức gửi tin nhắn cho Thẩm Minh Yển: “Tổng giám đốc Thẩm, anh có nhớ câu chiều nay tôi nói với anh không?”

Thẩm Minh Yển nhắn lại ngay: “Câu nào?”

Chiều nay cô nói rất nhiều chuyện.

Thẩm Âm: “Có vẻ như anh khá để ý tới tôi. Anh biết vì sao một người lại để ý tới một người khác không?”

Thẩm Minh Yển rất hợp tác với cuộc nói chuyện, anh hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Âm: “Nếu không phải do thích thì là do ghét.”

Thẩm Minh Yển: “Ừm.”

Thẩm Âm: “... Ừ nghĩa là sao?”

Thẩm Minh Yển ngồi trong xe, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Tự nghĩ đi.”

Thẩm Âm: “... Anh thích tôi à?”

Thẩm Minh Yến chưa trả lời, Thẩm Âm sợ anh trốn tránh vấn đề này nên hỏi tiếp: “Anh không cần trả lời câu này, anh chỉ cần trả lời tôi, nếu sau này tôi tiếp tục theo đuổi anh thì liệu tôi có thể hẹn anh đi đâu đó hay tới gặp anh bất cứ lúc nào không?”

Thẩm Minh Yến: “Cô Thẩm, có vẻ như trước đây cô cũng có thể lên lịch hẹn với tôi bất cứ lúc nào mà.”

Thẩm Âm: “Làm gì có chuyện đó.”

Cô không chịu thừa nhận.

Ít nhất, có một giai đoạn cô thực sự không dám quấy rầy Thẩm Minh Yến quá nhiều.

Một lát sau, Thẩm Âm nhận được tin nhắn âm thanh Thẩm Minh Yến gửi: “Tùy cô.”

Tùy cô, muốn hẹn tôi lúc nào cũng được, muốn theo đuổi tôi hay không cũng tùy cô.

-

Sau hôm đó, số lần Thẩm Âm và Thẩm Minh Yến gặp nhau tăng lên rõ rệt.

Thỉnh thoảng, Thẩm Âm lại gửi cho Thẩm Minh Yến mấy tin nhắn nhảm nhí, có lúc Thẩm Minh Yến trả lời ngay, có lúc phải vài tiếng sau anh mới trả lời. Thẩm Âm biết anh bận rộn nhiều việc nên chỉ cần anh trả lời lại mọi tin nhắn là được, còn trả lời sớm hay muộn thì cô thấy cũng không khác nhau là bao.

Cùng với đó, Thẩm Âm cũng thuận lợi lấy được hợp đồng làm đại sứ thương hiệu của D-P.

Lúc chụp tài liệu phục vụ việc marketing, cô gặp lại Minh Nhiễm một lần nữa.

Lần này, cô không thể thoải mái như lần trước nữa.

Trái lại, Minh Nhiễm lại bảo cô cứ tự nhiên làm chính mình là được.

Bà ấy mỉm cười ngỏ lời mời Thẩm Âm, mời cô tới Hong Kong chơi.

Thẩm Âm trịnh trọng đồng ý.

Ngoại trừ chuyện này ra, Minh Nhiễm còn nói không ít chuyện về Thẩm Minh Yến với Thẩm Âm.

Trước khi gặp Thẩm Âm, bà ấy còn tưởng là Thẩm Minh Yến không hề quan tâm tới người và việc của giới giải trí. Minh Nhiễm nhìn Thẩm Âm nói: “Có một lần, lúc đang ở nước ngoài, dì và Thẩm Minh Yến có dịp nhìn thấy một tấm hình quảng cáo cho nhãn hiệu đồng hồ của cháu treo ở quảng trường, dì còn cố ý chỉ cho thằng bé xem. Không ngờ thái độ của thằng bé rất thờ ơ, tỏ vẻ chẳng có hứng thú gì cả.”

Nói đến đây, Minh Nhiễm cười nói: “Không ngờ một năm sau, thằng bé lại dẫn cháu tới gặp dì.”

Sau khi chụp quảng cáo xong ra về, trong đầu Thẩm Âm luôn vang vang câu này của bà ấy.

Cô khá muốn hỏi Thẩm Minh Yến xem lần đầu tiên cô gây được ấn tượng với anh là khi ở phiên đấu giá hay là ở quảng trường ở nước ngoài.

Thẩm Âm đang mài nhĩ ngọc thì phải nghe điện thoại, sau đó cô cũng quên bằng luôn chuyện này.

Mãi tới khi ở Hong Kong, cô mới có dịp nhớ đến nó.

Dịp tết dương lịch, Thẩm Âm được nghỉ. Năm ngoái, trong dịp cô sang Hong Kong chụp hình quảng cáo, sau khi chụp xong, cô ra chỗ bến cảng, cô biết Thẩm Minh Yển có một buổi tiệc trên du thuyền ở đây.

Tiếc là hôm đó quá đông người, Thẩm Âm còn chưa chơi được mấy thì buổi tiệc đã kết thúc.

Lần tiếp theo cô quay lại nơi này là do Thẩm Minh Yển muốn tới Hong Kong, biết cô đang được nghỉ, anh hỏi xem cô có muốn qua đó chơi không.

Anh nhớ hôm đó cô từng kể rằng trên du thuyền có quá đông người, cô không kịp ngắm kĩ Hong Kong. Cô nhớ trên mạng từng có người nói rằng, đó là vị trí ngắm Hong Kong cực kỳ tuyệt đẹp.

Cho nên, Thẩm Minh Yển rủ cô đi một lần nữa.

Thế nhưng, thật không khéo, ban ngày Thẩm Minh Yển bận việc nên không có thời gian rảnh đi chơi cùng với Thẩm Âm.

May là Thẩm Âm cũng không bận tâm, cô vẫy tay chào Thẩm Minh Yển rồi đi dạo một mình. Sau khi đi dạo xong, Thẩm Minh Yển sắp xếp lái xe đón cô tới bến cảng, cô leo lên một chiếc du thuyền mới không có người người nhốn nháo.

Cô đứng hóng gió được một lát, Thẩm Minh Yển mới xuất hiện.

Khoảnh khắc thấy anh tới, Thẩm Âm cảm thấy từng lời nói, từng cử chỉ của anh đều đang lôi kéo cô, khiến cô rung động.

Cô bất giác nhìn vào cổ áo sơ mi đen của anh, sau đó dịch lên một chút, nhìn vào khuôn mặt của anh.

Thẩm Minh Yển cũng vậy.

Anh lên du thuyền, lẳng lặng đứng ở đằng xa, đôi mắt đằng sau mắt kính dõi theo bóng người đứng ở nơi đó. Gió cảng biển thổi tới, anh nhìn cô mặc chiếc váy dạ hội dáng dài, làn váy bay phấp phồng hết lên lại xuống như bông lau mọc giữa dòng sông, rung ra rung rinh, đong đưa qua lại khiến cõi lòng anh rối bời.

Sau một lúc lâu, cuối cùng anh cũng thông thả đi về phía người đó.

Mùi hương quen thuộc đưa vào mũi, Thẩm Âm nghiêng nhẹ đầu: “Tổng giám đốc Thẩm xong việc rồi sao?”

Không hiểu sao, Thẩm Minh YẾN cảm thấy lời này của cô ngầm có ý hờn giận.

Anh cúi đầu xuống, đôi mắt lấp lánh ý cười: “Chán lắm à?”

Thẩm Âm ăn ngay nói thật: “Hơi hơi, có điều hôm nay em mua được rất nhiều đồ, đi dạo cũng vui.”

Thẩm Minh YẾN: “Tôi biết.”

Anh nói xong, hai người im lặng trở lại.

Bỗng nhiên, Thẩm Âm dõi mắt nhìn video quảng cáo đang phát trên màn hình gắn trên tòa nhà cao tầng ở đằng xa.

Nhìn một lát, cô nhớ ra chuyện Minh Nhiễm từng kể: “Thẩm Minh YẾN.”

Giọng Thẩm Minh YẾN được gió đưa vào tai cô: “Gì vậy?”

Thẩm Âm liếc nhìn sang bên cạnh: “Dì Nhiễm kể ngày trước, hai người từng nhìn thấy quảng cáo của em trên quảng trường ở nước ngoài, anh có còn nhớ không?”

Thẩm Minh YẾN hơi giật mình, nhớ lại chuyện đã khá xa xôi này.

Anh nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của Thẩm Âm, không thể nói nổi lời dối lòng: “Vẫn còn nhớ.”

Thẩm Âm kinh ngạc: “Thật à?”

Thẩm Minh Yến gật đầu: “Dì Nhiễm kể gì vậy?”

“Bà ấy kể lúc đó anh chẳng hứng thú gì cả, cũng không có vẻ gì là nhận ra em.” Thẩm Âm nói cho anh biết.

Thẩm Minh Yến mỉm cười, thành thật nói: “Đúng là trước đó tôi không biết gì về em.”

Thẩm Âm chớp chớp mắt.

Thẩm Minh Yến đưa tay vén những lọn tóc của cô bị gió biển thổi rối ra sau mang tai, ngón tay ấm áp để lại cảm giác đung chạm ở vành tai của cô: “Từ sau lần đó, tôi mới nhớ kỹ về em.”

Thẩm Minh Yến vẫn luôn kiên định cho rằng, mình không phải người nông cạn, anh cũng đã gặp rất nhiều người đẹp hơn Thẩm Âm.

Thế nhưng, lần đó, khi nhìn thấy quảng cáo của cô ở quảng trường, không hiểu sao anh lại nán lại nhìn khuôn mặt cô một lúc lâu.

Tới khi về nước, gặp lại cô trong buổi đấu giá, Thẩm Minh Yến lập tức nhận ra cô.

Thẩm Âm bất giác liếm môi, cô cảm thấy mặt mình hơi nóng lên: “Ý anh là anh đã có ấn tượng sâu đậm về em từ lúc đó phải không?”

“Có thể nói như vậy.” Thẩm Minh Yến cúi đầu: “Em còn muốn hỏi gì nữa không?”

Thẩm Âm im lặng một thoáng: “Vậy sao trước đây thái độ của anh với em lại hờ hững như vậy?”

Thẩm Minh Yến cười một tiếng: “Em chưa đỗ được rồi nên đang lòi nợ cũ ra tính sổ đấy à?”

Thẩm Âm: “... Chúng ta đã thành đôi đầu, sao có thể nói là chưa đỗ rồi nên lòi nợ cũ ra tính sổ được.”

Nghe vậy, Thẩm Minh Yến cong môi cười: “Để cô Thẩm phải theo đuổi lâu như vậy là lỗi của tôi.”

“Ý anh là sao?” Thẩm Âm ngẩn người: “Anh định phát thẻ qua cửa cho em à?”

Thẩm Minh Yến bắt đắ dĩ liếc nhìn cô một cái: “Chẳng lẽ không phải anh mới là người phải hỏi câu này hay sao?”

Thẩm Âm không hiểu: “Tại sao lại là anh hỏi em?”

Không phải người theo đuổi đối phương là cô sao?

Thẩm Minh Yến nhìn cô, không nói gì.

Thẩm Âm muộn màng hồi tưởng lại quá trình qua lại của hai người trong suốt khoảng thời gian qua. Mặc dù cô mang tiếng là người theo đuổi anh nhưng thực ra luôn là Thẩm Minh Yến chủ động hẹn cô, thậm chí anh còn tới nơi chó ăn đá gà ăn sỏi để thăm cô khi cô đang đi quay.

...

Sau một hồi im lặng, Thẩm Âm ngẩng mặt lên nhìn về phía anh: “Thôi, ai hỏi cũng không quan trọng.”

Cô mím môi, chốt lại một câu: “Sang năm mới, Thi Hảo và Lương Tây Kinh đã đi làm giấy đăng ký kết hôn rồi.”

Thẩm Minh Yến bất giác định trả lời cô nhưng Thẩm Âm lại rầu rĩ nói thêm: “Vậy mà em vẫn chưa có bạn trai.”

Cô nhìn Thẩm Minh YẾN và hỏi: “Anh có thể giúp em thực hiện một nguyện vọng trong năm mới không?”

Thẩm Minh YẾN: “Em nói đi.”

Thẩm Âm: “Em muốn có bạn trai.”

Thẩm Minh YẾN cúi xuống, bình tĩnh nhìn cô chăm chú: “Thẩm Âm, em chắc đây không phải là đang giúp tôi thực hiện nguyện vọng trong năm mới chứ?”

Thẩm Âm im lặng: “Vậy thì chúng ta có thể cùng nhau thực hiện.”

Nghe cô trả lời như vậy, Thẩm Minh YẾN không khỏi bật cười.

“Anh cười gì?” Thẩm Âm bỗng thấy hơi thẹn thùng một chút.

Thẩm Minh YẾN cúi đầu xuống, nương theo ánh sáng hắt từ những tòa nhà cao tầng hai bên, dịu dàng nhìn cô: “Thẩm Âm.”

“Gì vậy?”

Không biết một nhân viên phục vụ bỗng từ nơi nào tới, cầm một bó hoa trên tay, đưa nó cho Thẩm Minh YẾN, sau đấy lập tức rời đi ngay.

Thẩm Minh YẾN nhận lấy bó hoa, đưa nó tới trước mặt Thẩm Âm: “Năm mới, tôi cũng muốn có một người bạn gái, em có muốn giúp tôi thực hiện nguyện vọng này không?”

Thẩm Âm nhìn bó hoa tươi thơm ngào ngạt trước mặt, hiểu ra anh đã có chuẩn bị từ trước: “Anh chỉ muốn có một người bạn gái thôi à?”

“Muốn Thẩm Âm là bạn gái của tôi.” Đôi khi, đầu óc Thẩm Minh YẾN nhạy số rất nhanh.

Anh hỏi: “Em có thể cân nhắc giúp tôi không?”

Thẩm Minh Yến nói xong, anh cứ tưởng là mình phải chờ đợi một lát, không ngờ giọng nói trong trẻo của Thẩm Âm lập tức vang lên: “Đồng ý, em đồng ý!”

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt lóe sáng lấp lánh nhìn Thẩm Minh Yến: “Em muốn hẹn hò với anh.”

Thẩm Minh Yến không nhịn được cười khẽ một tiếng: “Sao em lại như thế...”

“Sao cơ?” Thẩm Âm nhìn anh.

“Đáng yêu.” Thẩm Minh Yến nhét hoa vào tay cô.

Thẩm Âm ôm bó hoa, mặt ửng đỏ: “Anh phải nói là em xinh đẹp chứ.”

Thẩm Minh Yến nghe lời: “Sao bạn gái của anh lại xinh đẹp như vậy nhỉ.”

Thẩm Âm ngượng ngùng khi được anh khen, cô chớp nhẹ hàng mi, chuyển mắt nhìn những gợn sóng trên mặt biển rồi lại quay lại nhìn Thẩm Minh Yến.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Sau đó, Thẩm Minh Yến khom lưng, cúi đầu xuống.

Đôi mắt anh hơi tối xuống, hầu kết nhẹ nhàng chuyển động: “Bạn gái.”

“Gì vậy?” Thẩm Âm nói.

Thẩm Minh Yến: “Anh có thể hôn em không?”

Thẩm Âm cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh, tim cô đập nhanh hơn: “Đáng lẽ ra anh không nên hỏi.” Cô thì thầm: “Em ngượng đó.”

Thẩm Minh Yến lại bị cô chọc cười một lần nữa, khi cô chuyển sang lườm anh, anh lập tức hé môi hôn môi cô.

Hai người đứng dưới bóng đêm, hai bóng người hòa vào làm một.

Thẩm Âm bất giác ngẩng mặt lên, chủ động thả bó hoa xuống, nhón chân lên đáp lại nụ hôn của anh.

Có trời mới biết, cô đã mong chờ ngày này lâu biết chừng nào.

Rõ ràng Thẩm Minh Yến không biết hôn, nụ hôn của anh khá trúc trắc, hai người hôn nhau một lúc lâu, anh mới thành thạo hơn một chút.

Thẩm Âm có thể cảm nhận được hơi thở của mình bị anh tước đoạt, nước bọt trong miệng hòa quyện với anh.

Nụ hôn của hai người kéo dài rất lâu.

Hộ hôn cho đến khi chân Thẩm Âm bắt đầu run lên, Thẩm Minh Yến mới thở hổn hển, lùi người lại. Anh kề sát vào tai Thẩm Âm, giọng trầm khàn: “Em có muốn đi ra biển không?”

Chiếc du thuyền này có phòng riêng.

Đôi mắt của Thẩm Âm mơ màng nhìn anh: “Đi ra đó... Làm gì?”

Hầu kết của Thẩm Minh Yến nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống: “Chúng ta đi xem mặt trời mọc.”

“... Được.”

Cô vừa nói xong, Thẩm Minh Yến lập tức ra hiệu với nhân viên trên du thuyền.

Hai người họ ra biển lúc nửa đêm để xem mặt trời mọc.

Hai người tách nhau ra được một lát, sau đó không hiểu sao lại tiếp tục hôn nhau.

Những người vừa mới ở bên nhau dường như có ôm bao nhiêu, hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Mãi tới tận khuya, Thẩm Âm mới ngủ.

Không có gì bất ngờ khi Thẩm Âm mãi ngủ, bỏ lỡ mất lần đón mặt trời lên này.

Thẩm Minh Yến biết cô tiếc nuối nên hứa hẹn lần sau họ sẽ lại tới đây xem sau.

Thẩm Âm háng giọng, nhìn về phía anh, nói: “VẬY lần sau... Tuyệt đối không được ngủ quên.”

Thẩm Minh Yến cầm tay cô vuốt ve: “Được.”

Kể từ khi hẹn hò với Thẩm Minh Yến, Thẩm Âm cảm thấy mình càng ngày càng ngang ngược.

Ngay cả trợ lý bên cạnh cũng nhất trí đồng tình với nhận định này của cô.

May là, Thẩm Âm phát hiện ra, có vẻ như Thẩm Minh Yến rất thích cô ngang ngược như vậy.

Có lần, Thẩm Âm nhớ ra nên hỏi anh xem tại sao hồi trước lại đối xử như gần như xa với mình, rõ ràng anh đã có ý với cô từ lâu rồi.

Hiện giờ, Thẩm Minh Yến đã chẳng còn bí mật gì với Thẩm Âm nữa.

Anh không ngại để lộ một con người khác mà mình không muốn người khác biết cho cô xem, anh ghen, anh ghen với Lương Tây Kinh.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước đây Thẩm Âm theo đuổi Lương Tây Kinh rất rầm rộ, ai ai cũng biết nhưng khi cô theo đuổi Thẩm Minh Yển, ngay cả fan hâm mộ cô cũng không chịu tin.

Lúc đó, Thẩm Minh Yển nổi tính trẻ con cho rằng, có khi cô cũng không thích anh cho lắm.

Trong khi đó, tính anh lại là kiêu, một khi đã cho phép đối phương bước vào cuộc đời mình thì anh sẽ không cho phép đối phương rời đi. Anh rất ngang ngược, anh muốn trong mắt Thẩm Âm chỉ có mình anh.

Nghe xong những gì Thẩm Minh Yển nói, Thẩm Âm buồn cười: “Tổng giám đốc Thẩm, anh thật ngang ngược.”

Thẩm Minh Yển nhìn người nằm trong lòng mình: “Đúng vậy.”

Anh cúi đầu xuống, thân mật cọ qua cọ lại gò má cô: “Em không thích à?”

“Thích.”

Thẩm Âm cười tí mắt trả lời anh: “Em siêu siêu siêu thích luôn.”

Cô rất hào phóng bày tỏ tình cảm của mình với Thẩm Minh Yển.

Thẩm Minh Yển ngừng lại, trong lòng nghĩ tới một chuyện, những khao khát thầm kín bấy lâu khó lòng đè nén nổi. Anh cúi đầu xuống, một lần nữa tìm tới môi cô: “Vậy thì thích cả đời nhé được không?”

Anh chân thành hỏi Thẩm Âm.

Thẩm Âm đưa tay vòng lên ôm cổ anh, nói thật to: “Được.”

Nghe được câu trả lời của cô, Thẩm Minh Yển ôm chặt người trong lòng, không nỡ buông tay.

Tương tự, anh cũng sẽ không buông tay cô.

Kể từ khoảnh khắc anh dung túng cho Thẩm Âm bước vào thế giới của mình, anh biết rằng, anh sẽ không để cô đi, anh và cô sẽ mãi mãi bên nhau.

Dù cho cô muốn đi, anh cũng sẽ ngang ngược từ chối.

Anh sẽ không cho cô cơ hội rời khỏi anh.

Sau đó khá lâu, Thẩm Âm chính thức công khai chuyện tình cảm của mình trên Weibo.

Cô biết thỉnh thoảng Thẩm Minh Yến lại ghen tuông vì chuyện gì. Vậy nên cô công khai chuyện này rộng rãi, nói cho cư dân mạng biết, nói cho fan hâm mộ của mình biết, nói cho tất cả mọi người biết, bạn trai của Thẩm Âm chính là Thẩm Minh Yến, là người cô đã thích rất lâu rồi.

Hiện tại, bọn họ đang hẹn hò.

Sau này, bọn họ sẽ tiếp tục yêu nhau, mãi mãi không thay đổi.